הקדמה קטנה לרמ"ד

מצות עשה: בס"ד

כבר ידעת מהקדמות הקבלה כי האדם
נברא בדוגמת העליונים כי ידיו ה'
רומזים לזרועות עולם הלשון וקצות כנגד החכמה
כי גם חוט השדרה רומז לתכה ראשון השוקיים
כנגד העמודים הלב כנגד הים הגדול שהוא בת זוג
ואלו הם פירושים עשויים לדמות העליונים" ומצאתי

בספר הבהיר ז"ל שבעה צורות קדושות
יש לו להקב"ה וכולם
כנגדם באדם שנא' בצלם אלהים ברא אותו זכר
ונקבה ברא אותם ואלו הן שוק ימין ושמאל גוף וברית
יד ימין ושמאל הה שש והא אמרת שבעה שבעה הוי
באשתו דכתיב ודבק באשתו והיו לבשר אחד"
משל למלך שעלה בלבו לטעת בגנו ט' אילנות זכרים
והיו כלם דקלים אמר כשיהיו כלם מין אחד אי א'
אפשר להתקיים מה עשה נטע אתרוג ביניהם
ואתרוג מאי הוי נקבה והיינו דכתיב פרי עץ הדר
כפות תמרים עכ"ל" הנה העולה מכל זה כי א'
אדם הוא לצורת עליון ומזה העמים
נקרא עולם קטן בעבור היותו כלול מן הכל כי כל
אבריו הם דמיון וסימן לעליונים ומהם אותם א'
ואפלותם ומעלתו על ידיהם דוגמת הנשמה:
והתבונן כי כל הנמצאות ואף ההויות העליונות הם
בענין זה וכל אחת נשמה לחברתה עד הנשמה
העליונה שכלם הנקראת נשמה לנשמות"

ספר הזוהר ז"ל וכלא מוחא לגו וכמה
קליפין למוחא וכלא עלמא כגו'
גוונא עילאה ותתאה מריש רזא דנקודה עילאה עד
סופא דכל דרגין כולא איהו דא לגו מן דא ודא לגו מן
דא עד דאשתכח דהאי קליפה להאי והאי להאי" נקודה
קדמאה הוה נהירו משערא דלית ליה שיעורא למנדע
זכיכו ודקיקו ונקיות דיליה עד דאתפשט מניה פשיטו
ואהוה פשיטו דההיא נקודה איתעביד חד היכלא
לאתלבשא ההיא נקודה דלא ידיע לסגיאות זכותא
דיליה היכלא דא איהו לבושא לההוא נקודה סתימאה
איהו נהירו דלית ליה שיעורא ועם כל דא לאו דקיק
וזכיך הוא כההיא נקודה קדמאה סתימא וגניזא ההוא
היכלא כד אתפשט פשיטו דההוא אור קדמאה איהו
לבושא להאי היכלא דאיהו נהירו דקיק וזכיך פנימאה
יתיר מכאן והלאה אתפשט דא ואתלבש דא בדא
עד דאשתכח דא לבושא לדא ודא לדא דא מוחא
ודא קליפה ואע"ג דלבושא אתעביד איהו מוחא
לדרגא אחרא וכולא כגוונא דא אתעביד הכי לתתא
בצלם דא איהו בר נש בהאי עלמא מוחא וקליפה
רוחא וגופא וכולא איהו תקונא דעלמא עכ"ל" ופירוש
נקודה קדמאה הוא הכתר ופשיטו דאתפשט מניה
הוא החכמה והוא ההיכל שהוא מלבוש א' לנקודה
וגם יש היכל שני והוא הבינה שהיא היכל א' לחכמה:
וכן כל אחת לחברתה היא היכל ומלבוש לעליונה ממנה:

וירש לך לדעת ולהתבונן מאותיות **אדם** כי
אמרו בזוהר כי האל"ף רומזת
לראשונה והדל"ת לשכינה והמ"ם פתוחה רומזת לת"ת
סתומה של למרבה המשרה שהיא רומזת א' הבינה
נמצא עיקר שם אדם לא נאמר על הגוף הבא ממטה
מרוחה כי הגוף נקרא בשר ודם אלא הרוח הפנימי הוא
הנקרא אדם" **ועוד** מצאתי בספר הזוהר
ז"ל גוון אוכם דעינא ושערי'
אוכמין וכל גוונים אוכמין שפירן אתייהבן ביה מסטרא
דאימא" חיוורו דעינא וחיוורו דאודנין וחיוורו דמוחא
וחיוורו דגרמין אתייהבן ביה מסטרא דאבא דהכי א'
אוקמוה דלבן שבבנין ומוחא ועצמות אתייהיב מאבא
ואוכמו דעינא ושערא אתייהבו מאימא וחיוורו ואוכמו
תרווייהו אשתכחו מכה דא עילאה אוכמו מלבר וחיוורו
מלגאו ועליה איתמר ועתה לא ראו אור בהיר הוא
בשחקים" אוכמו נוקבא לחיוורו ואתייחדא חדא תרווייהו
חיוורו מלגאו אוכמו מלבר" ושפלא אבא ואימא אתמרו על
עמודא דאתפשטותא ושכינתיה נעשה אדם בצלמנו
כדמותנו עמודא דאתפשטותא בחיוורו ושכינתיה
באוכמו הה"ד שחורה אני ונאוה" הא אוקמוה עילאה
הוה אוכמא קדם דהוא נהורא לגבי מניה אבל כד
נחתא לתתא אתחזיאו גוונהא בתרין ספירן דאינון תרין
עמודין דאינון דרועא ימינא ושמאלא וגופא ותרין שוקין
דליה נטיל כל גוונים הכל ודאיהו מקור בהון שלשה
ודאיהו כגוונא נהירין והכי שכינתא תתאה אתחזיאת
בתלת גוונין מתתא לעילא ואית גוונין דשית ספירן עילאין
איתמר התכלת והארגמן ותולעת שני ושש ועזים וכו'
דאתכלילן כל גוונים מעילא לתתא בגין הכי אתכלילן
מתתא לעילא בגוונא דאתפשטותא" ושרטוטין ל'
דמצחין בכף היד אינון כסהר ופרח לשמשא [illegible]
[illegible] בדרועא ימינא
והלך בדרועא שמאלא מעילא [illegible] דאתפשטותא עכ"ל:

ובזה אין צריך לבאר רמז מלת התורה שהם
כנגד רמ"ח איברי האדם **רע** לך להבין
כי הנה איברים עליונים הם באדם
וכלם הם מעשים שעושים לך היסוד שהוא ראש הגויה
שבו אמר האיברים והם הנכנסים בגוף רמ"ח
היינו נקודת ציון שהוא היכל קדש הקדשים שבעולם

ונ"ל זהו מתחבר כי נקודה
בראשונה שנאמר כי ל [illegible]
והיכל כי [illegible] [illegible]
שנאמר [illegible] [illegible]
להתפשט פשיטו [illegible] [illegible]
שהוא [illegible] כלל [illegible]

הקדמה לרמ"ח מצות

דהיינו הקדושה עצמה שבמלבושה והוא סוד יוד
שבה היא בחינתה דקה בה"ש בו הנקרא רמ"ח
אורות עליונים. **והנה** הזווג העליון מתעורר
לקיום מצוה אחת למטה כראוי מאחר שכל
מצוה ומצוה כלולה מכלם ובאורה הכללי יאירו כלם
וישפיעו במלבושת האמיתי עיקר השלמות הוא
בקיום כל המצות כלם שאז תהיה הנקודה נכללת
והזווג העליון שלם כי כל המצות הם מורות על
הכונה יחוד והקשור והם רמ"ח כנגד רמ"ח איברים
עליונים בזכר ובנקבה. **ואם** תאמר הלא
הם רמ"ח איברים ואני רואה שאין בזכר
אלא עשר ספירות ובנקבה עשרה הא לא קשיא כי
כמו שהגוף רומז לת"ת כנודע ובו כמה איברים כן
ת"ת למעלה יש בו כמה ענפים ובחינות הם הנקראים
איברים וכן בראש הרומז לשלש ראשונות ובו
נכללים כמה איברים וכמה בחינות וכן בב' בחינות
שהם חסד וגבורה. נמצא כי רמ"ח איברים הם רמ"ח
בחינות בזכר ת"ת ורמ"ח בחינות בנקבה מלכות
וסוד הרמ"ח בה היינו כלולות כל הבחינות. וכשעושה
האדם למטה מצוה גשמית בתועלת זה מתעוררים כל
האיברים העליונים כי כשעושה האדם למטה מצוה
גשמית ונראית בעיניו שהוא דבר מועט בעיני השם
ית' הוא הרבה מאד כי כל מצוה ומצוה למעלה היא
אור עליון דבק בעץ החיים כי מצוה היא **יהו"ה**
כדפי' בתיקונים ורמ"ז כי מצוה בא"ת ב"ש
היא יקוק. **ומצאתי** כתוב בס' **הזוהר**
ז"ל הני עשר אמירן
דאורייתא איכון כללא דכל פיקודי אורייתא כללא
דעילא ותתא כללא דכל עשר אמירן דבראשית אלין
אתחקקו על לוחי אבנא וכל גניזין דהוו בהון אתחזון
לעיניהון דכלא למנדע ולאסתכלא ברזא דתרי"ג
פקודין דאורייתא דכלילן בהו כולא אתחזי לעיינין כולא
איהו במוכלתא לאסתכלא כולא דישראל כלהו ונהורא
הוה נהיר לעייניהו ע"כ לענייננו. הא אמר בפירוש
כי הא מלה הוי נהירא לעייניהו נמצא כי כל
מצוה ומצוה למעלה היא אור עליון דבק בעץ
החיים. אבל כשעושה אדם הא' וכן כשון העב
ע"ה גשמה הטהרה והמצוה ואדם עושה עתה מצוה
גשמית כלבישת טלית ותפילין של עור וכיוצא
לשאר המצות. וכן פירשו **בתקונים** מענין
הנקודות כי למטה נראים קטנים והם למעלה מאירים לאין תכלית כענין
השמש שנראה לנו קטן והוא גדול מהארץ כמה
פעמים. **וכן** לענין האותיות שפירשו בזוהר
שבהן סוד העליונה הניים בוה עולמו

וז"ל אף ואחרנא מאות וארבעים ותשעה דבן דעלמין כל דא
תניין בקורא דאף ונשאר השלמות התלויים בג'
כנגד כל האף תרי"ס. **נמצא** כי במצות האדם
עתה המצוה הגשמית ונראה בעיניו ש'
שהוא דבר מועט בעיני השי"ת הוא הרבה מאד כי בש'
כשעושה המצוה הגשמית מתעורר שרשה הרוחני
למעלה והנה רוחניותה למעלה אין לה שיעור וכן
אחז"ל אדם מקדש עצמו מעט מקדשין אותו הרבה
בלי שיעור. והטעם כי בהתקדש האדם למטה
ברמ"ח איבריו מתעוררים רמ"ח איברים עליונים
שבאדם העליון ונמשכים שפעם דרך היסוד
ונכנסים בסוד רחם ומתקדשים השלמות כלם
בהלקת השפעת היסוד עליהם. כי כן מצאתי כתוב
בספר הזוהר ז"ל כד אתתקן שמים בתיקונוי
דאתתקן לקבליה דהאי אדם
ואתאחדת לקבלה בחד דרגא דאיהו צדיק כמה דכ'
וצדיק יסוד עולם ואתדבקת בהאי אדם ומה שא דמלבא
עד דהוא אתער לשמה האי צדיק אתי חד נהר
קדישא מתמשך דכורא ואטיל בנוקבא אתוכרתא
בהאי אדם קדישא ונטל כולא האי אדם ובתר מהאי אדם
אתזן כולא עליה ונהאי כמפוחא לא כד אתוכרתא
לאתדבקא בנוקבא דאתיר זרעא דכורא מה שר
דמוחא בההיא אימא ואטיל בנוקבא ומנר
אתעברא נוקבא אשתכחת דכלהו שייפין דגופא כלהו
אתדבקן בנוקבא ונוקבא אחידא כלא כד הוא לעילא
אדן קדישא נטלא כולא ומהקא לעלמין כלהו סוגמא
דא תנינן כל דאתעסק לעשות קדמאה דבי כנשתא
נטיל אגר כלהו ר' יוסי אמר לקבלי דכלהו ע"כ:
הרי לך מבואר כי כל רמ"ח איברים העליונים
כולם מושכים שפעם דרך היסוד ונכנסים
בסוד רחם כנז' ומתקדשים השלמות כלם ז"ש אדם
מקדש עצמו וכו' **ובזה** נבין למה יפסוק השי"ת
שכר לאדם שיהיו מאותם על כל מצוה
כמה אלף אלפים מלאכים כמו שפי' הר"ש ע"ג
בהיכלות הקדושה הטעם הוא כי יתנוצץ אור העליון
מרוחניות אותה המצוה ואם תאמר די שיהיה
מלאך אחד. נשיב כי אי אפשר לאור העליון ש'
שיתעלם במלאך א' ומה יש מלאך א' שבו עיקר אור
המצוה ותחתיו כמה אלפים מקבלים שאר נקודת האור:
נמצא כי מרוחניות המצוה יתנוצץ אור גדול: **ספר
הזוהר** פתח ר' אבא וא' כי נר מצוה כלומר
דישתדל בהאי עלמא בקיומן פקודין ד'
דאורייתא יתסדר קמיה בכל פקודא ופקודא חד שרגא
לאנהרא לה בההוא עלמא ע"כ: ובזה יתבאר הלשון לטוב
שהוא הטוב הקיים לעולם לעולם ייטב לך לעולם שכלו טוב
כו'

א׳ **אלוה** פירוש להאמין שיש אלוה מצוי אחד קדמון ואין עוד מלבדו שנאמר בפרשת יתרו אנכי ה׳ אלהיך:

וסוד מצוה זו דע כי המצוה הזאת היא יסוד היסודות ועמוד ראשון שהמצוה כל המצוות לידע שיש מצוי נעלם והוא המקיים בשפע העליון:

ספר הזוהר ז״ל ראשיתא קדמאה דכל פקודין למנדע ליה לקב״ה בכללא למנדע דאית שליטא עלאה דאיהו רבון עלמא וברא עלמין כלהו שמייא וארעא וכל חיליהון והכא איהו רזא דפקודא קדמאה למנדע ליה בכללא כגון דכתיב אנכי הא קא רמיז דאית אלהא שליטא עלאה דאיהו פקודא קדמאה בכלל ובפרט כגון דכתיב ה׳ אלהיך לא פרט פקודא קדמאה דאיתפקד למנדע בראשא ובסופא שכל לעיינא:

וכן מלת אנכי מורה על נעלם והאל״ף ברמש מורה על הייחוד והקדמות ושאר האותיות כלן עשרות שהן מחלק האחד. **וכן** מלת אנכי כוללת כל אותיות שבתורה שבהן נבראו שמים וארץ כמו״ש על מעלותיו וקדמותו ית׳. אל״ף מג׳ אמות שהם **אמ״ש**. כן מנינם עשר תשובות שהם הוזחטי לנס״ע צ״ק. כ״ה מספרם כ׳ **בג״ד כפר״ת** כפולות שהם וזה כלל כל האותיות. ונתבונה המלה ביו״ד שהיא תן העשלמות. והם אותיות **אהו״י** ע׳ שכשבאים בסוף התיבה הם נחים ואינם נשמעים:

ורזה המצוה התחלת התורה בבי״ת הרומזת ליו״ד של שם המיוחד והתחלת עשרת הדברות באל״ף הרומזת לאל״ף של שם אהי״ה: וידוע כי שם ה׳ המיוחד מורה על קדמותו ומעלותיו כי הוא **יהוה** ויאמר מעמו היה שמורה על קדמותו: והוה שמורה על מעלותיו. ושם אהי״ה מורה על אחדותו ית׳:

ומה שכתבתי כי הבי״ת רומזת ליו״ד של שם המיוח׳ כי ידוע הוא לחכמי האמת זלה״ה כי חכמ״ה עליונה נקראת בי״ת של בראשית שמשם התפלגה הפנה הנקראת אלקים שאר הספירות ונבראת ה׳ העולמות כלם וזהו בראשית ברא אלקים: וחכמה נקראת ראשית שנא׳ ראשית חכמה יראת ה׳ כידוע: וטעם שנקראת בי״ת מפני שהיא שניה מלמעלה למט׳ ונקראת ג״כ יו״ד מפני שיו״ד של שם יהו״ה המתחלק על יו״ד היא רמוזה בחכמה: כי עיקר היו״ד בחכמה ושקלה בכתר. והה״א בבינה: והוא״ו בת״ת וקצותיו ספי׳ עמו: והה״א אחרונה במלכות כמו שאבאר לקמן בע״ה להיות שמות כנויי הספירות על סדר המצוה ע״ש.

וכן מצאתי שנתפרשו רז״ל במאמר אחד

בספר הבהיר על מלת אנכי והוא שרש ג׳ גדול בייחוד הש״י וז״ל אמנם במשנתא דלא יתאמר אנכי כל אינון פקודי אורייתא ל׳ דאתאחדן בפקודא דא כלהו הוו כלילן בהאי מלה: אלא לייחדא רזא דשמא קדישא: אמרו שם כדי שלא יאמרו העולם הואיל והם עשה מאמרות עשר מלכים ש׳ שמא לא יוכלו לדבר על פה אחד כתב בה אנכי וכל העשה ומאי העשה מלכים שבעה קולות וג׳ מאמרים ומאי מאמרים דכ׳ וה׳ האמירך היום ומאי ג׳ דכ׳ ראשית חכמה קנה חכמה ובכל קניך קנה בינה. עכ״ל ועליו אמרו כדאמר ליה ההוא סבא לההוא ינוקא במופלא ממך אל תדרוש במכוסה ממך אל תחקור במה שהרשית לך התבונן אין לך עסק בנסתרות עכ״ל: זה המאמר הוא שרש גדול בייחוד השם ית׳ כי אע״פ שהספי׳ הם עשר למנין אנכ״י יחיד הוא המושל בכלן ורוח אחד לכל כנשמת האדם שאינה מתחלקת בכל כי היא מושלת באיבריה ועל כן אמר כי בדבור אנכי נתייחדו הכל.

עוד מצאתי **בספר הזוהר** שהאל״ף של אנכי מורה על ייחוד שמו ית׳ שהוא יחיד ומיוחד בתכלית האחדות. **וז״ל** אמנם במשנתא דלא יתאמר אנכי כל אינון פקודי אורייתא ל׳ דאתאחדן בפקודא דא כלהו הוו כלילן בהאי מלה כל אינון פקודין דהלולא בפקודא דזכור. אלא לייחדא רזא דשמא קדישא בדרגוי למהוי חד לעילא ותתא. כגון רזא למנדע מקב״ה ולמנדע דאית דין ואית דיין ואית אגר טב לצדיקייא ופורענות לחייביא כגון דרזא דהאי קרא התחלה. כ״ה לקדשא שמא קדישא בכל יומא לאתקדשא בדרגין קדישין וכ׳. הרי לך שהאל״ף מורה על ייחוד שמו ית׳ שהוא יחיד בעליונים ובתחתונים וכמו שפירש) מספר הבהיר ג״כ שאע״פ שהמצא שהספי׳ הם י׳ ועכ״ז יחיד הוא המושל בכלן. וזהו מה שאמר בעל **ספר יצירה** עד במשנה אחת עשר ספי׳ בלימה מדתן עשר שאין להם סוף ואדון יחיד אל מלך נאמן מושל בכולן ממעון קדשו ועד עדי עד. **ורזה** המצוה מלת אנכי העיד על אחד במספר קטן עם אותיותיה וכן אחד עולה ס״ה במספר מרובע כמנין אנכי: וחשבון מרובע ידוע שהתיבה האות במספר שיעבר כמו זה אי״ת על אחד א׳ של א׳ הם סד׳ והדל״ת ד׳ של ד׳ הם י״ו עד ס״ד הם ס״ה והאל״ף הם ס״ה. נמצא כי מלת אנכי כנגד אחד. להורות שהוא ית׳ מושל בעולמו כי מלת שהוא ית׳ מושל יורה על ההשגחה שהוא מצוי בעולמו ומשגיח עליו ועל רמ״ח איברי האדם המתמונים בשמו וזו היא עיקר האמונה לדעת. שאם לא יכיר שאין אלוה בעולם אין מי מעלותיו בעולם ולא נברא כלל ומאחר שיש עולם ונבראים בהכרח יש להם בורא אחד שבראם ומנהיגם כרצונו וכל

הנבראים הם כדמות הצילן שאינו חי אין מתפשטין
כך כל הנבראים אינם קיימים אלא ע"י עילת כל ה
השלימות שהוא העצם המקיים הכל "ומצאתי
כתוב בספר גנת ביתן ז"ל יסוד
היסודות ושמור הקדמונות לקדמון
שהכל קדמון שכך מורה צירוף האותיות הראשונה מ'
משכתו כי תיבה בת שלש בונה שש ועל זה נאמר קדם
מתפשלין מאז במלכות אז על כן צריך האדם להאמין
אמונה קבועה בלב שהוא ית' קדמון מחדש ויודע ו'
ומשגיח ויכול וחכמי המחקר בתחלת חקירתם על
ענין מלאכות המלאכי הראשון אמרו שנקרא שמו ז'
אראריתא וביאור שם זה מורה על אחד
מיוחד וראשון "עכ"ל "וביאור
דברינו כי מה שאמר שכך מורה צירוף
האות הראשונה הוא שהיו"ד יוצא ממנה סוד הקדש
כי תיבה בת ג' אותיות יו"ד במילואה בונה שש כזה:
יו"ד יד"ו ודי ויד דין דוי סך הצירוף הך
ואותיותיו י"ח
ומלואו שש עולה הכל קדם: במלכות אז ר"ל קדם
שהוא ההויה הראשונה פרסום ממשלתו במלכות אז
בריאת האדם והבהמה והיא אחת ושבע הבינה וז' ספי'
שילה ונתגלו ממנה "על כן נקרא קדמון" ומה ש'
שאמר וחכמי המחקר וכו' כי הוא מדבר על דורות
הראשונים בימי חנוך ואחרים שעדיין לא ניתנה
התורה ולא נתפרסמה אלהותו ית' בעולם כמו בנתינת
התורה "והשם הוא אראריתא מורה על אחד
מיוחד וקדמון כי ר"ת שלו הוא אחד
ראש אחדותו ראש יחודו תמורתו אחד "עכ"ל מורו:
והואיל ונזכר שם זה על ידי מבארכו מה שמצאתי
בספרי המקובלים ז"ל מצאתי בתחלת
ר' נחוניא בן הקנה ע"ה יחס בבה"ר זה השם שהוא
אראריתא "ובשם זה כתב ה"ר מאיר גבאי בספר
העבודה והביא כתיר נשו בר ייתן אחת וז"ל
תנן אמר ר' ישמעאל אותו היום הייתי אני ועקיבא בן יוסף
אצל ר' נחוניא בן הקנה והיה שם ר' חנינא בן תרדיון ושאלו
לר' נחוניא ושאלתי לו הראיני כבוד מלכו של עולם כדי
שיתבאר ידיעתו בלבי באותו מעשה אמר לו בן גאים
הא ושמור בנשיקתא רבתא דקדמין ביה שמיי
ואראהרה שמיה ובנשיקתא דארעא דאיהי אתהוי שמיה
ואראה לך הכל ונכנסתי לפני לפנים בהיכל הקדש ומצאתי
והוצאתי משם ספרו של ר' נחוניא ן' הקנה הנקרא ספר
היכלות ומצאתי כתוב בתחלת הספר כך אליה בחדר
נבואה היושב על גלגלי מרכבת בתחומות אהיה אשר
אהיה ובנשיקתא רבתא דקדמין ביה שמייא וארעא א'
אראהרה שמיה ובנשיקתא דארעא דאהוי שמיה סימן

אחד הי"ה יהיה יחוד והתחלת בין שניהם: עכ"ל
ופירושה בקבלה אדי"ר הוא הכתר ומתגלה מאפסות
אדירותו בחדה גדולה דהיינו בינה וחכמה הנשלמים
בו והגדולה מתפשטת בין שתי אלו החדים הנשלמים
ואמר היושב על גלגלי מרכבתו ירצה שהוא יושב על
זעיר אנפין בתחומות אהיה אשר אהיה שהם שלש
ראשונות כי שני שמות אלו מורים על העצם הנאצלות
בכתר ומיעוט ההשגה בו כי האחד הוא המעלים
הדבר האמיתי: ובנשיקתא רבתא וכו' אראהריהא יו"ש
מי שפיהו מלשון זה והכוונה על רוב הגבורה ו'
והחוזק והאדירות ואמר קיום העולם וחזקו בחותמו כ'
הגבולים לבלתי יתמוטט נקרא בשם אראה המורה על
האמת כבתה ופי' אראה א' קיום ויודע כי המעשה
בכתר הגבורות האחים הראשונים ולכן נכפל השמש
לחוזק הפעולה "ועוד יש לפרש לשון אראהה דלשון
שאמרו בגמ' שנשיכו השוקת שמלאו מעין ה'
המשיכות ומבני שהכתר מקור להשקות כל הנאצלות
הנשונות לכן נקרא בשם זה ונכפלו בו אותיות אור
להורות שהוא מקור המאורות" "ועוד אפשר לפרש
לשון אור כי הוא אור לכל המאורות" זה מה שראיתי
לבאר בקבלה באמור השם הזה: ערה בהכנו מזה
שצריך האדם להאמין שהקב"ה קדמון ומאציל
ויחיד כמש"ה ספר הזוהר ז"ל עלה על כל
עלות לית לה תיניינא דנטיל
עצה מניה דאיהו יחיד קדם כולא ולית ליה שותפא
ובג"ד אמר ראו עתה כי אני אני הוא ואין אלהים עמדי
דנטיל עצה מניה דלא אית ליה תניינא ולא שותפא
ולא חושבנא דאיתאחד בשיתוף כגון זכר ונקבה
דאיתמר בהון כי אחד קראתיו אבל איהו חד בלא
חושבן ובלא שיתוף ובג"ד אמר ואין אלהים עמדי עכ"ל
הנה נתבאר מה שאמר הזה כוונתנו במצוה זו
ואין ספק היות הכוונה בכלל מצוה זו
ג"כ להשיג סדר המאצלים כפי השגת האדם:
וכן דקדק הרמב"ם ז"ל בביאור מצוה זו ז"ל לידע שיש שם
מצוי ראשון והוא ממציא כל הנמצאים "ירצה כי בכלל
מצוה זו צריך לידע ג"כ סדר המצאת הנמצאים וכן דייק
לשנא דקרא אנכי ה' אלהיך ירצה ג"כ צריך שתשיג מאנכי
שהוא ראש הנמצאים עד האדם השפל וזהו שדקדק
בלשונו ואמר לידע שאם כוונתו אינה אלא להאמין מ'
מציאות האלהות הוה ליה למימר מצות עשה להאמין שיש
שם ולא אמר כן אלא לידע ממשמע שצריך ידיעה ממש
והשגת האלהות כפי כח דעת האנושי וכן אמר הכתוב
דע את אלהי אביך ועבדהו הורה כי לעבוד כראוי צריך
ידיעה בו והיינו ידיעת ספירותיו והנהגתו בהם וייחודו
בהם והיינו העבודה הכוונה יחוד קב"ה ושכינתיה וזהו

מצוה א׳

שדקדק ועבדתו פי׳ ועבד הו׳ דהיינו קב״ה ושכינתיה
וזש״ה דע כשנין והאדם גבעלות חוה אשתו׳ אהי אבניך
היינו תולדות נפש דוד׳ אז ירצה אהי אבניך אהי תולדות
אבניך ישכב אבנו של שלמה שהוא ביסוד ולכן ועבדהו׳
וכן פירש הכתוב ואמר אבניך הלא אכל ושתה ועשה
משפט וצדקה אז טוב לו׳ דן דין עני ואביון אז טוב הלא
היא הדעת אותי נאם ה׳: ירצה כי יחוד קב״ה ושכינתיה ל׳
דהיינו מה שעשה דוד וכשאר המלכים הכשרים ה׳
דהיינו משפט וצדקה כנודע אז טוב לו פי׳ טוב יסוד׳
וכן דן דין עני ואביון שהוא במדרגת היסוד והמלכות
שהוא עני ואביון ובהיות האדם דן דינם בשוה השפל
מהפך אותם לאחים בשלום השלום הלא היא הדעת אותי
נאם ה׳ כי בזה מתייחד קב״ה ושכינתיה׳׳

וראיתי ונתתי אל לבי לדרוש ולחקור על מה ועל
מה כוונה מצוה זו המצוה על קדמותו ה׳
ואחדותו ית׳ הרמוזה באות אלף של אנכי כי מאחר שהמצות
בעשרת הדברות הם תרי״ג אותיות כמנין תרי״ג מצות כנודע
הגבור כי כמספר אותיות עשרת הדברות כך הם
נרמזו בכל אות ואות מהם מצוה אחת ומאחר שכן הוא
ראיתי לקבוץ בשער אחד פרוטים כאחדים מהם
ומשם כה לדעת ייחס והסיבות בין המצוה ובין האות
הרמוזה בו׳׳ **וקודם** כל דבר אכתוב האלפא ביתא
שחברו המקובלים ז״ל שמהם יעשו
השמות והצרופים בתנועת האותיות׳׳ והם אלו׳׳

אל בת גש דר הק ון זף חע טס ין כם׳׳
אב גת דש הר וק זץ חף טע יס כן לם׳׳
אג בד הש ור זק חץ טף יע כס לן מם׳׳
אד בג הת וש זר חק טץ יף כע לס מן׳׳
אה בד ות זש חר טק יץ כף לע מס גן׳׳
או בה גד זת חש טר יק כץ לף מע נס׳׳
אז בו גה חת טש יר כק לץ מף נע דם׳׳
אח בז גו דה טת יש כר לק מץ נף סע׳׳
אט בח גז דו ית כש לר מק נץ סף הע׳׳
אי בט גח דז הו כת לש מר נק סץ עף׳׳
אכ בי גט דח הז לת מש נר סק עץ ופ׳׳
אל בכ גי דט הח וז מת נש סר עק פץ׳׳
אמ בל גכ די הט וח נת סש ער פק זץ׳׳
אנ במ גל דכ הי וט זח סת עש פר צק׳׳
אס בנ גמ דל הכ וי זט עת פש צר חק׳׳
אע בס גנ דמ הל וכ זי חט פת צש קר׳׳
אפ בע גס דנ המ ול זכ חי צת קש טר׳׳
אצ בפ גע דס הנ ומ זל חכ טי קת רש׳׳
אק בצ גפ דע הס ונ זמ חל טכ רת יש׳׳
אר בק גצ דפ הע וס זנ חמ טל יכ שת׳׳

אש בר גק דצ הפ וע זס חנ טמ יל כת׳׳
את בש גר דק הצ ופ זע חס טנ ימ כל׳׳
אל בת גש [illegible] ילך יש כן כל׳
אחם בכעב גתל דכך הלא ומר זש״ה יחשב כבר׳
[illegible] גן דף הקנוהו יודע חט סב ומן [illegible]

אלו הן האלפא ביתות המשמשות בשמות המקובלים ז״ל
וזה התחלי׳ כנודע
אלף מילוים׳ לגבי הוא׳ לא׳ מד״ין עם כללם שלה
קדם הוא׳ ואם יחביר אותיות אלף באלפא ביתא
יבואו קדם׳׳ כזה
א ת המורינה ך מאפא פתח של עד כן ך
ל ת המורינה ד׳ מאפא פתח של עמ כן ד
ת המורינה ם מאפא פתח של יחו״ד [illegible] ם

וכן אלף למד פ״א שלם רמזו במנין הקדמון אחדו׳ עם
הכולל לרמוז עליו ית׳ שהוא קדמון׳׳ **וכן** אלף
כונה עם התיבות כזה אלף אפל לאף לפא
פאל פלא ועלה בהם הרמז לרמוז שהמקו״ם מכוה
זו הרמוזה באלף של אנכי והמאמין באחדותו ובקדמותו ית׳
סופו לקיים תרי״ג מצות שלמן בהם ויזכה לגן עדן כי כן
עולה הרמז תרי״ג גן יקים גמו יקרם ולא יתהיה שיתקיימה
בזה וכבר׳׳ **וצריך** אתה לדעת כי הקב״ה אמיתו
אותם עליון שהוא מלכי וקדמון כי שם
יהוה בה׳ עולם מורה עליו שהוא היה והוה כרמוז ב׳
בשם הזה ושם **אהיה** ג״כ מורה עליו שהוא
עתיד להיות וכן שם אדנות ג״כ מורה עליו שהוא
אדון העולם ודן אותו כמו רבנן כי הוא בראו ואחריו ישב
מתיז או התנועות שאמרנו המנהגים רמוזים באות אלף
של אנכי אם בשכל שכל אתה׳׳ כמו אלף ישב בה כן ב׳
כמנין שם הוי״ה כי הא׳ מצטייר יו״י קרי כו׳׳ ו׳
ורמוז בה ג״כ שם אהיה כי השקל העליון הוא י׳ והשקל
התחתון כמנין לד״ת והקו מתעטף הה״ כתיבה אלף שלמה
קה כמו מנין אהיה׳ ורמוז בה ג״כ שם **אדני** כמו
השקל התחתון כמנין ד׳ כמנו׳ ואחד הוא עם
הקו העליון כזה **א** היא כנון ונשלם הוא היא
יוד והאלף שלמה קה ולכן נמצא שהיא אלף הודים
כי ג׳ שמות המורים על קדמותו ית׳׳ **וכן** האלף ב׳
בכיורה כמנין יוד׳ ואו יוד עולה מנין קדמון׳
מלכי אחד כחק כמו קדמון כחק עולה כ׳ כמנין יוד׳
במילואה וכן מלכי עולה גנהם כמנין יוד במלואה
אחד עולה י״ג כמנין ואו במילואה קה לך שאות אלף
הרמוזה במצוה זו מורה עליו שהוא ית׳ קדמון ומלכי
ומיוחד׳׳ **וכבר** ביארתי למעלה בבאור מצוה זו פ׳
בפעולתינו ידיעתו ית׳ ידיעת חיוב ימ״ש נעבבן

מצוה א׳

שהוא יה׳ מתפשטים בהם שתפשו ותקם יבא הטוב לכל
העולם וידוע כי כל העשר הוא קו המעלות והוא
כולל ג׳ שמות שהם **אהיה יהוה אדנ״י**
והוא יה׳ שהוא קדמון
לכל הקדומים ישפיעו בהם וזה רמוז בתורת **אלה**
כנ״ל כי אף שלא היה אותיות ק״ק במעשה
שלה שז״ו וזה מספר ג׳ שמות אהיה יהוה אדנ״י ויתברך
קדמון עם היות אותיותיו [illegible] הוא יה׳ שהוא קדמון
ישפיע שתפשו בים הכוכבים [illegible] או ג׳ שמות [illegible]
וכן בכל בחור מעלה זו הוא שצריך האדם להאמין
שהקב״ה נקרא קדמון במעלות הכתר הנק׳
קדמון שהוא ראש הקבלה כמו שמצינו שנקרא
חכם במעלות החכמה ומבין במעלות הבינה
ומצאתי ענין זה בס׳ **הזוהר** ז״ל ווי ליה
מאן דישוי ליה כשום מדה
אפי׳ מאלין מדות דיליה כש״כ לבני האדם אשר בעפר יסודם
דכלים ונפסדים אלא דיוקנא דיליה כפום שולטנותיה על
ההיא מדה ואפי׳ על כל בריין ולית לעילא מעהיא מדה
כד אסתלק מנה לית ליה מדה ולא דיוקנא ולא צורה אלא
כפום שלטנותיה דרמיא דיוקנא על מאן דאיהו ארעא [illegible]
[illegible] דימא ויכלון למעבד חושבנא דמיא כגון דמקור
דימא [illegible] נפיק מניה מעיין כפום אתפשטותיה
דיליה בההוא מקום כעגולא דאיקרי [illegible] מקור חד
ומעיין דנפיק מניה [illegible] לבתר עבדו מאנא
ורחבא כגון מאן דעבד חפירא רברבא [illegible]
ים והוא מאנא [illegible] והאי מאנא רברבא [illegible]
[illegible] ג׳ נחלין ואיכון **שבע נחלין** מאנין
כפום מאנין [illegible] [illegible]
מן ימא ז׳ נחלין והא **מקור ומעיין וימא**
וז׳ נחלין [illegible]
עשרה ואי [illegible] אלין מאנין [illegible]
יהדרון מייא למקור וישתברו מאנין [illegible] כלא
מייא הכי **עלת העלות** עביד עשר ספירן וקרא
לכתר [illegible] **מקור** וביה לית סוף
[illegible] דלא קרא [illegible]
אין סוף ולית ליה דיוקנא [illegible] ולית ליה מאנא [illegible]
[illegible] ליה למנדע ביה ידיעה כלל ובג״ד אמרו
במופלא ממך [illegible] לבתר עבד מאנא זעירא
ודא י׳ ואתמליא מניה וקרא ליה מעיין נובע
חכמה וקרא גרמיה בה חכם ולההוא מאנא קרא
ליה חכמה ולבתר עבד מאנא [illegible]
וקרא ליה ים וקרא ליה **בינה** והוא קרא [illegible]
[illegible] מבין בה חכם
[illegible] כי [illegible] מיני לא [illegible] חכמה [illegible]
[illegible] ההוא מבין דלאו [illegible] דלא הוא [illegible]

מנה תשתמש יבשה הה״ל אלו מים מני ים ונהר
יחרב ויבש לבתר והכהו לשבעה נחלים מאנין יקירין
וקרא לון **גדולה גבורה תפארת נצח הוד יסוד מלכות** וקרא גרמיה גדול **בגדולה**
וחסיד **גבור בגבורה**
[illegible] **בתת** [illegible] קרבין
בנצח [illegible] **ובהוד** קרא שמיה
הוד יוצרנו
וביסוד
קרא שמיה צדיק ויסוד כלא סמיך ביה
כל מאנין וכל עלמין **ובמלכות** קרא שמיה
מלך ולו הגדולה והגבורה
והתפארת והנצח
וההוד כי כל בשמים ובארץ לו ולא קרא שמיה [illegible]
מלכות כולא למחסר במאנין ולאוספא בהון נביעו
ולמחסר כפום רעותיה לית עליה אלהא אחרא דיוסיף ב׳
ביה או יגרע ביה [illegible] ומתוכו נבין כי כמו שנקרא
נקרא חכם ומבין וכו׳ במעלות חכמה ובינה כן הוא
נקרא קדמון במעלות הכתר **ומאחר** שכתר
נקרא קדמון ונקרא [illegible] שהוא [illegible] אותיות
א״ת ... [illegible] בחורת א״ת של
[illegible] שהקב״ה מצוה על קדמותו ואחדותו יה׳
ועתה אחי ידידי [illegible] ושמע [illegible]
אנכי ה׳ אלהיך [illegible] להיות [illegible]
זו כי [illegible] קדמון [illegible]
הנה כי מלת אנכי [illegible] מצוה על [illegible]
יה׳ [illegible] המצוה בזה את כון [illegible]
שלה [illegible] ובחשבונה שלה [illegible] יעלה
בהם עם כולם שהם [illegible] קדמון [illegible]
הג׳ [illegible] וכן [illegible] קדמון [illegible]
שתיבת אי׳ נב׳ מצוה על [illegible] וכן [illegible]
נב׳ שלה עם [illegible] אותיות [illegible] קדמון [illegible] עם ה׳
כולם בכוון [illegible] שתיבת אנכי רמוזים בה או הג׳
תיבות [illegible] על מעלה זו **וכן** בחשבון קדמוני
והוא [illegible] על סדר [illegible] [illegible]
אותיות [illegible] כזה אנכי [illegible]
[illegible] עם כון על [illegible]
[illegible] יעלה [illegible] והכל יעלה [illegible]
[illegible] יעלה [illegible] כלם עם [illegible]
יעלה [illegible] קדמון כי [illegible]
א אד אדנ אדני יעלה [illegible]
קדמון [illegible]
היא יהוה וידוע כי [illegible] עם [illegible] על
[illegible] שהוא קדמון
[illegible] יוד [illegible]
[illegible] קדמון [illegible] עלה [illegible]
[illegible] יוד [illegible]
עלה [illegible] **וכן** [illegible] יוד [illegible]

שלה מה' עם ז' אותיותיו והתיבה קם כו' כמנין קדמון ית'
מכוי אחד עם ג' תיבות ונכון בזה שלה במלואו יוד הא ואו
הא עם ד' אותיות השם קם מנ' מנין קדמון [illegible]
[illegible] להאריך הפה כי יכול אני לדרוש הפסוק כולו על
דרך זה [illegible] כל [illegible] לפי דין כתר
[illegible]

ועתה אתחיל לבאר אלה השלה [illegible] בכנויי הספירות וקם [illegible]

כתר עליון ; והשם העליון [illegible] הקדוש [illegible]

אהיה ; והשם הראשון [illegible]

אב הרחמים ; ודע כי שם אהיה הוא שם נעלם גדול ונורא והשם [illegible]

[illegible]

בתיקונים [illegible]

נקודה [illegible] בלא נקודה [illegible]
[illegible] כל ספירה וספירה [illegible] נקודין [illegible]
יהוה [illegible] יהוה [illegible] יהוה
[illegible] יהוה [illegible] יהוה [illegible]
יהוה [illegible] יהוה [illegible] יהוה
[illegible] יהוה [illegible] יהוה בלא נקודה
[illegible]
[illegible] יהוה [illegible]
[illegible]
[illegible] יהוה
[illegible]
[illegible]

הספירה הראשונה
כתר
ונגנזה בה'
הדברות ד'
דיבו' אנכי
יהוה אלהיך

בינה ובבינה הם מתגלים · ומעין מעשה רועה אבן
ישראל כי בהגיעם התולדות היא עטרה על ראשה ואז היא
אלהים על ידי אבי יעקב יוסף ... וזהו שכתוב ... אבן
ובנין · עלה בידינו שעם כן ל"ב בכל ספירה ונבחן—
השמות לפי שנוי עניניהם . ובכל ספירה ... הם י"ם
והאחרת שלא ישתנו י"ם שבכתר עם י' שבחכמה וכן
בכל שאר הספי' אלא ישתנו לפי בחינת פעולתם · וכן
התולדות כמו שמעלותיה היולית לפי קבלה כן י' ספירו'
שלא יהיו פעולתם כלם מתאימות · **ואחד** ע'
שפעולתיו לך שעם אהיה יוכל לעסר
כן ל' שבספירת כתר הם אחד ושמונה פעמים וי'
ופירושו כאשר היתב' **רע** כי סוד השם הזה הורה
שהוא לכל הנמצאים ולכל השמות הקדושים
ופירושו ... מעלות נעלית תליה ה"א קוה וי"ה ר'
אשר אהיה הוא פי' שהוא לבדו יודע אמיתת מעלותיו
ואין אחר בלבו ויודעה והוא מעלות הכל ועלת אהיה
מורה על ראש וסוף הא"ל מורה על ... אל"ף בגל
הי' השלם · וי"ל הא' שבאהיה מורות על חכמה עליונה:
ויו"ד הא' שבשם ... מורות על חכמה אקים ונעקר
שם זה הוא **אה** והוא נעלם ולכן אין מזכירין אורית
בשום כלל עולה ... מורה לרחמים ועליון
שאמר במופלא ממך אל תחקור כי הוא נעלם ומופלא:
וכבר א' ... קם כי שם אהיה מורה אכתר ... שין
ואחר אחרין כי **א** בכתר שהוא מורה על קדמותו והיותו
ראשון לאצילות **וה** ראשונה הוא נעלם אל"ף כי אין ה'
הזכר אל"ף בלא הא' **ידה** מורה על התולדות
כי היא אחרונה לכל הספירות והיא תבנית ה'
האצילות והנה עיקר השם שהוא מורה על הכתר הוא
אה והוא נעלם " **עוד** ראיתי כתוב מהמדבר
על פי מגיד כי ד' אותיותיו כנגד ד'
אותיות שלשם בן ל' כי **א** כנגד י' כאלו קוצו של
יו"ד של אל"ף הוא בכתר מורה על דקותו וי'
והעלמתו " ונגד היו"ד מורה על עלמותו והתפשטותו
השגחה המתפשטת " והוא הראשון מורה על ה'
התפשטות הספירות מחכמה אל הבינה וזה מגן יו"ד
אחרונה של אל"ף והוא מעלות הבינה המתדבק בחכמה
והא' רומזת בבינה כי היא פתוחה מלמטה להשפיע
אל שאר האצילות אשר תחתיה והיא פתוחה מלמעלה
פתוחה לקה כזה **ה** לקבל מהכתר ורחבה מלמטה ל'
להשפיע להתפשטות כלו : **והוו"ד** באמצע כנגד
הוא"ו בשם בן ל' והנה היא התחלת שם בן ל'
אשר בתוך בגורע" **והה"א** אחרונה כנגד
המלכות כי היא פתוחה מלמטה להשפיע ולה
מלמעלה לקבל הקוית העליון ורחבה למטה ג"כ לקבל
התפלות כלם ולהשפיעם מלמטה לקדך למעלה בקוית " עכ"ל:

ובשם זה מצאנו **בספר הזוהר** ז"ל וז"ל ...
... בהאי דשמשין
בהאי דב' אהיה אשר אהיה ולא קאימנא בה א"ל א'לעזר
בר ... והשתא בחד מלין אתקשר
כולא ... דהא אהיה לא פלגא דכלא דכד
שבילין סתימין ולא מתפרשן וכלילן בחד אתר כדין
אקרי אהיה כולא דכלא סתים בגניה ולא אתגליא בכד
דנפיק ... והוא ... לאתגבר לאתמשכא
כלא כדין איקרי אשר אהיה " עכ"ל בזוהר " **ובבאור**
הזוהר ס' ר' אלעזר שמעון ... הכהנים
הנמצאים בפי' שם אהיה אשר אהיה היותו ב'
בכתר חכמה בינה פי' אהיה הא' בכתר אשר בחכמה
אהיה בבינה ולא היה מתישב אצלו שהוא הוא לומר
שעם אהיה יהיה שוה לבינה ולכתר וכזולת זה ...
אשר היותו בחכמה ולזה של אביו ואמר לא קאימנא
בזה פי' שלא היה מתישב אצלו והשיבו אביו הרשב"י
ע"ה בחד מלה אתקשר כלא ופי' אל החכמה היות שם
אהיה מתייחס בבינה כי הכל לשון אחד ודרך אחד"
אהיה כולא דכלא פי' בהתחלת האצילות קודם התפשטות
הספירות היה האצילות נכלל בכתר ושם מתגלים כ'
בעצמות כתר דהיינו נקודה דכליל ג' נטיעין : ולמנסר
שהיו ג' ראשונות מתגלות אין הכוונה גלוי עצמי אבל
הכוונה הגלוי פי' נתהוו שם בעצמות נעלם והנה
בהיות הכתר נכלל בכללות הזה נקרא אהיה ראשון
שבפסוק וזש"ה אהיה כולא דכלא פי' כללות האצילות
קודם התפשטות בהעלם ג' ראשונות ומתגלות הכל
ביחוד גמור וזש"ה כד שבילין סתימין שזהו העלם—
האצילות בכתר" ושם הנתיבות הם נעלמות והאלם
עצמם לפי שהנתיבות הם כ"ח ולקית מן הנתיבות
ובהיותם בכתר לא די שלא היו בכלל נתיבות אלא
שבילין ואפי' בהיותם שבילין היו סתומים ונעלמים:
ולא אתפרשן ידוע הוא כי הנתיבות הם נקראים פליאות
חכמה ואחד מן הפרושים שבמלת פליאות הוא מ'
מלשון כי יפלא שענינו הבדלה והפרשה והענין
שהנתיבות הם נבדלות כל א' מחברתה ומתחלקים אל"ב
בחכמה ולפי' אחר כי לפי שהחכמה נעלמת בכתר
הנתיבות ולא היו נבדלים א' מחברו וזהו ולא מתפרשן
וידוע הוא כי גלוי הנתיבות שבחכמה הוא ע"י הבינה
ומפני הנעלם ... כדין לאתגלאה למיבן
לא היו מתפשטין אל הבינה אבל היו כלולים במקום אחד
דהיינו חכמה שבתוך הכתר וזש"ה וכלילן בחד אתר וכל
הכללות הזה שהוא כללות האצילות כלו בהיותו נכלל
בכתר נקרא בשם אהיה ונגם אהיה לפי זה הוא בכתר
בהיותו רומז אל האצילות כלו נכלל ... הוא
התפשטותו למטה ולמעלה " וזש"ה כדין איקרי אהיה כלל

כולן סתום ולא יתגלה כי לא נתגלה מעולם כלל״
בהך דנפיק מינה עדותן כי אחר מעלות החכמה
והתפשטותה וחכמה נקרא עדותן: והוא נקרא
אתעבר כי הבינה נקר׳ נה״ר וזה אחר מעלות הבינה
והבינה מעברת בכל הספי׳ של הזהר בתורה כי בקויה
סדר המעלות כי המעלה הכתר החכמה ובתורה כל מ׳
הספירות העליונות והחכמה המעלה הבינה ובתורה כל
ז׳ ספירות התחתונות״ וז׳ ספי׳ שבבינה נקראים עבריה
ועבר מעלותיה ועבריה הכל אחד: ולפיכך אמר והוא
אתעבר למתעסק כי נתגלה מהספי׳ להאצלם ולהראותם
א׳ מקומם ונקרא לבינה נה״ר להורות על דבר המתעסק בכמה
כמו אהיה אשר אהיה נודע כי עבר הבינה ומעלתה הוא
ע׳ החכמה והחכמה והבינה נכללים באשר אהיה״ עכ״ל
ביאור הלשון הזה בקצרה״ **ודע** כי זה השם הוא ה׳
העולה בראש הכתר שאין בו ידיעה ל״
לזולתו הוא השם המסתתר במספר חבון ומראה על
עולם הרחמים והנה זה השם יש לו י״ב צירופים ונקודה
הרחמים מקור ההויה במתגבר״ ואלו הן״

אהיה׃ איהה׃ אההי׃ האיה׃ האהי׃ היהא׃

יהאה׃ יאהה׃ יההא׃ ההיא׃ ההאי׃ היאה׃

ואלו י״ב צירופין ונקודה המתגברת הם סוד תיקון מכלן ד׳
דרחמי אשר כלם רחמים גמורים ואין בהם התערובת דין:
וכדוגמת השם המיוחד במתגבר יהו״ה יה׳ הוא במתגבר
הספי׳ למעלה ולמטה ולצדדין: ויש לו גם י״ב צירופים כזה

יהוה׃ יההו׃ יוהה׃ ההיו ההוי הויה׃

ויהה׃ וההי׃ והיה׃ היוה׃ היהו׃ הוהי״

ואלו י״ב צירופין של השם המיוחד והם המתגברים המושך
בכתרים הם סוד י״ב מעלות המחזיקות דין ורחמים. ו׳
וכשיופיעו מדות עליונות מעם הכתר שהוא מקור
אשר כלם רחמים אז יתמלאו כל העולמות וכל הספירות
ברכה וחיים והחסים וכל מיני שפע״ ובשעה שיש דין
בעולם שהוא ראוי להתכוין בתפלתו ולהתבונן עד שעלה
הרצון והרחמים מעמקי שנגזרה גזרה בבב׳ של מעלה
כשאותה התפלה שלאותו בדין עולה עד הכתר אזי ב׳
נפתחים שערי שלם הרחמים: וכשיפתחו כל אותם ה׳
הקוים שנגזרו מתבטלים לפי שמאורות הרחמים
הופיעו ונתמלאו כל הספי׳ רחמים ומיני שפע וברכה
והמעלות ואין בכל הספי׳ באותה שעה מקום שיהיה
מחזיק דין ואין שם מדה מחזקת בשום דרך לפי שהכל
עומד בשמחה וברצון ונעברו כל המינים ונתהפכו כל
בעולם הדין לרחמים וכל התורה הזאת שומעת הרחמים
הגדולים המשפיעים דרך י״ב צירופי העליונים כו״ב

מדות אשר בעולם המעשה **ועתה** אחי ידידי
אפתח לך **סוד י״ג מדות**
הנקראות מן **הכתר**
העליון שהם כלם רחמים גמורים ואין בהם
התערובת דין כדי שתבין כל מה שכתבתי לעיל בזה:
ונקראים גם כן **ממעייני הישועה** ואלו הן

ודע אחי ישמרך הא׳ כי הספירה הנקראת כתר
היא סוד מעלות הקדמון המתאחד ב׳
במהות מעלות שאין לא ראיה״ וכל הבחינים להיות
דומים בעולם דבר זה הרמיזה השמים. והלוים
המחשבות וישתבחו הנבראים להשיג כי שום כל ה׳
הנבראות בהוות מהשיג דבר״ וכן אמר הקב״ה לא
יוכל לראות אני לא יוכל בודאי כי שני השמשך מעשית
והחסרון בסבך שאין בך כח לראות ולהשיג והטעם לפי
שאין סוף ואין לרוממות דבר זה ואינו נכנס בשיעור המחשבות
המחשבות״ והנה ב׳ הספי׳ הסמוכות לכתר אין דרך ל׳
להשיגם מרוב עלויין ונעלמים ועליהם א׳ שקהלת רחוק מה
שהיה זה הכתר״ עמוק עמוק מי ימצאנו ב׳ פעמים עמוק
א׳ רומז לבינה שלא נפתח לגרעה שער המשיגי בהשגתה
עמוק ב׳ רמז לחכמה שהיא למעלה ממנה שהיא יותר ויותר
עמוקה ונקראת עומק המחשבה: ועל אלו ב׳ מיני עומק אמ׳
דוד ע״ה ממעמקים קראתיך יי׳״ ואמ׳ גם מאד עמקו מ׳
מחשבותיך ואין דרך למחשבת האדם להתפשט בהם
אמנם על הקבלה הנכונה אנו יכולים להשיג ולהעריך
קצת דרכי האמונה: **ודע** כי הכתר הוא סוד ה׳
המעלות הקדומה מקור כל השפע והאצי׳
והחיים וכל מיני הטוב והקיום והשמירה הנעלמים בכל
נעלם והוא סוד אחד שאין בו לא שינוי ולא גבול ולא
שיעור אלא תמיד עומד באחד בלי השך: והנה מן ה׳
הכתר מתמלאות כל ע׳ ספי׳ המתאחדות באחד: וכלם
כדמיון כלא למים מכלא ובהם הבנה והבנין אמונה
סתרי התורה וסדר מעשיותיה ונתיבותיה וסדר עשיותיה
ומשפטיה וחוקיה ותלמיה כלם אמ׳ לפי מינה ולפי מיעוט
בסוד כלא למים מכלא והכל מתייחד בבגד הכתר
ואין מתמיך כל הספי׳ וכו מתאחדות אין שם פירוד ולא
הבדל תלויה תלויה והכבר זה אמ׳ למחשבה להרהר כל שכן
לפה לדבר הן ליד לכתוב ועל זה נאמר בס׳ לפני אחד מה
אתה סופר ואחר אם רץ לבך החזירהו למקומו ומיכתך אם
רוח המושכל יעלה עליך מקומך אל תנח״ **ודע** כי ה׳
הספירה הזאת היא עיקר לכל האמונה ונושא
הבטחון והיא היא עצם המעלות והחיים והקיום וכל מיני
השפע והברכה ממנה נאצלים ולפי שההשגה בספי׳ הזאת
נמנעת נמסרה לאמונה לא להשגה לפיכך נקראת בלשון
התפלה לרוב עומקה ומניעת ההשגה ועליה נא׳ לנעשה

נפלאות ג' ואלו נורא תהלות עושה פלא וא' בפי' במופלא
ממך אל תדרוש. ויש הפרש בין נפלאות ובין פלאות
כי הנפלאות הוא סוד שתי הקבליות ז' ספי' וייחודם
בבינה. והפלאות הוא סוד הקבליות ג' ספי' מבינה ולמעלה
והכל בשורש המחשבה הפנימית ולפי' עיקר דבר זה
תלוי בתמונה הכודשת מתוך ספר היצירה לא תוכל
השגת השכל והידיעה ועל כן יי' אלהי אתה ארוממך
אודה שמך כי עשית פלא מאחור התמונה אורח אסיקנא
בכל פסוק זה הנפלאות פירושים והענינים. וכל הנפלאות
נפלאות הספר נקרא נפלאות רוח וכל שהוא מתחלק נשאר
מן הנגישות הקבליות מן הספר ועל כן נאמר אם לא
תאמינו כי לא תאמנו כלומ' תתעקרו מן הנגישות הסתר'
שהיא מאחורי התמונה אות שזהו סוד הקבלות כל הספירו'
והמשכתן מן הכתר וסוד השפע והיניקה וזהו תמונה
אותו וכאלו ניקו אותו את הדרך ואלו כמו שר ישא הלומד את
היונק את היונק בולמי זקו ומקום היניקה וזהו אם לא יה'
תאמינו וכ' לא תקבלו יניקה ותתעקרו מן המקום אשר
משם נמשכות כל היניקות וכאלו מראש יונקותינו: ואות'
מפי עוללים ויונקים יסדת עוז וסוד אותו מפי יונקים
מלמעלה בסוד תמונה אותו השוה מתיסד: וזהו ואהיה
אצלו אמון סוד נ' הוא אמון אצל אהי"ה. וזהו הנהר
שבכתב יונקת מהכתר. והנה ג' ספירות עליונות לגמרי
הנה לתמונה לא להשגת הדעת ועל ג' ספי' אלו הכתוב או'
אל תרבו תדברו גבוהה גבוהה יצא עתק מפיכם שעומדות
בבינה ז' הספי' יצא עתק מפיכם זה סוד הכתר שהוא נקר'
עתיק יומין וסוף לכולם בוע"ג. ואחר שידעת זה
נתחיל ונאמר כי סוד הייחוד השלם והשלמות
הוא בהתאחד כל הספי' בכתר העליון בסוד אחד:
ודע כי תמונת כל השלמות שהיא באחד וכאלו
והוא באחד ומי ישיבנו. והנה סוד אחד ר'
רומז לכל הלבנין עניינים גדולים בכל השלמות ועיקר
אצילות כל ההמשכות הוא בסוד י' מעיינות החכמה
הנמשכות מן הכתר בדרך זה שאני מסדר לפניך:
א' דע כי ראשית ההמשכות המחשבה אחרון סוף
ובאמת השלם הוא סוד חיבור ב' אותיות הנקראות
אל שהם תחלת אצילות כל ההמשכות ועליהם אמ'
הכתוב הללויה הללו אל בקדשו וזהו שאל עליהם נוה
בנים יי' אל עולם דף שעליהם נוה: וזהו כי אל אתה ולא
חפץ וסוד גדול נרמז לא חפץ אל ויכתב וסוד אל הוא סוד
שלשים ואחד שבכולם שבהם נמשכים כל מיני אצילות
והמשכה לספירות ומרוב תוקף השם אל בעולם החיים
הוא מנצח כל מיני דינין ומקטרגים ואין דבר שעומד לפניו
בהגלותו מרוב תקפו ושלם אמתתו. והנה כשתמצא
המתחיל בסוד הבינה אצל כל הנמצאים נכונס
שלפני הקץ הראוי לכל א' ואל מעבר של מעלה ואם יותר

הכתר ויתגלה כל הדינין מתבטלין מאיליהן ואין שם דין ולא
קטרוג אלא הכל ברחמים בסוד ואמנתי את אשר אחון וגו'
וזהו מלך יושב וג' וסוד מי אל כמוך. והקבוצה נפלאות אל
והנה בהגלות שם אל חי העולם ברחמים ומתבטלין
נכספים כל בעלי עבר וכל בעלי הרשעה וזהו כי לא
לא יגורך רע עליו. וזהו הזאירות שבהם כוחות הזלזלים
ועל שם זה יסד דהע"ה כל לשון מזמור בסוד הללו אל
בקדשו. ולפי' נקרא אל מלשון כח ואיילות כלו' הכל ואין
דבר עומד לפניו בהגלותו וכאלו איילותי לעזרתי חושה: ואמר
הכתר נחבאים שש מבוועים ואחד עשר ושבעים: ונקראים
כלם שמן וכלם שותפים בבינה: ועליהם נקראת שמינית
וזהו בכל עת יהיו בגדיך לבנים ושמן על ראשך אל יחסר:
וכשיוד שהמע"ה לגורה ידיעה זו פי' כמה דברים ואמר עת
ללדת ועת למות וג' ואמר כל העתים יובא ופי' במקום
אחר לתקן כל העתים ואמר בכל עת יהיו בגדיך לבנים
כל למשוך הטוב העליון על יד הרצון ואז כל העתים ב'
בטובה ובשפע. וכלל הוא בסוד השמן מלמעלה דרך
הספירות העליונות ואז בסוף הפסוק ושמן על ראשך אל
יחסר ואלו כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן זקן אהרן
זקן אהרן כלו' שמשך הטוב משלם החסד והרחמים
ולפיכך היה נכנס ביום הכפורים לקדש הקדשים בבגדי
לבן לפי שהם המרצים והמתקנים כל העתים וכתי' הכהן
אל יבא בכל עת אל הקדש וכתי' הכא בכל עת יהיו בגדיך
לבנים. וכתי' בזאת יבא אהרן אל הקדש וג' בכתנת בד קדש
ילבש וג' ובזאת הודיענו סוד בכל עת יהיו בגדיך לבנים:
וכאלו יאמר ב' פניו איך בסוד שאמר דהע"ה להאיל פניו
משמן וזהו שמן המשחה שבו נמשח המשכן וכליו
וכהנים ומלכי יהודה כשמן הטוב על הראש. ב' ומן
הכתר הזה נחבאים שלש מאות. ובמספרם אחד ס'
ה' וכלם מיני מאורות וכולם נקראים מאור פנים ובמספר
כנגדן שס"ה בהופיעו לא דינין וזהו יאר ה' פניו איך ישא ה' פניו
וסוד שמן זית זך כתית למאור. ובהופיע אלו המאורות
אזי תהיה הכפרה שלימה ואין שם חשך ולא דין ומן ה'
המקום הזה קרן עור פניו של משה וזהו קרן עור פניו
וסוד רמה קרני בה' שנמשך בקרן המשחה וירם קרן
משיחו. ג' ועוד מן הכתר נובע מקור הנקרא
מתוקה דרך בסוד ואמר סולו סולו פנו דרך
בהופיעו נותן דרך למשפטים להכנס לפני לפנים וכל
בעלי הדין שומרין מן הצד ועושין לו דרך באמצע
מתחת אימת הכתר וזהו הנקרא עובר על פשע וזכה
סלה שבהם תלוים מבקשי פניך יעקב סלה. ד' ועוד מן
הכתר נמשך מקור הנקרא שארית והנה בהיות
בני העולם חייבים כליה לגמרי ויופיע המקור הזה נותן
שארית ותקוה לחייבי כליה וזהו ונשארת תהלה בעולם
השארית המעולה. ודע כי כל אותן הנקראים

שנהם

שא"ה יש להם דיבוק במקום הזה וכה"א והיה הנשאר
בציון וכו' וכה"א איש איש אל כל שאר בשרו ואמרו אין ה'
העולם מתקיים אלא בתשעים עליו כשיהם: וזה עי...
מעלה משכבין את המרעיות: ה' עוד מן הכתר נובע
מקור שנמשך עד כנגד הדין ונקרא החמור
ונכנס בתוך מים ומשכבין מלהרע בדמיון מתוק כמבו
ורמז עליו לבלום וזה נקרבה להשיב אתו וכו' וכמתוק הזה
השיב מרעה מדית הא"ל במעשה העגל כמו שכ' מ'
אחרון אתך ונשאר חמה עומד בפרץ לפניו וזש"ה ויאמר
להשמידם לולי משה בחירו עמד בפרץ לפניו להשיב ח'
חמתו הוכן היה הא"ל את מרעה החזירו כמ"ש כמו
ויחל משה ידע להמשיך האצילות כחות המשכות מן
הכתר כמו ויחל" ו' עוד מן הכתר נמשך מקור
הנקרא חסד עליון וכו מטיב ועושה חסד לאלפים
בהתגלותו על עולם הדין וע"ז נאמר כי חפץ חסד הוא
וזה הוא החסד שלעולם אינו זז מלהטיב" וכו מתקן יומים
כל הנעלמים כמו עולם חסד יבנה ומזה נמשך ער"
החיים ולפי' אינו מפסק וכה"א וחסדי מאתך לא ימוש ו'
ותקנו בברכה שניה של תפלה מוריד הטל מכלכל
חיים בחסד וקבל הוא: ז' עוד מן הכתר נובע מעיין
הנקרא תהום והוא סוד עץ החיים הנאצל בבינה
הנקראת עולם החיים ומן התהום הזה פתחות הנשמות
כמו ויפח באפיו נשמת חיים כמו עד שיתום היום והוא
עיקר האצילות נפיחת נשמה" ונקרא מקור החיים שנא' והח
אתך מקור חיים ובנקרא שוחב אצילות חיים ממקום זה
ע"י הרוח אזי נקרא עלה התחיים שאצלנו הזה נשגבו וזש
כרת שלה אשר בכו' וזש בחור מי מלך חיים: ומריין
התחיים קית תחיית המתים לעתיד" ואמרו חז"ל איזהו דבר
שאין הגוף נהנה ממנו והנשמה נהנית ממנו זה הריח
שנא' כל הנשמה תהלל יה: וזש ישוב יחונן" השוב ת'
תחיינו" משיבת נפש" ח' עוד מן הכתר נאצל מקור
אחד שהוא יסוד ושרש כל המקורות ונקרא מזל
וזהו מזל שאמ' הכל תלוי בו וזהו המקור שממנו יפיקו
המבקשים החיים כמו בני חיי ומזוני לאו בזכותא
תליא מלתא אלא במזלא וזהו המזל שבהיותו מתגלה נבטין
מתנו כל כחות הדין ולא נמצא דין בעולם" וזהו כובש ע'
עונות בכל מקום שמתגלהו" וזהו המזל המנצח כל
מערכות המזלות ואין דבר עומד לפניו לפי שהכל תלוי
במזל זה" ואמרו שאין לישראל חלק במזלות הכוכבים יש
מזל לישראל במקום הזה ופי' המזלים עם לא עם" וזהו
המזל מהפך סדר אותן המזלות מרעה לטובה וזהו
ישוב: יכבוש עונותינו שיופיע ויתגלה אזי מתנו נכבשין
ונכבשין כל כחות הדין" ט' עוד מן הכתר הזה
נאצלים החיים הנקרא מעלות יש וקם המתחין
המשעים כנגד" והמתאות כנגד: ונעלים כל מחייה...

כנגד משנה וכנגד מחאתיך וכקם מושלבים כל
המעלות במקום שלא יזכרו ולא יפקדו לעולם: ומזה
ומשלך במצולות ים כל חטאתם י' עוד מן הכתר
נמשך מקור ידוע הנקרא הלד גמו"ת" ומתת...
כבדו מסיתהן ונסתלין כל כחות הדין כלם בלר והטמן
כמתר מתני פחד יז' ומבלר גמו"ת" כל השונין כו
מסיתהן ונתבלין מתנו" וכשתשגע הפחד ומתכורתין
בהלד גמו"ת גם הם נתבלים ומסיתהם מתנו ואזי כל
העולם כלו בחיים: י"א עוד מן הכתר נובע מקור
השפע הנקרא מעיין הנבואה ונקרא יסוד ה'
המלבוש אשר ממנו יתפשטו כחות המלבושים בכל
הספי' ומהם יתלבשו כל הנביאים למיניהם כל אחד
ואחד מלבוש הראוי לו לפי שכל נביא מתלבש מלבוש ש'
שאינו דומה למלבושו של חברו" וזש אין שני נביאים
מתנבאין בסגנון אחד: כל אחד מהם כפי הספירה
שהוא מדובק בה ושואב ממנה כך הוא ענין מלבושו:
והמקור הזה בהיותו נשגב דבר לעוצם אין לו בגולה שלימת
ואפי' יחשבו בני אדם לפי שהמקור הזה אין בו שינוי ו'
ודברו כאלו הוא שבועה וזש בי נשבעתי נאם יי"ב —"
י"ב ומן המקור הזה מתגדלין הקדושים ומשם
מלבושין לכהן גדול כמו ח' בגדי כהונה: ויש
מהן לבן ומהם זהב כפי הספי' המתחברות עם המקור
ישתכו המלבושין" ומן המקור הזה מתגלין מיני מ'
מלבושין לנשמות כלא' לפי מינה כמו כי הלבישני
בגדי ישע מעיל צדקה יעטני כחתן יכהן פאר יכהן
פאר כולם" י"ג עוד מן הכתר נובע מקור
החיים והטוב נקרא גם הקדמונים שלמים
משמתיים ולא מתהפכין ואין אחדהם נגע ולא דבה ולא
חשך ולא חסרות והמקום הזה נקרא לא יום ולא לילה
לפי שאין יום בלא לילה ואין לילה בלא יום וזש כל ענ מתירות
למעלה מן הכתר: אבל הכתר נקרא לא יום ולא לילה ובזמן
שיופיע אזי תהיה גאולה שלימה שאין אחריה צרה ולא יגון"
וזש והיה יום אחד הוא יודע לי"י לא יום ולא לילה וזש והיה
לעת ערב יהיה אור כי כשאר הימים ויהי ערב ויהי בקר
וזש ביום ההוא יהיה י"י אחד ושמו אחד" בשכמלו: ע"כ
גוהן י"ד מדות העליונים הגבולים המשתמשים בו"ג
מדות אשר בעולם המשפט וכל זה אינו
מלך גוזר דין את מלך הרקן והרחמים" אחנם בהיות שם
אהיה מסתתר בתבונתו ושם יהוה יה' דן את בו
בריותיו אז הדין נגמר בטוב ונבראו" ואם חו
גרמו ישראל ונתפק הדין בבית דינו וילוד יה' ויצא מן הדין
שספירת יסוד ראוי להסתלק מתוך האצילות אז היא עת
החורבן והגלות ונקראת עת רעה ואז נשארת ספי' המלכות
הנקראת אדני יבשה מכל טוב עליון ומתמלאת
מכל מיני דין ועונש ומיני משחית" אוי לבריות

שהמשיגות בה בחינה שמה שלמין מי שימשלנו מידך
ונשמות הדין בחוף ובחיה ובקלף וגול אבל בקוטנו עם
אהיה נילו והחיים לך הכינורות לשם ידוד אז כל
הספי' מתתקנות וכל הכינורות מתנשרים והולכים בחסד
מני שמעו והחיים ובזכות לשם אהדני אז היה עת רצון
ואז ספי' המלכות מקבלת כל מיני שמע וזה כח מושל
אהיה ומשם ידוד ״ וכל זה הוא בזמן שהמי' הכתר מ'
מקית כלן א' מני עולם המשפט וחשכה באור מני מלך הייסד:

והנני מבאר לך עוד סוד אהיה עם הקבלה המפורסמת
והוא סוד כמוס וחתום דקה מן הדקה והמו אזנך

ושמע דברי חכמים ותידותם באו לידי בבחינה יד מתכסה
לא נזכר שמו ״ ז"ל יש לומר למה נקרא שמו אהיה מפני
שקודם שעלתה הכרה העליונה לא היה צריך כי אם נקוד
א' בלבד הנקרא אור הקדמון והיה הנקד הקוד יחיד ואח'
מעני שלמין דוגמה עכשו אהיה עתיד לחזור ולהתגלן י'
ולהיות כמה שהיה כי קודם בריאת העולם היה נקד אחד
כל שום שנף והיה שמו אהיה על שם העתיד והיה זרח
מאור הקדמון אור שכבל שהיה מאיר שנדה מיני מאורות
כענין המשהול ובכל אור ואור מאלו היה לו שם ידוע אבוק
בו לברוא תשלותו אבל כלל כל הנקד נקרא אהיה וכל
השמות וכל הכח מן השמים היו כלולים בו וכו היו כלולים
כל השמים וכו נבראו כל הגוים ונכללים בו כל מיני האור
והיה צריך ב' מלכות סוד שלה הראשון של עולב שהוא אחד
ונכללים בו שני עלין כי בודאי אור הקדמון ומלכות כבר
אחד נגלו כי איך אפשר אור הקדמון ושלה ראשון כלי תבד
דקה סתב לא טוב היות האדם לבדו ואחכ נגלו כל הספי'
ויל אחכ שנגלה מלכות בתחלת אור הקדמון למה היא שעשית
כי תמלאן אחד ונעשה למנין אחד שלין ומפני מה נקרא א'
אור קדמון שנקדם לכל הייחוד אהיה ומדת המלכות נקראת
אני ראשון ואני אחרון שהוא ראשון שנגלה עם אור הקדמון
ואני אחרון שהיא מדה שעשיה ״ ויש לומר אור הקדמון
קודם בריאת העולם שהוא עולם העליון קודם שנשלם ש'
שנגלה הייחוד מה היה תשלתו כמה שנים מתחלה בתחלה
הכל ומה היה קדמותו בקדמות הכל ״ דע כי זו הנקודה
לעולם שמדית וקדמות זה היו ים כלולים כנ' מדות שכלם
אחים והמשכה כים שהוא אחוז כמו השלהבת בגחלת
וזהו שברא הקבה י' אספקלריות כדים וי' אספקלריות בגלגלים
והכל אחוז כעל אחד כן סוד עשר בעשר ואחכ מעשר
שנגלה אור הקדמון והוא סוד שני הגלגלים רל שני גבולים אור
הקדמון ומלכות ולפי' נברא אור הקדמון ותשלתו היה קודם
שנשלם הייחוד כלו להיות מתקולן ומתנסח בו כבל עת אור
שכל מינ' מדות הנאחזות למעלה עד שנגלה הייחוד שלמין
בו שינוי ולא תוספת ולא דבר מכל הנבראים והכל מקבלים
ממנו ועדיין לא היה נברא שום עולם כי אם מכח הזיו ה'
הקדמון והשמות שהיו חקוקים בו היו יוצאות האותיות

ומאירות אחוזים ונדבקים בו כמו שנדבק הלהב בגחלת ז"ל
יוצאים כח השמות והשלהבת נבראים בו שלמות ומלאכים
וחדוש העולם ומיד היו נכללים מכח אור הקדמון וזהו
תדשים לבקרים וכו' אמר שיה ובמלו והיו אוחזים לאור
הקדמון ונכללים ובאותו זמן היה כורא חכמות לאין תכלית
ולא היה שם ד' יסודות ולא אכילה ולא שתייה ולא שינה
ולא זיעה ולא מכל הדברים שבעולם ולפי' אחז"ל במה שאין
למעלה לא אכילה ולא שתייה כנגד זו הבריאה כי כן תמצא
ראייה משתנית בבריאת האדם כי למעלה מן השמים אין א'
אכילה לא בשנים ולא במות כי מן הראש היוצא מן השכל כ'
כזון: זה היה תשלותו של אור הקדמון ״ ועוד סוד אור
הקדמון בתוך זמן קודם שנגלה הייחוד י"ל אם היה תוחם
גבול או השלמות שנבראו אחרי מה שידם או אלו כל
השלמות מי היה מתמלא אותם בודאי זה הנקד הכל רום
ותחת ול' מינות השלמים היה מתמלא ממנו לאין תכ'
תכלית כי העולם כמו שבראו יה׳ ״ וזהו סוד שם אליה
כפי מה שקודם מן השמים שכל ״

ומצאתי כ' כתוב בס' קנה הקנה פרופים בשם א'
אהיה ״ וז"ל פעם אחת הייתי הולך בדרך יחידי וראיתי
אדם אחד הולך לפני ורדפתי אחריו ואמ"ל שלום עליך ר' ומחרי
ולא ענה לי ותמהתי ממנו והרגשתי כי שאני מפחד ואמ"ל אל
תפחד כי אם היית שומע מה ששמעתי לא היית עוסק
בגלותי רק היית מקשיב לשמוע ועוסק הנב"ל מה
שמעתי אמרתי לו שמעתי שמלת אהיה שולה כמוה על
זהו אהיה כמו לנעלה ״ ומפי תיבת אלה הוא שם ל'ודרב
הטהור שי (י"ל שכן פי' בתוך ד' בעמיותיו עם המלאכים כמו אלף הא יוד הא שלים
נ"ל כי אבית המלאכים שלה לה' עם ד' עמיותיו כם נ"ל ״ ושם אלה הוא כם מנין אדני ״ ונק'
וכן אהיה בתור ובנע הוא קנא ״ (די"ל א' פעם בתר ה' חמש פעמים י' עשר פעמים
ה' חמש פעמים כם קנא ״ וכן המלאכים במלואם בהקיון כמו אלף הא יוד הא שולה קנא ״ ונק'
כי יי' אלהיך אל קנא ״ ואהיה כמו רת אתך ״ אך טוב לישראל
רל טוב הוא להזכירו בכל מקום בכוונה כי הוא מורה על
הרחמים הוא לה ״ ושמעתי נכ' שעולה אהיה כוזו ועולה נכ'
ידוד אחד עם נ"ל ״ ושמעתי אהיה בגימ' יהו ״ ויהו בגימ'
עם המלה הטוב ויהו הוא שם מוסם בן ע"ב ומוב לכל עמן
בכוונה ״ ושמעתי אהיה עם ד' אותיות והמלה עולה
ידוד ״ ושם יה במלואו יוד הא עולה כו' כמנין ידוד: ואם
תחשבם כזה הויה והוא שם קדוש וכו שלה מרעה י'
למרום ונעמד לפני מלאכי חבלה ויהא רנ"ל לומר הודאתי
שמו כן תהלתי ״ ועוד שמעתי אלף הא יוד הא הם עשר
אותיות לומר לך שהוא העשר והעשר הוא ״ ואמרתי לו
מפני מה זכית לשמוע יותר ממני והשיב מפני שאני
בנו והנני יותר ממך ״ הניחני והלך ולא נתרחק ממני
כמעט קורא ושמעתי ישגב לך הוא שבמלא אהיה עם
אהיה והוא ט"ל ״ (כמו אהה הה יה שעלם ט"ל) הם כמן ט"ל הם ונשאר:
ועוד שמעתי אהיה בתחלתו הוא כתר ומשיחות לב

התחלתי לשחוק וחזר לי האיש ההוא א"ל למה שחקת וא"ל
שאהיה בלא"ש הוא כתר ושחקתי על השמועה הזאת
א"ל התחלת התחלתך ובה תגמור (ר"ל שעם תגמור שלא תבין כתר)
א"ל מה אתה רואה א"ל איני רואה דבר וא"ל תגמור סוד
שלא ידוע" התחלתי עוד לשחוק מתוך השמחה וא"ל אל
תשחק וא"ל שמא אני טועה וא"ל לא" רק בשביל שנראה
שאתה מבין אתה שוחק ואני יודע שלא הבנת דבר התחיל
לבכות ממשפטו והשבעתיו בשם הגמור שלא יזוז משם אם
לא יגלה לי וא"ל אהיה והגמור אתים הם ברתם ברתם ועלו
אתרי"ת" (הי' מורה שלא כמו כתר עליון) וזהו אתרי"ת י"ל ברופר"ד:
וגם אהיה בחושבן זעיר דחנוך שלה שדי עם ג' אותיותיו ר'
והעולה כי מתנה נשתעית כלם וזהו והשיג לכם ד"ש את
כתר עב"ל לעשיית" **עולה** בדינו מזה שעם אהיה
בכתר כמש"א אתים הם: וכן אם תחשוב עם
אהיה בנוי"ן כזה אל"ף ה"י יו"ד ה"י עם ד' אותיותיו שלה הס"ו
תמצא עלי"ן הי' לך כתר עליון" **והטעם** שנקראת
הספירה הזאת בשם כתר כי כמו ש'
שהכתר מסבב כל הראש כך הספירה הזאת מסובבת ר'
ומקפת כל הספירות לפי שהיא עולם הרחמים המסובבים
ומקיפים הכל" ודע כי הכתר הזה מלא סביב סביב כ'
כמה מעלות נעלמות וכמה מיני אורות וכמה מיני
חסדים וכל הכתר הזה מתכוונים שרי המרכבה לקבלו
ואינם יודעים לו מקום אלא שמקבלים מכל מיני מהלל
ושבח וזמרה ומעלתין אותה ע"י שם גדול וקדוש ומעלין
יעלו וידבקו בכתר" **ורש** מפרשים הטעם שנקר'
כתר מלשון המתנה כמו כתר לי זעיר ד'
והכוונה אל תחשוב במקום הזה כלל אותה הראיה
עד שתתיישב ואח"כ תוכל להבין" או מפני שהכל ממתינים
אליה ואין איכה ממתנת להם וגם שהיא הראשונה בתחלית
ונכנזת בזיו סוף וכל האחרות אומרות עליה איה מקום
כבודו" ועוד נקרא כן לרמוז אל תרי"ג עמודי אור המאירים
ממנו ובגבולותיו והם כתות נעלמות השופעים האור
הנעלם אל הנאצלים הראשונים" **אמנם** ראוי לנו לדעת
כי כתר היא לשון נקבות לרמוז אל ענין המקבל
ממנו בגבולו והוא לזה מתכוין **ברמ"ן** ז"ל וכתר אתקרי
מסטרא דאיהו נוקבא עכ"ל ומבאר הוא
כי מלבד הבינה נקבה אתקרי כתר ודיקא אמרו איהו נוקבא
פנה לרמוז אל הנקבה ממש" ועוד פי' **בזוהר** פ' יתרו
פסוק אנכי יי' אלהיך כמעלת אנכי וכל
כ"כ כתר דלא איהי נוקבא דאיקרי כתר עכ"ל" והענין הכתר
עצמו כשהוא נקרא כתר מורה על כי המקבל שבו והוא
נקבה בשלך ל' הישפיע כי הלכן מקבל מקבלו"
ובתיקונים פי' כי המלכות נקר' כתר והיא כתר
תורה כתר כהונה כתר מלכות כ'
להיותה על ג' אבות בסוד אשת חיל עטרת בעלה וסוד

העטרה" ובגלגלה מורת המלך אביה נתלקית לג' יודי"ן עד
ג' אבות ג' ווי"ן ג' כתרים ג' זייני"ן בסוד **שש**" ודע כי ג'
תיבות כת ג' בנה שע הסגול הא' הוא כתר פי' עוהו
והסגול הב' שהוא כרית מורה כי מי שמבין באלו התכמות
בדק שמורה ויחשוב דברים נפלאים תהיה נפשו נכרתת
ונאבדת מן האור העליון שהוא אור החיים" ומן הסגול
הג' שהוא **תרד** והוא לשון הורדה מורה שהמחשבה מורה
דרך הישר לבא אל בית המלך פנימה" ומן הסגול
הד' שהוא **תכר** יתבאר לך כי אין אדם מכיר את ב'
בריתו עד שיעקור מחשבתו מכל העונגים
ובהעדר העונגים אז הוא ראוי להשתמש בבת מחשבתו
הנקייה בבנין ובזוהר" ומהסגול שהוא **רכת** נגמור
לך כי כל עוד שהאדם יסתפ' ויבחן מחשבתו ר"ת
ירכבו אין כל סוד פנימי תעבי' שהוא קשה להבין שאין
להשיג החכמה האלהית אלא אחר נקוי רב" ומן הסגו'
השני שהוא **רתך** תבין שהמחשבה הוא סוד ויסוד
כל המרכבה: ונקראת ספי' זו **אב הרחמי'**
והטעם כי הכתר הוא מקור הרחמים
הנמוהים וכן מתגו שואב הרבה הרחמים" **ורש** שפי'
אב הוא בחכמה כי היא אב ומוצא כל ההויות ועם
זה מורה על היותו משפיע כמו האב הנותן לבנים" וקרוב
לומר כי הוא בשתיהם יחד והאותיות ירו על זה שהם
א כתר" **ב** חכמה" והטעם שההויות יושפעו מ'
מהחכמה ממקור הנעלם בו שקורא
הכתר" ואם תחפצהו הוא בזה"ן זעה"ן בח' ברוך י"ל כי ב'
במין הגמולה כשיתגלגל הו' הוא יעקב לגלות להאחז בכתר
עליון ע"י החכמה יקבלהו כנגד הנקרא בח' ברוך י"ל כי ש"
אינשר עבד זקינך אברהם שה הבית מלכך מכחור ב'
הנותחה ומלת אינשר הוא הבינה עב"ד אברהם שהאל
אברהם שהוא החסד ויתגלה של עשה עבד" וגם תתמרן
בהיותו משמשים הסודות במלת עבד ואינשר כי החסד
נקרא לבן ולבן שבכל ע"ז היה" וגם בח' ר"ל האב הוא הגזר
על כבוד למעלה הם השלות לקבל הכנים הראויים המשולש
והמקודשים והנקיים מכל פגע ולהכנים ולקבל כל א' ור'
בסבר פנים יפות ולומר לו בח' ברוך י"ל" ועוד נ"ל שמלת
אב שלה ג' ו' בגילוח כזה גמ"ל שלה ע"ג מנין חכמה
בכוון: וכן אב"ג האותיות בחשבון ובחשבון זעיר דחנוך
שלש שלב' רמז לכתר עליון הנקרא תלג אור כידוע"

וכנגדה באותיות אלף בית אות **א** וקודם
שנכנס בפתורה אקדים הקדמה
אחת והיא שאין אותיות התורה הקדמוניות אינם הן ראשונו'
מתייחסות לגבולים אל ספירות נשיאים וזהו שדקדקו רז"ל
בביאור מעלות כל האותיות וקוצים ותגים ודיוקים לפי
שהם רומזים אל רוחניות ידוע וספירות עליונות" וכל אות

ספי' כתר
כנגדה
באותיות
אות א'

ואות ישלח בזה רוחנית ומאור נכבד אבל מעלם ה'
הספי' המשתלשל ממדריגה למדריגה כדרך השתלשלות
הספי' והנה האות היא ומכוון לרוחניות הקול ובהיות
אדם מזכיר ומשמיע אות מהאותיות בכונה יתעורר ה'
הרוחניות הקול והבל הפה ממנו יתהוו צורות הקדושות
ויתעלו ויתקשרו בשרשם עקם שרש האצילות ולא זו
בלבד אלא גם במכתבים כל בכתיבתם להם רוחניות
שוה על האותיות הקם וזהו טעם קדושת ספר תורה:

והנה האותיות הנכתבות הם גוף והיכל אל הנזכר
בפה ואותם הנז' בפה הם גשמיות בערך
המחשבות שהם בלב ואותם שהם בלב הם האצילות
ידועות בלב מושכלות עם בני ישראל והנה העניין בזה
הוא בערך האותיות משוערות כל א' וא' לבדה אותם כי
כאשר יתחברו האותיות ויתקבצו ויעשה מהם תיבות
לפי שיעור התיבה במספר אותיותיה כן שיעור רוחניותה
המשתלשל בזה מ' לבדה היא בינה וי' לבדה היא חכמה
וכל א' לבדה יורה אל עניין רוחנית וכח אבל משניהם המדות
האלה כאשר יורכבו יתהוו מהם רוחניות ולא שנכללו הכל
כמות הקודמים בתיבת מי ואין עם אלא רוחניות מי אלא
הוא שלם ורוכב על ב' מדות אצילים שהם מ' בסוד עלמא
וי' בסוד עלמא והיינו מי אחד רוכב עליה רוחניות כולל
אותם והוא מי שרומז על בינה המתעלמת בחכמה כסוד
הבחינות והנה לא מתחברת חסר כח הבינה מתקומות
וגם לא חסר כח החכמה אותם בין שניהם מתהוה מי
מאצילות יתר מובחר מכל אות לבדו והוא מי והמשתלשל בזה
אל ב' עולמים מהתחתונים מן השלם כי לא מצד ההתפשטות
חסר השלם כח שניהם או והיינו מי שלם לנוכח בסוד עלמא
ולא בסוד עלמא עם היות שאינן שלם במנין אלא אחד
מי וי' הם ב' עולמים אל עלף א' נגלה וכן הדין למעלה המורכבת
מג' אותיות כמו אלהים שאחד מ' בסוד עלמא היא בכתר
והח' בבינה והה' במלכות והם עולמים דקים וכאשר
יתחברו שלשתן יעשה עולם גבוה אלהים ירמוז בבינה ולא
כאשר מתחברי זה ידו הא' והה' מתעלמם עצר הנה היו בכתר
ובבינה ועתה הם בבינה כי עתה הם מתקרבים אל השלם והעוך
ולא אתפשר שיהיו כתר שמפתח או כתר שבמלכות וכן בכל
כל א' כלולה מי' וי' מי' ויש חילוק בין העולמים הרחוקים
מן השלם ואחד שם הם רומזים במקום גבוה או לעולמים
הקרובים אל השלם ואחד שם הם ירמזו למקום נמוך ומשנין
זה נקיש אל תיבה בת ל' ובת ה' וכיוצא בהן והיינו טעם ל'
הצירוף שכל עוד שיתרבו האותיות יתרבה הצירוף והבחירה:
והנה בהזכרת האדם התיבה ההיא הרומזת באותיות בשלמות
הכוונה הכחות ההם והבליתם זה בזה על ידי תנועת הנשמה
בזולת שיתעוררו בשרשם העליון לתשלום התפלה ההיא עד
יתהווה ממנו מקבל פיו רוחניות ומאצילות והם כמו מלאך
יתקשר בשרשו להתעלות מעלתו בזה זוית ומהירות וזהו סוד

הכונת השרשים וכוונת התפלה: ואחר קביעות
הקדמה זו בלב המעיין עוד יחזק בלבו
כי עם היות שיהיו האותיות שוות בצורתם ובמספרם
לא ישתוו ברוחניותם ובמעלותם וכן התיבות עם היותם
התיבות שוות כמו עם בן ד' שבע' מדות ידוד יהוד אל
אלהים וכו' ופי' הרשב"י ע"ה באידרא כי הא' רמוז בבינה ו'
והב' רמז במלכות עם היות האותיות שוות כי השעור הוא
רוחניות ואצילות ונשמת התיבה לא הגוף: וכן העניין בענין
אהיה כידוע לחכמי לב וזולתם: ודע כי עם היות ש'
שאמרנו אות מלאכי ירמוז בספי' מלכות אין
הכוונה שממש ירמוז האות ההיא אל עצם הספי' ההיא כי אין
האותיות כל עצם הספי' מפני אותם הם צורות נכללות מן
מהתפשטות מהאצילות מעצם הספירה ואין ראוי לחשוב
שיהיו הצורות האלה צורות נכללות מהספי' עצם בסוד ע'
עצמן כמלאכים וכמרכבת אותם הם חלק מחלקי הספי'
והעניין כי בכל ספי' וספי' אלף אלפי אלפים ורבוי רבבות מיני
אצילות ועולמות ועניינים ומציאות אשר לא יפלם רעיון
ושכל אנושי ואף לא מלאכים ויש אות שנגלה במציאותו
כך עניינים מספי' מלכות ויש אות שנגלה קצת עניינים מן
מאותה ספי' עליונה ולא אותם העניינים אבל זולתם ויש
אות שנגלה הדבר יותר בגלוית ויותר לגלות העניינים ש'
שבמלכים אותם ד' אותיות או ה' וכיוצא ונכללים במות זה
לרוב דקותה וקרבתה אל עצם השלם ויש אות שיהיה המעלה
בתורה אבל אותו הענין אפשר שיהיה הנה שבמלכות או
הנה שבחסד או הנה שבגבורה וכן לשאר הספי' וחלוקם
ומציאותם ובחינותם ועם זה יתבאר שעם היות שאות
אחד בתורה עבר' היא נגלה במקומות בגוף שהם במספר
כבודו ועל זה לכל המקומות ועבר' לכל הספי' הכל לפי
העניינים והכל לפי הכלים והפנים ונאריך בהקדמה
זו עוד קצת: והעניין כי האותיות והמורכבת והאותיות
המושגות שלנו בתוך ההיכלות כלם שורשים
ושורשים רוח חן ואצילות ושפע ומזון וחיות מתוך הספירות
כל א' אל שרשו הידוע ואל מציאות בחינה ידועה כפי הבחינות
וכפי המציאות כמו שפס אצל מקבלם ובריאתם ואחר שכן
לפי זה כמציאות האות נרמזות מדרגה אחר מדרגה לעתים
ולפעמים זה אחר זה וזה אחר זה עד שלות הדבר בשרשו כל
המדרגות שהם נרמזות שם ולפי זה ימצאו אותיות ויש בהם
המלכות וכן ימצאו מיוחסים אל חסד פחד ותפארת שאלו
שהם שורשם מהם והם עצמם וכו' אלא שאלו מקור לאלו ובפתח
חלוקה וכן יתיחסו לחו"ג ורת"א וכן לכל כל המדרגות אשר
יאצילו או יתהוך אלו מדרגה אחר מדרגה אלא מעולמים
בעולמים ולא בשורשים ותחתונים בשרשים ולא בעולמים
ותחתונים בזה וכזה כפי מציאות האותיות בהרכבתם: והעניין
עוד כי לתחתונים הרמוזה האותיות בעצם בעולמים
והכחות המתגלים ומתפשטים ובמקרה אל עולמם

העליונה והמעינים יהיו את ה[illegible] העליונים והעליונה [illegible] אך עשרים הראשונים [illegible] ה׳ [illegible] וכמעלות [illegible] עם הויתם [illegible] [illegible] שזו [illegible] בשורש שהוא [illegible] [illegible] היסוד [illegible] במקום [illegible] [illegible] ועבד הכל [illegible] [illegible] [illegible] כמו הצער [illegible]

והנה האותיות [illegible] כי [illegible] הם המקבילה [illegible] [illegible] בחכמה וכן [illegible] [illegible] [illegible] זה יובן מה [illegible] עם קודם לזה ז״ל

ועם [illegible] [illegible] [illegible] המחכמה [illegible] [illegible]

ספר יצירה [illegible]

אחהע [illegible]

בומף גיכק דטלנת

זסשרץ: [illegible] [illegible] [illegible]

גנת ביתן [illegible]

ז״ל האותיות [illegible] כי עם [illegible] [illegible] האלה [illegible] [illegible] על [illegible] קודם [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ואותיות [illegible] כל היכלות [illegible]

שאר שמותם

היכל	האהבה :	[illegible]
היכל	הבינה :	[illegible]
היכל	הגבורה :	[illegible]
היכל	הדעת :	[illegible]
היכל	הקדש :	[illegible]
היכל	הוועד :	[illegible]
היכל	הזוהר :	[illegible]
היכל	החמדה :	[illegible]
היכל	הטוהר :	[illegible]
היכל	היראה :	[illegible]
היכל	הכבד :	
היכל	הלימוד :	
היכל	המלכות :	[illegible]
היכל	הנדבל :	[illegible]
היכל	הסעד :	
היכל	העמדה :	
היכל	הפרנסה :	
היכל	הצדקה :	[illegible]
היכל	הקיום :	[illegible]
היכל	הרחמים :	
היכל	השלום :	[illegible]
היכל	התפארת :	

אלו הם כב׳ היכלות האותיות כלם : **ודע** [illegible] היכלות [illegible]

ולכל דק כב׳ [illegible] ולכל [illegible] כב׳ [illegible] ולכל [illegible]

[illegible]

כן שערים: ולכל שער כן דגים: ולכל דג כן מאורות: ולכל מאור כן חלונות: ולכל חלון כן מעלות: ולכל מעלה כן פניות: ולכל פנה כן חדרים: ולכל חדר כן חומות: ולכל חומה כן מיני נגעים: ולכל מין מיני נגעים הוא מתחלק לי"ח אלף וכן מאורות ושעים הכל אלף ומאה ושעים מינים: וכל החלקים האלה הנחלקים לכב' ע שהוא חלקים הם בשמות היכלות הכב': וכוסף עליהם ה' חלקים להעלים הכל וקם:

חלק הכללה: וחלק המנוחה וחלק המשרש וחלק הפעולות וחלק הצדק: וחמשה אלה לעולם לא תמצאם כי אם בסוף היריעה הכבדה מאלו האותיות:

ועל כן יוכל האדם לדעת מזה כל היריעה שימצא בכל לשון - מאיזה היכל היא מהיכלות האותיות ומאיזה לך מהחיכל הקוא ומאיזה נתיב מהדרך הקוא:

ואין לך תיבה שאינה כל חלקי ההיכל הקוא שימצאה ה' התיבה כי אם תיבה בכת יב' אותיות: ואין לך תיבה בכת יב' אותיות כי אם הקבה שמורה הקדמים מהפסוק הקנה: עכ"ל

ובהומקי ואומני

ומפני שכל האותיות מקבלות מהתיבה שהם שלה יהוה כמשוך אבים עב' המלכות בכל האותיות היוצאות עם יהוד עם קבלת שמות המקום: כסדר א יוד למעלה ויוד למטה וו באמצע: וגם המלכות בה עם אדוני א דן לבכן ולכלן ויוד הנשאר בקרנה בקצה האלף נרמז לנשמת הקנה שהיחוד יתב' שלימה בבריאה:

ב יוד בשקל ההתחתון וג' ווין כשורה הנפר עם ג' ווין רמז לנשמה הקיתחתלך: ג כל אמת בה שדי: ווין המנעולים הם כן כנגד שבוה:

ד גם בה ג' ווין רמז ל' נמת על שמונה: ה כל אחת בראש ובסוף יה נבה שלשה ווין ויסוד האות שלמה: גם תוזע הווין במנעולים:

ט בורת כן: ונפבן בורת נא: בורת שני ווין והיא נשוי על נביקו: ונפם עם יא עם קו:

כ בורת ב' ווין נעויים בראשים זה בכל זה: ל דבר ב' ווין יש מעדרין אותה כזה ל ב' ו' על גבה: ויש מעפין אותה בורת ד' ו' על גבה ו' ובראשה ו' כזה ל והכל הולך אל מקום א':

מ בורת כו ם כפולה כופלת העם המיוחד והיא דרמות שני ספין ונשרים מזוזות: נ סוד ב' ווין זה בזה והוא התוך למטה:

ז יוד בראש ווו בסוף: ס כן סקרנין: ע קוח שני ווין: פ בורת פי ב' ווו בתוכה: ק י' בראש ו' בתוכה ווו ארוך למטה:

צ בורת יב' אך בכתב כתוב: ק ב' יודין נפ וווו אות ג' ווין שנשלים על: ר בורת כן: ר בורת ב' ווין: ש בורת ג' ווין: נם עם ווו וב' יודין: ונם שלה למוד:

הנה התחלנו ת״ מבאר י״ מבאר ו׳ נמי על
ראשיהם מלמעלה: הה
שבכל האותיות רמוז שם
ידוד ב״ה: וריש מקלפת
אותיות שמורם
עם כלם בסוד מקלפת שמות
כלל ה׳ סוד יה ו׳ סוד
אהיה ז׳ סוד
שמע יהוה
ח׳ סוד האל:
ט׳ סוד יהוה במילואו:
י׳ עם ו״ל סוד עם
אדני ב׳ עם ח׳ סוד
כוזו וסוד
יהו הה הכל
מבואר

לסוד הנה התחלנו שאות ידוד בתכלית מאבין וסוד מאבין כסוד יש׳: ו׳ מבאר ו׳ מבאר האחרונה ז׳ מקורבת והראשונה כבריאה והוא שם ידוד לפי שהם נאצלים מאתו: סודם עם כלם כאשר מספר הנזכרים שלהם שאות מ׳ מספר נגון עם האותיות דגולתו לב הוא מלת אבג׳ שעולם ז׳ והוא נוי״ב שעולה אנ״ס: ה׳ סוד י״ב כי סוד נ״א עם כלם ט״ו — ז״ין שהוא ידוד כי ז״ין וכלו הוא סם ושהוא ידוד הוא כ״ח אותיות כזה יו״ד ו״ו דל״ת ה״א אל״ף ו״או ה״א אל״ף

ו׳ עם ו״ל אדני כי ו׳ סוד נ״ה ו״ד י׳ הה סו״ה — ט״ו סוד ידוד במילואו ט״ו — סודו מנ״ה וסוד ידוד במילואו כזה יו״ד ה״א וא״ו ה״א מנ״ה — ב׳ נ׳ עם ח׳ וכל ב״ן ואת נו״ן הה ט״ו סוד כוזו וסוד יהו במילואו — עב״ פאור והבהם:

וכן נחקור בדברים ונמצא שבכל האותיות כלם שמותיו של הקב״ה וכשי היבות כל התורה וסודותיה שמשם יאצלים כל השמות והמאורות ומקור הם שממנם כל העולמות מתפרנסים וממנם יורד השפע בספירות הספירות וממנם הברכה והחיים והשלום יוצאים לעולם: ובזאת ההקדמה תוכל להבין סודי כל אותיות כלם לשר הם רמוזים לנגלה:

ועתה אתחיל לבאר האות הרמוז לאות הספירה הנקראת כתר ״ דע כי האות הרמוז לאות הספירה היא אות א׳ והטעם כי הכתר יקרא פלא מלשון כמופלא ממך א׳ הדרוש שהוא נעלם ונסתר מעין כל והפוך אלף הוא פלא ״ ועוד כמו שאלף ראשונה לאותיות כן כתר תחלת האצילות ״ ובקבלה לשון אלף והוא לשון למוד מלשון ואאלפך חכמה ״ ועוד כי בכתר מלשון אלף ר״ל גדול שהכתר אלף לכל האצילות ולכל הספי׳ הוא מורה בו על העולם ״ ובתתה גב׳ עוד אלף כשהוא מתעלם בכתר ועוד יש אלף זעירא והוא רמוזה בתלבושת לרמוז שהוא ראשונה מרומזת למעלה ״ ויש לפתחו גב׳ לשון העלם שהוא נעלמת מן התחתונים כי כנגדן הכתר א׳ האצלות כנגד התלבושת לכל אשר תחתיה ״ ועיקרה הוא בכתר לעתיד שהוא רומזת להם ולדרושים ולהתחלה וכמבו׳ כידוע גם כן עיקר בכתר וראיה לזה מס׳ הזוהר ז״ל אלף בכתר רזא דלא יכלין בני עלמא לאדבקא

בסופלהו ולא למנדע ליה בשעתא דר נש לאתעלא ב׳ בתיקונין ואתפ׳ מלאכי עלאי ושלאי דעלאי לא יכלין לאדבקא בכן דאינון סתימאו דשמא קדישא ואלף ודבר מלה ואתוון הוא דעלמין כלהון תליין בקוטא דאלף עב׳ שמהן קדישין נגופן בחזווי דשמין דקיימי בהו עלמא ואתמלא שמייא וארעא וכרסייא יקרא דמלכא תליין מסטרא חדא לסטרא חדא דמשיכותא דלא קיימין עב׳ עלמין כלהו ומתכן דעלמין ואתפתן כגוון דחכמה ועמקין סתימין ונהרין עמיקין ועשר אמירן כולהו נפקין מההוא קוטא תתאה דאתוות אלף מבתן ולהלאה אלף בכתר ולית חשבון לתכרבתא דהכתר אתגליא עכ״ל לענייננו ״ וטעם העלם העולמות הללו באלף הוא מפני שהוא לא היה רומזת בכתר ״ וכבר כתבנו כי הכתר בו היו נכללים כל העולמות וכל האצילות קודם התפשטות ולכן ב׳ נכללו כל הקודם הנז׳ במאמר בזאת אלף שהיא כתר פלא אלף עב׳ ״ וכן אלף במילואה בחן עולה יב׳ ב׳ כמנין אהיה בחן הרמוז בכתר: וידוע הוא שג׳ שהכתר הוא ראש כל האלהי׳ שבו ג׳ שמות שהם אח׳ אהיה יהוה אדני העולים יבק וכלם נכללים בכתר ואם המשוב הא׳ במילואה עם כלם יעלה בה יבק: וכן אותן אלף ותי׳ אותן הוא שהבקת סודי אותיות אלף הם מלה אותן מלה הלת אותן הלת אלף אותן אלף מלה אותן מלה הוא הה הגשגה לאלף אם ה׳ המבר הכל יעלו כתר הם וידוע כי עם אדני עולה הם וכל זה לרמוז שכתר כלם עד האצילות שבכל עם אדני שעולה הם כלם נאצלו מהכתר הרומז לו אות אלף ״ עולה בדינו כי אות א׳ רומזת לספי׳ הכתר:

וכנגדה בנקודות קמץ חולם ויקום שובבם בכיבולם

כנגדה בניקוד קמץ חולם

אקדים הקדמה אל קטנה כי מפורסם הוא בכל חכמי ישרא׳ קבלה מפה אל פה שהנקודות למינהם הם י״ב ומהם חמשה מלבים ונו׳ פתוחי חותם: עוד יש עבדים להם והם ה׳ ונבללים בב׳ כי החיריק התיעק שבין עבד למלך הוא היותו בסוד אן בלא יוד׳ המלך בסוד ובלא יוד׳ עבד: והם נשריקון ראשית חולם שבם קמץ ביחד ושנים הנושאת החולם ״ וראשית קמץ הוא פתח ״ וראשית צירי הוא סגול ״ וראשית שורק הוא שורק בב׳ נקודות הה ט׳: עוד יש אחת והיא עבד לעבדים וכנגד לאדוניהם והיא נקראת שבא ״ עוד יורכב הפתח והסגול עם השבא ״ נמצאו הנקודות ט׳ תנועות וג׳ מורכבות בין העבדים והאדונים ואלו הם קמץ פתח צירי סגול שבא שורק שורק חולם חירק הה ט׳ תנועות: וג׳ מורכבות

שבת קמץ שבא ק׳ פתח שבא סגול ויתבאר בנוה:

ועתה אבאר שתי נקודות הקמץ והחולם ש׳ שכנגד הכתר דעתי הקמץ הוא בכתר ונכוונה לרמוז על העלמו כי הוא קמוץ וכתום כנודע׳ ונ״ל אני המחבר שהטעם שנקרא כך לפי שבגימטריא ב׳ ע׳ שפים עלונים שלנ׳ כתלות שהם **אור קדמון** **אור מצוחצח** **אור צח**: שרה״ ש׳ שלהם קמץ כפי דעת הגאונים ז״ל לכן נקרא לכתר שם קמץ׳ **וחולם** כמו רוס ידיהו נשא שהוא רמז לכתר כי החולם למעלה מהאות כן הכתר למעלה מהספירות׳ ועוד נ״ל אני המחבר כי קיימך חולם מלא לרמוז כמו שהמלא מקיים הכתר כן הכתר הוא מחיה הכל ומקיימם כי עו״ה השפעתו הם מתקיימים:

עוד נ״ל כי אותיות קמץ ואותיות חולם יתחלפו ב׳ באותיות כתר כי הכ״ף מתחלפת בכ״ף ב׳ באתב״ש׳ **מ** מתחלפת ב**ת** באיק בכר: **ר** מתחלפת ב **ר** באלב״ם הה אותיות קמץ מתחלפים באותיות כתר: וכן אותיות חולם כי **ל** מתחלפת ב**כ** באלב״ם **מ** מתחלפת ב **ת** באיק בכר **ח** מתח׳ לפת **ר** ב׳ באופן הכתן של אב״ג׳ **ו** מתחלפת ב**ר** באלב״ם הה לך ג״כ אותיות חולם כנגד אותיות כתר׳

ודע שבגלל ספר ברית מנוחה ע״ה כתב ד׳ נקודות בשם בן ד׳ והבאת אותם בארוכה ואני עתיתי עד מאד בהם וטעמים בקבלה וראיתי לכתוב אותם בכאן עד ים כל שם בפני אחר כמתוך דברי נ״ל ואלו היותם דברי קבלה מפה אל פה או מתי מלאך שאינם דברים מושגים בדרך שכן או דקות שכל אל השגה נפלאה קרובה אל רוח הקדש: ונקוד השם הוא זה״ וז״ל בשם הראשון:

ניקוד השם הראשון הוא כזה **יהוה** וקס קמץ פתח קמץ חולם וכך נקוד גדולה״ וקמץ ראשונה שתחת היוד שם הקיום הוא לכתב״ה והנקוד אשר מתחת לרקיע נקרא ע׳ שמו **אדירירון** שכן הפועל כאשר יפעל בשם כ׳ צריך שיכוין מתכוין בניקוד אות ראשונה שהרקיע שמו א׳ **אכתריאל** וקטבן שמו אהדירון״ ויכוין מתחשב שמאשקשרו בשם

יהוה שהוא אלף מן שם ד׳ אותיות שכל שם ושם מאלו השמות קלל בו שם יהוה שהוא מקורו העולם״ **ניקוד** אות שניה הוא פת״ח וקס

שני דגלים גדולים ומנהיגים את מקום **יהוה** לפי רוב תשיבתו והדיבו שם הראשון הפונה היתנה **יהדריאל** ושם השני הפונה צפונה **יהדריאל** ומורס למטה בתכונה הוא אות שניה מן השם המיוחד והוא נקוד פ״ה גדול ו׳ ואחנן״ **ניקוד** אות שלישית קמץ והרקיע המע אל מאור אחד כן עשה אותיותיו **צציה ציציה** הוא הנראה בהוריה בין הזהב נזר הקדש

שכן היה חקוק שם המפורש באמצעו ונקודו: ושם השכב אשר תחת לרקיע הוא הנקרא **טבדהוצא** ואו הרקיע והשכב הוא נקוד אות שלישי של שם ד׳ אותיות והוא קמץ: **ניקוד** אות רביעי ה׳ הוא חולם ודע כי המאור הזה כל זמן שעולה למעלה ולא יעמוד נס ישראל לא יכלו מתמעלים ולא יכלה זכרם והמאור הזה נקרא **מרלה** השולט על כל המאורות סומך על כל הרבנן הקיב״ה מלא״ וזהו נקוד חולם שבאות הד׳ של שם בן ד׳ אותיות״ ונקרא שם המאור הזה ע״ד משל **נהליאל** הוא מתלבש של הקב״ה והוא מלבו שבחר בו ובדרך עיקר נקרא שמו **אזבוגה** הוא מקור החכמה אשר מושם מתפשטת והוא מקור המעלות כמו שאמר׳ הפסוק ידו״ד קנני ראשית דרכו קדם מפעליו מאז אז ישיר משה וג׳ וזו היא המדרגה הפנימית שמשם מקבלת הקדושה השפעתה לישראל וכאשר חרב בית המקדש חזר המאור החולם לתוכו ובבואו הבן כמה מעלות החולם על התוכו: וזהו השם **יהוה** וסי׳ הבא״ה עכ״ל הרב ז״ל: ותבחן נקודות כי עם היות שישתנו הנקודות באותיות שוות עכ״ז ישתנו במיניהם ונשמותם ורוחותיהם״

וכנגדה מביבה הקדם הוא **העין** זע כי הקשין הוא כלולה הכל הספירות יחד כולל בגימן דעינא שהם מאתים ומובדין קם כנגד וקוד והעין עצמו הוא נגדר נ׳ גוונין דסחרן לבבת עין לבן ואדום וירוק ובת עין היא המלכה״ אמנם כ׳ כוונתנו עתה בנגד הרואה בכתר הוא עין העליונה על כל העינים שאין לה גבות עיניים שתמיד שומר אינו נסגר והוא הכתר ונקרא באידרא משגחותא דכלא: והוא משגיח האחרים בכל עינים התחתונים שהם נגבה״ או להשגיח בגלותם עין בעין להיות ברחמים:

ברית מנוחה
ניקוד השם הראשון:

כנגדה באיברים העין

ונרמזה במעשה בראשית במלה ב׳ מן מאמרות שבהם נברא העולם׃ מאמר בראשית׳ כי בראשית נמי מאמר הוא ולפי שהוא כנגד הכתר שהוא נעלם ומכוסה מהשגת כל נברא כמש״ע שלו במופלא ממך אל תדרוש׳ במכוסה ממך אל תחקור׳ והוא נב״ נקרא חשך כי לפי רוב הבהירות והבהיקות יחשכו עיני הרואים לכך מאמר בראשית בה נעלם ולא נאמר בו ויאמר כ׳ כאשר נאמר בשאר המאמרים הבאים אחריו׳׳

ונרמזה בעולם היצירה שהוא עולם ה׳ המלאכים ראש עולם המלאכים כי כאשר סוד ספירת הכתר הוא ראש האצילות ב׳ ומסבב וסובל את כל הנבראות כן נאצל מעולם האצילות עולם הנפרדים שהוא עולם המלאכים וכן עשרה כתות ומה שמותם׳׳

מלאכים׃ אראלים׃ חיות׃
שרפים׃ אופנים׃ חשמלים׃
אלהים׃ בני אלהים׃ ב׳
כרובים׃ אישים׃ אותן עשר מעלות המלאכים

וראש עולם המלאכים רומז למדה זו והוא הקדוש העליון הרמוז במראות יחזקאל והוא גם כן כנגד שהוא עולם האצילות השופע עליו תמיד סובל לעשר מעלות המלאכים׃

ונרמזה בעולם הגלגלים **גלגל** המשכל הוא העליון והסובל והסובב לכל כנגד הכח אין מהעליונים של מעלה ממנו והוא רומז למדה זו׳׳

ונרמזה בנשמות לא תכלתי׃ ונ״ל שהטעם לזה כי הנשמות מכסא הכבוד נאצלו ומשם נמשך לכך אין הרמז שלהם אלא ממנו ולמטה׃ מה שאמרו בספ׳ כלחם בנ״ה׳ וזהו לשון הרשב״י ע״ה בספר **הזוהר** ונביהם דלא אית שלחה דליה׳ ע״ספירן דלית נון תחותה דמינה כל אחרנין׃ וגלה להם דא חכמה דמתמן נפקין׃ וירחא להם דא כתר התתן נעשו עכ״ל׳׳ **ודבור** מכבאה מלה זו בחר ...ב כל עיני ותבטח בתלחות מהוכך׃ בלח״ו׃

ב׳ נורא מי לירא את השם הנכבד והנורא שנא׳ בפ׳ עקב את יי׳ אלהיך תירא׃ **וסוד** מצוה זו דע כי עקר היראה לירא מעשות כל העבירות ומבטל כל הסבות שהוא עיקר ושרש לכל השלמות כל שהוא המקיימם בחייתו יה׳ השופע בהם׳ ולפי המאמר כי בכבר האמונה את שאין הדבר בה יראה לכך היא מלכות שמה׳ ונלוית מנורת החכמה׳ ואחז״ל אין לרבות יה׳ לבבד השפע הנאצל מן החכמה והנשפע ממנה׃ **ויש** מפרשים כי יראת ה׳ הנרמזות כאן רומזת לכתר עליון יה׳ ראשית לדבריהם ראשית חכמה יראת יי׳ שהיא ראשית לחסידו׳ אלהים׃ ועל כן המשיך כח היראה אל החכמה׃ **ספר הזוהר** ז״ל פקודא דא יראה דאיהי עקרא למהול בר נש ל׳ למחזה בגין דאיהו רב ושליט עקרא ושרשא דכל עלמין וכלא קמיה כלא כמה דאיתמר וכל דייה׳ אר׳ ארעא כלא חשיבין ולמעוחה דעתיה בהוא אתר דאיקה יראה עכ״ל׃ **והדברים** המעוררים היראה הפנימית בלבם הוא בכחון בשכלו מעשיו של הקב״ה כי מרוב גדלם׳ ויתבונן יראה בלבם כמו שמבואר **בספר הזוהר** כתב שם קל״ב מעגל מעשיו יה׳ וז״ל הא תנינן עלמין הוינן עבד קב״ה ובכל רקיעא ורקיעא בהעלמו׳׳ מאחתן שנין ובכל רקיעא ורקיעא כנגדן קבועין ד׳ ודהנין בכל רקיעא ורקיעא ולעילא מכלהו עד ברא׃ ודמיה דכל רקיעא הה׳ שנין׳ ובין רקיעא ורקיעא הה׳ שנין׃ ואקי שבה הלכו בחורה אלף וה״ק שנין ... ד׳ ותותייה אלף וה״ק שנין׃ ומזווה הליה נהין כל אינון רקיעין׳ והא תנינן לעילא מעשבות רקיע׳ תרסורין חיות קדישין ורומהון כבלהו׃ יכין דחיות כבלהו׃ עקבי דחיות בכלהו׃ ושוק דחיות כבלהו׃ גפייהו כבלהו׃ ראשי החיות כבלהו׃ וצואריהון כבלהו׃ מתי כבלהו כקבלי כלהו וכל שייפא ושייפא דבחיות לקבל ז׳ ההורין ולקבל דהיכלין׃ ולקבל מחרעא לרקיעא לקבל מרקיעא לרקיעא ושיעורא דכלהו׳ ורומהון ע׳ עשהן נחתעה אלפין אולקין משיעורא דקב״ה כמה דלא דחוקימנא עכ״ל׳׳ **ועוד** אמרו שם **בספר הזוהר** תנא הדרנאל הוא מעלה על שאר מלאכין אלף ושתין רבוא פרסין וקליה אחיל במאתן אלף רקיעין המפתחן בחשא אורא׳ והא סנדלפון מעלה הוא על שאר חבריו הה׳ מ״ש והוא קאים בתר פרגודא דמאריה׃ עכ״ל׳׳ והנה מגבולת העבדים גבולת האדון נודעת

ועוד בס׳ הזוהר ז״ל כתי׳ את ה׳ אלהיך תירא ונס׳ וירא את אלהיך׳ כה כתב בזוהר לבטר בכי ויראת אלהיך מאי הוא מאלהיך׳ את רזא דנו מאלהיך ודא ממנו אבר דלהתבר ומחרא למיחא דלבי ודא דנו מאלהיך דחילו דא למהרהרא בה דא המשכה דבא נאמנו חנא דנשמתיה מעוהא דלאן בבני גבר ... ... דקבל ... בחדו וחדו דא בדא בחייתו׳ ... דכל בה ... ודא ... ... בחדו כרוב ... ... שנה דחילו דהוא לא ... ח׳ קייבייא׳ ... ... שנה דחילו דהוא ... ... ויראת מאלהיך ... ... ונבהקות ירבא בבני לשוייא ה׳ השתין בדחילו והחייתו בחדוה למדחל בבני מגרא ולמיחם בבני מגרא ... ... מגרא ... ... דחילו שהיא ... ... לבר׳ עכ״ל׳׳ והדברים ... ...

ומצוה זו מקומה בכתר׃

מצוה ב׳

לכל יודעי דעת וכאשר יתבונן האדם במעשיו ית׳
ייראה ויבין מגדולתו ית׳ **ועוד** מצאתי במ׳
שיעור קומה כתוב וז״ל א״ר ישמעאל
כל היודע שיעורו של יוצר בראשית מובטח לו
שהוא בן העוה״ב והוא מגונה במסוק גדול אדונינו
ורב כח רל״ו שיעורו הוא ורב כח שהם רל״ו אלפים
רבבות פרסאות מפרסאות של מעלה ומתם...
שבמעמד ייאות פרסאות לחכמה יש לה מיל נ״ב
מחשבון השם המיוחד כי הוא רמוז בו כשתחשוב
השם במילוי אלפו בחלפו יעלה מספרו רל״ו כיצד יו״ד
ק׳ וא״ו ק׳ י׳ פעמים י׳ ק״ק: ק׳ פעמים י׳ קס חמשים
ו׳ פעמים ו׳ קס ל״ו ק׳ פעמים י׳ קס חמשים סך הכל
רל״ו והוי להיות כן מאחר שהשם המיוחד הוא הקו
המעלה ובאו השש קצות יתבן שבמספרו יהיה
הכל רמוז: **ועוד** אחבאר לך סוד שיעור ק׳
קומתו והוא זה **דע** מהבנה על
כי קודם שיצא הבורא ית׳ רצונו לפועל לא היה
כי אם הוא כלבד וכשעלה במחשבתו התקוה המפלא
ב׳ מקורות מאור ומחשך הא׳ נוכח אורה והב׳ נוכח
חשך וב׳ המקורות האלה היו מכחו הגדול וקס
נקראים רוס מעלה וחכמה ובין ב׳ מקורות האלה
היה הקו״ב הקדמון הנכון בבת העלה והיה המקור
הא׳ מעלתם בכובש ועלו גם מעלה שמקורות המושך
והאור הקדמון היה מתהפך ומתפשט בלאות:
ומהלבות המתהפכה מאו ב׳ המקורות נברא רצון ב׳
המעלה הנקר׳ בינה והיא כמו גלגל בני בה המלאכות
השובה ומעם יצאה המעלה אשר היא האחרית למעשה:
ובשעה שנאצלה מעלה הקצה מהמעלה התשובה מתהבה
מעלה הבינה ומתחלקת לב׳ חלקים ונאו הן האור ה׳
הקדמון והשנים מקורות והבינה: ונעשו כל אלו האחדות
אור זך ומקור דת ומאחדות על לשון אחד ומדה שאין
האדם יכול לדבר והמעלה הנקראת תשובה יהיה שוכנת
בהתעצמות האור כמש׳ בולה בבנין המלכה: ומה
שכתוב ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם עליו
מלמעלה יש לנו לבאר כל העניין כי כל הכבודים נוטים
למעלה ונשיא ... דבוק שאינם נוטים למעלה ונחיה
וזו היא בהו ודמות **דע** כי מראה מתניו ולמטה
ישנו אור גדול והמעלה מאצלות ויש לו
עבר מעין אור ויש לו עדיק שלמעלה עדון המעדן
והמעון כל הכבודים ומעלן: ועוד יש לו נצח והוד ה׳
המקראים כמו שוקים ורגלים באדם: והנני אומר לך
ומזרזך בשתחשוב באלו העניינים **דע** כי
העבר הוא האור ונקרא י״ג מדות ועליו
נמנין י״ג מדות והאחת של עדיק הוא כהן של שלום:
ויש ב׳ עשרים אמה: ועליו נאמר רכב אלקים רבותים אלפי

שנאמר שוקיו נצח והוד יש בהם אלפים אמה בכל א׳
וא׳ ורגליו יש בהם ד׳ אלפים אמה בכל א׳ וא׳: וזהו ש׳
שאמר בספר יצירה שני בתים בונות ב׳ בתים: וכל
הכתוב בס׳ יחזקאל ממראה מתניו ולמעלה יש לנו ב׳
בדמות אדם וקבל אורה ונחלק וחוזר ויקר והוד: ולנו
אומר לך כי זרועותיו קס כתולות אחבן מלא יח׳ אף
שלמות אחבן כמלי כפלים אבל ידין קס במדרש
השיעור עצמו כמאמר רל״ו רבבות אלפים פרסאות
ומתם והוא עלו מסוף העולם עד סופו שנא׳ ושמים
בזרת תכן וכו׳ וכשיתבונן האדם בזה דבר לירא
מהמלך הגדול ב״ה לעולם **ודע** כי הקב״ה
יוצאות ממדת זכור וקירוא ממדת שמור
ונאמר בבלן כי האש יוצא מן המים כמו שכתוב ב׳
בספר יצירה אש ממים לכך נראה היראה במדת
עשה את ה׳ אלהיך תירא ואמרו שהיראה היא מ׳
ממדת שמור כמש׳ **ובתיקונים** ז״ל
דינא המלכות בראשית י״ן
למהוי ליה בשית אתוון מאן דלית ליה בשית אתוון לאו
למעבד עבירה דאתי לידי בגין דאילו דקב״ה לאו גבה
אתכבה שלמא וכב׳ בראשית ירא בשית קס יראה
עם בשית כלא חד: ומאן דלית ליה בשית אתוון אוקימו׳
משה מתני׳ לא עמדו רגלי אבותיו על הר סיני ועוד
קעירא בדחילו הקד׳ עקב ענוה יראת ה׳ מאן דלית
ביה יראת ה׳ אתו לידי ענוה דאיהי שכינתא עטרה
דיראת ה׳ עקב לגבה והא דרגא דמשה דאיתמר
בה והאיש משה ענו מאד ובגין דאיהי יראה עקב
לגבה (דע מלכות נקרא ...) אוקמוה מלה מתני׳
יראה מלה זוטרתי היא
לגבי משה ביראת ה׳ וביראת ה׳ קא אתי בר נש
לקיימא תרי״ג מצות כחושבן בראשית והא דרגא
עשיראה בראשית ה׳ אית יראה ואית יראה לר׳ זו
כל אחריא שוין אית יראה דדחיל בר נש לקב״ה בגין
דלא ילקה ליה בר נשא דאיתמר בה והאחרא דאיהי יראה
ובב׳ אין כל יראה שוה דקא יראת ה׳ היא מלכותא הלכה
כלילא מכל פקודי אורייתא בגין דאיהי יראה דנפקא
מעוה״ב דאיהו עמודא דאמצעיתא דאיהו ידו״ד ל׳
דבינייהו אוקמוה מלה מתני׳ גדולה תורה שמפחדת
את האדם לידי מעשה בר נש דלא ידע אורייתא
ואבדא לפיקודייא הלה ומשגין הלה למאן דעבד על
פקודייא ומאן הוא דברא אורייתא איך דחיל לי׳
ונטיר פקודוי ובב׳ אוקמוה מנא אין בר ירא חטא
ולא עם הארץ חסיד בגין דאורייתא דאיהי תרי״ג מ׳
מתקן דרגין אתקריבת אחסד וגבורה דאיהו תרין
נקודין אתקבת חסד ודחילו דגבורה דאיהי יראה
דבהון אשתלימו תרי״ג פקודייא ובגין דכל אורייתא

[illegible] אהבה [illegible]
[illegible]
[illegible] ועקר [illegible]
[illegible] שלא [illegible]
[illegible] ידוד [illegible]
[illegible]
[illegible] ירחה [illegible]
[illegible] ישראל [illegible]
[illegible] האהבה [illegible]
[illegible] וז"ל הרשב"א ע"ה בספר

והזהר [illegible] ירח"ה [illegible]
[illegible] לכל שאר פקודין ד'
דאורייתא מאן דנטיר ירח"ה נטיר כלא לא נטיר ירחה לא
נטיר פקודי אורייתא [illegible] עכ"ל

ועתה [illegible]
[illegible]

ראה [illegible]

ר"א [illegible] אלף [illegible]
וכן [illegible]
יוד ריש אלף הא [illegible]
עוד [illegible] יוד ריש אלף תיו
[illegible]
וכן [illegible]
[illegible]
עוד [illegible]
[illegible]
יוד ריש את הא [illegible]
עוד [illegible]
וכן [illegible]

[illegible] ובן [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
ובזה [illegible]
[illegible]
ועוד [illegible] יוד ריש
אלף הא [illegible]
בית יוד נון הא [illegible] ונבון [illegible]
[illegible]
ומצאתי [illegible]
[illegible]
עדה [illegible]
[illegible]

ועתה [illegible]
[illegible]

אב האמונה [illegible]
[illegible]

ועיקר עם זה בכתר כי לעשות [illegible] הבורא [illegible]
[illegible] עם יותר [illegible] ומשמש
על הכל ולכך יקרא הכתר [illegible] המצוה [illegible]
[illegible] במצוה:

ודע כי [illegible] המצוה [illegible]
שהוא [illegible] ובחושבן [illegible]
אותיות או [illegible] כל [illegible] שלם [illegible]
[illegible] **כתר** ונשארו [illegible] עם [illegible]
[illegible] **יהוה** [illegible]
[illegible] כמו שנ׳ לעיל: וכמנין [illegible]
נ״ג על מצוה זו [illegible] כזה **נו״ן** [illegible] **רם**
[illegible] אות נון [illegible] שהוא [illegible]
[illegible] **מצפץ** [illegible]
[illegible] הוא [illegible]
[illegible] שהוא [illegible] וכשאר [illegible]
[illegible] אותיות [illegible]:

ושער נון [illegible] דודי [illegible]:
[illegible] **בינה** שהוא [illegible]
הוא [illegible] בינה [illegible] חסד
[illegible] **שדי** עם [illegible] והאותיות:
[illegible] **מצפץ** [illegible]
ונשארו [illegible] עם אותיות [illegible]:
[illegible]
זה [illegible] מצוה זו
[illegible] כמו [illegible]
[illegible]:

נ״ג כאהבתך

[illegible] ואהבת
את יי׳ אלהיך״

וסוד מצוה זו הוא **דע** כי העובד מאהבה
[illegible] החסד [illegible]
[illegible] חסד [illegible]

ספר הזוהר ז״ל [illegible] קב״ה
[illegible] ר׳
[illegible] קב״ה [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ר׳ [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] קב״ה [illegible]

ורבנן [illegible] קב״ה [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] קב״ה [illegible]
[illegible]
ר׳ [illegible] ור׳ יצחק ור׳ יהודה [illegible]
[illegible]

ובתיקונים ז״ל [illegible]

ובספר [illegible]

ומצוה [illegible] הכתר [illegible]

בספר הזוהר ז"ל ואהבת דא רחימותא
דחימינא למיחס ליה לקב"ה
רחימו דאתדבקותא הליה ומאן דרחים ליה לקב"ה ג׳
איהו אתער ימינא הליה לגביה ומקבל ליה ברחימו
כל חילין דעלמא לא יכלין אלא בר שתפא רוח אתמשך
רוח וסימנא דא אם ישים אליו לבו רוחו ונשמתו אליו
יאסוף. כד איתער בר נש רחימו לגבי קב"ה אתערותא
דימינא לא איתער אלא בתלת גוונין כד"א בכל לבבך
ובכל נפשך ובכל מאודך הא ג׳ גוונין הכא דלא יתירא
או הכי או הכי דהא לא כתיב או בכל לבבך או בכל
נפשך או בכל מאודך. אלא כלהו איצטריך לבא ונפשא
ומאודא. וכדין קב"ה איתער ימינא לגביה ופשיט ליה
לקבליה ומקבל ליה ועל"ד כתיב נאם יי׳ לאדוני שב ל׳
לימיני ורזא דא דהאי קרא קא אתערותא ליה דדוד מ׳
מלבא על דרגא הליה קאמר כד אתקשר בימינא עכ"ל

והכוונה המבואר שכאשר האדם מוסר רוחו
לאהבה את השם כן נפש שהשם ז׳
יאהבהו ויתדבק בו והוא מש"ה רוח אמשיך רוח ואייתי
רוח הכוונה כי בשעה אדם רוחו אל השם כן רוח השם
ימשך על שכאשר לבו ונפשו ומאודו ישים במאמר
אהבת יוצרו נפש לעשות רוח עליון אלהי עליו דהיינו
דקב"ה פשיט ימינא לגביה ומקבלא ליה כי כאשר
יחקוק האדם ציור שם ידו"ד בלבו תמיד כמ"ש דהע"ה
שויתי יי׳ לנגדי תמיד כן יגרום שיתחקק ציור נשמתו
למעלה והקב"ה יאהבהו כי בשעה האדם לבו לאהוב
את השם נקרא אדם בסוד **יו"ד ה"א וא"ו ה"א**
שעולה **אדם** כן ידו"ד
יאהבהו ויתקשר בו כמ"ש אם הדרש...)
ימצא לך: **ודרש** לא עוד לבחר מש"ה למעלה ש׳
שמעלת העובד מאהבה זוכה לחזות
בנועם יי׳. מצאתי כתוב **בספר הזוהר**
ז"ל אר׳ יהודה האי קרא
דכתיב לחזות בנועם יי׳ עין לא ראתה אלקים זולתך
יעשה למחכה לו הא שאילנא ביה אתמ"יך השעה מ׳
אמרו ליה ק"ל הא איתמר אבל רזא דמלה היינו דכ׳
לחזות בנועם יי׳ נועם יי׳ ההוא דאתייא מעתיקא
קדישא דקב"ה משתעשע ביה דהא ההוא נועם מ׳
מעתיקא נפקא אוף הכא עין לא ראתה אלקים זולתך
יעשה מאן הוא עתיקא קדישא דבגין דהא בה תליין
כל הא ואי הכי הא זכאה חולקהון דאינון דרחימותא
דמאריהון מתדבקן בהו לאין שיעור לחולקהון
בההוא עלמא עכ"ל. **הרי** מבואר מעלת ה׳
העובד מאהבה שזוכה אל הנועם העליון
אשר עין לא ראתה. ונתן טעם בזה הרב הקבלי ה׳
המקובל האלהי כבוד מורנו קורדווירו זלה"ה יותר

מצוה ג׳

מבואר למעלת העובד מאהבה והוא כי העובד מ׳
מאהבת מלכו של עולם לא למען שכר בעה"ז ולא
למעלת שכר בעה"ב אלא מאהבה לבד. הקבלה מגלה ה׳
הוא המעולה שכרו שאם עושה בשביל שכר העה"ז ב׳
בשביל שיהיה לו עושר ובנים הנה הוא נוטל שכרו בעה"ז
וכמו שהעה"ז כלה ואבד כך שכרו כלה ואבד בעה"ז ואם
עושה בשביל גן עדן שכרו עד עולם המלאכים המשמשים
את הגן. אבל אם הוא עושה מאהבת הקב"ה הוא מדביק
נשמתו באין סוף וכמו שאינו נאחז בראוי וכן שכר אין
תכלית מעלה לחזות בנועם יי׳. ומה"ל כתיב כי ג׳
גדול עד שמים חסדך וכת׳ כי גדול מעל שמים חסדך
לא קשיא כאן בעושים לשמה וכ׳ כי העושה לשמה הבן
בעו"ה ואין סוף למתן שכרו אמנם המלאכים בעו"ה כי ה׳
הוא מעבר ומעשים ועסקין במלאכתו יותר שכרן הקב"
עד שמים. ודע שיש יי׳ הגדול והנורא למעלה מן שמים:
ולזה א׳ דהע"ה ראה כי פקודיך אהבתי יי׳ כחסדך חייני
כי אני מן העושים לשמה לכן מבא מאותו מעשר אין לו
תכלית והוא חסדך הגדול. **ועתה** אחי ידידי ר׳
ראיתי לבאר לך בסוד האהבה סוד
נעלם כפי מה שמבואר בס׳ הזוהר וז"ל ישקני מנשיקות
פיהו מאי קא חמא שלמה מלכא דאיהו אעיל מלי
דרחימו בין עלמא עלאה לעלמא תתאה ושירותא ד׳
דתושבחתא דרחימו דאעיל ביניהו ישקני איהו אלא הא
אוקמוה והכי איהו לית רחימו דדביקותא רוחא ברוחא
בר נשיקה. ונשיקה בפומא דאיהו מבועא דרוחא ו׳
ומפקנו דליה וכד נשקין דא בדא מתדבקן רוחין אלין
באלין והוו חד וכדין איהו רחימו חד. **בספרא** דר׳
המנונא סבא קדמאה הוה אמר על
האי קרא נשיקה דרחימו אתפשטו לד׳ רוחין וד׳ רוחין ג׳
אינון כחדא ואינון גו רזא דמהימנותא וסלקין בד׳ גוונא
אתוון ואינון אתוון דשמא קדישא תלי בהו עלאין ותתאין
תליין בהו ותושבחתא דשיר השירים תלי בהו ומאי איהו
אהבה ואינון רתיכא עלאה ואינון חבר ויחודא
ודביקותא ושלימו דכלא. אין אתוון ד׳
רוחין אינון ואינון רוחין דרחימו וחדוה דכל איברי גופא
בלא עציבו כלל עכ"ל. **המאמר** הזה ביארו
הרב המקובל הגדול כמוהר"ר משה
קורדווירו זלה"ה ביאור רחב בס׳ הקטן בא׳ אור יקר
שחבר. אמנם נבאר ביאורו בקצרה כדי להבין הקר׳ ג׳
דע כי מעלות מעלת אהבה הוא קשר ד׳ רוחין
הנשיקה בסוד הנשיקין וסוד הנשיקין פתרו ל׳
לקמן מאן ישקני ההוא דסתים גו סתימאה עלאה וסוד
הנשיקה הוא דביקות פנימיות הסתר והכוונה שהוא רוח
החיים המחיה אותם והוא מש"ה ונשיקה בפומא דאיהו
מבועא דרוחא ומפקנו דליה וכנגד הם ד׳ רוחין מבואר

מצוה ג״

עם במ״ש הש״ס ז״ל ישקני דבקו דאיתמו רוח ברוח
דיקא ד׳ רוחין דמתחברן כחדא כו׳ וכתיב רוחא נתבדיל
ונשמתו רוחא דחביה דאתדבק ביה מעתכתי רוחין
הליק ורוחא דחביה הא הכין ״אוף הכי חביה מעתכרי
ד׳ רוחין דמתחברן בחינון נשיקין עכ״ל ״ ואחר בסוף
המאמר שהשכינה וחינון רוחין דאיתמו וחדוה דכל שייפי
גופא בלא עכ״ב בכל מי כי אי אפשר שידבקו ברוחין
הפנימי אם לא שיתקשרו הפנימי כאחד מצד החיצוניות
שבהם ויתמשו הכח שהוא מעולם ואם לא יהיה כפרא
להעברות שלהם רוח העליון והוא כמשל האדם הנושק
לחשוקתו שלא ישק אותה אלא מרוב שמחה וכל האיברים
שבבר נתייחדו כאחד והיינו מלת אהבה שעולה אחד
המורה על קשר ויחוד העולמות זה בזה ע״י רוחם ונשמתם
הפנימי ״ ועי׳ במאמר נ״ב שאותיות אהבה הם אחוריים ד׳
דשמא קדישא הנ״ל כבר והם אותיות שם יהוה
כלל א כמו ד׳ וכן מי׳ בתיקונים כי ד׳
שהן למעלה כמו יוד על וא״ו של אל״ף ״וכן שהן
למטה כמו יוד למטה באל״ף כזה א ואו באמצעי
היינו ואו באמצע אל״ף ואין רחוי עתה לבאר״
שתי ההין הם בסדר שתי ההין של שם שנייה
ולמעלה״ ב קיינו ד׳ מ׳
מעלתם שנים וגם בחוץ ואו יש סוד חי׳ כדפי׳
בתיקונים שעה קלות מצד ימין ו׳ קלות מצד שמאל עם
הקוה באמצע הם חי׳ והיינו ב׳ שהיא ג׳ ווין כזה ב
נמצאו אותיות אהבה רמוז הם אותיות
יהוה ומו שאות ד׳ היא זכר
ואות ה׳ נקבה רומזים בחכמה ובבינה
כן אותיות א״ה ירמזו בהם וכמו שאותיות ו״ה
ירמזו לבה״ן ומלכות כן אותיות ב״ה ירמזו
בהם ונמצאו אותיות א״ה יתייחדו לעולם״
ואותיות ב״ה יתייחדו לעולם כמו יחוד
חכמה ובינה ויחוד תת״ו במלכות ״ ויתייחדו עוד אותיות
א״ה עם אותיות ב״ה כמו שיתייחדו חכמה ובינה
עם תת״ו ומלכות״ והיינו נמי קשר שם
בן ד׳ יחד יהוה כנודע״ ודע כי ד׳ אותיות ידוד
הם סוד המרכבה העליונה ד׳ בחסד פני
אריה ה׳ בגבורה פני שור: ו״ה פני
ומלכות פני
אדם ופני נשר ״ והנה על אותיות אלו אמר
המאמר אשר לפנינו שהם ד׳ רוחין כתדא
שהם ד׳ ספירות כדפי׳ ״ עוד אמר שהם ד׳ אותיות
אהבה והם נ״ב אחוריים שמא קדישא דהיינו שם בן
ד׳ הנ״ל כבר ואחר עוד שהם היכלין עלאה כדפי׳ ואחר עוד
דאינון רוחין דאיתמו וחדוה דכל שייפי גופא מתני שעם
יהוה דהיינו אותיות אהבה בהם כלל כל העול

מצוה צ״ג

והיינו ה״ה רשע ה״ה וכן כבר כתיב וכו׳
דאתמוהות שהם ה״ה הם גלגלים ו״ה נגלה
בסוד אותיות בהתפשטותם נגלו ודרועין ושוקין
ורגלין ואמתי ״ ואחר וכמאינון מתחברן כלהו אחד
דהיינו כלל יחוד ד׳ אותיות יחד כזה אהבה דהיינו יחוד:
ובזה נבין שברוב הפסוקים שבתורה כתיב לאהבה את
ה׳ ״ ועתה דרכו להבין כלל במצות אהבת
האדם להקב״ה ימצאו ד׳ רוחין והעניין
הוא כי האדם נשמתו היא חלק אלוה ממעל ובהבין
האדם נפשו ואיברו כאחד ונשתעשע לבו בשמחה שאין
שכינה שורה מתוך עצבות ויכוין לעורר אהבה ידידו בתוך
לבו אז בהסכמת רוח עליון מתעורר בתוך לבו ונמשך
שמתקדש בו הקב״ה והוא כענין ישקני שרוח הזכר
יבא למטה לנשות נשיקין ואח״כ יכוין לכלול ולהקריב
נשמתו למעלה ומצאות זה הקב״ה נעשה מאיו כמים
הפנים לפנים ובזה תהיה האהבה שלימה ד׳ רוחין מתחברן
כחדא כי בתחלה צריך שיקדים השתוקקותו להדבק
באור העליון וכיון שהקב״ה רואה השתוקקותו מופיע בו
מאורו העליון ועי״כ נ״ב נמשו נכללה למעלה ונתנאו
ד׳ רוחין מתקשרן כחדא למעלה קשר כפול במפרוח
כמים הפנים לפנים שבהתעורר האדם אהבת חבירו
בתוך לבו גם חבירו יעורר אהבתו בלבו ונמצא כבל אחד
שני רוחין והוא סוד דברי ר׳ יוסי רוח אמשיך רוח ואייתי
רוח שהקשר כפול כדפי׳ ולא יוכל להפרד מקדושת
אהבתו ית׳ מהרה בענין שהמלך יתפס בו נ״ב במחברי
אהבה והזוכה אל האהבה הזו בלא ספק הוא קשור ודבק
בחיים העליונים ואשריו בעוה״ז ובעוה״ב ״ א״ה

ועתה אבאר עוד מה בזה מצאה זו רמוזה בחות
כל של אחרי ומה שייכות יש בינוקים
כפי מה שקורות מאן השמים בנגב״
רע כי אות ב״ה בחולבן זעיר דאנון עם
בחותיות והמלה ישלו י״ג כמנין
אהבה ״ וכן אותיות אהבה במילואם כזה
אלף הא בית הא כמנין
עולם לא ״ ואות כ״ף
במילואו כזה כאף פה עם אותיותיהם נ״ב
היבק שלים לא כמנין אהבה:
וכן אותיות כאף פה שלים מנין
יהוה במבע העולם
מקום ומלת אהבה עולה בה י״ג אם
תחשוב י״ג של י״ג הם קסע נשארו י״ג
ד׳ אותיות אהבה ד׳ תנועים וכלם הם י״ז נמצאו שניהם
מכוונים ״ וכן כה פא שלה בהם י״ג במנין
אותיות נעלמות של אהבה

ולנוס׳ כי מלת אהבה ד׳
תיעבון בה י״ב צרופים
כנגד שם ידוד שיש
נ״ב י״ב צירופים וגם אלו״

יהוה	אהבה
יההו	אההב
יוהה	אבהה
היוה	האבה
הויה	האהב
היהו	הבאה
והיה	באהה
וההי	בהאה
ויהה	בההא
ההוי	ההבא
ההיו	ההאב
והיה	הבהא

ורמוזים שנעלמים שיש
בהם ד׳ אותיות צנה בהם
אלו י״ב בתים מעכב״
שלמות כל כפול״
נ״ל

עקס רו"ה א"ה"א עם כללם יחד יט"ו וכן
אותיות והם שעולים י"ג
כנגד שעולים ב' אותיות או כ"ה שעולם הכ' [illegible] ונעלם
הט"ו ה' הם י"ג במלוי נמצא מכל [illegible]
ר"ת מצוה זו לבא סוד כל של אחד כל זה נעלם:
ועוד כח ידי בביאור מצוה זו בספר
הזוהר ז"ל פ' [illegible]
קמיה דר' [illegible]
[illegible] דקב"ה דבר נש [illegible] לא [illegible]
בגין דלבא [illegible]
[illegible]

ועתה אתחיל לבאר חלק השלם למצוה זו מ'
[illegible] הכתר
והם א"ר
א"ז י"ם העליון : אדם קדמון

[illegible] הרשב"י [illegible] לית [illegible]
[illegible] אדם [illegible] כתר עליון
וקרא [illegible] אדם קדמון ונקרא קדמון [illegible]
קדמון [illegible]
[illegible] אור קדמון והוא האדם [illegible]
[illegible]
[illegible] כי אדם [illegible] חכמה [illegible]
[illegible] יו"ד ה"א וא"ו ה"א
[illegible] מה והוא

חכמה כח מ"ה עוד נקרא קדמון אדם
והוא אדם [illegible] שהוא סוד חכמה
עוד נקר' [illegible] אדם במלוי א' החכמה והנה
[illegible] חיי [illegible] ובמלוי שם נקר' אדם
[illegible] אדם [illegible]
[illegible] אדם [illegible]
[illegible] א' וכן נקרא [illegible]
אדם [illegible] שם שהוא [illegible]
בסוד [illegible] אדם ולא [illegible]
אדם [illegible] הכל [illegible]
[illegible] אדם שהוא
[illegible] אדם [illegible]
[illegible] שם זכר ונקבה ובזוהר בפסוק
[illegible] אדם [illegible] כי אדם
[illegible] עליון [illegible]
[illegible] בבינה סוד [illegible] למרכבה [illegible]
במלכות ורז"ה [illegible] אדם [illegible] כתר
עם [illegible] וכן [illegible] עולה כ"ז עם
ג' אותיותיו והכולל עולה אל"ף [illegible] אדם [illegible]
[illegible] כי הכתר נקרא
עליון וכן אדם קדמון עם ב' [illegible] עולה [illegible]
[illegible] כי הכתר נקר' אדם העליון ואדם
קדמון וכן אדם במלואו כזה אל"ף דל"ת
מם [illegible] עולה [illegible]
כתר עם אותיותיו והכולל [illegible]
עם אהיה [illegible] וכן כת"ר תי"ו
רי"ש עם אותיותיהם
עולים [illegible] אדם עם כולל:
וכן כ' של מצוה זו עולה [illegible]
כתר זה [illegible] בביאור
מצוה זו [illegible]
[illegible]

ד' יחוד [illegible] שהשי' הוא אחד
[illegible] שמע
ישראל וכו'
וסוד מצוה זו הוא דעת כי הייחוד
נחלק לפרטים רבים
ועל דרך כלל [illegible] שלא יהיה פירוד במחשבתו
בין עשר ספירות כי כלם הם כח אחד ולא יקצץ בין
נטיעה לנטיעה כי הבורא נמצא בהם והם בו [illegible]

וכן נקרא [illegible] אדם
[illegible] עם [illegible]
[illegible]
[illegible]

ומצוה זו
[illegible]
[illegible] החסד
כי [illegible]
נקראת [illegible] עם'
[illegible]

הקדוש אמר הלבוש לקבל בין אלף ומאתים הם הם נעשיתנו הם הם מדותינו והוייותינו ומדרגותינו ׃

ספר הזוהר ז״ל פקודא דא למנדע דאית אלהא רבא ושליטא בעלמא ולייחדא ליה כמו יומא בייחודא כדקא יאות בשית סטרין עלאין ולמעבד לון יחודא חדא בשית תיבין דשמע ישראל ולכוונא רעותא לעילא בהדייהו עכ״ל ׃

וסוד ק״ש הנה הוא כתוב במצוה לבדו לקמן סי׳ טו בע״ה ׃ זה מה שרציתי לבאר בביאור מצוה זו ׃

ועתה אבאר עוד בזה מצוה זו רמוזה באות יו״ד של אחד ׃ והוא כי הי׳ היא עשרה ויש לה ראש ותוך וסוף והמשכתה י״ג כמנין אחד ׃

וכן מלת יחד בתוך שלה י״ג כמנין אחד ׃ ועוד הקריאה והלה בשניהם שוים ׃ והיו״ד שבמלת יחד מתחלקת באלף דמוק בכל ׃ ועוד **יוד** עם כולה בתוך שלה י״ב כמנין **אלה** בתוך ׃ קה יחד היא אחד ׃

ועתה אתחיל לבאר חלק השלישי למצוה זו משמות כנויי הספירות ׃ ואומר ׃

אהה ׃ אויר קדמון ׃ אור מופלא ׃

אור פנימי ׃ דע כי השמות האלו כ׳ הם שמות כנויי ספירת **הכתר**

ודע כי אהיה מלשון בזוהר כי הא׳ היא בכתר ׃ ה׳ ראשונה בינה ׃ ה׳ אחרונה במלכות ׃ והטעם כי שכינה היא אחרונה הנעלמת מעשים ונמשכו הברכות מבינה נ״ב היא עליונה ׃ והנשגב בכתר הוא אל״ף ולכן אמר אהיה לכוון על ג׳ מדריגות או כל א׳ לפי ענינו ׃ **ובזוהר** ז״ל הב״ש אקים ילוי ובכבת אמר וי אי אימא עלינא רזא וי אי לא אימא דיצבון חביבין מלה ׃ אהיה יי׳ אלקים כלה אהיה עשה אתה שאחיה ישראל מאי אהיה ומאי כלה אהיה עשה את רזא דמלה בזמנא דה׳ ה׳ ה׳ אחרא ׃ ה׳ אחרא שלוק בבינה משעת ברכתא וכדין כתיב אהיה כלה אהיה שעה בנב״י אימי אתמשכת מברכתא ה״א אחרא משכתא מבלא ׃ ומאי משמע כבין הברכתא לא מתברכתי אלא בחבר בעריין דכר ונוקבא ועל דא כתיב י״ב מערוס ישאל מעשן קדשו יתן קולו שחוב ישאל על נוהו ׃ נוהו מהוא דא מטרוניתא ודא הוא ודאי ומאי יתן אני שיחובתי לה בגין דהיי זווגא דמטרוניתא עכ״ל ׃

ומצוה זו מקומה בספר נוא׳ ספר **התת** כ׳ עם מקום בייחוד נגוא כבר״ח דתיקן ׃

אויר קדמון נקרא הכתר לפי שנקינו מורגש ומושג בשום כח ויען שהוא נעלם ממשג הרוב אי ישלה בגבלך למור שהוא נברא לכן קראו קדמון ולפי שלא ישלא בגבלך לומר אחר שהוא מושג בגבול שהוא נמצא על כן הזכירו בלשון **אויר** ׃ **ויש** מפרשים שאות הראשונה קבלת כל ההויות ׃ **א** לאצילות ׃ ו׳ לגוף העולם ׃ ו׳ לחכמה ׃ ר׳ לבינה ׃ בבריאה כו׳ והוא לאחרונים שנה פה ׃ ועוד כי אויר מלה לשון היא כי יומשך הממשיות הכל ׃

וכן נקראת הספירה הזאת **אור מופלא** לפי שהוא מכוסה ממנו כל הבנים היאמן היבשת אין יודעו ומשיגו ׃

ויש שפי׳ שהחכמה נ״כ נק׳ אור מופלא ממנו כי שהיא מופלא ומכוסה ממנו כל מה שלמעלה ממנה ׃ ועוד כי בהיות ג׳ ראשונות מתאחדות ומתעלמות בסוד הכתר הנקרא פלא אז כולם נקראי׳ אור מופלא שהם נעלמות ומכוסות משאר הספירות ורמשה פי׳ בפ׳ הנה שגם היסוד נקרא אור מופלא שהוא נעלם מעינים מהתגלות ׃ **ויש** שקראו לחסד אור לכן בסוד לבנונית האמתים והחסד ׃ ולגבורה קראו אור קדוש בסוד אדרעיות הדין ׃ והבינה נקראת אור מתנוצץ וכן התגלות ממנו שהם מתקבכות לדין ולרחמים ׃ והוד אור משולה שהוא מתגלה ומתהדר ברוב ההוד שמשגת דין ולחנם מן מאחרים ׃ וקראו לנצח אור הייחוד מטעם כי גם כן נובע שהוא מכניס התכבה ועולה בכל המשמן ׃

וכן נקראת הספירה הזאת **אור פנימי** מטעם שהוא פנימי מאור הפנימי ואורו בעצם פנימי שהוא גנוז לפני ולפנים וקדמון למאורות ומאורו יאורו כלם ׃ ולחכמה נקרא נ״כ **אור המבהיק** זיו ומאיר דרך הצנורות בכל המציאות ומזהירם ׃

ספר קנה ז״ל שאלו לר׳ אור שלה רז בודאי סודו גדול ונעלם אימתי לא קסם ישבו סוף כי סוד ז״ל זה **אויר** הנביא ז״ל והוא אמר סוד האור השלה וזה הוא הסוד אמלכו עד דקני והכי כבר איתו ז״ל א״ל ברוך השם אימתי האי אור מהיכן נפק א״ל סוד גבול זה פתום הוא שתהא ולא נקודה אחד הוא **היוד** וכיון שנתגלה היוד מה שנשאר באויר בהתפשט היוד נשאר אור ׃ וכן הכל בכאן ׃ גם נקנו לו ר״ל אויר קדמון הוא כתר עליון ויוד היא חכמה וחכמה התגלה הכל בכח האור העליון א״ל זה בכות נשאר לבן זה שמענו וידענו אבל אמור לנו מלת מור א״ל א״ל אור **א** הוא **אויר קדמון** ודע כי הא׳ מצוייר יוו״י ׃

ו׳ והלכת בדרכיו וסוד מצוה

היא ללכת בדרכי השם שנאמר והלכת בדרכיו זו ידוע הוא כי האדם עשוי בדמות דיוקנו שנא׳ ויברא אלקים את האדם בצלמו

ובא הפי׳ סוד נאמר בפ׳ זה במצות הזווג ס׳ כב׳ עש׳ ומאחר שהוא עשוי בצורת האדם העליון צריך האדם להתהלך בדרכיו ית׳ [illegible]

[illegible]

בספר הזוהר

[illegible]

ועוד אמרו בספר הזוהר

[illegible]

[illegible]

ובאה מצוה זו במדת ה׳ ראשונה של שם כי ידוע הוא לחכמי האמת ז״ל כי ה׳ ראשונה של שם היא מדת הבינה וידוע ג״כ כי מדת הבינה היא [illegible]

ודע כי אות ה׳ במילוי [illegible] הי יוד [illegible]

[illegible]

עוד [illegible]

[illegible] הי ראשונה [illegible] שבשם [illegible]

ועתה אתחיל לבאר אלו השלש למצוה זו [illegible] כתר [illegible]

אור צח : אין : [illegible]

[illegible]

בתיקונים [illegible]

[illegible] אין [illegible]

[illegible]

בכתר [illegible]

ובמצוה [illegible] חסד [illegible]

ולהתבונן בזה זולתי לשמעאזן לפי נקראת בלשון א"ן
הי"ת י"ל בקבלה) אם א"ן שהם סוד השתי ספי' העליונות
המתאחדות באות ד' שלשם יה' חם והחכמה מא"ן
המגלה בחכמה בסוד יוד שלשם מסוד הקו העליון ב'
שנגלית וזהו והחכמה מא"ן תמצא ומי' אות יוד ונקודה
שעליה כזה ל' ובהיות העולם נכון לפי רוב משפטים
[illegible] בבי העולם להתאחז במבחנה קו למנגן
ימצאו רשימה וזה שיר המעלות אשא עיני אל ההרים
מאין יבא עזרי והבן זה הפסוק שהוא שלה ממעלה
למעלה עד ספי' א"ן [illegible]

[illegible]

[illegible]

לקבל השפעת העליונה החשובה ״

ונ״ל כי הטעם שנקרא הכתר אי״ן שכן כתר עליון במעלה אין עם המלכה ״ ועוד אי״ן במילוי אל״ף יו״ד נו״ן עולה על המלוי עם אי״ן אותיו׳ וכתר והמלכה יעלה עו״ל לרמוז כי מתנה יד הטו״ל על ראש ז׳ זעיר אנפין ומטעם להראות כוון ומטעם כחר״ק ״ ואין עם אותיותיו עולה אור עם המלכה ולכך נקרא כתר אור כח אור קדמון כמש״ נ״ל ״

ומצאתי ספר קנה שכתב נ״כ קבלה מעניין קבלה במעלתו עולה זך זה וז״ל חשבון יהו״ה וא׳ היינו לומר שהכתר מתמעלתו במעלה אחת יום אחד שהוא אלף שנים ולומר לך שהכתר זך וישר מעלו א״ל כבוד יי׳ שזיכני ושמעתי מפיך דברים קלע ״ מכל מקום הכתר נקרא אין שכן כתר עולה במעלה אין עם המלכה אבל זה קשה לי הכתר נקרא אין ובגמ׳ ישר״א נקר׳ אנ״י היינו אין היינו אנ״י א״ל שמע הדברים אתה שוא א״ל אם תשיב בזה א״ל גם זה כתי׳ היש יי׳ בקרבנו אם אין ושני מאין ... שר ״ הטעמים והאכוונים מבקשים מים ואין אי זה אין מעשקים א״ל ראשון ראשון ועל אחרון אחרון אין ואני אם המלאים אל״ף יו״ד נו״ן: אל״ף יו״ד נו״ן שלים עולה מווה עדות ודעת ר״ל עדות המתמיה שאין ואני דעת אחת ושנין אחד אין לחלק ״ על זו אמרו חכמי האמת נעוץ סופן בתחלתן ותחלתן בסופן ״ א״ל ומהו פי׳ אין א״ל דבר שאינו נתפס כל עיקר עכ״ל ״

וכן המצא בחילוף א״ת ב״ש ביות אין היינו כתר כוזו

א׳ התמורה ת׳ באת״בש ״ י׳ התמורה ב״ בא״לבם״: נ׳ התמורה ג׳ בא״טבח ומ״ל התמורה ... באת בש ״

הרי לך אותיות אין מתחלפים באותיות כתר ויקו׳ יאיר עינינו במאור תורתו כמש״ דכתיב גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך: כ״מ ״

מצוה ז׳

ובתפלה מצות עשה להתפלל לשם בכל יום ג׳ תפלות שנא׳ בכת׳ ומשתחוים ועבדתם את יי׳ אלהיכם:

וסוד מצוה זו נבארנו בקיצור מראש ועד סוף כפי מה שלקטתי מספרי המקובלים ז״ל וכפי מה שקבלתי נ״כ אני ממורי דעתי ״

כי סכה״ בוונת סוד התפלה על ייחוד וקשר העולמות וזהו ״ מן ברכה ... אשר יצר עד ברוך שאמר עולם העשייה ומטעם עד הייצר עולם היצירה ומטעם עולם הבריאה: ומהעמידה עד קדיש שקודם אשר באצילות

ומאשרי עד תהלה לדוד עולם הבריאה ומטעם עד קוה אל יי׳ אין קדוש עולם היצירה והשאר עולם העשייה עד עלינו לשבח:

והעניין הוא כי התפלה אנו מעלים העולמות מלמטה למעלה ומדבקים עולם התחתון בעולם שלמעלה ממנו עד שמעלים כלם קשורים יחד בעת העמידה כלם באצילות ואז נעשה הזיווג ״ ואחר כך לקבל שפע מן אותו הזיווג ואז אנו אומרים מן אשרי עד תהלה לדוד להוריד שפע מאצילות אל הבריאה ואח להוריד עולם הבריאה עצמו למטה למקומו וכן הכוונה עד עלינו לשבח ״ אך בעלינו לשבח הם יורדים כל עולם במקומו אמנם כשתתחיל מן הברכות עד ברוך שאמר תכוין בשם ב״ן שהוא בעולם העשייה והשם הוא זה יו״ד ה״ה ו״ו ה״ה: ויוצא מן אות ה׳ אחרונה שבשם שהיא בעשייה

וזה השם הוא נשמת העשייה העולה למעלה ב׳ כיפה״ ״ גם תכוין בשם אל אדני ע״ש ב׳ בעשייה: ובהגיעך לברוך שאמר עד יוצר תכוין אל נשמת עולם היצירה הוא שם מ״ה והשם הוא זה יו״ד ה״א וא״ו ה״א גם תכוין בשם אל יהוה שבבי״ע: ובהגיעך ליוצר עד העמידה תכוין לנשמת הבריאה והוא שם ס״ג והשם הוא יו״ד ה״י וא״ו ה״י גם תכוין לשם אל שדי שבבריאה: ואחר אומר אדני שפתי תפתח שהוא סוד היכל קדש הקדשים דבריאה תכוין אל שם ע״ב דיודי״ן והשם הוא יו״ד ה״י וי״ו ה״י וכן על זה הדרך תכוין בד׳ עולמות

הא׳ כסדרן לאחר העמידה עד אחר עלינו לשבח ו׳

ואמנם לא יכוין כל ח׳ בתבת אחד כי עיקר הכוונה
היא לכוין להמליך ולבטל עולם בשלם ולכן בא במלך
עברוך שאמר יכוין א׳ אות אחרונה שבשם ונשם
א׳ אחד״ והשלם והתחבר עם אות ואז של שם ונשם
כה״ ונשם א׳ יהו״ה יכון כשתבינו א׳ יוצר יכוין ל׳
להעלות את האות התחתונה לדבקה עם י׳ ואחר
ואז דבקה עם אות ה׳ עליונה שבשם הוי״ה: וכן עם
בן יתחברו לשם מ״ה ושם מ״ה עם שם ס״ג וכן
כלם״ **והקורם** שאומר בבחור מלכה זו אקדים
הקריאה והיא שצריך האדם לבדוק עצמו
ולהזהר כשרוצה להתפלל לפני השי״ת לראות אם כן יודע
יש לו מקטרגים ומעכבים מלקבל תפלתו ויש לו לפלל
התפלה ולהם מכשול מדרכו״ ומלבד כל אלה ראוי
לראות עצמו אם הוא הגון וראוי לדבר לפני המלך והשרים
והסגנים אשר לפניו ואם יש בהם מי שמעכב על
שאלתו ובקשתו אם יעכבו אותו בהיכל המלך שעריו
נבולה אם יוכל לסבל״ **ועוד** ישלך לדעת
ולהתבונן כי מן הארץ עד הרקיע אין מ׳
מקום פנוי וכלו מלא מלאכים ולמעלה אין מקום פנוי את הכל
מלא גדודים וממונים למעלה מעלתם והפקידים אשר
הופקדו עליו״ מהם ממונים על החסד והרחמים כי -
בהיכלם ואפליהם מצד החסד״ ומהם מקטרגים כי ב׳
בהיכלם ואפליהם ממדת הדין וכלן מלאין באויר ואין מ׳
מקום פנוי כלל את הממונים גדודים גדודים
מהם לשלום מהם למלחמה מהם לטוב מהם לרע מ׳
מהם לחיים ומהם למות והתפלה האדם כשעוברת
בין אלו הכתות ורוצה לעלות למעלה היא דומה האדם
ההולך למקום סכנה ולסטים אם יש לו חברה עוברת
יכבל מהם ואם לאו ינזק כך כשאין התפלה אם יש בו
תורה ומעשים טובים זכותו יסיר המקטרגים ותהיה
תפלתו מקובלת ואם לאו כמה מקטרגים מעכבין אותה
לפי זה יתקן לקשה הזמירות כדי לתקן הדרך להתפלה
לעבר כי כל אותם הכתות הם כמו ענן מפסיק ל׳
התפלה לעלות ועליהם נא׳ סכות בענן לך מעבר תפלה
ובהיות האדם מסדר הזמירות אז מסתלקין ה׳
המקטרגים והולכין להם על כן נקראו זמירות מלשון
לא יזמור לבך צריך לטהר מחשבתו כדי שתתקבל
תפלתו ולא תשוב ריקם״ **תחלה** כשיכין
מחשבתו בהיכל לרחוץ ידיו״ במים
והטעם כי כשאדם ישן בלילה הנשמה יוצאת ממנו ו׳
ורוח טומאה שורה על ידיו **והסוד** בזה לפי
שהם כנגד זרועות עולם אשר מעסר
נאחזים בחוק הטומאה ולפי שורה על הידים וההולך
ד׳ אמות בידים טמאות מחייב מיתה לשמים לפי ש׳
שמחבק אל אחר בידו״ **ובמים** הללו צריכין שני כלים

ג׳ פעמים להעבירם ועוד
ספר הזוהר ז״ל כד בר נש
קאים בצפרא
[illegible]

כלי עליון להתקדש מהם יהוא לעולם הקדושה: וכלי
התחתון לקבל המים הטמאים הקם והוא רמז לקליפה
לשולם הקליפה שהוא לה הטומאה והדרך שלא יטול
ידיו את הכלי שנטל כבר שנא׳ והזה הטהור על
הטמא״ **ספר הזוהר** ז״ל הא תנינן דכד
בר נש קם בצפרא בעי
לא יקרב ידוי מגו נטלא דמייא דהיינו מאנא לטהור
מנה מיין מגו מאן דאסתי ידוי בקדמיתא בעיד
דלוקמיה והזה הטהור על הטמא״ והא דכתבנו לעיל
נט לנטלא ידא ימינא בשמאלא בגין לנטלא ימינא
על שמאלא ובתרהי ימינא מן שמאלא ובכ״ב אינון נטילה
ונטלא מאן דנטיל ידוי יטול ימינא בשמאלא לשלטאה
ימינא על שמאלא בגין דלא יהיב דוכתא לסטרא דמסאבא
כלל עכ״ל״ ואסור להעביר ידיו על עיניו״
והסוד בזה כי הטעם שלמעלה אין שם ע׳
טומאה נאחזת בהם והכן כי הקליפה
למטה מהם מבחוץ״ ולפי שהם ג׳ רוחות של טומאה
צריך לערות עליהם ג׳ פעמים להעבירם״
וצריך שיבדוק עצמו משום שנא׳ הכון ל׳
לקראת אלהיך ישראל לפי שאין כבודו
של מלך לבא לפניו בבגד מלא גיעול והתפלה הזאת
באדם היא דומה התפלה הידוע והוא הסיג הימנה
מן הכסף וצריך לתקן עצמו מכל מה שלא לעשר דומיא
להבלע אחר בתפלה״ וכשישב יכוין שיהיו פניו לדרום
לתת כבוד לשם עליון ואחורו לצפון כי מצפון תפתח
הרעה״ **והאר״י** ז״ל כתב וז״ל שיגע יתפלל
ויטול ידיו בבקר הוא סוד ה׳
העשיות הם משתלשלים למטה ונעשים מותר והם
סוד הקליפות ומקום מותר זה הוא סוד עקב האחור
וזה יתגלה ואם ב׳ נקבים באדם לדחות המותר ואלו
השני מותרות הם גדולים וקטנים וזה יתגלה האדם
בבקר והטעם שהתקיים אגב״ל״ **וירחץ** ידיו
ויבדק על נטילת ידים **וסוד** בזה זו
פתחי תורה הטוב לפסוק כשכבנו מאגרת
דוכן נגע״ אמנם אמר בספר כתוב הטוב **ודע**
כי ברוך במשמעו ואולם שהוא ית׳ יתבונן
אבל הברכה מאתו א׳ המלאכים מאורו הנכללים בשם
ארבע ולשון נטילה כמו וינטלם וינשאם שמגביה ידיו
למעלה א׳ השער להורות שרוצין להמשיך האור מהמקור
הכל לפי שהמים רומזים רחמים ושפע וכן בברכה
יכוין **ברוך אתה** להמשיך הברכה ממקור
החיים לך המלך עד כתר
מלכות והסוד והמלך שלמה ברוך״ וכשיזכיר את
השם יזכירנו באימה ופחד ויכוין לנו״ה״ק ז״ל והוא סוד
הייחוד בשניהם **יאהדונהי** יו״ד בראש

ויו"ד בסוף כענין שכתוב אני ראשון ואני אחרון ועל
ידו הברכה מתפשטת בעולם ואחז"ל כל ברכה שאין
בה מלכות אינה ברכה" והטעם כדי לחלוק כבוד
למלכות בית דוד כי אין שלימות בלתו והוא שלמות ה
הייחוד השלם" ולפי' אומר **אתה** אשר קדשנו
התחלת הברכה בלשון נוכח ומוספת בלשון נגלה
נסתר כנגד שני עולמות הא' נגלה סוד המאורות ה
הנטעים בזהור הלב שהוא עולם הנגלה בשרך
קבלתו נהנים בסוד הזהור ומחשבה שמשם ו
ומעלה עולם הנסתר ומשם קדשנו במצותיו ואחז"ל
נגלה חכמה של מעלה תורה ולסוד זה נתקנו ה"
הברכות נגלה ונסתר" **הנה** נתבאר כי ענין ה"
הברכה כמשמעה והוא התבוללות ה
אחר על הראשים העליונים ומשם לשאר מדותיו עד
שתמלא הברכה התחתונה להשקות כל חיתו שדי:
ומצאתי למקובל אחד שכתב כי מלך
הכוונה להשוב"ה" העולם הזה:
אקבלו הכוונה להב"ה שהוא העולם כי משם נתנה ה
הוא ואם היה אז קדשתנו משמע לכבוד ואינו
הב"ה שהוא עקר העולם המקדש אותנו" אמנם ב
בספר **הזוהר** אמרו כי הכוונה לענין הוא להב"ה
הנקר' אתה והכבוד משמעות לדבר
אליו כנגלה והוא הצריכה לברכה שנא' ברוכה את ה
לה' בתי: ואקבלו מוסכם להב"ה"
והאתה ולכך כתב כי אחלה נוטל ידיו ש'
שחרית ועל זה יכוין כי הקלפות של
נ' אחרונות של **עשירית** במהם
מעשה סוד הקליפות" ואח"כ יתנה
ובזה נתקנו נ' אחרונות דעשי"ה התפיסות שלהם
כי הלא בעשי"ה אמר בתפיסותה יש אחיזת בקליפות
כנודע ומתערבים טוב ורע וכן בספר"ה סמו שתגבר
ולכן סוד **יפנה** הוא הוצאת הקליפות מן ה
התפיסות: ואמנם כבר ידעת כי לעולם
יש סוד אור פנימי ומקיף והנה באו השפעם שהם
יתנה ניטול ידיו הנה נתקנו פנימיות ואורות ה"נ
אחרונות דעשי"ה בסוד פנימיות שבשני חלקים אלו:
ואמנם אור מקיף שבכל א' מהם הוא נתקן ע"י הברכה
שאנו מברכים ע"י ואשר יצר כי הברכות הם הבל
הפה אשר לעולם הוא סוד אור מקיף כמבואר והנה
נתקנו נ' אחרונות דעשי"ה במקומם ע"י שני מ'
מעשים אלו" **ואח"כ** יברך אשר יצר את
האדם בחכמה" וידוע הוא כי האדם
דוגמת עליונים ותחתונים ולזה נקרא עולם קטן"
דוגמת העולם הגדול **ודע** כי הוא ית' ברא
את האדם בבחוריו והמשפע בו שלש

נפשות לראיון ג' עולמות" ובנין האדם בכלל הוא
דוגמת **האדם הגדול** כי הראש בכללו
רמז לג' ראשונות ושני
זרועות רמז לזרועות עולם והגוף רמז **לשה"ארץ**
והברית מכלל הגוף ולזה אמרו בספר הבהיר
אחת ושלש עד הוא" והשוקיים רמז לנצח והוד י' ו'
וידוע שאין שלימות אלא באחרונה והיא מקבל האדם
שנא' ויקרא את שמם אדם ובנה לו רמ"ח איברים
ונתפשטו כחות הנפש בהם לראיון כלל המצות ה
שהם מדק אחד רמ"ח והם רי"ו אותיות שבשלש שמות
משולשות בהלכות לב' נתיבות פליאות חכמה הרי
הרמ"ח איברים באדם העליון ולדוגמא זו רמ"ח באדם
התחתון" **בנה** לו עשה הלבשות ידין כנגד
החכמות העליונות כי הידים בהלבשות
הם כלי הפעולה לעשות את הנפש כמ"ש מאמרות הם
כלי הפה לאגון ייזי"ד" ובנה לו ב' בגליו הם יסודות הגוף
שהם דמיון ב' הלבשות שהם במדרגת המלכות: ואלו
מלך הקליפה הוא הבשר הכלה והאבד: ועל זה נתקנו
לנו הברכה הזאת לאומרה בכל יום להתבונן נפלאות
אל ולדע כי האדם מסודר ומתוקן באיבריו ואבריו ב'
בחכמה נפלאה ועל' נאמר ומבשרי אחזה אלוה: ואם
השכל בהא האדם המלאך שרוצו לאדם האחכל
מן החכמה העליונה ונברא בו נקבים נקבים והם
הצנורות שבהם הולך השפע מלמעלה למטה ועל
ידיהם נותן הנותן ומקבל המקבל לקיום הנמצאים
כענין דוגמא יש נקבים שהם מקבלים המאכל
והמשתה ויש נקבים דוחים את המותרות הכל
כדוגמא עליונה" **שאם** יסתם א' מהם הוא
הצנור הכרת משולם הראשונים אל ג'
האדם הידוע אז אם יפתח א' מהם והוא הצנור הבא
ממדת הדין הקשה או היה נברא אי אפשר להתקיים
ולעמוד אלא יסתלק ממקומו ולא הבריאה נושקין ואינו
נשען וכל זה בהסתמת צנור הראשונים או בפתיחת
צנור הדין מפני קלקול הבריות כי כפי מעשיהם של
מטה מעשיהם למעלה: **רופא** כל בשר שימשיך
הכל על תיקונו ושולח רפואה וחיים
לעולם" ומפליא לעשות להאכיל אכילות נעלם ואין קיום
לעולמים בלתו כי זולתו אין כלי לצריך לעולם להתמיד
ישובו ועמל ממקום מופלא ומכוסה והוא האור ה
הקדמון" **והאר"י** זלה"ה כתב ברכת אשר
יצר יש בה מה התיבות כמנין אלהים
ס' וזהו אשר יצר את האדם בחכמה כי מסוד החכמה
העליונה נברא האדם זה שעולה ב' ולפי שהבריאה קודם
אל העשי"ה לזה אמר וברא בו כי הוא מסוד הבריאה
וזהו בו ר"ל בשלמו כי האדם שלמו הוא בחינת הבריאה

שבעשי"ה שכל אחת כלולה מכלם ג' ראשונות י"ב
בריאה (שבעשי"ה) י' קצוות יצירה (שבעשי"ה) העשיה מלכה

עשי"ה ואמנם נקבים אלו הם ז' נקבים שיש בראש ה'
הארם כדאי' בזוהר **ברעיא** מהימנא ז"ל בקבלה
ומלאכין ישמעון לגבך באינון אלפין דעיינין
ואודנין ונוקבי דחוטמא ומימא כמלכא דיימא לאדם
הראם למלאך עם בריה והיינו דאתי שלמה מלכא וכו'
משבח מן המלכות מלאך מן האדם ואין אינון מלכות
דעיינין ואודנין ונוקבי חוטמא ופומא עכ"ל קה"ל שסוד
נקבים האלה בכללה זו הם סוד עיינים אזנים חוטם פה:
אמנם אין אנו צריכים כאן בעשי"ה רק הנקבים וכוונתי כי
כבר ידעת כי ענין מלאכות הדינין הם להעלות השלם כ"ל
כה שיוכל לקבל אור העליון ע"י המדה הנקראת בהם ע"י
סוד הקדום ועוד גם בפרט בעשי"ה כי שם דבק הקדום
בכלה כי שם סוד **סנדלפון** בגימ' **פר**
שהוא בגימטריא

מנצפך והנה אם סוד האמנים יפתחו בהם יותר
מדאי דרך אותם הנקבים הנז' הנה
ודאי יתבטלו הקטן שבעשי"ה ויתבטל השלם כ"ל
גם אם יסתמו יותר מדאי ויהיו הקדום לבדם נ"ב אי אפשר
להתקיים אחר מלכות שבעשי"ה הנקרא שעה אחת: ו'
ולכן הוא רומז כל כשר בסוד ממתיק הדינין ע"י האמנים
כי סוד הכשר הוא סוד הדינין כנודע והוא בעשי"ה כי
מנעם סוד הכשר ולכן הוא מתחיל לעשות ר"ל ממשיך
סוד הנה"ב העליון הנקרא **פלא** עד העשי"ה
למתקה וזהו ומפליא לעשות בסוד
העשי"ה ואמנם נמי וידוע למ"ד כמ"ה כבד"ך הוא
במפליות כי שם הוא למ"ד כמ"ה כבד"ך שהוא הנ"ה
ואמנם כנ"ל וידועים סוד אלו הנקבים למתקם מעשה
ע"י הנקבים הקדם מן המפליות היושב למ"ד כמ"ה כבדך
וקודם אלו עכ"ל הר"ב ז"ל:

ובהכנסו לבית הכנסת ישתחוה
כנגד ההיכל ואח"כ יאמר
מזמור של אלהים יחננו ויברכנו ויש בו ז' פסוקים ו'
ומשה כנגד ז' הקשות הקיבה אלו אל פה הפנמרה
ונוטה הוא שבכל פסוק יכוין שיגמור הקשה אחת: ו'
ואמנם יכוין כי הקיבה מלכות ואנו מתמשכין לה ז'
הקשות ז' אורות המקיפין שלהם מחסד עד המלכות
והמקיף של המלכות אנו ממשיכין אליה ואיא מכלל ז'
מקיפין **ואמנם** הכוין בפסוק א' אל פסוק א' ש'
שהוא אלהים יחננו ויברכנו והכוין
בו כי הוא נזכר על ה' פסוקים והוא הגבורה החסד של
הז' המתונות ובפסוק שני יכוין בפסוק שני כי הוא
נזכר על כלם נ"ב האמנם בפסוק השביעי אין דרך להקיף

היסודה רק פעם אחת והיא ספוקה אם הוא כנגד הקשה
הנקרא שבת ולא כלולה אז אם הוא כנגד הבינה
והיא כוללת כל הז' ולכן אין בשבת רק פעם אחת ה'
הקשה אחת: **ויכוין** בבית הכנסת שהוא שם
בן שהוא כמו"ייא לכל הבנ' שמורה
עולמין שהם **ע"ב סג מה**
ושם בן הוא למלכה
ויש בה עשר ספירות והם עשר כנגד
כתנין כנגד שהם עשר פעמים בן ו'
ועשרה הכוללים: אך בהכנסו לבית ה'
המדרש יכוין לאחוריים
של **אהיה** דיודין שהוא הכתר
כמנין מדרש

וכשנכנס יאמר ואני ברב
חסדך אבא ביתך
ביום א' יכוין בתיבת ברב חסדך שהוא סוד החסד
העליון אשר אנו צריכים אליו תמיד ובברכע ליכנס עם
עמו בהיכל המלך כדי להמשיך שאמרנו והנה בכל
הימים צריך לכוין בסוד החסד הזה כי הוא יותר
דלעלו בין ביום בין בנשב בכל התפלות שבכל יום:
ויכוין אל שם **אבגיתץ** שהוא בחסד כנודע
ובו יכוין תמיד קודם שיכנס לבה"כ
וזהו בבית אלהים נהלך ברגש בגימ' אבגיתץ עם
כללות המלה אבל בכל יום ויום יכוין אל אות א' משם
זה ויכוין שהוא הנזכר ביום הזה כנגד **א** נזכר
ביום ראשון בשבוע וכן כלם על אות שני שהוא
אות **צ** יכוין בה כי היא הנזכרת ביום ז' בשבוע
והאות הנוגע בכל יום ויום יכוין בה בכל ג' תפלות
קיום הזה ואמנם ביום שבת יכוין בשם
שקוצית כי שם זה נזכר בכלו ביום שבת
והוא נחלק לג' חלוקות כנגד ליל
שבת כשנכנס לבית הכנסת יכוין בשני אותיות
שק של שקוצי"ת בשחרית יכוין לשני אותיות
וצ של שקוצי"ת ובמנחה לב' אותיות
ית של שקוצי"ת ונתי' הענין כי בליל
יש ב' פעמים וכולו שהן אותיות בפנ"ק הנא'
וידוע הוא שקראשון הוא רומז אל המלכות שעולה
עד **נה"י** של הזכר אבל פחור הענין הוא כי כבר
ידעת איך נה"י של הבינה הם מותין אל זעיר אנפין
והם מתלבשים בכל הזעיר וג' פרקים האחרונים מ'
מהם הם בנה"י של זעיר אנפין והם נעשים מוחין אל
המלכות וכנגד שלה זו יכוין במוחות **שי"ן** של שקוצית
כמו שידוע כי אות שי"ן רומזת לנה"י בג' ווין שיש
בקוצה השין והם שלשים נ"ב הג' ווין בסוד יאהדונהי הוא מ'
סוד וכל שיח השדה ואח"כ יכוין כי עתה המלכות נקר'

קודם ובהכנסו שבהיכל
בדף שני ז"ג
כלשון:

וצריך להעטם לבית
הכנסת כו' ל'
להמתין מעשה העשויים:
ספר הזוהר ז"ל תא חזי כגון
[illegible]
[illegible]

אה״ל שהוא סוד עלה שהוא נה״י הנקרא ש״ה השד״ה
ובאות ה׳ תכוין אל ויבוא השני שהוא עליה שפירה
והוא ה׳ שמקבלת מלכות אור במוחין שלה מן א״א
חסד גבורה תפארת של זעיר אנפין אשר עם נה״י של
האמא אלהים מתלבשים בהם הם נקראים מוחין כי כל
בחינת נה״י של הבינה הם מוחין״ בשחרית תכוין לאו׳
ו׳ שהוא כנגד ישמח משה שהוא אות וא״ו״ ובאות
צ׳ כנגד מוסף שהוא ביסוד צדיק עולם כי כן
אות צד״י רומזת אל היסוד שהוא צדיק שבו תפלת
מוסף״ במנחה תכוין אל אות ד׳ במאורך ואמ׳
תפלתי לך י״י עת רצון תפלת ד׳ שמקבלת שתי
מעשים העליון והכהנים עתיקים״ והוא מילוי השם
העליון הקדוש דמילוי יוד״ן כזה יו״ד ה״י וי״ו ה״י
והם עשר אותיות של מילוי שלו
וזהו תפלתי תפלת״ ודי בזה ע״כ הב זלהב״ ......

וראיתי לכתוב כאן קצת שמות ורמזים
נוראים מה שנשנה בזה הפסוק
של ואני תפלתי לך קודם לבוין להם גם כן ב׳
בכניסתו לבית הכנסת״ **דע** כי זה הפסוק ה׳
המלאך בו״ הידות כנגד ים לרמוז כי קודם
בכניסתו לבה״כ יכוין אליהם״ ויש בו מ״ב אותיות כנגד
שם בן מ״ב״ ויש בו נ״ב המרכבה עליונה כי ואני
הוא רמז למלכות הנקראת אני בחיבורה עם דודה
שהוא הוא״ תפלתי זהו חסד מעשה״ היכל רמז ל׳
להה״ הנקרא היכל כמ״ש בספר יפר״ג היכל
הקדש מכוון במתלבש״ בירתיך רמז לגבורה שהי׳
מדת הדין הקשה״ עוד המלאך בזה הפסוק הרמז
והסוף כי מלת ואני שלה מנין ס״ז כמנין בינה ויודע
כי ג׳ ראשונות תשובות כאחד״ ועוד ואני בחושבן
זעיר דיהיב שלה פתון הכתוב״ ומלת בירתיך
רומזת למלכות כי היא נב״ נקראת יאמת כי היא נקר׳
מדת הדין הרפה״ והמלאך מונה ר״ת של הפסוק כלו
שלה למנין ג׳ שמות קדושים שהם שם בן ד״ר
הרומז לבינה״ ושם בן **ע״ב** הרומז לחסד
ושם בן **מ״ב** הרומז לגבורה״ וכן ה׳
המלאך בפסוק זה נב״ כשהתחיל למנורת
ר״ת שלו עד מלת היכל המלאך כו שהוא במנין שם
הקוי״ה ואחרו מלת היכל רמז לשם **אדני** שהוא
היכל של שם הקוי״ה כי כן שם אדני
שלב הש״ם והיכל שלה הש״ם וזה נ״ל בהיכל קדשו:
ויש בזה הפסוק סודות גדולים בס׳ גנת אגוז קרובה
לעמוד עליהם יגל וישמח: שאחרו ב׳ תיבות שהם
קדשך בירתיך ר״ת ק״ב עם ו׳ אותיות שלהם הם
יב״ק: אנו לשם **יהוה אלהים אדני**
העולם יב״ק:

וכן במיתה הקמצא קטן לרמוז לראש ולסוף:
כי קמץ הסר מהם ל״ב כנגד ל״ב נתיבות אשר
חכמה שהוא הראש כי ב׳ ראשונות תשובות כאחד
ישאר הכו מנין שם אלהי בבוש כזה

א אד אדנ אדני — השם הכו בבוין אז לרמוז לשם אלהיה במלכות:

אלף הא יוד הא — קשלה קמץ ג׳ שאחרו שו״ מקובל

לרמוז למלכות הנקראת **יה** כמ״ש בזוהר על פסוק
אם עונות תשמור יה״ וכן המלאך רמז הפסו׳
וסופו כו״ וכו במילואו הוא יב״ק כמנין **יהוה** א׳
אלהים אז לרמוז לכו כלו כמ״ש לעיל כנ״ל

כל היום ברכות שיש מאמינים ידים עד ברכת
התורה חייב אדם לברכם בכל יום אמנם ש׳
שלא נתחייב בהם כי כלם רומזים אל אורות שנמ״ס
ואחר אדם שלא ישן בלילה ולא הסיר כסותו ומלבושו
ומנעליו וכיוצא בהם חייב לברך בשחרית כל הברכות:

אמר לקדם להתפלל תפלה במנחה רק ה׳
כנגד המשתמש אתקונו בשחרית
גדולה שאם לא כן אין כח בנשמה לקבל האורה ה׳
העליונה ע״פ תפלתו רק במורדו הוידוי או בהקבירו
עונותיו אך בשחר התפלה לא: אך הקבלה היא
טובה מאד אבל יהיה בשחרית גדולה״

ויתעטף בציצית **וסודו** אבארהו
במקומו במ״ה במלכה
עשה להקיף סי׳ **יפ״ג**:

והאר״י ז״ל כתב אמן מגינים
טלית קטן וטלית גדול והם שני ה׳
תיקונים אל ג׳ אחרונות דעשי״ה: כי היפר״ג כי נעלם
סוד טלית הוא ביפר״ג למטטרון אשר מתלבש באלה
ואמנם טלית קטן כנגד הציצית הפך לנלבשים
טלית קטן למטה מתלבשים והטלית הגדול כנגד
הציציות ונב״ נלבש אותו על כל המלבושים״ אמנם
הציציות של היפר״ג אינם ציציות גמור כמו ציציות
דעשי״ה שהוא בתוך הנוף כי אין אחיזה בלתי היפר״ג
כמו דעשי״ה ונ״ בכונתה נתקן אור המקיף שלה:
והנה בהיותנו בעולם העשי״ה לא נתקנו רק ג׳ אך שתה
אחר אשר נתקנו ג׳ אחרונות דיפר״ג מעולם נתקנו כבר
העשר דעשי״ה אשר למטה מהם אמנם לא יכלו הם
להתקן אלא בסוד הציציות הם בחילוניות לבד נמצא כי
שהנה ג׳ אחרונות דיפר״ג ציציות וחילוניות וז׳ שלמעלה
דעשי״ה בחילוניות להם ג׳ אחרונות דעשי״ה בחילוניות
והציציות״ ע״כ״ ואחר יעטף **תפילין** וסודו גם כן

ע״כ לשונו ז״ל·
ומצאתי בס׳ הזוהר ז״ל
בפרשת קדושים
[illegible]

אבותיהו לקרות במקומו בסי׳ ב׳ ובסי׳ כ״א בס״ד:

והאר״י ז״ל כתב אחר חצו׳ משמיני

הלילה של ליל ד׳ כנגד ג׳ אחרונות דבריאה

והבקר שלה כנגד אור מקיף כנז׳ לעיל אך כאן אין בק׳ לתיקון שני לתקן הפנימיות ומכ״ש בפנימיות דאצילות והנה עתה כיון שנתקנו ג׳ אחרונות דבריאה מכ״ש ש׳ שנתקנו חיצוניות ז׳ עליונות דיצירה: ואחר אכן משמיעין תפלה של ראש כנגד האצילות ובזה נתקנו חיצוניות האצילות ג׳ התחתונות שבו ואין כאן ברכה לפי שאין כ׳ בנו כח לתקן אור המקיף כפי מעשינו ומעלת נשמה: אך קבלת חכמי המשכנו יש על זה ספק ולכן מברכים גם על של ראש והנה פנימיות האצילות אין בק׳ לתקנו גם פנימיות הבריאה אין בק׳ לתקנו והנה אחר שנתקנו ג׳ אחרונות דאצילות כמ״ש שנתקנו ז׳ דבריאה חיצוניות שבה וגם פנימיות ז׳ עליונות דיצירה הרי עתה נתקנו ז׳ דעשי״ה פנימיות וחיצוניות ו׳ דיצי׳ חיצוניות ופנימיות ו׳ דבריאה חיצוניות לבד כי הפנימיות אין בק׳ לתקנו וג׳ אחרונות דאצילות החיצוניות לבד כי הפנימיות אין בק׳ לתקנם וכמ״ש אחר הז׳ דאצילות עכ״ל:

וסדר הברכות דתפלין מאחר בקרת חייב א׳ אדם לברך בכל יום ומנם הדבר עפ״י החכמה העליונה מפני שאנו צריכין להאיר המעיין ולהמשיך מים חיים מהלבנון להשקות נטיעות הגן לזה אנו צריכים לברך ק׳ ברכות שהוא השלם הכל שכל אחת כלולה מכלם כמנין שלם לך י׳ והנה הם קשר קשור ברוח והרוח בנשמה והנשמה בס״ד **ודע** כי המעשר המורה עשה והמעשר העשירית אחד בסוד ישראל לפי כהן כדין המעשרות והנפש המוכרח בכל יום ק׳ ברכות הנה יגיע מהם י׳ לרוח ויתקשר עמה ויגיע מהמעשר של רוח א׳ לנשמה ויתקשר עמה והנשמה בס״ד וזהו סבה להתגדלות האור על הברכות העליונים ב׳ במלאכות ומי שאינו מברך בכל יום הנה הוא מפריד בין הספירות התחתונות וכו׳ בעולמות ומקלקל צנורותיו ומקלקל נטיעות נפשו וידעת כי להעלה יתקן לפי שהן מתים ק׳ נפשות מישראל בכל יום כי בהסתלק מי ה׳ הברכה העליונה מסתלק מ׳ השלמים ומהשפעה נמשך מדת המות עד שהבין ברוח הקדש ותקנן ולו קיים ... לתקן כי אין לו חיים את מאה הראשון והבן

ויתחיל אלהי נשמה והוא שבח והודאה לשי׳ שמחזיר לו נשמתו ואמרו חכמי ה׳ האמת ז״ל שהנשמה עולה בכל לילה בבקר היא מעון לקבלה לה מעלה וזהו חדושה ומרגישה וכמ״ש ה׳ חדשים לבקרים רבה אמונתך **ספר הזוהר** ז״ל בכל לילה ולילה אתפשטו

רוחא מאילי מלבושא ומלקא וההוא אשא דאכלא אשא אכילה ובתר אהדרן כמלקדמין ומתאייהן בלבושייהו ובגב״ל לתלן קיימא אינון דנשמתא ועל״ד כתיב חדשים לבקרים רבה אמונתך בגין נשמתא דאינון חדשים בכל יומא רבה איהי ולא זעירא רבה אמונתך ודאי רבה דכל בני עלמא לאכללא לון בגווה אתר דנפיק אינון דכלא קלא ולאתמליא יתיר ולבתר אפיק לון כמלקדמין ואינון חדשים בכל יומא עכ״ל ועל כן אמרו בברכה זו המחזיר נשמות לפגרים מתים:

והאר״י ז״ל כתב ז״ל אחר שסדרנו עד עתה ב׳ בתיקון העולמות בסוד המעשה של ב׳ כיפה והתפלין נתחיל עתה בסוד הדבר כי עד עתה תקנו כל העולמות ממקומם כדי לעלות מהם אחיזת הקליפות כדי שאח״כ עפ״י התפלות נוכל להעלות עולם בעולם ולהעלותו למעלה והנה כוונתנו להעלות ג׳ ראשונות של העשי״ה ביצירה וכבר ידעת כי בכל העולמות יש חיצוניות ו׳ ופנימיות והנה אנו מזככים ומעלים תחלה א׳ חיצוניות ג׳ ראשונות דעשי״ה כדי שיהיו במדרגת פנימיות מ׳ מעשה וזה נעשה ע״י הברכות **ומתחיל** אלהי נשמה שנתת בי טהורה היא שהרי אין לכל אדם נשמה עכ״ז יש לו חלק בנשמת אדם הראשון אמנם שלא זכה אליה והיא טהורה בסוד האצילות כי מנם נשמה לנשמה אתה בראתה סוד נשמה דבריאה אתה יצרתה סוד רוח דיצירה: אתה נפחתה סוד נפש דעשי״ה נמצא כי מנם נשמה לנשמה נמצא כי כמו שאמרו נשמה שנתת בי טהורה היא כלולה אחרונה בחינות הנשמה כנז׳ וכלולותם נקראים נשמה שאתה עתיד ליטלה ממני בסוד מיין נוקבין ואח״כ אתה עתיד להחזירה בבקר בסוד חדשים לבקרים:

ומברך הנותן לשכוי בינה פי׳ רז״ל הוא התרנגול והוא ברכה הרגש בקול שכותם ונקרא גבר ואולי הנשאל מה בק׳ הנה להרגולים התשובה כבר קודמתך מעולה כי כלתה שיש למעלה יש ל׳ דוגמתו למטה ואמרו **בספר הזוהר** ז״ל בנשמת ריעוני ה׳ הקול שלהובא לגבי תרנגולא אזדעזע ואיקרי ואסתכי: ואשגח בגין יקרא דמאריה למעבד רעותיה ועל׳ איקרי שכוי אשגחא עכ״ל **וביאורו** כי רוח דמושך מעשרה בחקרת הלילה ודופקת בכנפי התרנגול ויקרא והקריאה הזאת מיוחדת ל׳ לגבהא למעלה ומתחו קוה הקול הקול ומכה ב׳ בכנפיים והוא הגו לבנות הידוע ונותן ג׳ קולות ואחר הקריאה זו מכריז כל מעשה בני העולם לפי שקרבת הקומ׳ לעתנו ומכריז כיום כל מעשה בני העה״ז ומכריז זו בגולה ומתפשטות הרוח יקיצו בא לעולם השמחה עד כנפי התרנגול הנקרא גבר על שם הגבר העליון

עוד מצאתי בספר ה׳ הזוהר וז״ל
בגלל שלעמן רבי עגן דאתפקדו על אינון נשמתין דצדיקייא לנפקא לון לעילא ולאפקא לון קדם מריה לגבי מלאכין דקרן מתמן דאתפקד על כל אינון נשמתין מוהא רב מ׳ תמנן כיון דנשמתין סלקין בכל עגין קיימין כדין מנקבין לה לגבי ואחבה כמו דסני והיא בדרגא ב׳ כמה דאתון סלקין מגיחין למעבד בשלמא ונע׳ יהי׳ בעבד״ן כלהו בפקדונא עליה ל׳ לא אתקבל לגולא וכלהו ב׳ נשמתין כד אתקבלו לקבלא בתר דאתקבלו ואתחזין תמן דא׳ בגין רזא כלהו נשמתין אתכללו בבקיא נקודה ונעלמו לון זעמא חדא סמך סמכן ד׳ דבלבא בגינו דעלמא והשבחת כלתמן דאתעברא רזא ל׳ בד לאי נקודה להשבחת ב׳ כלתמן דאתעבראן לתתא מבריין נשמתין לאתכללא נשמתא מגו עלמא בגוון עובדן ובבקיא צהיתא ד׳ דישתכללא בה פתומא ונעלם קוהא דא דקני שלמא וכד אתחזי בחדוו ואתכללא מכל סטרין לבתר לבינא לון לבר ואולידת לון כמלקדמין ונשמתין בגי חדתין משתח כמלקדמין: ורזא דא חדשים לבקרים חדשים ודאי מגו נוגה כגוון חדשים כבין רזא דכתי׳ רבה אמונתך רבה ודאי דיכלא לאכללא לון ולא עלמא לון נ׳ ולאפקא לון וכגוון חדתין זכאין בגין דצדיקייא בשלמא לון ז׳ ובשלמא דלתי עכ״ל
והנה ז״ל וכו׳

שבת אין קרוש מיוחד ולפי זה מברכין ברכה זו והכוונה ש'
נסבת הברכה על שיש בו רוח אחרת שמעוררת אורה
כלא חלא. **ספר הזוהר** ז"ל תאנא בההוא
זמנא דכרוזא כרוז כדין נפיק חד
שלהובא מסטרא דצפון ואזלא ואתפשט בתר הכרוז ואתפשט
לד' סטרי עלמא ואוקיד נטורתהון דתייבין ונפיק ההוא
שלהובא ונפלקא ונחתא בעלמא וההוא שלהובא מתער
בגדפי דתרנגולא אוכמא ובטש בגדפוי וקרי לפתחא בפי
קלוי. זמנא קדמאה קרי ואמר הנה יום יי' בא בוער כתנור וכ'
זמנא תניינא קרי ואמר כי הנה יוצר הרים ובורא רוח ומגיד
לאדם מה שיחו. זמנא תליתאה קרי ואמר מי לא ייראך מלך
הגוים כי לך יאתה. אמר רבי יוסי תרנגולא אוכמא למאי נפקא
א"ר יהודה כל מה דעבד קב"ה בארעא כלהו רמיזין בחכמתא
בר דבני נשא לא ידעי הה"ד מה רבו מעשיך יי' כלם
בחכמה עשית ומשום דאתעבידו בחכמתא כלהו רמיזין
בחכמה. ותרנגולא אוכמא תניין לית דינא שריא אלא
בתר דהוא זיינא ואוכמא ומסטרא דדינא קא אתי ובכ'
בפלגות ליליא ממש כד רוחא דסטרא דצפון אתער חד
שלהובא נפיק ובטש באות גדפי דתרנגולא וקרי ובכ"ש
בתרנגולא אוכמא דכוון יתיר מאחרא עכ"ל לענייננו:

ועוד אמרו **בזוהר** ובפסוק הסמוך בחלק דבני עלמא כתב בכל
וכל שכן
ואמרו ואמרו רבנן אתסבנא חליא דאיתון תנן דרגין חד דקה'
קיימא באתגלייתא דאיהו ב' וההוא דקיימא מאחורא
דאיהו זעיר דקא מעברן לה יקא מוקיד עלמא כ'
בשלהובי עכ"ל זלה"ה. **ועוד** ראיתי למקובל אח'
וז"ל דע כי כנגד ש'
שכתב בסוד ברכה זו
שיש ד' תקופות בשנה במהלך השמש בגלגל הגדול
במהלך השנה כך יש ד' תקופות בכל יום ויום במהלך
היומי וכנגד שמשנה השמש לאחד מד' קצוות שהם
יוד הא ואו הא בכל אחת מהן היא התקופה
כך הדין במהלך היומי כ'
כשמגיע לאחת מאלו הד' קצוות היא התקופה. וזמנים אלו הד'
קצוות הן בין השמשות של הלילה ובין השמשות של היום
וחצות הלילה וחצות היום והנה באלו הד' זמנים ישלחו כל
אחד ואחד מהמזלות של מעלה איש איש למלאכתו
אשר הוא עושים. ולפיכך כאשר יגיע אחד מאלו
הד' זמנים אזי התרנגול הבר אשר שרשו ביסוד עולם
כי אין ספק כבר שרשו מיד מגיע סימן דוגמת שרשו
ונותן קולו הכל שבח והודאה לשבחו הוא המקבלם
המשמלה כל אחד ואחד על מלאכתו. ומי מבחין בין
יום ובין לילה עכ"ל זלה"ה. **והאר"י** ז"ל
כתב בזה השכוי הנזכר הוא כי לילה הוא
מחלה ואילך ושכוי הוא גבה"א בסוד הגבורה ובחצ' ה'
הלילה מתעוררת של הגבורה כח הקליפה הבינה וזהו הכוונה

לשכוי בינה וזה המתעורר בסוד ויבא לו יין וישת ב'
בסוד יין המשמח והוא סוד היום. והגבורה בשמאל
הוא יין משכר בסוד הלילה וזהו להבחין בין יום ובין לילה.
עכ"ל. **ונ"ל** כי שכוי בחושבן זעיר הוא י"ב ושם גבה"א
בחוק הוא י"ב. וכן תלה לשכוי שלה בה ב'
בחשבונה שכוי. ובמעלה כזה **רמ"ד שי"ן כ"ף**
וי"ו יו"ד שלה בה יהק"ש חטר
שני במשפטים יחד עם היו שלה משלו י"ב
הם הכתוב כתנין אותיות שמות של גבה"א והם או
מ"ם לי"ת יש"ש ו"ד ל"ת מ"ד ולפי שגבה"א רמוז
למדת הגבורה
וידוע כי מדת הגבורה מתוקה נכללו שמה תמלת לאל
השמש לכך תמצא במעלת לשכוי מנין שמה והאחרה
היותה רמוז להקיף בה שנכללו מתוקה:
פוקח עורים רמוז לנשמות הנדחות לעולם
התמורות והם יושבים שם
בחשך ואפלה כעורים וכיון שמגיע זמן עליהם ו'
יוצאין מאפלה לאורה ומוקתין עיניהם ומסתכלין באור
העליון שהוא שמש ומגן יי' צבאות אזי הוא פוקח
עיני העורים וזורח עליהם מאור העליון והסוד בזה אמר
אמורים כאן. **זוקף כפופים** מי' אותם
שהיו כפופים ביד שרי
התמורות ויצאו מביניהם. **ועוד** יש בו רמז ל'
לכנסת ישראל שהיא כפופה עם בניה בין
האומות ועתיד הקב"ה לזוקפה עם בניה דכ' כתוב ד'
שאתך וכ'. **מלביש ערומים** פי' מ'
אותם הנדחים למקום
הנקרא הערום מבלי לבוש כי כל צדיק וצדיק יש לו מ'
מלבוש כמה שיתלבש בעולם ההוא אבל הרשעים אין
להם מלבוש אלא שמתים ערומים שנא' ואין כסות למבדון
אך הם מזוהמים וכשיגלו מגולי לגולי אז הקב"ה
מלבישם בגדים אחרים שלזה אמן מברכים לשמו יתברך
שמו על בריותיו הה"ד חנון ורחום יי':
והאר"י ז"ל כתב כי סוד ברכת מלביש ערומים
והכוונה לעשות כך נתקנו כי קודם הקדוש
כשנקרא הוא חוטא בהכרח ואנו מתגאים מעשינו לבוש
הקדושה ונותנו נשמו לבוש הקליפה המתלבשת בו דוגמת
ויתנצלו בני ישראל את עדיים ונמשך עליהם זוהמת ה'
הנחש וכן נכ' קירע לאדם ונוה כשחטאו ואותם כמ' ע'
על החטא כן השנוי שאם חטא הוא אחשר שיסתלק
הלבוש הלו ואם לא חטא הרבה אין הלבוש מסתלק רק מ'
שיסתלק משמש ואחלוש כמו בר ידע הנ' וכנגד כ' בחינות
אז נתקנו הכ' ברכות הנ' אותם בלילה כשהוא מפקיד
נשמתו ביד הקליפות היא מחדשת אותם בסוד חדשים
לבקרים ומי שאין לו לבוש כלל נותנת לו לבוש ומי שיש לו אלא

שהוא חלוש היה נותנה לו כח וכל זה הוא בסוד בקר כ'
כלא חדשים לבקרים ולכך נעשה חידוש זה ע"י שם ע"ב
שהוא חסד המתעורר בבקר וזהו שאמרו המחדש
בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית" כי טובו הוא
סוד החסד כמ"ש אך טוב וחסד ירדפוני ונק' החסד
הנקרא טוב מתחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית
בסוד חדשים לבקרים "ואחרים זהו סוד המלבוש שהוא
אורפניאל שהוא סוד **אל** והוא סוד
שעה נקודה
שבתים הקטנים והוא ג"כ סוד
חשמל לבוש הבינה המלבשת לזעיר
ונוקביה" ובזה הבין במאמר מלביש
ערומים לסוד המלבוש הנז' והכל נמשך משם ע"ב כ'
שני ע"ב במילויים כזה **אלף למד אלף למד**
הם בגימ' שעה עם
אותיות ע"ב אלף למד הם שעה כמנין **מלבוש** וזהו
מלביש ערומים שהוא לבוש מחדש גמור
וכנגד השכינה הקטנה שהוא לבוש חלוש אבן מעבר כן
הנותן ליעף כח והנה ידעת ג"כ מ"ש בזוהר פ' משפטים
בסבא כי לבוש הנשמה הוא משם אהיה **וז"ל** כ'
בשעתא דנפקת מן עלמא והוא ס'
סטרא בחדו שנים לה קבה"ה וחתים לה בחד גושפנקא
דלבוש יקר דליה ודא איהו שמא קדישא דאיקרי **אהיה**
ודא איהו לבושא יקירא דמלבשא חיים עלה ובדין
איהי נטירא דלא אתמסרת אלא לישראל בלחוד ודא איהו
דכתיב כימי אלוה ישמרני" ועל רזא דא כתיב הכא לנפש
נכרי לא ימשול למכרה בבגדו בה בגין דלבוש יקרא
דאלבש בה דיין דבגדו בה לנפש נכרי לא ימשול למכרה
עכ"ל" נמצא כי דין מוה המאמר כי לבוש הנשמה
הוא משם אהיה שהוא ע"ב ודא על סוד בבגדו בה כי ה'
הלבוש נמשך משם ע"ב א' זעיר ונוקבא שהוא וא' וזהו
אהיה ע"ב וא' "עכ"ל מב זלה"ה" **מגביה שפלים**
מ' כבשת ישראל שהיא
שפלה בין עם עולם ועתיד הקב"ה להגביה אותה גדולה
וחקים את סוכת דוד הנופלת **מתיר אסורי'**
אותם שהיו אסורים בגלות
המצערות ויצאו משם" או מ' על רבי' שהיה אסור בגלות
שהקב"ה מתירן בשמו" **רוקע** הארץ על המים" מ'
ארץ החיים והמים הם מים התחתונים
ונאמר הוא מורגל בם הזוהר יבין דברינו זה:
אוזר ישראל בגבורה ישרא"ל סכ"ל הוא נאזר בגבורה
להלחם עם הכתים למקדשו" ויש מקובל
אחר כתב שהוא גבורה רומזת לבי' של מטה כמ"ש ג'
אנכי ולא יהיה לך מפי הגבורה שמעום והיא נקראת
לישראל" **עוטר** ישראל בתפארה שאחר מעשרת

מאיר בבחינה שעורית הקד' דאימא ורחימא בגוף דיון
המלך שהוא במעיה שעשוה לו אמו : וזה הבין ב'
בבחינת הלבנה שעולה המחזיר לנטותי בגין שהם
ישרא"ל שנא' המעשים ממני באן וכבר ידעת כי ישרא"ל
סכ"ל הוא שנא' מקוה ישרא"ל ה'" **שלא** עשני גוי
סוד ברכה זו הוא כי בגלות הנשמה
בגלה לעולם העליון אם צדיק הוא כמה מ'
מעשרתי שאין אותין בה ומושיבין אותה במקומה :
קראוני לה ואם הוא רשע כמה מלאכי חבלה יוצאין
לקראתה ומכניסין אותה במקום הבני הטומאה
והמזוהם או העבד שנוח להמורות או אשה אבל
במקום הקדם ממעתין וידע בעצמו שהוא צדיק
יברך שלא עשני גוי פי' שלא הושיב נשמתי במקום הגוי
כי מי שהוא יושב במקום הגוי כאלו עובד ע"ז "ויברך ג"כ
עבד ואשה ר"ל שלא הושיב אותי במקום
אחד מהם" **ומצאתי**
ענין זה כתוב בספר **הזוהר**
וז"ל תא חזי כד בר נש נחים על ערסיה
ונשמתיה אסתלקו לאתשוטטא בעלמא ונחקי מני
גופא לאו כל נשמתא ונשמתא סלקא ושטייא למחזי
ביקר קבר אפי דעתיק יומין אלא כמה דאתמשך יתיר
וכמה עבדוי הכי נשמתיה סלקא ואי אסתלקא איהו
נחים ונשמתיה נפקא וכל איינון רוחין מסאבין דקטלין
לה ואתדבקת בהו ומסאבין לה ומנטלין לה בין אינ—ון
מסאבין ומודעין לה מלין דאינון קרבין למיתי בעלמא
ולזמנין מודעין לה מלין כדיבן ותייכן בה" ואי זכי בר
נש כד איהו נחים ונשמתיה סלקא אזלא ושטייא
ובקעת בינייהו רוחין מסאבין וכלהו מכרזין ואמרין אפנו
אתר פנו לאו דא מסטרנא ואיהי סלקא בין איינון קדישין
ומודעין לה מלה חדא דקשוט" וכד נחתא כל אינ—ון
חבילין טריקין בעאן לאתקרבא בההיא מלה ולא יכלין
בגין דלאו איינון מסטרנא עכ"ל לעניננו" הרי מבואר
מזה המאמר הנזכר כל מה שאמרנו כי כשאין הא"ס
זוכה נשמתו עולה למעלה ויוצאין לקראתה ומכניסין
אותה במקום הבני הטומאה" וזש"ה ומנטלין לה בין אינ—ון
מסאבין" **ויברך** על התורה בשביל שצריך
לקרא בלשון כמשם והברכה היא אשר
בחר בנו הכוונה היא כי ה' יה' וישראל הם אחד ו'
ובאחרונה אשר נתן לנו תורת אמת שנא' תורת אמת
היתה בפיהו" **והורא** תושיה השניה כד
עשר זכורת יצחק אשה ונשר כד
להשור הגבורה במדת החסד בסוד ויעקד את
יצחק בנו "ולכך תיקן אותה בבקר בשעה שמתעוררת
מדת החסד בעולם שנא' וישכם אברהם בבקר :
ובזה מתבטל המות מבני אדם : והאלהים אנה לידו הענין

רת"ן ר"חל

מקור ישראל ה'"
והא"ר ז"ל כתב אוזר ישראל
בגבורה ...
[illegible]

עבד ואשה וכו'
ומצאתי כתוב בכתיבת
יד בסוד ברכה
[illegible]

בספר הזוהר ז״ל אמר רשב״י לא אן
איה מאן דמדבר
מוסגא מובא נשא בקרבן עקידה דיצחק דאיתמר
בה ויעקד את יצחק בנו אתקשר מדת הדין ואתעקד
לשלטא ולא הוה אתי לקרבא לגבי דרגא דאיהי נבורך
ועקידה דיצחק מועלא לישראל לאדכרא לה בכל יומא
בצלותא דהכי עליהו מכל מקטרגין בישין דקא אמיך
מהקוה זימנא א׳ דמטא לו מאוומה בגין דאתגבר
אתיי על דינא ורזא דמלה קוניצעה לו ימינא וזרוע
קדשו דאתגבר אתיי על דינא ומינא על שמאלא
ולא איהו כי גבר עליהו חסדו ולא איהו עקידה דיצחק
דאתעקד קמי אבוי ואסר גבורה למיהב בגין מושיח
וישראל דלא ימותון ולא עוד אלא אתי יקוין ישראל עסקין
בצלותא על עז״ ונגב״ ועו״ זכות אבהן יגין עליהון מכל
מקטרגין בישין עכ״ל ״ ראה והבן כמה הוא סוד
פרשת העקידה ״ **והארי** ז״ל כתב כשיאמר
פ׳ העקידה יאמר אותה בכוונה גדולה
ויש שעות שעושה האדם ובכוונת פ׳ העקידה יכופר
עון אם שב בתשובה שלמה לפני ית׳ ״ ואמרו רז״ל
שתפלת הבקר היא בסוד אר״יה והקנה אברהם אע״ה
דכ׳ וישכם אברהם בבקר וכת׳ ויקרא אברהם שם
המקום ההוא י״י יראה הכוון שהוא אר״יה במלוי
יראה ״ תפלת מנחה בסוד שור והקנה יצחק שהוא
רומז לו שמשם מולרג עכ״ל המזבח לשמש כשור
והוא בסוד הדין: ותפלת ערבית בסוד נשר שהוא
מאחה על בנה ומשח״ל שבשביו ישראל מקריבין
הקרבן היה יורד דמות אר״יה וכו׳ ״ והאדם המתפלל
ג׳ תפלות בכל יום כנגד משלים ד׳ רגלי המרכבה:
ואם הוא איננו מכוין יש כנגד אלו ג׳ אחרים ואלו הם
כלב חמור קליפת קשות וזש״ שלמה המע״ה עיניך
לנכח יביטו הזהיר על האדם שכשהוא מתפלל יכוין
שתהיה תפלתו בכוונה מקובלת כדי שיקרב בכל יום
תפלתו מקום קרבן ויפחד פן יתעשה הג׳ קנ״ז וזהו
לנכח ר״ת נג כלב חמור ואם קרח מאלו והכוין כאמור
אז ועפעפיך יישירו נגדך וכי למטין ״ גם מי שעוסק
בתורה לשמה יזכה לשיעור הזה שאמרו במשנה
במכות ומכשרתו להיות צדיק חסיד ישר נאמן וכו׳
נפתי ״ וזש״ המקונן יראיך בראותי אותם קביה ונפול
הורק ואומר אבל נפתי וכהות שאין אדם בשנותיו
שיכוין בתפלות כמשות גדולות בזה נחק קבליות ״ ב׳
בשמות עכ״ל הרב ז״לה **אמנם** מה שנראה
לי אני המחבר בזה הפסוק על
עיניך לנכח יביטו סוד נחמד להזהיר האדם כשיתפלל
שיכוין אל כשו״ר ויעלה במחשבתו עד ג׳ ראשונות
ומשם ימשך שפע לשפ׳ כלם ״ כי ידוע הוא לפי שג׳

שמורגל בספר הזוהר כי עינים רומזים לחסד גבורה
תפארת ״ ועפעפים רמוזים בנצחים שהם סומכים ר׳
ותומכים ובזה יבא הפסוק על נכון עיניך לנכח יביטו
ר״ל שיתפלל דרך שיעלה מחשבתו עד העינים
העליונים ויושפיע להם שפע מנכ״ח שהם ג׳ ראשונות
כי הכוון היא אמונים רמז לאמונים שהוא בינה ״ ר׳
והכל כתר והתיבה חכמה ומאחר שיתמלאו העינים
שהם החב״ת שפע וברכה אז ועפעפיך שהם הנצחים
הנקראים בנ״ כנים יישירו נגדך ר״ל יישירו השפע
ומורידין אותו לצדיק שהוא נקרא נגד דבר שהיא מלכה
כמבנגע הוא משח״ל בזוהר על פסוק והוקע אותם
לי״י נגד השמש כי יסוד הוא נגד השמש: זה כפי
אמרו בס׳ המרמתה שהיא הוא את מדת המלכות ״ ג׳
ור״ל הנצחים יישירו השפע לצדיק ודל״ק הרמוזים
במלת נגדך ומשם יחול לעליונים ולתחתונים ״ לא יקשה
עליך מש״ עיניך ועפעפיך ולא אמר עינים ועפעפים
כי הכ״ק המיוחד בעליונים הוא המרכבה למלכות ״
וזהו כי עיניך ועפעפיך זה מש״ נגדך והבל יפלג משבעיי
והאיר והקהלתי לבאר סוד כוונת התפלה
כדי שיתפלל האדם ומקשר על ידי
תפלתו העולמות כלם ״ ראיתי לבאר לך בכאן סוד
הכוונה מתחלה ועד סוף כפי מה שלקטתי מספרי
החכמים המקובלים ז״לה ומכאן ילמוד האדם כ״
כוונת התפלה על נכון ״ **כבר** בארתי לך ב״
בהקדמתי בחיבור זה שהאדם הוא
סוד מעולם אם זך ואם ישר פעלו והוא אחוז במקורו
הנחבה במשפי הקדושה בנשמתו השלם בכל העולמות
ובכל המדרגות והנה בהיותו פועל הטוב והיושר ר׳
ומתכוין במחשבתו הנכונה דרך המעלות ליחד המדרגות
מקבילות העליות איש באחיהו ידובקו ויתלבשו שמותיו
בנשמתו אלה באלה מגוף של אלוה הנה חוייב שעל ידו
יתייחדו הספ׳ ויתקשרו קשר אמיץ שהיא הוא בנשמתו
כולה שבה יושפעו הספ׳ מן הראשונה עד האחרונה על ידו
החבל האמיץ הקושר אותם כי בהתייחד נשמתו בנשמתו
עם משמתו ימשך מזה שיאחרו העולמים מקושרים ״ ק
קשר אמיץ ״ ועתה יובן כמה וכמה טובה בתפלה ״ מה
מעלת האיש החסיד בתפלתו לפי שיעור כוונתו כי אם
יכוין להשפיע ממדרגה למדרגה במדרגות הקדושה וידבק
בקונו בדיעותיו ובמעשיו מעלתו הגדולה והמעלה ר׳
נשמתו ממדרגה למדרגה ומוסיפה למטה ומעלה למעלה
עד ישפיע עליו שמנה פ׳ ויהיה הוא מקום מושב ומכון
להשפעה ומאמין יתחלק לכל העולם כמבואר בזוהר ז״ל
מאן דמברך ברכת מזונא איהו נטיל ברכאן בקדמיתא
מכלהו ואתברך בכלל ברכת מזונא ועד איתלייה אורכא
דחיין עכ״ל ״ ואמר ואתברך בכלל ברכת מזונא הכוונה

כי הוא מתברך בכלל הברכות דהיינו בברכת המזון
ומשום כי מברכותיו למעלה כדפי׳ לכן נאמר ברכות
בקריאתן כי הוא קודם לכל העולם כדפי׳ וכן כ׳
בספר **בזוהר** פ׳ פקודי כל מאן דמצלי צלותא
ויחודא מסתכלין ביה אי אית בי׳ והעיר
צלותא וקשורא כדקא יאות כדין מתברך אינון בצלותא
מאתר דכל ברכאן נפקין מניה׃ ולכן על פי הדברים
האלה יהיה הוא מכוון בתפלה מאחר שהשפע בא על
ידו משם הקדש במקום הנהר הגדול יסוד עולם ולכן כ׳
ראוי שיתברך בו השכינה ונקרא שושבין למלכא ואמרו ז׳
ואשרי חלקו כי זכה וזיכה וכל העולם נדון לכף זכות בעבורו
וע״ז נאמר כי בשעה שיש צדיק או חסיד בעולם כל ה׳
העולם ניזון על ידו כאומרם ז״ל כל העולם ניזון בשביל
חנינא בני וכו׳ ובזה ראוי נכון ומשיג כמה היא מעלת ה׳
היודע לכוין בתפלתו ומה היא שזוכה לכוין בתפלתו
ובחי׳ זו שהיא התפלה הזאת ואם רבו המעלות מלבד
אלה׃ וז״ל **הרשב״י** ע״ה בספר **הזוהר**
הכא כל מאן דבעי לפרקא
שבחא כדקא יאות הא ודאי אתעבר לקב״ה ...
לאשתכחא מלין שלאין לאינשי אי הכי הא כל עלמא יהבי
לפרקא שבחוי ולפרקא מלין מאי אשתכחותא הכא ד׳
דלא קיימא דידעי עיקרא דשבחא וידעי לכוונא לבא ו׳
והשתא יתיר מאלין אחרנין דלא ידעי כ״כ אלא אין דלא יהבי
עיקרא דשבחא כל יומי אשתדורא בעלמא ולא יתיר
מגבן עליה משיכו לההוא כתפוי דקב״ה דלא עתים כ׳
בארעא ושבחו איהו ואין דידעי ומכווני לבא ונשתכחן
מתקן בהון מאתר דמתבכה ונפקי בכל גוונין ונפקין
באורח מישר כדקא יאות עד דאתקבלן שלאין ודתאין ז׳
ונפקין קדושא מתברך על ידייהו זכאה אינון דרחימין קב״ה
קב״ב לגבייהו זמין לקבלייהו בשעתא דקראן ליה הוא
זמין להו בשעתא דאינון בעאקו הוא לגבייהו הוא אוקיר
לון בעלמא דין ובעלמא דאתי דכ׳ כ׳ כי חשק ואפלטהו׃
עכ״ל׃ **הנה** מן המאמר הזה כפי׳ יובן מעלת
המכוין על שאינו מכוין בעניים שונים אם
עזה שאינו מכוין אך מתפלל כסדר העולם כונתו
מאחר כתבתי וכ׳ הכוונה שאין המלך משים פניו
לענייתו ואמנם הוא נוטל מבחון כמלך השומע כ׳
בקשת אחד מבני העם ונותן להיכלו ולהפ׳ לגבלי׳
יכנס האיש ההוא בבקשתו לפנים ואמנם מבחוץ
יענהו ע״י אחד ממשרתי המלך וזהו ענין מה שכתב
כתבתי וכ׳ ויתן סבה לזה כי אין תפלתו עולה למעלה
יותר שאין לו כנפים לעוף באויר הטהור והקדוש
ולבקוע אויר ורקיעים וחיילים ואמנם מעלת המתכוין
בתפלתו נעשה לו כנפים לעוף השמים ותפלתו
בקובה עד למעלה מעלה עד הכתר ומשם דרך

המדריגות ישפיע שפע רב מאוצר מני המלך
וישא משאת רב כיד המלך הטובה עליו
וראוי להתבונן גם כן כי בענין הכוונה
בתפי׳ כה שלא יהיה מגשים ז׳
ומעביל ח״ו וכן כה שלא יהיה מפריד נ״כ כאשר
הוא מבואר בשכלו מדה משאר המדות דבר
לבאר כי״ש יעשה׳ **דע** כי הא״ס מלך מלכי
המלכים הקב״ה אין שם ומלה ע׳
שיגבילהו ח״ו ואין מדות הדקות בעצמותו מאחר
שאינו בגבול שינויים ולא בגבול האחדים ואינו
מושקגה מדבר א׳ דבר ולא מתמשלה למשלה ולכן
אין ראוי לאדם לבוין בו לומר שהוא נקרא א׳ או אור
או אלהים ושאר השמות ושאר הכינויים והשמות ה׳
האלה הם כמפי׳ ואמרנו בספירות אין הכוונה בספירו׳
עצמם ח״ו שהשפע כן הוא נופל בשורה עמוקה ז׳
ועל כזה אמרו ז״ל אוי ולא למודיהן אמנם הכוונה
שהוא נקרא גבור בגבורה כי הוא הנותן כח בגבורה
למשול ולכן צריך המכוין לבוין כשיאמר הא׳ הגדול
שהוא רוצה בגדולה והמדבר עצמה היא בגדולה א׳
אמנם כוונתו על העצמות המתפשט בגדולה וכן כ׳
כשיכוין בגבורה ושאר הספירות ומעלתו המדבר
מבינה אותם בספירות שהם המדה אבל כוונתו א׳
האין סוף המתלבש בהם׳ וכן פירש הרשב״י ע״ה כ׳
בתיקונים ז״ל בכל אתר ובכל מלה
צריך לכוונא הדבר בתלת׳ ...
קול בדבור ולייחדא לון כחדא בייחודא דאינון יחוד
נשמה דמתחבר לון ומייחד לון כחדא ובזה צריך הכוונה
דלא תליין בה למימר קול והדבר אלא מחשבה עכ״ל
הרי בפי׳ כי עם כ״ז הוא בכל וכתם קול
התפלה הוא בו ולכן כל הקול היוצא מפיו
הרצון בו והדבור בחלקי׳ שהיא מלבות׳ אבל בחכ״מ
על ידו מתייחדים שתי מדות אלו ואין בכל התפלה
מה שירצה אלא הכוונה שיכוין האדם בו שהוא
הכל והוא המייחד המדות והמשפיע בם ונ״ע כן כח
הספי׳ למשול וחולם בענין הספי׳ אין הכוונה ע״ש
שיכוין האדם בספי׳ כך שידמה ענין הספי׳ כי זה
אי אפשר כבפי׳ אבל הכוונה היא שהספירות
ישפיעו עשר שמות של שם בן ד׳ והם מתחלקים
בנקודותם **והנה** הם מבארים לקיים קודם
התפלה יא״ה עש׳ **ועתה** המכוין
יכוין בהויות האלה ויעשה להודיע
שאין דבר שיוכל להוציא המדה הגלה או אלא
בהויה המתאימה בדעתו שהם ד׳ אותיות מ״ה
מנוקדות לפי נקודותם כאשר יתבאר בע״ה ובס״ד
יכוין כי בכ״ד אותיות אלה כנגדת יה״ו להוציא שפע

הם מסכימות עם תפלת המלה"ך ההיא הנר' שאין
ומה טוב ומה נעים אם ירצה לצייר הוויות האל—
בעיניו כמש"ה להרמ"ז בס"ה · כי אז ודאי תפלתו תנ'
מתעלה יותר ויותר ומשתדל שיהיה בכוונתו שאין ב'
בעולם הזה דבר שיוכל להמשיל תפלת המלה"ך ה'
ההיא אלא כעין ידוע כמו שמבואר בספ' בשער—
הכוונות עש"ה · וכמו שלא יגעה המעיין לבקש הנ' מ'
מבחוץ להרמ"ז כי שהות הקויה קודם תפלה יח"ב בשער"ו:

וזהו עיקר הכוונה צריך המכוין להמשיך ר'
רוחניות מהמדרגות העליונות אל האותיות
שהוא מזכיר כח שיוכל להמשיך האותיות ההם עד
המדרגה העליונה ההיא למקור שמשם · והכוונה כי
הבל פיו של אדם לא הו הוא אותם רוחניות מתהוה
מהבל פיו של אדם ונמשך אל הרוחניות ההוא כח ל'
להמשיך שרשיו ולהעלות אותיות עד המדרגה הנר'
לו וזהו עיקר הכוונה להמשיך כח כח שבכח ההוא
יעלו האותיות למעלה ויהיו במקום רוחו של עולם—
ויתקרו בקשתו אחרים ראוי לדעת כי לא ישתנה ה'
הזכרת הכינויים כהזכרת שם בן ד' עם היות יקיר—
בכוונתו לעולם אל ההויות והענין כי כאשר יזכיר הקדוש
שם בן ד' אז ראוי שיכוין אל עצם הספירות ואל רוחניותם
הפשוט הנשפע לבוש אל עצם המתפשט וכשיכוין ב'
בכינויים אז יכוין בדעתו ויצייר אל הספי' בבחינה פרטי"ת
שבספי' עם היותה כלולה מעשר הבחינות כל אותיות ר'
השם והם עצמי הספי' ההיא כמבואר לעיל עם היותה ה'
מתייחדת בכל העשר ע"י העשר השמות כי זהו הקשר
וייחוד הספי' · ועם היות שהשם בן ד' כאמרו הרשב"י ע"ה
בספ' ידוע עכ"ז יתאחז אל השרשים בכל עם ה'
הקשרות פרטי לספירה ההיא · **ועוד** ראוי
לדעת כי בהזכיר כנוי מהכנויים
שנדע הכנוי ההוא לאיזו בחינה מהבחינות שבספירו'
הוא רומז ובזה לא יטעה בכל מלות במדה אחת כי
מה שירמוז הכנוי הזה לא ירמוז זה וראוי לכוין בכל
שם ושם כפי דרכו והקרוב אינו הדבר מאד בפיך
ובלבבך לעשותו · ועתה נשוב לבאר כי כאשר נ'
נזכיר שם משמות שאינם נמחקים צריכין אנו לכוין
בכלל הספי' ההיא הנרמזות בו בכל פנות אל בחינה עשר
היות שיש להם פי' עכ"ז הם כוללות כל המדה אמנם
הם היכלות לעצם הספי' שהם השמות הנז' לעיל שהם
שם הקנייה בכל ספי' וספי' (כמש"ל [illegible]) ולפיכך
כאשר נזכיר שם בן ד' מאחר שהוא רומז בספי' תוך ה'
הספירות אז ודאי יהיה הכוונה אל עצם פנימיות הספי'
וזה לא ימצא אלא מצד הענין וכאשר נזכיר שם
משמות שאינם נמחקים אז הכוונה בהיכל העצם
אבל בכללות הספי' · וכאשר נזכיר כנוי מהכנויים
אז הוא בבחינות הפרטיות שבכל ספי' וספי' לפי מה
שיהיה הכנוי ההוא בדרך פרטיות המלות · ואמנם בכל
התפלה צריך לכוין קול בהכ"נ והדבור שהוא אחד המלות
בתפלות ליחוד אחדי ומתייחדים יחד שזה הוא אומר
קול ודבר יחד כמאמר מלשולם ידעתו אל שם זה

יאהדונה"י שהוא רומז אל הייחוד וכן בכל עת
שירצה לרמוז אל הייחוד יכוין אל ה'
השם הזה : ועוד יכוין כי הקול והדבור הם כעולים
אש ומים שהם גדולה וגבורה שעל ידם הייחוד
כנודע שהקול יוצא מורכב מאש מים ואויר ואחר
שכוונת הייחוד בתפלה אל שם הייחוד לא יבא לזה שעד
עוד ראוי שיכוין תפלתו בחיזו מן התפלות הם אם נ'
שחרית אם מנחה אם ערבית ובהיותה מודה יהיו כל
כוונותיו לפי שעתו כל קודם תפלתו שבכל הרב הגדול
הר"ר משה קורדוירו זלה"ה · **והטעם** שצריך
הקדם לכוין בתפלתו כמש"ה : אמרו
חכמי האמת זלה"ה כי הכוונה שיכוין הקודם בתפלתו
ובעשיית המצות יתהוה לו מזה מלבוש דק רוחני ב'
בתכלית הרוחניות ומתלבשת בו נשמתו אחר עלותה
מעולם הזה אל עולם השכר כי קודם רדתה היא
תמיד הרבה ואף אם היתה במקום גבוה ברומו של
עולם · והענין הוא כי הנשמה אין לה מעלות קודם
הולדה העליונה ואף אחר ההולדה היא ערומה והיא
מתלבשת אחר רדתה בגן עדן התחתון בלבוש מקור
מאויר ג"ע וכן כל דרך המדרגות שמתעלה אז תרד
ותתלבש וכאשר יתעסק בעוה"ז במעשה התורה אז
הזכה אל לבוש יפה הנקרא חלוקי דרבנן והוא לבוש ה'
התורה והמצות שבהם נתעסק בעולם ובלבוש זה זוכה
לעלות ולראות את פני [illegible] בבחינות המלך תפלה כי קודם
בואה בעוה"ז היתה ערומה ובהיותה מהעוה"ז לא תוכל
אל המלך עד היותה מתלבשת בלבושי התורה והמצוה
מפני שלבוש אויר ג"ע הוא לבוש משונה מעוה"ז בלי קישוט
והיא צריכה להיות שם ותרגום לבושה לבושי הקישוטין
שהם רוחניות המצות והם דקים רוחניים שבהם
מתקרב אל המזבח ע"י הכהן הגדול ·

ספר הזוהר קד"ש אין מהן מיכין עמאין לגו
היכלא אלא מאירא דגנתא
דלתיקי אתהלתא ומתמן יתמסר דיני בוסמין גניזין דכתיב
על וכנפס קנה וקנמון וכו' ואינון יתמסר זני דבוסמין ל'
לאתהלא · ומתמן כל אינון לבושין דנשמתין דאתהדרין
לאתלבשא בהו כל חד וחד כדקא חזי · בההוא לבושא
אתחזיאו כל אינון עובדין טבין דעבד בהאי עלמא ו'
ואתרשים ביה האי תיקון לבושא דלבנא ונפלין להווא
לבושא ואתלבשת ביה ההיא נשמתא דלצדיקייא ה' ב'
בגנתא כגוונא דדיוקנא דהאי עלמא והני מלי אתלבשין

יומין ואילך דהא כל אלין יומין אזלא נשמתא דילה
והקב"ה עושה עד לא קיבל עובדא דעבד כיון דקבלה
עושה עמה עובדא דעבד כיון דאתלבשת בהני לבושין
יקבע לה אתר כמה דאתחזי לה וכו' זכאה חולקיה מאן ד
זכי לאין לבושין דאמרן דלבושין דכייין בגנתא דעדן
אלין אינון מעובדין טבין דעבד בר נש בהאי עלמא
דאורייתא ובאין קיימא נשמתא בגנתא דעדן ואתלבשת
בהאי" לבושין אחרנין יקירין אזדמנו לה כד סלקא
נשמתא בההוא פתחא דרקיעא לעילא דאינון מן
מרעותא וכוונה דלבא באורייתא ובצלותא כד סלקא
מרעותא ההוא עטרא מאן דמתעטרא ואשתאר
חולקיה לההוא בר נש ואתעביד מניה לבושין דנהורא
לאתלבשא בהו נשמתא לסלקא לעילא ואע"ג דאוקמוה
דאינון לבושין בעובדין תליין אינון תליין אלא בר עותא
דרוחא כמה דאיתמר לקיימא ג' מלאכין רוחין קדישין
ודא איהו ברזא דמלה ובגנתא קדישא חולקא דכי מאלין
וזה לשונו: לבושין דאתתא בגנתא דארעא בעובדין: לבושין
דלעילא ברעותא דרוחא וכוונה דלבא עכ"ל

הנה נתבאר מהמאמר הזה כי הנשמה בהיותה
למעלה קודם ירדה אל מציאות העולם הזה
עולם העשי"ה היא יושבת ערומה בלי לבוש כלל ולא
הייתה אל המלך לבא כלל עד ירדה אל העה"ז ואז תזכה
אל כתנות הפסים הנה חלוקי דרבנן כי כן תלבושה בנוית
המלך הכבודה מעולם מווסלים להראות אל פני המלך
ובזולת זה צריך היה אל ב' מינים לבושים לבוש לג"ע התחתון
ולבוש לג"ע העליון והטעם מפני שני מלאכיו ידיה כדורש
ונשמה "המלאכות הדק שבג"ע העליון היא נשמה: ו'
ומלאכות שבג"ע התחתון היא הרוח ולכן צריך ב' לבושים
א' דק יותר מהאחר כנ"ל" **ולכן** בתפלה צריך
הקדים מהתפלל בלא כוונה הלב נמשלת
התפלה ההיא מעשה בלא מחשבה ולכן כאשר
הרבה לעלות אין לה יכולת לעלות מע"ג ולמעלה מ'
מפני שאחיזת המעשה הוא שם ומשם ולמעלה צריך
לתשוקת הנפש והמחשבה שהוא המעשה ולעלות בהוי"ה
רוחנית שהיא המחשבה והכוונה נשמת המעשה ולכן
התפלה ההיא נכרית מע"ג של מעלה ואין לה מקום ל'
לעלות ויש תפלה שתעלה הלא ג"ב לע"ג אבל לא תזכה
לבוא במדרגות עליונות ובזה יובן מה שפי' הרשב"י -
ע"ה בענין התפלה כי יש היות שקבלו אותה בהיכל א'
עדיין מדקדקים בה בהיכל ב'" וכי מאחר שכבר אותה
בהיכל א' וזיכוה בדינה וזכתה לעלות למה לא יקבלוה
בהיכל שני" ועוד שמתפלים שדוחים אותה בהיכל זה
אחר שקבלוה בקודם מפני שחייבה מצד הדין וכי נוכל
לומר כי השוו הדין בהיכל הקודם זה והיא לא אלא ודאי כ"ב
כדקדוקיהם כי תפי' שתכוון בכוונים לפי שיעור דקות

מצוה ז"

ההיכל ההוא עדיין צריכים לדונה בהיכל שני שמא לא
זכתה בענייני מעלותיה אל רוחניות היכל ב' ונעלה
זה לכל המדרגות" ולכן בעלות התפלה דרך המדרגות
לפי שיעור מדרגת ההבדלות והכוונה אשר לתהלל
או לעסק מעלה ההיא כן תעלה כמעלותיה כי המעשה
לא יעלה מע"ג התחתון ולמעלה כי שם מעמד הנפש ו'
ומשם ולמעלה יתנו כח הנפש ונפסק ואין ראוי לעלות
אלא נשמת התפלה שהוא הכוונה והרוחניות ולכן הוא אל
המעלה כי כוונת התפלה והמעלה הם נשמתם כאומרם
תפלה בלא כוונה כגוף בלא נשמה ועכ"ז אין הנשמות
שוות כמו שאין כל הכוונות שוות לפי שיעור הנשמה
הכוונה תהיה גודל הנשמה" וזהו שנאמר שלפניו
אזדמנו לה לבושין אחרנין יקירין דאינון מרעותא וכוונה
דלבא באורייתא ובצלותא" כד סלקא מתעטרא וכו' מ'
כאשר עולה מעשותיה כאותם הענינים הידועים שהיא
מתעטרת" ואשתאר חולקיה וכו' פי' ידוע הוא כי עיקר
התפלה הוא להמשיך ברכות לעולם ושפע ואחר שאמרו
שהתפלה מעלה לכל העולם עכ"ז מאותו השפע והאור
היורד ע"י התפלה נשאר גם חלקו כדי שאותו האור
יעשה לו לבוש לנשמתו בעת עלייתה אל מקומה: ועם
הקדמה זו יובן ענייני הלבושים כי אין הכוונה שהמלות
יעשו לו לבוש והענין הזה אין הדעת מקיפו אמנם הכוונה
כי אותו האור המתפלל או המקיים המצוה ההיא כאשר יזכה
להעלות מלאכיו או תפלתו דרך מעלות העליונות ומקבלים
אותה ההיכלות ומשם מקבלת אותה המלבושים אז מ'
מכחה משפיע הזכר ומשפיעים בה מן המדרגות ה'
העליונות והנה בזכותו נשפע עליה שפע וברכה
ומאותו האור הנשפע נותנים לו חלקו ונעשה לו לבוש
ואותן חלוקי דרבנן והם הם המלאכים המעידים לפני
מלכו של עולם לאמר זכות עליו ואומרים אנא מתפללין
אנא ולפי כח השפעתו על ידי תפלתו כן יזכה לאור
באור לבושו והנה בזה נמצא כי גם הלבושים הם מאור
עליון אור הבהיר אלא שיש חילוק גדול ביניהם ע'
שהנשמה ע"י הייחוד והזיוג כמשר איש ואשה כדרך
חיבור איש ואשתו אמנם הלבושים הם מענין יחוד
המלבושים עם ההיכל בקבלת שפע ג"כ טוב ואור גדול:

עד הנה שורש העם כביאור כוונה סוד
התפלה כיצד יכוון האדם בתפלתו ג'
ובמעשיית המצות

ונחזור לענייננו כי כשיאמר פ' העקידה ב'
בכל יום בבקר יאמר אותה בכוונה:

ואח"כ יאמר מה אנו מה חיינו וכו' מה ג'
כאמור לפניך וכו' וכשיאמר מה אנו
מה חיינו צריך לכוין כי מה שהיא שכינה היא כ"ב
מתוש והיינו אנו בסוד נשמותינו המושבות מ'

מצוה ו׳

ממנה והוא היינו ודאי מה חסרנו מה כתבנו וכ' שלו ג'
הם גדולה גבורה ת"ת שהשכינה משמשת מהם
להטיב לנו "מה נאמר לעיל מלשון את י"ל האמרת
היום שהוא עלוי ואעפ"י שכל הגבורים כלין נגד
בהתגלה שום הקדושה למעלה כנז' מה מעלין ידך
הספר עם הספר והיינו בזכות השמיה:

ואח"כ אז פ' התמיד שני כבשים ליום **וסודן**
תבערם בפי' מל' כעלו עשו:

והאר"י ז"ל כתב כבר ביארנו בתחלת הברכות
כי כוונתנו בברכות להעלות ג' ראשונות
של הנשי"ך בי"ע וכבר ידעת כי בכל העולמות
יש חיצונות ופנימיות והנה אנו מזכירים ומייחדים
תחלה ז' חיצוניות ג' ראשונות דנשי"ך כדי שיהיו במדרגת
פנימיות מתוש זה נעשה ע"י הברכות עם קרבן התמיד
שהם מתברכים ומקבלים אור גדול כדי שיהיו במדרגת
פנימיות ואח"כ ע"י קרבן התמיד אנו מעלים את פנימיות
ג' ראשונות דנשי"ך למעלה כדי שיהיו חיצוניות ז' של
אחרונות דיצי"ה וזהו הקרבן להב' התחתון ולהעלותו
ז' העליון וע"י זה גם הפנימיות ג' ראשונות דנשי"ך
הם חיצוניות ז' ג' אחרונות דיצי"ה: וע"י זה גם פנימיות
של ג' אחרונות דיצי"ה מתעלה למעלה ונשאר חיצוניות
של ג' אחרונות דיצי"ה במקום פנימיות [illegible] שלש
פנימיות ראשונות דנשי"ך נעשים חיצוניות ג' אחרונות
דיצי"ה "ופנימיות ג' אחרונות דיצי"ה חיצוניות ז' ג' אח'
אמצעיות דיצי"ה "ופנימיות ג' אמצעיות דיצי"ה מתעלה
במקום חיצוניות ז' ג' ראשונות דיצי"ה ונשארו חיצוניות ג'
אמצעיות דיצי"ה במקום פנימיות ג' התחתונות דיצי"ה
חיצוניות להם ופנימיות ג' ראשונות דיצי"ה נעשים ה'
חיצוניות ז' המלכות דבה"אה ונשאר החיצוניות שלהם
במקום פנימיות: ואח"כ פנימיות המלכות מתעלה
במקום חיצוניות ז' ג' אחרונות דבה"אה כי החיצוניות
של ג' אחרונות דבה"אה חזרו לפנימיות כי פנימיות
שלהם נתעלה במקום חיצוניות ז' ג' אמצעיות דבה"אה
וכן על דרך זה עד שפנימיות ג' ראשונות דבה"אה
נעשים חיצוניות ז' המלכות דאצילות ופנימיות המלכות
דאצילות לג' התחתונות דאצילות וכן על זה הדרך עד
הפנימיות ג' ראשונות דנוקבא דזעיר אנפין שנעשים
חיצוניות ז' מלכות דז"א ופנימיות מלכות דז"א נעשה
חיצוניות ז' ג' אחרונות דז"א וכן עד"ז עד הפנימיות
ג' ראשונות דמלכות דאבא ואימא וכן עד"ז עד למעלה
למעלה דעתי"ק ימתין [illegible] בין מה שאמרו בזוהר
כי רעותא דקרבנא סלקין עד אין סוף פי' כי ע"י הקרבנות
שלנו ומתקשרים שלם בעולם עד א"ס ונז' האמור אך
פנימיות הג' ראשונות נעשה חיצוניות ז' מלכות לבה"א
או נב' אך פנימיות המלכות נעשה חיצוניות ז' שלש

מצוה ז׳

התחתונות שלמעלה ממנה כי הלא שיעור המלכות
הוא נעלם כמו נה"י שהם ג' שהי דלא רוכבים עליה
והם סוד ג' תיקונין שמהם נעשית המלכות להתלבש
בפנימיות נה"י גם יש בה יכולת להתלבש את נה"י של
היצי"ה אך ג' ראשונות של היצי"ה אינן מלבישות רק
ג' מלבות דבה"אה וכן בשאר העולמות העליונות
והטעם הוא כי שהם עד כדי שאמר הכל הוא תיקון ע"י
נשי"ך לבדה רק שכיון שעולות ג' ראשונות דנשי"ך
בי"ע אך שגם ג' תחתונות דיצי"ה יעלו יותר למעלה
וכן כולם ולכן כיון שאתנו בנשי"ך נשלם כל תיקון ה'
הנשי"ך עמה ויכלין להעלותן עד מקומם שהם ג' ה'
התחתונות דיצי"ה מתוש אך לשאר העולמות הלואי ש'
שיוכלו לעלות הג' ראשונות של עולם הא' ז' המלבושות
שלמעלה ממנה ע"י תיקון הנשי"ך: אח"כ כאשר אנו
כבריך שאמר שהוא היצי"ה עצמה אז יעלים ג' ד'
ראשונות דיצי"ה בג' אחרונות דבה"אה מתוש וכן ב'
בורא שאז תיקון דבה"אה אז יעלו ג' ראשונות דבה"אה
בג' אחרונות דאצילות: גם יש שינוי אחר בנשי"ך
מבשאר העולמות והוא כי בשאר העולמות כאשר
עולים ג' ראשונות דיצי"ה בג' אחרונות דבה"אה וכן ב'
כוונה בזה בשאר העולמות הנה אז עולים ג' ראשונות בג'
בג' אחרונות כי המלבות של דבה"אה נכללת בנה"י של
דבה"אה ובעליה"ל עולים ג' ראשונות דיצי"ה ונכללים בהם
אך בנשי"ך אינן כן כי עולים ג' ראשונות דנשי"ך בג'
התחתונות נה"י דיצי"ה אך המלבות דיצי"ה נשארה למטה
בג' התחתונות של נשי"ך לעולם והטעם הוא שכל נשי"ך
היא סוד המלבות ולכן צריך שהמלבות דיצי"ה תהיה יורדת
ז' הנשי"ך שתהיה למטה בנשי"ך עצמה ולא בעולם ה'
היצי"ה ולכן נקשרת עם הג' ראשונות ר"ל התחתונות של
הנשי"ך ואינה נקשרת עם הג' ראשונות העליונות דנשי"ך
לפי שעלו כבר ביצי"ה: **עלה** ביהן כי ע"י קרבן
התמיד שאנו אומרים בכל יום בבקר אנו
מעלים את פנימיות ג' ראשונות דנשי"ך למעלה כדי
שיהיו חיצוניות ז' ג' אחרונות דיצי"ה **ודע** כי פרשת
צו את בני ישראל שהיא פ' התמיד היא בנשי"ך
שהוא **אל אדני** והוא בגימטריא צו את בני
ישראל וכמ"ש בזוהר שהקטורת
הנאחזות בנשי"ך הם הענים נוטף לשחם בחם ולכן אמר
אין צו אלא מיד כי קליפת הנשי"ך נקר' צו לפי שיונקים
מא' אלהי' העולם בגימ' צו "ופרשה אחר בפ' תמיד עולת
תמיד הנשוא"ך הכוון במה שאמר הפסוק לדעת לעשות את
יעל דבר כי תולת לעולה היא עולה והוא סוד שם ה'
אבגיתץ העולה בגימ' הנזכר והוא החסד ב"ב
המאיר בכל בקר ובקר כמו שאמר
בספר הזוהר וכבר ידעת כי שם זה הוא בחסד ז'

ואחר כך להיותו שרשו בגבורה שהוא שם מ"ב הן שהוא
סוד החסד שבגבורה לכך נקרא תולעת כמו תולעת שני
כי גוונו אדום בסוד התולעת שהוא לפי ששרשו גבורה אך
הוא סוד החסד שבגבורות ואח"כ להיותו משרש הגבורות
נקראים ישראל על שמו כמו שאמר הכתוב אל תיראי כ'
תולעת יעקב כי הם מכלים את האומות דוגמת התולעת
הזאת המכלה ומקיבה את העץ הקשה והחזק ואמנם
יש בה לימוד וזהו התולעת המקיבה ומכלה הכל ובכל בקר
מתעורר אותו הצמח לבלוע העולם אז והשם ית' בחמלתו
מעלה אור החסד הזה כמו שכתוב וישכם אברהם בבקר
וזה נעשה ע"י עולת התמיד שהיו ישראל מקריבים והיה
נכנע אותו התולעת הצמח ואח"כ כל סוד עולה הוא
סוד סתם הקרבנות לכך בא עולת התמיד כנגדה להכין ד'
הנה שלא ימשול התולעת צמח וזהו עולת התמיד כי התמיד
הוא חסד יו"ד והוא סוד ד' אלפין מ"ב שמות אהיה
עולה כ"ב ולב"ב **והנה** עתה בעולם
העשי"ה אחרים מקום ג' פנימיות שהם ג'
ראשונות שלה והנה כוונתנו להעלות עולם של עשי"ה
ולהכניס בו מקום אחר והוא סוד אותן אותיות של ה'
הקדושה אשר הוא בתוך הקליפה ומחיה אותה והם

יא סמני הקטרת ולכן אנו אומרים הכל
אחר פ' התמיד קודם

ועולה ני"ל תמוס הקטורת לפלח אותיות הקדושה של הקליפה
דעשי"ה שהם עשתי יה עשר עשו ואנו מסלקים אותם
ע"י י"א סמני הקטורת **ועדיין** אני מבאר סוד
הקטורת של כוונת להיות במקדש נעשה כו'
לה עשה כי שם ביתו ונחזור לענייננו ואז אחר א'
אשר תקננו זה וסלקנו אותה הקדושה משם ואמנם
עדיין לא תקן מקום שהתחיל שם אותה אותיות הקדושה הנז'
לכן אנו צריכין תחלה להתחיל מראש העשי"ה ואנו מסלקים
את המלכות דיצירה שנשארה בעשי"ה ע"ב חלקים והם
פנימיות ותיקונות ואז אנו מעלים את התיקונות ג' ר'
ראשונות דעשי"ה הנשארים בעשי"ה ובהם אנו מלבישים
אל פנימיות ג' אמצעיות דעשי"ה והם מלבישים אותם ז'
ונעשים תיקונות איה **ואמנם** להיות כי עדיין
מדרגות האלו שהם תיקונות שלש
ראשונות ופנימיות ג' אמצעיות כל אלו הם עשי"ה והם
נעשים תיקונות לתיקונות ופנימיות לפנימיות מלכות
דיצירה אם כן נמצא כי מן עשי"ה יצירה ולכן
צריך שנאמר שם כן **מ"ב** שהוא ביצירה להעלותם
אותם שכל זה הוא בעולם העשי"ה אשר שם
יהיה מלכות דיצירה והוא מה שאנו אומרים

אבגיתץ וכו' שפי' אנא בכח גדולת ימינך תתיר
צרורה וכו' ולמען בעז"ה אני מבאר
שם בן מ"ב בפי' שמות כנוי הקפות במקום הגבורה ז'

ועתה אנא בכח שאנו אומרים באחד כי שם
מ"ב זה להעלות התיקונות שלש ר'
ראשונות בעשי"ה בפנימיות מלכות דיצירה ז'
ופנימיות אמצעיות דעשי"ה בתיקונות מלכות ד'
דיצירה והנה יש ג' מדרגות ואינם ג' דווקא אלא שלש
כתובים שהם ז' מדרגות ונכללים ממלכות דיצירה
והנה נודע כי מלכות דיצירה הוא שם
שקוצית דשם מ"ב ויש ב' ז' אותיות ותכוין
נג"ע ז' שמות של

אבגיתץ קרעשטן נגדיכש
בטרצתג חקבטנע יגלפזק

אנו מעלים בחינה של עשי"ה הנז' אלו ז' אותיות שבשם
שקוצית שהוא מלכות דיצירה ולכן צריך לכוין ולצרף
עם אבגיתץ **בש"ו** של שקוצית וגם של קרעשטן
כק של שקוצית וכן שאר השש שמות דשם מ"ב
אותיות של שקוצית ע"כ

והנני נוהג קודם פ' איזהו מקומן פסוק שה ד'
במה עם פ' בחזי לע"נ ו' מפני שיש בהם
רמז סוד הקרבנות והקשרות שעל ידיהם הם
מתקשרים: **ספר הזוהר** ז"ל ר' אבא פתח
ואמר [illegible]
בגין אין עולה דנשחטין בצפון בגין דקיימא מחשבה
בכוונה דלבא ובאתר דדינא בגין דמחשבה אסתלקא
בכוונה בזמנא דדינא אסתלקא ורוח בגין מתעבר־
בלבא דלבא כד מתנשא לעילא וסגיר דדור מ'
מיגו מחילין ומחשבתא דבני נשא מתנשא ובר־
הינתן אין שלמים דנשחטין בדרום בגין דקיימין ע'
שלמא דכלא בחד לגו אחרי כלה אינון מלכות
אדני אחרי מאה דא דרגא דאבהם דאיתמר
עולה אך לא אל הר המור עם בשמי ד'
דא דרגא דאתקרי כב' ע"ב ואתה קח לך בשמים ראש
ואינון דרועא ימינא ברכה שמאלא ימינא ורזא־
דמלה עשרת בימינך נצח ואינון הכן כדסלקין
לקבלא חד מגן אברהם ואקיימת עבודה דאיר־
רצה: אכלתי יערי דא גבורה פחד יצחק עם ל'
דבשי הוד דרועא שמאלא ברכה שמאלא שתיתי
ייני עם חלבי נו"ף ובה"ת יעקב עם יוסף לבתר
אכלו רעים לשלא חבת ואשתא שתו ושכרו דודים
יב' שבטין בי"ב בהן **ואית** דתלנא לון ברזא
אחרין אחרי מאה עם בשמי נו"ף ובה"ת
יעני עם ידבשי שוקא ימינא עם שמאלא ייני עם
חלבי דרועא שמאלא בימינא ע"כ **הנה** כתוב
שנהגו לומר אלו הפסוקים עם הקרבנות

ספר הזוהר ז"ל פתח קרא [illegible]

איזהו מקומן של זבחים וכו' **סוד פר** ה'
ושעיר של יום
הכפורים יתבארו במקומן בע"ה
בפ' נ"ג עם **סוד** ז' הזאות יום הכפורים
חטאת הצבור והיחיד סודן יתבארו
במקומן בפ' מ"ה בע"ה:
ושעיר ר"ח יתבאר סודו ג"כ לקמן במקומו
בפ' מ"ו עש"ה:
וסוד עולה בכבש ותנה לכוכב מבאהו
כפי מה שקובץ

בספר הזוהר וז"ל ר' אשר שאיל לר"ש
אבוי אמור לי פירושא
לזווגא דיחודא מכאן א"ל כד חטא דאוקימנא מלי
נבל סטר וסטר ואתחברו הכא מלה והכא מלה
פירושא דא נקוט בידך והכי הוא כגון סתרא ד'
דמדבחא דהכא בא לו לקרן דרומית מזרחית מ'
מזרחית צפונית צפונית מערבית מערבית
דרומית א"ל והא לא יכול עד דיתקבל עליה בר נש
מלכותא קדישא בקדמיתא ויהיב עליה עול דא
ואת אמרת דייתי לדרום בקדמיתא א"ל כולא הא
אמינא לך דהא ובא לו לקרן דרומית אמינא בקדמיתא
והא ידעת דדא הוא עול מלכותא קדישא לבתר ד'
דרומית דתמן הוא אילנא דחיי ודא לזווגא ליה במזרח
ואיהו אתר שלמה דהא כן מסטרא דאתר הא אתי ובג"כ
מדרום למזרח דינקפא לדרום במזרח הוא ובגין כ'
לאתקשרא כחדא דרום במזרח ומזרח לאתקשר ב'
בגוון כ"א ולבתר יתמלא בגוונ בגין דאתי מעלם ומזלי
נטלין ומזבחין ועל מזרחית צפונית דאיהו אבא ואימא
ולא אתפרשן לעלמין נהא אוקימנא ומה דאיתמר צפונית
דאיהי עטרא עלאה ומסטרא דילה נפיק גוון ודינין מ'
מסטרא דילה מתפשטין מה דאיהי רחמי גוון נפקא
מה דאיהו אתכליל ואתקשר בדרום לבתר צפונית
מערבית דהא מסטרא דאבא נפיק בן ומסטרא דאימא
נפקא כ"ה ובג"כ צפונית מערבית נא הוא קרן ד'
דקדמיתא דקשיא אתקשר בגוון מסם לבתר בגיני
לקשרא לה בדרום דתמן הוא קשורא דכולא וגופא כה
אשתכח ועל מערבית דרומית אשתכח הא קרן תלת
זמני חד לקבלא ליה בר נש בקדמיתא ולבתר הכי לקשר'
לה בתר דרועא לאתחברא בגופא ולמהוי כולא חד: ודא
הוא סדורא דייחודא שלים ובל סטר וסטר בקשורא
קשורא דאתחזי ליה ולא יתחלף סטרא בסטרא אחרא
דלא אתחזי ליה בגין דלא יתערב ומאן דסדר יחודא
כדקא חזי כמא דאוקימנא זכאה חולקיה בהאי עלמא
ובעלמא דאתי עכ"ל **והביאור** הוא דע
כי כל הכל נקרא כבש ותנה

מצוה ז

לכוכב הוא המאור העליון שהוא מקיף הכל ולנגד
היתה כוונתו להמשיך מתנן עד בית מלכותו ולפרש
אמר ובא לו לקרן הוא קרן דונ"ג דרומית הוא חסד
ושם עץ החיים ונהך לייחדו במזרח שהוא הת"ת ה'
העליון שמשם זורח המאור ונע' דרומית מזרחית ולריך
ליחד מזרח בגוון היא הם הכנ"ס ונקראת בגוון נמי נ'
שנקבלה מתנה מדת הדין הקשה: ואח"כ צפונית מ'
מערבית לקשרה עם בתה ואח"כ מערבית דרומית
חוזר מקום שהתחיל כדי ליחדה בריתם וזהו
סוד אמרו ירקרוקת היתה וחוט של חסד משוך
עליה והכהן היה מעורר מדת החסד על
ישראל ולמטה היה מעלים שם כי עם בית

ומה שאמר אשתכח הא קרן תלת זמני חד לקבלא
ליה בר נש בקדמיתא ולבתר יתי לקשרא ליה
בתר דרועא הכוונה כי ג' פעמים מזכיר המלכות
במשנה הראשונה במה שאמר ובא לו לקרן דהיינו פ'
מה הכונה שהיא לקבל עול מלכות שמים הראשונה
ושנים הם צפונית מערבית דהיינו מערב שהוא
המלכות ומערבית דרומית היא המלכות ג"כ ואמר
שהם ליחדה בשתי זרועות שהם חסד גבורה דהיינו
דרומית וצפונית שכל אחד מהם כנ' עם המערב ו'
וכוונת הרשב"י ע"ה במלת דרום בגוון הוא החסד ולא
היתה כוונתו מאחת מהם אחרים וקראה לזה בגוון
שהדקדק בלשון ואמר לבתר דרומית דתמן הוא א'
אילנא דחיי ולא אמר דרומית דאיהו אילנא דחיי אלא
דתמן שהכוונה שהיתה נטיית א' הימין שהוא החסד
ונע' דתמן אילנא דחיי פי' בדרום שהוא החסד ואח"כ
אמר ומה דאיתמר צפונית דאיהי עטרא שלמה
ומסטרא דילה נפיק גוון וכו' ר"ל שאמר שהעולם ע'
שנקראת בינה בגוון הכוונה שהיא עלמא דהיינו לשון
בגוון ועוד שמשם נמשך הגוון והנה נמצא לפי זה כי
עיקר הגוון בגבורה והטעם שהוצרך א' הייחוד הזה
א' הכבשה על הגבורה וא' הכבשה על החסד מפני
שבא להבין ענין שהשה א' היבוק הזה כי לעולם היתה
יונקת מן החסד ומן הגבורה וכן המלכות יונקת מן ה'
החסד ומן הגבורה א"כ למה נשתנה זה הייחוד ש'
שהיה כן לקבל מן החסד ומן הגבורה הי' לעולם מקבלים
מהם אלא הענין הוא כי היתה לעולם מקבל מן החסד
בבחינת החסד לבדו ומן הגבורה בבחינת הגבורה
לבדה אבל א' היחוד הזה שיקבל מן החסד בבחינת
החכמה שעליו ומן הגבורה בבחינת הבינה שעליה
ואין לומר שאין מתוך המאמר הזה יחוד היתה בגוון ע'
שהי' דקדק ואמר ובגין לאתקשרא כחדא דרום במזרח
ומזרח לאתקשר בגוון כמא דאמרנן וכו' הכוונה כי להך
ליחד הדרום שגם היתה על הדך שהי' עם החכמה:

והחכמה היא מיוחדת עם הבינה כבר ; ונמצא ש׳
שהיתה ע״י החכמה מתייחד עם הבינה וזהו השולח
אינו מזה המאמר שצריך להיות לקבל מהחסד עד
החכמה הכוונה שמשפיע החכמה על החסד ״ ומן הגבורה
ע״י שמשפיע בינה ולח״כ הגבורה המשפיע במלכות שמשפיע
המקבל מהבינה ולח״כ עד מקבל ממשפיע חכמה
שבחסד והכוונה שהם מתייחדים כלם ל׳ התיבה ה׳
הזה ועוד להורות גם כשאין התיבה קשר ויחוד החכמה
עם הבינה שולחי צריך נ״כ שיתייחד יו״ד בה״א ונו״ ו׳
יתייחדו וא״ו בה״א עכ״ל באור המאמר הנכבד הזה:

ומה שהיתה שחיטתן בצפון אמרו **בזוהר**
בגין דכד נש חב בצפון לאיקו
יפה״ר לאיקו בצפון הכי נמי שחיטתן בצפון למיזכח ליה
מהאי בצפון עכ״ל ״ **העולה** קדש קדשים
סוד העולה יתבאר במקומו בס״ד
סמ״ך כנ״ב ״ **זבחי שלמי** צבור שלמי
צבור הם שני כבשי עצרת ש׳
שמונפים אותם עם שתי הלחם **וסודם** יתבאר
במקומו בס״ד נ׳ כנ״ב כי הם רומזים
לאם העולם ולמיכך היו קרבן כנגד מתן תורה יום
החמשים כנגד חמשים שערי בינה ולמיכך שחיטתן
בצפון והוא הצפון העליון ״ **התודה** ואיל נזיר
הוא קרבן שלמים **וסודן** יתבאר בס״ד
סמ״ך ובס״ד הנז׳ ״ שחיטתן בכל מקום ואוכלו
בדרום לפי שבאים להטיל שלום ולהשלים המדות
אי״ **שלמים** קדשים קלים **סודן** יתבאר
בס״ד סמ״ך עש״ ונז׳ ע׳
שהם למטה נקראים קדשים קלים לבד שלמים באים
בין זכר בין נקבה כי הוא לבן המשלמים המשלים בין
המדות והכל מקום ; **הבכור** יתבאר סודו בס״ד
פ״ז כנ״ב ״ **והמעשר** יתבאר סודו בס״ד
ס״ח כנ״ב ; כי הבכור והמעשר רומזים
לחכמה אחרונה ; **הפסח** סוד הפסח ואכילתו בלי
ובצלה וכלל סודותיו יתבארו בס״ד
סמ״ך כנ״ב ונש״ ״

והאר״י ז״ל כתב בפ״ה אזהו מקומן אשר כל זה
הוא מדרכין הוא להעלות שאר העשיי״ה
כמו שנתבאר לעיל אך ג׳ החשבונות שנפלו בבי״ע מחמש
ע״י חטאת שלפ׳ התמיד ונעשה שלם משמשות שלש
אחרונות דעשיי״ה ונעשים אחרונות ל׳ אחרונות ג׳ אחרונות
ונעלה אותן חיות של הקדושה שעולה ע״י הקטורת ונעלה
בסוד אחרונות ל׳ אחרונות מלכות דעשיי״ה והיה בזה
נשלמו כל חלקי העשיי״ה ע״י מלכות דיצי״ה וחיות הקדושה
והקדושים במקום שעלו שלש החשבונות דעשיי״ה
בי״ע והנה הם עתה עשרה שמות דעשיי״ה עכ״ל:

סתרי י״ג מדות שהתורה נדרשת בהם **קל**
וחומר זה כתר
עליון המאור העליון שהוא קל בנוק עליון
והלא אתה רואה כתר עליון הנקרא קל אין בה יכולה
לעלות ולחשוב שם ולדעת מהותו כנ״ל וכ״ש עילת העילות
שהוא חמור ונעלם ונסתר בהשגתו יותר שאין כל
בה יכולה לעלות ולחשוב ולהקר בו ״
מגזירה שוה כל הספירות הם גזירות לבנ״י
ואמר שוה שיזכר האדם שלא
יתן מחיצה בחוכמת מהם ואין אדם כן גזירה שוה מ׳
מעצמו אלא א״כ קבלה מרבו וכל זה רמז לאדם השלם
שנאצלה מהנה״ב לא ידעו שום ויונקת התמיד מהם
ונאצלת אותם ושאין מגזירה שוה כי המדה הזו
נאצלה מעתה מדת הדין הקשה ואם היא רחמים:
ולמיכך השם שלה כתיבתו רחמים ונקודו דין שהוא
שם הקויה בנקוד אלקים:
ונ״ל אני המחבר כי מה׳ כי גזירה שוה היא המי׳
לאם הבנים המקבלת מהחכמה מהנה״ב לא ידעו
שום כי זה רמז במסכת ״ כי מספר גזירה שוה כמ׳
בחושבן זשר דתנוך הוא לב׳ כמספר חכמה ובינה
בחק כי חכמה עולה בה יח ״ ובינה עולה בה יג ״
מבנין אב רמז לחכמה עליונה שהיא אב
הבנין וכל הבנין שהוא מתפשט ונמ׳
עמידה האב סומך לבנותיו ולקייתו:
כלל ופרט אם הכתוב שהיו בה הכתוב כבר
פרט הקבלה כל אחד ואחד במקומו
בפרט כ״ל בתוגל לא יאמר אחר שיכתו הכתוב למועל
מעולים הם מחמתם או אחר שנאצלו יש מחיצות ב׳
בכתוב או זה אין בכלל אלא מה שיש בפרט ״
פרט וכלל פרט הכתוב כלל הוסיף על הפרט
את האחרת וזהו שנעשה כלל מוסיף
על הפרט שלא יתמצא מן הפרט דבר מעולה ויתן מ׳
מחיצות לבן בא הכלל והוסיף ונעשה מוסף ״

כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא כעין
הפרט כ״ל כלל הוא
מה שהיו כלם בכח ; פרט הוא האצלות שנאצלו א׳
אחד על דגלו : וכלל שלא יאמר אחר שנאצלו אין ״ל
להם יותר שום ערך בבטול הכלל והוא הנמלה״ר:
על כן חוזר וכלל לומר שהפרט תלוי ונאחז מן הכלל
אשר ממנו נאצל ועכ״ז הכלל אינו דן כי אם כעין ל׳
הפרט ״ אם העולם כדאי ורצה הקב״ה לרחם עליהם
נעשה גם הדין כעין רחמים ומאתם ״ ואם אינן כדאי
ורצה הקב״ה להפך הן חוזר הרחמים לדין והכלל ב׳
נהפכת שלה העילות מן הפרט או בהיותן עמהם:

מצלל

מכלל שהוא דבר למדו ומדבר שהוא צריך לכלל מכלל הוא המאמר העליון אשר
בו כל העשר הלויים והוא דבר מדעיו למשל מעשיו
ולהופכם לתועל כמשפט אחד הגוף שהם יודעים
ומוצאים מחשבת השכל ׃ ואמר הכי המדע צריך
כח מכלל הכלל ״ **כל דבר** שהיה בכלל
שהיה בכלל
כל דבר היה הכלל
העשר אז היה כלולה בדברים ויצא מן הכלל יצא
מן הדברים ללמד דין לא ללמד על עצמו יצא להוריד
הוא לבדו דין אלא ללמד על הכלל כלו יצא שגם הם
מסכימים בדין׃

כל דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל כל דבר היה כנסת ישראל שהיה דבר
[illegible]

כל דבר שהיה בכלל ויצא לטעון טוען אחר
[illegible]

וכל דבר שהיה בכלל [illegible]
[illegible]

דבר הלמד מענינו [illegible]
[illegible]

דבר הלמד מסופו [illegible]
[illegible]

שני כתובים [illegible]
[illegible]

והאדרי [illegible]
[illegible]

אמן בריכים להם להם רוח של הספירה מתוע וזהו
על ידי **הקדיש** שאמן אותם קודם קודם
ואחר אמן מכוונים כי יש בקדוש ה׳
הזה שני פעמים כח ושני פעמים מ״ב ״והכח והמ״ב
האחד הוא של אותיות כי הכח הם כח אותיות שיש מן
אמן יהא שמיה רבא עד עלמא ׃ והמ״ב של אותיות
הם ז׳ ווין שיש בר״ת של נשתבח עד ויתקלס שהם
בגימ׳ מ״ב ״ והכוונה בשם המילוי אמן שבספירה
סוד כח אותיות של מילוי המילוי וגם מ״ב אותיות
בכללותו ״
ונשאר
הם מ״ב
כל זה
והמ״ב
רוח אל
ראשונות

ובחור זה כי מנין הוא סוד כח אותיות של מילוי
המילוי הוא זה יוד ואו דלת הא אלף
ואו אלף ואו הא אלף או הם כח אותיות
של מילוי המילוי ״ והמ״ב הם צרוף שם יהוה
[illegible]
[illegible]

קרבנו
נכח
[illegible]
קסח
המשיך
[illegible]
דעשייה

[illegible]

כח ומב
[illegible]
יוד הי ואו **סג**
[illegible]

הנה [illegible]
[illegible]

ודע כי בקנינו [illegible]
[illegible]

נזר לו יקרב אלקים: ובאמרו יי׳ אלהי ישראל מלך עולם
הנעמים בלך לבוין שהם כנגד חסד וחסדים עד
הספירות דעשי״ה שעלו למעלה עם ראשו כהם ש״ע
לברוך שאמר שהוא כתר דספירות דעשי״ה לכלל
הכל ביצי״ה ״ ומתני זה כאן שעמדים ואז כאן ממעלים
עם כל דעשי״ה חוץ ממלכות שנשארה עם ברוס
העשי״ה לעזר ונוקבא דהתחתונים בענים ומלכות
בכל מעלה: ונשאר קומת העשי״ה נבנית בסוד ש״ע
עולמי דיצי״ה: ומזמור להודה עד סוף התהלה יי״ב
ידבר פי הוא תיקון בחכ״ה דיצי״ה ממלכות עד תכ״ה
דקיימן בקליפ״ה דהיינו מזמור בחכמה ונשארה מינו ה׳
קליפות שבו הם תיקוני כתר בחכמה דיצי״ה ממעלה
למטה ונבנה בקליפ״ה בחכמה: עכ״ל ז״לה ״

ועתה נבאר הענין בפרטות״

הודו ליי׳ קראו בשמו וגו׳ דהיינו ב׳ נשיו וגו׳ ה׳
הכוונה להקב״ה ולשכינת עוזו כמו אתה
וארון עוזך ״ ועל כן אמר אחרו בקשו פניו תמיד הם
קטנים המאירים הסתכלו״יא המאירי״ה נקראו בוה
ירח את יי׳ בבי מלך והבן זה מאד: זכרו נפלאותיו
אשר עשה כבר ידעת סוד נסים מפורסמים ונסתרים
וזהו אמרו מופתיו ומשפטי פיהו הם הנסים הנסתרים
העשוים בכח השם הנכבד הנקרא פה יי׳: דבר
צוה לאלף דור זה הזמן הוא בסוד עולמים והתחתונים
לפניהם וזהו זמן המשנים אלף שנים והוא סוד היובל
הגדול והוא התשובה וזהו מלכותך מלכות כל עולמים
כל בנשמי המשנים ד׳ שמתו **ה** שמים **ויגל הארץ**:
הוא כאן השם המיוחד ברי״ת ״ ויחם **יה**
נשמים: **וה** לארץ: וזהו סוד מתחיל השם נברך
בה: והשאר נברך **בו**: **וירש** מפרשים
ושמחה השמים בי״ה
הארץ בו״ה כענין ומשוש אתן על כלה: **רוממו** יי׳
אלקינו וכו׳ הכוונה לרומם יי׳ אלקינו ה׳
הגדול הנזכר בשם המיוחד ולהשתחוות להדום רגליו
והדום הוא הארץ העליונה וזש״ה קדוש הוא ״ **זכור**
רחמיך יי׳ וחסדיך דע כי מלת זכור ר״ת
הנזכר בשם המיוחד יה״ו הוא מלשון זכר כד״א
ב׳ זכרנו יברך וכשהוא יה״ו מושל בבן במדת הרחמים
אז הוא זוכר רחמיו ״

והאר״י ז״ל כתב ז״ל אחר כך אומרים הודו
ליי׳ והנה כל התיקון זה שמבאן עד
ברוך שאמר הכל הוא בבאן באו הג׳ ראשונות של
עשי״ה שעלו ביצי״ה והנה מנהג אשכנזי לאמרו אחר
ברוך שאמר והטעם לפי שעדה עדיין כל זה נקרא יצי״ה
ולכן אומרים אותו בתוך תיקוני יצי״ה שהוא מברוך ש״א

כל זה התיקון בעולם העשי״ה כמש״ל לעיל שמתחלה נבנית עד ברוך שאמר בעולם ה׳ העשי״ה ״

קונטרס אחר עי׳ זה

ובזוהר ז״ל בשעתא דנפיל שמשא בגלגלוי פתח
קל ״ נעימותא ואמר שירתא ותנו שירתא באמר הודו ליי׳ קראו בשמו
נישראל משבחן לקב״ה עם שמשא
כבד יירתון עם שמשא וכו׳ אזמר
אתנן דבני עלמא זמירתן לבתר
ופתחין עייניהן לא יכלין למיקם
מגו נעימותא דגלגלא דשמשא
כד נטיל עכ״ל:
ובאמרך כי כל אלהי העמים
אלילים בכוונה בר״ת
לאה כי השם כל השם מתפשטין
ונאמרך ויי׳ שמים עשה ״ תכוין לחבר
אדני שהוא בשם קבלה עם
דכורא וזהו ויי׳ שמים עשה
ובאמרך וגו׳ תכוין
לשם בן ולשם הזה ...
... וכשתגיע שהם
ע׳ אותיות כזה **יהוה**
יוד הה וו הה
יוד ויו דלת הי יהי ויו
ויו הי יהי כה לך ע׳ אותיות
נקרא בן עם ע׳ כס בגמטריא נחל
ושם זה הוא בעשי״ה: ותכוין
נב׳ במתוך ...
על כבוד שם דל״ד וקורא שם
משמעות שם בן עב׳ ושם זה
מעלה ... של עשי״ה
כמו ... עכ״ל״ ונמצא ע״ו אות

שאמר וחילך ״ לכך המקובלים אומרים אותו קודם
לפי שעדה עדיין כל זה הוא תיקון העשי״ה כי יצי״ה
עדיין עדיין אינה מקבלת ומתקנת ומקבלת אור
אחר ברוך שאמר ולכן אנו אומרים אותו בין העשי״ה
ליצי״ה שהוא אחר קדיש העשי״ה וקודם ברוך שאמר
של יצי״ה ״ **והכוונה** בהודו כי הנה התחלה על
ידי מעשה
שהוא עלית קטן ונעלה
בסוד אז התקנו ג׳ הקליפות דיצי״ה ונתקנו אותם ג׳
והנה מה שעושין אז הוא שלא יקבלו ויאחזו הקליפות
דיצי״ה לכך עתה שג׳ ראשונות לעשי״ה הם הנעשים
אורות של ג׳ התחתונות דיצי״ה וכבר ידעת כי אחורות
היצי״ה בסוד מפנימיות העשי״ה וא״כ עתה שאחורות
היצי״ה הוא מן העשי״ה אנו ירקים שלא יאחזו ה׳
הקליפות אל ג׳ התחתונות של יצי״ה להתאחז ולכן אנו
אומרים הודו ליי׳ קראו בשמו ע״ה אותם הם כנגד
הקדושים וכנגד הקדושה קראו בשמו של הקב״ה ו׳
והודיעו בעמים עלילותיו שהם הקליפות ע״ה זה יפחדו
הקליפות מהש״י שלא יתאחזו עם בג׳ אחרונות ״ ד׳
דיצי״ה וכשעשו כל המזמור הזה וכל הסדר עד ברוך
שאמר כולו מדבר על זה שיבררו זו בזו למעלה כמו
בקדושה ואז יעלו הקליפות הוד והדר לפניו עוז וחדוה
במקומו ״ הוד זה כנגד ״ עוז וחדוה הוא יסוד שהוא
חדוה ועוז דמטרוניתא ״ והכוונה כי נה״י דיצי״ה
אז שהם עתה שהיו התחלה ג׳ ראשונות דעשי״ה לא
ישלטו בהם הקליפות אך אדרבה יהיו הוד והדר: עכ״ל
אח״כ אנו אומרים **נרקמות** שרגן אלקי
ישענו. על
דבר כבוד
שמך ״ ידוע הוא כי בזמן שישראל בגלות שכינה בגלות
עמהם ונעשו אחינו שישיב שבותינו למענו וזהו על
דבר כבוד שמך וידעת כי השכינה נקראת כבוד
ונקראת שם: **והאר״י** כתב ז״ל אחר כך אנו א׳
אומרים אל נקמות
ב׳ והוא כי הלא כוונתנו
עתה ע״י תפלתנו להעלות הנשמות ולבוררם עד
האצילות ולהתקן כל הניצוצות של הקדושה שנתפזרו
בין הקליפות העשי״ה והיצי״ה למעלה לאצילות ולהקים
הנשמות והניצוצות של המלכים דמיתו כנודע ויהיו
נעשים אח״כ מיין נוקבין אל המלכות בגאולת אחים
והם סוד הנשמות הבאים בגוף בן פי׳ זווג ע״י תפלה
אחים ״ האחרונים אותם שנפלו בעשי״ה אינם דומים
לאותם שנפלו ביצי״ה או בבריאה כי שם בעשי״ה ג׳
קליפות עצומות ואין יכולת להוציא משם אותם ה׳
הניצוצות אם לא ע״י הדין מעולה ״ ונאם פי׳ כי הנחים
שלהם מיין נוקבין של המלכות והם המלקטים אותם
ניצוצי הנשמה שבעשי״ה שבאותה אחר אין אמשר
ללקטם בגוים אותם כלל מה שאין כן בבקר ה׳

השלמות ולכן הודיענו בקריאת לקיים זו המצוה
יתב' ישראל כח שיוכלו לנקום זו הנבואה שבגשמיה
תן קיום שנקרא ע' ביאת המשיח בשב' לא זה אבל
מכוונים כל' נקמות יי' שינקום נקמת אויבי העמים
קרוב מלכות נעו' זכותינו אומר הם מתגברים
והעמים נשמות ונבזות שבהלמות דעשי"ה:
ונבין עם יי' ימלוך לעולם ועד הכל מדבר בענין זה
עבל' קרב זמנו"

אח"כ
אנו אומרים יי' מלך וה' זה
הפסוק בא
נקודות על
הבריאה יתב' שהוא ראשון ואחרון וכן שמו מעיד על
שלש הוויותיו הוה היה יהיה: ועוד מורה
הפסוק יוצא
עשר בן

יב אותיות
וקנה מחבר אותו לקמן בבינוני
שמות הספי' בספירת גדולה
בספ' ר"ל בגבו' נעשה"

והוא לעולם ועד רמז להקב"ה ולשכינה עוד יש
בזה הפסוק רמז מופלא כי הפסוק
כר"ן
שלם כנגד כתר כשם הספירה הראשונה
והוא ימלוך מלוכה בורא"ו:

ובספר מעיין
החכמה אמ' טוב ומטיב
זאת ראשית תחלת פעולו
תהל' הם ראש מעלו" ואפשר של כי רמוז במלת
מלך לא עליון הנקרא מלך

ספר הזוהר
יי' מלך רא שמחה עילאה
יי' מלך רא תתאה" יי' ימלוך רא אדון הכרית" ו'
ואח"כ אומר ברוך יי' אלהי ישראל שקראוהו כך על השם
הגדול" וישראל הוא ישראל סבא" ואח"כ אמ' ברוך שם
כבודו שקראוהו בו לעולם הכבוד:

והארי זל"
כתב אח"כ אמן
אומרים יי' מלך
והוא סוד המין נוקבין שהעלינו ע"י קרבנות מלכות
דא נקמות והם עשר בחינות נעלות שבעולם ה'
העשיה ולפי שעולם שלם העשיה הוא סוד המלכות
לכן כל העשר שלה הם בסוד מלכים וזהו יי' מלך יי'
מלך יי' ימלוך" ואתנם סדר העשיה איך רמוזים
בפסוק הזה והוא כי יי' מלך וק' הם גמ' יי' וגם
נזכר למלכות גב' והכוונה זה לג' ראשונות דעשיה
והם ג' הויות וג' מלכים והם חכמה בינה דעת:
גם הכוונה לג' אמצעיות גב' באו הג' הויות והם ח'
חסד גבורה ת"ת' והנה בתוך לעולם ועד הכוונה לא
בחינת המלכות הנקראת עולם כנודע" וכבר
אחרנו כי בעשיה יש אחד חנפין ואחור ואחור ועשר
ונוקביה ואתנם נוקביה היא מלכות דעשיה וגם
אנו קוראים לה עולם" ואתנם כבר ידעת בסוד ה'

הראשה שלה עשו ואינה יודעת כי ג' בחינות יש לא ג'
המלכות דבקה א' הזעיר וכשעשה הם ג' בחינות תה'
תר למין והם בב' מקומות בדעת של זעיר אנפין ובתת
ובסוד" ואתנם כבר יה שכוונת לכפול הג' הויות ג'
בסוד ו' ספירות מתחברים עם ת"ת כך תכפול כוונה ג'
לעולם ועד לג' שלמות שהם ל' בחינות המלכות ג'
אחד בדעת וא' בת"ת" ואח"כ כולן לומר יי' מלך בת
לכוין בג' אחרונות שהם נה"י ואין בהן כפל כמו וב'
בתחלה ומלת לעולם תכוין לבחינה ג' של מלכות" אח"כ
אנו אומרים והיה יי' למלך על כל הארץ והם ה'
סוד תרגם
י' ספירות דמלכות נוקביה
דעשיה המוזה בכללות במלת לעולם כנז'" ונמצא
אנו מכוונים אותה כל י' ספירותיה וצריך לומר שלש
פסוקים אלו מעומד כי הם סוד עשר ספירות ל'
דעשיה והם אחד ואבא ואמא דעשיה" וכבר
ידעת כי בכל מקום תיקון מאחד או אבא ואמא ג'
נאמר מעומד בקריאה כנז' בזוהר:

ונבאר
שהם ג' פסוקים אלו הם הוייה ד'
ראשונה דיי' מלך נקודה בעגול ביוד וסגול כזה ב'
שני נקוד סגול שבמלת מלך אך שני הה"ין נעלמין ו'
ואין בהם ניקוד" והוי"ה שנית בשני פתחים על הנזכר
באותיות יוד ואו" וב' הה"ין בלא ניקוד כמנין שני ניקודי
פתח שיש במלת מלך" והוייה ג' נקודה כתיבת ימלוך
כזה חירק ביוד: שבא בה"א: חולם בוא"ו: וה"א אחרונה
בלא ניקוד" ומלת לעולם תכוין בה א' המלכות כנז'" ו'
ותכוין בהוי"ה ראשונה שנקודה כמו לעולם כזה" שבא
ב' חולם בה: קמץ בו: והא אחרונה בלי
ניקוד: וכשתאמר
הוי"ה הג' אז
תכוין בג' ניקוד ג' הויות אלו והם בגמ' יבק עם
יהוה ואלהים כנז' בר"ת
פ' פינחס:
ובאמרך יי' מלך הראשון
שהוא ניקוד בסגול תכוין כי מלך בגמ' צ' כמנין מים
והכוונה כמו שאמרנו לעיל כי אלו הם מסוד העשייה
ובאמרך ימלוך אז תכוין כי מלך מלך ימלוך הם
בגמ' מנצפך שהם סוד החמשה גבורות כי ימלוך
חסר ואו והכל עולה ת"ר והם נמנה ימלוך בואו יעלה
ת"ר שהם סוד

מנצפך
העולה ת"ר ואתמשר
כולם על
החמשה אותיות
מנצפך עצמן והכולל הם תר"ך: ובתיקונים אמר ו
בפי' כי יי' מלך ראשון פי' ג' ראשונות ואח"כ אמר
נקודה דלהון יי' מלך כי פי' שינקדו האותיות עצמן על
ההויות כמו יי' מלך יי' ימלוך" אח"כ אמר והם אינון
להתם בתלת שוקין והם ג' אחרונות ובב' כפלין תרין
זימנין" ואתנם הג' אמצעיות לא הזכירם והענין כמו על
שאמרנו לעיל כי כולם שני פעמים פסוק זה על

ימלוך

יי׳ מלך תכוין אחת בג׳ ראשונות ותכוין בג׳ ד׳
דאחרונות וזהו שאמרו והכי איכוון להתם בהדין שירין
ולעדו עקס ג׳ אחרונות ובג׳ כתר לון כי הכתר הוא
בתפס השמיך לכוין בג׳ אחרונות ׳׳ אינם הג׳ אחרונות
לא נתוו רק בתפס הראשונה כלבות בג׳ ראשונות:
על אמר לעולם ועד עבודתם בעוקבם הלא וו׳ פי׳ כי
מלך לעולם יכוין אל השכינה בשם הוי״ה ונקודו כמו ל׳
לעולם כג׳ לעיל׳׳ או אתקשר לחברו לנוקא כי ים׳ ד׳
דשכינתא העוזות בפסוק שנ׳ והיה יי׳ למלך וכ׳ ואמר כי
הוא בסוד כי כי אנק עמ״ת כתר חכמה בינה: והם
סוד הפסוק והיה יי׳ למלך וכ׳ ואמר כי הוא בסוד והיה
יי׳ אבא ואמא יהיה יי׳ אחד ושמו אחד בכתר הרי
הג׳ ראשונות וכל העולם על העשר כלולות בהם׳׳

ואח״כ אז׳ מזמור אלקים יחננו ויברכנו וכ׳ **וסודו**
אבאר לקמן במאמר **בנרות**
בבית לד׳׳ עש׳׳

עד כאן בעולם העשיה כי כבר אמרנו
לעולה בבהיכן דר׳ ישמעאל ב״ג
מדות שהתורה נדרשת בהם סוד העשיה שבעשיה
י״ג של עשית ג׳ ראשונות שבה אל הזו״ן ׳׳ודע כי ג׳
הזו״ן שעשיה י״ג והם סוד י״ג שבחים דישתבח ש׳
שמך לעד מלכנו שהם שיר ושבחה עד הדורות
ותולדות׳׳ וכן בג׳ י״ג דעולם האצילות עלמו עד׳ הנז׳
והם סוד י״ג מדות אמתיות דעתיק יומין גם גמרא
שבארנו עם כי בעולם העשיה עולים ג׳ ראשונות
שבה בג׳ אחרונות דיצירה אך ג׳ ראשונות דיצירה
אינם עולים רק במלכות דבריאה וכן דבריאה במלכות
ונבאר הענין והטעם יותר מזה ונוא כי עד ברוך
שאמר הוא בתיקון של עשייה שהיא המלכות ולכך
בעולם העולמים הללו שיתקנו בחינות העשייה
שבהם שהם סוד המלכות שבכל עולם ועולם
שתקנו עד׳ תיקון העשייה שהם אומרים עתה ולכן אין
כח בג׳ ראשונות דיצירה לעלות רק עד מלכות דבריאה
התחתונה כי היא גב׳ סוד עשייה דבריאה אך היותר
למעלה אינם יכולים לעלות כי אפי׳ זה שעולים במלכות
אינו רק כח לתכונת מקום אל העשייה שתעלה ביצירה
ולכן צריך להעלות גם היצירה בבריאה כי עדיין אין מקום
זולת עשיית היצירה אך בעשייה עצמה שהוא זמנה
שהוא עתה יש כח ג׳ ראשונות שלה יכולות לעלות במקום
ראשוני להם לעלות שהוא בג׳ אחרונות דיצירה: **אך**
אחר ברוך שאמר יתוקנו גם ג׳ ראשונות היצירה
לעלות בג׳ אחרונות דבריאה כי זהו זמן תיקון האמור
אך עתה הוא בהשאלה לבד ולכן אינם עולים רק עד המלכות
וכן בזולת שתקנו ג׳ ראשונות דבריאה לעלות בג׳ אחרונות
דאצילות וכן במלכות בג׳ עד״ז בתפלת י״ח: **וצריך**

לדעת בבירור כל מה שאמרנו עד עתה שאחר ברוך
שאמר שתקן היצירה עד הנז׳ כי ג׳ ראשונות שבה
המשיחות שלהם מלבישים למיקטוח ג׳ אחרונות
דבריאה ואז מעולם שנוסף הארה ותיקון בעשייה
כי עלו גם המקטנות ג׳ ראשונות דעשייה גם ... פי׳
משיחות שלהם שביצירה ואז נמצא שהקטנות ד׳
והמשיחות דג׳ אחרונות דיצירה במקום ג׳ אמצעיות
וכן אחר יותר שנוסף תיקון הנז׳ גם כן ביצירה וכן
בעשייה שנוסף תיקון הבריאה עד׳ הנז׳׳׳

וקודם שתאמר סדר הזמירות והיוצר
שהם העשיה והיכלות שבבסדר
שלה התפלה למעלה לבית קדש הקדשים אמר
לשון אחד **מספר הזוהר** שאמרו הרב
בנה בכך הקדם להתפלל
תפלתו בכוונה ויעלה מחשבתו וישכון בגמור׳׳
והכ״ל התנון לא יכלי בר נש מתוך עלמית דלא
יקום בר נש קמי מאריה בעלמא ולא לא
יכול מאי התנוהו אלא רזא דמלה הא תניא לעולם
יכנס אדם שיעור שני פתחים ויתפלל צלותיה הקד
לשיעור מזוזות פתחי שני פתחים סד׳ אלא אימא
שיעור שני פתחים כלון הנא למה שאמר דוד שהן
שמהם ראשיהם איכון מעשה ותכוין דאיכון לא לגו בג׳
שירותא דדרגין חסד ופחד ואיכון פתחין דעלמא
וגו׳ אינהו כד נש דיתכוון בצלותיה לקבל קדש
קדשין דאיכון שמא קדישא ויצלי צלותיה כאן תהן
בהן: **ואעפ״י** שהמובן מהמאמר הזה
שהוא מדבר על תפלת י״ח אעפ״כ
מאחר שהזמירות והיוצר הם כדי שיהיו על סוד
העולמות והיכלות כמ״ש לקמן בע״ה׳׳ לכן אתה
מבוא על התפלה כלה מראש ועד סוף׳׳ ומתוך הכן
כמה בכך הקדם לכוין בתפלתו ולהעלות מחשבתו
למעלה מחסד ופחד:

וכבר פרשתי למעלה כי עד ברוך שאמר
מכוין לעולם העשייה: ומברוך
שאמר עד היוצר בעולם
היצירה׳׳

ועתה אתחיל לבאר סוד ברוך שאמר
וזהו סודו׳׳

ברוך שאמר שבח זה יתקנו הו
אנשי כנסת הגדולה
על פי פתקא שנפלה
מן השמים ומענינו כתוב בה ויש בו פ״ז תיבות
והפ׳ ראשו כתם פ״ז׳׳ וזהו נוסח הברכה

ברוך שאמר

ברוך שאמר והיה העולם ברוך אומר
ועושה ברוך גוזר ומקיים
ברוך מרחם על הארץ:
ברוך מרחם על הבריות: ברוך משלם שכר טוב
ליראיו: ברוך אל חי וקיים לנצח: ברוך פודה ומציל
ברוך אתה יי׳ אלהינו המלך (הוא התשובה) ה׳
הגדול (רמז לגדולה) והקדוש (רמז [illegible]
[illegible]
לבחר [illegible]
אב הרחמן (רמז לרחמים [illegible]) [illegible]
[illegible]
המהולל (רמז למלך [illegible]) [illegible]
[illegible]
[illegible] בפה עמו:
משובח ומפואר בלשון חסידיו ועבדיו ובשירי דוד
עבדך נהללך יי׳ אלהינו בשבחות ובזמירות
נרוממך כתר: נזכירך חכמה: נמליכך
בינה: נגדלך גדולה
נשבחך גבורה: נפארך
תפארת: נמליכך נצח
נהללך הוד: נשבחך
יסוד עולם: נקדשך מלכות:
ונזכיר שמך מלכנו
אלהינו יחיד חי העולמים משובח ומפואר עדי עד
שמו הגדול ברוך מלך מהולל בתשבחות:
והמוסיף [illegible] מרע [illegible] ונמצא הכוונה
המכוונת בו כי כן קבלו [illegible] וקבלו שזה
שבח זה כתוב באומרו [illegible] כי הוא כנגד
הספירה העליונה: וקבלנו כי הקבלה המזמורית
למה המלך העליון שיר זה עם שאר שירות
והתשבחות: ויש בו עשרה מיני שבחות כנגד
עשר ספירות: ומה שהזכיר האדון
באמרו ברוך מרחם על הארץ משל למלך
שהיו לו ג׳ בנים ומינקת אחת מגדלת בן
כלומר שהמלך [illegible] בעולם [illegible]
בעולם המינקת: וכבר [illegible] המינקת כי
היא המשפעת לעולם השפל [illegible] כי טוב
האדון [illegible] נמצא שתולדות
הספירה [illegible] כל [illegible]
ומה כוונת לבנה: וידוע כי תולדות הספירה נקראת
לבנה: והאר״י ז״ל כתב בכוונת אל ברוך
שאמר [illegible]
[illegible] שכם [illegible] והכוין שברוך שאמר
[illegible] כי בכל אחד [illegible]
[illegible] לכוין בהם [illegible] עד
ברוך שאמר שהוא עולם העשייה תכוין לגדל כל

ג׳ כי ג׳ בנים
הם ג׳ עולמות
עולם הבריאה
ועולם היצירה
ועולם העשייה
והמינקת [illegible]
[illegible]
[illegible]

אלה הנשמות אשר בעולם העשייה ולהעלותם כי זו
היא עיקר כוונתנו להעלות סוד מ״ן [illegible] למעלה
והבן להעלות [illegible] עמהם: וכשתגיע
לברוך שאמר תכוין להעלות [illegible] כל
המוחין שבספירה [illegible] וכן [illegible]
הנשמות אחר העמידה תכוין על דרך זה גם כן:
וזהו סודו וזהו נוסחו ברוך שאמר
והיה העולם
ברוך הוא ברוך אומר ועושה ברוך גוזר ומקיים ברוך
עושה בראשית: ברוך מרחם על הארץ: ברוך
מרחם על הבריות [illegible] כנזכר
בספר היכלות: ברוך משלם שכר טוב ליראיו: ברוך
חי לעד וקיים לנצח: ברוך פודה ומציל: ברוך שמו
ברוך אתה יי׳ אלהינו מלך העולם האל אב הרחמן
המהולל בפה [illegible] עמו משובח ומפואר
בלשון חסידיו ועבדיו ובשירי דוד עבדך נהללך יי׳
אלהינו בשבחות ובזמירות נגדלך ונשבחך ונפארך
ונמליכך ונזכיר שמך מלכנו אלהינו יחיד חי העולמים
מלך משובח ומפואר עדי עד שמו הגדול ברוך אתה יי׳ מלך
מהולל בתשבחות: [illegible] וזהו
לאמרו [illegible] ויש בו [illegible] ויש בו [illegible] ברוך:
ענין ברוך שאמר זה עד [illegible] הוא [illegible] וכבר
ידעת כי בכל אחד מאלו העולמות יש [illegible]
של אבי״ע: יש בהם אריך אנפין אבא ואימא
וזעיר ונוקביה: ואמנם סוד זה הוא שם
יהוה: קוצו של יוד אריך אנפין: אבא ואימא
הם יה: וזעיר ונוקביה הם וה
ואלו הד׳ עולמות [illegible] הם [illegible]
אותיות של הוייה: ואמנם ברוך שאמר עד מלך
מהולל בתשבחות הנה הם י״ג ברוך כנגד י״ג תיקוני
דיקנא דאריך אנפין כי ברכה זו היא באריך אנפין
[illegible] אמנם הוא כולל [illegible]
אנפין ונוקביה [illegible] ולכן הוא כולל
[illegible] כי הם [illegible] י״ג תיקוני דיקנא דאריך אנפין
[illegible] דזעיר אנפין כי [illegible] סוד [illegible]
[illegible] וכל וסה שעולה אדנ״י
הם [illegible] והם
כל [illegible] אריך אנפין וזעיר אנפין
ונוקביה [illegible] אריך אנפין [illegible]
וזהו [illegible] על כן [illegible] כי
[illegible] ג׳ [illegible] וג׳ [illegible] כי
[illegible] שמש וירח [illegible]
[illegible] כי [illegible]
[illegible] כי היא [illegible]
שהיא [illegible] והענין כי [illegible] הם [illegible]

אותיות יהוה ונעשה דמילוי יוד הא ואו הא קה קס שגרה

דמילוי וד שלשתם קס יד וכך ממילוי ה׳ המילוי כזה יוד ואו דלת הא אלף ואו אלף ואו הא אלף קה מב וזס עד שם מב׳ יה

והקויה שלימה הוא עם מב׳ מה ומב׳ קס קא וזס עב הבל בברוך שאמר ונס כל לבנה היא ניגן קו ודי בזה ״ עכ״ל ולבנה ״

ואחר שהשמענו שלא מן ים דיפ״ה עד כלל תוזהם שבשו והשמיענו שלא דוך הרבה מ׳ מכל מה״ה ומה״ה ״ וסוד הקשמה הזאת הוא הקשוע שהקשעת היא ושרותיה כה לנשות ל׳ דודה ש׳ ג׳ עבה״ק כמשג׳ בשנה ״ בתחלה השמיענו שלא מסוד

שם בן מב שהוא רמוז בתחלת נגדה בסוד שמתו יתה לרמוז בתחלה והוא

מזמור לתודה ולסוד זה המנין מרמש ה׳ המזמור עד סופו מב׳ היבות שאחה מלה ואותותה לרמוז שכל זה להשמיענו לאותותה שהיא מעלה הסקירת אותותה ״ ויש ב׳ נס כן המ אחר כי המנין במלת אותותה שש אותיות לרמוז לנגעם מ׳ מדות שמעבורה עד מלכות ״ וכן נמי המנין דרמש המזמור מה וסותו ואו הקשר מהס מב׳ נשארו ד׳ המנן לד׳ ספי׳ שמגבורה עד מלכות שהם תת נצח הוד יסוד ״ כנ״ל ״

והאר״י ז״ל כתב כי המזמור לתודה עד סופו תהלת ה׳ ידבר פי ה׳ הוא התיקון בה״ק דיפ״ק המלבות עד חכמה ד׳ דקיין הללוי״ה דהש מזמור בתחלה ונשארו מי״ג הנשם שגב קס תיקוני כתר בה״ק דיפ״ק המעלה למטה ונכלל בהללוי״ה בתחלה ׃ עכ״ל ״ ∘∘∘∘

ואחר שהשמיענו שלא משם בן מ״ב דהכסה אחר לנשר ימין ל׳ כה שהאם המעור׳ מזוחת בין כמן לדרוס בסוד וימין התחבקנו וזהו

יהי כבוד ה׳ לעולם ישמח ה׳ במעשיו ״ כי כל זמן שישראל עושין רצונו ית׳ מוסיפין כח בגבורה של מעלה ״ יה׳ שמך לעולם ה׳ זכרך ״ ידוע כי שמך רמז לבחי׳ וזכרו רמז לחתן והכוונה כאן אמר שזה הנה״ה שבשמי לתפ״א שבבת״ב ״ והנה״ה שבבת״ב לתפ״א שבשמי ״ וזש״ה ה׳ שמך הנכבד הוא לעולם שהוא הנה ה׳ זכרך שהוא הנה ״ לדור ודור שהוא שמך הנכבד ׃ הנה שבשמי הקדושה שם ״ ה׳ בשמים הכין כסאו כבר ידעת כי הנה כסא להשובה שנאמר

גם צריך לומר ... ונקודה בפה עשו ... והמעם כי בכה ... עד ״ודי בזה״

[illegible]

העולמים כבאני וכן כל ההויות כלם כל אחת נקראת כסא לגל מעלה ממנה ׃ והמלבות בכל מעלה כי ה׳ מנהגת שלם השפל ״ דה׳ מלך וכ׳ כוונתו בהחזרת זה הפסוק משום אחרה כי למעלה ייחד מן המעלה למטה ונשבנו ייחד ממטה למעלה ׃

כי יעקב בחר לו יה ישראל לסגולתו אמרו

בספר הזוהר שלא בני ואר סהיתמן דייקן שית אלף בגן וכון לאתחק לון כהן אמרו חברא חדא ואיכון רזא דא לאתחבר בבקורא עלאה סהימנא וכדין אירהו כתיב כי יעקב בחר לו יה כד נשיק ואתחבר ממני ה׳ כן ישראל לסגולתו שחר בני עלמא לא אתייהיב לגורתו ל׳ נסלקא הכי אח לסגולתו אתר לנטיל וכביש בלא נהורא אירהו דרגא לבהן ומעבדין נפלין לגולגלין בפקידיו ולא קבל לא בחובלין כמה דנטיל ״ יעקב עכ״ל ״ וכבר

אשרי העם שככה לו הרמז ב׳ להה כמו ואתה המלך שככה ׃ כי השם המיוחד שלה מה שמלואו כזה יוד הא ואו הא מנין ככה ולבן מלה ככה רומזת להה

ומשהה שנין זה בספר הזוהר ז״ל מלת מה רומזת לאתעיס שערי בינה ואיהבה יוד אוהדאשונה קדישא דשמך ׃ ומלת מה רומזת לשבן השם הקדוש באותיותיו ובמלואו ואיתכה הוא שביל דשמך קדישא יהוה כהאן חשב העם שככה לו יהוה אלהו על בלגה עכ״ל ״ קה מבחר כל מה שאמרנו ״

הנה השמענו שלא מדרוס שעם שם בן עב וזהו יקיעם ה׳ מברך מב׳ רך מ׳ כי בתחלה השמיענו שלא משם בן מב ואחר משם בן עב שיש ב׳ ר״ח אותיות היוצאים מג׳ פסוקים ויסע ויבא ויט ׃ וזהו רך רל רין היוצאים מעב פסוקים והאחת היתה רמז לשם יהוה שהוא חי״ל שלשה כמו שאבאר של לקמן בסוד בן עב במקומו בשגב ״ כנזכר ״

עוד כמ לידי בזה הפסוק סוד שצוק מאחד והוא כי יהוה לה ישע ג׳ בירותים נסי איה כלבי בחותיות או יתהלך לבדי כזה יוד הא ואו הא ׃ יוד

הי ויו הי ׃ יוד הה וו הה ׃ ודע כי

פרוף גל יוד שב ד׳ יוק הוא כנגד אין סוף שהוא שלה השעלה למעלה מהכתר ופרוף אלף כנגד תת ׃ ופרוף הה׳ כנגד מלכו ׃

[illegible]

(בזה)

ובזה יתורץ קושיא אחת בפסוק זה שאל"ל שם יי"י יברך מהו מברך שמשמע שהוא מקבל הברכה אלא הכי פירושו יהי שם שהוא הכתר כשמקבל מ' מלמעלה **מאין סוף** שהוא **יהו"ה** מבורך; וכשיתברך הוא הי' כל השלמות בשלוה ומכח מאירים מהכתר בשלמות; כך מצאתי בכתיבת יד בשם מקובל אחד ז"לה"ה

ונחזור לעניננו ולזה המלך בשבח זה קדו"ש היה לרמוז לשם בן ע"ב המשפיע על מדת המלכות שהיא **אדני** שמשלים ע"ב והם קל"ב וכל זה כדי להשלים כמוש"ה; וכל זה בשלם היתרה כמו"ש לעיל"

ישמחו השמים ותגל הארץ ר"ת שם הקוי"ה והמלך שם **יה** ואח"כ שמים; וכן **וה**: ואח"כ הארץ וידוע כי שם יה במילואו כזה **יוד הא** עולה כו' כמנין שם הקוי"ה המוכן בשמים; וה עולה י"א כמנין **אדני** בחושבן ועו"ר המוכן בארץ "אז ויאמרו בגוים יי' מלך: **כי בחר** יי' בציון אוה למושב לו" כי בחר יי' שהוא הת"ת בציון שהיא יסוד שלם בהתחברות המלכות אוי ה' אוה למושב לו" ובפי' זה הוא ידוע מרז"ל על פסוק ויאמר כי יד על כס יה שאין השם שלם והכסא שלם עד שימחה זרעו של עמלק [illegible] הללו כס יה חסרים אותיות או ואה [illegible] להשלים יה ובזה יובן הפסוק על נכון כשיבחר השם בציון אז ימחה זרעו של עמלק מהשלם וישלימו ה' האותיות החסרים וזהו אוה: אז למושב לו אחר מנוחתו;

ירן הושיעה המלך יעננו ביום קראינו המפרש בר"ת של הפסוק הזה שמות אלו **יהדונה** **יבק**: שם יהדה הוא שם קדוש כמבואר בספר ברית מנוחה" ויבק הוא מספר ג' שמות של הקו' האמצעי בראשנו ובאמצעיתנו ו' ובסופו והם **אהיה יהוה אדני** השלים יבק וזה" [illegible] את מעבר יבק" זה מה שנרמז לעשות דעתו"

והאר"י ז"ל כתב וז"ל וסוד יהי כבוד יי' ל עולם הוא סוד ע"ט מטטרון לעולם? והם אלו ברכתן ואחי שמתן והוא סוד התיקונים הקטן דזעיר אנפין עכ"ל" **ונ"ל** כי מה שאמר אחי שמתן הוא כי המלך [illegible] בשבח הזה יא' שמות של שם הקוי"ה ע"ב"

ואח"כ דרשו [illegible] לשיר [illegible] העוקים והדבור עשם מעמקן הכל ותקבע בתיקונים

לו והם **אשרי יושבי ביתך** ודע כי זה הרמזור אין אנו צריכים לאמרו בכאן כי אם לבוך הקשור ולא לכוונה אחרת כמוש' סודו לקמן בנע"ג " ונם אשרי יושבי ביתך רמז לכאן ובונה שהם יושבים בית כה"ן בכל ביתו נאמן הוא והאושר בא לכם מהמקום האושר כנ"ל " **תהלה** לדוד מלת תהלה רומזת לשכינה וע"ב הוא באלף ביתא:

והרמז בו כל התהלים הלבים ל' קי"ם ולכן אין אומרים אותה בתפלת שבת כי היא [illegible] אם יהיה לבדה: ארוממך אלהי המלך המלך במזמור זה עשר הזכרות עם אלהי שהזכיר התחלה רומז לעשר הויות" (וכם עשר ספירות) ונכתב אלהי מלא בואו לאחדו בכל הויות" ארוממך אלהי התחלה כל שבח הוא לשבח הקב"ה ולברכו והוא הרוממות עד אין סוף והוא מקור הברכה ובעבור כי משם הברכה שולחת לכל הנבראים לפי צורך ואברכה שמך כי משם ממשיך הברכה בתחלית" **בכל יום** אברכך רמז לפי' ברישית" והכוונה כי ישפיע הברכה לשם הויה" ואהללה שמך ולמעלה אמר ואברכה שמך אלא למעלה יחד ממטה למעלה וכאן יחד מלמעלה למטה: **גדול יי'** מלת גדולה לשלש שאמר על החסד ובפסוק שאחריו הזכיר גבורה וגבורותיך יגידו" **הדר** כבוד הודך הדר רמז לתפארת וסמך לו ההוד ואשתי שהוד למעלה מהדר עד ששן סומך בתפלתן ודבר נפלאותיך הרמז בו על הקבלה: **ועזוז** נוראותיך מלת נורא נאמרת על האחים ולפי שהתחיל ועזוז שהוא דין סמך לו החסד במה שאמר וגדולתך אספרנה מלמד שהרחמים מכריע בדינים " אספרנה לשון ספירה: **זכר רב** טובך טוב הוא הלשון לצדיקים ויש לאומרו טוב ז' זכר שנזכר על ידו והזכר הזה הוא לכנסת ישראל;

ספר הזוהר פתח ר' אשר ואמר מה רב טובך אשר צפנת ליראיך כמה הוא טבא עלאה דיקירא דזמין קב"ה למעבד לבני בני נשא לאינון זכאין ושלאין דחלי חטאה דמשתדלי באורייתא כד עאלין לההוא עלמא טובך לא כתיב אלא רב טובך ומאן איהו זכר רב טובך יביעו ודא איהו עג' ע' ונגן דחיין דנגדין מעלמא דאתי לגבי חי עלמין ד דאיהו זכר רב טובך ודאי איהו רב טובך לבית ישראל; [illegible] מה רב טובך הכא אוליף רזא דחכמתא וכל רזין אתכלילו הכא מה כמה דאתמר דא אילנא רב ותקיף בגין דאית אילנא אחרא זוטא מניה ודא הוא רב [illegible] לעד ברום רקיעין טובך דא אור דאתברי ביומא קדמאה

[illegible]

אשר בתיבת נהאיך בבין קושיא לה לצדיקים בקוים שלמים עבל נגעיגי: **חנון ורחום יי׳** ה׳ הזכיר ד׳ מדות בפסוק זה והעם בחמלתם רמז לד׳ מדות הקדושים מרכבה והעם רוכב עליהם: חנון לאברהם שהוא רמז לדוד: רחום ליעקב: ארך אפים ליצחק: וגדל חסד לאברהם: **טוב יי׳** לכל מעשיו הקלקה: ל׳ ויחסידיך יברכוכה מתעשיהן ה׳ קבלה מתולדת החסידות עד כה: **כבוד** מלכותך וגבורתך כי מעשה עיקר קבלה בסוד שאמו היתה לראשי התלה **מלכותך** מלכות כל עולמים כל בניהן חתנים המה לחתנים את עולמים וכל עולם את ש׳ שנה: **סומך** יי׳ לכל הנופלים זו כנסת ישראל וכו׳: וקם נב׳ כתותים: **עיני כל** אליך ישברו עד׳ קם הטמים כל יסוד בשלי ידועה: **פותח** את ידיך ידיך כמו יודך והוא שני שמות שהם **יאהדונהי** יוד בראש ויוד בסוף ויש בו ר׳ רית׳ בו **פאי** שלם בה׳ מנין שני שמות הללו: ועוד מקבל שלא בה׳ וזה מקבל יהא מקבל עד הצדיק שהוא מקבל כלה צדיק מקבל לשובע נפשו יהא מקבל מן הספירה התחתונה שהיא מלכות: **צדיק** יי׳ בכל דרכיו וזהו מקום חסידות הכל נהתחבר ולהתיחד כלם ביסוד עולם: **קרוב** יי׳ לכל קוראיו מלאך אחד ממונה על התפלה העמידו הקבה אצל יסוד עולם: **ואת** שועתם ישמע השכינה נקראת את: **שומר** יי׳ שומר ישראל והוא **מטטרון** **תהלת** יי׳ פיו בסוד שפתי: **וירע** כי מן אשר עד לעולם ועד **תריג** אותיות לימדך מכל התורה כבוונה כאן קיימה תריג מצות: **והארי** ז״ל סבב והנה אשה יושבת ביתך הוא סוד **הכתר** וכן נזכר בתקונים ובזוהר שבל אשה הוא בכתר: ובספרו **להודיע** לבני האדם יכוין לשם **לה** והוא תמים עב׳ נם הוא בבת **אדני**: ובתפסוק **פותח** את ידיך יש ג׳ כוונות אחד בתשובה על הזמירות ואחד בתשובה שקודם ובא לכוין ואחד בתשובה שקודם התחנה: **ואמנם** כוונתם נבחר והתפלה נבחר הכוונה של

עבה קיים כי יכוין בר״ת של פותח את ידיך לשם **פאי** והוא שם תמים בן עב׳ גם סוד הויה אחד בחיבור ובגימטריא שלש אותיות וראשי תיבות הוא פתח וזהו פותח את ידיך ובסופי תיבות יכוין לשם **חתך** הוא שם קדוש ונורא ונקרא עם ה׳ המתנשא בין המקובלים גם יכוין כי **חתך** בחילוף באתב״ש **סאל** והוא ת׳ עב׳ קדוש ונורא ונם הוא בגימטריא **יאהדונהי** כמו שכתבנו ע׳ לעיל. **והנה** בשם זה הוא החילוק שיש בין שאחר הזמירות ובין לאחר הזמירות ובין קודם מנחה והוא כי עבה יכוין אל שם זה וסודו הוא כנגד מתחילת **יהוה** שהוא **מצפץ** שהוא בגימטריא ש׳ וכן עם **אלהים** במילוי יודין כזה **אלף למד הי יוד מם**: בגימטריא ש׳ וכבר פירשנו כי שם **מצפץ** הוא רחמים ומשום דין כי הלא הוא חילוף הויה אך להיות חילוף הוא דין לכן הוא בגימטריא נב׳ כמו אלהים בזמירות והתנם סוד הוא כך **יהוה** ואחר **מצפץ** ואחר **אלהים** ונכון בזמירות שעדיין לא התקבלו ולא יזד הטעם עדיין אין מ׳ מתגלים רחמי ההויה אך להיות כבר שהוא חסד אין נב׳ מאיר עם אלהים רק **מצפץ** שהוא ממתיק ואחר השמידה אז מאיר עם **ההויה** עצמה: ואחשה שקודם מנחה הוא עם **אלהים** שהם הדין ואתם לשם **חתך** קנ׳ הוא מקורו מע׳ שמות בגי׳ כל אחד כמו הטעם קנ״י ואתם בבקר הוא כנגד מתשם **מצפץ** כי הלא הוא בגימטריא ש׳ כמו שם אלהים כנז׳ ובתמר התפיר מתנה) הו מתנין עם אלהים שהוא ערב הדין ישתך רוח והוא סוד רוח אלהים מרחפת וכו׳ והנה בבקר ע׳ עדיין הוא בחינת אחור באחור והנה שני האחוריים הם דינין והם סוד ב׳ שמות אלהים והנה שני פ׳ מתשם רוח בגימטריא **חתך** נב׳ סודו הוא כי ה׳ הלא כל האחוריים הוא בסוד הבע פנים ובגמתרבע עם **אלהים** הוא בגימטריא ר׳ כזה **א אל אלה אלהי אלהים**:

ספר הזוהר

ועם היו״ד אותיות של אלהים דמילואו ביודי״ן כדכתבנו
לעיל ועם כוללותם הם רי״ד כמנין רוא״ה והנה שתי
אלהים הם שתי פעמים רוא״ה הוא אהי״ה בגימ׳ וזהו
אחד שהוא מקום האהי״ה שאחד בסוד הגבורה
שהוא באלהים כנז׳ והבן זה: ונמצא כי ע׳
עם אחד זה הגימט׳ בסוד הוא סוד ב׳ אלהים של
זעיר אנפין ונוקביה (שם יהוה אדני כנודע) ה׳
האלהים בד״ת שהוא עם
אחי שכוונתו הוא לשם **יאהדונהי** זעיר ונוקביה
והנה כוונת פי׳ עם אחד כנז׳ בגמ׳
המלה המתחילה הוא בשם **אלהים** ולכן בשם
אלהים כי הוא שנת דין אך הכוונות
שוות כי כשתסיר משני אלהים מאלהים פי׳ שורשו
אלהים ישארו אחד והוא מובן: **אמנם** כוונת
זה השם בתחילת קודם ובזה לבוין
הוא בשם **יהוה** לשם ע״ב במילוי יודי״ן כזה
יוד הי ויו הי כי הוא בסוד
החכמה דהמתגלה
אחי מחוץ עילאה כנז׳ בזוהר והוא מיתון אחד
ידוך נ״ב שהם ד׳ יודי״ן של שם ע״ב הנז׳ והם בגימ׳
ת׳ כי כל אחת בסוד מעשר הם ד׳ יודי״ן הם ארבעה
אחות וחלוני הקלוני של שם זה הוא כזה כנגדיון
כזה
יוד ויו דלת הי יוד ויו יוד ויו הי יוד
כזה המלוי עם ה׳ זה אחד: **ואמנם** כל הכוונות
של זה השם מזה הפסוק נכל הנ׳
הם שוות הבשם זה של אחד שיש תילוק בשלום
ומטם הנז׳ אך כל השאר הוא שוה בב׳ הזמנים:
המלה **ומשביע** כיך לבוין כי גם הוא בגי׳
אחד והבוין של כיך עם אחד
הראשון: במלה **רצון** תכוין להמשיך מר״ק
העליון שהוא עם קפ״ד שהוא אלהים של
עם ע״ב שהוא בסוד החכמה שבתוך השם דזעי״ר א׳
אנפין (והנה שהוא לאלהים של שם יהוה כזה יוד יוד הי יוד הי ויו יוד הי ויו הי) שלו לאלהים נעלם כנ״ל:
ובן יכוין לשם קס״א שהוא אהי״ה דיודי״ן כזה
אלף הי יוד הי שהוא היסוד דאימא ש׳
שבתוך הזעי״ר אנפין ו׳
ומשני יסודות אלו תכוין להמשיך מזון ושפע לכל
העולמות ועל ידם תמשך ב׳ בחינות הדינים ה׳
התושים התגברת והם סוד שתי שמות הנזכרים
בפסוק הקודם ובשניהם יש ב׳ דעות שהם
יוד הדין והם למטה בשמות של הנוקבא רחל וכן
רחל בגימ׳ הם שני פעמים דמשה לכן רת״ה של

לכל אחי רל״ך רחל והכוין להמתיק רחל שהיא נוקבא
המתיק ושתי דמעות היוליס במה רבה היא ה׳
הנוקבא שהיא רחל נב׳ והמתיקים ש׳ רל״ך שהם
קס״א וקנ״א כנז׳ והנה בכל אחד מכל אלו הג׳ פעמים
שאותיות אשר מפיימן בפסוק ואתה נכך יה״ה:

ספר הזוהר ז״ל טוב **ט** טב הוא נהיר
בתשלומיתא: ע״ב השישה
דבלא אית דאתנהיר מעילא דשיתא ואתכליל
ביה ואתעביד בסתימו דנקודה רזא דד׳ דהיא
נקודה חדא: ן׳ מחילא נפיק ביה אתעביד שמים
כד אסתיים בנקודה חד ואתגניז גו אתנהרא
ב׳ מניה נפקו עילאה ותתאה עילאה סתירת: ה׳
תתאה אתגלייא בדא דהוא וקיימא במילוי
לעשא ודא הוא **טוב** אין טלא אתיין טוב ד׳
דקיימו טוב אתכליל לבתר לצדיקא
דעלמא דכליל כולא לעילא ותתא בה״א אמרו צדיק
כי טוב ״בגין דנהירו עילאה כלילא ביה דכתי׳ טוב
י״י לכל ורחמיו על כל מעשיו ״לכל כתיב הא ס׳
סתימא דמלה בגין לאתנהרא יומא חד דנהיר לכולא:
עילאה על כלא שב״ל ״ובפסוק קרוב י״י לכל
קוראיו קובא שסד

בספר הזוהר ז״ל רע״א אמר בשעתא ד׳
דאפיק נהיר ואיילתא ה׳
קיימא בקיומא אתעביד בסטרהא ושאת ב׳
בשעתא קיימא דעלמא: בר נש דקשיהל בפלגותא
לילייא באורייתא בשעתא דאתער רוחא דצפון ואתגלה
לאיילתא דא לאתערא בשעתא אתי שעה לקיימא
קדם מלכא: בשעתא דנהיר צפרא משכין עליה
חד חוטא דחסד מסתכל בקיומא שריין עליה ב׳
נהירו דסוכתי׳ דלעילא קדישא ומתעטר ביה בר
נש ודחלין מניה כלא כדין קרי בר נש איהו ברא
לקב״ה בר היכלא דמלכא לא דיירין ביה בשעתא
דאיהו להיכלא דמלכא עליה כתיב קרוב י״י לכל
קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת ״מאי באמת כמה
דאוקימנא דהא אמת לגבי דידע ליחדא שמא ה׳
קדישא בשלמא כדקא יאות ״ודא פולחנא דמלכא
קדישא ״ומאן דידע ליחדא שמא קדישא איהו שמא
יחידא דכ׳ ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ: ועוד א׳
אוקימנא כל מאן דלא ידע ליחדא שמא קדישא כדקא
יאות לאו פולחנא פולחנא דהא כלא בה תליא פולחנא
עילאה ופולחנא תתאה ובעי לכוונא לבא ורעותא בגין
דיתברכון עילאי ותתאי ״עכ״ל.
ולרמוז למה שכתבתי לעיל שהם
הוא כנגד הש״ך ״ס והבהר״ג

נצח והוד [illegible]

[illegible] ליסוד [illegible]

ואחר [illegible] כנפים [illegible]

[illegible]

חיות הקדש: חשמלים: אלים:
בני אלים: שרפים: אראלים:
מלאכים: אופנים: אישים: כ
כרובים: [illegible] הללויה [illegible]

[illegible] כרובים [illegible]

[illegible]

אל תבטחו [illegible]

[illegible] דע [illegible]

[illegible] יהוה [illegible] אדם [illegible]

[illegible]

[illegible] אדם [illegible]

[illegible] יהוה [illegible]

[illegible]

[illegible] ודע [illegible] יהוה [illegible]

[illegible] אדם [illegible]

[illegible] נדיבים [illegible]

[illegible]

זהו [illegible]

[illegible]

תצא [illegible]

[illegible]

אחר [illegible]

שאר [illegible]

יהודה [illegible]

ושמעתי [illegible]

[illegible]

עושה [illegible]

[illegible]

השומר [illegible]

ומדת המלכות נקראת עולם כמו מן העולם ועד העולם וגם כן עולה לעולם ועד [illegible] וגם אמר שומר הכוונה [illegible] את שעשהם כנודע וזהו השומר אמת לעולם

עושה משפט לעשוקים נותן לחם לרעבים ענין זה ידוע כי [illegible] לשלמות כלם [illegible] זה מה שנראה [illegible] הפסוקים:

ואפשר [illegible] הפסוקים הללו מדברים על מדת המלכות [illegible]

שאל יעקב בעזרו [illegible]

[illegible]

[illegible]

להורות שהתהלה היא שברא השמים והארץ ה'
התחתונים כי כל אות ושבח רומזת אליה ... וזש"ה בבא[illegible]

עושה שמים וארץ שהם שמים וארץ ה'
התחתונים ... ואמר עושה משפט ל'
לעשוקים כי היא נקראת צדק וכתיב והוא ישפוט
תבל בצדק והיא להמית קליפות לבנה כמו שכ'
בזוהר פ' כי תשא ... **נותן** לחם לרעבים סוד
הענין הוא כי המלכה היא מתלבשת [illegible]
כלם כא"א ונקם בשוד עלה ונתן טרף וכ' ובשאינה
נותנת להם נקראים רעבים ונוטים וכתיב כק"ל
[illegible] לטרף ... וכתי' הענוים והאביונים
מבקשים מים ... מהם ... ונב' אמר
עליה נותן לחם לרעבים ... ונב' נתייחד דוד במדרגה
ההיא שנא' ויחלק לכל המון ישראל וכ' ...

ותמצא בהלויה זו ט' אזכרות להורות [illegible]
ספירות [illegible] שבהם ט' אזכרות
והיא מזומנת להם כמש"ה מזמרה [illegible]

וראיתי לבאר מנין התיבות שבכל הללויה
כדי לקשר [illegible] עם [illegible] ה'
[illegible] ... ואתחיל מזו הראשונה ... דע
[illegible] ... עד [illegible] צדיקים
[illegible] שנקראת אדני [illegible]
[illegible] ... [illegible]
היסוד והוד והם [illegible] בהלויה שנייה שבסוף ה'
הראשונה ... והללויה [illegible] כמש"ה לקמן
וזה [illegible] ... עד [illegible] הללויה
[illegible] כי היא [illegible] ... [illegible]
ח"י [illegible] יסוד הנקרא ח"י העולמים:
[illegible] יסוד עם [illegible] ח"י ... כי [illegible]
הזוהר [illegible] ... [illegible] ... [illegible]
[illegible] הוד [illegible] עם ג' [illegible] ח"י וזהו [illegible]
הללויה ... הללויה הראשונה היא [illegible] יסוד [illegible]
[illegible] הראשונה כי צדיק [illegible]
[illegible] ... [illegible] הוד [illegible]
זו [illegible] ... [illegible]
[illegible] ... [illegible]

הללויה כי טוב [illegible] צדיק [illegible]
טוב [illegible] צדיק כי טוב:
ואמר [illegible] גדול אדונינו ורב כח [illegible] הוד [illegible]
[illegible] ... [illegible] למעלה

איש שום [illegible] ... [illegible]
כי הוא [illegible] איש צדיק תמים ... [illegible]

אופנים [illegible] הוד [illegible]
[illegible] טוב זה צדיק כמש"ה ... [illegible]
[illegible] לא [illegible] זמר ... [illegible] אחרונה

[illegible]

[illegible] [illegible] שבח וזמר [illegible] ואמר כי [illegible]
ההוא [illegible] וזהו כי נעים זה הקב"ה ... [illegible]
[illegible] זו כנסת ישראל שנקראת תהלה ...

בונה ירושלים יי' זו ירושלים של מעלה ... ובונה
[illegible] שנא' ויבן ה' אלהים את הצלע ...
[illegible] ענין זה כתוב

בספר הזוהר ז"ל בונה ירושלים יי' דא ה'
[illegible] ה' [illegible]
[illegible] ... ויבן יי' אלהים את הצלע
[illegible] ... [illegible]
[illegible] ... ה' [illegible]
[illegible] ... יי' [illegible]
[illegible] ... [illegible] כי [illegible]
[illegible] ... [illegible]
[illegible] ... [illegible] ה'
[illegible] ... יי' [illegible]
[illegible] ... [illegible]:

הרופא [illegible] כתב הארי ז"ל
כי [illegible]

ללה [illegible] בן [illegible] **ע"ב**
והוא [illegible] **אדני**

ונלעד כי פסוק זה [illegible]
בן [illegible] ...
[illegible] ... [illegible]
[illegible] **את** [illegible] כי היא [illegible]
[illegible] ... [illegible]
[illegible] יי' אלהים [illegible]
[illegible] ... וכתיב [illegible]
[illegible] ... [illegible]

בזוהר [illegible] ... [illegible]
[illegible] ...
[illegible] ... [illegible] כי [illegible]
[illegible] ... **ועוד** [illegible]
[illegible] ...
[illegible] ... [illegible]
[illegible] ... [illegible]
[illegible] ... [illegible]
[illegible] ... **ועוד** [illegible] כי [illegible]
[illegible] **מיכאל**
[illegible] ... [illegible] החסד
[illegible] ... [illegible] החסד [illegible]
[illegible] ... [illegible]
[illegible] ... [illegible]:

מונה מספר לכוכבים וכ' **ספר הזוהר**
ז"ל [illegible]

אדם יתבוננין למחוי ככביא לא יכלין למחוי כל׳ אין
וספור הככבים אם תוכל לספור אותם ״ וקבה מה כתי׳
בית מונה מספר לככבים לכלם שמות יקרא מה׳ כגון
דכ׳ גדול אדונינו ורב כח ונ׳ כמה דלית מספר לכוכבי׳
שמייא כך מניה אוף הכי איהו כתיב ביה ולתבונתו אין
מספר ״ הא כלהו חיילין ומשריין וככביא קבה אפיק
לון בשמהן כל חד וחד ולא נפק אתר חד ״ בכל כוכביא
ומזלי דשמיא כלהו אתמנן בגוייהו ומפקדין לשמושא עלמ׳
עלמא כל חד וחד כדקא חזי ליה ״ כלהו ככביא דבר קיימין
כלהו משמשי על קיומי עלמא וכלהו מפקדין לשמשא כל
מלה ומלה לאיכון דבהאי עלמא ולא תמצא ולא מעשבין
עשבין ואילנין ודשאין ועשבי ברא בר בחיזו דככביא
דקא קיימי עליהו ואתחזון עליהו אנפין בחוזין כל חד
וחד כמה דאתחזי ליה ״ ופ׳ משגיחין דככביא ומזלי כלהו
עבדין ברעותיהן דגלגלא עד ג׳ שעתי חסר רביע מחתן
ולהלאה לא עבדין בר רעותן ״ ואיכון ככביא כלהו לא
משמשי לגבולה ולא אתחזון לגבולה ״ ואית ככביא
דקא משמשי כל ליליא כגון לאתמהא ולגבלא כל איכון
אלין דאתפקדו עליהו ״ ואית ככביא דקא משמשי
כל ליליא ואית דמשמשי עד פלגות ליליא ודמתין ג׳
ומעבדין מרעותיהן דגלגלא עד הכיא שעתא כל איכון
עלין דאתפקדו עליהו ״ ואית ככביא דקא משמשי
זעיר מגלגלא דכון דאתחזי בההוא זמנא חו ההוא
דשמא תוך אנשים שמשמשיה ולא איתכפיא יתיר בההוא
בההוא ליליא והא איכון לא קיימין לבטלא כיון דנשמתו
שמושייהו לא אתחזון יתיר בהאי עלמא ואנלין לאתחזייהו׳
עב״ל ״

גדול
אדונינו ורב כח ״ גדול רמז לחסד:

ספר הזוהר
ז״ל פתח ואמר
גדול אדונינו ורב כח ונ׳ גדול
ורבעולה איהו קבה ״ וכלא ידעין דקבה גדול איהו
ורב מאי שבחא דדוד הכא ״ אלא בכל אתר איהו
אתר גדול י״ל והכא אמר גדול אדונינו ״ מה הכא דאיהו
אתר גדול י״ל ומהולל מאד ״ ברזא עלאה קאמר:
והכא דכ׳ גדול אדונינו ברזא דתתאה קאמר דאיהו אדון
כל הארץ ״ וכתיב גדול כבודו בגין דאיהו גדול דכתי׳ גדול
אדונינו ורב כח ודאי איהו גדול ורזא דא ויעש אלקים
את שני המאורות הגדולים גדולים הוו ודאי ״ ועם כל
דא איהו איקרי גדול כמה דאיתמר גדול אדונינו ורב כח:
וקבה לא איקרי גדול אלא בהאי דכ׳ גדול י״ל ומהולל מאד
בעיר אלהינו הר קדשו במה איהו גדול הדר ואמר בעיר
אלהינו הר קדשו עכ״ל ״ ובפסוק זה נרמז ס׳

סוד שיעור קומה
למבינים ״ ונברך י״ל אלהי
ישראל אשר לא עזב חסדו ואמתו מאתי והזמין לנו
סוד שיעור קומה בכתיבת יד מקובל א׳ ז״ל ״ וז״ל

דע כי קודם שיצאה הבריאה לידי רקנו לבעולם
היה כ״א הוא בלבד וכשעלה במחשבתו
הטהורה המציא ב׳ מקורות מאור ומחשך ״ האחד
נובע אורה ״ והאחד נובע חשך ״ וב׳ המקורות האלה
היו מכחו הגדול ״ והם נקראים רו״ם מעלה ותהומה:
ובין השני מקורות האלו היה האויר הקדמון הברוך
בכח העלה והיה המקור האחד מתפשט בנובעו ״ ו׳
והאחד מתחשך בנובעו ״ ועליו נאמר מעלה עמוקות
מני חשך ״ והאויר הקדמון היה מתרבה ומתפשט ב׳
בלתמה ״ ומהלתמה המתרבה מאלו הב׳ מקורות נבראת
דמיון המעלה הנקר׳ ביצה והיא כמו גולם בלי צורה
הנקראת השובה ״ ומשם יצאה המעלה אשר היא
תת לשעשיה ״ ובמעלה שנאצלת מעלת התפארת
ומעלת השובה מתרבה מעלת **הבינה**
ומתחלקת לד׳ חלקים ״ ואח״כ
האויר הקדמון והשנים מקורות והבינה
ונעשו כל אלו הד׳ אויר זך
ומאור בח׳ והמכתב שא לאין חקר ומדה שאין הפה יכול
לדבר ״ והמעלה הנקר׳ **תת** שורבת במחשבת ה׳
האויר כמש״ נולד בבטן המלאה ״ ומה שכתוב
ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה:
ישל לבאר כל הענין כי כל הכבדים נותנים למעלה
ואחדה חוץ מדבה כורה שאינם נותנים למעלה ואחד:
וזו היא צורה ודמות ״ **דע** כי ממראה מתניו ולמעלה
ישלו אור גדול והמונה מעלהלחה ויש לו גו׳
טבור מעין אויר ״ ויש לו עטיה של אחלה עדן
המעין והמעגל והמאבחר כל הדברים
והמגולגל ״ ועוד יש לו **נצח והוד** הנקראים
כמו שוקים ורגלים במדה׳:
והנני אומר לך ומזרזך כשתחשוב באלו העניינים:
דע כי הנזכר הוא האויר ואחריו י״ב אמות ועליו
מתחן י״ב מדות ״ והאמה של עטיה הוא ד׳
בדיקין שלעולם ״ ויש בשוקים אמה ועליו נא׳ רכב אלקים
רבותים אלפי שנאן ״ שוקין נצח והוד יש בהם אלפים
אמה בכל א׳ וא׳ ״ ורגליו יש בהם ד׳ אלפים אמה בכל
א׳ וא׳ ״ ומש״ בס׳ יצירה שני בתים בונות שני בתים:
וכל הכתוב בס׳ יחזקאל ממראה מתניו ולמעלה יש לו
כדמות אדם והכל אורה ונוגה נזוהר ויקר והוד ״ ואני
אומר לך כי זרועותיו הם כמעלות ״ ארכן מעלה יו״ד אלף
שלשות ״ רחבן כמו כתלים ״ אבל יהיו הם במדית ק׳
השיעור עצמו כלומר **הלך** רבבות פרסאות ומיגו
רבבות ר״ל רבבות אלפים פרסאות ומפח והזרת
שלו מסוף העולם ועד סופו שנא׳ מי מדד בשעלו מים:
ומצאתי כתוב במקום אחר כי ר״ל פרסאות
אלו הם יוצאים מעשמו המיוחד הנקר׳

גדול אדונינו
ונראין למקובל אחד שכתב וז״ל
דע כי אדונינו נקראת מלכות כי
היא אדון כל הארץ ונקראת גדול
בסוד יעתה מכלל החסד: ונקרא
בתחלה נקראת אין כיון ג׳ מעלה
קבורה ואח״כ מכלל החסד ולפי ש׳
שנשמע כבר א׳ החסד נקר׳ גדול מעל׳
הגדולה: ורב כח נקרא ורב כ׳
בגבורתו ורב כח ונקר׳ ורב
כח לגבורה שנקבל מגבורה ואח״כ
מגבורה שגם כח עליון שנקרא
גבורה שגם כח אדונינו דעשבל
דבר עשית בגבורה ועוד כבודו
שהוא סוד הכתב לא הזווג שהוא
מתייחד בב׳ הזר וגוף ואחכ
ב׳ זרועות עם מתייחדים עם
כחוב שהיא נקר׳ תבונה ואין
מספר לגבולם מעשם כי הוא
גדול לרוב ״ ועוד אפשר לפר׳
אין מספר ומצור למעלה
בתחתונים מחמת שעלמו בב׳
ראשונות ולכן אין התחתונים
יבינו מצותיו כאור כלל ״ עכ״ל

יהוה כזה יו״ד ה״י וא״ו ה״י ג׳ פעמים ד׳ ... ה׳ פעמים הם ס״ג ... הם ק׳:

... ג׳ פעמים ג׳ הם ט׳ ... ה׳ פעמים ה׳ ... ורבבות ... [illegible]

ורב כח ... [illegible]

זמרן ... [illegible]

המכסה ... [illegible]

... [illegible]

המכין ... [illegible]

מטטרון ... [illegible]

בספר הזוהר ... [illegible]

וביאור ... [illegible]

שבחיו ... ירושלים ... [illegible]

השם ... [illegible]

חלב ... [illegible]

השולח ... קדוש ישראל ... [illegible]

... [illegible]

ישלח דברו וימסם זהו ... על הקיע״ ... [illegible]

מגיד דבריו ליעקב ... [illegible]

ומשפטים בל ... [illegible]

ותמצא בהלויה זו ... יסוד ... הוד ... [illegible]

נצח ותת ... [illegible]

ותמצא בה ... [illegible]

הלויה ... [illegible]

נצח ... [illegible]

מלאכים ... [illegible]

התת ... [illegible]

אראלים: ... [illegible]

תת ומלכות ... [illegible]

בספר הזוהר ... [illegible]

ולא בשו״ן ... [illegible]

הושבחתא דא אמר דוד לקבל רזא דשמא קדישא
דאיהו כללא דהושבחתא דכלא. הכי הושבחן אינון
כגוונא דרזא דשמא קדישא שלים דאיהו כללא ה׳
הושבחתא דכלא. ואינון הללו את י״י מן השמים:
והושבחתא בתריתא דכלא דכ׳ הללו אל בקדשו אבל
דא הוא על עשר אמירות ודא הוא על ז׳ וכלא רזא
חדא בשמא קדישא. הללויה הללו את י״י מן השמים
איהו שירותא דשית סטרין לאתפשטא לתתא דדא
איהו רזא דקיימא לשאלה כד״א כי שאל נא לימים [illegible]
ראשונים וגו׳ עד קצה אית רשו לשאלא מכאן ולהלאה
לאו קיימא לשאלא בגין דאיהו אתר סתים וגנוז. ועד״
הללו את י״י מן השמים קלליהו בארונים אינון הכי
סטרין דאינון רוחא דשירותא ימינא ושמאלא ומזרח
אתפשטן כלהו אחרנין לתתא ברזא דדרגין לאתדבקא
כדקא יאות. הללוהו כל מלאכיו אינון קיימין ד׳
דקיימי תחות גופא למשגח גופא עליהו. [illegible]
קיימין דגופא אשתכח עלייהו קיימי יקרא ברזא ד׳
דמלאכין בגין דיהבין אינון שליחן למיזל מאתר
לאתר ומרזא דא נפקין אינון דאיקרון מלאכים ד׳
דאינון שליחן למהך בשליחותא דמאריהון מאתר
לאתר. הללוהו כל צבאיו דא איהו אתר דנפקין
מניה כל אילין קדישין עלאין רזא דאת קיימא קדישא:
ואיהו שים בכל עקר רבוון כדקא אמרן דכ׳ [illegible]
צבאות שמו אות איהו בכל עקר אילין ורבוון [illegible]
הללוהו שמש וירח בה קיימא רזא דא ואיהו שמשא
לאנהרא ובה קיימין כוכביא עלאין דנהרין ומזלי והא
אוקימנא. לבתר מהדר לעילא להוא אתר דקיימי
בוצינא דמרוממים ואתמן יתקיש דכלא. לבתר הללו את
י״י מן הארץ לקבל אין אש ובדל וגו׳. תה״ח אינון [illegible]
דלתתא קיימין במשיכו דאתמשכן [illegible] מרזא עלאה
בגין דכלא קיימא כדיוקנא עלאה והא אוקימנא. ובג״כ
כל אינון כבביא ומזלי מרוס רקיעא כלהו קיימי ע׳
לאנהרא ביה עלמא דלתתא מניה. ומתמן אתפשטא
דרגין עד דקיימין דרגין לאינון כבביא דלתתא דכלהו
לא קיימי ברשותייהו כלום והא אוקימנא. וכלהו קיימין
בהאי דלעילא ועל כה׳ [illegible] שמים
אחוזים בכנפים וכלא איהו בשותפא ואתאמר. עכ״ל:

ותמצא במזמור זה ז׳ הללו כנגד ז׳ קצוות
ואמר בספר **יצירה** [illegible]
חבב שבעה לכל אחד ואחד [illegible] השמים.
ותי׳ חבב שבעה תבוונה אל **יסוד** שהוא שביעי מ׳
מעלה ולמטה והוא האחד [illegible] השמים כנודע:

ותמצא בהללויה זו [illegible] הסדר
[illegible] עד [illegible] ז׳
ולא. ומעלה [illegible] על זה

שעולה היא ואותיותיה עם המלה מ״ה. ומעלה יעבר
עד הללויה שבשית והיא בכלל המלה [illegible] לרמוז
לשתי **גדולה גבורה** שהם זרועות עולם. וכנגד
להגביר הרחמים על הדין בסוד
וישקל את יצחק בנו ומלת **זרועות עולם**
עולה בהם נב׳ ומנין יה״ יהיה
ושני היבתיהם כנגד י׳ היבות שנשארו מנ״ב עד ס״ח
לרמוז שצריך להגביר הרחמים על הדין וזהו שהמעלה
שהתחיל במלת חסידים והשלים במלת חסידיו לרמוז
להגבורה הרחמים כמ״ש. וכנגד **ענף** החסד ה׳
חבור בקהל חסידים וזכור [illegible]
והגולה שהיא מלב החסד. ולרמוז נב׳ **לענף** אחד
אמר ואחר״כ חסידי בהם. לעשות נקמה בגוים
והשלים בתיבת חסידיו כי להגביר הרחמים בסוד
תשת וקבו. וזהו בחורק

הללויה שירו לי״י וכו׳ הללויה זאת ר״ת [illegible]
לשני **חסד ופחד** כמש״ל
ענף הגבורה האחד כת הקר׳
שרפים כי היא מלת הדין הקשה [illegible]
שורפת ואוכלת. **ענף** החסד
האחד כת הקר׳ **בני אלים** וזהו הללויה
תהלתו בקהל חסידים וידוע כי חסד המוזכר
עם אל שנא׳ חסד אל כל היום.
תהלתו בקהל חסידים פי׳ תהלתו [illegible]
מרויה בקהל חסידים שנא׳ וכנגד זקנו
כנ״ל **ישמח** ישראל בעושיו ידוע מי הם עושיו
וידוע כי ישראל סבא הוא הת״ת. ונעשיו הם
חכמה ובינה. בני ציון יגילו במלכם לרמוז לב׳ אחרים
העליונים. והכוונה לבני ציון הם ו׳ ספירות יגילו בג׳
ספירות עליונות. או אפשר לומר בני ציון לרמוז
לנצח והוד שהם משפיעים לקבל ליסוד הנקר׳ ציון
כמו שהם נקר׳ הרה ציון והם נותנים מן לצדיקים
יגילו במלכם הוא המלכות שמשפיע להם ויגילו בשמחה
או אחרים במלכם הרמז לז׳ עליון שהוא המלך.
יהללו שמו במחול בני׳ יד חסד. והנה ויחול
אברהם לקחת בהללויה אחרונה:
יפאר ענוים בישועה פי׳ בהם גדו׳ [illegible]
כי יפאר רמז להת״ת. ובישועה רמז למלכות
יעלזו חסידים בכבוד ירננו על משכבותם. ב׳
בפסוק זה רמוזים זרועות עולם. חסידים
הנה מדת החסד. ירננו רמז למדת הגבורה שהיא מ׳
מדת הדין הנקראים כבוד ע׳. וכן הם רמוזים בפסוק
שאחריו וזהו **רוממות** אל בגרונם ואחר״כ תפארת
ביום. אל הנה לחסד שנא׳ חסד אל כל

קיום ״ והלב פיפיות רמז לאחד **ובזוהר** ז״ל
שם **יהוה** רמוז בחרבא ר׳ רישא
דחרבא מרגלית תליין קוצין בראשא
דחרבא ולית מאן דנטא וכתי לאחד חרבא דא ונגא
כמא לבלבושין אחרנין ולית חד קיימא קימה ״ ונפקא
דהאי חרבא ר׳ ״ זכתה איהו מאן דידע לאתנטל לה
בה לבלבושא שלה ויתאחר ואחרנא פער בגויה
ספירן ״ יהי ן פיפיות דאתקרי בהין עילא ותתא ״ מי
מתפין סטרין איינון ה״ה ונקודה אהי״ם והיינו שרק
קליה וכתן נכון ״ דא **בינה** נקודה
אהי״ם כגוונא דא **יהוה** והאי איהו
לאוקימנו מה מהני כל
הקורא קש״ כאלו אוחז פיפיות בידו עכ״ל שעיינין:
ותמצא בהלליה זו מנין ס״א ה״ה קסר מהם
כנ״ מנין **חסד דין** וכלם ישארו
לב׳ מנין **חכמה בינה** השלים לב:
נמצאו בהלליה זו רמוזים עשר
חכמה ובינה כמו האחרים ״ וזהו
הללויה הלליה שנשנים רמוזים לעשר ה׳
חכמה ובינה ״ **ענף בינה**
האחד כח הנקר׳ **אלים**:
ענף החכמה האחד כח הנקראת
חשמלים: והמעלה
בהלליה זו מנין כל העשר
ספירות מראש ועד סוף וקס הלליה ״ פירוש ב׳
הקמשכה מאותיות **יהו** א׳ המעלות שהיא ה׳:
ובהיבה הלליה המעלה יחוד עם שמות
יאהדונהי וזהו הלליה הלל העולה קס מנין
אדני ושם **יה** במעלתו
כזה **יוד הא** שלה כן מנין
יהוה **הללו** א׳ בקדשו מלך
הכתר והוא נקרא א׳ עליון
והוא שוכן בחכמה שנקראת קדש: ב׳
הללוהו ברקיע עזו פי׳ מלך **החכמה** וסוד
הדעת שהוא רקיע להבינה
הקדה במעלותיו העליון ״ הללוהו ב׳
בגבורותיו מלך **הבינה** שמתלה מתפשטין
כמה גבורות ודעת גבורותיו מני
יתבלם ״ הללוהו כרוב גדלו היינו בהיות **הגדולה**
יונקת מן החכמה ״ הללוהו בתקע שופר
פי׳ השפעת **הגבורה** מלך הבינה דל מתפשטיות
שעם איוה קן: הללוהו בנבל וכנור מלך
התת ופי׳ נבל בן למ״ד דהיינו בן לשלש שלחה:
כנור כן נר שהם הת״ת והמלכות דהיינו

אותיות **הוד** הללוהו בתוף ומחול מלך **הנצח**
פי׳ התוף מלך המלכות ככלי ותקח
מרים הנביאה אחות אהרן את התוף בידה: ומחול
מלך התפארת בהיותו יונק ממקום המחילה שהיא הבינה
וכן הוא אומר שהוא הפך מחול והיינו מיחודם עם הבינה
הלליהו במנים ועוגב מלך **ההוד** במנים מלך
המלכות שעם מינים הרבה: ועוגב התפארת
שהוא עוגב של מלכות ״ הלליהו בצלצלי שמע מלך
היסוד ״ הללוהו בצלצלי תרועה מלך **מרכבות**
ופי׳ בצלצלי היינו הת״ת שהוא
כל ורחבות של המלכות הנקראת תרועה שנאמר
ותרועת מלך בו ״ והם וסביבות מלבהון בינקין עכ״
כל הנשמה תהלל יה אחר שפרטם יחד אחר
וכלם יחד ״ תהלל יה פי׳ ישפיעו מלך חכמה
ובינה ״ אז ירצה מקום הכולל כל הנשמה דהיינו
הכתר ישפיע יה ואז נמשך מיה למטה נביאים
יה **ותמצא** בה מנין לו׳ קסר מהם
שאותיות או רומזים ל׳
לחכמה ובינה ״ נשארו יט׳ ובשאחזהן התמוך
תנים אחרית יעלו כ״ד מנין **אהיה** ו״ה מהם
כנגד אותיות כתר דל אהיה שבכתר: ו׳
ובהללויה שבתפסוק כל הנשמה יתבוין ל׳
להעלות הענף הנאצל מן ה׳
הכתר: וזה הענף הנאצל מהכתר האחד
כח הנקראת **חיות הקדש**
ובזה נתקנה שלם ה׳
היצירה ״ **ספר הזוהר** ז״ל אמר ר׳
יהודה מאי
דכתיב כל הנשמה תהלל יה ״ משום הא דאתמר כל
נשמתין אתו מהאי נפקן קדשא בריך הוא נשמתא ומתמן א׳
אתר ״ מההוא אתר דאיתקרי **יה** ״ מאן אתר דא
אר׳ יהודה דכתיב מה רבו מעשיך יי׳ ב׳
כלם בחכמה עשית ״ וכל מהאי חכמתא דנפקין
נפקין להלבין והן שבלין אתכללו כולן וכל מה
דאית לעילא והתא עכ״ל ״ **ברוך** ז״ל מקום ידוע
הוא מדות המלכות נקראת בשם בן
ד׳ בשבעה שהיא מלאה מכל טוב וזהו ברוך יי׳ ב׳
שהיא מלכות ״ מציון שהוא יסוד והוא שוכן ירושלם
של מעלה ״ **ספר הזוהר** ז״ל שלשה שלחה
קרבן קול וקרבן לשלמעלה
התחלה חנה בנין דאיקרי ברוך משלשה שלחה על
ידא דמלך הוא ברוך יי׳ מציון וכ׳ ודאי מציון א׳
איקרי ברוך עכ״ל שעיינין ״ **ברוך** יי׳ אלהי ישראל
עושה נפלאות וכ׳ וברוך שם כבודו וכ׳
כי בזה עולה לתעלה למקור הברכה שהוא יי׳ ב׳

אלהים אלהי ישראל והוא עושה נפלאות לבדו ומעשה
מורה לשם כבודו שהוא מלא עולם הטהור שמו
הגדול : וימלא כבודו את כל הארץ אימתי בזמנה ואחר
מתייחדים כלם וזהו אמן ואמן כנודע״

ותמצא מברוך י״י לעולם וכו׳ עד ויאמר דוד
על הידוע מנין **יהוה אחד**

ואחד שהקב״ה בשמירה
שנים כמנין ״דהכל אנו לבד כר
בברכת דוד שכלולים בה העשר ספירות של יצירה
כי שהקב״ה כלולה מכלם וזהו **ברוך** אתה י״י אלהי
ישראל אבינו והוא ישראל סבא ״ והולך אבנו

מתוכה לישראל״
לך י״י הגדולה והגבורה וכו׳ לך י״י
כולל ג׳ ראשונות״

ומלה לך עולה בה אחרונים כמנין אחרונים שעה
בינה ״ כי כל הגי ליסוד כי יסוד עולה שמונים ומלה
כי כל עולם שמונים ״**לך י״י** הממלכה זו מלכות
מלאתי כתוב
ובספר הזוהר
זמתחנן יקירן אית ליה לקב״ה
יקראן **נצח נהים** וקרא גדולה גבור בגדולה
בגבורה ״ מתוחר בתפארת
גבור
מאה כמנין קדשן בבכת כתרים ״ ובהוד קרא עמוד
הוד יוכיח ״ ובסוד קרא עמוד בליך ויסוד כלן
סמוך בה כל מתחן וכל עלאין ״ ובמלכות קרא עמוד
מלך ״ ולו הגדולה והגבורה והתפארת והנצח וההוד כי כל
בשמים דאיהו צדיק ״ כי כל דא צדיק ״ בשמים דא תת
ובארץ דא כי כתרגומו דאחיד בשמייא ובארעא כלומר
יסוד דעלמא דאיהו כל איהו אחיד בהדא דאיהו שמים
ובארץ דאיהו כי ״ ומלה אותיות מאה מתני על מה
העולם עומד על עמוד א׳ ששמו צדיק שנא׳ וצדיק
יסוד עולם עכ״ל ״ ולך י״י הממלכה דא מלכות״

ואתה מחיה את כלם מלת ואתה רומזת לבדו
תרגום **ובזוהר** ז״ל א״ר יצחק נהור
עלאה ונהורא תתאה כליל כחדא אקרי
ואתה כליל ואתה מחיה את כלם עכ״ל וזה מבואר כי
המלכות לא יבא לה השפע כי אם מן העליונות
המתחתונים אל מקומו שהוא התתא״

והאר״י ז״ל כתב וז״ל דע כי יש כוונה פרטית
בכל עולם ועולם ולכן אל תתמה אם
נזכיר דברים כתולים ומכותלים ולכן המעלה כי אומר
חוזרים להזכיר הי״ס של הספירות בויברך דוד את י״י
לך י״י הגדולה והגבורה וכו׳ וצריך לעמוד על רגליו מן ו׳
ויברך דוד עד אתה י״י האלהים אשר בחרת באברם
וכ׳ אותיות של אתה הוא י״י האלהים הם בכלל
השכינה כי הם אותיות **אהיה** והם **בכתר**

כי כל אהיה הוא בכתר ולכן צריך לעמוד מעומד״
ובאמרו ויברך דוד את י״י צריך לתת צדקה
והטעם כי בלא הצדקה נתנת לעני
שהיא השכינה שהיא יושבת לארץ וצריך להקימה
ולהעמידה ע״י הצדקה שהיא **חת** דכורא ונקבתא
היא בתוכה וזהו אות ו׳ של בכל כי הוא
בכל היא **היסוד** הנקרא כל והוא הנותן צדקה אל
השכינה הנקרא בכל בסוד בת היתה לו
ונקרא ובכל שמה והוא עם **בן** כזה יוד הה וו הה
ובו נכללת תרומה ״ ואומר כבר
ידעת היות קו המדה דזעיר אנפין סוד **נהי** של
הבינה שהם המתמעטים ד״ך קנ״ס ומדות
דזעיר אנפין והם שם **אהיה** שהוא הבינה שהם
ג׳ שמות אהיה דיודין ואלפין והה״ין : כזה
יוד הי : אלף הי יוד הי : אלף הא יוד הא : אלף הה יוד הי : אך המלכות
שהוא מן ה׳
האחרונה אהיה הנה קו המדה שלה הוא עם **בוכו**
שהוא עם **אהיה** בחילוף כנודע ר״ל
בא״ת ב״ש האותיות על סדר האלפא ביתא
בהם כל אות באות שלפניו מתחלף ״ והוא ר״ת של
בכל וצריך **כח** וגבורה ״ ולכן סמוך אברהם
וצריך לגדל ולחזק לכל וזהו
המדה דזעיר אנפין מכח הנשיאות ואומר להם גדל
וכן בנוקביה השם המכה בה והמובילה בסוד קו
המדה הוא עם **בוכו** כנ״ל ״ ואמנם יש בכאן שתי
ידים והם וצריך כח וגבורה : וצריך לגדל
ולחזק לכל ״ והם הם סוד בכל שהוא עם בן המעלה
מניין נוקבין של ספירה אשר אנו עונה בו ״ וסוד המנין
נוקבין הם חסדים וגבורות שהם סוד **מנצפך**
כפול והם סוד ב׳ ידים ימין ושמאל
שבהם ז׳ אצבעות כנגד ״ אותיות מנצפך כפולות
עכ״ל ״ והבן כל דבריו כי הם עמוקים מדבש
והבה דברים פרטיים אני מבארם כדי שלא יקשה
למעיין ״ **חזור** וכתב הרב מבאר מעלות הצדקה
שצריך ליתן בויברך דוד ״ **דע** כי שלש
תרומות הן אחת כנגד לאה ״ ואחת כנגד רחל
ואחת כנגד המלכות של בינה דבגו השם דזעיר אנפין
אשר ממנה יצאה לאה ״ ואמנם כוונת הצדקה בין הנבלים
שתי תרומות כך היא מצד דזכר כנגד ב׳ המלכיות
שהם מלכות דבינה ולאה היוצאת ממנה ״ ואחר כך
משלים ומגדיל התרומה הג׳ כנגד רחל שהיא התחתונה
ואמנם כל אחת מאלו נקראת צדק כי זהו סוד צדק
צדק תרדוף שהם צדק עליונה וצדק התחתונה לאה ורחל

כנז׳ בהיכלות וגם מלכות לבינה נקראת צדק
שלה אך להיות כי היא שלה סוד לאה לכן לא
נזכרה בפסוק רק שני השמות צדק צדק והנה היה
מכוון לשניהם סיקה כי צדקה רחמים צדק דין כנ׳
כנז׳ בזוהר כי תקשר עד״ב במלכות
עכ״ל הרב זלה״ה והבינהו היטב

ומצאתי באידרא רבא כתוב ז״ל
תמנן תמנן
גבורתן איכון בהאי זעיר אנפין ואתפלגן לגו׳ ה׳
ואתפשטו מאלה גבורתן מתפשטן בחוטמוי בתוספתן
בדרועוי ביהן באלפין ובגין כתיב מי ימלל גבורות
יי׳ גבורות כתיב וכתיב לך יי׳ הגדולה והגבורה
אבל הכי תנינן כד אתחברן כלהו גבורתן כחדא
אתקרי **גבורה** חדא וכלהו גבורתן שריין
נחתן מחוטמוי ומהאי תליין אלף אלפין
ואתפשטו מאלה בכל חד מניהו ובהאי תננא ד׳
דאתפיק מחוטמוי תליין אלף אלפין רבא ואתרבו מאלה
ומתעם דמתפשר גבורה דא וכלהו גבורתן תליין מן
מהאי חוטמא דכ׳ דור לדור ישבח מעשיך וגבורותיך
יגידו וכד שארי גבורה דא כולהו גבורתן מתלהטן
ושטן עד דסלקן לההוא קטרא קדישא עכ״ל
ואם תמנה מן בהאי עד מלה והיבמי המלת תמנן
מלה היבת כנגד יה״ו של היפ״ה עכל אחד
בה עשר להוז שכלם מהקים בכללה שמנה ונעשה
ומלת היבמי עם תוליוליה והמלה שלם מלה להוז
לנגע **ואר** יקשה עליך מה שאנו חוזרים לבזר
הי״ס על היפ״ה כמה פעמים כי כבר
בארנו לעיל בשם הרב זלה״ה כי יש כמה מדרגות
בכל עלם ועלם ולכן אין תימה אם נזכיר דברים
כפולים ומכופלים **ורפי** שידוע מספר הזוהר
שמדת המלכות תיקון מהתקנת ה׳
ומתקשרת את בשירת הים לה דרכים לכן כבראן
אחר הזמירות שמתקשרת בהם לשירה בשירת
הים **וקודם** שמשעהם אותה מתפרנים ג׳
נבראת שעשה כעלים ועולים כ׳
כמבואר בזוהר פסוקים שאנו אומרים קודם השירה
ואת בשקהם שמשה עלים סוף והגן אותה
ומותקנים וכ׳ וידוע כי מדת המלכות היא שעשה
כל הקומות והמותקנים קהם **ואם** תמנה מלת
הגבונוי שמם שלה מגן ים כנגד לעיל
עד ויושע ב׳ הלכה לך היבת להוז לדין שעשית
בהם בבת דין ה׳ שבשם **אדני** קרוא איך כי
אותיות אל ויו׳ שבשם זה הם המים
כי הא״א מנשם **אהיה** והיו״ד משם **יהוה**

ואותיות דין אלו שבשם **אדני** הם רמוזים
על שמות האלהים משם **יהוה**
המוכנים בקדש שנ׳ כי שמי בקרבו ונזק
כל המשפיע לעולם הם דין מזוג ומשוב בהרמים
ושמעתי שלש שמות האלהים משם הויה
הם י״ח שמות אלהים מאות
ד׳ ויח שמות אלהים מאות ה׳ וי״ח שמות אלהים
מאות ו׳ כי הה״א כפולה והשמות הם אלו

יהוה : יהוו : יהוי : יוהה
יוהו : יוהי : יההו : יווה
ייהו : ייוה : יויה : יהיו
ייהה : יהיה : יההי : ייוו
יויי : ייוי :

היוה : ההוי : ההיו : היוו:
הווי : הוין : היוי : היהו
הוהי : הויה : הויי : היין
ההיי : היהי : הייה : ההוו:
הוהו : הווה :

והיה : והוי : ויהה : והוי
והיו : ויוה : וויה : ווהי
ויהו : והיו : ויהי : וייה
ווהה : וההו : והוה : ויוו
וויי : וייי :

אלו הן נ״ד שמות האלהים משם הויה והם כלולים
באותיות דין שבשם אדני ובאותיות אלו עשויה
אותה ומותקנים בהם **ואחר** שספר
שבחה וגבורתה מעשה אותה כ׳
בשירת הים כמ״ש **בזוהר** פ׳ תרומה כשישרא׳
מכוונים בשירת הים הקב״ה כ׳ מ׳
מתעטרת באותה עטרה שעתיד הקב״ה להעטיר
למלך המשיח ובאותה עטרה נתעטרה כשעברו
ישראל את הים והטביע הקב״ה כל חיל פרעה
ופרשיו **והקשן** עם בזוהר מאחר שאותה
עטרה קודמת במעלה לנפשות
וכתובים איך התקנה באחרונה ומן הראוי להקדימה
לאמירותיו של דוד **והשיב** את מה דכ׳ לא
התקנת את מה הנה עטרה ו׳
והאי השבחתא תיקו מעלה מכל שאר השבחן
דשלמה ותיקון לא אתתקנת מכלהו כמה דאתתקנת
מהשבחתא דא בגלל תיקי סמוך לצלותא דמיושב
דתיקי הנה עטרה עכ״ל והבן כל מה היטב:

עוד כתב הרב כנז׳ ז״ל
כי נתפלג ונתדבק רוח
ליחד שם יה הנפלד
מן וה ולכן נכנס
שיינונו כלגו אלו ל׳
בהשלג נותר לאחד קב״ה
ושכינתיה בדחילו ו׳
ורחימו לשם כל ישראל
ולחבר יה עם וה כנז׳
כשיתחברו הנפלגים
ונדבק בשעשוע נחת

ויושע יי׳ וגו׳ מה שלמעלה הים״ סתר ה׳ **הזוהר** ז״ל דהוה שולטנא דמלאכי ממנן דלהון אתחזי לון קב״ה לאעברא לון בההוא זמנא דהוה בשעתא דיהב רבון עלמא״ ופי׳ מה שהעבירו ממנן הממשלה שהיתה בידו כי כל מי ש׳ שיש ממשלה קרוי מה״ **ומאחר** שאחר שבשעה ההיא ממשלה כי בשם בן ע״ב **ראיתי** להוסיף שם בן ע״ב מהפסוקי השירה הזאת במנין האותיות אלו התיבות כפי מה שיראו מן הטעמים״ פסוק ויושע המתחיל ב׳ בון אותיות ותיבות חוץ ממשה התיבות אחרונות ע״ב להורות לשם בן ע״ב שהתשועה ב׳ והושיעה לישראל ובו נקרע הים בגודל״ ושתי תיבות שנשארו שהם שפת הים יעלה בהם מנין אלו התיבות שהם לשמונה שארה עליה ההיה״ ר״ל שם בן ע״ב הרמוז בזה הפסוק כמו ב׳ מהשלוה התשובה ויהיה שארה על ראשה״ כנ״ל״

וירא ישראל את היד הגדולה היא ה׳ א׳ אחרונה שבשם והיא מדת הדין הרשה הקדושה מלכות שעשה ידה נקרע הים ונעשה הגדולה לפי שהיא שואבת מן **החסד** וזהו שתרגם אונקלוס ית גבורת ידא רבותינו הוסיפו לשון **גבורה** לרמוז כי הגבורה שבה שהיא מדת הדין מתה אותה המצריים והחסד שבה מצלת לישראל״ **ואפשר** לפרש ולומר כפי מה שנאמר כי מדת החסד שבה וכו׳ הוא רמז לשם ע״ב שבו נקרע הים וזה וירא ישר׳ את היד הגדולה ר״ל ראו ישראל בחוש הראות הנס שעשה להם העטרה הקדושה י״ד בסבת שם בן ע״ב הנקרא בה מדת הגדולה כי בו נקרע הים: וזהו שמצאתי שכתב מקובל א׳ ז״ל על פ׳ והגיד העניה והמולך כדרך והשג יש לך להשכיל כי נפתחה בגלון המלה הראשונה על שם בן ע״ב השעל בשם המתחיל וכו׳ ונגבח זה שלו השנים לקריאתה והיה זה סימן לבשה להקרע להם הים עב״ל לשונו״ והבן כי מה נרשמה בגלון וכו׳ הוא רומז כי ר״ת של הפסוק שכתבתי רמוז ב׳ **והו כו**״ והוא הוא השם הראשון מהשם בן ע״ב״ כו קוא מבין שם הקויה״ שלה בהגל כי בשם בן ע״ב נקרע הים וזה וירא ישראל את היד הגדולה כנ״ל״ **והנני** מצייר לפניך צורת היד בחמשה אצבעות ושם בן ע״ב הוא בה כמו שתבין הענין הזה באור היטב״

וזו היא הצורה

מצוה ז

ספר הזוהר ז"ל וירא ישראל את היד הגדולה
תאני קרא לאו השיך (?) מיתי
ולאו מיתיה השיך בקדמיתא. וירא ישראל ולבתר
וייראו העם את יי' אמר ר' יהודה ההוא שבא דנחית
עם בני בגלותא וסבל עליה גלותא ואפיק לבנוי
בגלותא הוה מרע מחאה כל אינון נוקמין וכל גבורתא
דעבד קב"ה במצרים הה"ד וירא ישראל. ישראל ממש
ואר' יהודה סליק קב"ה לההוא סבא ואמ' קום חמי ברך
דנפקין מגו עמא תקיפא קום חמי גבורתא דעבדית
בבנך במצרים. והיינו דאמר ר' ייסא בגלותא ד'
דנחת יעקב למצרים למצרים דחילו ואימתא תקיפא נפל
עלוי אמ' קב"ה ליעקב אמאי את דחיל אל תירא מרדה
מצרימה. אמ' דחילנא מגו גלותא דלא אזכי לאתקברא
בני אבהתי ולא אחמי פורקנא דבני וגבורתא דעבדית
להו. אמ' ואנכי אעלך גם עלה. אעלך לאתקברא בני
אבהתך. גם עלה למחמי פורקנא דבנך וגבורן
דעבדית להו והאי יומא דנפקו ישראל ממצרים סליק ליה
קב"ה ליעקב אמ' קום חמי פורקנא דבנך דכמה חיילין
וגבורתן עבדית להו ויעקב הוה תמן וחמא כלא הה"ד
וירא ישראל את היד הגדולה. ר' חייא אמ' מהכא אשתמודע
ירא ובלהו אכלבתא ואשתמודע יראו לאתכללא בה במיניה
דהכי תשכח כלא במינא אתכליל וכמינא אתליא הה"ד
ויתנאך יי' נחדה דבה יתנאך יי' הרמן תייב עכ"ל.

ודע כי יש הבדל בין אצבע ובין יד כשהשכינה
מושלת בחמש ספירות אחרונות נקראת יד:
וכשמושלת לבדה נקר' אצבע. **ספר הזוהר** ז"ל
וירא ישראל את היד הגדולה אמר
שנה ר' וכי השתא שנה והא מקדמת דנא אתעביד
מאי אמר שנה. אלא יד לא אקרי אלא מחמש אצבעאן
הגדולה דכלא בה חמש אחרנין ואתקרין כלן גדולה
וכל אצבען ואצבעא סליק לחושבנא רבא וקב"ה עביד
להו והשתא אתעקרו כלהו דרגין דכהו משלטנותהון. מ'
תמן אולפנא דבחמש אצבען קראתי כתי' ויחזק לב פ'
פרעה כיון דאשתלימו אינון חמש תנן לא הוה מלה בעותיה
דפרעה כדן כתי' ויחזק יי' את לב פרעה ועד' וירא ישראל
את היד הגדולה. וכתי' ויאמינו ביי'. וכי עד השתא לא
האמינו ביי'. והכתי' ויאמן העם. אלא מאי ויאמן העם
ויאמן ההוא מלה דא' ויאמר משה אל העם אל תיראו עכ"ל
לעניננו.

ותמצא בפסוק זה ע"ה אותיות נגד כלם קס ע"ב
להראות שם בן ע"ב שהתעוררה בו הכח
הראוי בגאולה הזאת. ע"ב

אז ישיר משה וכ' כוונת חז"ל בספר הזוהר כי
מלת אז תראה לכל ההויות כמו אז
הקרא. ומאי כמו אז תולמד שאין השיר

לקרות לראשונה לבדק אלא ע"ה השמות אותיות ה'
הדבוקות בה הושבים דראשונה במלכות ושם א"ל
קס ב'. ונגנו' כי הסוגה בזה שאותיות אל"ף
במילת כזה **אל"ף** שהוא רומז לג' ספי' עליונות:
נשארו שבגנ מהעשר. והיינו אז ישיר משה
ונודעת סוד מלת הזאת לז"ל שהוא מורה למלכות
ספר הזוהר ז"ל הכנס כל בר נש דאמר שירתא
דא בכל יומא ומכוין בה זכי
למימה למימר דאתי דהא אית בה עלמא דין ואית בה
עלמא דאתי ואית בה קשה מהימנותא ואית בה יומי
דמלכא משיחא. ות'. ובשלמה כל אינון תושבחן א'
אחרנין דקאמרה עלאי ותתאי. השירה שיר מזבני ע"ל
ניה אמ' שירתא דקא משבחת מטרוניתא למלכא:
ומשה מתתא לעילא קאמר. לז"ל בגין דאתעיר לה
מלכא אתפתח ונהיר אנפוי מלכא לקבלה: ר' יוסי א'
דכל אינון משתין דהוו נגדין משיך מלכא קדישא
לקבלה בגני בך משבחת לה מטרוניתא. עכ"ל
ויאמרו לאמר בכל הכתוביה על שם שקשיה פסוקיה
כתולים והקלה הכתול הנז לבה למנם מכה רמז ע'
לאמ'ים ולשבו"ה: **ספר הזוהר** ז"ל ויאמרו
לאמר דא קוא לדה דהן בגין ד'
דלא יתנשי משיכו לעלמין דכל מאן דזכי להאי
שירתא בהאי עלמא זכי לה לעלמא דאתי וזכי לשבחא
בה בזמני דמלכא משיחא בחדוותא דקב"ה דכתי'
לאמר. לאמר בההוא זמנא. לאמר בארעא קדישא
בזמנא דשרו ישראל בארעא. לאמר בגלותא: ע'
לאמר בפורקנא דלהון דישראל. לאמר לעלמא דאתי:
אשירה ליי' נשיר מבעי ליה מאי אשירה. אלא בגין ד'
דאתשבחתא דמטרוניתא בגו לשבחא: ליי' דא מ'
מלכא קדישא. כי גאה גאה. גאה בהאי עלמא: גאה
בעלמא דאתי. סוס ורכבו רמה בים שולטנותהון ד'
להלא ושולטנותהון דלעילא אתמסרו בההוא יומא דבען
עכ"ל לענייננו.

ותמצא בפסוק זה ע"ב אותיות עד מס שגל
רמה נשארו ד' אותיות ה' של רמה ו'
והיבה בים עולה בהם ק"ן לרמוז לשם בן ע"ב. ה'
הזה שבו מזדייגת ומתקשרת ובו נתעוררה
כשעברו ישראל ים סוף. או נאמר ד' אותיות אה
בנשמתהם לרמוז לכלה שהיא רגל ד' במרכבה ה'
והיא נקראת ים סוף כנ"ל:

עזי וזמרת יה וכ' מלת עוז רמז למלכות ועל כן ד'
הזכיר את השם הרומז לגבורה. וזמרת
היא **התת"** והכל כלול בשם יה: **ובזוהר**
נמי. וזמרת יה כלולן
דבר ונוקבא כחדא ולא אתפרשן דא מן דא לעלמין

במחשבתן ברשימו תדין. זה הוא לבדו אל רמז
למלכות: ומפורש מעלה אותו אל כח העליון שהוא
תת"ת: ויש מפרשים מעלה אל רוממות למדת רחמים
ומכוונו כשם אתקלם ואכבה לה מקדשין כ"ל
ירושלם של מעלה: אבי אבי משה קאמר לך לגבי
אתר דלאתי אתיין מההוא סטרא ועכ"ב הוא הוא ש
שליטותא דקלא בההוא אתר דאיהו שמא קדישא ד'
דאיהו יהו"ה וזהו אחר ומרוממנהו: כ"ל ארוממנהו ב
בשם העלם הוא מדת רחמים הוא שאמר
קאים מלתא וכ' שיתעלה ברחמים. וזהו היחוד
לקשור הקבלה עם הראשית ולחבר הסוף בתחלה כו
וכן מצאתי **בספר יצירה** הבן בחכמה
וחכם בבינה והעמד
דבר על בוריו והשב יוצר על מכונו. פי' אל מכונו
למעלה והזכיר כן כה ליחד כל הקבין מעלה למעלה
ואם תמנה אותיות פסוק זה עם ראשי תיבותיו
בחק יעלה בחשבון ע"ב עשרה. לרמוז לשם
בן **ע"ב** שהוא עשרה עולה כמנ"ע.

ד"ל אים מלתא יי' שמו. פי' בזוהר מלה אים ר'
רוממות להויות ראשונות: וכן אמרו עם **א**
לבחוש ד' שנ לו. ש"ש תשובה: **ובזוהר**
ז"ל תא חזי כד מתעברן גבורן וקרבן
דקב"ה כמה גדיין עליהון מתעברן לכל עיבר כהן ש
שנין רומחין וסייפין ומתעברן גבורן ויתאן אתבגשרא
ונגלוי מלכין ומתגן ואקרבין אזלין ושתטן בירא לכל
עיבר מסתלקין שנא הקבן בחבבי בלקטרוות מאה
דרומחין וסייפין כהן אתפך שנועס. וקב"ה אתתקף ב
בחילוי ווי לאינון דאולפה קדשא יתער עליהון קרבן
כהן כתיב יי' איש מלחמה עב"ל וגו' ורמ"ש ת
תום אחרית יי' שמו הוא כמנין ניי' המעיר על סדום
ואם תמנה אותיותיו כלם בחק יעלה בחשבון ע"ב
ונשארו שם ד' לרמוז לב' שהיא היתה דלה
ועכשו נתעטרה בשם זה ונתחברה בג' אבות כנודע

מרכבות פרעה וכ' ספר הזוהר ז"ל
תא חזי בתיה
היכן עבד קב"ה לעלא כמה אוכלוסין כמה חיילין
כלהו קשירין אין באין. אתעשרן בבבר פרעה ד'
דרגא חד דקטל קב"ה דרגא הלא והבר לה משלשולי
הקיפא ודרגא הלא כך עבד כאן. כלהו אתמסרן
בהשא דמלכותא דאיהו יאמא רב"ה לתברא לון מ'
מדרגיהון וכד אינון דלעילא אתברו כל אינון ד'
דלתתא כאי אתברו. ומבחר שלישיו דכלהו דרגין
מתתאין כגוונא דדרגין עלאין תה"ן ואחד אין על אין כ'

בלהו עדבשו בשם סוף עב"ל. **ואם** תמנה יה'
אותיות פסוק זה ור"ת בחק שנים עב"
יה לרמוז לשם בן ע"ב שנתעשרת בו העליונה
הנקראת יה ככל אשר הגבר אשר ייסרנו יה:

ימינך יי' נקדה בבחוק בזוהר ז"ל ת"ח
ימינא דקב"ה משה מתעבר כל
טהירו וכל ברכאן וכל חדוא ביה כליל שמאלא. כמלך
לאית בבר נש ימינא ושמאלא ושמאלא אתכליל ב
בימינא וימינא הוא כליל כלא. וכד יתער ימינא
שמאלא אתער עמיה דהא ביה אחיד ואתכליל עכ"ל

ספר הבהיר
ימינך יי' הדרש אומר זה הוא
ואמר בראשון נקדה בבח יי'
ידעת כי מלה כח רוממות לה"ה שהוא כח השער
עצה ועתה יגדל נא כח יי'. ואמר יגד"ל שיקבל מן
הגדולה. ומה שקראה ימין כי בה היה מבל אחד
ישרא"ל. ועוד כי הדברים כלולים זה בזה. ומלת
נקדה כ"ל מתעטרת בבח הרחמים:

ואם תמנה אותיותיו עם ר"ת ושם בחק ע'
עולה בחשבון ע"ב יב' רמז לשם **אדני**
העולה יב' עם כללו בחק והרמז מובן.

אמר אויב דא הוא ממנא דמצרים בשעתא
דאתייהיב ליה שולטנותא על ישראל א'
חשיב דה ישיצון האות שולטנותיה לא דדבר קב"ה
עוה עלמא דקוו מובין עליהו. **ואם** תמנה
אותיותיו ותיבותיו עם ראש הפסוק וסופו י'
יעלה בחשבון ע"ב עם כללו לרמוז למע"ש לגדול:

מי כמוכה באלים יי' וכ' ספר הזוהר
ז"ל אילנא חד
תבכן עלאה דקיימא ביה אתזנו זיינ עלאי ותתאי
והוא אתאחד בתריסר תחומין אתתקף בד' סטרי שלטנין
דאסתחרן בדוכתיהו. ע' שמין סלקין בגוויה
ואתזנו מניה בשבר שרשוי יתקין אינון סחרניה ואינון
שמין מתעתדין באילנא כד מטי עידן שולטניה לכל
עלמא ושבתן כולהו בשמן לשיעורא קלא. כופא דאילנא
דאוא שרשא דכלהו שמין הוא דשליט עליהו וישראל
אחידן ביה ועל מי כמוכה באלים אילנא עלאה. מי ב'
כמוכה נקדה בקדש בההוא אילנא עלאה דאיקרי קדש
ואיקרי כח יי' וכנס יי' עב"ל. ומספר ה"א ש'
שבשניקם רמז למדת הדין. ה"א ראשונה רמז למדת
הדין הרפה שמקבלת מדת הדין הקשה שהיא ה"א
שניה. ולכך מי כמוכה השניה דנעשה והיא מעשה
נקלע המקבל **מכתר** הנקרא **פלא** שהוא

אל"ף ונק' **חכמה** שקבלה בשם זה כד' ואאלפך
חכמה ... **ותמצא** בקרבנו הגבר
ראשונות שהם ... כמוכה באלים
יי"ל ר"ת שלהם שלם עכ"ב לרמוז לשם בן ע"ב כנודע"

נטית ימינך וכ' **בזוהר** ז"ל הא בשעתא דבר
נש אקים ידיה בצלותא מכוין ב'
באצבען דילה לעילא כמה דאיתמר דכ' והיה כאשר
ירים משה ידו וכ' דהא בסיטרא דילה קלא וכתי' וישא אה'
אהרן את ידו כתיב חסר וכדין אתכוון לברכא לעילא
וקב"ה אמר הכי בשעתא דקאים ימינא לעילא ווי לההו
דהתמן דהא כל סייעתא וכל ברכאן אסתלקו מניהון
מגלן דכ' נטית ימינך תבלעמו ארץ מאי נטית
ימינך כתרגומו אדמית ימינך מיד תבלעמו ארץ:
וכד ימינא אשתכח שמאלא אשתכח עמיה וכדין נלא
עלמין דינין בעלמא מנלן בגין דימינא אשתכח עמיה
ואי ימינא אסתלקא הא שמאלא אזדמנת בדין דינין
מתערין בעלמא והנה שהיא בכלל עכ"ל"

ותמצא ראשי תיבות שלזה הפסוק שלם עכ"ב
בחילוף הה"ו של תבלעמו" בא"ת בחו"ן
את"בש" וקות רמז לשם בן ע"ב כנודע"

נחית בחסדך וכ' ר"ת **גדולה**: נהלת בעזך
ר"ת **גבורה**: אל נוה קדשך
ר"ת **צדקה**: נעלמו כלם רמוזים בכאן:
והארי ז"ל כתב נהלת בעזך
אל נוה קדשך הוא ר"ת **בן קנא**
וקס בגי' **באר**: וקס קוי"א דקקין
ואקי"א דקקין" בן הוא קוי"א דקקין כזה
יוד הה וו הה: קנא הוא אקי"א דקקין כזה
אלף הה יוד הה: ואעפ"י שמצאתי כתוב
בספרו ז"ל אקי"א דיודין נ"ל
שהלשון מוטעה כנלענ"ד:

ותמצא במלת נחית מנין ע"ב בחילוף הה"ו ב'
בדלת באלפא ביתא של אי"ק" ונסתר
לה תיבת בחסדך לרמוז לשם בן ע"ב שהוא בחסד:

אז שבהלל וכ' כל זה רמז לבחינת כלם שישתבח
מאירות מדות המלכות" וזש"ה **תפו** ... ל
עליהם אימתה ופחד ר"ל אימתה ה
המלכות **מפחד**" **ובזוהר** ז"ל אימתה מא'
משמע ... מאי אימתה" דהא לית
לך מלה או אות חד באורייתא דלא אית בה רזין עלאין" א'
חד שמשין כלומר דתיבו דאבדיקתא עכ"ל ...:

ותמצא בראשי תיבות הללו תמול ע'
עליהם אימתה מנין ע"ב בחילוף הה"ו ב'
בא"ת ב"ש לרמוז כי כאשר נתעלה כח בשם
בן ע"ב נפלה אימתה על הקליפות כלם ונכנעו מ'
מלפניה כי בשם זה עלתה ונתחברה עם ג' אבות"

תביאמו ותטעמו וכ' **ספר הזוהר** ז"ל ה'
תביאם ותטעם מיבעי
ליה" אלא רוחא דקודשא אמר על אינון דרא בתראה
דבר יהושע ואתעסקו בהו בשייא דהימנא קדישא
דשמיה דקב"ה דאינון אחידן ביה בוא"ו ואינון אתאחזו
לגבי אחרא כמה דכ' ושמר כלם בחיים וכ' דכתי'
מאן דאתדבק ואתאחיד ביה דשמיא קדישא ונטיר
ליה זכה דאיהו בעלמא לעלם יירשו ארץ" ונוט' תביאמו
ו' יתירה דביאתו לאינון דאחידן בוא"ו עכ"ל ...:
מכון לשבתך רמז שכסא של מטה מכוון כנגד
כסא של מעלה המקבל מזיו ועושה שלם" ונעכ"ב ה'
המכלל במלה ... יהיו גבול והקוף דנושא לבוקע
הקדושה" **ואם** המלה ר"ת וסה של הפסוק כבא
בתוך שלה עכ"ב יב" לרמוז לשם בן ע"ב
שמתמשכה בכ' הרמוז בה שם אלהי קשלה בתוך
עם כלבו יב"

יי ימלוך לעולם ועד "הרמז הוא שהתשובה היא
המלוך ימלוך לעת התקרא שלם ולעשרה הנקר'
ועד" **והיה** יי' למלך וכ' יי' אחד ושמו אחד
ארני אחד בגי' **היו** ...
והוה ויהיה: ופירוש
הפסוק יהיה יי' אחד ביחוד
העליון שהוא סוד ייחוד הקב"ה ואחכ' ושמו אחד
פי' השכינה אחד ביחוד התחתון ייחוד **מלכות**
בתפארת על ידי **יסוד**:

ותמצא מן ויושע עד ושמו אחד הי' א'
אלכבות שעולה בהם עכ"ב אותיות
שהוא שולט של **עב** אותיות של ויסע ויבא
ויט" שבכתב הם" ולרמוז לזה המלאכ'
בשירה ר"ת תיבות לרמוז לאברהם שהוא במדת
החסד שבו מתחילות מדות המלכות" והשבט
החסדים לשם אבותם הם כנגד ז' נ'
נחלים המתחילים משם" **ונלעד** כי מן ו'
ויושע עד לעולם ועד בין היבורות
והפסוקים רל"ב. עם הכלל שהוא רנ"ל ד' במרכבה
הם רל"ו לרמוז לסוד **שיעור קומה** ש'
שהוא רל"ו פרסאות וכל
זה לרמוז שעשינו שהתשובה במצוה זו נשלמו בה

כל התרי"ג מצות ושבח היא שלימה ותמימות ... ו'
וידוע כי שם בן ע"ב שמשתמשין בו כ"ו בעשיה
זו יש בו כ"ו אותיות ובשמות כ"ו מול ל"ב
נתיבות שבעשיה זו ישאר י"ו כנגד י"ו פנים שיש לאדם
וכזה היא שלימה ותמימות

ועוד כי פסוקי השירה הם ח"י ולא אפשר לומר
כי הם כנגד ח"י חוליות שבשדרה ... שע'
שמתיהם להתחדש בתחיית המתים ולומר שירה
ואז יהיה י"י אחד ושמו אחד:

ואסור לאדם לשוח בבית הכנסת בשעה
שהחזן מפסיק הזמירות כמו שכ'

בספר הזוהר ז"ל כד אתי צפרא ונהורין
אתערו בני מהימנותא בעו
לאתערא בשירין ותושבחן והא אוקימנא דמשוך
חיבו לאתערא חילא דשמא ולאתקנא תיקונין
ולאתערא תדיר דהא בגין דלית ... לאתערא
רחימו וחדוה לעילא באינון שירין ותושבחן ... ד'
דמשתעי בבי כנישתא ווי ליה דאחזי פירודא ווי ליה
דגרע מהימנותא ווי ליה דלית ליה חולקא באתר קדישא
דאחזי דהא לית אתר ולא אשתכח תמן ולית ליה חולקא
בה ולא דחיל מניה ... קלנא בתקונא עילאה ... ד'
לעילא ... דהא בשעתא דישראל משבחי בבי כנישתא
סדורא דשירין ותושבחן וסדורא דצלותא כדין מתכנשי
כל משריין דמלאכי עילאי משריתא חדא
אינון מלאכין קדישין עילאין דקא
משבחן לקב"ה בשעתא דבנן קמיה אחרנין דקא משבחן
לקב"ה בליליא ואחרנין אינון דקא משבחן לקב"ה ואינון
שירין ותושבחן בתחייהו דישראל ... מ'
משריתא תניינא אינון מלאכין קדישין
דמשתכחי בכל קדושה
וקדושה דישראל מקדשין לתתא ובמלאכין הלאין כל
אינון דמתעטרן בכל אינון דקדשין בקדיש דעילאה
דישראל משריתא תליתאה אינון ...
עלאין ... דקא מתתקני
עם מטרוניתא ומתקני לה לאזדמנא לה קמי מלכא
ואין אינון משריין עילאין כל כולהו ... וכלהו מתתקני
בסדורא דישראל לאתתקנא לתתא באינון שירין
ותושבחן ובקדיש דלתתא דקא מסדרי ישראל ... כיון ד'
דאינון כלהו משריין מזדמנין בבי ישראל פתחי שירתא
ו... קמי מאריהון ואינון משריין תליין ה...
לשבחא למאריהון ... קולהון עלייהו ... ע'
... באינון שבחי דלדור ... והא ...
... ישראל שבחי
דאינון תושבחן ... ותושבחתא דשירתא
... עכ"ל ...

וכשמגיעין לישתבח כנסת ישראל מתקשטת
... הוא המלך ועולה בה הש"י ...
... לגלה הנקר' אדני ... הש"ם
ודרך לכלול בה י"ב מדות ... עליונות
שהיא מתקבלת מהם והם י"ב מלין בשמים קנו בשיר
... והם נ"ד ... והם שיר ושבחה ...
י"ב מתכבדת ... והם ... מלכות לפי שהיא ...
... ודרך לכוין בהם הכל כוונה
ולא להפסיק בהם והמפסיק בהם עונשו גדול ...
ומצאתי בספר הזוהר ז"ל כיון דמטי בר נש
לישתבח ... קב"ה ... סטרין
ושוי לה ... וכנסת ישראל שרויה לאתתקנא ...
קמי מלכא עילאה ... לקבלא לה בתליסר ...
... עילאין ... ואינון תליסר בקרבין ...
... כל"ח ... ואינון שיר ושבחה
הלל וזמרה עוז וממשלה נצח גדולה גבורה
תהלה ותפארת קדושה ומלכות ... ולבתר לחברא לה
בהדייהו ... ומלכות בגין ... מניה
ועל דא ... לאתכללא בהדיהו ...
... ולא לאפסקא בהו ...
... בהדייהו ... כרובים ...
... ואיהו ... פסיק ...
דקב"ה ... דלא יתחזי ...
כל"ח ... ישראל ... תליסר ... ישראל
... אדהודאות ... מלכא ... ע'
עילאה ... כלא ... דכל
קני שבחן אינון עלה ... בגלגלתא ...
... שיר השירים אשר לשלמה למלכא ...
... עכ"ל ... וכנגד ט"ו שבחים כללו ...
ט"ו ... בהתחלת ... מלך גדול ...
עד חי העולמים כנגד שם י"ה האל המלך
הגדול והקדוש בשמים ובארץ ... המלך
... גדול ... חסד הקדוש ...
לפחד ... מתים ... בשמים
ובארץ ... דעטרה ... אדון
... לשם הגדול
... כי ... חי העולמים ...
ליסוד ... שכולם בו ... שלמים
... הקודמות סוד מלך שהשלום שלו ...
ובזה נתקנת עולם היצירה ...
והאר"י ז"ל כתב כי י"ג ... שבחים
שבישתבח הם נגד י"ג ... ממדות ...
... כי ... בסוד י"ג ...
... י"ג ... בסוד ...
... סודו ... עכ"ל

ומצאתי כתוב בשם ... ז"ל ... כי ... שבחים כללו
הם כנגד י"ג מדות ... י"ג
... ...
... בהם ... י"ג ...
... זכר
... זכר:
... זכר:
... עוז וממשלה:
נצח וגבורה גדולה תהלה ...
קדושה ומלכות ...
... בשמים ...
אחד ... כנגד ...
לזכר ... לנקבה:
ודרך ... יחד ...
כי זה ... ייחוד ... ":

ועומד שלא דבר ואומר קדיש ודע כי ש׳ שלא דבר מדרגתו כל העונה
כלה ביסוד שהוא הממוצע בין יהוה תרת
ובין הגם שהוא כלל
הנשמות המתקבצות בסוד שהם להתיחד עם ה׳
החת בסוד אליך ה׳ נפשי אשא ״ כמעשהו הקהל
במלכות וכאשר ירצה עלותו שלא יח
דבר כתיבה בסוד המלכות
ומה גם אם יהיו שם מעלות לבקש
כדפי׳ הרשב״י ע״ה ואז היא המלכות בבחינת
הבינה שאז יהוא היסוד יום שבעי
כלול משבעה מיחד לבת שבע עם
החת השגחה על ידו נ״ב שבעי בסוד ן׳ עם בת
שבע והם ג׳ פעמים שבע שעולה
אהיה דהיינו ע׳ הגדולה שעשעה להם הקס
העולה הכקר׳ שבע ג״ב והם ד׳ פעמים
שבע הם כ״ח ״ ועל שבעתים אף יוסיף ג׳ ראשונות
והם שלשים ואחד כמנין שם מילוי יודין שמעלהו
י״ה דהיינו ג׳ מותי והעלתה דהיינו ג׳ שמין ואחת ג׳
כמעלה להיזה כוונתו בשם אדני ובשם שדי
ובשם יהוה מתייחדים
יאהדונהי על יה שדי
דבקות דהיינו יסוד
ונצח והוד שהם בגלוי הזווג ״
ולכן אמרו הקדמונים כי שלא
דבר בין שני מזכירין שהם שתי שלשה אחד
מימין ואחד משמאלו והיינו עבי כהן גדול שני סגני
כהונה ״ והם סוד שדי יסוד ״ דבקות ״ דבר
נצח והוד: אות יסוד ושמשרה
מיתהם ידוד אדני בשם יאהדונהי על ידי יחוד
ונשלם דלא ... בה הבר ושם ומלה אין במעשבר
כנודע ״ ואחר מתנשאים בשם אהיה דהיינו
אימא עלאה והכל בסוד חכמה קדומה
המיוחדת בכתר דהיינו ...
יוהדי ואודהי שמלו
יאאי ״ והו סוד שלא דבר
בכל הימים ויתוסף על כוונתו יתקן ח׳
חובת יום הכפורים (כאשר נבאר לקמן ... בעזרת ה׳ ...)

ואומר קדיש ונתקן בלשון ארמי והטעם
בספר הזוהר בזה מצאתי כתוב ...
ז״ל יהא קדושתא דא לאו א׳
איהי באתר קדושתא דלעילא
מתלבשין אבל קדושה לא סליק בכל סטרין לעילא ויהא
וכל מעה מהימנותא והבר משלא ...

דלעילא בינין לאתתקנא יקרא דקב״ה על כלא ואכן
בגינין למיהוי לה בגינא דסטרא אחרא ולאתכפיא ב׳
בחילא דקהל אמן יהא שמיה רבא מברך בגין ד׳
דיתבר חילא דסטרא אחרא ויסתלק חילא
דקב״ה על כלא ובגין דקב״ה אתתקן ביקריה קדושתא
דא לאו איהי אלא בנשמה עכ״ל ״ הנה לך מבואר מ׳
מזה שאמר לא נתקן בלשון ארמי מחמת בגין
למיהוי לה בגינא דסטרא אחרא: וזהו פירושו

יתגדל ויתקדש שמיה רבא וכו׳ הוא כדי לבסם
הגבול ... שיקבל שהוא מלמעלה ו׳
וישפיע בעולם די ברא כרעותיה שהוא האלהים
הנברא ומשם לעולם השפל ״ וכן כתוב בספר
הזוהר כל ברכאן ... בקדושתא לעבי ...
עלמא עילאה דאיהו מקורא דכלא ולבתר
לעבי עלמא תתאה כוונת דא קדיש דהא ...
קדושה וברכה בקדושתא לעבי עלמא
עילאה ולבתר לעבי עלמא תתאה ״ שמיה רבא הוא
שם רבא עילאה על כלא מקורא דחיי דאמשיך ברכאן
כל ברכאן וכל קדושה ודא עלמא דאתי ולבתר אמשיכו
מניה בשלמא ... כרעותיה עלמא תתאה ״ עכ״ל

ויענו כשאנו עונין יתגדל וכו׳ ... הקהל בלחש ו׳
פסוק ועתה יגדל נא כח ה׳ וכו׳ ונלע״ד כי
מנהג ... כי הסוד בזה הוא כי כח האחים
והוא כח ה׳ ... דלא אמר הוא ...
האחים ... ...
והאחים קבועים להיות בברכה ... ״
ומצאתי סיוע לזה מספר התיקונים ז״ל ועתה
יגדל נא כח ה׳ ... קם כח
תקין ... ... לכל יד והם יד
תקין ... קם יהוה אלהינו יהוה
י״ד אותיות ״ וי״ד
תקין ... אותיות שבות מה שמות הנזכר
שהם כוזו במוכסז כוזו ואיכון כח ד׳
לאיתמר עליהו
נעתה יגדל נא כח ה׳ ״ ונבע״ד ... מה שנתיני
כל השנה אתן בכל כתו קורעין לנ נבר הבן של ע׳
שנה עכ״ל ״ ופי׳ הענין כך הוא בזמן שהחסד
נתגבורה שבעולם זה בזה וזה בזה אז ...
העולם בחסד וברחמים ואין שום קטרוג ...
יכולה לשלוט על ישראל לפי שהכללות הזה הוא מורה על
הייחוד והאחד איהו כח תקין דידין דמעלמא עילאה
דאיהו כוזו במוכסז כוזו ... דיחודא עילאה
דאיהון יהוה אלהינו יהוה : תן איהו הקם כח
קם כח אותיות שבפסוק ... בראשית ברא

אלקים את השמים ואת הארץ ובגימטריא [illegible]
כח מעשיו [illegible]
[illegible] יתגלגל כח [illegible]
[illegible] בכל כחו [illegible] כי באותיות
[illegible] שהם כח אותיות [illegible] אותיות
[illegible] שהם **מ״ב** [illegible]
וארץ והנה [illegible] בכל יום תמיד
מעשה בראשית וזהו אומרו **בקדיש** [illegible]
יתגלגל כח [illegible] והתחדשות [illegible]
המתחדש בכל יום שתחזור הנשמה לגופה וזהו [illegible]
[illegible] בכל כחו [illegible]
כלומר יתגדל הכח אותיות שהם

יהא שמיה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמיא כלומר יתגדל שמו הגדול בכחו כח [illegible]
והתחדשות נגדל

[illegible] **יהוה יוד הא ואו הא** [illegible]

אהיה אלף הא יוד הא [illegible]

[illegible]

בחכמה [illegible] **אהיה** [illegible]

[illegible] **ורע** [illegible]

[illegible] **בזוהר** [illegible]

[illegible]

[illegible] **וכשישמע** [illegible]

[illegible] **וראיתי** [illegible]

[illegible] **הגבורה** [illegible]

[illegible] **והאף והואו והאא** [illegible]

[illegible] **אוה** [illegible]

ועוד [illegible]

[illegible] **יהו** [illegible]

[illegible]

[illegible]

אחרונות ולפי׳ עולה כמ״ן יה״ והמבין זה יבין סוד מחצית
זכור ומחצית השני יבין כי הכל כלול במלואות
הללו״ והנני רומז כל גוים סביבותי במקום שאין לאפס
לשה האותיות מקום אחיזה ווסף ד׳ של שם נקרא
יהוה בכל התורה״ **יסוד** שאין האחיזה וגם
נאמר כל גוים סביבותי כי
סביבותיו ד׳ של שם מוקיפים כל שה האותיות
ומלאות ד׳ ולמעלה שהוא סוד יה אין לגוים עליה
אחיזה של במלואותיו הכרוך״ והרכבתי
על במותי ארץ ואכלהו וכו׳ ולפי שכל כל גוים סביבותי
נאמר ראשית גוים עמלק״ ולפי הוא נכנס תחלה
לגעת מקדם של ישראל ומשם יד בשתי אותיות
אחרונות של שם וה״ לפי׳ כי יד על כס יה מלחמה
לה׳ בעמלק כשהוא אז מלחמה לה׳ בעמלק
אינו יודעת בתי כשהוא אז מדור דור גלה הדבר
וגלה מקום שפשט בו יד עמלק אמר דר קולך ודר כבך
והארץ לשלם שמיה״ וזה שלי לעולם וזה זכרי לדר
דר לפי׳ נקבעה פרשת זכור ״עכ״ל לשונו״

והנני מעתיק לך סוד עמוק בכ״ז ״דע שאמרו
בספר הזוהר ז״ל אמר ר׳ אשר
ונשא ... אבי ונבה א״ל גלי לי
אמי רזא אבא מאה א״ל כהאי קרא אתגלי לך כי יד על
כס יה מלחמה לידוד שלמא רמזי על הנה רז״ל יקרא
רשות דיקא לעלמא בההוא גבורה יד ויז׳ רבותא קודשא
דקות בעלמא ולא לאו הוו בהכי וייתי משיחא ייתי
ייתי בתרין בדין רבנן ויהא קודשא בעלמא וכד יי׳
שלא ד״ד בתקפה ידא לאוחה הוא בעידנא דינא ד״ה
קודשא בעלמא לית משיחא יד׳ אשר תסייע ויכא יי׳
ונאמר בגוים הקם כוס הלחמו בוס הקב״ כס בכן
ידוד יהם פנה היא ידא דבתא דינא להוי ידא שלימה
לחבה וב׳ דיהא אתוותא דשמא דידא רבנן כמון א׳
אתוותא דשמא ידוד עכ״ל לשונו

וכמה יחיס שהמכעתי בבאור זה הלשון במוש
דיהא אתוותא וב׳ כמון אתוותא וב׳ ולא
ידעתי את מעלתו ואת מוכתו״ לפי שבאת האותיות
שלא כותב שהה בעוג׳ נכתבו בס׳ הזוהר בנעשה״
עד שהזמין השי״ בידי ספר אחד בכתיבת יד ויש בו
כמה עניינים נסודות לקוטות מזה אחד ומזה אחד
והספר הזה בא מארץ המערב וכו מעלתו בבאור זה
הלשון בקצרה ובאר האותיות כתקנם כמו שאתה רואה:

ידוע הוא שעם **שדי** הוא **במרכבות** ובכת זה
השם עשה מלחמה ונשאתה
פעם נקראות בתלהם ורגה בבאן לבחור שאותיות שדי ב
במלואם ישלו כמנין אותיות **יהוה** ובזה יהיה ה׳
המרכבה שלימה ויהיה הייחוד ויעתה זהנו על עמלק בוג׳

שדי יוד לואו ואו רדלת דלת
לולמד למד לתו

זהו הצירוף הראשון
היוצא מהיוד״

זהו הצירוף השני

ד ד לל ל לת ת לל ל לם ם
לד ד לת ת לו

זהו הצירוף השני
היוצא מאותיות דלת:

הצירוף השלישי

ש לי י לו ו לד ד לן ן לו
ו לן

זהו הצירוף הג׳ היוצא מאותיות השין

יהוה

יה

מרכבה ראובן ישראל״

פי׳ כי מצירוף ראשון שהוא ד׳ אם תחשוב מ׳
מנין האותיות חוץ מאותיות הפשוט יעלה
בהם כן כמנין שם ההויה״ וזהו השם **יהוה**:
הצירוף השני הוא ד׳ אם תחשוב
נב׳ מנין האותיות חוץ מאותיות
הפשוט יעלה בהם עו׳ שהוא יה׳ וזהו
השם השני שהוא **יה**:
הצירוף השלישי הוא צירוף ש׳
אם תחשוב מנין האותיות חוץ
מאותיות הפשוט יעלה בהם יב׳
הוא לנב׳ שבטי ישראל שהם **מרכבה** עליונה
שעולה מנין אותיותיהם חמשים
ואלו הן״ ראובן: שמעון: לוי: יהודה: יששכר
זבולן: דן: נפתלי: גד: אשר: יוסף: בנימין״
ולכך המעלה השלם הצירוף ד׳״ נזהו הייחוד ה׳
השלם וזה יהיה בזמן שימחה זרעו של עמלק״

אמן יהא שמיה רבא מברך **דע** כי מלת
אמן היא חבר עשר ספירות
מן **הא** שהוא **הכתר** והוא המקור הכולל
עד **הם** שהיא **הבינה** ו׳
והיא מלך השלם ומן השם

לכן שהיא השכינה שנקראת בלשון נקבה ובלשון זכר ונקבה קראו בלשונות כגון כשמה כגון ה׳ תשועה וכגון שהמשמשת קדושת משמשת לכגון תמש תשמשת הכלה בכל העולמות וכמו שהתחיל מן המקור והמשיך הכלה סוד שהיא המשמש לעשירית הכהנים השקיה כך יקבל העונה אמן שכבר שפתחו לעמוד גש״ ועלה **אמן א׳ מלך נאמן** ו׳ ועלה נאמן יש בה כשמה כגון תשועה וכגון התשועה שבתולה אמן כולל ב׳ זכר ונקבה כי השמשה נקבה והתשועה זכר ויש לך לעמוד כי **הכתר** נקרא אמן **והחכמה** להכריז הקדושה אמן יתן מן הכתר **ואחר** שביארתי לך סוד מעלת א׳ אמן שהקנה ראיתי להביא לשון אחד מהזוהר שמתוכו יתבן כל מה שכתבתי והשמות בו׳

ספר הזוהר ז״ל כי מכבדי אכבד דא אתכבד בשלמת דאמן ובזי יקלו מרתי ובוזי יקלו דא הוא מאן דלא ידע לאקרא שמא קדישא ולקשרא קשרא דמהימנותא ולאמשכא ברכאן לאתר דאצטריך ולאוקיר שמא דמאריה וכל מאן דלא ידע לאוקיר שמא דמאריה טב ליה דלא אברי אר״ יהודה ובזי יקלו מאן דלא ידע לאוקיר למאריה ולא אתכוון בדתנינן גדול העונה אמן יותר מהמברך והא אוקימנא דהא דאיהו ממשיך ברכאן ממבועא ומעטרין לשלמין דברכאן דא בהא ובאתיין ג׳ נהמן דר אנמר מטא למה ומטה לכון כגון דמטו בכאן לכון מהימנן נגדין ונפקין ברכאן לעלמין ותתאי ומתמשכי בכלא וקלא נפיק אתפקיין משקיין דבכאן דאתיא מלכא עבדין דמלכא קדישא וכד ישראל לתתא משתדלין לאתברא אמן ולכוונא לביה כמה דאצטריך כמה מתתין דבכאן מתתין ליה לגבל תמה עבדין מתעברין בכלהו עלמין כמה חדו בכלא מאן ישראל דגרמין האי אגר לה בשלמא הן ז׳ ובשלמא דאתי בשלמא הן בגמעתא דנפקין לבר הן ישראל ומכלן כלילא קדי מתתיין קלא מכריז בכלהו עלמין פתחו שערים ויבא גוי צדיק שומר אמונים קרי ליה לאמונים אל תקרי אמונים שפתחו שערים כמה דישראל מתתין הבכאן כך קשתא פתחו שערים ז׳ ואתקבל בתרעין ואתיין דנפקין לון ואתי בשלמא דין בשלמא דאתי מאי אגר דכל ימנא בר נש מ׳ מאתי שלמא דיהא שומר לאתברא אמן מאי שומר כמו שומר נטיר ההיא ברכה דאתיר ההוא דמברך ומחכה ליה לאתברא אמן כמה דאצטריך שמעתיה סלקא ועברין קדיה פתחו שערים קדיה כמה דאיהו הוה פתח פתחין כל ימא כד הוה שומר אמונים:

א״ר יוסי א״ר יהודה מאי אמונים א״ר אבא הא אוקימנא בלא אמן אידה מבעיא דההוא נהלא דנגיד אמן א׳ אידה דב׳ אוקיה אכלו אמון אל אידה אמון אל אמן: קיימא דבלהו ההוא נהלא דנגיד ונפיק אמן אידה ד׳ דתנינן מן העולם ועד העולם עלמא לעלמא עלמא דלתתא ועלמא אמן ואמן אמן דלעלא אמן דלתתא והא אוקימנא **אמן** בתיכון אתיון רש״ אמר **א** שהיא דכל ברכאן מתמן נגדין ונפקין ומשתבחין: מ״ם מבועא נהרא דנגיד ונפיק ואקרי מ״ם רזא דתנינן מה שמבועא מה שקיעתה שמה דאוקימנא לפרכה העשיה ר״ן תשועה בלא דינא דאיהו אתי כלא דכון ב׳ כגון כשמה כלא כגון נבל כלא אידה כגון אתו כגון ובדא דמהימנותא ז׳ דכר: ר״ן תשועה כלא דדכר ונוקבא: כגון ב׳ בלא דתשועה הוא ובמתרין דב׳ ה׳ ומנהון סבא מה דהכא הוא גווניהון מלך וקיים **אמן א׳ מלך נאמן** כגוונא דלא ועתר הוא והוא אידה

ותאנא כל מאן דשמע ברכה מההוא דמברך ולא אתכוון בהאי ענה אמן ובוזי יקלו כד״א לבא כהנס בזי שמי ובגינא דאיפהוך מאי שנשי כמה דלא שבק בכאן לנטלא כך לא פתחין ליה ולא שרי אלא כד נפיק מהאי עלמא מכרזי קמיה ואמרי ערוקו ליה דפליג ולא ניטל ולא יקבלון ליה ווי ליה ווי לנשמתיה: דתאנא תייבין דנכנס כלהו סלקין בעדן ר״ן כמה מתתין אית ליה לנכנס וכלהו פתחין: ז׳ לקבל מתתין דגן עדן ובגינא דאתפקי לאיכון חייבין דכבל עשיתו איכון פתחי פתחין ושניין לון לבר וכלהו פתחין בגינהון לקרין לקבליהון דפתחין דגן עדן וכל פתחא ופתחא אקרי שמא לקבל ההוא פתחא ד׳ לנכנס ואשתמודען פתחין לקבליהון פתחין איכון מ׳ פתחין דגן עדן בנכנס אית מדורא בתריתא דמדורא דכלהו וההוא מדורא הוי מדורא על מדורא ואיקרי ארץ עייפה ושמה כד״א ארץ עייפה כמו ותתרגמינן שהיא שלה הכא שמה כלומר כמולה והיינו אידה שאול תחתית שאול הוא מדורא חד תחתית הוא מדורא תתאה ובכל אידה ארץ עייפה תחתית ואקרי אבדון ועל כתי שאול ואבדון וכלהו מדורין לא אתכבדן ולא עיילין בר מהאי ותאנא מאן דנחית לאבדון דאיהו תחתית לא סליק לעלמין והוא אידה גבר ד׳ דיתנגב ואתאבד מכלהו עלמין **ותאנא** לההוא דאיהו נחית לקמו נבבה דאבוזי אמן אמן סגיאין דאתאבדו מנוה דלא תשיב להו דיינין ליה בנהנס ונחתין ליה בההוא מדורא תתאה דאתאבד פתחא ואתאבד ולא סליק מינה לעלמין:

וכתב המקובל ז״ל וז״ל יקבל ויקדש עמי תגן שאמר שישבח שם ה׳ הברכה בשמירה לחתמה הברכה עם העולם ... שמון עולם כגון בעולם ... ויען כשם עולם בכל ... חורבים עם המלכות ... עולם ... ומתבן בכל העולם ... העונה אמן יותר בכל הברכות בשמת אמן בשלמא ... והחותם ... כגוום ... ... כגון תשועה ... הקדושה ... ... כבודו לא ...

מורי ... אמן ... אשם ... ... לחתום ...

ועל״ כתיב כלה שנן וילך כן יורד שאול לא יעלה: אר׳ יוסי אע״ כי שתים רשות שבא שתי אותי שזב רעבור חנים חיים לא תקבל לכם כחרות וכ׳ אותי שזב רעבור חנים חיים ולא בוני לקדשא שמיה דקב״ה באמן יאמי שנשיך כתו׳ לא תקבל לכם בחרות בחרות שנבלים דנחתין לנהנים דרגא כתר דרגא עד דנחתין לאבבון לחיקה ״ ה׳ הנחתית״ ואי איהו קדיש שמיה דקב״ה לכוונא בה בדיקא יחות מלין דרגא בתר דרגא לאתשבעא מההוא שמתא דאתיא דכנגד יקיר ולא מניק״ עכ״ל לשונם״

קה

הרי לך מבואר מזה המאמר כל מה שכתבנו לעיל וכוסף עליהם דברים נכבדים כמש״ ו׳

ועתה אתי ראה גם ראה קבלה סודות נוראים שעל האמת לא היה ראוי להעלותם על לב מרוב העלמתם וקדושתם כמ״ש לכתבם על ספר״ הע׳ והכן כי סוד הקדיש הוא קשור עם י״ג מדות של רחמים ועם י״ב תוכמות של שם הקדוש״ ו׳

וזהו צורתם:

א	יהוה	אמן	יהא שמיה	רבא מברך	לעלם	לעלמי	עלמיא
ב	יהוה	יהוה	יתברך	ח	ואמת	והחי	יתעלה
ג	אל	יההו	ישתבח	ט	נוצר חסד	ויהה	ויתהלל
ד	רחום	יוהה	יתפאר	י	נושא	והיה	שמיה
ה	וחנון	הוהי	יתרומם	יא	ופשע	היהו	דקודשא
ו	ארך אפים	הויה	יתנשא	יב	וחטאה	היוה	בריך
ז	ורב חסד	ההין	יתהדר	יג	ונקה	ההוי	הוא

ודע כי אלו הי״ב תוכמות של שם ההויה הוצאו אותם המקובלים ז״ל מאלו הפסוקים: והם

יהוה — ישמחו השמים ותגל הארץ
יההו — יתהלל המתהלל השכל וידוע
יוהה — ידותו ולשונו המשכן השעיר
הוהי — וכל זה איננו שוה לי
הויה — הסכת ושמע ישראל היום
ההין — שרה ומשרקה בני אתנן
והיה — וירא אותה שרי פרעה
והחי — ותשא היום הזה לדוד
ויהה — וירא יושב הארץ הכנעני
היהו — ליהוה אתי ונרוממה שמו
היוה — העיר ראשה רקיה הוא
ההוי — ונקדה יהודה לכן כי

ונקוד י״ב תוכמות אלו כניקוד הפסוק עצמו״ ע״כ״

ויש מתחשים כי אמן בגימט׳ שלה כמן המנין ב׳ שמות המיוחד והכנוי ב׳ במינין אחד והוא יאהדונהי״ ונב׳ כמנין יהוה יהוה יהוה אחד והוא שלה נב׳ כמנין היה והוה ויהיה אחד והכן כל זה: חס חליש אס לבך

וברמ״ז אמן דין הוא כלל הכן שמתן יהוה אדני והאחד מן טוביך ובכתבי בסוד הכתר היכל והוא המוז בפסוק וי״י בהיכל קדשו ולכך המזו רז״ל בכ׳ טוב האחד בבית ואי תבונן בשווכני הכל אחד ואחד כבדקא יאות דא הוא בר נש דאוקיר לשמא דמאריה ועל׳ כתיב כי את מכבדי אכבד וכ׳ דידע לקשרא קשרא דמהימנותא ולאתכוונא בהאי״ ועוד מעלתו כתוב ב׳ בסוד מעלת אמן שמן נכבד ״וזהו

ספר הזוהר ז"ל הקדוש דעל ידי מיוחד ב'
ביה שמו ולית דהן בההוא
[illegible]

[illegible]

אמן [illegible]

עוד [illegible] אמן [illegible]

יבק [illegible] א

ב [illegible] ם [illegible] נ [illegible] ם

בנס [illegible] יבק

אהיה יהוה אדני

וכן עם יהוה [illegible]

כ' בק [illegible] יבק [illegible]

אף אפר ראף רפא פאר פרא מם

נון נכו ונן [illegible]

[illegible]

[illegible] ע"ב מ"ב י"ד [illegible]

שבחסד

שבפחד

שבבינה

[illegible]

לעולם [illegible]

יתברך [illegible]

וביום [illegible]

[illegible] מ"ב [illegible]

ובלילה [illegible]

ועוד [illegible]

אדני [illegible] היכל [illegible]

ואשכילך [illegible]

חכמה [illegible] בינה [illegible] תת

מלכות [illegible] כתר

תת [illegible] מלכות

כתר [illegible] בינה

חסד [illegible] גבורה

תת [illegible] נצח

הוד [illegible] יסוד

מלכות

ועתה [illegible]

האר"י זלה"ה [illegible] הקדיש

[illegible]

הקדושה והוא קדושה נב' רק שתמים יונקים ה'
החיצונים ואמנם כל הקדושים הם להעלות ה'
השלמות למעלה ומגדילים להעלות עשייה ל'
ליצירה ויצירה לבריאה ובריאה לאצילות" ואמנם אנו)
ירצים בל' יאחזו החיצונים ע"י עליית השלמות או ?
ויעלו גם הם ויינקו ולכן המלאך שתקנו בלשון תרגום ש'
שהוא לשון דלא משתמשי למלאכי עליון כי הם מלאכי
הפנים ומדברים בלשון הקדש אך החיצונים הם ה'
המדברים בלשון תרגום כי משם יונקים ובזוהר ב"ה)
שבח הקבול הזה בלשון תרגום אז נכנעים החיצונים
ואינם עולים למעלה" **ואמנם** סוד הקדישים ב'
בחי' שהודעתיך למעלה הם נמשכין
כלם מסוד שתי עשה והעשה והם י"א ה'
הקדושה סודם הוא סוד ב' אותיות אחרונות משם
יהו"ה והם ו"ה שהם בגי' י"א והענין הוא כי י"א
סימני הקדושה הם האחוזים על מעלה
שילדו בסוד מיתת המלכים ובעולם ויולדו אחוריים
דאבא ואימא במקום זעיר ונוקבא שהם סבבו א'
אחרונות והם סוד ב' אותיות של שם הויה שהם ו"ה
ובגי' י"א" ואמנם כל זה הוא בבחי' זעיר ונוקבא ולכן
המלאך כי אין הטפה יונקת רק בזעיר ונוקבא ולא
באבא ואימא ולכן אותיות **יתגדל ויתקדש**
הם י"א כנגד הקליפות הנז'
שיסתלקו משם ויעלו י"א נצוצות הקדושה שבהם ל'
למעלה במקום הקדש וזהו יתגדל ויתקדש הם י"א כנ'
ואמנם כבר בארנו כי תפלות הקדיש הוא
להעלות השלמות" וכבר ידעת כי כל
העליה בסוד **שם מ"ב** ע"י ג' ידות שיש בשם
מ"ב האחוזים בעולם ואחוזים ומעלים
אותו ולכן כל תפלות **הקדיש מ"ב תיבות**
וכבר ידעת כי כמ'
בחינת הקדיש כך היא כוונתו כמבואר לעיל כי ב'
בקדיש **הודו** ל"ה וכו' יכוין בשם מ"ב היוצא מהויה
דאלפין עש"ב **ואמנם** תדע כי שם מ"ב של
כוונת הקדיש אינו שם מ"ב של ה'
הויה הנודע אלא הוא שם מ"ב כמו שהוא כי כ"ב
ד' אותיות ההויה בבחינה אחת כזה **יהו"ה**: אח"כ
י' אותיות המילוי בחינה שנית" כזה **יוד
הא ואו הא** " אח"כ כ"ח אותיות מילוי
המילוי בחינה שלישית כזה
**יוד ואו דלת הא אלף ואו אלף ואו הא
אלף**: הרי מ"ב במלוא בחינותיו (וא"ל כי נ' בחינות אלו הם נ'
ידות שזכר לעיל") לכן **יתגדל ויתקדש
שמיה רבא** הם ד' תיבות כנגד

ד' אותיות השם כפשוטו שהם בחינה ראשונה ואח"כ
שהם אמן יהא ... **אח"כ** יש עשרה תיבות
מבשלמא עד ... תושבחתא ולכן צריך לכוון
כי ברא ואז הם י' תיבות כנגד י' אותיות המילוי ואח"כ
צריך לשבות אמן כמו שנית" **אח"כ** אמן יהא
שמיה רבא מברך עד בעלמא הם כ"ח תיבות
ולכן שהם אמן כמו אחת וזהו ואמרו אמן" ◦◦◦◦
וסוד אמן הוא דע כי כוונת מי שעונה אמן
צריך לדעת שאז מקבלים האורה
מעני שמות **אל** " אחד מאהיה אדני ואחד מ'
מזעיר אנפין ל' אחוס" והנה ל' על אחד אנפין
מקורו ג' יודין שלא עבורם כב" (נל שהוא כזה **יוד הי
ואו הי** שיש ב' יודין ונל' בשלם ל')
ול' של זעיר אנפין מ'
מקורו הויה פשוטה" כזה **יהוה** וד' אותיות והשם
עצמו" ול' הוא בהדך מאיר לזעיר והוא
מאיר לנוקבא מ"ם בתמים לפי של' הוא בתמים
והאלף היא בתמים וכן ל' במילוי כזה **אל"ף למ"ד**
בגי' ט"ס וכו' ויתן מעה ואהרן
על פניהם שלאכין היקוון שלאין" וזאת ההארה
היא תליה בעניית **אמן** ומי שעונה עמו ב'
בעניית אמן אם שלא נאמר מלא פניהם
קלון סוף הבית אמן ומלת מלא הייני לם דעביד
הא נמול בהם לפי שלא אמרו בעניית אמן אז מלא
פניהם קלון מ' מלא מאותיות ל' דהיינו הא שמעלו
פניהם שעלה בגי' א"ף נחוד עם הכולל הם קמ"א הם
בגי' קלון" ור"ת של פניהם קלון ויבקשו הם קמ"א
הם לך ב' מעמים קמ"א בזה הפסוק כנגד ב' מעמים
אל אל שהם בגי' ענ"נ נהון אחד לאהיה ואח'
לזעיר ורומזים לנוהי פנות פחד בני'
אלהים ושם הוא ר חמים נמצאים"
ולכן נקרא ל' בלבד וכתיב ו'
ויבקשו שתק ידוד דהיינו **יהוה
אדני** בגי' אמן כי הקלון
שלא עני אמן נורמים

למד כי מה קרא של אחד
עניך אלה לזעיר ול' וגו' לבא
מאותו יוד כי ב' מעמים קמ"א
הם שעב קמ"ר שנ"ג כנגד שנ"ג
נכון וקב' קמ"ה פנים אחר
לזעיר ול' וכנגד ב' פעמים עב'

ישחרונו ולא ימצאונו" **וזהו** ר' שמעון הקדוש מ'
בעניית אמן היה מתמשך אור האורה של ל'
ל' ולכן נקרא הקול אומר בכלל תקון דהיינו אלפ'
למד עם הכולל" הוא אז ואחרי יתי מדרגה על נקבים
ובזה יובן נב' **סוד** אותם אחדיך ירקרקת היתה
הנמשך **למרכבות** מאל זעיר אנפין שהוא ירוק
והענין הוא כי כשנכבלה לבית עם ב'
בסוד נוגה את הכחנים אז נסתלק מעלה האחרית
אחד אנפין ולא האירה זעיר כי הארת זעיר נשאר עליה
ולזה לא אמרו שאורה היתה אז לא היתה לבנה אלא

ואם תשאל מה שאמרו
שאמרינן בשלמא קודם
שנשן יתגדל שמוה דקוד'
בדרך זה כבר לשבוע אמן
כמו כמו אחת ובזה הם
אמונות תשעה" כן סוד
דוד ג"כ ממנו עתה"

והקיף דאם כן היה משמש שאמר מזמור קנמין:
לא היה לו להאריך לכן אמרה א"י א"י למה עזבתני כנגד
ב' אחד חול ואחד קדש פי' א"י ראשון היא מלה שמושי'
אמרה היא מה עשיתי כי עזבתני מב' של אחד' א'
אכמין:: או יאמר א"י א"י שהויה הא' של א"א צריך
להשפיע על ב' של ז"א ומשם לנוקבא ואמרי' שזה מ'
משפיע בה כיון שאינו משפיע לה אור אל משכנו ו'
ולא מב' דא"א הוי כאן היא שנזכרת משמשם לפי' עזבתני
לשון יחיד אמרי' שנכפלה מלת א"י א"י והיא אומרת לז"א
שעזב אותה מהאחת א' שלו וכבר ירקקית היטב:

גם ראוי לבין כי הלא נתבאר כי סוד הקדיש
הוא לה כנגד הקליפות והנה ראוי ש'
שתדע כי כל אחיזת הקליפות הם מסוד המוחין
דקטנות שהם סוד אלהים: שעה מוחין
הם ג' אלקים והנה המוחין הללו מגן
מוקים הקליפות ולכן ראוי להכין מוחין אלו ולהמשיך מ'
מוחין דגדלות בה' שיוסרו ויושברו הקליפות והטר
אלו המוחין הם המלבושים בנה"י דאימא והם סוד
ג' אהיה כי כל אהיה באימא כנודע::
ואמנם בשעה דגדלות אז הם מוחין
דאימא בסוד ג' מלויין אהיה דיודין כזה
אל"ף ה"י יו"ד ה"י וכן באלפין אל"ף ה"א
יו"ד ה"א: ובההין
אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה שהם בגימ' קנ"א
קס"א: קמ"ג ואמנם מקטנות
לא יש לה מלויין לבד לה"י ו"ד י: לה"א ו"ד א:
לה"ה ו"ד ה: שהם
בגימ' קמ"ג קל"ב קכ"ב כלם שנ"ב

ואמנם תחלה אנו אומרים ומזכירין נה"י ד'
דאימא שהם ג' ראשונות יותר
ואנו אומרים יתגדל שהוא אותיות תג"ה דל
פי' כי תג"ה הוא שכ"ב עם אהיה בגימ'
תג"ה כי הם נה"י דאימא דקטנות שהם ג' מלויין ד'
דאהיה הם שכ"ב וגם אנו עוקרין שהם כלות
האהיה שלנו הה תג"ה וזה המוחין דדכורא זשר אמרי'
אמנם מוחין דנוקבא דקטנות גם הם בסוד
אלקים הם שהם עקרים הלוה מנה"י
דאימא שבזוהר כנודע כי יוצאים האחרות
נה"י דאימא והאחרות המוחין שבתוכם ויוצאין
א' לנוקבא ואחד לבנין דמוחין ד'
דנוקבא אינם מלוי אהיה נ"ב כמו בדכורא
אומר הוא בסוד חיצון עם אהיה ש'
שהוא עם בוכו כמבואר במקדש בסוד מלך
עזר ומושיע ומגן עם זה בגימ' ד"ל כי
מסוד עם זה שקראת המלכות דלה ועשה כי אינה

לעקרת כי אם החיצון לבד וזהו יתגדל תג"ה ד"ל
תג"ה לדכורא ד"ל לדכורא לנוקבא ולפי
שאנו רומזים ד"ל לנוקבא שהוא חיצון אהיה כנז' אמר
כן בקבלה הוא שבדכורא יהיה עם אהיה משמש
והוא סוד יה שבאמרנו בסוד תג"ה שהם ג'
מלויים השלם שהב' עם אהיה שלמו משמש ואמר ו
מבוארים ביתגדל כי מוחין אלו לדכורא ונוקבא
דקטנות יוגדלו ויהיו להם מוחין ב'
בגדלות וגם המוחין דקטנות שלהם יוגדלו וזהו
יתגדל כמו שנזכר במלת שמיה רבא: ואחר א'
אנו אומרים ורומזים נה"י דקבלה בתחלה ו'
ויתקדש והענין כי כל קדוש הוא במוחין
ולכן אין להקשות אם נראה מלת קדוש
במשר' או בנוקבה שהיא מלכות אמר' שכל
קדוש הוא בחכמה אך הוא בסוד
המוחין שלהם ואמנם בינה הוא
שלמעלה הרבה כנז' בזוהר ושלכן אנו אומרי'
יתגדל כנז' וכנגד אבא אנו או' ויתקדש ואומר
נה"י דאבא הם מלבושים ומתלבשים בנה"י דאימא
ואין נגלה מהם רק היסוד דאבא
לבד כי היסוד דאימא הוא מכוסה ו'
והקבלים שתיקים: ואומר היסוד הוא סוד שם
שדי כנודע ושדי במלואו בגימ' יתקדש
כי יתקדש אותיות שדי ת"ק כי ת"ק
מלוי דשה הוי קה כי יתקדש
הוא שדי במלואו והוא יסוד דאבא ואחר כך
שמיה רבא פי' כי הלא נתבאר אצלנו כי ה'
המוחין דאלקים למעלה ב'
כשהקלפה אוחזים הם נקראים אם פי' כי סוד שם
יה שהם אותיות שבשם אלקים הם מתבטים ונשארים
ונשאר אם לשאלקים וזהו כאמרו דומיה פי' כאשר
הוא דומיה ר"ל דום יה שאותיות יה באלקים הם ד'
דוממים ואינם מתגלים בשבל הקליפות אז נאמרי'
ונשאר מאלקים אם ובבחן שהם בגלותן שב נאמר
נאלמתי דומיה ואחר הזמור לקטנותו ולכן אנו אומרים
שיגדלו המוחין דקטנות אלו דאלקים ויתקדש פי' כי כל
קדיש הוא סוד המוחין כנ"ל והענין כל שיקר המוח ו'
ונשלמו הם עם יה שבאלקים שהם סוד חכמה בינה
שהם יה וכשיוסרו שלשי המוחין ישאר
אם וכאשר יבאו שלשי המוחין שהם יה דאלקים אז ו'
יתקדשו כי ימשכו המוחין ונשלם ויתגדל וזהו יתגדל
ויתקדש ולפי שיש ב' מיני הגדלות בענין זה כמש"ל
לקמן בע"ה לכך פי' כי הגדלות והקדושה הזו היא מ'
מתמשה למעלה פי' כי הגדלה הראשונה היא כי שבה ה'
המוחין בסוד אם ואחר נגדל ונשלם אהים ונעד"ן

הוא מצוות ואח״כ צריך הגדולה שנית והוא למעלה ע״
אלקים או כמו הנודע שהם אלקים ברמזי יודין בסוד
החכמה ואלקים דההין בבינה ואלקים ד׳
האלפין בסוד הדעת
ואח״כ צריך התחלה מתמיה למעלה והוא
שרמז אם ישנה אלקים נמצא שנשאר הוא בן שלש
אותיות ושהם נגדלו בו ב׳ אותיות אחרונות יה ונשאר
שם גדול והוא שמיה רבא פי׳ שנשאר ויגדל
שמו של הזעיר אנפין בסוד האותיות
של ונשאר הגם פי׳ גדול שהוא שמתם ישנה אלקים ז׳
והנה זה עשו פי׳ שמתיה שם יה׳ הנה המזון הלבושים
דנה״י דאבא ואמא נאחזים האותיות באם שאמן נרמזו ב׳
ברי״ת ובמת״ת כולם ר״ת דיתגדל ו׳ ויתקדש שמיה
רבא ר״ת וושר והוא סוד ידין לאותיות
בגבורתם הנה בזוהר שהגבורות נקראים
מיש״הם גם בזוהר שיר השירים על
מיש״הם הלכך בפרו שהם סוד אותיות מנצפך
הם אותם גבורות והנה מותין או דאלקים
הם כלם דינין כנודע ונקראים יושר וגם השעין כי ה׳
הלא הם ו׳ מותיין ג׳ מן אבא וג׳ מן אימא הם ו׳ אלקים
והנה שנשאר משנים אלקים בני יושר ואחרים כבר
בארנו כי בהכרח שנשארין האותיות דגדלות ומתגלקין
אח״כ אינם מתגלקין לגמרי כי נשלם נשאר רשימו
הלבון הזמן והוא דגדלות והנה מותין דגדלות הם סוד
הויות כנודע ואחר השיעור דגדלות הוא שם הויה
והנה יהוה אלהים הוא סוד מעבר יבק ו׳
והנה ג׳ מותין דאימא ד׳
דקטנות הם ג׳ אלקים עם ג׳ הויות נמצא כי ג׳ פעמים
הויה ואלקים הם סוד של״ע והוא ס״ת יתגדל ו׳
ויתקדש שמיה רבא בני של״ע והנה סוד
שלשה מותין דאימא המתפשטין שהנה
ע״י אותן השיעור דהויה כנז׳ אחרים אחת שמותין דאבא
מכוונים בדאימא מתפשט בהזכירנו ג׳ דאימא שהוא סוד
של״ע הנ׳ ובתחלה שנשאר נרמזו גם הג׳ מותין דאבא בר״ת
של יתגדל שהוא יושר כנז׳ ואין צריך לחזור ולהזכירם
בס״ת ועתה נבאר הגדלה הנז׳ לעיל והוא סוד
אמן יהא שמיה רבא מברך והענין
כי סוד אמן הוא בגימ׳ ס״ג והוא סוד ג׳ מילויין
יה דשם אלקים ביודין אלפין וההין והם או׳ ל׳
יוד הי יוד הא יוד הה הם בגימ׳
אמן אחרים
לפי שנשאר אותיות המילוי של שם אלקים שהם אותיות
אל״ה שלשתם שוה ואין הפרש רק בשני אותיות יה שבשם
אלקים הא׳ הוא ביודין והב׳ בההין כנ״ל לכן אמן רומזים
רק מילוי שני אותיות יה לבד כמו המפרשן ואכן אותם

שיתגלגלו שהם ג׳ מותין דאלקים דאימא כנ״ל וכבר ב׳
בארנו דמתגלגל אותן ג׳ דאבא גם ב׳ ואין צריך להזכירם
כי כוונתנו בג׳ דאימא וגם כוונתנו פה ב׳ באמא הם
ג׳ דאבא והנה זהו סוד אמן ונע״ז זה יהא שמיה רבא
ויגדלו הגדלה הנז׳ אחרי זולת הראשונה
ואז יתפשטו יותר והנה זה עשו פי׳ יהא הם סוד
ההפרש שבין ג׳ יה הנז׳ שהם ד׳
ה׳ בבינה אבריות בחכמה
וזהו יהא כסדרן ובאחר היפך
הוא סוד יהא הנז׳ ואחר שהוא בשמיה הם פי׳ בשם יה
כנ״ל כי ג׳ שם יה מתגלגל לג׳ מילויין שסדרן יהא ואחז
שנשאר הם וגדול כמותו אחר יותר מלמעלה
גם רמוז לבוין כי ע״ז זה יהא רבא פי׳ כי הם הוא ס׳
סוד בחו״ר והוא יהוה אלהים יהוה אדני
שלהם מותין באר
באר כי בנה״י דאימא שהם סוד אהיה כנודע
ובמשר יוצאין האותיות לזולתן הנק׳ אדני מתחבר
אהיה עם אדני ונעשים אלהים
והזעיר הוא סוד ההויה הה׳
אחר ע״ז אדני ואהיה נעשים הויה ואלהים ה׳
הויה ואחד״ה ובעלמי
עלמיא תבין כי התחלה הוא מותין ד׳
דקטנות דאלהים דעיבור ואח״כ מותין דקטנות ו׳
דיניקה ואח״כ דגדלות השייכים והוא לעלם עיבר
לעלמי מותין דיניקה
עלמיא מותין דגדלות ושהם נגדלו
האותיות לגמרה התחלה מצלות מדני קטנות
דעיבור מתחלת הקדיש עד לעלם ואח״כ דיניקה ד׳
דעלמי ואח״כ דגדלות בעלמיא כנז׳ ואחרים העיקר
הוא מותין דגדלות ולכן צריך לכוונן כל ז׳ תיבות מן ח׳
אמן עד עלמיא בסוד הגדלות כולם כי הלא הם
ד׳ מותין חכמה בינה חסד גבורה
הה ד׳ ובהכונם
בנצח הוד יסוד דאימא נעשים ג׳ מותין ב׳
כנודע הה ז׳ גם הם ג׳
נמצא הה׳ מותין עם הנה״י שלמן דאימא הם ז׳ ואו הם
סוד ז׳ תיבות או ואמנם כבר הודעתיך לעיל
כי הכל כמו מעלות הקדיש כי ה׳
הקדיש דקודם התפלה למ״ב דאלפין וס״ג ובקדיש דיוצר
למ״ב דס״ג ומ״ב וכותבן בזה והנה עם בארנו כי לכך
יש ב׳ מ״ב בקדיש וב׳ מינים אחד דמ״ב ואחד דס״ג
כולם ז׳ ווין מתפשטים עד ויתהלל הם בגי׳ מ״ב
והוא סוד מב התחתון שהוא סוד מ״ב
דמה אח״כ היבות שלמן מתפשטים
עד ויתהלל הם ז׳ תיבות בה ו׳ אותיות כל

מצוה ז

אחת הם מ"ב שמות מן הבריאה ולכך הוא יותר גדול
מן הראשון והוא מ"ב דס"ג כנ"ל בסוד קדיש דקודו
וכן על זה הדרך מ"ב שאחר הקדושים ״ ואמנם
נ"ב יש כ"ח מן אלהים וכ"ח מן הבינה ״ וכ"ח דבינה
הוא יותר מעולה הי מ"ב וכ"ח דבינה
ומ"ב וכ"ח דאלהים ואמנם כבר בארנו
כי הם מ"ה וס"ג ״ ואמנם שם זה
הדרך שבארנו כאן שהם סוד המוחין דגדלות נבאר
נ"ב שהם ב' כ"ח ונ"ב מ"ב או על זה הדרך שם שמשם
אלהים ושני הכוונות באלו לכוונם באחד והענין כי
הנה יש מוחין דגדלות דאבא ואימא והנעשה ממ"ב
הראשון שהם דאלהים הם מוחין דאימא שהם
הראשונים היותר מעולים ומוקדמים ולכן כוונו ב'
כוונות באמן יהא שמיה רבא ״ ואמנם מוחין דאבא
הם בסוד הכ"ח האחרון שהם עד אמן האחרון לעילא
אמן תושבחתא לעילא בסוף כ"ח ומ"ב הב' הזה שהוא עד
בעלמא ואז אמן אומרים פעם אחת אמן ולכן צריך
לכוין כי בסוד מוחין דאבא נ"ב עד אמן יהא שמיה
רבא והוא לכוין ב' יה"א שיש בב' אלהים דב' מוחין ד'
דאבא שיתעלו בב' מילוין דיודין דאהיה שהם
בגימטריא אמן כנ"ל ״ ואמנם יש קדושים ש'
שמשמע אחר זה ואומרים יהא שלמא
רבא עד יהא שמיה רבא הוא כי שלמא
הוא סוד היסוד של אבא המתעלה לבדו ונקרא
שלום ובשאר הקדושים לא קבלתי עדיין
טעם למה לא נזכר בו שגם יהא שמיה רבא עד ש'
שהתעלו והוא כי יהא שלמא רבא כנ"ל ״ ואמנם בכל
שאר הדברים שיש בקדושים אין בהם כוונה
זו אלא בשני אמן או לבד שהם באמן יהא שמיה רבא
ובאמירתן בעלמא ואמרו אמן ״ אך שאר האמנים
יש להם כוונה אחרת ״ ואמנם בקדיש שיש בין
השבחות להתפלת י"ח בעולה בשבירת
מה שאין כן בינם בבקר לפי שכבר בארנו כי בשבחות
אין הבריאה שלה אך האצילות יורד ל'
מעלה בהיכל
שבינו לביאה ולכך צריך קדיש קודם העמידה לפי
שלא זכרנו שגם הבריאה כלל כנודע שאין חיוב ב'
להעלות זה העמידה לבד והטעם לפי שאין בזה טרח
לעלות הבריאה בעת הזאת ומכל מקום השמ"ה ויקר'
ואמנם הקדישין שיש קודם העמידה ואחר העמידה
הם כלם מעט ע"ב ״ ואמנם כך נ"ב שיהיה
בהם שם מ"ב בב' וב' כ"ח ולכן
צריך שתדע ״ כי אנו מכוונים שם ע"ב ל'
לאצילות ״ ושם ס"ג לבריאה
ושם מ"ה
לציירה ״ ושם ב"ן לעשיה ״ ואמנם כל
התפלות כלומר שם
ע"ב ״ ולכן ראוי שתכוין מ"ב הראשון מן ע"ב ד'
דיודין דנוקבא דאתפלות ו'
ואח"כ המ"ב השני מע"ב דדכורא דאתפלות דזעיר
אנפין ואמנם עד מעלות הקדישים
שבשחרית כן הם במנחה ובערבית ובשאר היום כי ה'
קדיש קודם העמידה דמנחה כוונתו לשם ע"ב כמו ב'
בשחר וכן שלאחר העמידה ובשחרית של קודם הוא
ס"ג וע"ב ״ וקודם העמידה ושלאחר העמידה הוא
ע"ב ע"ב ״ ושלאחר ערבית הוא מ'
מ"ב וס"ג ושאר היום כמו מה ש'
שתקרא כן תכוין כי אם קריאת מקרא
הוא במוצ"ש ולכן הקדיש שאו אחר קריאתו הוא מ'
מ"ה וס"ג ״ ואם משנה הוא ס"ג וע"ב ״ וכן ה'
הקבלה נ"ב והבן״
ודע כי קדיש זה שאומר ש"ץ אחר הזמירות
הוא נ"ב ביצירה שבכל זמנו:

ואח"כ אומר ברכו את יי' המבורך
ואמרו
חכמי האמת ז"ל ה"ה תיבה אחת שמרדה באמצע הרקיע
וישראל עונה בכל שחר אותה ברכו את יי' המבורך
וכל גדודי מעלה עונים ברוך כבוד יי' ממקומו לכך
ענו ישראל עץ או' בבקר וב' והקהל עונים ברוך יי' הכ"ו ״
וזהו סודו ברכו את יי' המברך ר"ל המשיכו ה'
השפע ממקור הברכה עד הכלה ה'
הכלולה הנקראת את יי' ״ ועונין ברוך יי' וכ' ברוך הוא
משך הברכות ממקור החיים א' סוד שמעון של שלש
והוא הנקרא מבורך לפי שמשלים לשלם ועד סוד העי"ה
של ויהיה מתברכת ממקור הברכות בדרך זה: ומצאתי
בספר הזוהר ז"ל ברכו את יי' את דייקא ב'
כד קאמרן דא שבת דמעלי שבתא
ברוך יי' המבורך דא אפיקו דברכאן ממקורא דחיי מאתר
דנפיק מניה כל שקיו לאשקאה כלא ״ ובגין דאיהו מקורא
ברזא דאת קיימא קרינן ליה המבורך איהו מבועא דבירא
וכיון דמטו תמן הא ודאי בירא אתמליא דלא פסקין מימוי
לעלמין ״ ועל דא לא אמרינן ברוך את יי' המבורך אלא ברוך
יי' דאלמלא לא מטי הכא נביעו ממקורא שלאה לא ה"א
אתמליא בירא כלל ועל דא המבורך אמאי איהו המבורך
בגין דאיהו אשלים ואשקי לעולם ועד ״ עולם ועד דא איהו
שבתא דמעלי שבתא ואנן הקשין ברכאן במקור דאיהו מ'
מבורך כיון דמטאן התם כלהו לעולם ועד ודא איהו ברוך יי'
המבורך ״ עד הכא מטון ברכאן מעלמא עילאה וכלהו לעולם
ועד לאתברכא ולאתשקאה ולמהוי שלים כדקא יאות מגו אל

מכל סטרין. בריך הוא מקורא עילאה דכל ברכאן נ׳
נפקין מניה וכל סיררא אישתכחים קדמון לה הכי לגבי ה׳
ההוא אבל בריך מקורא עילאה כדקאמרן. דהא דהא
אתלבש דכל סטרין עילאין. קמתברך הוא עלמא
דאתי מבועא דבירא לאשלמא ולאשקאה כולא. לעולם
ועד הא עלמא דאתי דאיפוך לאתברכא. ומשתח ובו
דברוך ה׳ והמתברך כלא אינו לעולם ועד. ועד ברכה דא
אתמשיכו כל עלמא לברכא. עכ״ל (עיין שם)....

והודם שאבאר סוד ההיכלות של עולם הבריאה
המרומזים בתפלה ואף אכתוב מה שאמרו
בספר הזוהר בסדור התפלה וז״ל ושים לב שם
מנחה ושחרית וערבית ומנוחה. ועשים
לב שם בתקונא דא לתתא מתתקנין ובסדורא הכא בשירין
ותושבחן ובצלותא ובתקונא דא אנן מתתקנין לגביה ל׳
לאייתא הכא. מנחה ושחרית וערבית ומנוחה. ארבע אין כ׳
כלהו בשבחינה איכון ואינון כולא ובכל תקונין אין מתתקנין
לגבי עלמא עילאה בסדורא דאנן מסדרין. בסדורא
דצלותא דערבית ובתקונא הכא הא מנחה. בסדורא דאינון
קרבנין ושחרית דאנן מסדרין בצפרא ואינון שירין ותושבחן
הא שחרית. ובההוא סדורא דצלותא דמוסף ובתקונא
דקדושה בההוא יחודא דאנן מתתקנין הא כסא. ובההוא
סדורא דצלותא דמנחה ובאינון קדושתא ותושבחתא ה׳
קדושה ובכלא דאנן מסדרין הא מנוחה: זכאה איהו בר
נש דלא שוי בשתיקה לאשלמא גבי מלה בכל יומא
ולאתקנא הכי לגבי מלה תיקונא כדן ודאי קב״ה יקרא
אושתזיב בכל יומא. זכאה איהו בהאי עלמא ובעלמא
דאתי בגין דאין ד׳ אינון תקונא דשבחתא לאתתקנא גבי ב׳
בכולא בחדא תיקונין אין אתתקנת בשמיהא בחדוותא
בחדוותא עד דעאלת קדשא בכל יומא. מנחה אתתקיבת
לה ליעקב לאתתקנא ועד יעקב אתקין צלותא דערבית:
שחרית אתקין דוד מלכא בהינון שירין ותושבחן דאיהו
אתקין כלא הערוך למיני שחרין כגון כזה. כסא אתקין א׳
אבהם באתקשרותא הכא טיב ושירו דגשמתין לכל
בני עלמא ולית תקונא דכסא אלא חסד דאברהם כד״א
והוכן בחסד כסא. מנוחה אתקין יצחק דאקדיש שמא
דקב״ה לעיניהון דכל עלמא ונהיר נהירו דבוצינא עילאה
בההיא קדושה. כגב׳ דבכין שמא קדישא למהוי יקירא
ולשוויה לשמאן לסדרא לגבי מלכא עילאה דאיהו מ׳
מלה דבייתא אינש האשים מנחה ושחרית וכסא ומנוחה
למהוי שלימו בכל יומא עילא ותתא. עכ״ל (עיין שם)

והודם שאתחיל בבאור היכל צריך אני להעתיק
על סוד **ז׳ היכלות.**
דע כי למעלה מהאצילות
העולם נבראו עשר מעלות אחרות ו׳
והמאורות העליונים מראים כהן על ידיהם והם עשרה

עשרים המלאכים מעשר ספירות דאצילות שהעשרים
אלו הם היכל ולבוש להם. ועשר עשרים **דיצירה**
המתפשטים מהם גם הם היכל לעשרי
הבריאה לפי שהם עבים קצת יותר מעשרי ה׳
הבריאה. ועשרי היצירה גם מתלבשי
בעשרי **העשייה** לפי שעשרי העשייה עבים
וגסים וכלזה לפי ערכיהם וכבשתן יו׳
שהעולם השפל הזה אינו יכול להתקיים כי אם על ד׳
דרך זה כדי שיוכלו בני אדם להשיג קצת מזיוו ואורו
ע״י ההתלבשות הזה נמצא שעשרי הבריאה הם נאצלים
מהאצילות: ועולם הבריאה הוא **הכסא**
לכך הוא תחת ה׳
האצילות מעט ואין מחליף בינהם כי אם מה שבין
עילה לעלול כי **מלכות** דאצילות הוא עילה ל
עולם הבריאה:
ומאחר שבאורות
הזוהרות ייחד האדם שני
הקשורות
והתחתונים שהם **העשייה והיצירה** שך
עכשו לעולם
הבריאה שהוא כולל בעשר עשרים
ז׳ היכלות והם הנקראים נשמות
אסיק **והכני**
מבחר קודש שמורה
הענפים ואחר אבחר שמורה
ז׳ היכלות.
דע כי שם
מלכות נקרא **ספירירון** הוא נאצל מ׳
מאצילות
סוף
המעולות
ושם השם הנאצל **מיסוד** הוא **סתירירון**
ושם השם הנאצל
מהוד
הוא **הודירירון** הוא שר אבל מ׳
מאצילות ההוד. ושם השם
הנאצל **מנצח** הוא **נצחירירון** הוא שר
הנצחון: ושם
תפארת הוא **ידירירון** ושם ה׳
השם
הגבורה
הוא **גבירורון** ושם שם **החסד**
הוא **מיהרון** הוא שר
החסד המיוחד לשם
ושם שם הנאצל
מבינה הוא **ירואיאל** ושם שם הנאצל
מחכמה הוא
פליאל שר פלאות חכמה. ושם
השם הנאצל **מהכתר** הוא
סביאל והעשר ה׳ עשרים אך
הם כדמות גוית לנשמות. ואין ספק
היות העולם הזה הוא **הכסא**. עכ״ל ז״ל
ודע כי העשיה עשרים הללו

הם נכללים **בז׳ היכלות** שהעשר ספירות הם נכללים בשבעה
עליונות
מפני שהג׳ ראשונות הם חשובות כאחת כמש״ע בסוד
אז תקרא וי״י יענה כי כשאז תקרא ר״ל תכוין ב׳
בהיותך לס״ם הרמוזים במלת אז כי ג׳ עליונות חשובות
א׳ והשבעה רמוזים באות ז״ין אז וי״י יענה עלה בידינו
כי יש עליונות ג׳ ספי׳ עליונות מהם חשובות א׳ כי הם ה׳
הראש ומעלתו שלשתם היכל א׳ ; ותפארת ונצח והוד ג׳ ש׳
שהם יסוד והמלכות נחשבים היכל אחד ובזה יהיו
ז׳ עליונות כלולות בשבעה והן סדורים מלמטה
למעלה: **היכל** ראשון נקרא היכל
קדש הקדשים ; והוא כנגד
ג׳ עליונות

היכל ב׳ נקרא היכל **הרצון** ;
והוא כנגד **תת** ישר״ל

היכל ג׳ נקרא היכל **אהבה**
והוא כנגד **החסד**

היכל ד׳ נקרא היכל **זכות**
והוא כנגד **גבורה**

היכל ה׳ נקרא היכל **נוגה**
והוא כנגד **נצח**

היכל ו׳ נקרא היכל **עצם השמים**
כנגד **הוד**

היכל ז׳ נקרא היכל **לבנת הספיר**
והוא כנגד
יסוד ומלכות

והתפלה העליונה האמתית ליחד
המאורות האחרונים עם העליונים ולקשר אלו עם אלו
ולחברם ולקרבם בכוונה שלמה ובמחשבה טהורה

מכאן מתחיל לבאר **בבריאה**
ומכוון בהיכלות
מלמטה למעלה כי כן הוא סדורם בתפלה

היכל א׳ יוצר אור ובורא חשך סוד שני
מאורות שבהיכל זה כלולים
זה בזה מתגלגלים ימין ושמאל **ודע** כי על
פתח היכל זה יש ממונה אחד
טהדריאל שמו והוא ממונה עם כמה מלאכים
ממונים עמו וכלם אש לוהט ...

ונשובתי אש כדם וכלם כמלאכי עינים וכאשר הנשמה
עולה למעלה הם זוכים והיא ראויה ליכנס מתחין לה
פתח והיא נכנסת ואם היא נדחת דוחין אותה ומתחון
להיכל זה יש ממונה אחד וכמה מלאכי חבלה ודוחין
אותה עד שמורידין אותה לגיהנם ועדותם עם יב׳ חדש
עכ״ז כשאין התפלה לפי התפלה כבר אחר שבקשה ה׳
האויר הנשמה על פתח ההיכל מיד מקבלין אותה כמ״ב
ולא בזה את תפלתם ומשהם ברקיע הזה הנקרא
בזק כאשר נבאר ושם מתעכבת התפלה יד׳ ה׳
הממונה הזה עד שישלימו כל ישראל תפלתם
ואז נעשים כלם יחד כ״ד **סנדלפון** הממלאך
הקושר כתרים לבו ומעשם נעשים וכו׳
ונעשות עטרות לראש צדיק יסוד עולם והנה המלאך
הזה **טהדריאל** נפקד ונתמנה בפתח הזה לדחות
או לקבל הנשמה או התפלה ואמאר
שנקרא עה״ל לפי שהוא מעכר אותה או מסלק ל׳
למעלה אך הפתח הזה יש פתח אחר והם שערים שהקב״ה
חבר אותם לבעלי התשובה המתחבים דמעות בתפלתם
ונקראים שערי דמעה ומעולם לא ננעלו וכאשר עולה
תפלה הדמעה ליכנס בפתח זה כזריזן שם **אופן** א׳
אחד **רחמיאל** שמו והוא שואל על עש
מאות חיות גדולות ולוקח התפלה ה׳
הדמעות ומכניסה למעלה אויר מטמיות ההיכל כו׳
הזה הוא רוח אחד ונקרא **סטוריא** וזהו ה׳
הספיר הנז׳ לעיל (ועיין) כמין
הספיר מתהפך ומתחלק לב׳ מאורות
המאור האחד לבן מתהפך לכל רוח מעולה
מעל ול׳ רוחות **והמאור** השני
נעלם ומתגלה ומהמאור הזה מתפרשים
ד׳ מאורות לד׳ רוחות וכלם מאור אחד ואלו הם כנגד
הם מאירות כעין הלל האדום כמ״ב וכולם כעין נ׳
נחשת קלל כל זה אל ימין ההיכל הזה ונקרא ספיר
וכאשר **הרקיע** העליון **בינה** מאצלת ה׳
הנשמות בתוך ההיכל השביעי
הנקרא קדש הקדשים עם הם מתקבלים וכאשר יורד
הנשמות מתכבדות אל היכל הז׳ אז הנשמות הם זכרים
מטעם שגובר הזכר על הנקבה ואז יולד זכר כי מלאכים
ראים גבר כי ההתעוררות העליון מאשר הנקבה והאז
מזרעת תחלה ובשתבל הנשמה יגבר הכח העליון והוא
זכר ואז הרוח הזה **הספיר** היתה שהוא הזכר לוקח
אותם למטה עד שיוכללו בנקבתם הם
נתונים בשגם כבני אדם ולא שמש ההיכל הזה אויר
תשמישו הוא רוח א׳ ונקרא **לבנת** ושמו א׳
אריריא סנוניא והמאור הזה
הוא לבן ואדום כלולים יחד

מתני שמותם וקבלותם הוא מהמאור הימיני שהוא
לבן ונקבלו אדומים כדפי' ובהנוגע הקנובלת המאור
השמאלי הזה בנקבה הימיני מתגלה זה השמאלי בתוכו
ונבללו ואינן נראה כלל כמו הנקבה להיותה נעלמת
תחת הזכר" והמאור הזה הנקרא לבנת הוא נקבה ו'
ובהיות ההתשרות מלמעלה מהיכל הז' אל הב' הנה
אז הנשמות המשתפשות עם הם נקבה אחד יורדות
מהיכל הז' ומקבל אותה המאור הזה ומתאחדות שני
המאורות זכר ונקבה ומתאחדות הנשמות זכר ב'
בנקבה נווהם שהם מיוחדים לנו' מלמעלה ושם
יתגלו וזהו שהנקבה מחוזב זיווגים" וב' המאורות אלה
יחד נקראים **לבנת הספיר** והם

ססטוריא אריריא סנוניא

וביחוד זווג שני
הרוחות האלה הימין והשמאל נבללות נשמת הזכר ו'
והנקבה" ונשאר נבללות ב' הרוחות האלה ובתים
להתיחד בהשגתן הל' כזה מתגלכם ונבראים ו'
ומתגלכם מן המאור השמאלי נקלה ואחרים הנקלה
הם **האופנים** שעליהם אמר הכתוב מראה
האופנים וכ' שאינן כמין התיות
והאופנים האלה הם לנהגי אש ונשמתם בגווה וכאשר
נתחברו שתי הרוחות והמאורות האלה שהם לבנת
הספיר יוצא מהם מאור אחד שהוא **חיה** אחרת
שלה ניולדת ומתיישבת על ארבעה אופנים
ורגלי החיה הזאת כחיה ועומדת על אף ועליו מאו'
הבן אופנים אחרים מלבד הל' אופנים האלה" והם מ'
מסודרות בב' שורות אלה כמראה כנגדי הנשר ונקראת
החיה הזאת **בזק** ומן הבזק הזה מתפשט ר'
רקיע א' והרקיע הזה עומד על שני
עמודים א' מצד זה וא' מצד זה והרקיע עליהם
וב' העמודים האלה הם ב' כרובים ועל הרקיע הזה אמר
הכתוב ותרא על הרקיע אשר על ראש הכרובים וכ' ו'
ואין זה הרקיע אשר על ראשי החיות ועל הרקיע הזה
מתגלה **הבזק** והוא הסובך על הכל וברקיע הזה
מתקנים התגלות עד שמתקבלים כלם עד
בין קנהלתן לקבלם" הבזק הנז' עומד על ד' אופנים
הם הגלגלים ושמם

מהניא קרומיא מרלמיא אהדוניה

וכל אחד מהם עומד על ד' עמודים הם יו' עמודים
לד' גלגלים ונכלא' מד' אופנים אל ד' פנים שהם יו' פנים
לד' אופנים והפנים האלה מתביאים בב' רוחות הבזק
שהוא עומד עליהם והד' אופנים אלה נבללות בב' אותיו'

שהם **אדני** שסוד לחוק בגלל המרכבה מתמלא
להם ו' אותיות אב תואתים במאיר הזה
שהאיר הקוין כלל בד' אותיות **יהוה** ונבללים
אותיות **יהוה** באותיות **אדני**
להם מתגלבות אשר אל אחדותה
המקבלות העליונות ונבללים במפתחות אור הכבוד
שהוא **יאהדונהי** שהוא כלולת כל ההיכל
הזה ובהיותו כלו נכלל בשם זה
להסתלק אז מתגלכן בהתנוצבת נגון השמש ה'
המתגלכן בשמים ועל מפתחות זה נאמר באופנים אל
אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו" ובאמצע ההיכל
הזה עמוד א' והוא נשען מהיכל זה הראשון להיכל
שני ושם **העמוד** הזה **ארהפניאל**
וכאשר יוכלל
מה שבהיכל הזה זה עם זה אז ע"י התגלות יתיחד
מרוח הכולל שבהיכל הזה עם רוח היכל העליון
שבהיכל שני ע"י העמוד הזה ומפתחות ההיכל הזה
נמסך בשני עמודים לצד המזרח ושמם הוא ה'
קרנניא והוא ממונה על יב' אלף מלאכים
והשני **שמעיא** וממונה על
יב' אלף מלאכים אחרים ושניהם זה
אל הימין וזה אל השמאל ונקראים **יתדות** המשכן
ולצד דרום שני עמודים אחרים ושמם
סעדיא סטוריא כל א' וא' ממונה
על יב' ממונים א'
אחרים והם ממונים על קיום העולם ואלה נקראים
מאזנים שהם שוקלים לשקול כל זכר ו'
ונקבה הראויים להתייחד זה עם זה
ואנשי שלמעלנים מכריע כף האיש מן האשה או ע'
למתחבר עבין הם המיוחדים ולפי' הם נקראים מאזנים
לשלות שנשלם יחד אנשי שאינם שוין ואיפם נקראים
מאזני צדק" לצד צפון יש שנים אחרים ושמם
פתחיא עטריא וכל א' וא' ממונה על
יב' אלף ממונים אחרים
והם ב' יתדות" לצד מערב ב' אחרים ושמם
פרתיא קומיהא והם ממונים כל
א' וא' על יב' אלף מ'
ממונים אחרים והם מזהין דמעות על המעשים
שני נשיהם בעבור ז' בכורות שנתבכו מהנקבה
העליונה וזה בתקול יוצאת ואז אינה ספר טהרת וכ'
ואלו כלם הם יתידות כראשונים" ואלו היתדות ב'
השמונה וזה שמונה מיתהם שהם מאורות ב'
נאחזות בתדות והם כלם חוץ להיכל והיכל הזה
נמשך עליהם וכלם שקהם מתקומים כמשר הרוח
שבהיכל רוצה להיות נכלל בהיכל הב" עכל הב' זוגג

ונחזור לענייננו כי סוד שני מאורות שבהיכל
זה כלולים זה בזה מתנוצצים יחדיו ונשתלש
הם סוד אור וחשך ונק׳ בזוהר נהירו דלבן עבדין
נפקן להון פעמן לימינא ולשמאלא אור וחשך
מה רבו מעשיך ה׳ סוד כמה מאורות ואופנים וחיות
וגלגלים וכלם עשויים בחכמה אחרונה
מלאה הארץ קנינך היא ארץ
החיים מלאה מכל הקנינים
השלוחים המלך המאורות הנק׳ השם הגדול
עלם בשני שהוא יאהדונהי
והיו המאורות באויר הקדמון
והמשכת מימות שלם והיכל זה הוא
היכל הראשון שנגלה הקב״ה הנקרא
לבנת הספיר כנגד יסוד ומלכות: י׳
וכבר
בארתי למעלה שהיו המאורות והעמודים והאופנים
שבהיכל זה מאור החב״
והארי ז״לה״ה כתב וז״ל מיוצר עד
העמידה הוא
הבריאה וגם נכללו עשי״ה י׳
ויצירה״ והנה נתגלה שלום להיכל ה׳
הראשון דבה״ה ואלו כבר הודעתיך כי ז׳ היכלין ד׳
דבה״ה הן והמלכות בכללן כי המלכות היא
נקודה בכתר דיצ״ה בהיכל
קדש הקדשים וכן בשאר השלשות י׳
ואמרם היכל ראשון הוא לבנת הספיר כי ר׳
רגליו שאמר הכתוב ותחת רגליו
הם נצח הוד ותחתיהן הוא היסוד וכן אמר
בספר הזוהר בפרשת בראשית
יוסף הצדיק הוא נוטל היכלא דספיר ובה׳ ותחת רגליו
כי יקרה דמלכא הוא״ פי׳ כי היסוד הוא מכוסה וכן
יקרה דמלכא לא נגלה רק אחר מקומו שהוא תחת
רגליו כנ׳״ והנה היסוד הוא דכר ונוקבא כי יש ב׳ ב׳
בחינות העטרה כי כבר ידעת כי אין השכינה
סוד מלכות שהיא רק כלמות
דכורא מעשר ספירות אך המלכות היא רחל ד׳
וחיה העטרה ואמנם ונבואה אחוזה בו והוא מ׳
עמודים״ ולכן נק׳ לבנת הספיר לבנה נ׳
נקבה עטרה״ ספיר יסוד שהוא
ברכה ראשונה דיוצר של אל ברוך גדול דעה
הוא לבנת הספיר״ וזהו סוד שעה
עלם ונק׳ את הכל כי עלם הוא בסוד
וכן הכל הוא בסוד״ ואומר מה רבו מעשיך ה׳ ה׳
הבין ממ״ש בזוהר כי הבהיר״ כלם בחכמה ע׳
עשית והענין כי הוא יסוד החכמה בסוד

מצוה ז׳

היסוד דבינה ״ויסוד דבינה בתוך זו״א א׳
אמצעי כנודע״ והנה נודע כי
החכמה אותו והבינה עשה בסוד נ״ב אלקים
דמעשה בראשית כי נ״ב נ׳
נתיבות החכמה אומר ול״ב נתיבות דאיתא עשה וזהו
ויאמר אלקים שעשה כי כל הדברים והפעולות הם נ׳
נעשים מן החכמה רק שנעשית ע״י הבינה
המלבשת אותה וזהו כלם
בחכמה עשית כי כל מעשיך היו בחכמה רק שנעשים
בבינה וזהו עשית בבינה המלבשת ליסוד החכמה
ותכוין למה שאמרו בזוהר פ׳ פקודי בפ׳ בלכה
זו כי מדבר במעשה חיות ואופנים ש׳
שבהיכל הזה וזהו מלאה הארץ קנינך: ובהמלך
המאורות בזוהר כי הוא שם יאהדונהי
ומשם מ׳ דברים אלו הוא כי הוא היכל
זה הוא היסוד דבה״ה וכבר שלם שהוא עש״י
ויצירה והמלכות דבה״ה אשר כלם
כלולים בה והיא שלמה שהוא ב׳
בהיכל זה ונתחברו מלכות ויסוד וזהו שם
יאהדונהי כי שם זה הוא
ביסוד כשמתחבר עמו את המלכות כי להעלותה על
האת כמו שאמרו עתידים לעשות בעמידה״ ולכן
כוונת שם זה הוא בתוך המלך המאורות
לבדו מא״ז כי אז הם שמונה אותיות של שם זה כמנין
אז והכן כל מה שכתבנו שבכל הרב הגדול ז״לה״ה
ונ״ל כי נמשך בברכה זו ס׳ תיבות כמנין היכל
לבנת הספיר כאן שם אותיותיהם להורות למ״ש

היכל ב׳ ״אל ברוך גדול דעה וכו׳ עד
אל ברוך וכו׳ ונקרא
היכל עצם השמים ״והוא כנגד הוד

ודע כי בתוך היכל הזה נראה רוח אחד מאור
זך הנקרא עצם ובכללם הרמים לאור
ונקרא אורפניאל ובהיכל הזה ד׳ פתחים
א׳ לצד דרום וא׳ לצד צפון וא׳ למזרח במערב
ומהתי הדרום והצפון נשלם ונשלם שני ממונים אשר
הם תחת יד הממונה הזה ששמו אורפניאל והוא ממונה
לפתח מזרח המערבית והוא שולט על ד׳ רוחות העולם ד׳
דרום ומזרח וצפון וכל המשרתות שהם הרוב בד׳ את הרוח
שאר האותיות כלם תחת ידי הממונים האלה והממונים
שעליהם חוקק דיוקן עליהם בלבושין שהם את דולק נשלח
למעלה ונראה אותם להקב״ה והקב״ה חוקק בואתיותן הרוב
האותיות בלבוש של בתורת אל בגדי נקם ואותם
הרוב בד׳ מ׳ אותן ונכנסין בשני פתחים הקנים

ושני המלאכים האחרים עומדים עליהם ומשם
יוצאים ורואים בתשלום הצדיקים שומר הדרך
ומקבצים ונכנסים מחוצתם עד שמגיעה הזה ושמו
אורפניאל פותח להם שער הגזוה ומאיר להם
ונותן להם חיים מגן הגזוה שבגן
המלאכה הזה אור של חיים שהוא מאור מאורות והמאור
הזה נקרא כוס הנחומין כוס החיים כי מפני הכוס
הזה שמשתי זכו לבוא הזה " והמאור הזה הנקרא
אורפניאל הוא נגד לבן שבעין מעורבה ועליו נא׳ וכנגדם
השמים לטוהר וזה קשה להתבונן מפני שהוא נשלם מכל
כאשר המאורות והרוח שבהיכל הא׳ הנקרא לבנת הספיר
מתבונן ובאותו בזה אז מתגלגל ומאיר כגון קטן שאינו
מאיר כי אם בגלגלו " וזה המאור הנקרא אורפניאל מאיר
להיכל הזה ולהיכל הא׳ ובשעה שאינו מתבונן נקרא
היכל זוהר לפי שהוא זוהר תשוע " אמנם כאשר
יתבונן ההיכל התחתון אז יתבונן ויתגלגל
עם אור אחד שבגבו שמו הנקרא הדרניאל עם
הגוון השמשי האדום שבהיכל
התחתון ואז יתישבו הב׳ גוונים יחד לבן שבעין הנקרא
אורפניאל והתכלת עם האדום ושלשתם יחד ישבו כגון
השמים וזהו וכנגדם השמים אש ומים " לבן ואדום
ותכלת וכל ההיכל התחתון כלול בהיכל הזה השני כי לא
יתבונן אם לא יוכלל ואז נקרא עצם השמים
כדכתי׳ ועליו נא׳ כמראה הקשת
אשר יהיה בענן וגו׳ " והמאור הא׳ לבדו הנקרא אורפניאל
עליו נא׳ כעין החשמל והוא לפנים החשמל מפני ש׳
שמעתי יוצאים שרפים חיות אש ממלאות חיות נשלמות
רואות ואינן נראות " וכן המלאך אורפניאל כנגד א׳
החשמל " ונגד אורפניאל שאמרנו
הוא כח החיים והרחמים ובו נגנז כח ה׳
הקליפה " וכאשר כח הקליפה שולט והעולם בדין וזה ה׳
האור נגנז ונחשך והעולם נדון וברוח זה עומדים לבושי
הצדיקים העולים לראות את פני האדון י״ל צבאות ובעלות
הנשמה להראות בהגיעה אל ההיכל הזה נזדמן לה ממונה
א׳ צדקיאל שמו ולוקח המלאך הלבוש הזה שזוכה
בו במצות המעשה ובזכות התפלה כי כפי
שהאדם מתגדל כן הוא זוכה אל הלבוש והולך עמו עד
לגבר הכור עם הנשמה מתלבשת וגו׳ " כאשר באים ל׳
להתיחד שלשת המאורות האלה שהם סוד עצם השמים
קודם התיחדם בהתחברם זה בזה מתגלגלים בהם גלגלים
בתוך התוכה בפנים על הסדר שזוכר נקבה ולכל צד כן מ׳
מתגלגלים מבין המאורות והרוחות האלה כמה מלאכים
הממונים על עניני העוה״ז וכמה שרפים בשמש [illegible]
כוכבים וכמה מקדשים נב׳ [illegible] צבאות בכל יום וכמה [illegible]
[illegible] הדין המדקדקים עם הצדיקים כחוט השערה וכמה

מצוה ז׳

העמודים להשנים בעה״ז ובעה״ב לאותם המזולזלים לאותם
עמודים מתיקם כוה ואינם נותנים בהם כבוד כראוי
וכן אותם המשתמשים באותם עמודים ז׳ פרה מעמד
וכאשר כבר נתיחדו ונתישבו המאורות יחד אז יוצא מן
מביניהם חיה אחת ששמה יופיאל הם פני
נשר והיא שולטת על ד׳ חיות שאותם הד׳
שולטים על שאר השרפים שזכרנו למעלה מפני שהם
נבללים בתוכם ופני החיה ששמה יופיאל הם פני נשר
והוא שר התורה וכל מפתחות החכמה בידו והוא היה רבו
של משה״ע " וזאת החיה נקבעת לתת שכר טוב לכל
אותם הרודפים אחר החכמים ללמוד מהם תורה ואפשר
מכל אדם שמן מכל מלמדי השכלתי ולומדים לשם
שמים. והשכר שהוא משכיר לאותם שלמדו אחר התורה
לשמה מפורש לעולמה כי כאשר הנשמה עולה ל׳
למעלה זאת החיה יופיאל על ד׳ חיות משפטות והולכת
לפניו ואינה מונחת שום א׳ ממלאכי חבלה לקרב אליו וכמה
מלאכי שלום הולכים סביבותיו " והשרפים אשר אמרנו
למעלה כשהם בתוך ד׳ החיות שזכרנו כשהם נוסעים
כל אותם הנתיבים השרפים היוצאים מן הפתח הה...
כלם נכנעים " וכאשר הנשמה עולה ומגעת אל החיה
הזאת אז היא שואלת בגוון החכמה שלמד וכפי
אשר עוה בתורה והוא מתחיה במדרגה היא משכיר
ואם היה יכול לעסוק בתורה יותר ולא עסק דוחה אותה
למטה תחת ההיכל ההוא בבושה וכלימה וכאשר
השרפים תחת החיה נוסעים כמותם ומעניקים אותה
אל אותה שרפים אותה הנשמה ונשרפת ואינה נשרפת
ונכוית ואינה נכוית וכן היא נדונת בכל יום אחרי שיקיו
לה מלאכת ומשמשים שופט כמו שלא נתעסקה בתורה
כדאמרי " וכל המאורות והחיות והאופנים כלם כלולים
תחת החיה הזאת וכלם מתפתחים תחת כנפיה לעולות
עליה למעלה והחיה הזאת בהיותה מתאחזת בד׳
חיות אחרות אשר למעלה מזה כאשר אמרנו כל אחד
מד׳ החיות יש לו ד׳ אופנים אופן אחד פונה לצד
המזרח ושמו חניאל ואופן אחד פונה
לצד צפון ושמו קדושיאל
ואופן א׳ פונה לצד דרום ושמו
עזריאל ואופן א׳ פונה לצד מערב
ושמו ענאל ולכל אופן ואופן
ד׳ עמודים שעליהם נתלו ב׳ עמודים ל׳
לכל אופן הם י״ב עמודים לכל חיה וד׳ חיות עולות
מ״ח עמודים וכל העמודים פונים אל האמצעית כי
סבת הלבבה הוא מן האמצעית וכלם על פיה יסעו
ועל פיה יחנו ובנסוע האופנים נשמע קול כנפיהם עד
רומי הרקיעים וכל החיות והאופנים משבחים להקב״ה
הימניים אומרים קדוש והשמאליים אומרים ברוך

והאומנים אל קדוש וברוך. והטעם כי קדושה מצד
הגבורה וברכה מצד **החסד** והאומנים מורכב
משניהם כי הקו האמצעי מ׳
מאחד ומצוה כנודע ולכן היו מייחדים אל קדוש והשמאל
אל ברוך להורות על רוב הייחוד ומזה כולל בשמאל וימין
בימין ובהתייחד השמות בחותמם והחותמים בחיות
והחיות בכ״ח חותמים גדולים אשר להחיה הגדולה ה׳
האומנים **תפארת** ומתחברות משה את תורה י׳
להתייחד למעלה ברוח ההיכל העליון אז
נקר׳ תמורות ומטעם זה נ׳ לרמז כי תמורות אלה ו׳
והטעם כי ההיכל השני הוא היכל המרכבה והחלום רז״ל
היכל המרכבה ברוח. והיכל ג׳ הוא היכל הנבואה מקום
יניקת הנביאים. ועל ידי התפלות יתייחדו כל הכחות
הנז׳ הספירות כשמותם והשמות בחותמם והחותמים
בחיות והחיות בחותמי החיה הגדולה והחותמים האלה בחיה
עליונה ויעלו ויתייחדו דרך **העמוד** אשר באמצע
ההיכל ויתייחדו בתוך ההיכל הג׳ כי זה
עיקר בהיותם להיות ההיכלות רז״ל המאורות והרוחות
אשר בתוכם זה בתוך זה כדרך העובר במעי אמו ו׳
וההיכל הזה נפתח נ״ב על ה׳ יחידות בהיכל הא׳. שנים
הם לבד מזה ושמם **זהרניאל** **נוריה** וכל אח׳
מהם ממונה על י״ב אלף מ׳
ממונים אחרים ואלו הם ממונים על קולות ולשונות ה׳
האשה היושבת על המשבר ונועלים אותם ומכניסים
אותם לממונה אשר על הפתח ואין יכולת ביד המזיקה
להזיק עוד. ועוד שנים לבד כהן ושמם **סרסיאל**
הרספיהט וכל א׳ מהם ממונה
על י״ב אלף ממונים אחרים ואלו הם מ׳
ממונים על דם בהק ילדים הממונים לה׳ ימים וכאשר
א׳ רוצה נמלא בעולם מביא הקב״ה בדם הקול ואין...)
כותן חמות לשטן להשטין ודרך אלו היחידות היחידות ע׳
שאמרנו בהיכל הא׳ וכן לשאר ההיכלות עב״ל הרב ז״לה
בספר״.

ודע כי הרב ז״ל לא הביא בהיכל זה שמות הח׳ מ׳
מלאכים העיקרים יחידות כמו שהביא בהיכל
ראשון שכתבתי לא הביא את שמות ד׳ לבד ב׳ לבד מזה
וב׳ לבד כהן ושמות הד׳ האחרים לא הביא. ומצאתי ב׳
בספר הזוהר בפ׳ פקודי ובפ׳ בראשית שמם ההיכלות
ולא מצאתי כתוב בהם אלא שמות אותם הד׳ שהביא
הרב ז״ל ולא ידעתי הטעם בזה למה לא הביא את שמות
אותם הד׳ לבד״. עכ״ל״

ונחזור לענייננו אברך גדול וכו׳ בספר
הזוהר ז״ל אורחנא רזא דכלל
דאתקן זעירין דאתקן הכא תיקון ד׳
דקאמרי קדוש וברוך והכא אינון קדושה וברוך כבד

י״ל מעתקותיו **דע** כי ג׳ אתה בינה הם והם א׳
אתה בינה רבתי ומקורה בעולם ה׳
התשובה ואתה בינה זעירא ומקורה בעולם
השמטה וכבר ידעת כי דוד
הוא הקטן״ והבינות כנגד
קו האמצעי והודעה) הרעיב ז״לה כי ד׳
הטעם הנז׳ כולל אתה בינה זו ו׳
והוא ממונה בהיכל זה״ ולפי היות הדברים כאן ב׳
בדקדוק אין הפסק בין אות לאות בשבת זה אמר א׳
אתה בינה זעירא להורות עליה ועל בינה: **טוב** י׳
יאיר כבד נשמע״ הקב״ה הנקרא טוב יאיר ה׳
הכבד לשמו הגדול״ **פנות** כנויות קדושים יש ־
מתמשים פנות כמו היתה לראש פנה רז״ל
מלאכי השרים הראשונים״ ואמר קדושים רומזי ע׳
שדי כי המלאכים המשמשים הם קדושים מקודשים
מאחר המלאכים לפי ערותין ומסתכלין במסתכלין
המלאכים״ ויש מתמשים פנות של עשר קבוצות והבן״ו׳
על כל שבח מעשה ידיך רז״ל על כל השבחות ה׳
שנותנין אלך מעשה ידיך״ **תתברך** ל׳
לנצח כרוב מבכן מתחיל לספר בהיות ה׳
המלאכים״ ומשמיעין בירתה יחד וכו׳ לאמול מלך אח׳
יש וכידו שבע של אש ומשה ומכבהנים ומייראים״
בספר היכלות ז״ל מי לא יראתם אותו מלך
נורא על כל מעשיו ברית ה׳
בזיע משמשים בבהל ובלשר מהבהנים כל משרתים
בגזה בכה לו׳ מופסין מתמי אימה ויראה ששמדין ל׳
לתמו קין בהם מוקדם ומאוחר וכל המסבב את הקול
מתחברו כשיעור שמע נראה לאש ולהבה עב״ל״
כלם אהובים רז״ל אהובים של הקב״ה: כלם ב׳
ברורים רז״ל ברוה לב״ כלם גבורים שמתגבר׳
בשיר כגבור לרוץ אורח״ עושים באימה וכו׳ לכל ישנים
בהם הקלה: **וכלם** מותנין את פיהם וכו׳ המלאכים
המשמשים בפיהם ובבינתיהם כמאחז״ל
יש אי׳ שמזמרות בבינתיה כמו הכתוב **בנחת** רוח
רז״ל מקדשין מלכם לעשות לו נחת רוח ו׳
ומכוונין להמתיק לו השיר: **בשפה** ברורה וכו׳ דע
כי כשהמלאכים קרובים לשכינה מ׳
מרננין בבינתיהן אומרים כשהם רחוקים מהכבוד הם
מרננין בפיהן״ בשפה ברורה בניעותה לשון הקודש
קדוש קדוש וכו׳ הקדושה הזאת אינה אלא סתר ד׳
דברים היאך מקדשים מלאכי השרת להקב״ה
וסוד קדושה זו של יוצר היא **בבריאה** ו׳
והארי ז״לה כתב כה סודות
נוראים כי המצוה אותה לקדושה של השמידה
ושם בשעה זו כותב סבור מאחר שלמעלה שנהסח״

מצוה ז

הן שזהו כבהמה ושל השמרה בתפלות ו׳
והאופנים וחיות הקדש דעת ד׳ חיות הקדש
הם חיה שמתה **אדם** פני א׳
אדם שעומדים בראש ואחריה אריה שור נשר
ע׳ רוחות העולם וחיה שמתה אריה פני אריה שמה
בראש ואחריה אדם שור נשר וכן כלם ואמר כי הם
המשמשים לשמות כל הצרפים באצבע ואותיהם בבוך
כבוד יי׳ ממקומו **ובפרקי** ר׳ אליעזר החיות ע׳
שעומדות בתימה ובריקה בתפלת ובדיע
ומזיעת פניהם נהר של אש יוצא ומושך לפניו שנאמר
נהר דינור וגו׳ עם שרפים שעומדים א׳ מימין וא׳ ואחד
משמאלו שש כנפים לכל א׳ וא׳ בשתים יכסה פניו שלא
יביט פני שכינה בב׳ יכסה רגליו ובב׳ ישתף ומעריצים
ומקדישים זה שמה וזה קורא קק״ק יי׳ צבאות וגו׳ עכ״ל:
והיכל זה נקרא היכל **עצם השמים** ו׳
והטעם לפי שהוא
עשוי **זוהר** של **בריאה** הבהיר שמים ודע
שאסד הספיר כב׳ אותיות התורה
שהם א׳ בריך וגו׳ הכתובים עם ישתרו קלא התיבות
הכתובים בהיכל זה תמצא אותיותיו של זה הדרך
קוף למ״ד ואו כתוב עם אותיותיהם יעלה בחשבון
מ״א בבוון כנגד מנין היכל עצם
השמים השלם מ״א כנל״ע והא יתיר שיננן תמן:

היכל ג׳ א״ב דרוך ששמות יהנו והיכל זה
נקרא **היכל נוגה** כנגד
נצח ודע כי ההיכל
הזה הוא יותר נעלם וממוכח מ׳
משני ההיכלות הקודמים ובהיכל הזה ד׳ פתחים לד׳
רוחות העולם פתח א׳ לצד דרום ובו ממונה א׳ ושמו
מלכיאל והוא שולט על כל פסקי הדינין אשר
נגזרו על בני אדם לדון אותם כשיולדו
מכב״ה השלטון בהם תחת ידי הממונה הזה ותחת ידיו
ב׳ סופרים ושמם **שמשיאל הכואל**
והם מתקנים כל
הפסקים היוצאים על בני אדם לדון אותם
ובשעה שהוא מעבב שלא ימסרו ביד
סנגדיאל הממונה בהיכל א׳
אשר בכל השעות בהמורות
העומדים לקטרג על בני אדם ולפני המלאך הזה מ׳
מתקן אותם ומשגיח עד בזכותם לראות שמא יש [illegible]
מלאך א׳ מלן ימין אף ולרבך הקן החזק עלנו אחר
שמתקן כל הפסקים ונזה הדינין בפתח זה לוקח אותם
גזריאל ומביא אותם אל הפתח הב׳ שבצד המזרח
ושם ממונה ושמו **עזריאל** ושם כל פתח

כך מצאתי
בס׳ הזוהר
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ופתח על שם הממונה שאמר עליו והממונה אשר ב׳
בפתח הזה הוא לאחד הפסקים לחיים או למיתה או ו׳
ותחת ידו ב׳ שמשים ששמם **סנוריא עדיאל**
א׳ שעומד מימין וא׳ שעומד
משמאלו השומר על הימין בידו הלניק חיים וחותם של
חיים בידו והשומר משמאל בידו הלניק המיתה וחותם
של מות בידו והשער הזה סגור כל שנת ימי המעשה
ובשבת ובר״ח נפתח להראות החיים בחותם החיים אשר
שם ובימים הכפורים השער הזה סגור עד עבר שער
המנחה אחר תפלת המנחה מתעורר ויוצא רוח מהיכל
זכות שהוא היכל ד׳ כאשר יתבאר בע״ה ונפתח השער
הזה ושומר המלאך הממונה ושני שמשים א׳ מימינו
וא׳ משמאלו ואותם חיים ומיתה בידם וכל נזה הדין ו׳
ואותיותיהן לחיים הן למיתה הן לחיים **בפתח ג׳ נגד**
כפון בפתח הזה נודע כשנזונים על האדם
מה יעורן בין לחלאים בין לעניות כל נזר דין שהוא
למיתה ועל הפתח הזה ממונה א׳ **הפציאל**
שמו והוא ממונה עם לסגור הפתח
על נזירת החיים הנזר שלא יקובל תשובתו בשום אופן
כלתי אם לא תהיה שלימה וחזקה ועל זאת א׳ יסגור על
חיים ולא יפתח וכאשר נגזר דין על בני האדם הקטנים
בעונות אביהם תחת יד הממונה הזה מלאך אחד
ששמו **עזריאל** ויוצא ומכריז לצד שמאל אז מ׳
מתשובה כבר הממונה כח א׳ אסכר
שמו ושולט בשער ההוא או **פתח ד׳** שומר לצד
המערב והשער הזה הוא שער הרחמים
ועל השער הזה ממונה א׳ **פדאל** שמו והוא מלאך
הרחמים ומכניס כל תפלה בעלי חולי ומכאובים
וכבר למלאך שאלם המלאך הזה זכותם ותפלתם ו׳
ומכניסם לפני המלך יי׳ צבאות ועם כל אם שלו מ׳
מלאך מלך א׳ מלן אף וכתי׳ ויאמר פדעהו מרדת
שחת מצאתי כופר בתוך ההיכל הזה מאור נקרא
נוגה וזה הוא והמאור מעורב ונעלם מאחר
המאורות שבהיכלות שאמרנו ואין בו גוון
מתגלה כלל ולכן נקרא מאור להורות על עקריתו ו׳
ואינו מתגלה כי אם בהתעלות בתוכו אחר המאורות
ואז על׳ מתגלה אורו גוון ממונה מאחר נוגה המאורות
והמאור הזה נקרא **זהריאל** וזה המאור נברא
משמשן משמחת קדש היורד ושופע מ׳
מהבינה שהב״ה ועם נא׳ עכבתי עד לגאותי ונעל
ידי כניסת אחר מאורות ההיכלות
הבחינות בתוך ההיכל הזה ובהיותם נכללים בו ו׳
ומשמחים ונדלקים בשמן הטוב וזה המאור הוא
לכל אותם שיש להם חלק לעה״ב והוא מעשה זיו ו׳
וזוהר לשיכנסו בשער ההיכלות בלא בשות ואין מוחה

נ״ד

ביום וכאשר היכל הזהר זה מתוקן בגמר ה'
ההיכלות המתוקנים אשר בתוכו אז הוא מופלא אור א'
מעשבן אהריאל שמו. וזה המאור שעמד מתחת
המאור אשר אמרנו למעלה שמו מעלה
קדש לכל אותם הנשמות אשר עולות למעלה כי ב'
בעולם לך שאר ההיכלות שזכרנו נעשו בכל א'
אופניו היה ובכניסה אל ההיכל הזה המלאך הזה
מושיח הוא ונכנסות בגמר
דיבור ומעשה שלהם להיות נקבה עם המרכבה והמאור
הזה אהריאל הוא כלול מן מאורות מתוכו כי שמו
המשתחה הוא כלול מן גוונים ובהירות
המאור הזה מתקן ולכן מתקנים תחת כל מאורות סביב
כל אותיות הסודות בנשמה והכל מאורות כלם מ'
מעומים ונשמעים לפניו וכלם נקראים על שמו וכלם
כלולים בו והמאור הזה עם הכל מאורות כלם כלולים
בתוך המאור הגדול זה הא' אשר אמרנו. וכאשר בנים
להתחבר יחד מאורות ההיכלות והמאור הזה אל בכל
מאורות בתוך המאור הגדול זה אל יוכל מכון כלם
אחת שמה אהריאל והיא כלולה בשש גוונים
אריה ונשר כלול הכל בצורה אחת
וכאשר המאור הגדול מחירבה יוצא
מכון ההתגלות ד' אותיות שלום בכל הגוונים ושמם
הדריאל יהדריאל אהדוריאל
אסימון והם לד' רוחות העולם ולכל אחד מאלו א'
כנפים וד' פנים. והשני פנים מסתכלין
לתוך המלבושים אל החיה הגדולה אשר עליהן ו'
וקשר פנים ההיכלים מכסים
בבנינם שאינם יכולים להביט במאורות הגדולים
שבהיכל מרוב ההתגלות והזיו והזוהר ואלה ה'
האופנים הם מרכבים המלחמה או שבית מלך
שאין מלחמה בעולם הזה שאינה למעלה
תחלה בבית המלאכים ותחלה שקין קשר ואחר ה'
וכאשר ישבו האותיות האלה להרחות מלחמה
שנתנו להם מלמעלה מהיכל זכות שעם
מקום הקין מזיעב עליהם נעשים הרחם
אילים ומחנות שאין להם חשבון ומהם
בגל שיה לשבח לבוכם ומהם שלוחים ממונים
לשער הלמניה מאורות הכתובה המעולי'
מן הקלמית והם שומרים קולכו דרכים של
יכזקו האלה הולכים מהיכל עליון
בהתגלות ההיכל בתוך המאור אהריאל
אשר אמרנו אשר בהתלבשות כאשר יהיה
שבתוך האופן עומד היכל א' ולו ד' פתחים לד'
רוחות העולם ובכל פתח ופתח י' ממונים שהם ב'

בכלים אחרבניס. ולא היה נועלים ומקבלים דין מהיכל
זכות שהוא היכל הדין סיגג ומשיפים הנשמה הצריכה
לייסוף ושמדין עם כזופה עד מלאת ימי מיתתה. וכן
הרע האלה מגידים לכל מי שיוצא דבר נבל מפיו. ומי יודע
תפלתו אינה נכנסת למעלה. וכן מגידין גם לכל עובר
עבירה שהוא אינו שלם בזו ועושה כרוזים יוצאים בכל
יום בכל הרקיעים ומכריזים ואומרים הזהרו מפלוני שהוא
מגודל על עון פלוני וכל ימי נדוי תפלתו אינה נכנסת
למעלה ולא נשמעה בצלה והמלאכים הממונים עליהם ב'
בהיכל מתגן עד שישוב בתשובה ואחר שובו מתקבלים
אותם הוא ומכריזים לו ומכריזים שלו פלוני שבוי קוא. ו'
ובהיכל זה יש מקום אחר שניין אורו כאור הזהב הקלל
ומתגולל לאור העינים ובאותו מקום נגזים כמה אילות
ומחנות מלאכים ולד' רוחות ההיכל הזה עומדים כמה
מגנים שורות שורות אל על או סביב ונגין אותם כמגין ה'
הזהב והמקום הזה נקרא תא הרצים והטעם
כי המלאכים שבתוך המקום הזה ה'
המגנים הם נקראים חשמלים והם שומרים להגן
על כל צדיק מגן והם מגנים על ישראל
רצים לבוא עם קרבם קרבנם אשר ישנן בהיכל עליון
שבקלותן כי הם כנגד רצים או יוצאים להיטיב ולא יוצאים
להרע על או נאמר והעיר שושן נבוכה ועל או נא' והעיר
שושן צהלה ושמחה ואלו הרצים יצאו דחופים בדבר ה'
המלך ועל נקרא המקום הזה תא הרצים לפי שהם רצים
להגן על ישראל בכמה דחוים בכמה חיבה מלאכים דין
מכח היכל הד' היכל הזכות. וכאשר רוצה לכנס במקום
הזה האופן השער על ד' ממונים שזכרנו לעיל ב'
נכנסים לפני הד' הממונים על הד' הפתחים ועולים כל
המגנים ומתאחדים כלם ברוח א' ומאור עליון ונקראים
כלם מגן א' וסי' אנכי מגן לך. בתוך ההיכל הזה יב
אופנים וקשורים בתוך ההיכל הזה והם עומדים בשני
נייבב לבין אדום אתנים ודין. ואלו נקראים חלונות
לפי שהם מתעתים להשגיח על בעלי עבר
המלבושים עם בני אדם וזשה משגיח את החלונות. ו'
והם עומדים להשגיח על אותם המתפללים המתקדשים ל'
לביותם עומדים עם העשאה המצוות ועולים ומביאים
אותם למעלה ונעשים להם עטרים וזהו חבורים המקשיבים
לקולך השמיעני והם מעלים התפלה למעלה עד פתח
היכל ד'. ומאלו האופנים הי"ב יוצאים ד' עמודים
לד' רוחות העולם ושמם עינאל
עזריה עזריאל
יהוריאל והם הנקראים א'
אראלים ונקראים חרבים ושמם
מן מלבן מן החרבים
מתנג'
שעיקר ההשגחה השקטה שלימה הא' נקראים חרבים

מצוה ז״ב

שהיא בהשגחה תמידית וזהו לשון תרגום והה׳ אופנים ה׳
האלה עומדים להשגיח על אותם העוסקים בתעניות ע׳
טובים וכן על אותם שחושב מחשבה טובה עם היות שלא
עשה בידים מפני שלא יכול״ **עזריאל** שעומד לצד המזרח
עזריה שעומד לצד הדרום להשגיח על
אותם המתחננים הצעקים אל המקום ע׳
עליהם עליהם׃ מאין יבואו בעזרתם להם לעשות דבר ועל
כל אותם הקולטים לדבר מצוה ולאותם השונים חסד עם
המתים וזה מצוה אותם למשלם ומוקק זכותם עם ל׳
לזכותם לחיי העה״ב״ **עזריאל** שעומד לצד צפון והוא
שעומד להשגיח על כל אותם החושבים לעשות
תשובה ... ולא עשו״ **יהדריאל** שעומד
לצד מערב והוא שעומד להשגיח על כל
העוסקים בתורה ומתכוונים בעסקם לתורה ולכל אותם ה׳
המדבקים אותם ומשגיחים עליהם להשיבם בתשובה לפני
קונם כה עושים ... וכל ה״ה האלה ביחד עומדים להשגיח
על כל אותם המשעים עצה רעה ומעלים הדבר למעלה
ומבטלים אותה העצה״ והמה כל ח׳ מאלה הד׳ מלאכים יש
כמה מלאכים אשר אין להם מספר וזה ההיכל בהיותו מ׳
מתייחד עם בשעת ... בבקר וגם היותו מתייחד
בהיכלות התחתונים ומתייחד ומתעלה ע׳ עמוד אחד
השעמד באמצע ההיכל ועולה עד ההיכל הה׳ וזהו תשוקתו
ואהבתו ויחודו ושלמותו״ וגם ההיכל הזה נפתח על שמונה
יתידות כהיכלות הקודמים ושני ממונים הם לצד
מזרח ושמם **יהודיאל עזריאל**
וכל א׳ מהם ממונה על
יב׳ אלף ממונים אחרים״ ולצד הדרום שנים אחרים ושמם
שפניאל עזוזיה וכל א׳ ממונה על יב׳ אלף
ממונים אחרים ואלה הם מ׳
ממונים על הכל ... על התינוקות של בית רבן וכל הבל
והבל נשמה ... רוח א׳ ועולה להתעטר למעלה ו׳
ונעשה ... שומר א׳ לקיום העולם״ ולצד צפון שנים
אחרים ושמם **עזפיאל קטטריאל** וכל אחד
מהם ממונה על יב׳ אלף
ממונים אחרים״ ושנים ממונים לצד מערב ושמם
עססניה אהדיריה וכל א׳ מהם ממונה
על יב׳ אלף ממונים
אחרים ואלה הם ממונים להכריז בכל הרקיעים לכל אותם
שמשבחים בניהם מתלמוד תורה ומבטלים אותם מלמוד
ומכריזים עליהם ואומרים ווי לבריות שהעביר את בניו
מהתורה ווי לו שאבד חלקו מעוה״ב הראתם ... שבל ה׳
הרב ... ״
ונחזור לענייננו כי היכל זה נקרא **היכל נוגה**
כנגד נצח ״... בנצח
הזה י׳ שבחים כנגד י״ם ומתחילים מ׳

מתעלה מרום״ כי הוא לבדו כנגד **אין סוף** בה׳ -
ומעלה מרום כנגד **כתר עליון** שהוא
מרומם יושב ... ונעלם על כלם״ ו׳
וקדוש כנגד **חכמה** שהיא מקור הקדושה וידוע
כי היא נקראת קדש כי כן נתבאר **בזוהר**
פ׳ ויקרא וז״ל מאי קדש אתר דשלחא דמשכן
דנחלין שעיקרא דעתיקא מתמן נפקא יוסף מנגן ונגלין הו׳
דאיקרי קדש שלחה עכ״ל והי׳ חכמה שהיא העין שממנו
יוצא הנהר שהוא הבינה וכן נתבאר נ״ב בב׳ משפטים
ובאחרי מות ובמקומות רבים שחכמה נקראת קדש
קדש״ פועל גבורות כנגד **בינה** שממנה גבורות
דינין מתעוררין ככ״ כמו״ ימלל גבורות יי׳״
עושה חדשות כנגד **חסד** שהוא מחדש העולם
בכל יום מצד האור המשפיע כדא׳ אמרתי
עולם חסד יבנה שעל החסד העולם קיים״ בעל
מלחמות כנגד **גבורה** שהיא מדת הדין המשך
כנודע״ זורע צדקות כנגד **ת״ת**
והטעם כי הוא האדון הזורע האור שמקבל
מהחסד הנקרא צדקה ... שהיא הכלה והיא ...
משפעת אותו בעולם נ״ב וכן העולם מתקיים ...
מצמיח ישועות כנגד **נצח** והטעם בזה ...
כי כשתולה הזאת הנקראת
כנסת ישראל ... הגבורות ונדבקת בגבורה העולם ...
בשני הרחמים ובגבורה הרגן ברחש הכבוד ונעדר גבורת
שובקת על ישראל ... ואינם ...
לאותה הטובה ... וזה ״ והטעם לפי שסבר ע׳
עליה ... הנכבד למקום ... נקרא אדם ... המקום
הנקרא **בתר** ... ישראל לא יעקר ולא יטרום
כי לא אדם הוא להנחם והטעם שזה המלך
הזאת שעומדת במקום שאינו נבלל בכלל אדם ולפי כי לא
אדם הוא״ ... כי הכנסת שעומד להטיב ולעשות חסד
עם ישראל״ כי בכל מקום שהמלכות לשון נצח בבחינה
הוא המנצח אויבי ישראל ומצמיח להם קרן ישועה
והוא שעומד ... לאויבי ישראל״ והכל נשיאות ...
נצח״ **בורא** רפואות כנגד **הוד** והטעם בזה
כי ידוע הוא שנצח והוד כ׳
נקראים כרובים כי הם כרובים לענין שהיא ג׳ אבות ב׳
כנודע ... שני הענין ... לענין כי או ...
ג׳ אבות האנוזים בענין מלכות שנצח והוד הם כרובים ה׳
הנה הנקרא ... וכו׳ ... צדקה
ומרפא בכנפיה כי ב׳ ... או ... להגן על
ישראל ... המקטרגים שמקטרגים עליהם למעלה
כנודע כי ... ישראל ... ״ **נורא**
תהלות כנגד **יסוד** והטעם כי הוא ...
... הנקרא נורא כמ״א הגדול הגבור והנורא

והטעם שנקרא הה' נורא לפי שהוא כלול מן החסד ומן
הדין" ומן הטעם הזה נקרא גם כן יסוד נורא לפי שהוא
כלול גם כן מן החסד ומן הדין" וכן נקרא המלאך שהוא
מקבל מתפלה שמונה ומשפיע בתפלה אחרונה:

אדון המלאכות כנגד **מלכות** נקרא אדון ע'
שנאמר הנה ארון הברית אדון
כל הארץ" והוא שעה נלחות בעולם כנודע" כל זה
נרמז בנוגה

ותמצא בהיכל זה לב הבריאה ולא תי' בעולם אחר
כנגד **היכל נוגה** שעולה בכסא ו'
ושם הבריאה הם לב" וכוונת התפלה
שלה ומתקשר בהיכל ד' ונעשה הכל קשר אחד
כנודע"

היכל ד' המחדש טובו וכו' כנגד ההיכל

מתגלגלין נהורין ודינין דשלטא מאן
דאיהו לחיים מתחדש כמלקדמין לאתר ייתא בשלטא
בנהורא דימינא דאיהו ז' כדקאמרן" ודע כי
היכל הד' הזה נקרא **היכל זכות** והיכל
הזה שנתן לשמור דתי התורה וכו' נדונים כל
הזכיות והחובות וכל שכר ועונש לכל שומרי התורה או
שבה אן" בתוך ההיכל הזה ד' היכלות זה משונה
מזה וכלם יקרא היכל א'" בהיכל הזה יש מאור אחד
הנקרא **זכות** ועל שמו נקרא היכל זכות והוא ה'
הנקרא א' ושם נדונים כל דיני בני העולם
וזהו ולא זוכים בכל יום" והד' היכלות הנז' להם ד' פתחים
ובהם ד' ממונים כאשר נבאר" ובפתח ההיכל הזה
הקבל הד' הוא הנקרא היכל זכות יש ממונה א' ושמו
סנסיניא ועל הממונה הזה יש ממונה א' בכח
שהוא כולל ממנו שניהם הם ע'
להעביר אותו בעולם ומפני שהוא כולל ממנו נקרא על
שמו **סנסניה** וכאשר הדין נגמר בתוך היכל זכו'
הממונה הזה אשר בשער ומכריז
הדין לאותם יב' ממונים הממונים על יב' שעות והם
שומרים ומכריזים כל הדינים שנדונים בהיכל זה: ה'
המאור הזה שאמרנו שהוא כולל הנקרא זכות ממנו
יוצאים שבעים נהורין וכלם שומרים כנגד עגולה ע'
להיותם נכללים זה עם זה שלא יתחבר א' מתחברו כדי
הסנהדרין השומרים כחצי גורן עגולה ויוצא מאו בתוך
המלכות ב' מאורות שומרים להעיד עדות וסוד
העניין כי ז' עיני ה' משוטטות בכל הארץ אשר ייראון
להם הנקודים או השמות **אורפניאל תגריאל**
דנריאל פלמיאל
אסימון ספיאל בואל

והם המשגיחים בעונות בני אדם והם ומשגיחים
נקשריר כל דיוקן ודיוקן ובזה מקבל הדברים הנשמעים ב'
בעה"ז הן רע הן טוב ובהיותם עולים למעלה מגבינים
בהם הב' מאורות הללו נראים המאיר והמגידים לבני
העולם ודבין את הזכאי ואת החייב לטוב או לרע לזכות או
לחובה ושמם הנז' הם סוד הדיינים" הב' מאורות הללו
שהם בתוך היכל הזה צריך לגן הסקר או לבר
יצאו עב' מאורות אחרים ומהם יצאו עב' מאורות אחרים
נעלמו כלם רין מאורות וכלם נכללים במאור הגדול הנק'
זכות ומשמשים עב' ומן ועב' לשמאל עיקר הדינים
חיים כי הם עב' הב' המלאכים כי כנודע עד אין
עב' הם **לחסד** ועב' של שמאל **בגבורה**
ועב' המלאכים הקדושים
יותר **בתת** שהוא המכריע ומחזק הדין ולכן עיקר הדין
על ידי המלאכים והם ממונים עליהם" וכב'
בעולם **בזוהר** כב' ויקנע ניבע ויען יהכין מסטרא דחס'
על סקדין" מסטרא דגבורה עב' סוטרין
מסטרא דהה' עב' נוין לאתבחרא עבד" ולע דך אחר
כי הנה בכל פקוד פי' כי שני מאורות הם עדים כדפי' במאור
הזה הנקרא **אל** זכות משתמשים בו ג' אותיות שם
יהו וכאשר יתחברו ג' אותיות אלו בהיכל
זה אז מתעטרים בו ג' אותיות אלו ומשיהם אמר דוד
הע' ואלהי לבר מתחי כהנה ריעה **אל** שם ההיכל
וג' אותיות המאירות בתוכו שהם **יהו** אחר כך
ויצא מאור אחד מאיר ומתפרש לד' רוחות שהם
ד' היכלות והמאור הזה קופא ג' מיני מאורות שהם ג' בתי
דינים המתחלקים למטה לדין בעניני העולם כאשר ב'
בעניות בחלאים בפרנסה וכמותה והד' היכלות ב' מהם
לב' מיני מאורות שזכרנו לכל שהם א' היינו והשמאל ג'
וההיכל הג' לכל אותם בעלי העונש הקשים בעניני
העולם" וההיכל הד' לנותנים אותם שהם יהיו אותם ה'
הראשונים הפנימיים אלה הד' היכלות הם נכללים בהיכל
הזה הנקרא היכל זכות על שם המאור הגדול זכות א' כדפי'
בכל פתח ופתח מאלו ההיכלות יש ממונה א'" בפתח א' יש
ממונה א' ושמו **נזריאל** והוא ממונה להודיע הדינים
שנגזרו למלך הממונה בהיכל א' שבכל
המשמרה ועו' המלאך הזה ממלאות הדינים וכרוזים ל'
יוצאים ומכריזים בכל הרקיעים בשמה ובשמחה וחופן
השלשלת הכרוז מתה את פה ומוקיע את היע עד הדרך
הגזירה הדין אחי' ביד השפוט ומכהזים אותו למעלה ביד כני
אדם וזו היא חכמת כסבל השפוט" **פתח** שני יש מ'
ממונה א' ושמו **דהריאל** והוא ממונה
להכניס זכיות בני אדם לפניו כה שיהיו
נדונים לכף זכות וכאשר האדם בעה דין והמלאך הזה
מכניס זכיותיו ונעלו מרופם מעשנותיו והולכת הכף

זכות מודיעה למצוה אשר בפתח היכל ג' ששמו ... ה'
פדריאל והוא מכריז ואו' פדעהו מרדת שחת מצאתי כפר
ומשם יורדת הנשמה ממדרגה למדרגה עד השער
כדי לנטל בפתח ג' יש ממונה א' נדריאל שמו ו'
והוא לבד שמו ממונה על כל
... בני אדם ומעכבים ומביאין אותם אל המשקל אשר
בפתח ד' אשר נבחר ושם עומדים או כנגד או זכות כנגד
חובה ... יד הממונה ... שבפתח שנאמר נבחר
כמה מלאכים ... להפיל האדם ... השטן אם
נברו זכות ואם נברו החובות ... כמה מלאכים ... ה'
הממונה הזה ... מודיעים ... לכמה מלאכי ח'
חבלה ... ונועלים השערים; פתח ד' בפתח זה יש
ממונה א' ושמו ראזניה והוא המשקל
אשר בו שוקלים חובה וזכות ... ו...
ידו ב' ממונים א' ... וא' ... שמו הדריאל שמו
ושבשמאל נדוביאל שמו ונקשר שקלו
חובה ... וזכות זה ... לזכות וזה
... לחובה וכל או הכתות והמאורות נגלים בזכות
המאור הגדול ואשר נגלים בו ... חיה אחת
... ושמה קומיאל והחיה הזאת עומדת
... בני אדם ... בכל ... כמה
... ... בכל ... וכלם נקראים ע'
... המשמשות בכל הארץ וקם ממונים על כל
המשמשים ... ע'
... וכן החיה הזאת עומדת על כל ... בני
אדם אשר ... ועל כל התפלות כי כל ... מתעברת
בהיכל הזה ... יום ובכל יום ... החיה הזאת ... ...
... ... לבני ... המאורות ... ה'
... המאור הנקרא זכות אל ... בק ...
אם ... לקיים ... אם ... אם ...
... בשערי ... עמה יב' ממונים וכל א'
... קיום ... תחת החיה הזאת ד' שרפים ... ושמם
הרפיאל ברקיאל קדשיאל ה'

קרוביה ואו הד' עומדים תחת החיה הזאת ...
רוחות וקם ממונים ... בתורה ש'
... וממונים ... ואו הד' כאשר ...
... ... של אש ... ומצא ה'
... ששמו עב אופנים ... אש ...
או ... ...
... ... ר'
... ... כמה
... ... ואו הד' שרפים ... ...
של אש ... ... כמה ... כמה ...
כמה רוחות כמה ... בכל ... ואשר נבנה ה'

הנזכר ... ... ה'
... ...
... ... הקול ...
... ...
... ... על בני ישראל ... ...
היכל ... ... על ...
השמלות הלא ואשר ... החיה הזאת עם הד'
שרפים ... כל השלהבות ... העומדים ...
... ...
... ...
בהיכל זה אין ... ששמם בני חיי ומזוני שאותם
... תלויים בהיכל זה
זכות אל תלויים למעלה במזל שהוא כתר ונקרא
שאינם תלויים בזה ההיכל ...
אותו בהיכל זה ואם זכה ... ממעלה ...
... ... קטנה ... אל ...
והיכל הזה עומד ... יותר ... ההיכלות ה'
הקודמים ויש לו ... ...
... אל ממונים ... ... ד' ממונים ... ...
על ... ... הד' חסדיאל קסריה קדומיה
דהדריאל ואו
הד' קם ממונים על כל ... ...
... לכתב וכלם ... ... או
הממונים ... ממונים קם ממונים על כל ...
העוסקים בתורה ... ... אשר ... קם
ממונים על כל ... ...
ממונים ... לכל ... ... בתורה
ולא עסקו ... ...
והחזור ... כי היכל זה נקרא היכל
זכות ... גבורה
... בו ... ...
זכות ... ... גבורה ... ...
... ...

היכל ה' אהבת עולם ...
...
החסדי ... היכל זה ...
... ...
... ... עולם ... ... ישראל ...
... ...
... ... אחד ... ממונה
... סנגריא ... ...
... ...
... בהיכל הזה ... א' ... ...

מצוה ז

מאורות מארבעה גוונים לבן שחור ירוק אדום וקרוא
הזה הכלול מכלם נקרא **סוריא** על כל האיילים א׳
אשר תחתיו ״ וכל מתחתיו הענפים מפורסם
בידו בזה הם נכללים כל המאורות אשר תחתיו ג׳ שמשים
בכל יום ובזמנם מתמן וקוה טוב ושמח וכל פתח לב מפורסם
בידו ״ ולהיות שב גוונים כל גווני ופתח רבן העליונים לבן
נקרא **אהבה** כדכתיב שם אתן את דודי לך שקורא
סוד ההתדבקות כל מתדבק **ורע** כי
נשיקין דאתלבש הם בהיכל זה שקורא למעה
ונפתח הכבוד הנקרא היכל אהבה ושם מתתקן ה׳
רוחניות השלם לשיר השירים ״ **והנני** מבחר לך
סוד **הנשיקין** כפי מה שפתר א׳
הוא הגדול המקובל כמוהר״ר
ותם
משה קורדווירו זלה״ה בחיברו הגדול בשם אור יקר ו׳
והשג בחסדו הגדול הזמין לידי הלכה מתנו בכתיבת יד
ומצאתי בו זה הענין ״ וזהו אתי ידידי הנה אזנך ו׳
ושמע דברי חכמים ומודיעם ״ **בזוהר** פ׳ תרומה
על ישקני מנשיקות פיהו מאי הא חמא
עלמא דאיהו אתשל מלי דרחימו בין עלמא עלאה ל׳
עלמא תתאה ושירותא דתושבחתא דאיהי דאתער
בנשיקין ישקני איהו אבל הא אוקמוה והכי הוא דלית
רחימו דדבקותא רוחא ברוחא בר נשיקה ונשיקה
בפומא דאיהו מבועא ומפקנא דלה וכד נשקין דא בדא
מתדבקין רוחין אלין באלין והוו חד וכדין איהו רחימו חד
בספרא דרב המנונא סבא הוה אמר על קרא
קרא נשיקה דרחימו אתפשט לארבע ר׳
רוחין וד׳ רוחין אינון כחדא ואינון גו רזא דמהימנותא ו׳
וסלקין בד׳ אתוון ואינון אתוון דשמא קדישא תלי בהו ו׳
ועלאין ותתאין תליין בהו ותושבחתא דשיר השירים תלי
בהו ומאן אינון **אהבה** ואינון רתיכא עלאה ואינון
רוחין ותלות דכל שייפי גופא בהא עבדו
כלב ד׳ רוחין אינון בנשיקה כל חד כליל בחבריה וכד ה׳
קאי רוחא כליל בחבריה אתעבידו תרין תרין כחדא וכד
מתחברין כחדא בדביקו חד אינון ד׳ בשלימו ונפקין דא
בדא ואתכלילו דא בדא וכד מתפרשן אתעבידו מאינון
ד׳ רוחין חד אילנא ואיהו רוחא חדא דכליל מד׳ רוחין ודא
סליק ובקע רקיעין עד דסליק ויתיב לגבי חד היכלא ד׳
איקרי היכלא **דאהבה** ואיהו היכלא דכל רחימו
עייל ביה ובהוא רוחא הכי איקרי אהבה
וכד קאי רוחא סליק אתער להוא היכלא לאתחברא
לעילא ד׳ אתוון אלין לגבי ד׳ רוחין ואינון אהבה ואיבלא
אלין אהבה כד מתחברן דא בדא מיד מתנשא דא
בסטרא דא ודא בסטרא דא **א** מיד נפיק **ה**
ואתחבר באת מתדבקן בדביקו ו׳
ואתעבידו תרין אתוון אחרנין **ב״ה** ואתכלילו רוחין
ברוחין בדביקו דאיהו ותרין לא אינון אינון מאיהו בהדי
רוחא לסלקא מתנשא בהא כדקא יאות כיון דסליק
קדמאה אהבה שלימו בכלא דכל אינון ד׳ רוחין סלקא
בחד מתנשא גו רזין על אף וקטע מ׳
מלה וחשיבה דליטין ואיהו מתנשא על כנבדו דאתכסר
נקה אתר סתימא דכיא ברזא דעלמא לעילא וקוראן
כנדו איקרי **מים רבים** כיון דמטא לגבי הקוראן
בתשרי״ן קדים לגביה ולא יכיל
לאעברא ליה ולאעברא בהו עד דאעיל לגבי היכלא
אהבה ונ״ל אתר שלמה מלבא בביום שבחירה
מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה
מים רבים אין מיין עלאין דכנבדין גו עלמא עילאה ונהרות
לא ישטפוה אין אינון נקה אתר סתימא דאינון אתנסר ה׳
הקוה מתמכן איהו מתלבשן בעלמא מ׳ דרגים וזאת איהו
הב תשריין דקשר כיין לאחזה **אכתריאל**
משגר עיהן דאחזיה בשמא
נפקא מתקקא **יהוה יה צבאות** כיון דאעיל ל׳
לגבי היכל אהבה אתער
רחימו דנשיקין עלאין דכתיב וישק יעקב לרחל לאתקני
נשיקין דרחימו עלאין כדקא יאות ואינון נשיקין שירותא
ואתערו דכל רחימו לאתדבקותא וקשורא עילאה ובגין
שירותא דתושבחתא נשיקתא דא איהו ישקני מאן ישקני
הקוה דסתים גו סתימו עילאה ״ ואי תימא סתימא דכל
סתימין בה תליין נשיקין דנשיק להאי הא סתימא דכל
סתימין לית מאן דידע ליה ואיהו גו מעה נהירו חד דקיק
סתים דלא אתגלי בר בחד שביל דקיק דאתפשט מניה
ואיהו נהירו דנהיר לכולא ודא אתערו כל רזין עלאין ואיהו
סתים לאתגלי סתים לאתגלי איהו ואנא דלא אתגלייא כלל
ואתערו דסליקו דנשיקין ביה תליין ומגו דאיהו סתים ש׳
שירותא דתושבחתא בהוה סתים איהו ואתכליל תליין מאי בגין
יעקב הכא דהא ביה תליין נשיקין אלא ודאי הוא ישקני הקוה
דסתים לעילא ובעא בההוא היכלא עילאה דכל גווני תליין
ומתחברן ביה ודא איהו יעקב דדבקותא לאתדבקא מלבא
כברא הכי איהו ונ״ל כתי׳ ישקני מנשיקות פיהו ״ עכ״ל
לשונו ״ **והנה** ראיתי לכלול בביאור מאמר זה ז׳ כ׳
כללים ״ **הא׳** רוחא ברוחא מאי איהו ״ ה׳
הב׳ מאי ״ **הג׳** אהבה ד׳ אותיות אלו והאלו־
בהם אותיות השם דקאמר ״ **הד׳** איבלא
דאהבה דקאמר מאי נהו ומאי איתעביד **הה׳**
היכל אהבה מאי נהו ״ **הו׳** משמא דעכבא י׳
אכתריאל מאי עניין ״ **הז׳** ידו״ד יה צבאות
דקאמר מאי עניין **הח׳** נשיקין
הט׳ השירות מה הוא סתימא וכ׳ **הי׳** הכלולים
בעקב דקאמר ״ וקנה בבחור י׳ כללים אלו י׳
יתבארו דרושי המאמר הזה בעז״ה ״ **הא׳** רוחא ברוחא

שמצינו שנזכר **בזוהר** שיר השירים ז"ל יעקב דביקו
דאיתעבידו רוחא ברוחא דקא"ל ד' רוחין מתחברן
ואתעבידו כחדא לא יכיל רוחא למהוי ונטיל קדמאה רוחא
דחבריה לאתדבקא ביה משתכחי רוחא דילה ורוחא דחבריה
הא תרין אלא הכי חבריה משתכחי ד' רוחין מתחברן כחדא
בחיבור נשיקין עכ"ל" והענין כי ג' הספירות ב' בחינות
הא' יקרא נפש והב' יקרא רוח ואין כאן שום רוח חיוני ב'
נשלח מהמאציל לכל ג' הספירות ואור זה המתפשט בהם
יקרא רוח ועניינו כח המאציל המתפשט בנאצל ולהחיותו
ולקיימו והנה החיות הזה מצד מציאות עצמו הכל א'" אמנם
מצד מציאות הספי' בעצמם יתחלק לבחינות רבות כנודע" ה'
הנשמה נפש רוח א' שוה במציאותה" אמנם בהתפשטה
א' בגוף לא ישתנה ממשלתה כענין כממשלתה בחוץ" ונמצא
זה חיות בנפש אין בגוף וכאשר השתתף הנשמה א' בגוף ל'
נבדל על ידה ישתנה ממשלתה כפי שינוי האיברים ונמצא
זה חיות בנפש עצמו אין בחיבורים וכן הענין הזה ממש א'
באור הזה המתפשט מן המאציל בנאצל כי המאצי"ל
מצד עצמות אורו מיוחד בלתי מתחלק לחלקים בלתי משתנה
בשינויים אמנם בהצטרף אור זה אל הספירות יתפעל אור זה
כפעולת הספי' כענין שהפעולות בעצמם ישתנו אל הספי'
מצד שינוייהם אל האור הנאצל מהמאציל" **והנה** נודע
שיש אור בסוד היא **התת** ואור בנקבה
היא **המלכות** דקיימא אור **אין סוף** ה'
המתפשט בהם להיות
הקטנה בהתהוותם מתוך מראה נר' שש קצוות שבה ה'
ושש קצוות שבמלכות ואין ספק שהאור בעצמו כלו אחד
ולא יבחן לשנים אלא מצד הספירות" המשל בזה אור ג'
ניצוץ השמש שמצד עצמותו א' ונתפשט דרך שמשית ירוקה
ומשם יעבור ויאיר דרך שמשית שחורה הנה האור אחד
הוא ושינוי האור אינו בעצם האור אינו אלא בשמשית ו'
ונמצא הרואים האור דרך השמשיות נשתנה האור בשנוי
מראה היות השמשית בו דרך השמשיות ההם אמנם אורו
האור הוא אור ממש בהיר הוא בשחקים" אמנם ישתנה
עיני המביטים וכפי שיוכלו עיני הרואים להשיגו נעשה לו
שני המקומות האלו הא' ירוק והב' שחור" והנה עתה נאמר
שהם שני אורות אור ירוק ביותר מהשמשית ירוקה לשמשי'
השחורה ואור שחור העולה מהשמשית השחורה לשמשית
ירוקה **כסוד** ניצוץ השמש העולה ממטה למעלה החוזר
אל מקומו שזהו סוד קשר הספירות ממעלה למטה ו'
וממטה למעלה" ונמצאו הם ב' אורות והם ד'" שהם ה'
ירוק ושחור" והם ד' ירוק ושחור שבירוק" ושחור וירוק
שבשחור והם ד' בחינות בספירות האלו כי **התת** היא
המראה הירוקה **ומלכות** המראה השחורה
והנה האור שהוא אור רוח חיוני המתפשט
מבעל **החיים** לגבם יבחן כפי בחינתם אל ב' אורות

שנותן רוח חיים **בתת**" ונותן רוח חיים **במלכות**
וכאשר יתקשרו בסוד קשר נשיקה
כאשר נאמר הנה ישתתף ויתייחד רוח ברוח ויהיו שתי
בחינות **בתת** רוח עצמו ורוח המלכות המשתתף מ'
ממנה בו" וכן שיהיו **במלכות** רוח
עצמה ורוח התת המשתתף ממנו בה (וקיימא
רוחין דאמר הכא במאמר שיר השירים וכן במאמר
אשר למטה) ונתבאר ענין הרוח בעצמו מה ענינו)
הב' פיות" הנה אם מצד עצם כל האיברים הפנימים
על היותם אשר להם יתחבר הענין לאין תכלית ו'
ונמצא מראה המובדל והנה בענין הפה בדרך נאמר כי ד'
ראש הזכר הוא סוד **חכמה ובינה** יחד אמנם
איברי הראש כגון שערות
ועינים אזנים וחוטם וכוונת הכל בסוד המתגלות ו'
והמשתתף העינים בהם" וענין **הפה** במראה אלקי'
הוא הא' הלשון" הב' משך המתפשטות
הלחיים מכבנים עד שנעשה המקבל הקול" הג' הלשון:
הד' השפתים" הה' השינים" והנה הלשון הוא ח'
חכמה ולא בחינת הנשמה ממש אלא בחינה
אחרת בה בעצמה המתפשטת למטה להוסף
לב' נתינת אל **הבינה**" והנה הלשון הזה הוא
מתפעל הספירות לאון בבינה
ועליה נאמר כלם בחכמה עשית והנה בחינה זו היא
נמשכת בבינה שהיא מציאות ההתפשטות הפה עד
לאון" ובחינת התפשטות הלחיים שהם חלקים **הב'**
הוא בחינת הפה למעלה ששם הלשון" ובחינת
הפה למטה שהלשון שוכב עליו והיא בחינת הבינה" ו'
ונודע כי הזקן נמשך מלמעלה **מחכמה ובינה**
השערות דקיימא מוחא שבחכמה
ומתפשטות עד הבינה דקיימא ב' הלחיים המתחתונים שהם
הבינה וב' הלחיים הם **גדולה גבורה** המשמשו
בבינה ומצד בחינתם האחרת
הם הזקן ומצד בחינתם התחתונית שהם האמים גבורים
הם תחת הפה" ולחיים אלו ולשון בתוכם הוא סוד **ד'**
כזה **ד'** הה ב' הלחיים" לשון באמצעם כזה **ה'**
הרי **התת** בסוד **הדעת** ונודע שגם
נקראים למעלה חד"ס דקיימא)
הספירות המעולות בבינה וכמו שבהיותם למטה
במציאותם הנקראת גם שהם **גדולה גבורה** ה'
הם דרועין" **נצח והוד**
שוקין" גם ונה"י **תת ויסוד**
ומעלתם בסוד הראש הם בסוד
הדעת המתפשט בתוך **התת** כדפי' באידרא
כן ענין זה ממש למעלה בדעת
חד"ס ימשכון וקיימא סוד הדעת שהם ג' הקוות רוחיים

דהיינו הם מתפשטים כמשה בהך הגוף כמו הקורה
נעלמות שבבינה ושם הקורה אז שהם לבוש למעלה הם ב׳
אלהיים שהם ב׳ ווין שבסוד ה״ שיש בהם דין ורחמים
אמנם הלשון היא אמצעית דקה והיא אמצעית בין
הדין והרחמים ולכך מות וחיים ביד לשון והנה לבוש לשון
בהיות ב׳ לחיים אז ומלמעלה מתפשט הלשון דהיינו חכמה
א׳ הדעת אמנם למטה מלבד הלשון בינה ונעלמות לפי זה
בפה חכמה ובינה כמו שכתב מהם **גדולה וגבורה**
ושניהם אחוזות בחכמה ובינה
ומתפשטת החכמה מלמעלה עד השפה העליונה ו׳
ומלמטה הבינה עד השפה התחתונה והיינו סוד שפוון ד׳
המלבן דהיינו **נצח** סוף התפשטות החכמה ו׳
והוד הוא התפשטות הבינה ולא סוף ה׳
התפשטותה אז אמנם הוא השער החמשים
שהוא כנגד כל מה שאמרו התפשטות מתמיד וב׳
בחינות אז שהם בחינת החכמה מדריגה אחרונה שבה
ובחינת שער החמשים שבבינה הם סוד השפתיים ג׳
נמצאו השפתיים נצח והוד הוד שבבינה כי בינה עד
הוד מתפשטת והם ה׳ ספירות **גבורות** נ׳ שערים
כל מדה ומדה מאלו החמשה כלולה מעשר
ושער החמשים מאז היא עצם **הבינה** הכלולה מהכל
דהיינו עד הוד מחסד עד הוד נעלם שער
החמשים עד הוד **והחכמה** סוף התפשטותה בהן
ימין עד **נצח** הוא נצח והוד למעלה מ׳
[illegible] בחכמה ובבינה הוא שפוון המלבן
והם אחוזין בגבורה ובחסד שהם שני אלהיים לכך שפה
עליונה נצח מצד החכמה שהיא עליון מכל הפה כנ״ל
ושפה התחתונה הוד שהיא התחתית מכל הפה ואינה בחינה
אחרונה שבבינה מפני שיש עוד לבינה עשים והתפשטו׳
למטה בזקן ובגולגלת אמנם החכמה אין לה התפשטות עד
ושפה זו היא סוף התפשטותה והם דבקים כל אחד מהם
בשתי לחיים שהם מצד בינה למטה חסד גבורה גם מצד
החכמה הם השפתיים הם כנגד השושנים כנ״ל שפתותיו
שושנים [illegible] חוור וסומק והנה בזה נבחרו ד׳ חלקים
שהם תוך תשיעות הפה לשון שפתיים נשאר עוד
לבאר שניים והם סוד ל״ב שניים בסוד **ל״ב** נתיבות
חכמה ונאו השיניים לכל א׳ וא׳ יש לה מקור
למעלה שיונק מהמאור שהוא לחות הראש דהיינו ל״ב ב׳
נתיבות חכמה והם לבנים אחרים ואם יתלבנו להם א׳
[illegible] הלבן הנה יתלבנו מצד האורים העליונים
והיינו ולכן שניים מתלבנים מסוד החלב העליון ושניהם [illegible]
שאך כמגדר ההלים ואז שהם האורים ששלו מן הריקה
מעגום דשינים דנוקבא אית להו דינא לכך [illegible] לרחוץ
בחלב דהיינו החלב דין הבינה המתמתק במשקה ה׳
החכמה ומתלבן והיינו הלים המתקק לחלב בהדי

הלם׳ ומתלבן דכנגד מתייתא אתפתיין בב״ו״ והנה אז
השיניים מסתפים י׳ למעלה וי׳ למטה אז מצד אבא ואז
מצד אימא הא כ״ל ו׳ שנים הם בתמלא בסוד ך׳ ותמוש
נותכות מקשתם הם ה׳ הנעלה ותמוש נותכות מהיינו
הם ה׳ שלמה הם סוד **הוה** מצד החכמה וסוד
הוה למטה מצד הבינה הם השניים שבהם
נשמע השמע דהיינו בדבור והרוח כאשר נבחר והנה
הלשון שהוא סוד **הדעת** שהתפשטותו עד היסוד
כגודע הרך בין כל הכינה הא בין זה
לזה אמנם מה זה יפתח ומתיחתו היא **המלכות**
לכך כאשר יפתחו השפתיים העליונים
התגלה המלכות למלכות שהיא על נצח והוד דבקה ב׳
בגולה הזה והיינו אדנ״י שפתי תפתח כי פתיחת ב׳
השפתיים הוא שם **אדני** שהיא מלכות ולכן פ׳
פתחו לי שערי צדק שהם נצח והוד ואז הם
שערים לצדק שהיא מלכות למעלה למטה מנצח והוד
בגולה כמו שהיה מתחלה קודם המיעוט ולא הגיע
המיעוט במדות השלשה בחכמה ובבינה והנה
נמצאו לפי זה פה הוא מלכות והוא נצח והוד והיא סוד
הדעת והיא גדולה גבורה מצד החכמה והבינה והיא
סוד ו׳ הקוות שהדעת נעלם בהם ובהם סוד ל״ב נתיבות
וכל זה נכלל בפה הזה אמנם פעולת הפה הוא כי ד׳
רוח חיוני הוא הרוח הבא למעלה כובש מתמן לנולם
להלביש כל דבר מרום כנ״ל וברוח פיו כל צבאם ונפש
הבהמיים והיינו סוד הרוח החיוני היוצא מן הבינה ו׳
ומלביש ומחיה גם שאר אברי הגוף שהם **מחסד**
עד **המלכות** אמנם יש מקום למעלה
הרוח הזה והוא הקולות אמנם מעשה
[illegible] שהוא דין ואינו כן עכין הפה שהוא ר׳
האורים מזוגים ושפתיים יוכיחו שהם שושנים חוור וסומק
כנ״ל אמנם כמו שיש פה לדבר שמתנה מעשה ה׳
הדבר דהיינו קול ודיבור הנה ומלכות מתגלגלים מעשה
בסוד האותיות הקדושות בפה בתמונה נעלמות והכל
מצד החכמה שהתוך הוא נבעבר דבר ורוח חיוני
שבין התוך והלשון והדבר והרוח יוצא כן למלכות [illegible]
ראשונות שבה ששים גלגלת וכל האיברים ולה פה ה׳
אמנם היא דין והיינו דאתמר כחוט השני שפתותיך
שהוא דין כי שני הוא אודם דאתמר ומדברך נאוה ואם כן
מה נאמר פה לנקבה והנה פה הנקבה כמו שאמר
ה׳ שלא תהיה האורים כל כך כמו הזכר וכמו שמפה הזכר
יוצא רוח חיוני כן מפה הנקבה יוצא רוח חיוני והיינו
ששנית ירוקה שהוא הזכר שרוח חיוני אור היוצא מפה
ירוק אדום ולבן כנ״ל שפתותיו שושנים ושושנים אדומה
אז שהוא הנקבה שהרוח או אור יוצא מפה שחור ומשם ה׳
[illegible] השניים יתבאר לקמן בעה״י ה׳

מצוה ז׳

הג׳ אהבה הנה אלו אותיות הם סוד ד׳ אותיות
יהוה״ א׳ כמו י׳ וכן פי׳
בתיקונים כי י׳ שקל למעלה כמו׳
י״ל על ואו של אלף וכן שקל למטה כמו״ למטה באלף כזה
א ואו במתעגלגלתן הייט ואו במתעגלגל אלף כזה א
עם ההוין הם כסדר שתי ההין של שם
שניה ול׳ ב היינו ד׳ מעלם שנים ״ וגם
בחוט ואו יש סוד חי כדפי׳ בתיקונים שעה
קלות מצד ימין נקבות מצד שמאל ו׳ קלות במתעגלגל
הם ח״י והיינו ב׳ עם ג׳ גווין כזה ב עם ג׳ ווין
שנעלם חי׳ נמלכו אותיות אהבה מתוך אותיות
יהוה וכמו שאות י׳ היא זכר ואות ה׳ נקבה רומזי׳
בחכמה ובבינה כן אותיות אה יתאחו
בהם ובמו שאותיות וה יתאחו ת״ת ומלכות כן אותיות
בה יתאחו בהם ונמלכו אותיות אה
יתייחדו נעלמים ואותיות בה יתייחדו נעלמים כמו כן
יחוד חכמה בבינה ויחוד ת״ת ומלכות ויתייחדו שני אותיות
אה עם אותיות בה כמו שיתייחדו חכמה ובינה עם ת״ת
ומלכות והיינו נמי קשר שם בן ד׳ ידוד ״ ונודע כי הד׳
אותיות ידוד הם סוד המרכבה העליונה י׳ בחסד
פני אריה ״ ה׳ בגבורה פני שור ״ ו׳
בת״ת פני אדם ״ ה׳ במלכות
פני נשר ״ והנה של אותיות אלו
אחר במאמר קשר לאחינו שהם ד׳ פני׳ ד׳ רוחין כחדא
ענין א׳ שהם ד׳ אותיות אהבה והם נב׳ אחינו לשמאל ד׳
קדושות דהיינו שם בן ד׳ יהוה ״ ואח עוד שהם רקיעים
שלכה כדפי׳ ואח עוד שהם בחבורתן וב׳ כדפי׳ שהם סוד
קשר וחבור חכמה עם בינה ות״ת עם מלכות ולהיותם
יחד ״ ואח עוד ואינון רוחין להיותו ואחדות דכל שייכי נגלה
שהם ידוד דהיינו אותיות אהבה בהם כלל כל הענף ו׳
והיינו יה השם וה נגלה כדפי׳ לעיל וכדפי׳ בתיקונים
כי שלש ראשונות שהם יה הם נעלמים
וה נגלים בסוד שש קצוות בהתפשטותם גוף ודרועין ו׳
ושוקין וגופא ואמה ״ ואח מתגלגלו הן הן כחדא כדפי׳ כי
נקראים סוד יה וסוד וה והיינו אה בה כדפי׳ ״ ואחר וכד
אינון מתחברן בדביקו חד דהיינו כלל וייחוד ד׳ אותיות
יחד כזה אהבה דהיינו ידוד ״

הד׳ היכל אהבה הנה ענין האבות לא
יושג א׳ התקונים וגם
הנה גם על ידו אי אפשר הם לא שנתפשט כל ההיכלות
מדרגה א׳ מדרגה המתעלה כזה ״ ספי׳ הם היכל א׳ סוד
הנשמה המתפשטת בגופם הוא אור הנאחז במצל ה׳
המכונה למעלה בשם רוח חיים והוא כח המתפשט בגופם
ועוד הנקרא אור הספירות א׳ היכלות הנה׳ להתלבש בהיכלות
אחרים שניים הם סוד כסא הכבוד ועוד להיכלות אלו היכלות

שלישיים להתלבש ״ ואמנם היכל אהבה הוא ה׳
המתדבקת אינו עצה והוא היכל החסד
נקרא אהבה מפני שבו מתעוררת האהבה דהיינו ר׳
רוחות קשר ד׳ אותיות אלו א׳ היחוד וזה שלה רק היכלות
שניים שהם כסא הכבוד עד שלה סוד האהבה א׳ היכלות
ראשונים שהם הספירות בעצמם ושלה א׳ החסד שהוא
המכונה במאמר הזה בשם היכל אהבה ״ וידעתי כי
יש שואלים בתמיה כי היכל אהבה הנז׳ הנה הוא היכל
אהבה שבהיכלות שלישיים שהם׳ והם היכל לבנת הספיר ו׳
והיכל נוגה והיכל עצם השמים וכו׳ ואין הדבר כן אלא הוא
החסד ממש שהוא נב׳ נקרא היכל אהבה והקורא ה׳
הגמור לא כי בה כל אהבה מתעוררת האהבה ושלה
לחסד עליונה והיינו סוד ובקצת היינו דקאמר דהיינו
שלשה מהיכל אהבה התחתון להיכל אהבה העליון ש׳
שהוא החסד ועיין זה מוכרח ממקום אחר בזוהר
פ׳ פקודי בענין ד׳ שנכנסו לפרדס אחר
בענין ר׳ עקיבא כי הוא שנכנס לחסידא דחכמה בפרדס
דימינא ואתדבק בימינא וסליק לשלם כי מאוד להיות ה׳
היכלין דחיקי היכל אהבה אתדבק ביה בהיותו דנכנס
וא׳ הוא היכלין אינפליק תיקו נאדבקא ליה בהיכלא דנגלא
במהבה רבה כדין אשתלים בדא׳ דהימנותא ואיהו
סליק ואשתלים אהבה זווגא במהבה רבה כדקא חזי עכ״ל:
והנה מתוכו מוכח שיש היכל אהבה זווגא דהיינו
היכל אהבה בהיכלות ממש ״ והיכל אהבה
הם שהוא החסד ״ והנה ממש רבה במאמר הזה
במאמרו סליק ובקצת היינו עד דסליק ויתיב לגבי חד
היכלא דחיקי היכלא דאהבה כל עניית האהבה מהיכל
אהבה התחתון להיכל אהבה העליון שהוא החסד ממש
כי הספי׳ היכלות ״ וכן לקמן במאמרו כיון דסליק הוא
אהבה וכו׳ היינו עליית מהיכל אהבה זווגא ממש בחד
מתנא היינו אהבה דקאמר לקמן דהיינו כסא הכבוד

הד׳ אבא להבה וכו׳ הנה נודע בענין ההשראה
א׳ הזווג שהוא מלך נשמתן של ישראל
והנה ישראל מלמטה יעוררו התיבה וגם תפלתם וכודע
שענין התפלות היינו אל לעורר בסוד נשמתם שהם
אחוזות למעלה היחוד בספירות העליונות אמנם כאשר
אנו מתפללים בברכה ראשונה יעלה אור כה כלולים ד׳
היכלות והיינו שאנו מייחדים אותם ונועם אותם
זה כזה ״ ובברכת אהבה עולם עד אתה ויצב הוא ה׳
היכל אהבה ״ והנה בברכת אהבה עולם מעוררת שם
אותו הרוחות לעלות לקשר הספירות כי קשר אהבה
חי׳ וכלנו מלא החסד כדכ׳ אהבת עולם אהבתיך על
כן משכתיך חסד ״ והנה הרוחות הנזכרו בין כל
תפלת בני עם ישראל עולה בהיכל אהבה ועם אותו ד׳
רוחות האותיות נקשר ונסדר ע״י סוריא שר

[illegible]

והיא יקבל כל הנשמות המתעוררות מלמטה והוא גנ"ה ועל
זה נאמר אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף"
וכאשר יבא מלך המשיח יתעורר ההיכל הזה למעלה
והיכל אחר למטה בהיכל הזה ועליהם נא' שני שדיך כשני
עפרים כי המאו"ר הגדול והיה הראשונה אשר אמרנו
מוכלין ב' מאורות כלולים יחד מתקשרים זה בזה ונקראת
שדי והטעם שנקראת שדי מפני שיונקת בהן או
העולם ועוד כי א' מקבל מן המקום הזה
כל אותם הרוחניים למזון ואיות המלאכים אשר בהיכל
זכות אשר הם מצד הימין וכן לכל אותם המלאכים ה'
הנקראים יהלויה המשכן ומטעם שהוא מספיק להם מזון
נקרא א' שדי א' שהוא כדמות בהיכל ד' ושדי מפני שדים
העליונים והטעם כי הוא מספיק אלו המעלים לכל
אותם המלאכים. גם המאו"ר הגדול הזה יונקת ממנו אחת
מתנייה והוא על השמאלייה הנקראת שזכר והוא מ'
ממונה על העולם בזמן שיש רעב ועוד נאמר הצדיקים
שלא ימותו ברעב ומעדת לכם שלא יתקלקל המזון ב'
בשנים על ב' כחות הנראה הנקראים עוד וכתיב ונזרקו
לשוד ולכפן תשחק" בהיכל הזה יש ב' מאורות עוד כל
א' יא' על אלף אלפי אלפים ועוד הבן הנקראים **נפנים**
וכלם עומדים באהבה ואלו הם המכניסים
אהבה בין ישראל לאביהם שבשמים ונקרא בהזכרתם ה'
התמידית שישראל עושים למעלה וכאשר מעשיהם ה'
האהבה מלמטה אז מתמלא ההיכל הזה מכמה טובות
מכמה חסדים מכמה רחמים ואלו עומדים על אותם
המוסיפים נשמות באהבה על ייחוד קונם והחסד שעושים
בני אדם כלם עולים כאן ומשם עולים ומתעוררים לפני
הקב"ה ולהיכל הזה שלשה מאות ונשים ואחת יתרות
כמנין יאות האמת " ממונה מכלם ל' **יתרו"ת** ע'
עליונות מכלם ושמם **קרשיד"ץ**
סרטיה"ץ **עסירי"ה**
קדמי"ץ ואלו הם
ממונים לעמוד העולם בשעה שבא כאשר
הנשמה נתוספת בישראל או יוצאים עמה ומעבירים מכל
ישראל כל רוגז וכל דינא וכל עצבות ומשמחין אותם בשמחה
ואלו הם משמחי עולם ואותם אשר הזכרנו להעביר הדין
מאותם הנשמות בגופם ולהיכל כל היסודות שבהיכל
הזה הם בגולי שמחה עכ"ל זלה"ה"

והאר"י ז"ל כתב אהבת עולם הוא היכל אהבה
שהוא **החסד** הנודע והוכן בחסד כמו
גם אמר הפסוק ואיש אשר יקח את אחותו חסד
הוא כי חסד המתקנת והמזווגם ואמנם כבר ידעת כי כל
הכוונות של התפלות הן אחד לחבר זעו"ר ונוקב"יה ולמוגם
ובהיות בית המקדש קיים היו מוחין דלהון קיימין ולא היו

מסתלקין אך עתה המוחין מסתלקין מעיקר ולכן נקרא
זעו"ר ונוקב"יה כנחלים ואובדים ומשין הנל וכו' הוצרך
להחזיר להם המוחין והענין כי הלא כל כוונתם למזוג
כה שיולדו שניהם ונשמות בעולם והנה יהיה עתה ה'
הזה הוא מן המוחין ואם אין להם מוחין איך יולדו כי לכן
בהיות הקטן אינו בזה עד שיגדיל כי אין בהן להם מ'
מוחין עד שיהיה בן י"ג שנה ולכן אנו צריכים להב להם
מוחין כי המוחין הם בב' בחינות א' הוא סוד מוחין דשעת
הלידה או מוחין דג' ראשונות כמש"ג בשער" ואמנם קודם
שנזווגם במנידה צריך שיהיו להם מוחין ולכן כאן ב'
בהיכל אהבה אשר בו סוד הימין המכוון בחסד כמו
ושמין בו סוד מיין נוקבין לשער זווג העליון של אב"א
ואימא שבאצילות בה שני זווג אבא ואימא יולדו
וימשיכו מוחין לזעו"ר ונוקב"יה ויזדווג זעו"ר ונוקב"יה
גם הם אחר כ במנידה כי ענין הקטנות הוא בחינת זווג
אבא ואימא והורדת המוחין בזעו"ר ונוקב"יה ואחר כך
במנידה הוא זווג זעו"ר ונוקב"יה ולכן בזוהר מאמר הקטנות
מן התפלה כי הבין הקדוש ואמנים אחרים אשר ה'
הזכרנו אומרים לא היו מגיעים להתפלל אך בהגיע
זמן קטנות היו אומרים ה' ראשונה כי ב' זווג אבא ואימא
כי עתה הקטנות הוא תיקון ורמ"ח איברים דזעו"ר אבוה כמש"ג
בשער" ולכן צריך למסור נפשו בב' מיתות בד' בשותרו
אחד" וזה שאין כן במנידה אך להיותן עדיין בבחי"נה
אין אנו צריכים לקום במנידה כמו התפלה שמידה שהן א'
אנו באצילות וזו היא סבת בית הלל כל אדם קורא
כדרכו" ואמנם גם אהבה להיות זווג אבא ואימא ב'
עולם מאד אין בנו כח לעורר כהיותנו בעולם האצילות
ה' בהיותנו בבי"אה אז אנו מעשיהם זווגם כי הוא עולם
מאד נכון שאנו בבי"אה אין אנו צריכים לקום ולכן אנו
אומרים פסוקי התורה כ' שאנו בעולם הבי"אה כי המציאות
שאנו אינה אלא באצילות ה' שנעשה זווג זה על ידי
התשלומות מיין נוקבין דבהיכל אהבה דבי"אה שמלך כי
סוד קטנות זו לזווג אבא ואימא ולהמשיך מוחין לזעו"ר ונוקב"יה
ויולדו המוחין או על היכל אהבה דבי"אה ואז יתכל ה'
המלכות לעלות באצילות לעשות מרכבה גמור
וסוד הענין כי הלא המלכות נתמעטה
בסוד נקודה אחת ויורדה עד העשי"ה אך הזעו"ר לא
נתמעט ממנו רק ג' עליונות שהם המוחין ונשארו בו
שש הקצוות באצילות ו' שבשם הויה או ולכן יורדים
בחינת זעו"ר ונוקב"יה או המשכים אותם מזווג זה
בקטנות עד הבי"אה ואז יש להם יכולת לעלות באצילות
ולהזדווג שם והנה כיון שכוונתנו להמשיך זה בבי"אה
אין אנו מתעוררים עדיין רק מוחין דשעת הלידה כמש"ג ע'
עניינים ואחר בברכת אהבת עולם ג' ראשונות גם כן"
והנה קודם שנאמר שמע הכוון לקיים מצות עשה

לגמור הקב"ה והנה ע"י מצוה זו שאנחנו מקיים הכוונה שנעשה
זה הכלי לקבלות מיין נוקבין אז : עכ"ל

ובהגיע אומר והכוון שאנו בזה ושלום הגשים
שע"י כלי הקבלה על כתפך בסוד ויקח
שם ויפת את השמלה וישימו על שכם שניהם. ובזה יסוד
מה שהודעתיך בענין כוונת הכפלה כי תחלה תכוין לקחת
המלכות רק ב' הכפלות תחנה שבה אנו מכוונים לקחת
א"כ כל הל' ציצות ואחר כך מי שהוא מעשים קין והבל
הם יותר ציפים לכוונה זו לשים אותה על הכתף כי ה'
הלא קין והבל הם סוד הכתפים כנודע" וראוי לכוין בזה
מי שהוא מעשים" והכוין בתחלה מה"ד כנפות כל הארץ
כי הם סוד ד' כנפות הכפלה של המלכות הנקרא ארץ
לכבם יחד בהיותם מפוזרים כדי שיאירו ארבעתם יחד
במלכות" ולכן יעשה ב' כדי הקפות של ב' כתפך ואחר
תקבץ ד' ציצית בידך השמאלית כי מעשה המלכות מן
מקבלת תמיד והיורך אז הד' ציצות של לבך בידך
השמאלית מן בתחלה והכף עליו עד אחר אחת ויפב"
וכשתגיע א ובנו בחרת מכל עם ולשון תכוין ל'
למעמד הר סיני שאז בחר בנו מכל
עם" ואחר כך דע כי ד' זכירות יש בתורה שתלויים ב'
בזכירת הלב. ונלע"ד כי לבך צריך לשים הגלות כנגד
הלב כי הכפלות מזכרת כל המצות ולכן צריך מעשה בלב
לזכור אז הד' זכירות שנזכר בגמ'" גם נלע"ד כי לפי מ"ש
עתה בקש יורים המותין ויש לה הלוה מהם לכן אנו
מקבלים הלוה מד' ציצית האלו אשר יצאו מן המותין ויש
לה הלוה מהם כנודע" ועתה במותין החדשים יקבלו
הלוה גדולה ולכן אנו מקבלים אותם כנגד הלב שגם
גלוי המותין כי גם נגמר יסוד הבינה כי זו היא בחינת
הלב" ונחזור אל הענין כי הוא ד' זכירות הם והם זכירת
מתן תורה כמ"ש זכור יום אשר עמדת לפני יי' אלהיך
בחורב" ב' זכור את אשר עשה לך עמלק" ג' זכור
את אשר עשה יי' אלהיך למרים וכו' ד' לזכור יציאת
מצרים" והנה ד' זכירות אלו כנגדם ד' יתנים מזכירם
שיש בשנה יציאת מצרים כנגד פסח" מתן תורה כנגד
שבועות" ועמלק כנגד סוכות כנודע שלא היה מכה
עמלק אלא אותן שאין הענן קולטן הה"ג" עוד יש יום
טוב אחר והוא ראש השנה והוא כנגד מרים" שדברה
לנאחיה של מרע"ה וכבר ידעת כי מרים סוד הדינין
והעדות כי מרים בגימ' רה"ד **מנצפך** ועם ה'
החמשה אותיות שהם כפולות
קרי ר"ך
כמנין מרים" ואחר כך בר"ה הדינין מתמתקין נב"ג ואז ה'
הה' מועדים שבשנה כי יום כפור הוא שבת שבתון
ואין יט' נתכונה ומהם אינם יט' כי לא הוזכרו בתורה
ונחזור לענין כי ב' זכירות אנו מזכירים שהם מזכירת
הה' שהיא יציאת מצרים אנו מכוונים ביציאת מצרים

בכל ציציות" ואחר כך ג"א' הראשונות מתן תורה תכוין
בתחלה **ובנו** בחרת" ובתחלה מלכות שהוא
מעמד הר סיני לקבל אותו למלך עלינו
ולקבל תורתו" הב' זכירת של עמלק וזהו לשמך הגדול
כי כשנגמר עמלק אין שמו שלם כבי'ב' ואז מכוונים
שיהיה שמו גדול" הג' זכירת מרים וזהו להודות לך
כי הלשון והפה שנכתב לא הש"י אינו לדבר לשון הרע
רק להודות לו ולרוממו ואז זוכרים מה שאירע למרים
על שהרעה כנגד מרע"ה" ואחר כך שזה זכירה זו היא
כי השמש שנזכר יציאת מצרים מזכרת בכל מדי ויום"ד
דרע כי מצרים היא ארץ ערוה מכל הארצות ה'
והשכינה היתה בגלות עם ישראל ואותו הגלות
ע"י חכמה נפלאה של כשפים היה שעשו המצרים שלא
יוכלו ישראל לצאת משם כנז' בזוהר" גם ידעת סוד
גלות השכינה במצרים מה שענה כי ע"י שאן אדם הא'
נפלו הנצוצות של קדושה תוך הקליפות ואין כח לבא
משם עולה אתמיו יה' שגלתה שכינה עמהם והיא מ'
מלקטת אותם הנשמות וכמ"ש יפתיים הקן גליות"
זה מכל עי' הקליפות אז עדיין דחיינו דגלן כבלן ואז
יתקיים בלע המות לנצח כנז' בפ' פקודי" ואחר כך כל
הגאולות שנגאלו ישראל כמו מן בבל ומדי ויון לא היתה
גאולה שלימה כי עדיין נשארו הרבה נצוצות הקדושה
שלא יכלו להתברר לגמרי" אך גאולת מצרים היתה גאולה
שלימה כי ניכללו את מצרים כמצולה שאין בה דגים ולא
נשאר שם שום ניצוץ דקדושה והיתה גאולת השכינה
לגמרי מה שאין כן בשאר גאולה אחרת וזהו הטעם לזכור
יציאת מצרים מכל שאר הגאולות כי היא גאולה שלימה
וגדולה בכל העולם כי לא נשאר שום ניצוץ קדושה בבבל
בגוים אשר הדיחנו שם הית הגאולה העתידה ולכן לא
יאמרו חי יי' אשר העלה את ישראל ממצרים כי אם חי וכו'
לכן גאולת מצרים היה אחיזה התחתון כי היא גולה בבבל
העולם" כי עדיין כל שאר הארצות הם שם ניצוצות אך
לעתיד לבא יהיה גאולה שאין אחריה הפסק כי היא
גאולה בכל העולם" ובזה תבין סוד גלות בסוד הגלות
והוא סוד גדול שהוצרכו ישראל לגלות בבל ד' רוחות העולם
וכמו שאחז"ל גלו ישראל בבל ע"ה לשון כי כיון שגלה א' בין א'
אומה ואומה נחשב כאלו גלו כל ישראל שם ונמצא כי כל
ע' אומות שגלו בישראל ונגלו שם ונמצא הדבר הכין שם
קנז" ובהרבה כאשר נתקבל במ"ש כי כאשר ראינם את
מצרים היום לא תוסיפו וגו' כי לנה נאסרה הית מצרים
מכל הארצות היא סוד הדבר הוא כי גם אותיות ששמה זה
עשה האלקים וכאשר תבא אדם הראשון פגם כל
השלמות ואח"כ היה מוכרח שנפלו הנצוצות מגן ד'
דקדושה ונתפזרו בכל ד' רוחות העולם וכל ע"ה שה ה'
האומות בלא' נעל אלו והנה אותם הנצוצות אין להם

אתיזה וכח לבחית מושם הם על ישראל שעושים מלכה
והתפלות ונע״ המלות מעלים אותם בסוד מ״ין נוקבין
כי ודע לודעי חן ואז מתקבצים כלם ויחוברים הוא גם כן
בעולם הבא אחר מיתת הצדיק מן העולם הזה שאין לך
צדיק מישראל שאינו עובר ונכנס שם בניקוי מעשיו ע׳
שאינו ראוי אין אך העניין שעוברים בתוך ונכנס לתוך
ולהוציא משם בכח מעשיו לאיזה משם מישראל אשר שם
וזה גם שעושים הצדיקים בחייהם בעוה״ז כי הם גואלים אבל
האותיות כח להוציא אותם הנצרה וזהו עד אשר ישלוט ה׳
האדם באדם לרע לו שמשלטים האותיות בישראל כח ל׳
להוציא מתחת ידם אותם הנצרה הם המתיים אלא ה׳
הקליפה כי הקליפות הם מתים וזה״ש שהרשעים בחייהם
קרויים מתים כי אין להם נשמה קדושה מן היסוד העל׳
אלא רק מן הקליפה הנקראת מות וקליפות ונע״ אותם
הנצרה הם חיים וזהו סוד ... הקליפה אחרונה
נשמות ולהחיותם כי אין להם חיים עולה ע״י המתים
שאז יש להם יכולת לתוך נשמות טהורות קדושות ובהם
חיים ולכן גדול מעשה הצדיק שהוא מתיר הקדושה שהוא
נתונה ביד המות והקליפות ומחיה הקדושה ... ואמנם ה׳
קודם כו ישראל לגלות העכו״ם שם בבל ע״י לשון אשר שם
ניצוצות הקדושה להוציא אותם משם ובזה תבין איך שנן א׳
אדם הא׳ גם כל הגלות עד ימות המשיח וגם תבין למה
קודם כו לגלות ישראל במצרים ובמדי ובוונים בזה ולמה א׳
הד׳ גליות נחשבים מכל השאר כי אחת שגלו בבל ע״י לשון
למה לא נזכרו הם א׳ הד׳ ולמה באו הד׳ גלו כל ישראל אך ב׳
אך בשאר ע״י לשון אחד א׳ מישראל גולה שם ומשם כאלו
גלו כל ישראל ... אך העניין כי הלא כמו שעיקר הקדושה הם
ד׳ נהרות הם ד׳ אותיות השם כך כנגדם ישראל ארבעה
נהרות היוצאים בקליפה נקם בהם הכל ובשגלו הנשמ׳
עיקר כל ניצוצות הנשמות הלכו שם לאותו הד׳ נהרות ה׳
היוצאים בקליפה ולכן הוצרכו כל ישראל להיותם גולים
באותם ד׳ כי כפי בחינת כל אדם ואדם כפי שורשו בחינת
אחת ואז גולה שם אותיותיו שבאו מאותו שורש ובחינת
הנשמה ההיא כדי להוציאה משם ובזה תבין כל השאר
מעצמך ... גם לעניין זה גלו תחלה למצרים כי הוא ראשון
לד׳ נהרות הוא השאר דוקא כי סדר הגליות הוא כך ע׳
שמתחיל הקדושה לצאת מהראש ונופל עד למטה עד
הרגלים ולכן כאשר נכנסה השכינה עד הרגלים אז היא
הגבורה הקיצונים אך אדרבה כי ימס כשהור עד וכו׳
לבוש גוף כי הוא הסוף הגלות הוא סבת הגאולה כי כן ע׳
שיעור... קרבנים להיבה״ אז בלא המות לכן אמנם
בגלות יון ואדום לא היו כל ישראל כי ״ השבטים מתחלה
והוא כי בחינות ניצוצות שבזה ואדום הם א׳ השבטים
וכיוצא בזה ואין להאריך והמבין יבין מעצמו ... והנה
בכל הגאולות לא היו שלמות כי הנה נשארו ניצוצ׳

מצור ז

הטומאה אשר גם יד הקליפה בהם מאד ולא יכלו
להתבער הם עד באחרית הזמן ולכן לא הוצרכו ישראל
להתאחר שם ויצאו מן קבלת הקץ ... ואמנם לעניין
זה לא נחסר הדבר כי במקום הקץ כי צריך עד״ן שיגלה
שם אותן האדם הבא מעולם אותם הנצרה שנשארו
שם כדי להוציאם אך במצרים לא נשאר בן שום שרש
כלל ועיקר ואכ״א אין צורך לחזור שם ואכ״ל בשאר ארצות
אומר שכאשר גלה ישראל ביניהם הוא מלכותם ה׳
הקדושה ומרכבתה שם והוא לבד כדי שיוציא אותם
הנצרה ומשאר הקליפה במוד על אשר ישלוט האדם
באדם לרע לו ... אבל מי שחוזר לשוב במצרים הוא
גם גלות שכינה על חנם לא יש שבה וחוזר ומחזיר
האיבריים לא יש שבה אחר שמשם ... ואמנם לעניין זה
הרחק איך כי אין לך שום גלות מאומות הוא להם מועלה
גדולה כי כשגלו במצרים היו מועלים בכל העולם כי
השכינה גלה שם ועיקר החיות מושכים שם ונשארו
הארצות שאין להם ולכן בצאת ישראל ממצרים נשארו
מעולה שמהם כי אחת שאיש גלות בשאר ארצות
יש להם יניקה משם אך לעתיד לבא שתהיה גאולה
כוללת ואין שום גלות אז לא תהיה שום יניקה לשום
קליפה ויתבטל החיות מהם לגמרי ואז בלע המות לנצח
שהוא סוד מלך אחרון״

עוד כתב הרב ז״ל נודע שיש ד׳ כנפות הארץ
כנגדן בכסא ושלשה מהם מה״ד כנפות האחרון
ולמטה הדין של כנף הצפון הוא כנגד כצפון ... ועוד
מלכות כנף גם אותיותיה הם כנגדן נקב שרוחו לצפון
ולכך מתוק והמתוק הוא לשם הכנפות בחוזק שהוא
כי קלב והחוזק הוא המתוק אותם לפי שמשם מתחילים
הקליפה לבגלות מהחזה ולמטה ... וכשאומר להודות
לך ולאחדך ולאהבה את שמך יכוין להשפיע דו״ן ולעורר
סוד המיתוק שלו שנעשו **מנהי״** שלו בינה״ ע׳
להודות לך מסוד הוד ... ולאחדך מסוד יסוד
שהוא השושבין המייחד ... ולאהבה מסוד כבח שנק׳
חסד הנקראת אהבה ... הוי לך הדעות הג׳ מותין ע׳
שלו ... את שמך רומז לנוקבא הנקרא שם ... אחר כך
ברוך אתה יהו״ה הבוחר בעמו ישראל באהבה ר״ת
שלם לב להמשיך לה הייחוד לב נתיבות חכמה ... ע׳
עוד נרמז בזה שם **כח** שהוא מילוי דמילוי שם
יהוה השלם ... כח אתוון ... גם אהבה א׳
אותיות השם בגלגלו הם לב ... וזה השם
נקרא **כח אדני** ונכנס שהוא בקישוטין של
זעיר ונוקבא בזה הייחוד בשמ׳
ישראל ... עכ״ל ז״לה״ **ואם** המנה יניקת היכל
זה המלאך בו **עב** **הם** לתוך כי ה׳
הכולל כי הנק׳ **אדני** השלם מנין הם

בהיכל זה מתייחדת ומתקשרת שבו שם בן ע"ב שהוא
בחסד. ולזה המלאך ראש ההיכל אהבה ומנין גב"ה א
אהבה לרמוז ליחוד השלם שהוא אהבה שהוא אחד
ואחד בגימטריא שהוא כמ"ה הם ליחוד הכמ"ה בשם בן ע"ב
וזהו אהבת שלום אהבתנו כנודע.

וסוד קש"ט אמרינן במלאכה במלאכת שמוש בפי'
נח בנוה. כי שם בחינת כל מה
שקבלתי בה וכל מה שבאת לה
כתוב בה במתק המקובלים זלה"ה
שהזמין הש"י בידי שם ושמרת.

היכל ו' אמת ויצב ונכון וכו' **ובזוהר**
ז"ל במגינן דלא
לאפסקא בין היכלין אין לאין דהא
במשיכו דצלותא ורעותא מתחברן כחדא ואתקשרן
אין באין ברזא דשמהן קדישין דשלטין בכל חד וחד
אמת רזא יעקב ויצב רזא יוסף עכ"ל ומעיינן.
והנה בזה המרכבה שלימה שהוא והיה אם ש
שמוע סוד **ורועות** עולם. מ"מ
סוד **הכלה** לכבה עם דודה סוד
אמת ויצב ואסור להפסיק בין המאורות
העליונים להתחנן שהוא בכוונת התפלה מתייחד
הכל ולסוד זה אחז"ל בין ויאמר לאמת ויצב לא יפסיק
והיכל זה נקרא
היכל הרצון ובמשניות התפלה מ'
מתפלה להתחבר בגשרנו
הוא הקן הממלכה כנודע.
והטעם שנקרא היכל הר"צון שבו תלוי עת רצון ומוב
לכל דבר ולכל שאלה ולכל תפלה והטעם כי בו ייחוד
תת ומלכות כמש"ב בגוה. ולפי בו נכלל
מרע"ה בעת רצון כי מה בנשיקה
שהוא נשיקת אהבה בגשלה. ובהיכל הזה שער
פתחים לשם הפוית ד' לה רוחות ומעלה ומטה
והממונה א' גדול ממונה על כלם ושמו **רזיאל**
וכל רזי סודות התורה תחת ידו ומפתחים
או עומדים להתגלות כי כשער הם מתגלות כל ה
ההיכלות הם מתגלות וכל המאורות וכל הרוחות
נגלים כששונה רצון מפתחים: בהיכל הזה נמסרו
נשמות ה' שקיבלו ואביהו וכל הקרבנים בהקבר
הנם שהיינם נכנסים בגזר דיבור מה שאין כן
בשאר הנשמות. ההיכל הזה הוא י"ב מאורות
מגנים שהוא כלול מששה היכלות התחתונות
ומששה עליונות וכשער המאורות י"ב שלום
ומהנוגים מופתים ד' חיות וכלם נכללים בו ב

מכאן דבר המדבר שהם ד' ומתחלקים לי"ב כל אחד
לג'. הה"ד הם כלם נכללים כאחד כמנין הזה ש
שמתחלק לד' ראשים ונכללים כן ומטעם זה
נקרא ההיכל הזה **גנת אגוז** וזהו א' גנת אגוז י'
ירדתי שהקב"ה משתעשע בו עם
הצדיקים ביחוד תת ומלכות. הה"ד אשר לפרבנו
רוחות הם לנגד דרום הוא הימין והוא נקרא מ'
מיכאל השר הזה אפטרופוס על ישראל ו
ומלמד עליהם זכות ומגן עליהם
להיותם נכללים מקטרוג הקליפות וכאשר חוב בה
ונבראו יד מעשי השעה נאחז על המאור הזה משיב
אחור ימינו והוא יונק מצד החסד. בכד כנגן ע'
עומד מאור שני והוא עומד לקחת דין מצד היכל ד'
היכל זכות ונותן הדין למלאך הממונה על המחנה
כה שיתן למלאכים העומדים בצד העולה כי הוא
יונק מצד הגבורה ולכן נקרא **גבריאל** ולהמשיגם
הוא בגשמו דן את האדם ואינו נמסר
לקליפות והם יפנו של אהבה והטעם כי הוא כלול
מצד החסד ולכן רמוז בשמו ג'. ולכן כל מכה ומכה
שהבא מצד זה הרומה להרפאות כי מכה
ורפואה אחוזים זה בזה והמלאך הזה נב' ממונה על
ההריון ר"ל שנוטל הטפה ומעלה אותה למעלה והקב"ה
גוזר עליה חכם או טפש וכו' וכן כתבו **בזוהר** מ'
שמות ז"ל תנינן בשעתא דאתיליד נפקת
דצדיק דאתייליד בהאי עלמא קב"ה קרי ליה לגבריאל ונטיל
ההיא נשמתא די בגנתא דעדן דנחתא להאי נפשא דצדיק
דאתייליד בהאי עלמא ואתפקיד עלה ונטיר לה. ואי תימא
ההוא מלאכא דאתמנא על רוחיהון דצדיקייא לילה שמי'
ואית אמרה דאיהו גבריאל הכי הוא ודאי בגין דאיהי מסטרא
דשמאלא הכי אקרי עכ"ל. ואי' כי כל הנשמות מן הדין
נקרא לילה והטעם כי מדת לילה היא מדת הדין ולילה
בתוך שלה גבריאל. ובצד המזרח עומד מאור ג' והוא
יונק מצד התפארת והוא אוחז וכולל הב' המאורות האלה
כלם הספי' והוא שר השלום והוא מזכיר לרפואה כל
חוליי החולים שנשכחו בחליים והוא מעלה זכרונם ל
למעלה ובעבור זה נקרא **רפאל** והרפואה הזאת ד'
רפואה לין בדוקה כי הוא יונק רפואה מצד
ימין ודוחה מצד השמאל ולכן הרפואה מצד זה א' החולה
הב'. ואומרי שלמעלה מתייחדים עם רפאל א' המלאכות
וא' המשובח אין. כי נב' הוא עם בסוד תת ומלכות
ומלכות בתת. ועוד רוב הדבר הרשב"י ע"ה בזה מ'
מסכימים עם זה אל הקדש במזרח כנודע. בצד המערב
מאור א' ושמו **נוריאל** והוא עמו **אוריאל**
והוא עליה מצד
המאורות
שנזכרנו כי הוא נגד המלכות שהיא כלולה מכל העליונים

ובמאמר הנזכר אמר הכתוב אחד נקראת אוה"מ שהוא מ'
מלשון אור שכן לשון אור א' הכתוב " ובמאמר הנז' מן
השמים נגודה נקראת כוה"מ מלשון אור דולק " ולמעלה
הזאת נדרשת בזוהר ז"ל במדרש הנעלם דשמים
בית מוה"מ רב מעלה והלאה מעלה ונתן ו'
ותמצא כבר מאמרי' שניה כמושבו ימי שנתו וכבליקן
אית להו שבה' מתפתח נקודה מהקוש כודה דנעיק מנג ח'
חשמל שלמה מסימה נו"ז ומקס ורזין דאחרנין
קדישין עלאין דעמא קדישא דאליין בצל
ואיהו רזא דאיש יקם מזה לדבתן איש האלהים יקם דיתן
סימן וקשרא דאבלין ויעקב איש תם הוא ובזיוקנו
קיומא רזא דחשמל מסימה שלמה עשיר ונו"ז וכל
נקודין סתימין עלאין נקטא איהו ונקודין מניה וכל קט מ'
מאמרי' נקוי איכון מתפתחין דהאות נקודה דגמא מנג ח'
חשמ"ל והאות נקודה כללא בקמן נקודין אחרנין ואיכון חד
נקודה קדישא איהו נקודה דאוריתא דלא שלטא ביה עינא
ודא איהו דגנ"ז לצדיקייא דכ' אור זרוע לצדיק " נקודה
דהיינו איהו נקודה דגבא מלבנא בגוון סומק ואתכלילו
הכן נקודין כחדא ונקוחד ודא אוה"מ דכ' מניה וכל איהו
משהיין נגלי האות נקודה וכגון דכליל בהו איקה ה'
תאומים וגו' שלטא ביה האות מזלא דאקה ה'
האומים כרזא הלין ונב"ה אתקריבת ח'
תוריתא ומכא אתמשכן דינין לנתא עד דשלטא בשמרקן
לתגבר שלמא עכ"ל מגנית במימר גבל המאמר הזה
יוד בכבוד ז"ל ויתבא לוט מלאכי יי' ואמכל על ה'
המזבח אתה הנלה דא אוה"מ דנחת בזיוו דינא
בשלהובא דמזבחא לקבלא דורונא ואתחזי כאריה
הבכא רביעא על קורבנא עכ"ל " ואחרבע מאורות שזכרנו
הם כנג' ד' יסודות ומאן נפלו היסודות מהם מלאכי אש
מצד גבריאל " מהם מלאכי רוח מצד רפאל
מהם מלאכי עפר מצד ח'
אוריאל " מהם מלאכי מים מצד מיכאל ואת הד'
הם מתייחדים ומתחיקם שמעה
שהם יב' כנפי' " והיכל הזה כלל מכל הכתונים
וכלם נכללים ב' ויש להיכל הזה ה' ימוד לבד ימין ושמאלם
ב' ממונים עליונים ושמם הדפיאל שמעיאל
ועליהם שנים ממונים
אחרים ושמם מסטרניה צפצפיה והם
ממונים בזמן שיגיע
עת הלילה להתער מן העולם הם מזדמנים שם כדי ש'
שנשמת נשמתו בנשיקה ולא יהיה כמיתה כמי ונגע " וא
ההיכל הזה מתאחים כל ההיכלות התחתונים והם מ'
מתייחדים זה לזה " לבנת הספיר בתוך עצם השמים
בתוך היכל נוגה וכן כלם וזהו כל התלם וכל מתניים ו'
ונשמתם כי בזה מתייחדים בשלמם ונעשה היחוד הזה

ע"י התפלה בהיותה כראוי עכ"ל וצריך להכיר ש'
שמונה של מנות מצוה זו"ל בספר
הזוהר רזא לאדכרא יפות מלהם לבתר בגין דאית
שכינתא בגלותא ובזמנא דאיהי בגלותא
לאו איהו חברא לאתחברא רק בבא עלמא עלאה ב'
בשלמא תתאה ולאחזאה איהו דאיהי גאולה דא בגלותא
אתון וכמה בגין דעבב יהב"ך ואתפתח האות מזקנא ל'
לאתדכרא מעב' דאיהי בגלותא השתא איהו אית לה
מזונא דאיכון השתא במלהם מבעודתו אינון אתין ו'
ובגין אתעבדו ואתפתח לאחזאה איהו דילה בגין דאתחבר
בבעלה ובגין לאסיתבא גאולה לתפלה למהוי כלא חד בלא
פירודא ובג"כ בעי לאחזאה ד' גאולות לקביל ד' גליות ועד
אית לאדכרא בהאי גאולה אמת אמת אמת אמ'
עד שירה חדשה אתרה
דהוא עכ"ל דדא הוא שירה ומסיק לגאל ישראל ו'
ולהלאה ד' זמנין אחרנין אמת אמת אמת אמת
למהוי ד' גאולות בקיומא
הקוש ונא' אית לאדכרא גאולה דמלהם הדיר בכל קדושין
דקב"ה דלא לא תשתכחו אינון ד' גאולות בהאי יפות מלהם
כל זמנא דאיהי בגלותא לא אתתקפו בתקונהא לאתייחדא
עמה קדושא עכ"ל " הנה נתבאר לך סוד ח' אמות אמת:

והאר"י זלה"ה כתב היכל הרקיע הוא ת"ת
דבריאה נגוז בסוד
ההיכל היכל הרקיע שהוא אור הרקיע
של עולם הבריאה והוא היכל הרקיע " נ"ל שמתגן שלה
לרקיע העליון דעולם דעשיה שהיא המתפשטת העליונה
ודע כי רקיע שלה כמנין שמן להודיע כי זה השמ"ס
של רקיע הוא לבוש שנקראת כו הת"ה ולזה אמרו
היכל הרקיע שהוא היכל של ת"ת " ודע כי יש כאן
שמונה מנינים אחד כי ד' גאולות כמו לור
ואז השמונה מנינים אחד הם הבונים של שמונה
אהיה שבמילואו אשר יש בה ט' מילויים " האחד
כזה אלף הי יוד הי " השני כזה
אלף הה יוד הה " השלישי
כזה אלף הא יוד הא
הם משולשים " הד' הה'
המורכבים דה"ין אלף הי יוד הא וינועם ב'
בקדימה ואיחור כגון הא
הי הה זה הד' שני מניינים " הה הי בקדימה
ואיחור הו' שני מניינים " הה הא
בקדימה ואיחור הוא בתנאים " הכסא
הרקע שהוא שלש לכלם נשארו שמונה לפי שאלו
השמשים לגשר אתן אל מגן אבר ולמעלה " והנה
הוא למעלה מהם מגיבור " מספר שמונה הנזהרים

מצוה ז׳

אנכי אחד שעל מאה ימינה ידוע כי אנכי בגימטריא
כסא הוא סוד הבינה למטה נתקנו בגבורת אמא ויצב שהוא שבת לבינה תו׳
אלהים ועל זה נאמר זית רענן יפה פרי תאר בגימטריא
ד׳ פעמים אמת וי״ג תיקונים זעיר אנפין ועם הכולל ג״ס
ובאלו אותיות באתבש ואמר הראשון כנגד שם
אהיה אחר מזה האחת עד אחת העולם
באחת ובאחת התחתונה ... כנגד
שם כה והוא שם הקדוש ... כידוע
אחר מזה האחת עד האחר שהוא אחת שאחת
הוא אלהינו לא יש את האמונה ... כנגד ד׳ אותיות
השם ומכאן עד אחת ... יש מאה ... ר
כנגד תתת שיש בו י״ב צירופים וכל צירוף ... א׳
אותיות הם מאה אותיות ומכאן עד אחת הוא
חדש יש ... כנגד ... נקודות ...
ומכאן עד אחת ... יש עשר ... כנגד עשר ס׳
ספירות הם י״ס דבה״מ שנתלבשו הספירות בבה״מ
שנה ומכאן עד אחת ... שהוא האחרון יש בו
י״ב ... כנגד י״ב צירופים שיש בתת דיפרין
וכן יש ... דבריאה וכן יש בתפארת
דאצילות את שיש ... כי ... נקראין ... י״ב
... בעשי״ה ... י״ב גבולים ... דבריאה
י״ב ... י״ב שבטי ישראל ובאצילות י״ב
צירופים של שם הוי״ה ומכאן ואילך עד ... א׳ אחי
וקיים יש מאה ... כנגד שם מ״ה שבתפארת ומכאן
עד ... כנגד ... ידוד יש מאה ... כנגד ב׳
בינה דיפרין הנקראת אם לבינה ומכאן רמז ע׳
שבעת הספירות המלובשות בבה״מ אחר שנה
... בשבעת הבה״מ ... הם ונשא גדול ונורא
חכמה ובינה : ... ג׳
גבורה ... שבעים
גדולה : ... אמיהם
תת ... נצח ... עזר
הוד ... ישראל
יסוד : ... מלכות
שנקראת ... אחר
... קבל לכתר ... על ... ישראל
... כנגד ... יום ע׳
... בכל ... ואחד ... ק׳
... ונאמר ... קורין
אותיות ... קבל דבר אחד ... עבל
ועזור ... כי אם ... ויצב
... ונולדו ... יא
... היכל הרצון ...

לייחד השם כלם בכוונה כוללת כדי לכוין ולקשר
אותה להעלותה להיכל ז׳ ולכך אם המונה מונה השבח
הספירות כלם יעלה בהם קשר ואם המונה ...
ואותיותיו עד ... נפים ע״י המלאך ... השבח
והחשבון הזה על ... שם אהי״ה במילואו
... כנלע״ד

היכל ז׳ ... רזא דרזין ... א׳
... רישין
... רישין ...
של אין סוף ... א׳
... לגבהא
... וההיכל הזה נקרא היכל
קדש הקדשים ודע כי בהיכל הזה אין
... דבר ... א׳
אבל הוא דבר נעלם ומתעלם והוא ... ה׳
... ובתוך ההיכל הזה ... להבדיל
בין הקדש ובין קדש הקדשים עם בתוך ... שני
כרובים ועל ענין ... נאמר בזוהר
... זצ״ל ... הוא
על כל ... והוא ...
... לכל ...
דישראל ... להשיג ...
... דישראל וכלהו ...
... ביקרא ...
... ע״כ ... כי ס׳
... הוא בהיכל הנקרא קדש הקדשים ו...
... קדש הקדשים עם ... הע...
... העליון שהוא הבה״מ
... וההיכל הזה מקבל הנשמות הקדושות מ׳
... שהם עתידים ל׳
להתחדש בעולם בזמן המשיח במהרה
והגאונים ... דז היכלות
... בהיכל ... ב׳
כנסיה והיכלא ... כנסיא ...
... קדישין ... ב׳
... רביצה ...
... בהיכלא
... דופיא ...
... קדמאי
... דעבידתא
... ע׳
... בהיכלא ... ע׳
טהרינא הוא ... ב׳

נוריאל

מטטרון

סנדלפון

ודע ... הכסא

הארי ... קדש

הקדשים

לבנת הספיר

עצם השמים

בינה

הוד

החשמל

אופנים

ודע

נוגה

לנצח

יהוה יוד הא ואו הא

יוד הי ואו הי

זכות

גבורה

אהבה ... חסד

ומתפשט זה ההיכל עד מתניו ויצב ונקרא ה
המתנה שבזה ההיכל א׳ שדי כנגן עבדים
והדברים עתיקים ובזה ההיכל
הם סוד הנשיקין שנא׳ וישק יעקב לרחל וישא את
קולו ויבך והם ז׳ התיבות כנגד זה ההיכל שהוא מתנה
למעלה ״ היכל כניסיה נקרא מלכות אבל נאמ׳
רבה הרבה לקוצרו: באו נא ישראל יכוין
למיוך גאולה לתפלה שהם יסוד ומלכו׳
שיסוד נקרא נא שנא׳ הם ינפך שנב
ינא ״ והתפלה היא מלכות שנא׳ תפלה לדוד ומאחד יש
לזכר שלא ידבר בכל או כמו שאתה כזכר מהר״ש
וכן המפלה כי המלכות נקרא׳ אש כי ייי אלהיך אש
אוכלה ״ ויסוד נב׳ נקרא אש כמ״ש אוכלה בראש ה
הכה״ כי שתה נכנס האדם בתפלות ולכך לעב ב
באוהבה שעה באימה ואהבה בזהה וזיע לפני הברא
ולכן הוא בעמידה ולא מיושב כשאר התפלה כי אתפי׳
כל הכוונה שלמעלה עד חיות הקדש שהם יותר ע׳
עליונים כשיושבים הם בעמידה לא הם מרפים ב
כנפיהם שנא׳ בעמדם תרפינה כנפיהם ״ וכשיתחיל
אדני שפתי תפתח אזי נכנס בהיכל קדש ה
הקדשים הרומז ללבנה של בהי״ק כאחד
שנאמר יחד כי נתעלים כאחד ולכך
שיעלה המדרגות במחשבתו ממדרגה למדרגה
עד בינה של מעלה כי זה ההיכל הוא היכל ש׳
שביעי והבינה היא ז׳ ממטה למעלה
ומשם יכלה בה ויעלה עד אין סוף במחשבתו ו
ויחזור אחלה בראש ושוב כבלה למקומו עכ״ל הה״ז ז״ל
והיכל זה הנקרא קדש הקדשים הוא כלל שלש
מאורות שלמים נאצלים תחת המלכות
והם כנגד ג׳ ראשונות ״ ודע כי שמן זה הוא הנקרא
סמיכת גאולה לתפלה ״ וכל השבח מתקבל ומיחד
יחוד גמור ולכך שיקשור במחשבתו כל התפלות מ׳
מטה למעלה והיא המדרגה הנקראת מלכות ולכך
שיעלה במחשבתו ויקשרנה בכל הכחות על ידי
שלשה שבחים הנקראים מלכיות נשריות
ועשוריות והוא סוד
ההיכל השביעי שבכתבנו ולכך ש׳
שיעלה ממדרגה למדרגה עד ראש המעלות וזהו
סמיכת גאולה לתפלה כי כשהאדם מקשר הכל
בשעותיה שהם מלכיות ושרותיה והם סוד ה
הזכירות ואחר כך מסדר שבח התחנן והוא סוד מה פתי
על שיעור ואחר כך מיחד אותם ומקרב אותם א׳ אל אחד
בקש״ ואחר כך מעלה הכלה בשבתיה שעשתה בכרן
דודה והם הטפים שעשתה במעלם וקה עת יש סוף
והנה האדם מעלה אותה ומעמידה בתוך דודה כה

להעליה עד ראש המעלות כי מיד כשסומך גאולה
לתפלה בכוונה גדולה ומתעכב בלולה הנה היא עולה
מיד המושבים המפורס לה ואז כשמקשרת למעלה
ראש המעלות מעתיר עד בלבנו ואחר קבלתה הכלה
מתעלית ואוזרת תחלה מתפלות לתפלות כבתחלה
ושוכנת בין שני הכרובים שהם זרועותיה וזהו קשר
מלמעלה למטה וזהו סמיכת גאולה לתפלה והוא יחוד
גמור ואז כל השלמות בהשקט ובבטחה ורחוי השעה
זה שלא תפסק תוכה מתחנה כולה יחוד ״
ואם התחיל מתחלת אחר מזבח שתחלים וק׳ עד שכחו
גאולים המוכן את התבה כנגד מלכות נשראל
עמה״ל ״ והבן כי שם המוכן כתוב מוסף אקיהם כי
הוא רומז לשכינה שהיא בגלות ״ ולכך שידע כי
השכינה שבגלות היא מלכות של בהי״ק אבל
מלכות שבתפלות עליה כתוב אני ייי לא שניתי
והמוכן נב׳ מעלה הגדול על שמונה הם וק׳ עד גאל י׳
ישראל אדני כי התיבות כנגד קדש הקדשים שלשים
בו והוא הלבן העליון שהוא רחמים ...
וכתב המקובל אחד ז״ל וז״ל דע כי יסוד הוא מ׳
מקום בדיקת התפלה והבוקה וכשהתפלה
היא סוגן ונבדקת ביסוד אזי השם הנקרא אדני
שהוא סוד התפלה מתקרב עם היסוד ואז
מתאחדות כל הספירות ע״י התפלה וכשמתדבקת
התפלה ביסוד הה היא נכנסת בכל החדרים עד
שתעלה למקום הבינה ומן הבינה מתדבקת בחכמה
הנקראת רצון ״ ולפי׳ אנו אומרים בראש התפלה אדני
שפתי תפתח שהוא השער להכנס ״ ובסוף התפלה אנו
אומרים יהיו לרצון ונב׳ לפי שהרצון הוא סוף המעלות
ממטה למעלה והוא סוד ד׳ של שם המיוחד הנקר׳
רצון מן הרצון העליון שהוא סוד קוצו של יוד ה׳
הנקרא אין סוף ״ נמצאת למד כי התפלה מחזרת
על שם הגדול יה׳ שהה בתחלה אנו אומ׳ אדני שפתי ש׳
שהוא סוד ה׳ אחרונה ״ ובסוף אנו או׳ יהיו לרצון שהוא
סוד ד׳ יה שם יה שהוא קוצו של יוד יה׳ ואחרין
כבלל כי אותיות יה׳ במילואם כזה יוד הא
שלא כן כמנין שם ידוד ״ ולפי זה הכוונה
כי התפלות שעומדות במקום הקרבנות וכבר ידעת כי
סוד הקרבנות הוא סוד קירוב הספי׳ וסידור המעלות
ותקון הגבורות ולפי׳ נקראים קרבן מלשון קירוב אם כן
התפלה עומדת במקום הקרבנות לא שהקרבנות מ׳
מתקנין המעלות ע״י המעשה ״ והתפלה ע״י הדבר וזה
ונשלמה פרים שפתינו ״ ולפי שהאדם צריך להתכוין ב׳
בתפלתו ולעלות ממדרגה למדרגה ומאחר לאחר עד ש׳
שיגיע בלבו למקור החכמה העליון הנקרא אין סוף אחר
דוד ממעמקים קראתיך ייי ״ ופי׳ ממעמקים ממקור

וכתב ר״מ ז״ל כי צריך לומר ברוך
המלך ולא המלך כי המלוכה
היא רחל ולאה המתחילות לשלשה
בהיכל קדש הקדשים דבה״ק ולכן
צריך לומר המלוכה בלשון רבים שהם
לאה ורחל כנז׳ ״ והמשמעות המלוכה צריך
לבוא מכח עכ״ל ז״ל ..

העליון הנקרא אין סוף שהוא עמוק שהוא סוד קוצו
של יו"ד והסוד מאד עמקו מחשבותיך ״ ועתה התבונן
ודע כמה הוא כח התפלה ומאיזה מקום היא מתחלת
ועד איזה מקום מעלה למעלה והולכת נעל ידי התפלה
השפעה כמו מתחתונות כל הקשר והשפע נמשך
מלמעלה למטה ונמצאו עליונים ותחתונים מתברכים
על ידו על זה התפלה ונמצאת תפלתו מקובלת ונמצא
אהוב למעלה ונחמד למטה עכ"ל זלה"ה : ומצאתי כתוב
בספר הזוהר וז"ל בתיקונא שלחן קיימין ד'
תלת סמכי גוונין ואינון לקבל ג'
שלהובין תכלא וחוורא שלהובא עלאה מסטרא דכורסיא ד'
דאיהו ימינא ״ ואינון גוונין מתפרשן לתלת סטרין חד סמיך
לשמאלא וחד נטיל לימינא וחד לאמצעיתא וכן בגוונא ד'
דשמשא נהיר ״ גוונא תכלא ההוא דסמיך לשמאלא נפקא
וההוא גוונא איהו בין חיוור יתיר מחוורו אחרא ונש' ב'
בההוא שלהובא ואתעבידו זעיר ולא אתעבידו וקיימא
ההוא בין לשמאלא על השם דההוא אדר"א ״ ובגוונא
דישראל עאלין לבי כנשתא ומצלין צלותהון כד מצלין
עמא ישראל ומתכוין במולה להתפלה כמה הני גוונין אסתלקו
על השם דאדר"א ואתעביד ליה כתר"א דקיימא ל'
וכבודא נטיל ואמר זכאין אינון עמא קדישא דעבדי
טוב קמי קב"ה ורזא דא והטוב בעיניך עשיתי ד'
דסמיך במולה להתפלה ״ בגין דבההיא שעתא דסליק
האי גוון על השם דההוא אדר"א איתעבר האי צדי"ק ל'
למתחברא בההוא דאיתעביד באתיעו בתבנית בחדווא
ברעותא וכל שייפין כלהו מתחברן באתחברותא חדא
אינון שלמין בתתאין ובלבא בלהו נהורין ומתלהטין
וכלהו קיימי בחבורא חדא באתי צדי"ק דאיקרי טוב
כד"א אמרו צדיק כי טוב ולא מתחבר כלהו באתחברא
חדא כמו כלא באתיעו שלים והכא בגניזין דרעותא
וקיימא מעלה בחבורתא דבי אדר"א ״ עכ"ל לענייננו:

והנני מביא לך לשון אחד מספר **הזוהר** נ"ב
ומתוכו תבין כוונת התפלה בבלק
כלל״ וז"ל צלותא דבר נש דאתי לאתקנא ואתקין תקונא
דלעילא כגוונא דאוקימנא ״ בקדמיתא בעשייה ובתקונא
דאתוה מאתר עלאה לעילא ובההוא סדורא דתקונא
דקא אתיא לתתא אינון קטיירא נהורין ואתתקנת ב'
בתקונהא כדקא יאות דאתקשטא לבעלה ובסדורא ד'
דצלותא בההוא תקונא דצלותא דמיושב אתקיין ע'
שלימתא וכל אינון הלך ומתקשטן כל אינון בקדושה:
לבתר דאתתקן כלא ואתסדרו כד מטו לאמת ויציב כדין
מתתקנת איהי ונשמתהון עד דמטו לגאל ישראל ״ כדין מ'
מלכא קדישא עלאה נטיל בדרגוי ונפיק לקבלא לה ״ ו'
ואנן מקמי מלכא עלאה בגיני לקיימא על קיומנא
באימתא בחדוה דהא כדין אושיט ימיניה לגבה ולבתר

מצוה ז'

שמאלא דשוי לה תחות רישה ולבתר אתחבקו כלהון כ'
כחדא בנשיקו ואין אינון תלת קדמייתא ״ ובגין דבר נש
נשוי לגבה ורעותיה וכוונתה בכל הני תקונין וסדורין
דצלותא תמיה לגבה ושויה כחדא ״ קשתא דמלכא
עלאה ומטרוניתא אינון בחבורא בחדוה באינון נשיקין
מאן דאיצטריך למשאל שאלתין ישאל דהא כדין עשתא
דרעותא איהו ״ כיון דשאיל בר נש שאלתי מקמי מ'
מלכא ומטרוניתא כדין יהבין נפשיה בנשיקה ולבתר
להדרא אחרנין לאתעטרא חדוה דעמידו דהא מאין ה'
תלת אתכלילן בדבקותא אחרא ויהבין בר נש נפשיה
למיפק מקמייהו ולמנח לון בחדוה באינון תלת
ועכ"ל דהא נשיקה דיהבון תרתי מאינון בתמן ב'
בחדוה עמיר עכ"ל לענייננו:

עוד ראיתי למקובל אחד זלה"ה שכתב בכוונת
התפלה דברים נחמדים וז"ל **ידוע** הוא
שהקב"ה חפץ בתפלה יותר מן הקרבנות כי
התפלה היא התשרות הקב"ה לחסיד היודע לכוין
בה ובהתשרות הקב"ה כל מיני משיכה בתמ...
ובאמונה ״ **וביאור** זה הוא דעלך אחי כי ע'
ענין התפלה הוא דבר אלהי המדמה
הבה נאמר היודע לכוין בה וזה כי בה יחוברו הג'
יסודות **אמ"ש** שהם אויר מים אש שבהם
תעלין אותיות **יהו"ה** יה אל שלמות
השמה נשלם משכה בירופים של השם הכו'
וכם אז
יהו יוה היו הוי ויה והי והשע צרופי
אויש בהם
יה"ו אותיות שבהם נבראו יה אל שלמות שאמרנו
והג' יסודות הנז' הם מתחברים בתפלה בזה הלשון
האויר מבהלה ״ המים מהמוח ״ האש מן הלב״
והאות שעל זה כי הקבל היוצא מן הפה הוא חם ונקבל
מתחבר בקבל הפה והאות על זה הוא שבשעת ש...
האדם בחוזק על כתו ירגיש בחום אויר ל...
ובאותן הזה יעשה הדבור רושם ביסודות מאחר
שגם הם עם האותיות נבראו וזש"ה בספר יצירה
כב' אותיות ... בהם מעשה ברוח ערבן ... וק'
וכשהשלמה דבהם הבלו יבין מוחכם ומסודהם
מהרה שבלב שהוא הקב"ה יעלו למעלה מעלה
עד הכנפיים לרבה העליון הוא **העטרה** אשר
עליה נאמר יעלו על רצון מזבחי
שפי' יעלו לרצון על מזבחי ומשם הקב"ה שיש ל'
למתפלל עם אלהים כוונת התפלה עד שבמחשבתו
מוסר נפשו למיתה עד שאמרו אחז"ל הוא כוטל ...
נמשך הוא סבה שהרצון העליון הנז' עולה עד מדה
הקב"ה שהיא **החסד** לקבל ממנו להשפיע עלי

כהתפלל ויטעם מטעמים שהם וברכה ובהיותה יו״ד
מתפשטת אז יתפשט עליו על דרך האור הבא מן הקרן
ולכן השכון מן האור אשר עם מתהפך לנגן וגם אותו
הקדל כבוד חוזר השפע על הקרן והאז לזה ואיר יעלה
מן הקרן וב׳ וזהו יסוד גדול להתפלה ולכל המלות כי על כל
מה שם דרך שאיר יעלה מן הקרן והוא ההשגחות ז׳
והמתפלל דרך שיניח ב׳ זר ושניו על לבו לחיות קשת
כאופן שהקרן יהיה הלשון והלשון נה׳ עליו אז שאוב לגופו
והאנוש אשר יוה הקרן כבה גדול הוא הלב ובאופן הזה
תעלה התפלה למעלה ויהיה לא ירד למטה ולהביא כל
המקטרגים אשר האור עולה מקום התאחזים אותה ל׳
למעלה ואם הלשון אינו יוה כהן לאור בכוונת הלב לא
תעלה כי המקטרגים יחזירוה לאחור וכמו שהעתקה ה׳
הזרעיית דרכה שתהיה יוה כהן לעשות פה ובאופן אחר
יהיה לבטלה כן התפלה היוצאת מהלשון הנקרא אז לא
תעשה פה אם הלשון לא יהיה יוה כהן׳׳

ובתיקונים ז״ל פיר גדול דא איהו קשתא ד׳
דאיהו לימינא דפומא חוטא ד׳
דקשתא מותא׳׳ חוטא השני דא איהו שפה חוטא על קשת
דבה הוא זהיה חכם דאיכון מללין דצלותא לגבי חויילא
דאיהו סמאל עד שיפלח אז כבו אחר דהמן יסודיה ו׳
ושקיה ובג״ד כבר כושש במה דאיהי דבוקה ביה ואיהי
נוקבא הליה עכ״ל׳׳ **עוד** בספר הנ׳ כחוט השני
שפתותיך דא חוט דשפוון דצלותא ובה הון
יג׳ שפתי תפתח לאהקא מהון תלת אבנין לגבי חויילא
ואיהי מקף לן בתוקפא דגבורה קולך ואזילת לן בדרוע׳
ימינא דאיהו חסד ואתעבדו סגולתא בשמורא דאתלבני
מאן שפה דזהיה תלת צלותין אין דא שכינתא דקבי ס׳
סלקית בחושבן שפ״ה ובגינה איתמר כחוט השני ש׳
שפתותיך עכ״ל לשונינו׳׳ **עוד** בספר הנ׳ מה
רש״י ואמר זכאה איהו מאן דיתכלי וידע לסלקא
ישתיה לעילא דהא פומוי אתיה שמהן ואתלבשו כהני
רזין וכד סלקין שמהן מפומוי כמה שמין פתחין ב׳
בתיקו לקבלא לון כ״ש אם שכינתא שהא בצלותיה ו׳
ואסתלקת לקב״ה ורזא דמלה אם תשכבון בין שפתים
הקה אם לא אם זכאה איהו מאן דסליק לה בצלותיה
דיתכלי בשמוי לעילא לגבי בעלה׳׳ בצלותא ד׳
דשחרית סלקא בשמא דאיהקה **אל** הא הגדול ודאי:
בצלותא דמנחה סלקא בשמא דאיהקה
אלהים׳׳ בצלותא דערבית סלקא בשמא דאיהקה
יהוה ורזא דמלה גם אלקים ידוד דבר
ויקרא ארץ כמה דאוקמוה דצריך בר נש
בצלותא לשהות שעה א׳ קודם דיתכלי ושעתא חדא ב׳
בתר דיתכלי ורזא דמלה דבגין דאיתמר והאיש משתאה
לה דאיתמר יה״ן אייש משתאה ולבתר דשקי לה ברנש

מצוה ז׳

אם עשה צלותיה בפומוי ודאי אתקביל צלותיה ו׳
ורזא דמלה בר נש דאיך למשקי ואתהנא לאתקדמין כד״א
חשה כי תזריע וילדה זכר זכאה איהו מאן דלא מעכב
מטר ושתא לסלקא לעלמא ורזא דמלה חשה מזרעת ה׳
תחלה יולדת זכר׳׳ ווי לון לבני נשא דאינון אטימין לבא
ושינין דלא משגחין למנדע ביקרא דמאריהון לרבי׳ —
ליה ולשכינתיה כבמה תחנונים ופיוסים לנחתא ליה גבי
שכינתא כד״א לאתחברא ביה דאינון דתקינו קבוחר בגנוון
ישראל באהבה ולחברא בפומוי בצלותיה הדין שהא ד׳
דאינון **ואהדונהי** דבההוא זמנא אז יקרא ה׳ ויי׳
יענה הוא ובית דינו ודא שכינתא
עילאה ותתאה ודא איהו רזא אם תשכבון בין שפתים
דאיהו קרבנא דקב״ה זכאה איהו מאן דסליק לה גבי בעלה
דאיהו שביל בג״ד מי זאת עולה מן המדבר
ודאי מומוי תשיב ליה קב״ה כאורח דסיני ובג״ד מי זאת
עולה מקוטרת מר ולבונה דא צלותא דשחרית דתקין א׳
אברהם דאיהו מר׳׳ ועוד מקוטרת מר דא **נצח** ד׳
דסליק במלנתא כד״א נעימות בימינך נצח: ולבונה
דא **הוד** וסליק לה בגבורה: מכל אבקת רוכל דא
צדיק דסליק בשמורא דאתמשכת
ואם לא סלקא שכינתא בצלותיה לקרבנא
לקב״ה הא כלבא נחית למיכל קרבניה ווי ליה עבליה דלא
איהו בעלמא ועליה איתמר גם בלא דעת נפש לא טוב
וכד סלקא שכינתא בצלותיה כמה מיונן דאורבא וכל
נגעי דברסיין כלהון יתעברון לגביה בחדוה בניגונא ובלהון
מתמין בכתייהו לקבלא והא אוקמוה ותניקם וכנתיקם ה׳
מדודי מלמעלה וכד סלקא סלקא כונה וכד נחתא נחתא
בנשרא דאיהי מנדרוטתא דלא דיחלא מכל שפי דעלמא
ונחתא כבמה מזונין לבנהא כנשר יעיר קנו על גוזליו ירחף
מאן גוזליו אין אינון ישראל דאינון מתקבלין לה כגוזליא
כבמה דמתקנין דצלותא דנחתא לגבייהו לכל חד נחתא
לגביה מזוניה כדיאות ליה למאן נחתא מזונא דאורייתא
דאיהי מזונא לנשמתא למאן נחתא מזונא דגופא לכל
חד כפום רעותיה עכ״ל והבחר הוא׳׳

ומצאתי כתוב בספר **הזוהר** וז״ל כל מאן ד׳
דבעי לאתערא מלין דלעילא
בין בעובדא בין במלה אי ההוא עובדא או ההיא מלה
לא אתעביד כדקא יאות לא איתער מידי׳׳ כל בני עלמא
אזלין לבי כנישתא לאתערא מלה דלעילא וזעירין אינון ד׳
דידעין לאתערא וקב״ה קריב לכלא אבל אי לא ידעי למיקרי
ליה לאו איהו קריב כד׳ קרוב יי׳ לכל קוראיו לכל אשר
יקראוהו באמת מאי באמת דידעי מלה דקשוט כדקא
יאות וכן בכלא׳׳ זכאין אינון בהקייא דידעי למיקה ל׳
למאריהון כדקא יאות: אר״ש קרא בגינא לגלאה מלה
כל מאן דידע לסדרא עובדא כדקא יאות ולסדרא מלין

כדקא יאות הא ודאי מהימנא לקב"ה לאשבחא מלין
עלאין לגבייהו ״ אי הכי כל עלמא ידעי לסדרא ע'
שבחא ולסדרא מלין מאי חשיב הלכון דאלייא ד'
דידעי עיקרא דמלה ושבחא וידעי לכוונא לבא ז'
והשתא יתיר מאין אחרנין דלא ידעי כל כך ״ אלא אין ד'
דלא ידעי עיקרא דשבחא כל האי אלא סדורא בעלמא
ולא יתיר מאסכין עלייהו מושיכו דבתר כתיב דקב"ה
נאין דידעי ומכוונו לבא. והשתא מתקני בכלא מאתר
דאתחשבא ונפקי בכל נימא ושרשין בחיה מושר כדקא
יאות עד דמתברכאן עלאין ותתאין ושמא קדישא מ'
מתברכא על ידייהו עכ"ל

עוד במעלת התפלה בספר הזוהר ז"ל כד
נהיר יממא כרוזא נפקא אתתקנו
שולטנין דיממא כל חד וחד לאתרה כדין מתעברן ש'
שולטנין דליליא ואתפקדן שולטנין דיממא וכד כרוזא
אכריז כדין כלהו כל חד וחד אתפקד על ההוא אתר
דאתחזי ליה כדין שכינתא קדמאה ואקייא ונטלא ויש...
וישראל עאלין לבי כנישתא לשבחא למאריהון מהבעין ב'
בשירין ותושבחן ״ דכמא ליה לבר נש כיון דאתקין ג'
נפשיה בתקונא דמצוה וקדושא לאחדא לביה בתקונא
דצלותא דמאריה ולשוויה לביה ורעותיה בההיא צלותא
דאינון מלין דקשוט דהא מלה סלקא ואינון ממנן ד'
דקיימין באוירא אתמנון לד' סטר עלמא ״ לסטר

מזרח אתמנא ממנא חד בכמה ממנן וסרכין
עמיה דקיימין באוירא גזדרייא
עמיה ועמיה סרכין ממנן אחרנין
דאינון מחכאן לההיא מלה דצלותא וסלקא באוירא
ונטיל לה האי ממנא אי היא מלה כדקא יאות הא וכל
אינון סרכין נשקין לההיא מלה וסלקין עמה עד ההוא
אוירא דרקיעא לעילא דתמן ממנן סרכין אחרנין ״ ב'
בשעתא דנשקין לההיא מלה פתחי ואמרי זכאין אתון
ישראל דידעיתו לאעטרא למאריכון בעטרין קדישין זכאה
איהו פומא דמלה דעטרא דא נפקא מניה ״ כדין פ'
פרחין אתוון דקיימין באוירא דבשמא קדישא דתריסר
אתוון דההוא שמא שליט באוירא והאי איהו שמא ד'
דהוה טאס ביה איהו עד לא אסתלק לשמייא והיי...)
דקאמר ועבדיה לאיהו ורוח יי' ישאך בגין דבשמא
דא הוה איהו טאס ביה באוירא והאי איהו שמא ד'
דשליט באוירא ״ אינון אתוון פרחין וסלקין בההיא מלה
וההוא ממנא דמפתחן דמאריה דאוירא בידיה וכל
אינון ממנן אחרנין כלהו סלקין ביה עד רקיעא ז'
ואתמסר בידא דממנא אחרא לסלקא לעילא ״ ל'
לסטר דרום איה ממנא אחרא דשלטא באוירא
לההוא סטר וכמה ממנן אחרנין וסרכין
עמיה פסגניה עמיה וביה מתאחדן מפתחן

דאוירא לההוא סטר וכל אינון מאה דשתקין דצלותין
בלחש למאריהון מגו עקתא מגו תבירו דלבא אי ההיא
מלה כדקא יאות סלקא לאוירא ונטיל לה האי ממנא
ונשיק לה כבין דסלקא בההוא סטרא כד נשיק לה
פתח ואמר קב"ה יחוס לקבלך. ועלך יתמלי רחמין ״ ס'
סלקין עמה כל אינון ממנן קדישין וכל אינון סרכין
דההוא סטרא ופרחין אתוון דשמא קדישא דאינון תרין
אתוון מתשעה ושלטין בההוא סטרא באוירא וסלקין
בההוא סטרא לאוירא עד רקיעא עד ההוא ממנא ד'
דשליט בההוא סטרא : לסטר

צפון איה ממנא אחרא ועמיה כמה סרכין -
ממנן דשלטין באוירא וההוא ממנא
פתחיה שמיה והאי אתמנא באוירא לההוא
סטרא וכל אינון דמצלאן בצלותין
על בנוי דכד דשתקין לון ״ וכד מלה דההיא צלותא
סלקא לאוירא בההוא סטרא אי זכאה היא נטיל לה
האי ממנא ונשיק לה כדין אתער רוחא חדא דנפקא
מגו תהומא בסטרא דצפון וההוא רוחא קרא בכל אינון
אוירין וכלהו כלהו ההיא מלה וסלקין לה עד רקיעא ונשקין
לה ״ פתחי ואמרי מאך יהוי שנתך לקיץ ואתזלא וסלקא
ובקעא רקיען עד דסלקין עמה לגבי רקיעא קדמאה
סלקא בצלותא ומצוחין לגבי חד ממנא דאתמנא לסטר

מערב והתם קיימין תשעה פתחין ובהו קיימין כ'
כמה סרכין וכמה ממנן ועלייהו ממנא
חד ושמיה זבוריאל והא איהו דכתבי לשמשא ב'
בהאי רקיעא ביממא ולא אתיהיב ליה רשו
עד דסליק נהורא דסיהרא וכדין אפיק כל אינון ח'
חיילין וכל אינון ממנן וכד נהיר יממא עאלין כלהו בפתחא
חדא דאינון ט' פתחין דאיהו פתחא עלאה על כלהון
וכד צלותא סלקא עאלת בההוא פתחא וכלהו סרכין וכלהו
ממנן נפקין מההוא פתחא ועליהון זבוליאל דהוא רב
ממנא ונפקי כולהו ונשקי לה ומטאן עמה עד רקיעא
תניינא ״ רקיעא תניינא סלקא צלותא עד
ההוא רקיעא ואתפתחו תריסר תרעין דההוא
רקיעא ובההוא תרעא דתריסר קאי ממנא חד דשמיה
ענאל והאי ממנא על כמה חיילין על כמה מ'
משריין וכד צלותא סלקא קאים האי מ'
ממנא וכריז על כל אינון פתחין ואמר פתחו שערים
וכ' וכלהו תרעין פתיחין ועאלת צלותא בכל אינון פ'
פתחין כדין אתער חד ממנא דקאים לסטר דרום די
שמיה עזריאל סבא ואתקרי מחניאל בגין
דאתמנא על שתין רבוא משריין
וכלהו מחכאן לגבה מאה דמשריין מלין עינין
ולגבייהו קיימין אינון משריין מאריהון דאודנין
ואקרין אודנין בגין דאינון ציתן כל אינון דמצלין

[illegible]

רקיעא

[illegible]

רקיעא

נדריה

[illegible]

רקיעא ושמשיא

[illegible]

רקיעא נדריה

[illegible]

רקיעא

ענפיא

[illegible]

רקיעא

וסנדלפון

[illegible]

אדני יהוה במלכות

[illegible]

אהדונהי

[illegible]

היכל

[illegible]

מצוה ז

והוא זה למה מתחילין בשם אדנות ידוע כי שם א'
אדנות מדת הדין הרפה ושם הוי"ה רחמים ושם בן -
ע"ב גי' חסד ורחמים כי הוא במדת החסד וידוע כי -
שם הוי"ה יצרף לע"ב כזה יו"ד ה"י וי"ו ה"י וכן שם
אדנות יצא ממנו ע"ב גי' כיצד
מילוי אותיותיו הם אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד הרי
האותיות האמצעיים כגון למד
מן אל"ף ולמד מן דל"ת ואו"ו מן נו"ן ואו"ו מן יו"ד המוצא בגם
ע"ב ר"ל אם כוון אדם בתפלתו לשם זה היוצא מן אדנ"י
והתפלל בכוונה תפלתו מקובלת ואם לאו תהיה תפלתו
אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד ר"ל אל"ף מלשון ואדרה אל"ף ד"ל מלשון
דין נו"ן מלשון נין שמו יו"ד מלשון
הנה יד י"ה הוי"ה כלם רומזים על הדין "שפתי" הם
נצח והוד והכינוי של שפתי יורה על - בחינתם
מלכות ... ואם כנה דבקעה מדבר בשם מדתו כי
המלכות הנה והלשון יסוד והשפתים נצח והוד ה'
תפתח פתיחה זו ולאו מלכ' החסד ומ' הוא בסוד
כי תה עולה מילה ובאחרונו ומ' יורה על הקו
כלו הה' יסוד מלכות ויוכל לכלול בכאן שם יאקדונה"י
המורה על ייחוד שלשתם בסוד אמן "ופי" פי' אחר
מבחינת הנצחים יהיה כן בסוד בסוד קו האמצעי
להמשיך השפע בסוד החכמה מלמעלה ופי' פי'
ימשיך מלכ' החכמה: "תהלתך" תהלה הוא ב'
בבינה וא"ף אם ימצא למעלה בכתר
ובמלכות וסוד ד' ארוכה סוד השפעת הכתר עד
המלכות וסוד שם אדנ' הוא סוד מה שאמר
הכתוב והיה כל מבקש ה' יצא אל אהל מועד שהוא שם
האדנות שהוא הפתח וזה והוא יושב פתח האהל וכה
להורות שהתפלה היא במקום הקרבנות המוצא בפסוק זה
ו' היבת הנו לנשה כשים דכ' ויהי כי בשבו נושאי ארון
ה' שעה כבשים ויזבח שור וכו'

ברוך אתה וכו' דע כי ברו"ך כוללת כל העשר
ספי' הבי"ת רמז לה' ראשונות
ולה' אחרונה והר"ש רמז לג' עליונים והוא"ו רמז
לו' שבמם הך רמז לקוצ' של יו"ד שהוא כתר
הנה נרמזו במלה זו כל העשר הנכללים בשם
בן ד' וזהו מחזיל כל הכורע כורע בברוך וכל
הזוקף זוקף בשם כי אנו כורעים לאו שבידו
מקור הברכות שהוא למעלה מהספירות הנכללות בשם
בן ד' והוא גבוה על כלם ואין למעלה ממנו "ובזוהר"
אמרו כל הכורע כורע בברוך לגבי הכלה
בצדיק שהוא כתוב בו והמלך שלמה ברוך וכל הזוקף זוקף ב'
בשם זוקף השם למעלה ליחדה עם דודה "ומצאתי
בריא מהימנא ז"ל הימא דישראל כגופא והאי ודאי
איהו כל הכורע כורע בברוך צדיק דאיתמר

בה יוסף הצדיק "והנה תסובינה אלומותיכם ותשתחוין
לאלומתי" וכל הזוקף זוקף בשם דרגא דתושבע (פ"ה)
לנוכח שבה" והוא קרוב למש' "כי שם יודה הספ' לה שהיא
ורחוקה לקבלה לשון אחר "מהזוהר" שמענו יתבאר
סוד זה על הכורע כורע בברוך ויתבאר
בו גי' סוד כוונת התפלה וסוד סמיכת גאולה לתפלה
וז"ל ר"ש הוה אתי לטבריה והוה עמיה ר' אבא א"ר אבא לרבי
אבא כזיל דהא תנן תרינן דבר נש חד ימינו השתא לגבן
ומלין תליין במהימנותא ואינון מלין דמהימנותא "א"ר אבא הכא
ידענא דבבא אחר דהא אזיל קב"ה מעדר ליה מלאכין
עמין בבבאן לאשתעשעא ליה עד דהוו אזלי סליק ר"ש
עיינוי וחמא חד בר נש דקוה הכא ואזיל "יתבו ר"ש ור'
אבא כד מטא לגבייהו א"ל ר"ש מאן את א"ל יודאי אנא
ומקשתקייא קאתינא ואנא אזילנא לאתרא דבר יוחאי
דאתמנון תבריא בתלין ידיענן ושדרוני לגביה "א"ל אימא
בה א"ל אנא בר יוחאי א"ל אנא בר יוחאי "א"ל הא אוקימנא
דלא יתפיק בר נש בצלותיה בינוה לבין כותלא כמא דכתי'
ויסב חזקיהו פניו אל הקיר ויתפלל "ותאן דצלי אקיר
למעבר אחרנא אמאי סמיך ליה ואוקמוה לקבל ד' אמות
לכל סמר בר לקמיה ואוקימוה דלא יצלי בר נש אחוריו
דביה וכו' "פתח ואמר שמעה תפלתי ה' ושועתי
האזינה וכו' מאן שמעה ולא שמע באתר חד כתיב ש'
שמע ה' ואחני וגו' ובאתר אחרא שמעה אלא בכל אתר
לזמנין שמע לדכורא ולזמנין שמעה לנוקבא "שמעה
כלא שמעה ה' כד"א "שמע כלא שמע ה' ואחנו
והכא שמעה תפלתי ה' כגון דאתיהי דרגא מקבל כל
צלותין דעלמא והא תנינן דעבדא מעייהו עטרה ושוי
ליה בריסא דצדיק חי העולמים דכ' ברכות לראש צדיק
ועל שמעה תפלתי ה' "שמעה תפלתי ה' דא צלותא
די בלחש "ושועתי האזינה דא צלותא דאמים בר נש ה'
קליה בעקתיה כלא והעל שוועתם אל האלהים מהו ש'
שוועתם אלא דבצלותיה אמים קליה וזקיף עיינוי לעילא
כלא ושוע אל הקר וצלותא דלא מתבר רתגשן ודחיה לין
לאשלא צלותיה "אל דמעתי אל תחרש דא אשגל קליה
מלבא וליה תרעא דאחים קמיה ולגלם לא אתדחי ה'
דמעין בהיכליה "תנינן כתיב קרא הלכה דרגין "תפלה
שועה "דמעה "לקביל אין תלת אחרנין כנגד אנכי
עמך "לבתר תושבע "לבתר כבל אבותי אבתרן דעלמא
"תח" צלותא דבר נש מעשה כבין דיהן צלותי נינתן
חד מיושב וחד מעומד ואינון חד לקבל תרין
דרגין תפלה של יד ותפלה של ראש לגבי יומם ולילה ו'
ובלא חד אוף הכא תפלה מיושב לגבי תפלה של יד
לאתקן לה כמה דאתקין לכלה וקשיט לה לאעלא לחופה
קבי נטי מקשטין לה בכזוא דאיכלה ומשאה יוכר
משאהים ואשר משאהו ואחופים ואיות הקדש וכו'

מצוה ז

ועד דלותן מיושב כיון דעאלת לגבי מלכא עילאה ז'
ואיהו אתי לקבלא לה כדין אנן קיימין קמי מלכא עילאה
דהא כדין דינא דבורא אתחבר בגופא וכנ"ל לא יפסיק
בין גאולה לתפלה שגאולה ותפלה הם דרגין אינון
דצדיק וצדק יסוד ורחל ובגין דבר נש
רזין
קאים קמי מלכא עילאה נצלי ד' אמות לגלותיה ואזדקיפו
דבשיעורא דסוגיא דיוסף כולא וכלמה דאתי בשעורין
דדכורא בגין לה לאינש למיקם בקיומיה ואזדקף ב'
כגוונא דא כד איהו כרע כרע בבא ו"ה וכד איהו ז'
זקיף זקיף בשם בגין לאחזאה שבחא דדכורא על
נוקבא עכ"ל ..... ומאמרי
בתיקונים ז"ל ואית דלא זקפין לה בשם י"ל ב'
בצלותהון או בפקודין דאורייתא
איהי צווחת עלייהו נתנני י"י בידי לא אוכל קום ז'
והענין כי באורבע כריעות שיש בתפלה כנגדן יש אורבע
זקיפות והנה ד' כריעות הם אורבע אותיות יהוה
וד' זקיפות הם ד' אותיות אדני וצריך
הכוונה בהם באורבעתם הא כיצד
בברוך יכוין שכורע י' דיהוה ומזקף א' ד'
דאדני דקיימא יא ובמגן
אברהם כורע ה' דידוד ומזקף ד'
דאדני הה יאהד ובמודים כורע
ו' דידוד ומזקף נ' דאדני ובסוף ה'
הודאה כורע ה' דידוד ומזקף י' דאדני
הה שמן שניהם יאהדונהי וזהו סוד
כל הכורע כורע בברוך וכו'
הזוקף זוקף בשם ובכוונה זו מתרוממת ומזדקפת
השכינה ומי שאינו מכוין בכך צווחת ואומרת
נתנני י"י בידי לא אוכל קום עכ"ל

וצריך לכוין עד שיתפקו כל אלות שבגדריה
ועד שירחק איסור כנגד לבו ורחק והכן
תקתק האותיות הוא התשורות הקשתשג קלא קרחה
האיסור היא כו' בזה נגד הלב לקבל שתש ובכה
ויש לכוין כמוכל למקר העלם בניקם
ולזקוף בנחת כנחש בנחש מתנשא מתנשא ז'
להתאחר השמעת הכלכה וחחר כנחש לומר לך
שמי שלא יכרע בזה הלך הנה האיסור בא לנגד מ'
מכחות הנחש וכותב נ"ב בו נקיה ושדרתו נעשית
נחש ומתנה חיותו אחר ע"שנה דל אחר דין כו' בדין
עונהדין שלא יחיה בתחיית המתים ולכן נקראות מ'
מדות שמעלות מדה כנגד מדה
אתה לפי כי בקיות קו הקדושי כולל אותיות ה'
הקורך העליונים נקרא את השמים ו'
ובהתחברו עם הכלה ומשפיע בה נקרא אתה שבה
כלול הכל ועוד אמשר לומר כי השכינה נקראת

את כה"א ואת כל העולם יעמיד וכשמקבלת שפע
אבות שהם נצח הרמוזים בג' ווין שבה קו ב'
נקראת את"ה
יהוה יכוין בשם הכולל כל עצמות האצילות
שהוא יהוה ואחר יכוין במקור הכל
דקיין ה' הכתר ושם יכוין
בסוד שמו והויה שלו וזה עיקר לכל
מ"ש כי עיקר הכל לכוין בשמות והויות והעצם ה'
המתפשט והמתעלה באין סוף וזוקף בשם
סוד שלוי הכבוד להתקשר במלך ה'
העליון בהמשכת הבר"ך בסוד וכזה השרשה בזה א'
הענין אלהינו שם זה בחכמה כי אחר
שעלה א' הכתר ראוי לו
להורד השפע מדה אחר מדה דרך מעלות הסולם
ואה יהוה לע' אבא וג' נתיבים ועליהם סוד י' ש'
שהיא חכמה ונמשך ממנה נן שהם הנה
ומלבות שהם ל"ו פרקים ולכן קריאה נון ערין
בסוד דן ואח וד' וסוד השלן ידוד בכתר אלהינו
בחכמה ואלהי שם זה בבינה ז'
וסוד הוא להורות ע' ה'
הדעת אבותינו הם חג"ת אברהם
חסד ואלהי אברהם
ירצה חכמה שהיא מתגלית החסד כה לקשר החכמה
בחסד אלהי יצחק יחוד גבורה בבינה ואלהי יעקב
יחוד תת בכתר והוא רמוז לדעת המקשר בין
חג"ת לכתר האל הגדול הגבור והנורא
רמוז לחג"ת ולא הוא שהיו דחכמתם לא עליון
הוא בכתר שחוזר ענה וכולם למעלה גומל חסדים
טובים מ' הכתר גומל דל משפיע ג' מדות
או בסוד החסדים כי חסד חסדים כלא איהו יממא לית
ביה שמאל כלל ולכן גומל ג' מדות הללו ימין ושמאל ז'
ואמצע ומ' טובים מתיים קונה הכל מ' הכתר
נותן כח להחזיק יסוד הנקרא כל ו'
וזוכר חסדי אבות מ' זוכר קושר ע' הזכר שהוא
היסוד ובזה מלת זוכר בואו רמוז על הת"ת ואז ומשך
הוא כי שניהם קושרים היחן והשמאל זה למעלה וזה
למטה ומביא גואל יסוד מייחד בניבנים הם הנכתיל
למען שמו בתהבה מ' למען שמו מלכות שהיא שם ל'
הת"ת שהוא ואז ולכן בחתרו שמו ירצה תיבר שני שמות
כיחד יאהדונהי וזה הייחוד הוא ע' הספירות
החכמה בחסד וגבורה מלך עוזר
ומושיע ומגן מ' עוזר הוא הת"ת עוזר למלכות והוא זורע
אותה מושיע מצד גבורה ומגן הוא סוד שלשתם כ'
כלולות בגדולה ומלה מגן כוללת מיכאל שר החסד
גבריאל שר הגבורה נוריאל שר הת"ת

וראיתי לרבה א' ז"ל שכתב וז"ל
כי סוד ברוך הוא סוד המשכה
ושפע ואצילות לסתים הת"ת וסוד
ברכה המשכה מתפשטת
מרום המעלות לעמוד עולם
דק יסוד עולם א' וכשהוא ה'
הלבנה ומלה ברוך וברכה
הת"ת ומלכות ומה כרעו ברוך
להמשיך ברכה א' ים הת"ת
ואח"כ זוקף בשם כוונת
לב מתגים ידוד זוקף ב'
כפופים והסוד מנה
בבקי ישתה על כן ירים
ראש וזה הכוונה שבכל

וראיתי כתוב בשם רבה ז"ל וז"ל
סוד הכריעה שבתפלה אותן
כריעה ותפלה בברוך כתוב הגוף ובאחרה
בראש שאין שהוא כריעת ראש וזהו ו' לגבי
ה' ידוד וזקיפת הגוף והוא ה' תתאה לגבי
ו' ובאחרונה זקיפת הראש וזהו ה' עילאה עם ו'
הה ב' כריעות וב' זקיפות וזה כל הכרע
כרע וכל הזוקף זוקף בכל כריעה וכל
זקיפה בהתחלת וכולה כמוגן אבות
נ"ב ב' כריעות וב' זקיפות כסדר הנ"ל
אבל במודים לא יש כי אם כריעה
ו' שהוא עם לגבי ה' וזקיפה
אחת שהיא זקיפת ה' לגבי ו' שהוא נס כן
זקיפת הגוף וכריעה וזקיפת ראש משום
למודים דרבנן כי במודים דרבנן כריעת
ראש שהוא ו' לגבי ה' וזקיפת ראש
שהיא ה' לגבי ו' ברוך אתה ה' הטוב
שמך ולך נאה להודות ו' לגבי ה'
שהוא כריעת הגוף אתה כרע ו' לגבי
ה' שהוא כריעת ראש ובשם הזוקף
שתי זקיפות זקיפת ראש וזקיפת הגוף
והם ה' לגבי ו' ה' לגבי ו' עכ"ל

ומלכות נעשה משולשים ונקודה על הכוונה הזו
יהוה תשב רל חולם שבין קמץ שהוא
כלל נ' אבות וסגול בשבהצירי תשל"
וכתב המקובל זלה"ה וז"ל צריך כשר אתה חכמה
ובינה ונקט נקראים יו"ד אלהינו ואלקי
אבותינו נה"י או עליון רמז נה"י שהמעלה או העליון
קונה הכל שקונה הכל שהוא יסוד למען שמו יהוה ב
באהבה וכל זה בחסד שעיקר האהבה ולמעלה
האהבה הראשונה אחור שהיא כנגד הבו ע"ב בגימטריא ע
שהיא האהבה הראשונה עכ"ל.

ועוד כתב הרב בכתביו המקובל א' זלה"ה וז"ל
צריך רמז לכתר עליון אתה רמז
לחכמה יו"ד מכוין בתוספות הנקבין
ובניקודו המסור איך במשולש וקרמז שלו
בדרך השלך על יו"ד יהבב אלהינו יכוין בהזכירו
שם זה שהוא יו"ד אלהינו יכוין לבינה
שנקראת תשובה וכולו מהחסדים ודין כלולים:
ואלקי אבותינו כלומר שהוא אלקי האבות שהם אברהם
יצחק ויעקב האל הגדול כלומר אל עליון שהוא התשובה
אשר לו הגדולה והגבורה שהם זרועות עולם והנורא
ונורא בתת שזו שהם לו תרקמין אל עליון חוזר לכל
ומכוין לאל עליון המוכתר איך שהוא התשובה גומל
חסדים טובים כלומר שהמלך ממשיך ההויות מן
החסד ומצד החסד אנחנו מתגלגלים לו ומבקשים מלפניו
לפי שאין לנו זכות קונה הכל כלומר שהוא עצמו
שהוא התשובה קונה כל ההויות ולפי שאמרנו כנומר
חסדים שנמשכו מן החסד אנחנו צריכין לחזור ולגלות
שהמלך הוא קונה הכל וזוכר חסדי אבות שמשים אותם
בזכר כל שהופיעים מן הכח אל הפועל ומביא גואל הוא
צדיק לבני בניהם כלומר שהצדיק משפיע לבני
בניהם של ההויות שהם השמים כי
הספירות נקראים בנים זו לזו לפי שנאצלו אחת מאחת
והשהם נקראו בני בנים שנאצלו ונגדלו מהשכינה
באהבה שהוא החסד מלך ידוע שהוא התשובה ע
עוזר בתהלים ומושיע בדין ומגן בחסד בא"י
מכוין בתחלה לתשובה וגם בתוספותיו ובניקודו
ממשיך האהבה בכל תפלה עד העטרה רק בכלל
שלא ימשיך כי אם עד הצדיק וזהו כמילת ברוך
ובהזכירו יו"ד יכוין לכל ההויות שהם חג"ת נה"י
מגן אברהם כוונה ראשונה בתחילתה מיוחדת
לתשובה על אברהם ושנית על מדת יצחק ושלישית על
מדת יעקב ואף שלא כוין כך בכל דבר ודבר ונזכר עד
שלא ישלים כוונה ראשונה יחזור בכוונה על כל דבר
ודבר במחשבה ואין צריך להזכיר בפיו כלום ויתחיל
בראשונה ואם לא כוין לא בתחלה ולא בסוף אעפ"י שהשלים

התפלה חוזר וכן נהגו רבותינו ז"ל והכן דבריהם או עכ"ל:
ועתה אחי ידידי הט אזנך ושמע דברי
האר"י זלה"ה ותחי נפשך כי חיים הם
למוצאיהם וז"ל אדני שפתי תפתח
אדנ"י זה מלכות שפתי תפתח או נצח
והוד ופי יגיד תהלתך מצד הבינה שהיא נקראת
תהלה ואף שרומז למלכות וגם פי ימשיך התהלתך
היא הבינה שממשכת השפע מלמעלה וצריך לכוין ב
באי ברוך ממקור הברכות אל הי' אתה אל ה' א
אחרונה ובזאת הכוונה נעשה הייחוד שלם בשם
המיוחד וצריך לכרוע בברוך עד אשר יתפקקו כל
חוליות שבשדרה שהם חי חוליות נגד חי העולמים
להוריד את השפע ולאחד שלש אותיות יהו שהם
נעשו שש צירופים כנגד הו' קצוות לחוץ ה
העליונה והאותיות של שש צירופים הם יה"ו כזה
יהו יוה; היו הוי; ויה והי: הם י"ח אותיות
כנגד חי"
חוליות ואח"כ נעשים חי' נענועים בלולב הדומה
לשדרה ואחר שהמשיך השפע במלת ברוך כנגד י"ח
חי העולמים צריך גם כן לזקוף בשם שתי זקיפות
שהשפע בברוך שתי כהשות י' לגבי ה' ו' לגבי ה':
שהם שתי זקיפות ה' לגבי ו ה לגבי
י' וכן צריך לכוין לזקוף הכתר הרומז
לקו היוד ולהמשיך השפע עד סוף המשולש
שהיא מלכות אלהינו ואלקי אבותינו רומז ל
לכתר אלקי אברהם חכמה: אלקי
יצחק בינה אלקי יעקב
דעת הכונה בכתר האל הגדול ב
בחסד הגבור בגבורה והנורא בת"ת אל
עליון חוזר למעלה בכתר שהוא אל עליון גומל חסדים
טובים שהוא חסד עליון הפשוט ואחר קונה הכל בכח
אין סוף שעלת כל העלות המתלבש שם מתפשטת
ואחר כך מתדרגת למדרגה לכתר חכמה
בינה דעת וזוכר חסדי אבות הם חג"ת ומביא גואל
לבני בניהם הם נה"י למען שמו באהבה זו מלכות
ועוד כתב האר"י זלה"ה כי יש לנו כוונה א
אחרת והיא זאת ודקת שבך וגם
תהיה כמו מתנמנם ובכל אלקים הקדוש דבר
דע שכוונת אדני השלש אותיות הם דין והם
חמש פעמים דין הרומזים לחמש
גבורות מנצפך ואות אלף היא להמתיק מתגי
שזאת האלף הכפור שלה הוא כזה א
והם ג' אבות כל אחד מהם ע"ב שעולים רי"ו
אם כן זאת האלף היא
להמתיק הגבורות שפתי הם אותיות

נל שכוונת הב"ד יו"ד
שברת אלף כינוין ...

השפתים בומף בגימ׳ קכח כמנין שני תנועות הן
והכוונה להמשיך על או הב׳ דינים הנעלם
קכח כמנין הל׳ מילואים של שמות ע״ב ס״ג מ״ה ב״ן
כזה וד׳ ד׳ יו ד׳ וד׳ י׳ או ד׳ :
וד׳ א׳ או א׳ :
וד׳ ה׳ ו׳ ה׳ : ועוד כי או קשה
דינים בחים משמ׳ אלהים שבחיך
עליון ונתיך הנתון שהם כזה א׳ אל׳
אלה אלהי אלהים ועם הכולל הם
ין׳ אותיות רמז לנ׳ שערים
שבלבי העליון ונכנסים בהתחון ובחים מן הא״ה של
אהיה׳ ין׳ למעלה וין׳ למטה כזה א׳ ושתים
אלקים שאחרון בירופם עולה מאתים
כל אחד שהם אהבה אותיות ין׳ למעלה וין׳ למטה כלם
קבל והם גבורה שני משמים וזה אלה שמה׳ י
ובשמחור תפתח רומז לסוד הפתח
שהוא סוד הזוון של חכמה ובינה ה׳
המנוזים בגבון ונתיך שהם אחהע גיכך השלים
ר״ין ואחד יותר המשתקם׳ ובשמחון
ופי יכוין שעולה פי״ ד׳ כמנין מ״ן וזה מן שמתחנים
ושומקים לצדיקים כמו״ש בשהו׳ ואותיותיו של ופ״י
הם לאות ואו שבמתכב הא״ה של אהיה והשני יוד״ן ש׳
שבא״ה השנים אחת באות נון של מן למטה ושתיית ג׳
נמול ואחד השנים קודם הנמול ושתיית י״ב אחר כך
דרום מים של מן שהוא יד׳ ובשתכרף
יד׳ עם י״ב יאחר יגיד וזהו ופי יגיד
למעלות לתפלות׳ ובשילת׳ ברוך

יכוין בעולה ברוך לסוד התפלות׳ אתה
רל׳ רמז למעו״ר ונוקבה שהם ת״ת ומלכות
עם השמש הקרת׳ אלהינו מיתת שמתגלה
על ידם׳ ואלהי הוא מילוי שם עב׳
שהוא מן כזה וד׳ י׳ ד׳ ו׳ ד׳ : שהוא
חשבון אלהי׳ והוא הנוספת רומז לדעת
של הכוונה שאנו רוצים לזוון חכמה ובינה ע״י הדעת
כדי שיתקנו מוחין למעו״ר ומה״ן׳ ולפי שבקש הקדבנו
מוחין הם מתלבשים בנהי׳ של הכוונה והתחילו
נכנם בסוד זעו״ר ומ״ן ברישו השני פרקים
של נצח והב׳ פרקים של הוד אחד בחכמה
ואחד בבינה ואחד בחסד ואחד
בגבורה ועד״ין התחתון הראשון כולם של הכוונה לא
נכנם בדעת ועתה נכנם כלו בזחת הברכה של
העמידה ונכנסים הב׳ פרקים של נצח והוד כלם ולאן
נכנס יסוד בדעת׳ ובשמחותם אלהי אז
אבותם הוא זעו״ר ומ״ן קודם
שיכלולה המוחין שהוא בבחינת שני קטנות ו׳

ובהגדלה עולם שני שלישים מחסד לראש זעו״ר
ומ״ן ונשארו חכמה במעו״ר ומ״ן כמו שידעת
בברכות׳ ובשמחו אלהי יצחק רומז לשני שלישים
דגבורה שעלו ונשאו בינה למעו״ר ומ״ן׳ ובשומר
ואלהי יעקב יכוין שמתת״ת שלו עלו שני שלישים ו׳
ונעשה לדעת׳ ובשמחור הא הגדול יכוין שיורדים
הפרקים הראשונים של הכוונה ונכנסים בחגת וזהו
הא הגדול הגבור והנורא׳ ובשמחור
עליון יכוין שם ס״ג שהוא בבינה כזה יוד הי
ואו הי׳ שיש לו ג׳ יודין שהוא עולם הב׳
עליון יכוין שם ס״ג שבבינה המתיק את זעו״ר
ומ״ן׳ ויכוין לשם מה כזה יוד הא ואו הא
שהוא במעו״ר ומ״ן הינד
רומזת לראש והקהל בגבון׳ והא״ה של המילוי הוא אהיה
וכבר ידעת כי הכנוי אהיה עולה דם כזה א׳
אה אהי אהיה : (כנ״ל) שבו תיורת
למעו״ר והוא רומז על מקום
שמגיע יסוד של בינה שהוא עד שליש הראשון
של ת״ת המכוסה כנודע׳ והכל נוקב ל׳
לאחור ויוצאת נוקבה׳ ובשולה עליון יכוין לאחוהם
שלשם ס״ג שעולה קסו כזה יוד יוד הי יוד הי
ואו יוד הי ואו הי (כנ״ל)
כמנין עליון וזהו א׳ עליון ו׳
ונודע כי כל מרובע מהאחוריים לרמוז שכתר יוצא
מאחוהן וזהו כתר דנוקבה׳
ונ״ל אני המחבר להוסיף בודך אחד משלי בענף
דבה הקב״ה כי כל דברי מתחדים והוא כי
הקב״ה הוכה סוד א׳ עליון משם ס״ג מהאחוהם שלו
כמו״ש׳ ואני נ״ב או כי אחור הכתר נ״ב כזה ב׳ כת
כתר עולם באחור אחור השם הזה ומילואו
ויבא על נכון מוש הרב נ״ב וזהו כתר דנוקבה
וזהו
יוד יוד יוד יוד הי יוד יוד הי יוד :
יוד יוד הי יוד הי : יוד יוד הי יוד הי ו
ואו : יוד יוד הי יוד הי ואו יוד : יוד
יוד הי יוד הי ואו יוד הי : יוד יוד הי
יוד הי ואו יוד הי ואו : יוד יוד הי
יוד הי ואו יוד הי ואו הי : בירופים אלו
עולם התקשם:
חסר תשו׳ הם יענין ס״ג מילוי השם׳ וכו׳ מנין עם

הקו"ק עלמו" קה היהב"ס מתן הבינה כתר העלה
יהב"ס כנלע"ד" ונחזור לדבר הקב"ה ז"ל
גומל חסדים טובים גומל הוא מלשון ויגמול ש'
שקדים" חסדים טובים נצח והוד
של זעיר אנפין אשר גומל חסדים טובים
לנוקבא שהם נעשים לה מוחין" קונה הכל הם
גבורות הדינים לסוד דזעיר אנפין ונותנם
לדעת דנוקבא" זוכר חסדי אבות מ' הזרוע ש'
שנה חגת" ומביא גואל לבני בניהם הם
נה"י וכשאומר למען שמו באהבה היא
מלכות הנקראת אהבה קה לך מרכבה ר'
רחל לגמרי" מלך עוזר ומושיע
ומגן יכוין לשם בוכן תנים של אהיה
וכך היא הכוונה מלך עוזר רומז לגבורות
של רחל שנקיה הקבה" עוזר ר"ל אחר שנקיה
נעשית עוזר ומושיע לו" שעשה לבנו תנים
בתנים" ומגן שהוא מעלים אותה למעלה להיות
מגן עליו" ודע כי מגן שלשה תנים ... שעולים
כמנין מגן וזהו מגן אברהם בחסד" ומכאן
חוזר להיכל אהבה ונכנס בהיכל הזה שהוא היכל ה'
אהבה הוא סוד השלים ונקרא אל שדי" ובברכה
הזאת נעשה מרכבה כלו של זעיר אנפין ומוחין שלו
ונפי שמתעלה מן היכל כנגד המוחין" עכ"ל זלה"ה
ותמצא בברכה זו מ"ב תיבות ושם הקו"ק ש'
שבראש הברכה יש מנקדים אותו
כזה יְהֹוָה והשם השני שבחתימה נקודתו כזה
יהוה ונקודתו כנקודת יוכ"ר ברוך
ויש בה מ"ב תיבות כנגד שם בן
מ"ב ונלע"ד כי הפסוק ראשון שהוא אדני
שפתי תפתח שהוא רומז למדרגת
המלכות הנקראת שע"ב כמש"ה המלכות בר"ת של הפסוק
כולו בגי' שלה יע' כמנין מלכות בגי' וכן ס"ת שלו
נ"ב עולים במשבונם קב"ה מנין אני עם כללה וכל זה
רמז למלכות הנקראת אני כנודע" וכן אם תחשוב א'
אותיות הפסוק כלו בגי' המלכות בהם נ"ב מנין עדי
שהם הצירופים יחד ובכל כל אחד ואחד" ונמצא הוא
יאהדונהי רמז למדריגת גדולה הגולה והכל"
עכ"ל הפסוק ברכה ראשונה:

אתה גבור פי' לעולם באולה אתה שהוא סוד
הקישוט ואולם עתה מיחדך עם
כנסת כל הגבורה בסוד יי' המשלט וזהו
גבור היית מתגבר על הקליפות ו'
ומבטשם" לעולם כיון שחדו בסוד הבינה על

הגבורה וזהו לעולם בסוד הבינה ... הנקראת
עולם ולכן ייחד לומר הכל אדני שהיא המלכות
וה"ין עם אנלא" והוא שם של
אחוריים שהוא של שם בן ע"ב והוא
אל"ד כמבואר" מחיה מתים אתה סוד
התחיה הוא מצד הבינה מצד
שמקבלת מכתר עליון" רב להושיע פי' רב ב'
בחכמה" וישועה הוא היותן" מוריד הטל פי'
הטל הוא לאיתער מה שירד דזעיר
לחקל תפוחין קדישין והוא טלא נטיף בכל יומא מ'
מאריך אנפין להשקות דזעיר ונטל זה הוא הדעת
המוריד השפע הנשפע לו מחכמה ובינה
וכן שלשה אותיות יהו במלואם עולים טל וזהו
ומוריד בואו פי' הוא מוריד הטל בא"ח מ'
אחרונה: משיב הרוח פי' כי הגשמים מצד
הגבורה ואין מכוונים לאחד הרוח ש'
שהוא הת"ת עם הבינה שהיא התשובה וזהו משיב
מצד התשובה" ומוריד הגשם בואו לרמוז ואז שהוא
הת"ת מוריד למלכות שפע הגשמים" מכלכל חיים
בחסד ג' אבות נקראו בכל מכל כל" מכל כל הת"ת
והגבורה ושניהם ביסוד ולכן נקרא יסוד מכלכל וזהו
ויכלכל יוסף" אנכי אכלכל אתכם" והמזונות הם
בחסד" ואיים ירבה א' השפע הנשפע מבינה על
היסוד" ברחמים רבים הם האי מאריך אנפין מ'
זעיר אנפין נקרא רחמים סתם" סומך נופלים ב'
בגלל השפע הנשפע מהכתר סוד יה"ו
כו מעיבת הנופלים שהם יסוד ומלכות" ורופא
חולים הם סוד אדם ונלה שהם חולי האהבה ורפואתם
מצד הכתר" ומתיר אסורים הם האדם והכלה שהם
בגלות אסורים" ודע כי האדם והכלה שאמרנו שהם
בגלות הם דבהאה ולא יעלה בלבך לחשוב שהם ד'
דאתפליות או שעליהם כתיב אני יי' לא שניתי וכו'"
ומקיים אמונתו ר"ל יקים המלכות הנקראת א'
אמונה לישני עפר הם ג' אבות ונמצא הוא הבינה
מי כמוך בעל גבורות פי' גבורות היא הבינה בגולה
הוא התשובה ולכן אמר מי" ומי דומה לך ר"ל שהיא
דומה לנעלם התבונה" מלך ממית ומחיה מלך הסוף
ממית אסיפת עלמותה א' מקורו ומחיה סוד ה'
התפשטות העלמות בגוהמים והם חיים" ומצמיח
ישועה הישועה שהיא בבינה שהיא יובל וחירות
ונאמן אתה הוא סוד הייחוד מתעלה למעלה ד'
להיין ו' נ' הת"ת ומלכות" ואחר סוד אמן דהיינו
יאהדונהי עכ"ל הקב"ה"
והברכה הזו בא"ח כנגד הבו
ליי' כבוד ועוז להורות שיש בו הכבוד:

[illegible]

מצוה ז

והאדר"ד ז"ל כתב וז"ל אתה גבור יכוין בגבורה
מהוד הגל יכוין לגלגל אותיות של ד'
שמות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שהם א"ו נ"ג יוד הי
ויו הי: שם זה עולה
ע"ב יוד הי ואו הי שם זה עולה ס"ג
יוד הא ואו הא שם
זה עולה מ"ה יוד הה
וו הה שם זה עולה ב"ן אותיות של שמות
אלו עולים נ"ג מכלכל חיים בחסד יכוין
לשם ס"ג שעולה כמנין מחיה וכשאומר סומך
נופלים יכוין לשם אכדט"ם מן י"ז בתמוז עד
נחמו | וקבלתי בשם זה אני המחבר
שהוא שם אהי"ה בחילוף אותיות א"ט ב"ח האותיו'
שלפני אותיות אהי"ה בסדר הא"ב ביה"ן הם אותיות
אכדט"ם ובתחלת הברכה רמוז שם אגל"א והוא
סוד שם גדול ואמיץ וכן היה מתגבר יהודה על אויבו
ויש ב' סודות ברכה | ואני המחבר קבלתי שהטעם
שהיה יהודה מתגבר כמו שאמר הר"ב עזרה ז"ל כי
שם זה הוא רמוז בברכת משה ליעקב אבינו ע"ה
א יהודה אתה גור אריה ל"א לא יסור שבט
א אוסרי לגפן נעלם שם זה הוא רמוז ב'
בפסוקי יהודה ומפני זה היה יהודה גבור באחיו ע"ב
ונחזור לדברי הר"ב ז"ל מחיה המתים ר"ת נמת הם
אותיות מ"ה שני מצעים ופירוש הבהמה יתכן
ע' ובברכה זו המלאך משם היכות כגוג שם
מ"ה ואותיות העיקר ובאן הוא היכל זכות שבין
בו לבני אדם לחיים ולמות לתלמים ולרפואה
בא"י מחיה המתים עכ"ל ז"ל

כשמשמע יכוין עבד' כבחו מלכב' ... ונאמרו בא"י מחיה המתים ע"כ

ונקודת שם זה הוא כזה יְהֹוָה
והנקודה בסגול
התקונה מיכאל גבריאל רפאל נוריאל
ובברכה
זו מצא היכות מולבב מה שהם רומזים לשם מ"ה ואותיות
אותיות העיקר כמו שכתבנו לעיל. וג' הם רומזים למנין ה'
היכות שיש בב' פסוקים או הנזכרים על תחיית המתים
לכן הנבא בן אדם וכו' וידעתם כי אני יי' בפתחי וכו'
ונתתי רוחי בכם וחייתם וכו' וג' בברכה שום שלום
מצא היכות לרמוז כי המתים צריכים לשלום. ע"כ
ביאור ברכה שניה זו.

סוד הקדושה

נקדישך ונחד יש"ו
ונקדש בסתירה אין
דאין קדושה פחות
מעשרה כמו שכתבנו לקמן בעזה"י בסוף סוד הקדושה עש"ה:
פי' נקדישך מלכו הכהן חסד כדכתיב בה וקדשתו

ונעריצך מלך המוזה הגבורה ואנו מקדישין ו'
ומעריצין הנהה שהוא סוד בכבוד אתה
קדוש מלך החסד שהוא בכבוד אבות ומלך שהוא
בכבוד התחיה כנועם שיח סודו נודע היות נועם
בבינה ומלך כנועם ירצה לשון הבינה
הנשפע. שיח בפסוק וכל שיח השדה פי' הרשב"י
ז"ל שהוא היסוד ונפי' רז שי חי שהוא יסוד. ש"י
סוד נ' אבות ועליהם נ' ראשונות ומשפט
עד נקודת היסוד לפי שהם נ' ווין ונ' יודין בשין והוא
מתייחד א' הקבלה האחת דהיינו היסוד ואף אם
נפש שיח לשון דבר שהוא במלכות וירויח יותר
שהוא המשך הנועם עד המלכות. ואומרו סוד ירצה
היסוד הנקרא סוד מלך הבינה שכן עולה יי"ן שהוא
המשומר בענביו והוא ביסוד והיינו סוד יי"ן נהרא דין
שרפי קדש לדעת הרשב"י ז"ל כי השרפים הם
בבינה ושעה קרואה הם הנקראים
שעה שרפים ולהורות כי נועם שיח הנז' הוא
המשך השפע ביחוד הבינה עם החכמה אמר יש
שרפי קדש פי' שרפים המיוחדים בקדש שהוא
שנקרו בחכמה. המשלשים לך קדושה פי' בסוד
שפע השפע משלש הקוות העליונות ומיוחדם ב'
בשלשים שבחכמה משלשים המלכות ומיחדים
אותה בת"ת בג' משלשה הוי"ס אם בהן ימין אם ש'
שמאל או אמצעי שהם נ' בחינות א' יחודה בבשלה
והם משלשים אותה עם הת"ת כשיותה נקראת ה'
המלכות קדושה. ככתוב על יד נביאך פי' ב'
ככתוב תורה שבכתב. על יסוד. יד מלכות
נביאך נצח והוד מיוחדים שהוא מקום יניקת הנביאים
והנה ע"י ת"ת יסוד נצח והוד הוא שלוש הקדושה. ו'
וקרא זה אל זה ואמר פי' כתרגומו ומקבלין דין מדין
ואמרין והיינו קבלת ת"ת ומלכות בסוד ה'
ההתעוררות וקבלת מלכות מת"ת בסוד השפע והיינו
מיין דכורין ומיין נוקבין והראשון זה א' זה בסוד יב' נבלן
שבזכר ויב' נבלן שבנקבה והיינו זה וזה. ומלכה א' ה'
הוא ליחדם ע"י היסוד. ואומר היינו עלויים שנקשר
יחד אל מקום הרוממות שהוא כתר עליון והוא מלשון
אתייצ"ל האמת והוא סוד רוממות יחד ת"ת ומלכות
כי אמירה בנקבה בסוד עלייתה עם הזכר.
קדוש קדוש קדוש ראיתי לפרש בהם פי' שלש
קדוש א' המשכת השפע מן הכתר אל
החסד. קדוש ב' מן החכמה אל הגבורה קדוש שלישי
מבינה אל ת"ת שעלה שאחר שעלין אל הכתר בסוד
ואמר המשכין הקדושה מן הקדש אל נ' אבות. אח"כ
אמן מקבלים השפע אל הקו האמצעי המייחד הימין ו'
והשמאל והיינו יהוה צבאות כי אחר שהשפע—

מצוה ז'

לה"ה הזכר אבל מתנשאים השפע אל בכ"ב הכבוד והיינו
צבאות מלא כל הארץ כבודו אחר שהמשכנו השפע
אל החשמלים אבל מתנשאים אותו אל היסוד שהוא נקרא
כל ומייחדים אותו במלכות וזהו מלא כל הארץ שמלא
הארץ **לעומתם** פי' שרפים הם בבינה ואופנים
שהם לעומתם הם החיות כי החיות
הם מלאכי הת"ת והנה סוד קדושה זו השפעה מלמעלה
הבינה בייחודה עם ג' ראשונות והיינו ע"י ה'
השרפים והחיות לעומת השרפים הם משפיעים אחר
הברכה מן הת"ת אל המלכות משבחים ואומרים פי'
משבחים היינו השפעת השפע אל המלכות וזהו ישבח
ופי' אומרים מלשון ואמר דהיינו עליית המלכות אל
הת"ת ברוך כבוד ה' ממקומו פי' ברוך כינוי אל ה'
ההשפעה והיינו שיהיה כבוד ה' שהיא מלכות מושפע
ומבורך מהת"ת הנקרא מקום והטעם כי עם בן ארבע
במרובע עולה בו קס"ד מנין מקום ועוד פי' מקום
המלכות בראשונה הוא בת"ת **ובדברי** קדשך
כתוב לאמר נודע כי הדבר הוא מלכות ונקרא דבר
בסוד בחינות רבים עכ"ה קדשך היינו החיות ה'
המלכות מקבלת ממקום הקודש צריך להעלותה על
ידי הת"ת וזהו כתוב דהיינו תורה שבכתב לאמר
היינו מלכות היות מעלים אותה ע"י בעולה עד מקום
האצילות והרוממות מלשון ואמר כדפי'
ימלוך ה' לעולם אלהיך זה עליית המלכות מ'
ממדרגה למדרגה דרך אותיות **יהוה**
והיינו עד שיהיה המלכות מתייחד עם הראשון
וזהו ימלוך שאין מלך בלא מלכות ואח"כ אנו מעלים
אותה עוד אל הא' ראשונה דהיינו בינה הנקראת עולם
ואח"כ בסוד היו"ד שהיא חכמה וזהו אלהיך וכן בכינוי
קוץ מרובה להורות על יחודה בקוצו של יו"ד דהיינו כתר
ואח"כ אנו מייחדים הכל בסוד שהוא קשר כל המדרגות
וזהו ציון לדור ודור ופי' ציון הוא יסוד לדור ודור
בינה ומלכות הללויה פי' המשיכו והאירו ש'
שפע מן י"ה עכ"ל הר"ב ז"לה"ה
ועוד ראיתי שכתב מקובל א' ז"לה"ה על אחרת
וז"ל הנחשים השרפים בשעת הקדושה
שנים מתאחדים בקדושה ובזעקה ומתאחדים עם
הראשון ובעשה הכל א' אין שם לא קצץ ולא פירוד ה'
השלשים לך קדושה קדושה משולשת הכלים יהל"ך
מימין ולשמאל ולמעלה ולמטה קדוש יעקב
בשלשתן וקרא זה אל זה ואמר שנים כרובים מתהפכים
בשאותם למטה קדוש גם למעלה קדוש והטעם כי
בשעות משולה למטה יתעשה כעבדה משולה למעלה
קדוש ה"ה קדוש מלך יתנן גדולה קדוש מלך שמאל
גבורה הה התאחדות שלשת העולמות שהיה התילוק בין

הה ריקישי ומתאחדי השם ונהיה אחד כשאומרין קדוש
אין שם לא קצץ ולא פירוד כלל הת"ת גדולה גבורה
וכשאין קדוש כין ג"ו הג' הה השם שלשייות אשר
לבדין מתאחדין בדרך זה **יהוה** הת"ת גמון ה'
ישכב מקבל שפע ואחר בלבה ואחדלות מן ה'
היו"ד הקשורה בכתר וזה כתר יתנו לך ומשרי של
מושרש בה אמיה בסוד אות הא' ואח"כ מתאחד
הת"ת בגדולה וגבורה בסוד קו"ק ומשפיעין השפע
והברכה לה' עד שמגיע בנה"י והוא הנקראים צבאות
וכשאו עד שמגיע מקבלים זרע השלום והשפע ה'
העליון אז מהקים אותו לך הכתר כד"א ונקר' יונתן
משען להשקות את הגן ואז נהר פלגיו הנקרא בריה
קדש וסוד בסגולות מהק בכבוד השם אל ש"ר אלקים
הנקראת ארץ ואז הכינה מתמלא כבוד השפע ם
ספירות וכבוד ה' מלא את המשכן ואז הלבנה
במילואה מלא כל הארץ כבודו אין חוסר ואין שינוי
ואין פגימה בלבנה שלמה הסוה אז נקראת לבנה
מתלבנת בלובן העליון מקבלת משפע כל ה'
המקורות והארץ יתנה יבולה ונמלאו כל המלאכים
עליונים ותחתונים עומדים במילוי שלם ובהכונת
האחדות וכל הספירות מתקנות אין מקום מקולקל
ונשתלמו כל מיני הנוחה ונקראת העיר קדש ו'
וזה הקדושה נמצא כל המזומן בקדושה בה
לקשור כל הספירות יאחר בתוו וינמור בלב ויכון
מחשבתו להיות האחדים הגדול גדול וזה גדול ה' ו'
ומהולל מאד במיזה מקום הוא גדול כמ"ש אלקינו
הר קדשו בשעה הקדושה ונשעד בה מרום ה'
ישראל מתנשא ומתרומם עכ"ל ז"לה"ה
ודעת בעל מראות הצבאות ז"ל קדוש א'
בינה קדוש שני חכמה קדוש
שלישי כתר עליון ה' צבאות עולם העליות ה'
כשיכוין קדוש מבינה ומחכמה ומכתר ומשלות
העולות אז כו' מתמלאות מאור השלמות והיא
נקראת צבאות לפי שכל צבאות העליונים נראים
בה לכן כל מי שעומד בקדושה צריך לעמוד ב'
באימה וביראה ולהתכוונו למעלה ולדקדק ג' קדושות
אחת לבינה וא' לחכמה וא' לכתר העליון ועולה
העולות כה שימשיך משם השפע עד שאר
ישראל אז הלבנה מתקדשת בקדושה עליונה
ומתקשרת הכלה בקדושיה עכ"ל ז"לה"ה
אז נוהר על אחת קדוש א' כנגד ג' עולמות
א' קדוש שני כנגד אבות העולם קדוש שלישי
כנגד מרכבת השכינה מלא כל הארץ ארץ החיים
ובזה לקיים קדושתך בעולמך דאיתי בגני כך
תיקי בגנידה עכ"ל ועוד מצאתי כתוב

מצוה ז'

בספר הזוהר ז"ל ונקדשתי בתוך בני ישראל
פקודא דא לקדשא ליה בכל
יומא לסלקא קדושתיה מתתא לעילא כמה דאיהו קדישא
לעילא עד דסליק קדושתיה לאבהן ורזא דא ונקדשתי
בתוך בני ישראל עילא ותתא [illegible] בתלת דרגין לתתא
בתלת דרגין קדושה הא אוקימנא בברכה דוכתי [illegible]
כמה דאית קדושה לעילא על כלהו הכי אית קדושה ב
באתכנשותא וקדושה לתתא וכלא ברזא דלתתא קדושה
לעילא לעילא ברזא חדא קדושה באתכנשותא ולתתא
תלת דרגין דאינון חד קדש איהו סטר עילאה דאשתכח
ראשיתא לכל דרגין [illegible] סטר עמירא ואיקרי
קדש [illegible] אתפשט [illegible] נהיר בחד שבילא דקיקא
עמירא אתכנשותא כגון דאתנהיר באתכנשותא כדין א'
אתרשים חד ו' דנהיר [illegible] קדש [illegible] נהירו א'
אתפשט [illegible] לתתא סופא דכל דרגין כגון דאתנהיר
בסופא כדין אתרשים בנהירו חד ה' ואיקרי ה'
קדושה ומה דאיקרי קדוש קדוש קדוש ד'
דהא קדש [illegible] רזא ראשיתא
דכלא הואיל [illegible] אשתכח [illegible] איקרי לעילא קדוש
דהא [illegible] לא אשתכח אלא רזא הכי הוא [illegible] וישראל
מקדשי לתתא [illegible] עילאי לעילא דכתיב
בהו וקרא זה אל זה ואמר קדוש וכגון דישראל קא מקדשי
סלקי מתתא לעילא יקרא שלמא עד [illegible] ר' רזא
[illegible] עילאין לעילא כגון דאינון [illegible] אסתלקו
לעילא נהיר ההוא קדש בהו וכדין איקרי לעילא קדוש
ולבתר נהיר ההוא נהירו עילאה על כרסייא [illegible] שמים
ואינון שמים [illegible] ואתיישבן ביה בההוא
נהירו וכדין איקרי קדוש ולבתר נחית ההוא נהירו עד
דנטיל כלא חד [illegible] דרגין יקירא לקדשא כלא
לתתא כגון דאיהו [illegible] כדין איקרי קדוש [illegible]
רזא דכלא [illegible] בתלת דרגין לא [illegible]
בכלא [illegible] קדושתא דא [illegible] לא יכיל [illegible]
רשימו יקיר [illegible] עביד [illegible] קדושתא
לעילא לתתא לקדשא כלא חד [illegible] קדושה [illegible]
[illegible] קדושתא על [illegible] ורזא דא ונקדשתי
בתוך בני ישראל בקדושתיהון ולבתר אני יי' מקדשכם ב'
[illegible] יקדש בר נש [illegible] בקדושתא דא [illegible]
[illegible] בר נש [illegible] קדישא יי' צבאות ו'
ורזא דא אני יי' מקדשכם [illegible] ברזא [illegible]
קדישאי [illegible] לבתר יי' צבאות ב'
בלחודוי ולבתר כד [illegible] בר נש מלא כל הארץ כבודו
יכלול [illegible] קדושה לאתקדשא [illegible] ההוא
כבוד לתתא ורזא דא ונקדש בכבודי [illegible]
עילאי דאיהו ברוך כבוד יי' ממקומו דא כבוד עילאה
ולבתר ימלוך יי' לעולם דא כבוד דלתתא עכ"ל

והאר"י זלה"ה כתב וז"ל דע כי כוונת הקדושה
היא לכוין כשעונה אחר הש"ץ קדוש כי ה'
קדוש א' ממשיך שפע מכתר לגדולה ובקדוש שני
מתכוונה עד גבורה ובקדוש ג' מכוונה עד ת"ת אחר
יי' צבאות נצח והוד מלא כל הארץ כבודו זה יסוד
הארץ [illegible] מלכות בחיבור ת"ת הנקרא כבוד כ'
כמש"ה לכבוד ולתפארת **עוד** דע כי כוונת הקדוש
צריך לכוין בקדוש א' [illegible] עליה
לקבל האורות מכתר ובקדוש ב' חוזר [illegible]
החכמה שקבל ובקדוש ג' להמשיך הארה זו שירדה
עד הת"ת [illegible] עד נצח והוד [illegible] יי' צבאות
יי' יסוד צבאות נ"ה [illegible] הארץ שהיא ה'
המלכות וכל זה [illegible] לפי שקדושה ש'
[illegible] **ועוד** יש בקדושה ה'
המעמידה [illegible] קדוש וכל קדוש שלה [illegible] ו'
וכוונה זו [illegible] בקדושת יוצר אלא שהיא
[illegible] כמש"ע והכוונה כו'
[illegible] קדוש הוא כי [illegible] הארץ מ'
[illegible] של יודין
שיש שם וכל אחד [illegible] קדוש שעולה
[illegible] כנודע ובעמידה בלחש עולים
ישקב **במצח** ורחל **בחוד** ו'
[illegible] הוא בסוד

[illegible]

ולפי שקם ג' התחתונות קרובות עם אחיזת הקליפות לכן
עמידה זו בלחש כדי שלא יתאחזו עם הקליפות כמו ש'
[illegible] להרשב"י ע"ה בזוהר על המשמיע קולו
בתפלתו שאוחזים בה הקליפות [illegible] ואח"כ
בעמידה בחזרה עולים **בחגת** ואז אין פחד [illegible]
הוא בקול רם עכ"ל זלה"ה

ועתה אחי ידידי ראיתי לבאר לך סוד [illegible]
כל דבר שבקדושה צריך להיות בעשרה
[illegible] קנ"ה וז"ל דע כי מעשה רבנן עולה ה'
[illegible] ולכן נהגה [illegible] ולכך [illegible]
אומרים מעשה רבנן ואין אומרים מעשה רבן [illegible] ו'
ושאלה זו שאמרנו כל דבר שבקדושה וכו' [illegible] מ'
מרע"ה להקב"ה [illegible] רבש"ע [illegible] כל
המלכה [illegible] אחד [illegible] כל דבר שבקדושה
עשרה השיב הקב"ה [illegible] כמה
[illegible] שיש [illegible] כל
ישראל [illegible] ישר כחך [illegible] כל ישראל הוא הקב"ה [illegible]
[illegible] כל העשר נאחזים [illegible] ישראל עכ"ל
וביאור דבריו כי [illegible] הקב"ה [illegible] של
מרע"ה [illegible] הוא **אהיה** [illegible]
[illegible] עד [illegible] במשכן
[illegible] הוא [illegible] אחרת

[illegible]

בי״ת שלישית ״ גימ״ל שנית ״ למ״ד שמינית ״ הא״ מן ט״ו ויו״ד מ״ו כמ״ הה לך הוא״ו שלו אהי״ה ״ ובה זוג היא המלכות הה כל העשר ״ נמצאו יוצאת כעשרה ״ וגער שיגער שלו בחשבון רי״ת של עשר ספירות שהם ... ב׳

כחב נגת נהים : מ״ל רבשׁנו שיי״ן הקושיא״ן שכל העשר באחדות אחד נמצאים ונקראים אדם אחד שכלם רמוזים ב׳ בא״בים מ״ל ולא מתוך לך דבר בכל כתך כל״

מם שין הה שלו כתם ה״ן כמנין **אדם** ע׳ ״ תמימים א״כ שקול מעשה

כנגד כל ישראל שהם ״ בני אדם שכל ספירה כלולה מ׳ מעשר הנקראים אדם אחד ולכך דבר כל דבר שבקדושה עשרה ״ ותוכל הבין **סוד** אחר במשחל למה אין שכינה יורדת למטה מעשרה רע״ שאם תחשוב בחשבון מרובע מאל״ף ועד יו״ד שהוא חשבון עשרה תמצא מנין שכינה כמ״ אל״ף אחת בי״ת הה זומני הה ה׳ ״ גימ״ל ט״ו הה יו״ ״ למ״ד י׳ הה ל״ הא״ בה הה נ״ה ״ ואו״ ט׳ הה בא״ ״ זיי״ן מנין הה ה״ס ״ חי״ת ס״ו הה רל״ ״ טי״ת מ״ה הה רמ״ה ״ יו״ד ק׳ הה שנה ש׳ שכינה שלו שנה ״ ולכן אינה יורדת למטה מי׳:

ומכאן תבין ג״כ סוד עשרה המשתחוים לבית הכנסת כמו שנא׳ שאחד [illegible] הזוהר בשני דישתכחון ״ בבי כנישתא בזימנא חדא ולא ייתון תפקי תפקי דלא יתעכבו שלימו דשייפין דהא בר נש בזימנא חדא עבד ליה קב״ה ואתקין ליה כחדא כל שייפוי הה״ד הוא עשך ויכוננך עכ״ל ״ ועיין לעיל ״

אתה קדוש חיבר אתה בקדוש ישראל ״ ונמשך קדוש יחוד השם בקדוש ישראל והכל אחד:

ובאה כנגדה אזכרה הב לי״י כבד שמו״ ״ ה׳

אתה קדוש בברכה זו המלת בה י״ד תיבות כמנין תיבות שבפסוק ונקראו זה אל זה וכו׳ ויש בו ג״כ קדוש כנגד הברכה שיש בה ג״כ קדוש ״ ומלבד החתימה יש בה ט״ו תיבות כמנין תיבות שבפסוק ויסעו מענים ב״ן ״ שמחה ואכבוד אדם בקדוש ישראל יגילו: ועוד י״ד תיבות כנגד שנוה מלמעלה ולמטה ד׳ אותיות של שם המיוחד הכולל ״ והשם שבחתימה זו **יהוה** : ויש מנקדים אותו

וברכה זו נחתמת באחת ... ונגבה בשנה שנים כחתו מה ... ומרו ... קדוש ״ עב׳

והארי זלה״ה כתב וז״ל ויש בברכה זו י״ד תיבות כנגד ד׳ אותיות השם ונעשרה של מילוי ויכוין בברכה זו לשם **כוזו** שהוא מני שם הקדוש כל על סדר אבגיתץ ... יוד של שם הקדוש ל׳ אחרה כנ״א של כוזו ״ הא״ של שם הקוי״ה אחרה ואו של כוזו וכן עש״ ״ והיכל זה הוא היכל הרצון גם מעשה רז״ל ״

אתה חונן לאדם דעת ומלמד לאנוש בינה ה׳ ותתנו מאתך בינה דעה חכמה והשכל ב׳

ברוך אתה **יהוה** חונן הדעת ״ ויש מנקדים ... ויש מנקדים אותו כזה **יהוה** ״

ובא כנגדה אזכרה השתחוו **ליהוה** בהדרת קדש ״ וברכה זו יש בה י״ח תיבות כמנין ח״י חוליות שבשדרה שמהם הקומה של הדעת ״ ואחרים אחרו שיש בה י״ז ... ב׳ ״ ונסמכה ברכה זו לקדושת השם ב׳ כמ״ש הכתוב והקדישו את קדוש יעקב ואתיון ... וידעו וגו׳ ״

והאר״י זלה״ה כתב וז״ל אתה חונן לאדם דעת רומז לברכה הנסתרת

בדיעת שמשם נותנים מתנת חנם ומלמדו זה בא לתת הנקרא אדם ״ ומלמדו זה בא ויודיע בינה לאדם וזהו שאנו שואלים שיחננו דעה וחכמה ובינה ... חנם ... שאין אנו ראויים ... חונן **בחכמה** הדעת **בתת** ״ ויכוין בחכמה והדעת שלו ש׳

שמתקשרת עלמות לזוג ״ **וכתב** מקובל אחד ז״ל בברכת אתה חונן י״ז תיבות כנגד עשר ספירות ושבע ... ״ וברכת חתימתה ... ראש קרקן בבינה היא הוא ... כמותו ב׳ בשלש להשמיע תפלה ולהגדיל ... מהרצ״ם **חכמה** והוא השם ... ואחר ברכה זו אנו שואלים

השיבנו אבינו לתורתך וקרבנו מלכנו ל׳ לעבודתך והחזירנו אבינו בתשובה שלימה לפניך ברוך אתה **יהוה** הרוצה בתשובה ״ ויש מנקדים שקודם בכונה מהיות ... ״ ויש מנקדים אותו בסגול:

וברכה זו יש בה י״ד תיבות כמנין תיבות שבפסוק שובו אלי ואשובה אליכם ״ **ובא** כנגדה אזכרה קול **יהוה** על המים:

וברכה זו נחתמת ... וחותמין ... ״ עב׳ ״

והארי ז״ל כתב ה׳ השיבנו אבינו ל׳ לתורתך יכוין **בבינה** שלה ודעת כל אדם שיש בו לדעת שבה קונו כי אין בור ירא חטא ואם בלא דעת נפש לא טוב ״ ולכן זו מתוקנה התשובה אחר הדעת והתשובה היא ה׳ הכוונה שאנו מכוונים שהיא להוליד שמונה מ׳ מחכמה לבינה ומבינה לחסד בדרך ישוה ובכל ספירה וספירה אנו שואלין הדבר הקבלני בתורה

סתירה ולפי שהתשובה היא לחזור הדבר בשרשו
ולתיקון הראשון להקן את אשר שוות ואין דרך לשוב
ולהקן כי אם ע"י התורה שבכתב שנתרחקה מן ה'
התורה ואנו שואלין שישיבנו לתורתו שהיא השכינה
ודבקנו במצותיך שהם הספי' הנקבלות בה"ג
והחזירנו בתשובה שלימה למעך היא היובל ולכן
צריך לכוין בבינה שלה ולהשגה לזווג" וידע ב'
באותה הברכה ע"ו תיבות לפי שהתשובה היא
מעלה עד כסא הכבוד ז' רקיעים וז' אוירים ורקיע
שעל גבי החיות הם ע"ו" וג"כ טעם אחר לפי שהמל'
בפסוק ישוב השב דרכו ע"ו תיבות שמדבר על
התשובה ועו' הוא שם ע"ב"

וראיתי לפי שכתב ז"ל השיבנו אבינו זה ה'
כתר עליון" לעבודתך כה לעבד
לך" בתשובה שלימה זו בינה" בא' הרוצה
בתשובה כי כתר עליון הוא הרוצה בדין של כל
הרקנות שהוא סתימאה דסתימין ועמירה דעמירין
ויש בה ע"ו תיבות כנגד עשר מדרגות ואמצעיתן
הנוספים רומזים לאותם עליונים עכ"ל"

וידע כי י"ב צירופי שם **יהוה** הם כנגד אלו
י"ב ברכות אמצעיות כי שתה ה'
הקדם הוא שתמיד בכוונתו הנכונה בהם כנודע. אל
תגל מה שכתבתי" כי כ"ב האמצעיות שלה עד לגאל
ויד לגרועות ונמצא בהם שהוא הנ"ל כרמז ב'
בברכת אתה קדוש שהוא קדוש אלקי ישראל כנודע
וברכת אתה חונן כנגדה צירוף שם **יהוה** ז'
וברכת השיבנו כנגדה צירוף שם
יהוה כנ"ל:

ולפי שגם התשובה הבא סליחת העון לכך אמ'
סלח לנו אבינו כי חטאנו מחול לנו מלכנו
כי פשענו כי אל טוב וסלח אתה ברוך
אתה **יהוה** חנון המרבה לסלוח:
ניקודו ... כהנקודה האחרונות:

ובא כנגה אזכרת **יהוה** על מים רבים
בברכה זו ישנה כ"ח
תיבות כמנין תיבות שבפסוק בימים —
ההם ובעת ההיא נאם יי' יבוקש וק"ש
הפסוק מעלים לכ"ח" ונמצאה ברכה זו
עברית התשובה שכן אחר הכתוב וישב
אל יי' וירחמהו ואל אלקינו כי ירבה לסלוח" ואמר סלח לנו
אבינו רומז **לכתר** עליון" מחול לנו מלכנו רומז
לבינה כי אל רומז **לחסד**" טוב
ליסוד" ויש כאן כ"ח תיבות
כמנין שם **אהיה** שהוא בכתר והוא
הסולח כי הוא נקרא סולח הסליחה כמש"ה"

וברכה זו נחתמת ב' כשמשון יהודה הא' מעשהו תשר ומלחה לו וחדר ולא בעו ב' שהיא מה ונתנו ב' באו' חנון המרבה

והאר"י ז"ל כתב סלח רומז למדת החסד ולכן —
אנו שואלים במדת החסד אעפ"י שאין
אנו ראויין לסליחה שיסלח לנו בחסדו הגדול" כי אל
טוב וסלח אתה" אל רומז לחסד" טוב ליסוד כמו
שכתב ה' הטוב" אתה רמז למלכות" ובברכה זו רומז לחסד —
שלה" ובברכה זו יש עשרים תיבות כנגד עשרים תיבות
שיש מן ברכו נפשי את יי' עד השכחי כל גמוליו עד
המעטרכי חסד ורחמים" והרפואה תלויה **בתורה**
כמש"ה לקמן בברכת רפאנו כי שתי ברכות
אלו הם ענין אחד עכ"ל" **וכנגד** ברכה זו כ"ב ה'
צירופים צירוף שם **יהוה**"
ובהיות השם הזה משוגית בנו
ורואה בעניינו לכך אנו שואלים ואומרים

ראה נא בעניינו והבה הבנו ובא לנו למען ש'
שמך כי גואל חזק אתה ברוך אתה —
יהוה גואל ישראל" ויש מנקדים אותו ... עכ"ל
וברכה זו יש בה י"ז תיבות כמנין אותן
שבקרבנו תיבת גואלנו יי' צבאות שמו
ואח"ז למה באה ברכת הגאולה ברכה ז'
לפי שישראל עתידין [illegible] בשביעית
וידוע הוא כי **המלכות** היא ה'
השביעית ורואה ב'

וברכה זו נחתמת כשמזכירין הגאולה אי' גואלנו כמעשה ונאם בתחו ונאמרו [illegible] גואל ישראל"

בעניינו והיא שביעית לבנים ולפי שהיא נקראת אני
אמר הכתוב כי אני אני הוא כו עתי פעמים אני אנכי
שאמר הכתו' לרמוז לשניהן הנקרא אני והתחתון הנקר'
אנכי עד נשא קומה בתחלתן וקמלכן בסופן"
ויש אומרים" רמה היא **גבורה**: בעניינו שיש
לנו בגלות" בא' גואל ישראל כי א'
אתה הוא גואל **לאת** הנקרא ישראל" י"ז תיבות כנגד
י' מדרגות וז' תשועות" ושם התחתונה נקוד
קמץ חירק חולם ... נקודתו שלה בבינה עם השם ה'
הנשב" וג"ב שלה בבינה הן התחתונות עכ"ל"

והאר"י ז"ל כתב וז"ל אחר הסליחה יש לנו מה
לשאול והוא שירפא בעניינו וזאת ה'
הברכה רומזת לגבורה שלפי שמדת הגבורה ירפא
בעניינו ויפרס מלחמותינו ולכן צריכין אנו לגבורה ב'
כמש"ה וירא אלקים את בני ישראל וידע אלקים" ולכן א'
אנו צריכין לה להשפיל והכניע אויבי השם שהם העמים
של מעלה ולכן המנהג שיש בברכה זו י"ז תיבות כנגד י"ז
פעמים שנא' גאולה בפ' בהר סיני חוץ מגואל ישראל" ודע
כי ברכה זו רומזת לגבורה שלה ולכן צריך לכוין באו'
רפאנו ב' עניינו ר"ת רנ"ב רומזים לאיבה האמצע
שהם רנ"ב כי באי ש הם ר"ח ובאמצע
הם רנ"ב רומזים לב' ביהם וב' דלתות ופי' בר"ן יחד
כוכבי בקר עכ"ל זלה"ה" ורואה והבן כנעם דבריו ז"ל:

וכתב מהר"ם [illegible] ז"ל וז"ל [illegible]
השבע בשם הגדול [illegible]
[illegible] לכ"ב פרוטים [illegible]
[illegible] לשלם המלאך ב'
שיות רבונים [illegible]
וגבורות וקדושת [illegible]
[illegible]
ושים שלום" [illegible]
[illegible] חונן [illegible]
[illegible]
[illegible] הנשמה
[illegible]
[illegible]
עכ"ל:

ולפי שבאמצעות המלכות שהיא ז' לבנים כמש"ה לגדל
הבן הרפואה לעולם שהת"ת הוא הרופא ומשפיע בה
לכך תקנו שמונים ואחת

רפאנו יהוה ויש מנקדים יהוה ויש מנקדים נ"ב כזה יהוה ונרפא הושיענו ונושעה כי תהלתנו אתה. והעלה רפואה שלימה לכל תחלואינו כי א' מלך רופא נאמן ורחמן אתה ברוך אתה יהוה רופא חולי עמו ישראל. והכוונה באמרך רפאנו יי' אלהינו הוא הת"ת כי הוא הרופא ע'
שנא' שמש צדקה ומרפא וכו' כי תהלתנו אתה פירוש הת"ת. והעלה רפואה שלימה מבח' אם הבנים. לכל תחלואינו מבח' המאורות שהם מבין ומעוררין אותה. כי א' חסד. רופא הת"ת. ויש כאן כח' תיבות כנגד כח' מאמרות שהיא שמלכות בית דוד מהעולה בהם כי עד"א המאמרות הדין המלכות כל א' הדינים שהיא דנה. וירש אותם כי בברכה זו יש כז' תיבות כ' כנגד כז' אותיות התורה שנא' עליה רפאות תהי לשרך. ויש בברכה זו שתי שמות ההויה ושם אחד של אדנ' וכן שני מנקדי' אותם בפסוק ויתחבר אם שמוע תשמע עד אני יי' רופאך יש ב' כז' תיבות ושתי שמות של הויה ואחד של אדנ'.

וברכה זו נמצאת כשמבזוער לבתים אבג' כגוזר ישולח בה כתב ורפאנו מגיד בתחו מולבש בשתי וכו' עכ"ל.

וכנגד ברכה שלימה מזו שהיא ברכה רפאנו בגמטריא אזכרת קול יהוה בכח. וכנגד ברכה זו שהיא רפאנו אזכרת קול יהוה בהדר. וכנגדם נ"ב ב' בצירופי שם ההויה שתי צירופים קבלו היוה היהו. והאר"י ז"ל כתב הרפואה היא בת"ת ולמד המזו רז"ל שלא ראה הקב"ה לתת הרפואה לשום שר מ' משה האותות מש"ע שהם ולהתלעכן בגבר שלא יטעו בגאונים בשום שר אלא בהקב"ה כמש"ה כי אני יי' רופאך ובזו הברכה יש כז' תיבות כנגד כז' אותיות ש' שבפסוק הסולח לכל עוניכי וכו' וכנגד כז' אותיות התורה והתורה היא מת"ת ולכך לכוין בברכה זו בת"ת שבה' ובר"ת של רפאנו יהוה ונרפא הם רי"ן לרמוז ש' שמונה היא כנגד מחנות שלה: ואחז"ל מפני מה ברכת רפואה בשמינית אלא מ' מתוך שהמילה שהיא בשמינית דהיה רפואה לפי' ה' קבעו ברכה זו בח'. ומבלל הרפואה מדה שלמה של מלכות והיא ברכת השנים ולכן אמנו שנאים ותמהים

ברכנו יהוה אלהינו מ' כתר עליון. ונגד שנקבו שהיא המלכות. ב'

במלוי רקן של כתר עליון רמוז לשפע השפע למלכות הנקראת שנה והיא הקן אחרונה. מג' אותיות של שם שהם יהו' השנים במילואם ע"ל ונאמר ג' דברים רקן ברכה וגו' ונעזר (?) אני המחבר שהם רמז לג' עולמות. רקן רמז לכתר הנקרא רקן כמש"ה ברכה רמז לחכמה שהיא מקור הברכה כנודע כי לה אנו רומזים כשמברכים ואומרים ברוך א"י וכו' ו' וגו' רמז לבינה שבה השער והשבת. ונגד מלת וגו' שלא כתיב בינה בכוון כנ"ל. והיא אחריה של הנשמה חיים מעולם החיים. ושובענו מגד ה' החסד. ושלום מגד הת"ת. וברכה פי' שהמשך אותה מן הברכה העליונה. כשנים הטובות שהם חכמה ובינה. באו' מבך השנים פי' שבכל שנים שהם ז' מדות הנקראים ז' שנים. וירש בברכה זו כד' תיבות כנגד כד' אדנים שהם הבינוני הכלה המעולה כמש"ה רז"ל במלת ויבאה א' האדם שהבדיל ויבאה שלה כד' לרמוז שהשמה בכד' מיני קישוטין והביאה לאדם. הנקודה הראשונה שבהמלך הברכה שלה בינה עם הבדולח. ואבן השוהם. מאות הנקודה הכל לשאול ולהבין ע' עשר בתפלה בכוונת נקודת השם בזכרה. הנקודה השנית שבשם הראשונה יותן מן השלג על יי' יהבך והוא לשאול הפרנסה. והברכה הזאת עם הברכה שאחריה שניהם כנגד הם תשובות. ורוקי

ברך עלינו יהוה אלהינו את השנה הזאת לטובה ואת כל מיני תבואתה ותן טל ומטר לברכה על פני האדמה ושבענו את העולם מטובותיך ותן ברכה רווחה והצלחה בכל מעשה ידינו וכך את שנותינו כשנים הטובות ברוך אתה יהוה מבך השנים. ויש אחרים מנקדים אותו יהוה ונקו' יי' אלהינו הוא כתר כמש"ה לעיל את השנה היא המלכות. ואת כל מיני תבואתה פי' כל הברכה והפירות הנאצלים ממנה מ' שאר המרכבה. ושבענו את העולם כלו מטובך פי' חסד עליון. ממלא ידינו שהם גדולה גבורה הנקראים ידים. מברכותיך שהם חכמה ובינה. שמתא שנה זו מהמתערבים שלה מגד המאורות. ועשה לה תקוה מגד הת"ת. ואחרית שלום מגד היסוד. ו' ומירותיה פי' הנשמות הנשפעים לה מהכתר עליון הקד' מתני מפך ממלא כי כל הנשמות והרוחות הבאות מלמעלה הם נקראים פה מעשיו של כתר עליון. ובברכה זו לב' תיבות כנגד לב' נתיבות חכמה עכ"ל. ויש אומ' כי ברכה זו יש בה ל' תיבות כמש"ה

וברכה זו נמצאת כשוזרע יכתו ו' ומעלין ה' שמהם חיר כתבו ומולבשים וכ'

ג' פסוקים שיש בהם ל' תיבות׃ ואתם קה ישראל׳ כי ה'
הנני אליכם ופניתי אליכם׳ והבאתי אתכם אדם לבית י'
ישראל׳ **והנקודה** הזאת בה תוכל לכוון גם כן
עשר בתפלה׳ ויתחלק נב' מן פסוק
הנעלם של י״ה יהבך והוא לשאול פרנסה והכן׳
והאר״י ז״לה כתב ז״ל בדרך עליון רומז למדת
נצח ירך ימין ולשון פרק מלשון כי
לך הסדר כל בך לשון ברכה ומכוון יהבך כו
השמים כי מבחין שוחטין מן לצדיקים עקם יסוד
ומלכות׳ ויכוין בברכה שלה׳ ויש בברכה זו שלשים
תיבות כנגד ל' אותיות שיש בפסוק המשביע בטוב
עדייך׳ וכנגד ב' פסוקים אלו יפתח י״ל לך וכ' ותפתח
פותח את ידיך כי זה הפסוק הוא סוד הפרנסה
בשם **חתך** במוני תיבות׳ עכ'
ואר״זל למה בחית ברכת השנים כ'
בתשיעית אר' אלסכנדרי כנגד מפקיע
שערים׳ כמש' דקשה שבור זרוע רשע במזמור ט':
והטעם שספירה התשיעית היא **יסוד** והוא שבחו
תובך השנים׳ וכן לשביר לבא מקבן גלות
ולכך אנו שואלים תכף תקע בשופר וכ'׳
וכנגד ברכה זו אזכרת קול י״ל שובר ארזים:
וכנגדה גם כ' בצירופי שם הקוי״ה
שם זה **ההין**׳ עכ'׳

תקע בשופר גדול לחירותנו ושא נס לקבץ ג'
גליותנו וקבצנו יחד מארבע כנפות ה'
הארץ לארצנו ברוך אתה **יהוה** מ'
מקבץ נדחי עמו ישראל׳ ויכוין ויכוין
כזה **יהוה**׳ והכוונה תקע בשופר הוא **חרת** אחר
הנקרא שופר מפני כי שופר גדול
הוא בינה׳ וכן אמרו שאמר שופר גדול אמשב כ'
הכוונה היא זו׳ תקע בשופר זו תהי׳ גדול זו חסד
לחירותנו זו הבינה הנקראת עולם החירות והבינה:
ולפי זה מלת שופר הוא מורכב להיבת גדול:
והטעם לפי הקטן נראה כי כוונת האמת כלם
הם רומז לבינה שהיא נקראת שופר גדול כמש' ו'
ביום ההוא יתקע בשופר גדול ולא אנו שואלין תקע
בשופר גדול לחירותנו׳ ושא נס וכ' הוא
ועטרה העטרה הנקראת נס׳ ואנו מבקשים ע'
שישלח ויתדווג עם המלך׳ **וירש** כאן כמ' תיבו'
כמנין תיבות שיש בפסוק בשוב **הקי״א אלהיכם**׳ ויש אנו שיש בברכה זו כב' ק'
תיבות כנגד כב' אותיות התורה׳ אנו כ'
כנגד שם בן **כב** כדוע עב'
וכנגד ברכה זו אזכרת וישבר

וברכה זו נזכרה בשבח יעקב עם לעברהם ודאי יוסף ושמעון ויהודה קול וכאו כלם בנחד תיד פתחו וכ' עכ'

יהוה את ארזי הלבנון׳ **וכנגדה** גם כן
בצירופי שם הקוי״ה שם זה
ויהוה והכן כל שסאיך עיין בנב'
והאר״י ז״ל כתב תקע בשופר גדול
רומז **להוד** יוך שמאל משמנו נאמר
ויתקע כף ירך יעקב ועליו נאמר
כל היום דוה ולא אמר ויתקע כף ירך יעקב והפסם
אנו מבלו משופר גדול שהוא השופר הגדול ע'
שנקרא יובל ולקבץ את הקהל להיות אחד לגמור
תקונו והוא הנז בתלה ושא נס עם הב' אותיות כמנין
יבק וזהו למתק הדין של הוד שהוא דוה וזה
המיתוק הוא מקיבוץ גליות׳ **וירש** בברכה
זו עשרים תיבות כנגד עשרים תיבות שיש
בפסוק ובנים שמתקבצים וכ' **וסוד** ברכה זו הוא
תקע בניתן שני מנעים **מנצפך**
עם האותיות והכולל שהוא **תיו**
קוף עין והם ב' גבורות שלא שלא נמתקו
ולכך לכוון בבינה שהיא שופר הגדול
להביא מיתוק להמתיק אלו הב' גבורות בתלה ושא
נס עם הב' אותיות כמנין יבק כנז'׳ עכב' ז״לה
ואחז״ל למה נסמכה ברכת קבוץ גליות לברכת
השנים כמש' ואתם קה ישראל וכ' וכון שיתקבצו עשה
דין ברשעים כד' ואשיבה ידי עליך וכ' ואשיבה
שופטיך כבראשונה ולכן נסמכה ברכת השיבה
וזהו

השיבה שופטינו כבראשונה ויועצינו
כבתחלה והסר ממנו יגון ואנחה
ומלוך עלינו אתה **יהוה** לבדך בחן ובחסד
וברחמים וצדקנו במשפט ברוך אתה
יהוה מלך אוהב צדקה ומשפט׳
וברכה זו יש בה כ״ז תיבות
כמנין תיבות של פסוקים הללו ואשיבה
ידי עליך וכ' ואשיבה שופטיך וכ' ציון וכ'׳
וכנגד ברכה זו אזכרת קול **יהוה**
חוצב להבות אש׳
וכנגדה בצירופי שם הקוי״ה שם זה **והיה**
והאר״י ז״לה כתב ז״ל דע כי שופטינו הם
נה״י וכלה אחים לא יתפרדו׳ ו'
ויועצינו הם נכח והוד שהם כליות יועצות׳ ומלוך ע'
עלינו אתה הוא הם **יאהדונהי** שרומזים בתפ'
ומלכות וזהו צדק ובמשפט ו'
וכשמתחברים ומתייחדים צדק עם משפט אז נקראים
שניהם צדקה ולא אנו אומרים מלך אוהב צדקה
ומשפט׳ **וירש** בברכה זו כ״ז תיבות כנגד כ״ז

וברכה זו נזכרה באחוה כשנתנה תורה לישראל וכ' ונזכרה במשנה וכן במשפטי מפתח ...

הטבות שיש בשני פסוקים הללו יב׳ כנגד א׳ מהם ו׳
והשיבה שופטיך וג׳ והושיענו לכ בתחילה והם כנגד
כ״ד ספרים והפך לכוין ביסוד שלה ובר״ת של
שופטינו כבראשונה שך דינם עקם משפט
משפטים דין והקץ של השיבה רומזת למלשנים
אמן של אדני כדי למתק המשפט דינין
עם המשפט אמן עבל״ ומש הרב
ה׳ משפטים דין הם אותיות דין של שם אדנ״י שהם ה״ן
משפט וה׳ אמן הם אלף של שם אדנ״י נב׳ שהאלף היא
רחמים כי היא של שם אהיה ועוד כי צורת הא
היא יוד כי השוקן העליון הוא י׳ והקו המשוך
הוא וא׳ והשוקן התחתון הוא דלת נמצא כי האלף
היא יוד ויו״ד היא רחמים במעט לזה א׳ הב״זל כי ה׳
אמן של אדנ״י הם ממתקים ה״פ דין כנ״ל

למשומדים

א׳ יהי תקוה וכל המינים כרגע יאבדו וכל אויבי ע׳ עמך ישראל וכל שונאיהם
מהרה יכרתו והזדים מהרה תעקר ותשבר ותכניעם במהרה בימינו ברוך
אתה יהוה שובר אויבים ומכניע זדים
ברכה זו יש בה כ״ט תיבות כנגד
כ״ט תיבות שיש בב׳ פסוקים הללו נב׳ שהם והשב ל׳
לשכנינו וגו׳ וישב עליהם את אונם וגו׳ ויאהב קללה וגו׳
ושם נקודת החכמה הוא דיהוה ירדון לשטני
קשוטן ולאבדו ועוד עמדי
אחר למה יש בה כ״ט תיבות לפי שהמשומד כפר
בתורה שנכתב כ״ט אותיות ויש אמ׳ כי
ברכה זו יש בה כט״ן אותיות לרמוז ש׳
שכפרו בב״ו אותיות התורה ובתורה
שבכתב ובתורה שבעל פה

וברכה זו נאמרה כשנתרבו המינים בימי סוף בית שני שמואל הקטן ובי׳ ...

ומשמרה ברכה זו מזכרת קול יהוה יחיל מדבר
ומכנגדה נב׳ בפרותי שם
הקולות עם זה והדרי
והארץ זל שהם דעתו כמשר
יתחברו הב׳ מדות שהם צדק ומשפט
אז יאבדו כל כחות הטומאה ולא יהיה להם תקוה ב׳
במהרה מבטנים שהם מפסיקים עתה בינינו ובין
אלהינו שנאמר כי הזרש גבריתה ונגבה כי ימלוך ויגבוה
זמן לא תהיה תקוה לכח הטומאה כמש״ נאמר ואת רוח
הטומאה אעביר מן הארץ הם הטעם שנכנס ו׳
ומפסיקים השפע מן הארץ העליונה כי עתה הם
מפסיקים בין ו׳ לה׳ אבל כשיתחברו משפט ו׳
וצדק שהם וה׳ אז לא יעבור בינהם זר
ואז לא יהיה ביניהם תקוה והסוד בזה כי ב׳
בשנויגין כחות הטומאה כמו הים ומעבורים לשרי

כנגד ברכה זו היה אומרים ... כי ברכה זו ... על ... בפרותי קום כלם

מזמור ... ותשי׳ יהי תקוה היא זה ... לא יהיה תקוה
וה׳ ומשיר קרובים מהם למשומדים כרגע
יאבדו שיאבדו או לגמרי לאו נים הם למשומדים יאבדו
כמש״ יהפוך יי״ על דבר המרים במרום ואחר עד
עולה החרבה בארץ ולבן אמר אמ׳ ברה״ יי כבר לשמך
ונתן ה׳ לשונאיך ולא יכנע עוד משפך והיו שונאיך מאורה
את משפטך ויש בברכה זו כט״ תיבות כנגד כט״ן
מרעיות שמעיד הקב״ה לתרע מעבר רה
שנא׳ הקב״ה על כל הגוים וכ׳ עוד ונעה עולה קו תהו וכ׳
ונראה כי ברכה זו בגימטריא הקנאה שהיא בדבר הכופרים
ונראה לכוין בתיקון כתר עליה ועד מלכות שלה כי ה׳
התחלה לא היה בדבר התיקון ואחר שלא המינין אמר הכתר
שלה הולך לתיקון לא מכבשין למלכות שלה אלא אמר
הכתר שלה ולכן אמרו בגימטריא הקנאה כל שם א׳
אדנ״י בגימ׳ סה׳ וה׳ אותיות כמנין בגימ׳ צרה
התיקון ממלכות עד כתר ולזה אמרו
בגימטריא הקנאה ולפי הכוונה בתחלה נמצא שעד עתה
התיקון היה ב׳ מתוק מראש ועד סוף ונם נראה שמר ה׳
היה לזון לעמוד לפניו תמיד בתמים אבל עתה דרך
זעיר אנפין לבן עלמו לזון עמה עבל״ זלה״ה
ונכון שיכלו המינין מהר ואם קרני הצדיקים דכתיב
וכל קרני רשעים אגדע תרוממנה קרנות צדיק
לכן אמר סומכין

על הצדיקים

ועל החסידים ועל זקני עמך בית ישראל ועל
פליטת בית סופריהם ועל גרי הצדק ועלינו יהמו נא
רחמיך יי אלהינו ותן שכר טוב לכל הבוטחים ב׳
בשמך באמת ושים חלקנו עמהם ולעולם לא נבוש
כי בשמך בטחנו ועל חסדך נשענו
ברוך אתה יהוה משען ומבטח
לצדיקים ונאחוה עד
הצדיקים היסוד הקרה צדיק
החסידים נצח והוד

וברכה זו נאמרה כשאמר הקב״ה ליעקב ויוסף ישית ידו על עיניך ו׳ והצדיקים בדבריו פתחו מג׳ ונשרו ...

נגה הצדיק היא השערה שהיא נגה
ונגיה ויהמו רחמיך כנ״ ותן שכר טוב מן עולם
החכמה שמהם בה להנחיל אוהבי יש והסוד בזה יש
שכר והבן כי בך בטחנו מי׳ כנג׳ ועל חסדך שהוא
חסד עליון משען ומבטח לצדיקים פי׳ חסד שהוא
משען לצדיקים הה״ד והשענו תחת העץ נב׳ אבהם
והבן זה ונ״ל אני הנחבר משען ומבטח לצה״ק ו׳
ונדה כי מתחבר הם יונקים ונשלו הם נשענים
ורוב הנייהם שו וזה שאמר אברהם שהוא החסד ל׳
למלאכים והשענו תחת העץ שהוא הקו כלו כי ש׳
שניהם נקראים עץ עץ החיים ועץ הדעת ויסוד
נב׳ נקרא עץ עושה פרי כי מעץ הדעת נקרא עולם התחתון

ר״ל כשאדם שנשמתו יוצאת מהעה״ז כאלו אדם יונקים מ׳
המעט כי כל הנשמה והתורה יצאו היא מקבלת ו׳
ושמחה עכ״ל ״ וייש כאן מב׳ תיבות כנגד שם בן
מב׳ נקודת עם האותיות כזה
יהוה לשער קבלת מהמקובלים
ושלא הנקודה הזאת בגימ׳ מטטרון
כמנין ונשגב יי׳ לבדו ביום ההוא עם
האותיות והתיבות ״ וכפי מה שכתבתי המתמן בה
שלא כתוב מז׳ תיבות כמנין יה״ו ברכות וכו׳
אותיות והנושאת הנקודה היא מבטח וזהו משען
ומבטח ״ ויש בה כב׳ אותיות כלם
וכנגד ברכה זו אזכרת קול יהוה יחיל
מדבר וכנגדה נב׳ בפרוש
עם ההויה עם זה והה״י עכ״ל ״
והאר״י ז״ל כתב על הצדיקים קס צדיק
וכ״ה מלכות ויסוד ״ ועל החסידים ע׳
נה שנקראים חסידי דוד הנאמנים ״ ועל
שהיה שעך בית ישראל מלכ׳ הה׳ ״ ועלינו הסגה
על החסד לאברהם אב ההמון ״ ועליהן יקראו אל החיך
על הגבורה יקראו קרתמים ויתגברו על הדין ״ ויהן
שכר טוב וכ׳ פ׳ בהני מעשן ומבטח לצדיקים רק
ימול כל מי שימול מישראל נקרא צדיק שנאמר
ועמך כלם צדיקים ״ ויש בברכה זו מב׳
תיבות כנגד שם בן מב׳ שבו נברא ה׳
העולם בשביל הצדיקים וכאן יכוין ביסוד שלו׳
עכ״ל והא״ ואחז״ל היכן מהר ומאות קרנות ה״
הצדיקים בירושלם ולכן אנו סומכין

ולירושלים עיך ברחמים תשוב ותשכון ב׳
בתוכה ובנה אותה בבנין עולם ב׳
במהרה בימינו ברוך אתה

יהוה בונה ירושלם ״ בברכה זו יש בה יז׳ תיבות כמ׳ ודרשו את שלום העיר וגו׳ ונם יש יז׳ תיבות בפסוקים שאלו שלום ירושלם ישליו אהביך למען אחי	וברכה זו ר׳ נאמרת כשנבנה שלמה בית המקדש מנ׳ ובראשו מע׳ וכ׳ ״

ורעי ״ וזה השם סוד מטטרון שר הפנים ונשגב יי׳
לבדו ״ וביאור ברכה זו הוא השכון בתוך הה׳
ישכון בתוך השמרה ״ ובנה אותה ב׳
בנין עולם פי׳ בנין כנ״ל שלא יהרס לעולם ״ ועם מי ש׳
שכתב כי יז׳ תיבות שבברכה זו והם כנגד ז׳ מדרגות
וז׳ תשועות ״ וכן לפי זה השם נקוד כזה יהוה ״
וכנגד ברכה זו אזכרת יחיל
יהוה מדבר קדש ״ וכנגדה
בפרוש עם ההויה עם זה
יהוה כי זה בירוש ראשון מהא׳ אחרונה שבשם

והאר״י ז״ל כתב וז״ל תשכון בתוך ירושלם עיך
כאשר דברת ר״ל כאשר יתחברו גם הב׳
מדות פי׳ צדיק וצדק הנקראים צדיקים אז יתחברו
השלמות כלם ויבנה בית המקדש וישכון השכינה ב׳
בתוכו ואין שטן ואין פגע רע שנא׳ בונה ירושלם יי׳ ואז
יקדים הטוב לקליפה שנא׳ הטיבה ברצונך את ציון תבנה
חומות ירושלם ״ ומצאתי אני המחבר מאור ד׳
רבי הרב ז״ל בספר הזוהר
וז״ל הטיבה ברצונך את ציון תבנה
חומות ירושלם וכי מה יורה לאוקמא דבבנין בי מקדש׳
עד כען לא בנה על אלו אי חומות ירושלם עד כען לא בנה
בי מקדשא עמכו ״ אלא אית רזא כל עובדין דעבד קב״ה
בקדמיתא אקדים הקוף לנבר ולבתר מוחא דלגו וקסרא
לאו הכי אמר כל אינון דעביד קב״ה עביד הקוף לנבר
תחלה דהא כל קליפה מסטרא אחרא הוי ומוחא אתי מן
מוחא דקוף קב״ה ונהיר סטרא אחרא קדים ורבי ואגדיל
ונטיר איבא כיון דאתרבי זהין ליה לבר וכין רשע וצדיק
ילבש וזקין להיא קליפה ותברין לצדיקא עולמין אבל
הכא בבניינא דבי מקדשא דסטרא בישא יתעבר מ׳
מעלמא לא אצטריך דהא מוחא וקליפה הליה היא אקדים
מוחא דכ׳ הטיבה ברצונך את ציון בקדמיתא ולבתר ה׳
תבנה חומות ירושלם עכ״ל ״ ונחזור לענין
הרב ז״ל יש בברכה זו כד׳ תיבות כנגד
כד׳ תיבות שבפסוק וישב על הארץ אשר נתתי לעבדי
ליעקב וגו׳ עד ודוד עבדי נשיא להם לעולם ״ וגם פסוק
רני שקרא ישב יד׳ תיבות ופסוק ראשון לציון הנה הנם
ז׳ תיבות הם כד׳ ״ וכן גם לפעמים כיון לא אחשבה עוד תיבת
ופסוק והיית עטרת תפארת ט׳ תיבות הם כד׳ ״ וכן ״ ב׳
כימשיש כד׳ דברים יען משח יי׳ אותי לבשר ענוים עד
כי הם זרע ברך יי׳ ״ והנך לכוין בברכה זו ל׳
להוי״ שלא נתקן לזוג כי היא כבר נתקנה כל מ׳
מדרגה ושנה הכוונה היא לתקן מדרגה שלו
ויהיו תמים במים עכ״ל ״ וידוע כי מדת המלכות
נקראת ירושלם וזהו טעם משולין -

את צמח דוד מהרה תצמיח וקרנו תרום
בישועתך כי לישועתך קוינו כל
היום ברוך אתה יהוה מצמיח
קרן ישועה ״ ברכה זו יש כ׳ יד׳ ה׳
תיבות כפסוק שמעתם יקושע וכ׳ כי הנני מביא את
עבדי צמח ״ וכמנין פסוקים אלו מלבד האחרונה ז׳
וכהניה מלבישו ישע וכ׳ שם אצמיח קרן לדוד וגו׳ ז׳

וביאור ברכה זו את צמח דוד מלכה וקרנו תרום פי׳ מעשהו ״ והסוד בזה קרן בן שמן ״ מצמיח קרן ישועה כי	וברכה זו נאמרה כשעברו ישראל ים סוף ונאמרו שירה וישע ה׳ פתחו — מנ׳ וכ׳ ״

הנה ז״ל כתב כי דרך אדם לבנין
כשאומר גם צמח הוא עבית
אי״ה עדי שקוה כמנין צמח ״

היא קרן המקבל שמן העליון כשכנסת ישראל מקבלת השפע מן המלך יי׳ צבאות נקראת קרן משוח ואמר חז׳ אינה מקבלת נקראת קרן הפוך והמשכיל יבין וידוס

ויגש מי שסתב שבברכה זו כ״ תיבות כנגד י׳ מדרגות ועשביקם ימלו מקתרים עשרים וכן העם ג׳ שקודתו היא זאת יהוה בגימ׳ קושר כה״ם לרב׳

וכנגד בכה יגמא אוכה קול יהוה יחולל אילות

וכנגדה מתנרותי שם הקויה ברוך זה הוהי והארי ז״ל כתב את צמח

דוד עבדך מהרה תצמיח הוא למשיח בן דוד שצמח בהיות זה הזווג למעלה שיתחברו צדיק וצדק ואם קרן משיחנו ימלוך דוד למטה ומלכות ש׳ המדה שלו הרום קרנו למעלה וזהו וקרנו תרום ב׳ בישועתך ויש בברכה זו כ׳ תיבות כנגד כי נחם יי׳ ציון וגו׳ וכן בפסוק כה אמר יי׳ רני ליעקב שמחה וגו׳ וכן על הר גבוה עלי לך וגו׳ יש כ׳ תיבות וכך אמה ל׳ לבין בנצח שלו עכ״ל ואחז״ל כיון שבא דוד בא

התפלה שנא׳ והביאותים אל הר קדשי וגו׳ לכן אנו סומכין לה׳

שמע קולנו יהוה אלקינו חוס רחם והם עלינו וקבל ברחמים וברצון את תפלתנו

ואת תפלתנו כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה ומלפניך מלכנו ריקם אל תשיבנו ועננו יי׳ אלקינו — כי אתה שומע תפלות עמך ישראל ברחמים ברוך אתה

יהוה שומע תפלה בברכה זו יש בה מ״ח ה׳ תיבות כמנין תיבות שבב׳ פסוקים אלו וקראתם אותי והלכתם והתפללתם אלי וגו׳ ושבתי את שבותיכם וקבצתי אתכם וגו׳ השם הראשון בב׳ תפלת ישראל כמ״ה

כמספר כ״ז אותיות אפס בלתך זה לדעת קבלת מהתעק ובלום

והארי ז״ל כתב אב הראשון שמע קולנו בברכה זו רומזת להה׳ שהוא אב הרגן ולזה אנו

או׳ ברב״ה אתנו בחס אב על בנים ויגש בברכה זו

ל׳ תיבות נס׳ קלה הגמול זאת וכן יש בתפלה לדוד שמעה יי׳ צדק עד זמנות בל יעבר פי ואותם שומע תפלה ר״ת שת רמז לסוד הנקרא שת והוא אב

הראשון עכ״ל ודע כי יש אותם בזאת הברכה ומלא מגאולתנו בשם יאויא הדיזא

ונאי היידה ושמעו תפלתנו ברוך אתה יהוה ש׳ שומע תפלה והנקודה הזאת כתב ונעד הוא האותיות הוא נקוד חולם שבא קמץ וס׳ כי בו תשק ונולם חכמה והוא טוב עד מאד להשומעת תפלה ולהכנס

(margin:) ה׳ כנגד אחד ?שבשם

מכל צרה ומכל פגעים רעים ולמען הלב ולהכנים ה׳ חשק הכוונה אבל אל הקריאהו בנקודו וכוונתך היא ה׳ הקריאהו והנקודה כלכב בגימ׳ תורה והשם עם הנקודה בגימ׳ איות ואותיות ונסכן בגימ׳ רכה וטוב ונב׳ אחיות שנים והוא טוב להאריך ימים ולבלתי מתחסר וליתן חן ולהוסיף חיים כי במשלי כתוב יה פעמים יראת יי׳ וכתיב יראת יי׳ ל׳ לחיים והה׳ אחרונה יש מנקדים אותה צה כמנין וצה בגימ׳ רוח אלקים ונב׳ צה בגימ׳ מצפץ ה׳ השם הא׳ היוצא מן השם הא׳ של ע״ב מדות

והוא שם גדול ומתחלף באותיות את ב״ש וזהו שקודו בהוגן ויש בו סוד למה הוא פה״ה כי הוא תיבה ארובה השמים לכל טובה ולמזל ולהכנים התפלה ויש אותו׳ שאין נוקדים התיבה כלם כי הוא לצד צפון כיצד י׳ לצד מזרח ה׳ לצד דרום ו׳ לצד מערב ה׳ אחרונה לצד צפון ועל היוד

נקוד חולם שהוא בגימ׳ כלם ואו׳ היה והוה ויהיה ונב׳ בגימ׳ אני והו שהם שתי שמות מנים בן ע״ב לצד מזרח ו׳

ומשם האור יוצא לעולם ותחת האות השניה שבכאן שהוא בגימ׳ כאש כי כאש יי׳ נשפט והוא לצד דרום שמשם עולי בכה יוצאים לעולם ותחת האות הג׳ קמץ כי הוא מקיף כדור העולם והוא לצד מערב ושם קיימה השכינה וסוד התשובה שם מצפץ בגימ׳ שלש אחות כנגד ש׳ של תפלין והוא בגימ׳ ש׳ של תפלין ונב׳ בגימ׳ בראשית והאותיות הנעלמות יוצאים מהם ד׳ שמות קדושים מן האותיות הראשונות יוצא יהוה מן השניות יוצא

אדני מן השלישיות יוצא דיאי ש׳ שהוא בגימ׳ אל והוא רת׳ ה׳

יי׳ אלקינו יי׳ אחד ושם זה יוצא מראשי פסוקים ד׳ שמחו וירננו ודוק עמים ארץ נתנה יבולה יברכנו אלקים ומן האותיות האחרונות

יוצא שם אהדה והשם הראשון שהוא יאהדונהי יוצא מר״ת יהוה אלקינו יהוה אחד

וחשבנו כב׳ כמנין אותיות התורה וכמנין אותיות שבפסוק אדנ׳ צבאות אשרי אדם בוטח בך והשם השני עולה כ״ד כמנין כ״ד אותיות שיש בפסוק יי׳ הושיעה המלך וב׳ מלבד השם הקדוש והשם הג׳ עולה בגימ׳ ס״ז כמנין בינה והשם הד׳ עולה בגימ׳ א׳ עם התיבה כמנין אותיות שבפסוק יי׳ צבאות עמנו משגב וב׳ ושמות אלו הם טובים להשמיע התפלה ולהכנס מכל צרה עד״ו:

וכנגד בכה זו אזכרה יהוה למבול ישב ו׳ וכנגדה בכוונתי השם הויה

ועוד מצאתי אלו השמות כתובים במקום אחר עם שמות אחרים נכבדים והם כתובים אחד לאחד לאחרים בברכה זו וז״ל אלו השמות תאמר אותם בשומע תפלה והשמות מן ה׳ השמות וזה קבלה היא בידינו ״ שמע קולנו יי׳ אלהינו אב הרחמן ורחם עלינו וקבל ברחמים וברצון את תפלתנו כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה ומלפניך מלכנו ריקם אל תשיבנו חננו ועננו ושמע תפלתנו כי אתה שומע תפלת כל פה ״ למען שמותיך הקדושים והמיוחדים שהם אלו

יְאִיאָ הֲדִיהַ וְנֵאִי הֲיַיהַ.

יְאַנְוֹהֲיְדַה אֲיַאַי וְנַאִי הֲיְיהַ

הֲיְדָה אֲיַאִי אֲרַאֲרִיתָא ה׳

השמות הללו הם הם בגלגלם אף שהם מוגדרים ומחולקים בניקודם ואחר הם אומר שם אֲגְלָא ואז תשא אחר כך ״ כי אתה שומע תפלת כל פה בא״י שומע תפלה״

עוד יש קבלה בזה אני המחבר שכל האומר ש׳ שמות הללו בכל יום בתפלתו יהיה אהוב למעלה ונחמד למטה ותפלתו אינה חוזרת ריקם ואות ראשון על כל תיבה הוא אות משם בן כ״ב כ׳ הנודע לנו ואומרם בדרך בקשה ותחנה והם אלו

אנא נורא קדוש תפלתי מהרה: וזהו השם הראשון

משם בן כ״ב שהוא א׳ אנקתם והוא טוב להשמי׳ תפלה ופי׳ שומע

אנקת תמים ״ וזהו השם הב׳:

פשעי סלח תרחמני מעונך ״ וזהו השם השני משם

בן כ״ב והוא פסתם והוא נותן תפלת כ״ב לנדיבים מזון ״ וזהו השם השני ״

פתחי סליחה פתח סומכי רשע ת׳

מתנותיך וזהו השם הג׳ משם בן כ״ב והוא פספסים מלשון ונשא לעתיד תפים והוא נותן כבוד ללבוש:

דרוש רודעך רישעך נורא סומכי רשע

מנסיך ״ וזהו השם הרביעי של שם בן כ״ב והוא דיונסים והוא עושה נסים ונפלאו׳ ובשמות אלו נעשה יעקב אבינו ע״ה במחרו ונתן לו לכם לאכול ובגד ללבוש ״ ולכן נ״ב כתוב אם יהיה אלהים עמדי ושמרני ״ עכ״ל ״

רצה יי׳ אלהינו בעמך ישראל וכו׳ ״ ברכה זו ה׳ היא סוד ההשתלשלות כי

ההשתלשלות הם סותכי הגוף והיא כנגד העמוד ה׳ האמצעי שהוא נצח ״ וזהו מאורה בקבלה רצה יי׳ אלהינו בעמך ישראל פי׳ המערכת השמש מן ה׳ הרצון העליון והיינו רצה ״ ותפארתך והיינו יי׳ אלהינו עם הת״ת אחר שם קיבץ הנשמות בסוד הזכר אותם ה׳ הנקראים בנים וזהו בעמך ישראל ״ ולתפלתם שעה ה׳ היינו המלכות הנקראת תפלה עם כנסת ישראל הנזכר והשב העבודה לדביר ביתך פי׳ עבודה שכינה יחזירה למקומה כבראשונה ״ ואשי ישראל הם נצח והוד ה׳ המשפיעים מת״ת והם כנ״י הזכר המשכים מת״ת שעל ידם הזיווג והייחוד ולכן אמר ולהתפלתם מהרה דהיינו תפלת המלכות הנקרא׳ מהר״ה והם מיוחדים אותה עם כנסת ומתפני שאין הייחוד כי אם כשמש הגבורה והחסד כמש״ש שמאלו תחת לראשי וגו׳ לזה אמר באהבה תקבל ברצון פי׳ שישפיע עם סוד האהבה עד שתפע הת״ת ה׳ המשפיע מן הרצון העליון וזה כדי לרצות המלכות אל הייחו׳ ואח״כ המשיך כה לרצות הת״ת וזש״ו ותהי לרצון פי׳ תהיה היא נ״ב לרצון שתהיה מרוצה לפני הת״ת להתייחד עמה וזש״ו ה׳ תמיד עבודת ישראל עמך ״ ותחזינה בזה הכוונה בשלוחות כו׳ הם ת״ת ומלכות כי אנחנו בנשמותינו מעלין כזכר ונקבה כמעין מזור הקולדות במוח אביו ובמוח אמו ״ ז׳ ולשון ותחזינה הוא המערכת שתפע החכמה ״ ותחזינה נ״ב המערכת שתפע הכתר הנקרא רצון על כן ״ ותחזינה עינינו עינים הם נצח והוד ונעלים נחזור ועיני ישראל כבדו מזוקן אב״י יעקב בהם לשון עינים כי הם עינים של ת״ת ומלכות ״ ותחזינה מלא הראייה שהוא מן היין במוכן לציון פי׳ בהיות הת״ת מלא הבינה הנקראת תשובה שב לסוד הנקרא ציון ״ ברחמים פי׳ לא יהיה התשובה מלא הבינה לבדה כי אפשר להתעורר עי׳ השמאליים שהיא שמאלית ולכן אמר ברחמים פי׳ בהמערכת השפע נס ת׳ מהרחמים העליונים ״ המחזיר שכינתו לציון פי׳ אחר שהמערכת הת״ת אל היסוד אח״כ אנו מעלים המלכות אל היסוד וזש״ו המחזיר המלכות שהיא סוכת דוד הנופלת בגלות מחזירה לציון שהוא היסוד ״ וברכה זו יש בה על תיבת כנגד ג׳ אותיות השם מעולם

ברכה זו יאיא כתב [illegible] מוהר״ר משה קורדוויירו ז״ל ב׳ דברים בתקונים ובאחר בתיקונים היות לתפלה ג׳ יחודים ר״ל יחוד בג׳ מקומות וכו׳ ולמלכות ושם אלו א׳ הם מתפלה וכו׳ יהוה בחסד אהיה בשם זו [illegible] וזה א׳ ושאלו כי [illegible] ואמר [illegible] אמצעיות ומעיד [illegible] ומיחדם בסוד ייחוד בכתר [illegible] בשם זו יאהההויהה כי הוא שם [illegible] ומבין לשם ידוד ״ וכן הם [illegible] ואז נעשה בגדולה ובגרה כוז ידוד ״ [illegible] בגבורה ומקייחדם במלכות [illegible] כוז יאהההויהה ״ וכן הם [illegible] ואז נעשה בנצח [illegible] ידוד בנצח [illegible] בהוד ושם מקייחדם במלכות שהוא יסוד כוז יאהההויהה [illegible]

יהוה אהיה יהוה אדני [illegible]

אך הם ד׳ אותיות שבשם בן ד׳ ״ [illegible] יהוד שהוא בחסד ושם [illegible] [illegible] ״ ושם בן ד׳ [illegible] [illegible] שהוא [illegible] ״ [illegible] [illegible] שהוא במלכות [illegible] [illegible] יאהדונהי [illegible] ידוד [illegible] [illegible] יאהדונהי וכן הם [illegible]

והם יהו"ה במילואים עולים ע"ל ״ ונסבין כמנין ז'
יהוה **אחד** העולים ע"ל ״ ובלבד שלא ימנה
בה תיבת ואתה ברחמיך הרבים
אל ותחתוננו בנו וכו' ״ **והאר** י"ל כתב רבה י"ל ש'
אלקינו עד כאן היו השאות שאחרים
שוא ברכו מאת הא' י"ה ואחר שאמרו ברכונו ברכים
אנו להזכיר שבחו שלמקום בב' אחרונות כאחרים ה'
הנזכר מוגב ואז מתפלל רבה ״ ויכוין בברכה שלמה הוא
הכתר הנקרא מגן הרקון ״ י"ל אלקינו חכמה ובינה
שבאו הב' ספי' נבללות שתי אותיות השם י'
יה ״ בעמך ישראל רוחו להב' ישר' שהוא ד' הכולל
שם ספי' ״ ותפלתם היא מלכות הנקר' תפלה
שנא' ואני תפלה תפלה של יד ״ ועתה שהוא מתוקן הכל
למעלה אנו מתפללים שישיב העבודה למטה בבנין
ביתו ויקבלו את הקרבנות והתפלות וישיב השכינה
לציון שהוא יסוד ויתחברו כד"ק ומ"ק וזהו המחזיר
שכינתו לציון מחזיר עטרה מחזיר אבידה לבעליה
עכ"ל זלה"ה ״

ובכן ברכה זו אזכרה וישב יהו"ה מלך ע'
לעולם ״ **וניקוד** שתי שמות
שבברכה זו הם כזה הא' יְהֹוָה: והשני
של החתימה כזה יְהוָה ״ ד'
וכיון שבזה עבודה בלה קודם
אהיה שנא' זובח תודה יכבדנני ולכן סמך

מודים אנחנו לך וכו' **וברכה** זו כנגד העמוד
השמיני שהוא **הוד** וכונת
להודות שאנחנו מודים ״ ומחבר ברכה זו בהקיבר הוא מודים
המשכת שפע ההודאה ואות היות השמאל [illegible] ב'
בברכת הילנו ובברכה זו מודה על השפעת השפע
שאתה הוא י"ל זהו שלייה מלמעלה למטה ״ אתה מלכות
הוא ת"ת ״ י"ל כתר ״ אלקינו ואלקי [illegible] פי' חכמה ובינה
ולהורות אל הדעת המייחד חכמה ובינה כא ואבי בורא
אבותינו ב"ב ״ לעולם ועד פי' עולם בינה ונמשך דרך ואז
של ועד ו' קצות ובא אל המלכות הנקראת עד שהיא סוף
האצילות ״ צור חיינו ומגן ישענו פי' צור וב' נמשכים
החיים מהבינה אל ת"ת ומלכות שהם כו' ״ מגן מלכ' ה'
קבלתה מג' אבות ״ אתה הוא לדור ודור פי' אתה מלכות
הוא ת"ת ״ לדור ודור היינו בינה ומלכות ומתייחדים בסוד
ואז שבין דור ודור והכוונה בזה לייחד ת"ת ומלכות ואחר
שמשיך בהם החירות והדרור ״ נודה לך פי' נודה היינו
השפעת הבינה ״ ונספר לך פי' נ' שערי בינה המתפשטים
שמגיע עד המלכות והיינו היות המלכות והיסוד מ'
מתפשטים למעלה ולמטה ״ ואח"כ ונספר תהלתך פי' נ'
נספר מלשון ספיר והוא האור הבהיר העליון על הבינה הנקר'
תהלה ובזה מלת ונספר בראו להורות על הדעת שעליו
יתיחדו עם העליונות ״ על חיינו פי' השפע הנשפע מן
הבינה הנקראת תהלה ונקר' חיינו והם מסורים במלכות
הנקר' יד ״ והטעם כי המלכות יונקת מלמעלה והיא מ'
מחלקת השפע על פי העליונות ״ ועל נשמותינו הפקודות
לך פי' הנשמות מאירות במלכות והם פקודות לשון פקידה
ועל נסיך פי' נס הוא מלכ' היסוד והטעם שהיסוד מתיחד
עם הת"ת שהוא יום והת"ת עם המלכות דהיינו עמנו׃
ועל נפלאותיך וטובותיך נפלאות מלכ' הת"ת מלכ' הכתר
הנקרא פלא ״ וטובותיך מלכ' היסוד הנקרא טוב מלכ'
החסד ״ שבכל עת פי' נפלאות וטובותיך נשפעות אל
היסוד הנקרא כל ואל המלכות הנקראת עת ושתיהם
מיוחדים מלכ' הבינה הנקראת שנין שרש"א דאילנא ב'
בינה ״ ערב ובקר וצהרים פי' המלכות מקבלת ד'
ראשונה מן הגבורה והיינו ערב ״ ואח"כ מלכ' החסד
הנקרא בקר ״ ואח"כ מתייחדת עם בעלה הנקרא ת"ת
צהרים שהוא בהרים בין הערב והבקר ״ הטוב כי לא
כלו רחמיך פי' היסוד והוא נקרא טוב מלכ' החסד׃ ה'
המרחם כי לא תמו חסדיך פי' מרחם הוא ת"ת והוא [illegible]
נב"ב אל היסוד ״ מעולם קוינו לך פי' מלכ' הבינה הנקראת
עולם אנו ממשיכין השפע דרך קו האמצעי ונמצא מ'
מעולם בינה׃ קו הוא קו האמצעי בכלל כו ״ ינו של ה'
קוינו מלכ' החכמה ״ ועל כלם יתב' ויתע' פי' ועל
הוא ת"ת שהוא על היסוד הנקרא כל ״ ולשון כלם להורות
על כלל מכל כל שהם ג' אבות ״ ואחר יתב' ויתע' הוא
חוזר לג' ראשונות ״ ואח"כ ממשיך השפע אל המלכות
וזש"ה תמיד שמך מלכנו ״ תמיד ת"ת ״ שמך מלכות ״
מלכנו בינה ״ וכל החיים יודוך סלה פי' החיים ישפעו
על הכל מלכ' שהיא החשק הנקרא סלה ״ ויהללו ו'
ויברכו את שמך פי' יאירו במלכות מלשון בהלו נרו
ויברכו פי' ישפיעו במלכות וזהו את שמך הגדול באמת
לעולם ״ ואחר שייחדנוה בשמן ובגבולה מעולם אותה
אל הבינה הנקראת עולם ״ כי טוב הא' ישועתנו פי' ה'
היסוד הנקרא טוב מתייחד בחסד בסוד ישועה כן ו'
הטוב שמך ולך נאה להודות פי' המלכות מתיחדת
עם היסוד וזהו הטוב שמך ואח"כ אנו
ממשיכים ההודאה בסוד עץ החיים שמהלכו ת"ק
שנה דהיינו מלכות לך עכ"ל זלה"ה ״

וראיתי למקובל אחד שכתב ז"ל מודים אנחנו
לך מלת לך רמז לבינה ״ צור חיינו הוא
החסד שהוא חיינו ״ מגן ישענו מגן הגבורה שהיא
ישענו ״ לדור ודור נודה לך בינה ״ ונספר תהלתך
מלכות ״ כי מעולם קוינו לך בינה ״ יתב' ויתע' שמך
יה ״ וכל החיים יודוך לבינה ״ שמך הגדול באמת
כי טוב עם יהו"ה ״ ולך נאה להודות רמז לבינה עכ"ל

והאר"י ז"ל כתב וז"ל וצריך לכרוע במודים כדי
להמשיך שפע ליסוד מלמעלה בשעת
כריעה כנגד ב' הקו' ומי שאינו כורע במודים כו'
נעשית שדרתו נחש לאחר ע' שנה" והטעם כמו ש'
שהנחש הקדמוני אותו של שלש שנה' ונרגן מפריד אלוף
ואין רבגן אלא נחש לכך מי שאינו כורע במודים אינו
ממשיך השפע מלמעלה ויונק ממנו הנחש ונעשי'
שדרתו דומה לנחש נמי לאחר ע' שנה שהם ב"ד של מ'
מעלה שהם מסכימים לגנוש אותו ולהפרידו מן ה'
הבנין ויונק ממנו הנחש ואין לו חלק בה ובגמרא זה דרך
למהר לכרוע במודים כששומע ש"ץ כשהוא מתחיל
עכ"ל" ואר"ז"ל שדרו של אדם לאחר ע' שנה
נעשית והטעם כלא כרע במודים"
ודע כי יש באדם עצם אחד שנקרא [illegible] ונקר'
לוז וכשמת אין העצם ההוא נימוח ונפסד ו'
והוא קיים לעולם והוא המקבל הקטנות קבוץ אחר
תחיית המתים ועליו נא' ועצמותיך יחליץ והוא מקבל ה'
השפע נב' בשמים הם כי זה העצם נשאר לבנין ה'
האדם כי שיהיה בריה על מה שיתברך בריה וכשאין
אדם זה כורע במודים להודות על אמונת בוראו אותו
העצם שהוא עיקר האדם נעשית בריה מ' מקום של שקי'
נחש שלעולם אין לו רפואה ואין הקב"ה קובעה לבריי'
אחרת ולעולם לא יקום ולא יבנה" והנה לאחר ע' שנה
ידוע כי הנחש ומהשלכו לאחר ע' שנה סוד ע' סנהדרין
של מעלה והוא חוזר שם לתקן מהם בסוד ואחר
השופט עקב ומי שאינו כורע במודים שדרו ר"ל הקיום
העצמי שבו נופל לאחור למקום הנחש הנקרא מיתה ז'
וביטול התחייה כל שלא הכניס בעצמו להודות לשמו לפני
דרך לזכר בבה"ע זו לגדל מהשמש הגדול הזה ולקיי'
בו ועצמותיך יחליץ" וכתב הרב האלקי כמהר"ר
משה קורדוירו ז"ל הנעלם כל שלא כרע
במודים לא יקום לתחיית המתים כי כיון שאינו מודה
שיש שם יכולת מהעלם ראשון מחיה הכל ראוי שלא
יחיה אחר מותו" וברכה זו יש בה אלף יתברך
ושם התפלה נכתב כזה יהוה
והיה כתב יהוה אדני הששים כך:
וכתבו מנוקד" וכתבו אמן" והשם
הוא כזה יאהדונהי הוא מהשם שהוא
שלה יהוד מקדש קדש והוא
שאחז"ל כיצד התורה את הקב"ה ולמה ראוי להודות
ולכרוע ולהשתחוות שנא' כי לך יכרע כל ברך וגו'
ועוד כתב האר"י זלה"ה כי מודים שלה
כנגד הקדושה בבדות וכנגד כל
הי"ס כל אחת כלולה מעשר ונמצא שמייחד העשר
ועוד דע כי מקטרא דנחש יש עשר קליפות של

שהאדם והאמת שאינו כורע במודים נראה שאינו
מודה בקדושה בורא יודה בשאלה כי מכל כן מ'
אחה שומע אני ונמצא שהודה במעשר של הנחש ו'
ונעשה כ' וכן נעשית שדרתו נחש" ועוד דע כי מ'
מלת מודים עולה ק' כנג' וכן שם יהוה
בגלגלו במספר הדיוטי אות י' עולה כ'
אות ה' עולה ט': אות ו' עולה כ"ב ואות ה' מ'
אחרונה עו' סך הכל ק'" וכן עולה
מודי"ם עם אותיותיו והכולל" וכל הכורע ב' מ'
מודה בק' הברכות שצ"ל בכל יום ולכן כל מי
שאינו כורע כופר בתורה וכו' ואז מ'
מודים אנחנו לך שאתה הוא י"י אלהינו הוא
הכתר ואלהי אבותינו חכמה ו
ובינה: על חיינו המסורים בידך
חסד וגבורה ועל נשמותינו הפקודות
לך בת"ת ועל נסיך שבכל יום
הם נצח והוד ועל נפלאותיך וטובותיך
הם יסוד ומלכות הם כלם
מלמעלה למטה דרך ישר ואחר חוזר
ועולה אותם דרך כלל" הטוב כי לא כלו רחמיך המרחם
כי לא תמו חסדיך הם נה"י עם המלכות בכלל
המודים בה"א על הטוב: והמרחם כי לא תמו ח'
חסדיך הם ת"ת וגבורה וחסד" כי מעולם קוינו לך
שנקראת עולם" קוינו לך בת"ת" ועל כלם ית' מ'
הבינה" ויתרומם מעל החכמה" ויתנשא מעל הכתר
הם שקבלה וחכמה והשושבינים כלם למעלה עד
שמשיבים הכלה לחופה בבית אביה ואמה ונשארו
הכלה והחתן לבד למעלה בזווג וזהו וכל החיים יודוך
סלה הם השם הקדוש" גנת נהי ויסוד הדעת
בכלל השמש ונעלה הוא
סוד הזווג וצריך לשב בכונה כדעה בלבבו בזה ו'
לפני המלך והמלכה להודות להם למעלה בהכרעה גדולה
וזהו ויהללו ויברכו את שמך הגדול באמת לעולם כי טוב
בסוד השושבינין שהוא יסוד הנקרא טוב" בא"י הטוב
שמך ולך נאה להודות" ודע כי ברכה ומודים צריך
לכוין בברכה והוד ובחן צריך לכוין בשם
אל אלהים כמו כתוב" ודע כי מלה ועד
מודים לך תיבות וכן מ'
מפסוק אבא פתך בשלות עד אשר עשה לנפשי ל'
תיבות" ומן מודים ועד שים שלום מ' תיבות וכן ...
במזמור למנצח על אות עד הגידו בגוים עלילותיו
מ' תיבות כנגד מדת המלכות שנקראת אלהים שעולה מ'
עכ"ל הרב ז"ל" וראה נועם דבריו עכ"ל
כמה הם מתוקים" וכנגד ברכה
זו אזכרת יהוה עז לעמו יתן:

ויסוד ברכת כהנים

יתבאר לקמן בס״ד בע״ה במקומו׳

שים שלום

פי׳ יסוד וברכה זו ביסוד היא ונחלה טובה

וברכה חיים היינו המשכת השפע מהתלכות מן היסוד והוא נקרא טוב והיא טובה וברכה מן היסוד ״ חיים מן מלך הבינה ״ חן וחסד ורחמים פי׳ רחן

מלך הבינה ״ וחיים מלך החכמה בהספירות הבינה והחיים היינו משך הרחמים מקו האמצעי ״ עלינו ועל כל ישראל עמך היינו סוד וציור רושם הנשמות במדות העליונות ת״ת ומלכות ויסוד ״ וברכנו אבינו כלנו יחד באור פניך פי׳ אבינו ת״ת ״ באור פניך פני

זה יוד הי ואו הי זהו שם ס״ג שיש במילואו ג׳ יודי״ן ״ וצריך שתו

אדני מלבוש לשם מילוי אלפי״ן שהוא זה יוד הא ואו הא ״ ושמו הוא הוא

והוא שם ידוד שמייחד עם הה״א אחרונה שהוא שם ז׳ ...

וכנגד ברכה זו אחרית ידוד ...

חוליות ... וכתב מקובל ...

מצוה ז׳

כלל שם זה בנקודו יְהֹוָה יא׳ פעמים ואחר כן
יברכו כהנים העם בקה״ב ... בברכך יהי רצון ול׳
ונקוד זה השם הוא נקוד השבת יְהָבְךָ שבפסוק
השלך על יי׳ יהבך שהוא מלכ׳ בברכה

אלהי נצר פי׳ אלהי נצר לשוני מרע ידוע היא
המדה הנקראת לשון ולמקללי נפשי תדום
כגון דומה שלמה שהיא נפש שלמה שהיא דומיה
ושותקת בין הקליפות הקד׳ נפשי דומיה ופתח
ופתח לבי בתורתך פי׳ בתורה
ובמצותיך שהם תרי״ג ועשרה וכל הקמים עלי לרעה
פי׳ הקמים הם העומדים עלי להכריתני ועל זה אומר
הפר עצתם וקלקל מחשבתם עכ״ל ואח״כ יאמר פ׳ יהיו ל׳
לרצון אמרי פי וג׳ **וברכה** זו יש בה כל התיבות
להוא כי עתה יהו׳ ... השמע למלכות ש׳
שהיא הה׳ אחרונה מלת יה״ו הה׳ ואז השלום ע״כ:

ותמצא בזה הפסוק של יהיו לרצון יו״ד בראש
ויו״ד בסוף להורות שהכל יחוד שלם והוא
השם יאהדונה״י ונקבצו אחר יא׳ בבית
דוד אחר יא׳ מזמורים
הוציל ואמרו
ויש ב׳ עשר תיבות ועשר יודי״ן כמנין העשר׳ ויש בו
מ״ב אותיות כמנין שם בן מ״ב ע״כ ...

חשבון אמרו מספר התיבות של יוה״כ ב׳
ברכות קי״ב כמנין **הקבה** אותיות
או שלום קי״ב שהם כמנין
ג׳ שמות אהיה יהוה אדני השלום
יב״ק וכמנין קי״ב תיבות שיש בתפלת
חנה ... עד ... קרן משיחו

חשבון אמרו מכל התיבות שיש בתפלת י״ח
קי״ב והתפלה עצמה קי״ב כמנין
קי״ב מעלה

חשבון אמרו מאותיות הראשונות של י״ח
בבית שלום בגימ׳ אלף ושמונה מאו׳
כמנין המלאכים המקבלים ... ה׳
התפלות של ישראל ולפי חשבון זאת הקבלה י״ח ז׳
והשבון בבנין ירושלים כנוסח אשכנז ונ״ב יש לומר
ולמשועבדים בואו ע״כ

ומאחר שסייעני הש״י בחסדו הגדול עלי
לבאר סוד התפלה כמנ״ש ראיתי
לבאר סוד אותיות של כל ברכה כפי מה שנראה
לענ״ד והאל יתב׳ יפתח לבי בסוד תורתו אמן

נ״ל סוד פסוק ראשון שהוא אדני שפתי תפתח
יש ב׳ כ״ד אותיות להורות לשם **אדני** שיש ב׳ כ״ד
צירופים כנודע וכבר פי׳ כי כוונת זה
הפסוק אינו מכוונים ב׳ למלכות הנקראת אדנ״י ע״כ:

ברכה א׳ המתחלת בה עם כלה הקב״ה אותיות
כמנין יעקב שהוא הקו ולכך רמוז בה
ואמר ואלהי יעקב בואו שלא נאמר כך
באבות הראשונים ובברכה זו מושך יעקב שהוא
הקו האמצעי הברכות מלמעלה למעלה העליות שבו
רמוז שם אהיה כנודע וכן המתחיל בשם אהיה רמוז
זה המסתר כי שם אהיה שלה אך ומילוי כנ״ל ע׳
שלה בו קס״א כזה **אל״ף ה״י יו״ד ה״י** בגי׳ קס״א עם
אך הם קנ״ב **ועוד נ״ל**
חשבנו בזה שיש מספר שהם ה׳ כדף אותיות
חוץ מכללו שהוא קס״א עולה ב׳ כמנין **את״** שהוא
הקו האמצעי כזה **קפ״א קא״ת פק״א**
פא״ק אפ״ק אק״ף שלה בהם כמנין התפארת
והחשובה הכוללים לרמוז ש׳
שהוא מושך בברכה זו מחשבה ספי׳ עליונות שעליו ו׳
ואחר שמושך מהם יחד עם החסד מדתו של אברהם
וזהו מגן אברהם ע״כ זה מה שנ״ל בברכה זו

ברכה ב׳ המתחלת בה קי״א אותיות עם ראש ה׳
הברכה וסופה שהם אותיות מ״ה
שעולם בחק מאה קה רי״ו מנין ג׳
גבורה וזהו אתה גבור כי אתה גבור עולה בה ה״א
עם ראש הברכה וסופה כמ״ש או עם ד׳ א׳
אותיות התלה והתלה עולה בה ג״ב רי״ו להורות לשם רי״ו ה׳
היוצא מהם בן ע״ב שבחסד כי ברכה א׳ רומזת לחסד
כמ״ש מגן אברהם: וברכה זו רומזת לגבורה היוצא׳ ד׳
מזונה כי מי״ס הרו וילדו אש ע״כ זה נ״ל בברכה זו

הקדושה יש בה מאתים אותיות בכוון וידוע
כי הקדושה כוללת י״ס כלן כמ״ש לשל
ואחזת למעלה מעלה למקור הקדושה שבך אנו מסיימין
בה כמלכת הלויה שהיא רמז למתפלל בה לכך באו בה
מאתים אותיות בכוון לרמוז שאם המנה י״ס כלם באה
עם אותיותיהם המתחלת בהם רי״ב הסר ד׳ נשארו י״ב ב׳
כמנין שם אהיה בזה שהוא מקור הקדושה שמשם [illegible]
מסיימין כמ״ש ... בקדושה אוזים בה הי״ס כמ״ש:

ברכה ג׳ אתה קדוש וכו׳ המתחלת בה כ״ו אותיות
להורות למ״ש כי אחר שהקו האמצעי
מושך בשתי ברכות שקדמו מע״ב וגבורות כמ״ש: בברכה

וראיתי שכתב הרב זלה״ה וז״ל קודם
שאמר יהיו לרצון אומר פסוק
למען יחלצון ידידיך הושיעה ימינך ...
ידידיך ה׳ ועשה ימינך
ועמה הוא יהיו לרצון ... ו
יהיו לרצון ... [illegible]
... ושם ... [illegible]
... בפסוק זה ... כל ... שהוא
... כל סוד ... בהם
עכ״ל ...

זו הקבלה שמורה בחיקנו ולכך באו בה אותיות כמנין כ״ו כידוע כי אותיות כ״ו הם הוי״ה ומלכות והם דו פרצופין״

ברכה ד׳

המוכח בה ע״ב אותיות בכוון לרמוז לשם בן ע״ב שבמדת החסד כי ה׳ הוא האחון וגומל חסדים טובים ע״ב

ברכה ה׳

המוכח בה מ״ו אותיות כמנין אלקים הרמז לבינה הנקראת אלקים חיים ונקראת תשובה״ ולרמוז ג״כ למולך הנקראת אלקים ונקר׳ תשובה ג״כ ע״כ

ברכה ו׳

יש בה ע״ו אותיות כמנין שם הקוי״ה השלם ע״ב כזה יו״ד ה״י וי״ו ה״י ועם ד׳ אותיותיו

הם ע״ו״ וידוע כי שם הקוי״ה המתמלא ביו״דין הוא בג׳ עליונות ובפרט הוא בחכמה וכבר ידעת כי הוא הסולח כמש״ל״ ונמצא ג״כ שזהו סוד הכתוב שאמר כי עמך הסליחה הכוונה היא כי הכתר נקרא כו׳ כי הוא בעל הע״ב כולם ומקיף אותם כנודע בכלים וזהו כי כתר יו״ד ורק כולל ע״ב ור״ל אותה המדה הנקרא׳ כי עמך היא הסליחה ואותה הוא הסולח וזה יסייענו למש״ל:

ברכה ז׳

יש בה פ״ז אותיות כמנין בינה ה׳ השלם פ״ז לרמוז לה שהיא אשר הרחק בעונינו והגאלנו כי עמה החירות והגאולה ולא יצאו ישראל ממצרים ונגאלו אלא בשכינה היא עליהם ורואה בענים כמש״ נירא אלקים את בני ישראל ונתנה נ׳ שערים כמש״ וחמושים עלו בני ישראל״ לכך באו אותיות ברכה זו בכוון כמניינה לרמוזה כמש״״ ואם נבוא כמש״ לעיל לדעת האמ״ה זו״ה כי ג׳ ברכה זו רומזת לגבור״ה״ היינו הך כי הגבור״ה עצמ׳ של בינה וכה היא נשרשת מהגשם ונאלו ישראל וזהו בר״י גאל ישראל ע״ב זה מה שנתגבר

ברכה ח׳

יש בה קי״ב תיבות שהם אותיות ב׳ כנוי הקו מראש ועד סוף הכולל נ׳ שמות השלם יב״ק״ וידוע ג״כ כי הרפואה תלויה בהת״ת שהוא הקו בכח מה שמתהבל מן מלמעלה ולזה המוכח כי הרפואה אינה באה לחולה כי אם מהעד רוחק ולכך גבול והטעם כמש״ בזוהר בפ׳ פקודי כי המלאך הממונה על הרפואה הוא רפא״ל וידוע כי ד׳ רפא״ל הוא כנגד ההת״ת מיכא״ל מימין״ וגבריא״ל משמאל״ ו׳ ורפא״ל באמצע״ ולפי שההת״ת הוא רחוק בין ב׳ זרועות ו׳ ומכריע ביניהם לכך הרפואה הבאה ממנו אינה כי אם ע״י רוחק שנמצאת הרפואה היא ע״י הקו״ והאחרת היא בה

בחוזיות עד מנין יב״ק היא כנגד ית״ס בה שהוא ה׳ הקח״ל העליון שהוא עושה ע״י שמירותינו כל המעשה כי הם בידו כחומר ביד היוצר כמש״ בספר ע״ש

ברכה ט׳

יש בה קע״ג אותיות כמנין ביכה קנ״ו ג״ל שהבינה היא מכבבת ז׳ ספירות הכלולים בקו האמצעי הנקראים ע׳ שנים כמש״ בזוהר על פסוק בקב״ה שנים תדיע עש״ כפ׳ בראשית״ או לרמוז לשם אהי״ה העולה קס״א (ומתוק—) במילוי ביודין כמש״ לעיל

ירמוז הברכה עליהם כלם עד שתגיע למלכות הנקראת אדנ״י העולה בחק עם כללו יב״ קודם שתגיע לברך יהבא לה׳ גבול אלפין שבתהם״ ונתנה בה אחד למלכות וזה שרא״שי נמלא על קוצה רסיסי לילה וסוד אד׳ אהי״ה בגל לישראל ונר״ שסוד זה הפסוק הוא כי מ׳ מעלה אהיה עולה בה במה על כזה

אל״ף ה״א יו״ד ה״א עם ד׳ אותיותיו יעלה ע״ב וזהו אהי״ה כגל״ ונשד ר״ת של אהיה כגל אך לרמוז למוציא שעולה אך ואם המנה אחד ומשרים פעמים אך יעלה בהם אמת שהוא הת״ת שנא׳ תתן אמת ליעקב שמדתו אמת״ ור״ל שמתגלית אהי״ה שהוא בהכתר יבא על ישראל שבא שהוא אמת ואהי״ה עולה על כמש״ כנוש ותמצא בראש הברכה ברך עלינו ר״ת ע״ב ובמלכותיה בכל מעשה ידינו ר״ת מ״ב ובסופה מברך השנים ר״ת מה״ נמצאו ג׳ ש שמות בג׳ תיבות שהם נג״ת כי שם בן ע״ב הוא בחסד״ ושם בן מ״ב הוא בגבורה״ ושם מה הוא בת״ת״ ונסמכו או שהם ג׳ תיבת משפיעים ומברכים למדות שתחתיהם הנקראים שנים ע״כ:

ברכה י׳

יש בה ק״ו אותיות כמנין ב׳ שמות יהוה אדני הרמוזים בה ומלכות והם תמוזים בברכה זו שאומר זה הת״ת״ ושם נם זה מלכות והיבת תקע יש בה רמז למש״ כי התקון היא תרת עיין היא עטרה״ והקוף היא כמנין ב׳ שמות שרמוזין בהם עם אותיותי׳ שהם שמנה אותיות עם ב״ן קה ק׳ בכללם והבן״

ברכת י״א

יש בה קכ״ו אותיות לרמוז לשם אדנ״י העולה בריבוע קכ״ו כזה

א אד אדנ אדני

או לרמוז לבינה ומלכה הנקראים צדקה ומשפט ולסוד ג״כ המחבים ה׳

הנה הם בואו של ומשפטו. ולבינה הנקראת בריאה
הבאה בבינת השיבה כי היא התשובה ובחזרתה
עליהם יתקנו כלם ויהיה הזווג בינהם כאלו נגלה
עולם סוף: וזה בחק ינ: עשרה בחק כנ: יסוד ב
בחק יה הם הכל בבוון עכ'' זה מש' לעשו' בברכה זו

ברכת

למשומדים יש בה קכ"ז אותיות עם
נ' אותיות או הם הכל כמנין אויבים
זדים לרמוז שברכה זו מכוונת
ומשבת אותם. ועוד הכל כמנין שם הקוי"ה העולה
הכל והוא מכוונים דכ' הנה יי' רוכב על עב קל כי-
הוא עולה עב ועולה קל. שעולה עב כזה יוד הי ו
ויו הי: ועולה קל כזה יוד יוד הא
יוד הא ואו יוד הא
ואו הא; ופסוק זה הנה יי'
רוכב על עב קל הוא מדבר על הכנעת
האויבים ולזה בא בברכה זו קל אותיות לרמוז למש':

ברכת יב

יש בה קכ"ז אותיות הסר מהם נ"ח
כמנין ב' שמות מחוברים יחד ש'
שהם יאהדונהי שהם כנגד
צדיק וצדק הנקראים שנקשר
יחד צדיקים ונכנסים בזה זאת הברכה על הצדיקים:
ונשארו עם מנין קו לרמוז לצדיק וצדק שהם הקו'. אך
ולרמוז להבה הנקרא סתם קו ונרמז בברכה זו בכוונת
על שהיא על הצדיקים מפני שהוא עליהם עומד מ'
ומשגיח כמש' בזוהר על פסוק וישתחו ישראל על
ראש המטה שהיינו המטה רומזת למלכו'. וראש ה
המטה הוא יסוד. והיינו על רומזת להבה שהוא ע'
עליהם והוא על ראש המטה: אף כאן נאמר על ה
הצדיקים הבה שהוא על הצדיקים: ונפכן ניקוד
עם שבתחילתה זו הוא חמשה יודין ופתח
שהם בגימט' כו. וידוע שאותיות הללו הם רמז להבה
ולמלכות שהכוון היא מלכו' שהכוון כתוב לה רומזת
והוא רומזת להבה ויסוד שמשניהם נקראים וכן נקראת
וזהו הם שני ווין רומזים להבה ויסוד וזה כאן בברכה
זו רומזים צדיק וצדק בברכה בתחלתה ובניקוד השם
וכן המתחיל ראש הברכה צדיקים וסופה צדיקים ל'
לרמוז למש'. עכ'

ברכת יג

יש בה תק"ח אותיות מנין כמ"ל
וידוע שמלכו' נקראת כמ"ל כ'
כנודע. והיא נקראת ג"כ ירושלם
ולא נתכוונו בברכה זו בתחילתה ולירושלם עירך וכו'
והראיה כתוב בס' רבינו בחיי ז"ל כמ' על התורה

שכתב בשם הרב ותסיר ק' שמוסיפין וזהו בברכה זו
בתחילתה כמ' אלהי דוד ובונה ירושלם והכוונה בה לכלל
בזה דוד עם ג' אבות ותהיה המרכבה שלימה כי בראש
התפלה אומרין אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב ועדיין
אין המרכבה שלימה לכך אנו כאן אלהי דוד ותהיה ה
המרכבה שלימה עכ'

ברכת יד

יש בה ש"ו אותיות הסר מהם ס"ה
כמנין שם אדני שבמלכות נשארו
שם יב כמנין אהיה שבבינה בחק
שהוא בהגלות כמש' מתכוונים קרנה וגם לפי דעתי ג"כ
זה כי לישועתך קוינו ר"ל לישועת ה' קוינו לישוע-
בבינה כי הוא המושיע. ועוד נ"ל כי זה אותיות או ר'
רמז למדת התפארת העולה עם אותיותיה זה כי היא
ג"כ נקראת ישועה ומימנה נקבל הגאולה והחירות ל'
לבינה הנקראת גאולה וחירות עכ'

ברכת טו

יש בה קנ"ה אותיות הסר מהם ה'
קס"א כמנין שם אהיה במילוי יודין
העולה קס"א נשארו שם יד כנגד
מלכות הנקר' יד כמש' וירא ישראל את היד הגדולה
וכן רמוזים בברכה זו ראשה שמע קולנו יי' אלהינו
שהכוונה היא לבינה מבקשים ממנו שישמע בקולנו
וסופה שומע תפלה שהיא מלכות הנקראת תפלה כ'
כמש' בבית תפלתי. וכן נקר' תפלה של יד. זה לך
שני שמות הללו אהיה יד שלהם קנ"ה שהם הראש
והסוף. או נאמר עוד אחרת כי ידוע הוא כי שם ה'
הקוי"ה עולה קס"ו כזה י"ה עשרה פעמים חמשה הם
חמשים. חמש פעמים ו' הם ל' וה ה'. ו' ה' שעשרה
פעמים חמש הם ל'. חמש פעמי' ו' הם ל' וה' ק' ה'
לך שם יהוה שעולה קס"ו כמנין ע"ן. וזה ויורהו יי' עץ.
נשארו שם עו שהוא שם ידה ושני
שמות הללו ידוע שהם בבנה ובמלכות וידוע
ג"כ שעשה מקום השמיעה כמש' הרב הגדול מהר"ר
משה קורדווירו זלה"ה וז"ל ולפעמים השמיעה בתכמה
ואין זה כל כך מן הדוחק שכל המשה חושים בגוף
והוא נקרא חוש השמיעה שבו מתיחסים ה' חושים עכ"ל
וזהו לפי דעתי מש' במשנה חרשו נותן דמי כולו לא כן
באחר חושים כי כבר מעלת חוש השמע שבאדם ה'
הרומז למקום עליון כמש' כבר חוזק התנאים שחייבהו
לשלם דמי כולו. ולהם אנו אם שמע קולנו ולכך באו בה
אותיות או בבונן לרמוז למש' עכ' באור סוד ברכה זו:

ברכת יו

יש בה קפ"ו אותיות מנין מקום ו'
וידוע כי שם הקוי"ה עולה מקום כ'

כזה ד׳ עשרה מעמים ק׳: ה׳ חמשה מעמים כה׳: ו׳ ש׳
שעה מעמים לו׳: ה׳ חמשה מעמים כה׳ הם
מקום וזהו בא הכתוב אחר שקיבלו קול זה הקב״ה:
ולפי דעתי נאמר כי קול כתוב יה״ה את העם ואתפו כלו
כזה **יוד הא** עולה בהם מנין כו שהוא מנין
השם עלם ולפי שבברכה זו ירד
הכל מעוטרת מבעלה לשוב היחוד לכך אם הסיר מחשבון
זה מנין **נצח** שהוא קימה ישארו לו עם כללם הם על
מנין ידוד אחד **או** נאמר בזה מרגלית לו׳
והיא כשתסיר קימה מקפו ישארו על מנין
יהוה צבאות כתוב בכוון וידוע כי נצח נקרא
י״י צבאות ובזה נתיישבה ברכה
זו על נכון עכ״ל

ברכת י״ז

יש בה שבע אותיות עם מילוי אלו
האותיות שהם שנים חמש א׳
אותיות הה שהם מנין עכ״ל
ולפי שבברכה זו יולדה שכינה מעוטרת להוד לכך באו
בה שבע אותיות בכוון להורות שהוא שוב אחד ואין
שני ועוד הוד נקרא אלהים צבאות וזה המלאכה בכוון
כשתסיר זה כלה שהיא אלהים כמנין כזה
אלף למד הי יוד מם יעלה כו׳ [illegible] נשאר
[illegible] מנין אותיות צבאות
במילואם כתוב כזה **צדי בית אלף ואו תיו**
יעלה בהם [illegible] נשארו
הסר מהם [illegible] מנין הוד נשארו [illegible] להורות לו שהוא
[illegible] למעלה למטה נמצא בחשבון אותיות בברכה זו
הרמזים הוד אלהים צבאות לא פחות ולא יותר עכ״ל

ברכת י״ח

יש בה רכ״ב אותיות וידוע [illegible]
שבברכה זו כלה השכינה [illegible]
לצדיק ולכך התקרבים היכ״ל
לבית המקדש ולזה [illegible] עם ג׳ אותיותיו הם [illegible]
כמנין האותיות עם כללם [illegible] על רכ״ב רמז ה׳
הברכה וסופה שהם [illegible] כתוב עם כללם [illegible] יבואו
ה׳ מנין צדיק נמצאו בברכה זו הרמזים צדיק [illegible]
ע״ב [illegible] יש [illegible] בספור אותיות התפלה [illegible]
[illegible] במספר [illegible]

וצריך לכוון אחר [illegible] כשהוא עומד בתפלה זו ב׳
[illegible] זו ונותן עיניו למטה כאלו הוא מביט
לארץ ויהיה לבו פנוי למעלה כאלו הוא עומד בשמים ומניח
ידו על לבו כמותו הימנית על השמאלית ויעמוד כעבד
לפני רבו באימה וביראה ולא יניח ידו על חלציו
וסוד הענין [illegible] לעמוד מכוון [illegible] ויכוין ד׳
רגליו כי הרגלים רומזים לנצח והוד ה׳

התקרבים רגליו [illegible] ועמדו רגליו [illegible] הקוף על הר
הזיתים והוא יסוד כי [illegible] לבין ולחבר [illegible] דומה על
מעלה [illegible] ונותן עיניו למטה [illegible] ולבו [illegible]
של [illegible] עליון שהם [illegible] וביה התקרבים [illegible]
[illegible] בכל הארץ [illegible] כי כמו שהוא
מביט ונותן עיניו למטה לארץ כך הוא [illegible] עיניו
[illegible] של [illegible] עליון [illegible] ולהשגיח בארץ שהיא כ׳
ויהיה לבו פנוי [illegible] לבו רומז [illegible] התקרבים [illegible]
[illegible] לחבר [illegible] למעלה שהוא [illegible] ומניח ידיו על
לבו שהוא [illegible] כי ידיו רומזים לחסד ולגבורה [illegible]
ידיו ויחברם על לבו שהוא [illegible] כדי שיהיה הכל בדוגמא
עליונה לפי ש[illegible] הוא דבק עם [illegible] כי [illegible]
מקבל [illegible] ויהיו [illegible] הימנית שהיא
רמז לחסד על השמאלית [illegible] לגבורה כדי שיהיה
[illegible] למעלה [illegible] כי הכל הוא ייחוד
אחד [illegible] ויעמוד כעבד לפני רב
[illegible] כי כמו [illegible] עומדת באימה
וביראה [illegible] יחוד [illegible] שהוא [illegible] כי כל
ספירות [illegible]
[illegible] בהם כלם עומדים באימה
וביראה [illegible] שהוא [illegible] ה׳
[illegible] לעמוד באימה לפני רבו ולא יניח ידיו
על חלציו והסוד בזה כי ידיו רומזות [illegible]
[illegible] רמז [illegible] שהם [illegible]
[illegible] שהם [illegible] נדים [illegible]
עליהם רוח [illegible] ויחזור [illegible]
התפלה [illegible] עכ״ל [illegible]

ופוסע ג׳ פסיעות [illegible] בכל [illegible] א׳
[illegible] ג׳ עולמות בתפלה [illegible]
[illegible] שהם [illegible] ה׳
[illegible] שהוא עולם [illegible] ה׳
[illegible] ג׳ עולמות [illegible]
[illegible] עולם [illegible]
[illegible] ג׳ עולמות [illegible] ה׳
התפלה [illegible] ג׳ פסיעות [illegible]

ועוד הקבלה [illegible] ג׳ פסיעות [illegible]
שיעור ב׳ [illegible] שהם [illegible]
עולם [illegible] והוא [illegible] המקבל [illegible]
ולפי [illegible] שיעור ב׳ [illegible] עד
מקום קדש הקדשים [illegible]
העליון [illegible] התפלה [illegible] כדי [illegible]
שיעור ב׳ [illegible] ג׳ פסיעות [illegible]
וחוזר למקומו [illegible] **ובספרי** [illegible]
כי ג׳ פסיעות [illegible] ג׳ [illegible] עליונים
שאין [illegible] בהם ולא [illegible] ולא [illegible]

וקם **קמ״ץ** להורות שיכלול כל העשר בקם ״ **ונ״ל** כדי לפייס למתוק לגעל כי בב׳ תפיסת לכן מוזרם למקומה והוא כי שתי תיבות או ש׳ שקם שלש תפיסות עם אותיותיהם וכלם עולים אף ו׳ ואלהים ונשמה ושנים כמנין שתות ג׳ שלמות שקם **אצילות יצירה עשייה** עם א׳ אותיותיהם והיבתיקם עב׳ ״ **וראיתי** לבאר בבאן סוד עשקב לא יפסיק ומשחז״ל נחש כרוך אבל עקב מפסק **דע** כי העקב הוא סוד יוסף ו׳ והנחש ידוע נחש הקדמוני אעפ׳ שהוא כרוך על העקב אין שם ייחוד כי אין ייחוד אלא זכר ונקבה וכאן הוא ייחוד זכר עם זכר ואין כאן ערוותה אבל ע׳ שקב מפסק שהיא סוד הנקבה והיא לילית הרשעה ל׳ להזדווג עם העקב הידוע ולכן מפסק והסוד והתמשכו בבנו לאמר שכבה עמי וכ׳ כי זו היא אשת פוטיפר שרצתה להזדווג עם יוסף והיא סוד עקרב קרמוזיה ה׳ בראשי תיבות שכבה עמי כמנין עקרב עם שתי ה׳ תיבות וכו׳ ״ **ומצאתי** אומר מספר ה׳ ז״ל תפלה לעני כי יעטוף **התיקונים** דלכון מתעטפין בגינה עד דאיהי ס׳ מלכא עמהון לית פרודא בה מניהו ובגינה דעני א׳ איהי שכינתא תתאה מאן עני דא צדיק והא בגינה א׳ אתקריאת עקב עני בלותן אתרתן ובגינה איתמר א׳ אפי׳ נחש כרוך על עקב לא יפסיק אע״ג דסתיר לה לקרי׳ נקודה דאיהי קוצא דאות ד׳ בגינה אוכן למולכא ק׳ קטיגורא על בנוי דשכינתא לא יפסיק להקים נקודה ה׳ לאם יפסיק בגינה אפילו קוצא מן ד׳ אחד ואשתאר אחר דאיהו נחש כרוך בעקב דבכן חייב לא יפסיק ולא אפילו קוצא מן את ד׳ מן אחד אבל בגין עקב א׳ אפילו דאיהו מפסק ובורח הכד ויצא כנגד ובכלא ויצא ויצא החוצה אמאי איקרי עקרב עקר ב׳ דעקרב ב׳ פתח דשכינתא וזמנין דקב״ה לבורח לה מגלותא עכב״ל:

והוא רחום נ״ל כסוד היבתיו הוא כי יש בו תיבות הקד׳ עם אותיו׳ ראשי ד׳ תרשיותיו וסופם קם הקמ״ץ והד׳ תרשיות בשלשים קם הקמ״ץ ״ואעפ״י ש׳ שחז״ל אמרו שנ׳ זקנים תקנוהו אעפ״י כן בכ׳ תרשיות הוא נחלק ״ והחשבון הזה עולה כמנין ר״ת שר **עשר ספירות** כם כזה **כחב גג״ת נה״ים** ״ אם תחשוב או האותיות עולה כמנין אותיו׳ ר״ל תיבות שבו והוא אחם וכ׳ שקם הקמ״ץ ואחשבן זה נ״ב כחשבון ישר״ל שחשבה ישר״ל עולה בנ׳ הקמ״ץ:

ואחשבון אותיותיו המלאים עולים אף ושמונה מאות ופ״ד כמנין ב׳ שתות שבהן האותיות המתחלקין לסופו שהוא כולל הספי׳ כלם ״ השם הא׳ שם **אהיה** במלואו במלוא כזה **אלף למד פה הה אלף יוד ואו דלת הה אלף** ״ והשם השני שם הקוי״ה על שני פנים במלואו העולה מ״ה כנודע ״ ובאחרונה נ״ב כזה **יוד יוד הי יוד הי ויו יוד הי ויו הי** והשם הג׳ שם אדנות במלואו כזה **אלף דלת נון יוד** או השתות עולה בהם כמנין אותיות והוא אחם וכל זה להורות לנו כי דרך האדם לקרות בכוונה גדולה כמו התפלה ויש ב״ה אזהרות כ״ג יא כבר שבתפלה וכמו שבתפלה צריך לכוין ב״ה כמש״ל כן כאן צריך לכוין בקם לך להורות העשר בן כן בתיבותיו כן באותיותיו כנלענ״ד:

סוד יג מדות ודעת הרש״ב ז״ל דרך האדם לאומרם בבליום ובזה אין ל׳ למקטרג מקום לקטרג והב״ה מכפר עונותיו ״ ואין ליחיד לאומרם כי אם בעשרה אבל יאמר ב׳ שתות ראשונים י״ג בחלוף אותיות לאהבה **מצפץ מצפץ** א׳ רחום וחנון וב׳ וסוד י״ג מדות או עולה ג׳ פנים קמן הא׳ הוא לכוין כל שם כנגד מדה ומתחיל מב׳ ד׳ ראשונות עליונות שהם קוץ **קדמון מצוחצח צח** ובזה ימנו י״ג שלימים ״ **ויש** דרך אחרת שמתחיל מאחרונה ויכוין בה השם הא׳ ״ והשם הב׳ בבינה ואחר ישלם עתי׳ מלות בספירה א׳ כנגן א׳ רחום בחסד ״ וחנון אחר אפים בגבורה ״ ורב חסד ואמת בת״ת ״ נוצר חסד לאלפים ב׳ נושא עון בנצח ״ ופשע ואתאה בהוד ״ ונקה ביסוד ובמלכות יושפע הכל כי היא המקבלת עב׳ ״ **והפן** ה׳ הב׳ י״ג א׳ סוד ג׳ ראשונות שהם כח״ב ״ ד׳ רחום סוד קו המלכות אורם האמה ״ וחנון ארך אפים סוד זרועות עולם ״ רב חסד ואמת סוד למודי י״י ״ ב׳ נוצר חסד לאלפים סוד ב׳ דולים ב׳ אהובים אחים ולא יתפרדו ״ נושא עון ופשע וחטאה ונקה סוד ג׳ מינים אפלית מכח **כסא** המתנשא ובסוד י״ג מדות או אנן קוראין **הסתר** עולה הראשונה שהוא ה׳ המשפיע טוב על כלו הקדושים עב׳ ״ **והאר״י** ז״לה כתב ז״ל וזה ויעבר י״י שהוא סוד השבר והוא סוד **עב רי״ו** ״ והוא להוד שבע מנ״ג התיקון דאריך אנפין

להשלים התיקון של זעיר אנפין והכוונה כשמגיע עד
נגדים שלום אז מתעבר יסוד של זעיר אנפין כמו ש׳
שר ומה הפסוק ואת בריתי אקים את יצחק כדי לעשות הזווג
הבא מלך בסוד כגון שנאמר עד כגון שהוא השלמת התפלה ואח״כ
ובחי׳ הימין שהוא הימין ונפי׳ שמשם הקית ראשי וכו׳
ובהתשררות הזה מוליד הטפה של המוחין שהם **חב**
לחכמה בינה דעת של ז״א פי׳ שמוליך מוחם מ׳
ממשולה בסוד המוחין וכ״ב הם כלולות כאחד מפני ד׳
דעת המחכים ואשר כאחד נמצא שהם ג׳ של ג׳
ומלת ויעבר הם ג״פ ע״ב ר״ין והכוונה היא י׳
את השפע בגבורה ולהוריד ע״ב של חסד עליון כדי ש׳
שתמלא הגבורה ולא ישאר מקום להתפשט שתחזיר
השפע למעלה בבינה ויוצא מיסוד אבא ואימא ונבנה
ליקנת דז״א ומה שהיו השלש התיקונים עשה הם י״ג י׳
והעיכוב שמתעבב האור שאינו יכול עוד למעלה אלא
עד גבורה ונם מעלינו שעדיין לא עשינו נפילת אפים
שהוא רמז לזווג הגמור ונמצא כי י״ג מכילן דרחמי ד׳
דאריך אנפין נכללים בג׳ התיקונים דז״א וזה השפע ג׳
גבול וכ״ב הרחמים גדולים וזהו **ויעבר** י״י לפי ש׳
שיש ג׳ שמות הם ג׳ הויות בגלגלתא
דז״א שנים לבד ימין ואחד לאחור להאיר לג׳ התיקונים
דז״א לפי שהם מ׳ אותיות ב״ך לעשר הל׳ אותיות שבו אל
השם שבאחור כדי להאיר לג׳ התיקונים של ז״א וכ״ב הר״ן
אותיות שהם ב׳ שמות ב״ך שישארו השם האחר ש׳
שבאחור להאיר הל׳ התיקונים אחרים ככ״ב השם שבאחור
שב ל׳ אותיות ולפי שזה השם הוא באחור אין לו כל כך
הארה כמו השנים אשר הם בפנים לכן ב״ך לעשר על
זה השם הא׳ שהוא בגלגלתא למעלה להאיר עליו שיהיה
שוה לשאר של ב׳ פנים וזש״ה ויעבר י״י על פניו פי׳ אור כו
השם שהוא באחור יבא בפנים וזה שנמשך ובא בפנים
קורא לשם האחר שהוא באחור ונם נמשך באחרים הר״י
כאן י״ג התיקון של ז״א אריך אנפין ופנים וכ״ב לראש ז״א
וזהו ויקרא י״י י״י שזה שבאחור קורא למה שבפנים

ודע כי מלת ויעבר היא **ע״ב ר״ין** וקס ל׳ פ׳
פעמים ע״ב הע״ב ראשון ב׳
בחכמה הויה בנוי״ן השני שם ס״ג ונשאר אותיותיו ב׳
בבינה הג׳ בז״א שם מ״ה והעולם שהוא ב״ן הרבעי
היא בהבנת הוא במלכות וזהו ויעבור והוא סוד עיבור
והכוונה כי עם ג׳ הע״ב ר״ין ויעבור עבר השם שבאחוריו
על פניו וזהו קורא לאחר והוא שם משולש עם הל׳ שמות
ר״ל שמתגלגל אות יוצא שם מ׳ בזה האופן ד׳ יוצא ממנו ה׳
שם **מ״ה** ומן ה׳ שם אהיה דאלפין שהוא המ״ב
ומן ו׳ יוצא שם **מ״ה** אחר ומן ה׳ אחרונה
שם אלפים וזהו השם שאמרתי לך שהוא
משולש מד׳ שמות שהם **ע״ב קס״א ס״ג אדני**

וכזה תבין כי כל מי שאומר י״ג מדות אין תפלתו א׳
חוזרת ריקם לפי שמקבל שפע מכל הקויות
ופי׳ י״ג מדות מהו כי יש מחלוקת גדול ואני כי אם א׳
רחום ב׳ וחנון ג׳ ארך ד׳ אפים ה׳ ורב ו׳
חסד ז׳ ואמת ח׳ נוצר חסד ט׳ לאלפים י׳ נושא
עון י״א ופשע י״ב וחטאה י״ג ונקה י״ג הם לך
י״ג מדות לפסרח זו אבל דע כי י״ג התיקון שקבל ז״א
הם שמונה מחכמה שבכתר והם מתמשכות למעלה בזה
האופן י״ג מלכות רחום **יסוד** וחנון **הוד** ארך
נצח אפים **ת״ת** ורב חסד **גבורה**
נוצר **בינה** ולזה כלה נון של
נוצר גדולה הם לך שמונה מחכמה שבכתר
אח״כ חסד **יסוד** שבכתר לאלפים
הוד נושא עון **נצח**
שבכתר ופשע **ת״ת**
שבכתר וחטאה **גבורה**
שבכתר ונקה **גדולה**
שבכתר כל אלו מהכתר
עלמו נמצא **מחכמה** שבכתר
שמונה **ומכתר**

> ודע כי כספר ש׳
> שהעתקתי מהמג״ן
> כבר דרך ומבג׳ כך
> כתוב ב׳ תיבות נושא
> חסד ען ומודך ש׳
> שבכתר אבל לפי ג׳
> קבלה כי מאחר שהוא
> שלא מתחיל למעלה
> ועוד כי עדים ומה׳
> זה כבר חסד ובו
> ונשלמו שמונה ע״ב

ודע כי בזה ברכות
של שמידך מתמשהם הרחמים ואחר כך
האחרים קם י״ג הנירוי ני״ג מדות ונפילת אפים לכפר על עונותינו מאד
הקסד והנו אחון הנביאים בתפלתו על עון הגלגלים
ועתה יגדל נא כח י״י וזהו התעוררות הרחמים ו׳
ונפילת כח זה השם בכוונת התפלה אח״כ י״י י״י אל ר׳
רחום וחנון מלמד שנתעטף הקב״ה כש״ץ והראה לו י׳
למשה סדר סליחה וא״ל כל זמן שישראל חוטאים ו׳
ועושים לפני כסדר הזה אני מוחל להם כי ברית ר׳
כרותה לי״ג מדות שאינם חוזרות ריקם שנא׳ הנה אנכי
כורת ברית ואלו הי״ג מדות כנגד י״ג נקי אתרסמון מאד
אח״כ ובנים ונחים ברלש ז״א וזה שר״אשי נמצא מדל
הוא הגלית שנתעטף בו הקב״ה כמו ש״ץ כנזכר ש׳
שיתמשכו אלו הי״ג נהרות ר״ל אורות המשכים השפע
הטוב ממקור העליון כשמתכבדם הי״ג מדות ובזה
אנו אקום מכסאך לבסא רחמים ותמחול להם לעשר
הרחמים מהמקור על האורות הקדושות כי שם הר״י
כל צרכם של ישראל וקבלת תפלתם ונהינת שאלתם ו׳
ומוכחם ולזה אחז״ל אין הקב״ה רוכב על ערבות אלא
בזכותם של ישראל שנא׳ רוכב שמים בעזרך ולזה
אמר הקב״ה למשה היה לך לעזרני מיד אמר משה
יגדל נא כח י״י כח הרחמים הוא כח אלדנ״ו שהם כח
אותיות מילוי המילוי של **ידו״ד** והם אל **יוד ואו**
דלת הא אלף ואו
אלף ואו הא אלף הה

כמ״ש אותיות״ ובזה הכח מעורר הרחמים להגין בעדך
גם ביתך ״ ואחר שאמר מעשה ועתה יבא גם כח מד״ע: ס׳
פלא גם לשון קשה הזה כמ״ש הוידוי ״ ואח״כ ואתנפל
לפני י״י כמ״ש נפילת אפים ורמוז גם כ״ כמ״ש **הודוי**
וחנותי את אשר אחון ורחמתי את אשר ארחם
כמו הגשמיות הרחמים ובך למדו הקב״ה למשה ע״כ

ואח״כ יתודה על חטאתיו ווידוי זה תקנו של ע״
שחטא בתפלה וכל חורפי העונות והחטאים
שקדם מתודה עליהם הוא נוטל חורפם ומסלק מעליו
ואינו יכול לקטרג כי נוטל חורפם על כל חייליו כסוד ו׳
והשלך במצולות ים כל חטאתם ״ **וסוד** הוידוי שהוא
על סדר אלפא ביתא עם שאר סודותיו א׳
חמשה וקרוי בשבת׳ במלכת עשה במלכת קש״ של ש״
שכיבה ע״ש והשמרת״

סוד נפילת אפים אחר שיתודה יפול על
פניו וימסור נפשו למי-
שנתנה לו ״ ויאמר אליך
י״י נפשי אשא ״ ומזמור זה תקנוהו לנפילת אפים ו׳
והטעם כי אחר שהתודה צריך לאסוף רגליו אל המטה
ולנפול על פניו כאומר מאחר שעשה רצון י״י מוסר
נשמתו בידו ולזה נופלים ביד שמאל יד כהה כי ה׳
הקדושה א״ה ומעבירין כל ימין כי ימין י״י רוממה ב׳
ברחמים והקב״ה מעלה עליו כאלו נטל נשמתו ומת ולזה
אין ואו במזמור זה שהוא הוא סוד עץ החיים וכשאדם
מוסר נפשו בכוונה זו קשה מכפר עונותיו כי יש עונות
שאינם מתכפרים כי אם במיתה ״ **ובזוהר** ז״ל
נפילת אנפין מהו הא אוקמוה דקאמרן
עביד כל מה דעביד כל מה מד״ע צלותא ובשעת״ין
והתכוונים ונפילת אנפין ואתנפל לפני י״י אבל בתר ד׳
דמסיים צלותיה ועאל בכל איינון דרגין עלאין ואתקשר
בכלהו אית נחתא לתתא והויה ונחית להתא אצטריך
באתר ביתא מעשה בנין דכון דכלי צלותיה יחוה על אנפי
מכאן ולהלאה אחזי נהיה דימסר נפשיה למאריה בקיימו
דכ׳ אליך י״י נפשי אשא ונחת ליה לההוא סטרא דשאילת
ביה מיתא ועבד באתר ההוא אית רזא למכינתן ״ ב׳
באתר פה״א זו לית בה ואו ואית בה מ״ה זימני ב׳
באתריה ולבתר מע״ג לית בה ואו בכל דוא״ו הוא אילנא דחיי
ועל אסתלק מינה בנין דבנפילה לא מסיר בר נש נפשי׳
למותא ״ ולית בה קול מע״ג בנין דבנפילה לא לאתמסר
בר נש למותא אצטריך לכוונא דעתיה ולמעבד נחי״ר
רות להוא סטרא דשאיל בה מותא כמה דעבד קוף ד׳
אחזי בבריה דמית קמי חייתא חדא דקתיל מינה בון
דקדיש חייתא קליבת נביה ואתיב לקטלא ליה ולעשתא
ליה אחרי ליה נפל באתר כמה ואתיב דאיהו מת ב׳

כדין תב לאחורא ועד אסתלקו לין תלת אתין כלא
ידע בהו בר קב״ה בלחודוי ע״כ ״

בספר ז׳ היכלות ז״ל נפילה דאנפין למעבד
רעותא דרוחא עלאה
שמסתלקן דכל נשמתין דאיקון הליין לנפלא עד איז סוף
דמינה נפקין נקיין וברכאן לאשתראה בלא נפילא כדקא
יאות ולמקוי כלא בשלימו מתתא ומלעילא וכל עלמין
נקיין בכל סטרין כדקא יאות כדין כל נחת דינין
מתבטלין וכל רעותא אתשביר ע״כ ״

עוד בזוהר ז״ל כיון דימטו לשים שלום כדין
עביד שמושא דההוא נהר דנפיק
מעדן במדרגה דא וכדין בעיין כלא לנפקא מקמי מ׳
מלכא ולא אתפרש בר נש ולא אחרא לאשתכחא תמן
ולא למשאל שאלתין את אצטריך למנפל על אנפין מתמן בגין
דקדיש שמשא דשמושא קוי ובגין כל בר נש ״ל
למכסא מקמי מארה ולבקשא אפי בכסופא סגי ו׳
ולאכללא נפשיה בההוא שמושא דנפשין דאתכלילו בההוא
אדרא מלעילא והכא בנפשין ורוחין ע״כ ״

ועוד יש בדבר סוד פנימי ונעלם מאמרו בספר
הזוהר ז״ל כיון דשאיל בר נש שאלתיה
קמי מלכא ומטר וכ״ה כדין אתקן בגיניה
ברשותיה ולביה לתלתא אחרנין לאתקשרא תדיר דשמירו
דהא מאן תלת אתכלכלא בדביקותא אחרא ניתקן בר נש
נפשיה למיסק מקמייהו ולאנחא לון בחדוה נגיזו דאין אתא
ועבד יקרא רשותיה דיקבכרכון תהלין מאינון בההן בחדוה
עמהרא וכדין אצטריך למיפל על אנפוי ולמימסר ג׳
נפשיה בשעתא דאיהי נקטא נפשין ורוחין וכדין איהי
שעתא למימסר נפשיה בגו אינון נפשין דאיהי נקטא
דהא כדין ברורא דחיי איהו כדקא יאות ״ מלה דא
שמעתא בריזין דבוצינא קדישא ולא אתיהיב לגלאה ״ל
לגלאה בר לבו חסידי עליונין דאי בההיא שעתא דאיהי
נקטא נפשין ורוחין ברעו דדביקותא חדא איהו ישוי ל׳
לביה ורעותיה לדא ויהיב נפשיה בדביקותא בההוא ה׳
רעותא לאכללא לה בההוא דביקותא אי אתקבלת בההיא
שעתא בההוא רעותא דאינון נפשין ורוחין ונשמתין ה׳
דאיהי נקטא הכי איהו בר נש דאתצרר בצרורא דחיי ב׳
בהאי עלמא ובעלמא דאתי והא דבעינן לאתכללא מכל
סטרין מלבא ומתרווייהו מלעילא ומתתא ולאתקשרא
בנשמתין בכל סטרין אתקשרת בנשמתין מלעילא ו׳
ואתקשרת בנשמתין מלתתא ״ ואי בר נש יכוין לביה ו׳
ורעותיה לכל דא וימסר נפשיה מתתא בדביקותא בההיא
כמה דאתמר כדין קב״ה קרי ליה שלום להתא כגוונא דההוא
שלום דלעילא דההוא דמתקן לה למטרוניתא ואכליל לה ו׳
ואתקשר לה בכל סטרין אוף הכי האי בר נש קב״ה קרי ליה ש׳
שלום להתא וכל יומוי קרי קרא ליה לעולם שלום בגין ד׳

ונתבאר גם ז״ל כאומר קודם אני
על כל חולי וחולי שהמסר עצמו
כמיתה וריחים כאוב וחג של לב
ונמור הנכר אף כי נגלה הגדם עליה
חגאו גם שמתן נשמותיך ויחזרו
למעלה בחגים דמחם למטה כבר
כשרון סוד לב של אדם שנואת
בחוץ ושם הוא גלה ברחמים ו׳
וכן ברוך הוא אותיות מן הסוד ובחנו
שם ולכן צריך אדם לבחון בלב ל׳
לנוראתו כי הוא גם לנשמות
הרחמים ברחמים הרחמים לבתלות
בחוץ עושה בלב ויכוין שעליה
סודו שאמר יתפרדו עונותיו
ונוה זה יורדים הרחמים ומתגלים
שם במקום הלב כי שם מקום גנים
ולפי שסוד יד ימינו היא סוד ח׳
המשכת הרחמים כנודע לכן יכוין
בשר ימינו עם יכוין לנשמה
הרחמים ממקומם ולהורידם למקום
הגלוי ״ וכבר כתבו הספרים כי כבוד
שם שלום והם יניקת הרחמים
מן המוח עד החזה ועד״ ולא
תעלה ולכן צריך מכוין של נחת
להוריד שם הרחמים ואחר שירדו
שם על ידי ע׳ ויעבר בה לעשות
זווג בלב שזה שיעשה כנגד של
הרחמים עם החזה ולכן זוג תורות
כמו אחר הוידוי נקרא נפילת אפים
ע״ש ולפ״ז

מצוה י'

דאמר לאחי מוצר ונ"ה להבא כוונת דהקוה שלום ד'
לעולם וכד אסתלק הקוה בר נש מהאי עלמא נשמתיה סלקא
ונקשה בבל אינון דקיימין ולא מאן דייתי בדיק ויפתחון לה
הספר. עוד דאתפתחותא דכייא ולא יהא מאן דייתי בה עבל

וסוד מאחז"ל שאין נותנין בלילה על פניהם מפני שבכך
היה בלילה יותר והעטרה נקראת לילה והמלכה
מוחלטת אי"ה ואין טוב לעשר הכח הקוה בגנת מתמשלת' ז'

וכן אין דנין בלילה ואמרו אם לא מצאו לו זכות מועדן א'
אותן מעטים שהיה הקדמים בדין: ואחר בגנה ש'
שנהגו ליפול בתחנונים נהגו לבטות עלמא שלא יתיינו ויזונו
בדבר שמתכוונים בו. ואותם אין אדם רשאי ליפול על פניו
אלא א"כ נענה כיהושע בן נון מן יעשש בתחנה וכבר אמרו
באדם אחד חשוב שנפל על פניו ונענש וכבר זכרנו כי
המתפלל צריך שיתן עיניו למטה ולבו למעלה כי המתפלל
כאן עומד לפני השכינה ולכך שלא יזון עיניו מן המקום
הקוה ואני חושב כי זהו למעלה מעשה עב"ל. ו'

ובאורו כי כל הדברים שאמרנו אם היה אומר
התחנה בגוף בכך לבטות פניו או אם היה
מתפלל י"ח בבוית בכך שיתן עיניו למטה ולבו למעלה ה'
הטעם הוא בעבור השכינה שהיא עם וכוונת המתפלל
להמשיך הברכה מלמעלה שהיא **חכמה** עליונה
למטה שהיא תפלה שלמה וזה אם היה ל'
למעלה מעשה כי אין שכינה שוה בבחינת מעשה לכן אם
יאמר התחנה שהיא מוחלטת אי"ה יכסה פניו שלא ס"ם יניק
במקום שהוא מתכוין וזה בעשה בני אדם אבל מחוץ לא
ועוד יש לקשות על כוונת המחבר שכבר וסותרים מאחר
שכתוב בכל מקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיך
אפי' יחיד משמע שהשכינה שוה עליו. ויש להרץ דברי
המחבר כי אולי שדבר כזה נשל"ם מתחן. ומעם במה
שאחז"ל בהרבה מקומות שהשכינה אינה שוה למטה מ'
מעשה עשרים וקדושים לא כי בעבד התחתונים. ו'
יתעורר העליונים וכל זמן להבור קם י' אז שכינה שוה
עליהם כי שעה היא להסכמה עליונה אבל אם הוא יחיד
לא תהיה שכינה שוה עליו כי צ"ל בהסכמה עליונה. ועתה
כמו זאת התפלה היה צריך הכל להבין מתוך שאמרנו כי
במקום שהם י' השכינה שוה עליהם בהסכמה עליונה ז'
ואז היה כשלה ואין לחוש לבטות פניו במאמרו התחנה אחר
שהיא מוחלטת אי"ה מאחר שהיא כשלה וגם כשיתפלל
אין לחוש שיתן עיניו למטה ולבו למעלה מאחר שהם ב'
בהסכמה א' אבל הטעם הוא מבואר כי מה שהצבור הם
מתוייבים לבטות פניהם או שיתן עיניהם למטה ולבם למעלה
אעפ"י שהם בהסכמה א' הוא מפני כי כל כבודה בת מלך
פנימה. ואם היה אומר התחנה בלא נפילת אפים כאו היה מ'
מכסיא העולמי והדבק הקוה ואין לעשר הכח הקוה בגדו
באופן נגד המלך ובגנזיו אבל יחיד ודאי שכינה שוה עליו—

כנגד שכוונתו לשם שמים ואין לחוש אם יאמר התחנה
בלא נפילת אפים מאחר שאינם בהסכמה אין לחוש ש'
שיבא להסכמה מאחר שהיא בכבוד אין לחוש כי מודה אם
נפשה כשלה בלול בגוף עב' וזה מבואר.

ועתה אחי ידיד נפשי ראיתי לכתוב בכאן מאמר
אחד מספר **הזוהר** והוא כולל כל מה
שכתבנו בסוד נפילת אפים וז"ל הז"ה פ' במדבר ואמ'
לדוד אליך י"י נפשי אשא אלהי בך בטחתי וגו' מאי קא
חמא דוד לסדרא האי שבחא הכי וכולהו שבחי דאינון
באלפ"א ביתא כולהו שלמין והאי חסר דלא אית ביה וי"ו
ואתעבי סדורא דא לנפלא על אנפין. אלא ה"ח רזא עילאה
הוא נגיז בין אחסיין. בשעתא דצלותא עגל ושלטא אילנא
דמותא דאתליא ביה מותא מפש גופני ועבדי ואתכסייא
לכולא וע"ד אתחשך וכל בני עלמא עמעין טעמא ד'
דמותא ואקדים בר נש ויהיב ליה פקדונא דנפשיה ו'
ואתפקיד בידיה בפקדונא. ובגין דמפיל לון בפקדונא יהב
פקדונא למאריה בשעתא דאתי צפרא. כד אתי צפרא
ויהב נפשיה פקדונא בגו עברס ליה לקב"ה דאיהו מהימנא
עלאה. לבתר דקם עם לבי כנישתא מועטר בעטרוי א'
אתכסי בכסויין דציצית עגל ואיתער גרמיה בקודשין ב'
בקדמיתא לבתר קביל עליה עול מלכותא בסדורא דשבחי
דדוד דאינון סדורא דעול מלכותא ובסדורא דשבחא דרא
קשר עליה הקוה עגל. לבתר סדורא דצלותא לקשרא לון
כחדא הה"ד רזא דאינון אמע' דצלותא תליא בעלמא ודכרא
דמותא קלא תליא בשקרא דעובדא בקדמיתא ולבתר
בדבורא ובעלמא דמותא. מאן דעבדא את הקוה נעבדא
דעביד בר נש בקדמיתא כגוונא דצלותא הוא ולא יתלי בר
נש דעותא עד דייתחזי עובדא בגוונא כגוונא דצלותא. ב'
בקדמיתא עובדא בשעתא דבר נש קאים בגוי לבכתרא
גרמיה בקדמיתא. לבתר יקבל עליה האי עול לקשרא על
השיה מפשו דמלכא. לבתר יקשר קשורא דיחודא דאינון
תפלין. מאי תפלין תפלה של ראש ותפלה של יד ולאתקשרא לון ב'
בקשורא חדא בשמאלא ועל לבא כמה דאוקי' שמאלא יתיר
לאתעי' וכתי' שימני כחותם על לבך וג' והא הוא עובדא
בקדמיתא בשעתא דבר נש עאל לבי כנישתא דכי גרמיה
בקדמיתא בקדושין בעלמא דמותא. לבתר יקבל עליה
האי עול מלכות לקשרא על השיה מפשו דמלכא בשבחי
דדוד מלכא כגוונא דעובדא דקשר על השיה: ולבתר
תפלה של יד דאיהו תפלה דמיושב. לבתר תפלה דהיינו
דאיהו תפלה דמעומד ולא כגוונא דדא עובדא כגוונא
דדיבורא ואי בעובדא ומלולא תליא צלותא. ואי פגים
עובדא מלולא לא אשכח אתר דשריא ביה ולאו איהו ד'
צלותא ואתפגים ההוא בר נש לעילא ותתא. ולא עוד
אלא דבעיין לאחזקא עובדא ואי מלולא מלולא עליה
ודא הוא צלותא שלים. ווי ליה לבר נש דפגים צלותיה

מלתא דמלכא עליה כתיב כי תבאו לראות פני וגו' גם כי תרבו תפלה אינני שומע דהא בשבחא ומלולא תליין מלתא. ת"ח כגון בר נש עביד צלותא ולאו בשבחא ובמלולא וקשיר קשורא דייחודא ואתערב דעל[ה] ידיה מתברכן עלאין ותתאין. כדין בעי ליה לבר נש לאחזאה גרמיה בתר דסיים צלותיה דעשוידה כאלו אתפטר מעלמא דהא אתפרש מאילנא דחיי וכניש רגלוי לגבי ההוא אילנא דמותא דאהדר ליה פקדונא כד"א ויאסוף רגליו אל המטה דהא הוה תמחי וכלי עלייהו השתא בעי לאתכנשא לגבי ההוא אילנא דמותא ולמנפל ולמיהב נפשיה אליך יי' נפשי אשא תשא בקדמיתא יהיבנא לך בפקדונא השתא דקשירנא ייחודא ועבידנא עובדא ומלולא כדקא יאות ואודענא על חטאי הא נפשי מסירנא לך ודאי. ויחזי בר נש גרמיה כאלו מגיר מן עלמא דנפשיה מסיר לגבי אתר דמותא בגין לא אית ביה ר' דוחא אילנא דחיי הוא ובגין אילנא דמותא הוא והאי קמ"ל בזאת דמלה דאית תוכחן בלא מתכפרן על דאתפטר מעלמא הכי לא יכופר העון - הזה לכם עד תמותון והאי יהיב נפשיה נבחי למותא ומסיר נפשיה להאי אתר לאו בפקדונא כמה בלילה אלא בודאין דאתפטר מן עלמא ודאי. והקונא דא בעי בכוונה דלבא וכדין קב"ה מרחם עלוי ומכפר ליה חוביה. זכאה הוא בר נש דידע לפתוא ליה למאריה בהאתא ובכוונה דלבא ווי ליה מאן דאתי לפתוא למאריה בלבא רחיקא ולא ברעותא כד"א ויפתוהו בפיהם ובלשונם יכזבו לו ולבם לא נכון עמו. הוא אמר אליך יי' נפשי אשא וכל מלוי אלא בלבא רחיקא הא גרים ליה לאסתלקא מעלמא עד לא מטון יומוי בזמנא דהאי אילנא אתער בעלמא למעבד דינא ועל בגין בר נש לאדבקא נפשיה ורעותיה במאריה ולא ייתי לגביה ברעותא כדבה בגין כך דובר שקרים לא יכון לנגד עיני מאי לא יכון אלא בשעתא דהוא אתתקן נפשיה לגבי דאתקן מקבה קמא נפשיה ולא יכון - לנגד עיני אמאי בגין דהאי לאתקנא נפשיה לא יכון לא בשעתא דיתתקן בגין האי אתי נחלת עמוא דקב"ה ולא מיתי ליה כדקא יאות. זכאה חולקהון דצדיקייא בעלמא דין ובעלמא דאתי עליהו כת' ובאו וראו את כבודי. וכת' אך צדיקים יודו לשמך וגו' אמר ר' אלעזר ונשיק ידוי אמר אילמלא לא אתינא לעלמא אלא למשמע מלין - אלין דיי' אר' יהודה זכאה חולקנא וזכאה חולקהון דישראל דאינון מתדבקין בקב"ה דכ' ואתם הדבקים וגו' עכב"ל:

ודע כי מזמור זה של נפילת אפים תקנוהו ב' אותיות וכם בוק ובגימ' נכנם למר כי מי שקורא אותה בכוונה כמגי' בטל מגיהנם ונכנס בגן עדן הקב"ה ב' שמות הנעלם מגן יבה ונג' של אותיות בוק עם ב' אותיות וכלם במגן יבק ויבא קרוב על נבון בטל מגיהנם ונכנס בגן עדן קתיי"ם:

והאר"י ז"ל כתב וז"ל אחר קורבני צריך ליפול על פניו לפי שהיא עת רצון המלך והמלכה ור"ל ראוי להתקבל כי כל אשר יתקבל במלך ובמלכה ח' חייב מיתה לכך צריך ליפול על פניו ולמסור נפשו למיתה לפי שהוא נכלל מתחת המלך והמלכה כי בחור פני מ' מלך חיים ועתה זה יפן מלכנו המלך וכאו נתחייב מיתה בהפלו מותו ולזה יפול על פניו וימסור נפשו למיתה ויאמר אליך יי' נפשי אשא וצריך לתקנם עצמו ולנים ידו עליהם ולהראות עצמו כמת וכמו שאין לו ידים ורגלים ועוב אחר הארץ וימים נפשו עם הצדיקים שמתו. ולכך לכוין לנשוא עצמו במיתה זו מ"ן נוקבין לשון זכר ונוקבא ואות ב' בנים בן שהוא מ"ן נוקבין נב' לכבוד ואותם ולזה אמר אליך יי' נפשי **אשא** אלה"י **בן** מ"ה **הוי"ה** נב' **בן** נפשו ב' בענו בנב' ... **בן** נב' בסוד תנאות בסוד תבוע נב' **בן** ד' מנעוס בן ב' סוד ד' עולמות שיכוין חדש לקבל עצמו מן התפלה עד קשי"ג ובכל עולם יכוין לנשמות עצמו והיה בין הנפש הצדיקים שבכל עולם ועולם ובזה הוא מכוין ומדייק בזאת התחנה **רחום** וחנון **חטאתי** רת"ה **רוח** ואחר קטנה עטה נפשי אשא ונזכר נב' נפש ב' כבוד הוא נפש רוח נשמה שכלם כבולים בנפש והוא עוסר נפשו בכך הב' למיתה ממוש ובזה יכופרו עונותיו כי הוה לה כאלו הוא מת והפסוק אמר אם יכופר העון הזה לכם עד תמותון ובזה נכלל מדינה של גיהנם ונכנס בגן חיים. ובאמת כיתה זו לא תהלה נב' אותיות בוק כמנין גיהנם והוא מלשון בוקה. ונב' תהלה ב' אותיות כמו ומי ניגם **אפר** אמר מאחר שהוא כיון עצמו ונפשו להיות כמת ואחר היתה רגלי הצדיקים זוכה עתה להיות אפר ונבל מדינה של גיהנם וזהו **אפר פאר** ונכנס בגן עדן. ואחר להזעיר אות ד' בסוף קאמר כיתה בהתו בגוף בנפש **רפ"**: שהוא מדה אלקים נב' והוא יהיה נב' נלמה חזר והזכירו לפי שהוא הוא אינו קתיי"ם כי עד עתה היה בנאנא דמותא אם ב' כשנתמר עצמו למיתה. לכן עתה חזר והעלה בנאנא דחיי הוא בן עדן הנהוג בואו לבן חזר וזכר אותו שתי תנועים והבן בלחה שכתבנו עכב"ל והבן

ונר' כי במזמור זה קנו יהיה עם כלם קם כמנין עם הקדוש השלם קם כמו שכתבתי לעיל בסוד י"ח בהברת של עמידה במנין אותיות ונו' להוות כי כל הקורא אותו בכוונה נדבק בלחיים במוהם לנהב ונכנס לנו' ונכלל מגיהנם. ואם תמנה אתו מן אהי בך בטוחי תמלא קנו' עם כלם קנה כמנין שם **אהוה** במלוי הקוץ השלם קנה עם ד' אותיותיו הם קנה להוות שאלתם זה

שהוא **בכתר** אנו מכוונים בשאנו או׳ א״ך יו״ד ב׳
נפשי אשא שאין אנו מעלים הכלה הנקרא
נפש עם דוד הנקרא ידו״ד ״ וזהו א״ך א״ך ר״ל ג׳ ס״ד
ידו״ד עם נפשי שניהם אשא וקבו ״ ולפי שמשה זו הוא
שעת הזווג כמ״ש לכך המלאך ר״ת של פ״מ לדוד א״ך ידוד
נפשי אשא עולים כ״ב כמנין ב׳ שמות שהם ד׳
יאהדונהי בחיבור אחד והא׳ הויה כנגד כלם
שהם זה מורה על חיבור וזווג
שניהם כח׳ החתן והכלה ״ **ויש** במזמור זה כ״ב פ׳
פסוקים כנגד כ״ב אותיות התורה וכנגד שם בן
כ״ב ״ וכן אם תמנה אות ראשון של ראש הפסוקים
כלם בחק עולים קד׳ עם ב׳ אותיות או בעולם
קס קו׳ רמז לחתן שהוא **קו״ן** הקתלכני ״ וכן סה״ק של הפסו׳
כלם עולים קו׳ כמנין שם **אדנ״י** וכלל להורות לכלה
ועוד שם הקויה בחשבן הרמ״י עולה קו׳ ג׳
נמצאו בכאן המוזים ב׳ שמות ידוד אדנ״י שהם הר״ תן
והכלה ״ והוא החתן בא בר״ת והוא הכלה בא בס״ת כי כן
ראוי להיות נמצא שראוי המזמור זה לאומר בשעה זו שע׳
שהיא שעת חיבור וזווג שניהם וראיה לזה הסה״ת פסים
שאנו מספיהם מכין בתורה שעה ומשין עלינו כאו א׳
אנו מתים ״ **ואם** תמנה אותיותיו המלאכים הר״ל ה׳
הסר מהם תרי״ן שהם **כתר** ישארו י״ג מנין
אחד להורות כי לכתר אנו או׳ א״ך יו״ד כמ״ש לעיל ״ וגם
מקום האחדות כי מתנין נתגלו כלם ולגם מוזהרים שהוא
המקור העליון ״ **או** אפשר לומר עד אחות והוא טוב
מאד כי מנין זה שהוא הר״ל עולה כמנין ב׳ ש׳
שמות שיש לחתן ולכלה כאלו דע כי שם הקוי״ה עולה
כמנין **אמת** כזה **יהוה** עולה כו׳: עשרים של
עשרים קס״ה ושעה של ז׳ קס לו׳ עם
ד׳ אותיות הנס וכלם קה המלאך שהוא אחות וזה״ם ויו״ל ג׳
אקים אתית׳ והנשאר כמנין שם **אדנ״י** השלה סה״ה
ובהבונש נ״ב כזה **א אד** **אדנ א**
אדנ״י השלה קכו׳ וא׳ הויה כנגד
כלם ״קה לך בחשבון אותיותיו נ״ב רמוזים
החתן והכלה ולזה נתקן מזמור זה לאומר בשעה זו והאל
ירחנו נתלאות מהוותיו כמ״ש דקשה נ״ל עיני ותפארה וכ׳ כולנו
ואח״כ אומר **אבינו מלכנו** וכ׳ ויש בו ד׳
פעמים אבינו מלכנו
כנגד שם בן ד׳ אותיות שהוא כולל כל המעלות והכוונה
כי אומרים שהתפלל בישיבה כנגד כ״י ובעמידה כנגד
הקב״ה ובתלבן על פניו עכ״ז אנו מודים כי אין בנו מעשים
אם שיעשה הקב״ה למען שמו הגדול וזהו כי עליך עינינו
ואם יש בנו עונות שיעביר אותם ראשון ראשון ולזה אנו
אומרים אל תזכר לנו עונות ראשונים ״
והאר״ד זלה״ה כתב וז״ל כוונת אבינו מלכנו יסדרו

ר׳ עקיבא ע״ה כמ״ש בסדר התעניות בר׳ אליעזר הגדול שירד
לפני התיבה והיו ישראל צריכים גשמים ואמ׳ כ״ד רננות
ולא נענה ירד ר׳ עקיבא אחריו ואמר אבינו מלכנו ונענה
מיד ״ והטעם כי ר׳ אליעזר הגדול היה לו זכות אבות ובטוח
בזכותו ובזכותם לזה לא נענה כי היה לו לשאול מאל ה׳
חסדו וטובו הגדול ונ״ב מגדולת נפשו לא היה מעביר
על מדותיו אבל רע״ה היה שפל רוח ולא היה לו זכות אבות
ולא היה מעשיך עלמו לבלום ולכן היה מתחנן מאל טובו
הגדול ״ ולמ״ש שהין בג׳ דברים אלו כנגד זכות אבות שלא
היה לו אמר אבינו מלכנו אבינו אתה עמר לא יש לי
זכות אבות אבל אתה הוא אבינו בך אני בוטח ״ וכנגד מה שלא
שאל מאל חסדו וטובו ר׳ אליעזר בא רע״ה ואמר אמ״ת אין לנו
אלא אתה אמ״תם עשינו אתה ברוב חסדיך והמציך ״ ב׳
כנגד הג׳ שהיה ר׳ אליעזר מתגדל בגבהו ולא היה מ׳
מעביר על מדותיו בא רע״ה ואמר אמ״ת חננו ועננו כי אין
בנו מעשים עשה עמנו צדקה וזה מעשלות שלו והלא
הדבר בא יה׳ ואמר למען שמך הגדול והושיענו ולכן
נענה מיד מעבודתו ושפלותו ולכן קבענו אנו כל ב׳
ישראל לאמרו אחר נפילת אפים ״ ולכן המלאך שיש בו הא׳
התיבה כנגד שם הקויה העולה קו׳ כמדוע ובלול מדין
ואחוים קה קא ״ והוא כנגד **יסוד** שנקרא חק ו׳
וכנסת ישראל נקראת תורה ״ והמתנה שאנו
אומרים ב׳ שאחר תפילת אהא וב׳ יש בה מ״ה תיבות מנין
יסוד ״ עכ״ל זלה״ה ״

ואח״כ אומר **א״ל ארך** אפים ורב חסד וכ׳ בנה
ראשונה
ורב חסד וכ׳ ושנייה ו׳
ומלא רחמים ״ והטעם בזה **נ״ל** כי אחר זה אנו מ׳
מוציאין ספר תורה מההיכל ונודע הוא מאמז״ל
הכל תלוי במזל אפי׳ ס״ת בהיכל כי ס״ת שהוא תכמה
עליונה התנונה בהיכל שהוא בינה תלוי במזל שהוא
הכתר ונ״ב למטה מזה הת״ת נקרא ס״ת נ״ב כי הוא נתגלה
מהחכמה והוא תלוי במזל נ״ב כמ״ש ״ ונודע שבמשנה
הקחת ונים יתעוררו העליונים לזה אנו או׳ בבת א׳ ארך
אפים ״ אחך אפים א׳ כנגד הת״ת וראיה לזה שאנו אומ׳
בו ורב חסד ואמת וכה׳ התן אמת ליעקב והוא נ״ב נקר׳
ורב חסד שהוא נוטה תמיד לצד החסד ״ והמלאך ב׳ נס כן
כו׳ התיבה כמנין שם הקויה השוכן בקה״ב ״ ואלו א׳ ד׳
רומזת שהוא נוטה תמיד אל החסד כמ״ש ״ ושנייה
רומזת לכתר שהוא המזל שס״ת שהוא הקב״ה תלוי בו
ולזה אומרים כאן ומלא רחמים כי שם מלוי הרחמים
כי הוא נקרא עולם הרחמים ״ ומבקשין ממנו נ״ב ואין
אל הסתיר פניך ממנו כי בהסתלקות עליונות מהספי׳
חו׳ ונקר יחוד ויבא יבא המשיין ונקלו הקליפ חו׳ ״
כי בהגלות מלאה דעתיק הקטון יתמלא העולם ב׳

[illegible]

כתר

[illegible]

אז

[illegible]

כתר תורה

[illegible]

וסוד ספר תורה והתיבה והמנורה

והנבחת ס״ת וגברי השבת

[illegible]

ואומר תהלה לדוד

[illegible]

ספר הזוהר

[illegible]

ועוד

[illegible]

ובפסוק

[illegible]

וכתב

[illegible]

ונ״ל

[illegible]

גנת נהרים אהיה

[illegible]

מצוה ז

אח"ז כל הקורא וכו' מובטח לו שהוא בן העוה"ב לפי ש'
שמייחד י"ה נ"פ בכל יום ונ"ס לשמע שיהיה בעולם וזהו
שאמרו חז"ל מחברם לפי שהוא מיוסד על הפרנסה וכו' ״
וכן אם תמנה אותיות של ראשי הפסוקים כלם בחוץ עולים
הו"ה להורות לבן האותיות הכולל י"ה כלם כי הוא מבורך
מן הקב"ה ״ וכן סה"ת שבסוף כל פסוק עולים
קי"ב מנין ג' שמות שבהן האותיות מראשו ועד סופו ה'
השמות יבק ״ וא' יתנהג על מנין יבק כנגד כולם וכל זה כלו
הנז אחד ויסוד אחד הוא והכל כמה הוא גדול כחה ״

ותמצא ה"ם כלם רמוזים בה כ"כ ארך אפים
ורב חסד ״ ומשפטו לכל חי רק"ן גו רמוזים
בכתר שהוא נקרא א"א ונקרא נ"כ רחמים גדולים:
ונקרא רצון ״ פותח את ידיך **חכמה** כי
פי ידיך יודיך יוד של שם היא בחכמה ״ א'
חשר **בינה** שנא' בתשה כי אשרוני בנו"ת ״ גדול
יי' ומהולל מאד ולגדולתו אין חקר ״ זה
גדולה ״ וגבורותיך יגידו זה **גבורה** ״ יקראוהו
באמת זה **תת** מדיין
של יעקב שנא' תתן אמת ליעקב ״ וכן נ"כ ארוממך
אלהי המלך וכו' מולו בות הוא [illegible] שהוא ג' של שם וכו'
תרוממים אותו ואת שמו וזהו ואברכה שמך ״
הדר כבוד זה **נצח** הנקרא הדר ונעים ״ כבוד
הודך זה **הוד** ״ זכר רב טובך יביעו
יסוד הנקרא זכור וכו' רב טוב כנודע ״ מלכותך
מלכות כל עולמים זה **מלכות** לכך מובטח
לו שהוא בן העוה"ב ״ עכ"ל זה מה שנ"ל:
וכבר בארתי למעלה סודה בזמירות עש"ה והשמט ״
...

והארי ז"ל כתב אומרים מנים שנית אשרי יושבי
ביתך וכו' שנתקן על הפרנסה שנא' פ'
פותח את ידיך ונ"כ לסוד אחר כי מאחר שהתפללנו ב'
בעולם הייחוד צריכים אנו להבין הברכה והשפע למלאכים
ושרפים ואופנים וחיות הקדש וזה"ס יביעו יגידו יספרו
ירננו שקבלו מאור על המלאכים ואחר שהוא בעולם עם
כלם וכלם הם סנגורים בעדו ואז הוא עת רצון לשאול
[illegible] לפי שבתחלה זמן המזמורות התקונים בבקר הבקר
למעלה ולא משה א' מהם ידו עד שנתנה המלך קודם
ואח"כ נתן הזוג לשאר המלאכים לזכות והקדם אחר
נפשו ונפל על פניו לעורר כחו ״ ושאר מזמורות נכנסו
בסוד תהלה לדוד כל אחד כראוי וזהו יגידו יביעו ירננו
יספרו ״ וכאן הבן סוד הפרנסה בפותח את ידיך עכ"ל ״
אח"כ אומר ובא לציון

יענך יי' כנים דה כדי שיעשו כלם סניגורים עליו
ויליצו טוב בעדו ״ ויש במזמור זה תשע
פסוקים כנגד ט' מזמורות וקיוה דוד ע"ה מתפלל שיענה ו'

ובכה מן הכ"ן עליונים [illegible] ״ ויש בו ע' תיבות
כנגד שם של ע"ב וכנגד ע' שרים הרודפים אחריו כנגד
שנא' כל גוים סבבוני בשם יי' כי אמילם ״ ובמזמור זה
אומרים אותו לבקש רחמים על היולדת לפי שיש בו ט'
פסוקים כנגד ט' חדשי עיבור ויש בו ע' תיבות כנגד ע'
קול שהיולדת יולדת את לאחר ע' קול והטעם מפני
שהמטה על [illegible] וכל קול וקול ״
יולדת המטה מדרגה א' ואם יצטרך למעלה מע"ב הכל
ברצון הבורא ית' אבל למטה מע"ב לא תלד ״ ונבאו הפסוקים
המתחילים שנז אותיות כנגד ש"ע שלשות הרמוזים בחכמה
עליונה שנא' להנחיל אוהבי יש ״ והנ' החשבון כנגד עולם
עליונות ״ **ודע** כי מן יענך עד אין קדוש כיי' יוצר
עולם **היצירה** ובא לבין בכל ו'
והשאר עולם **העשייה** כמו
שבארתי כל זה בברכת אשר יצר ב'
בתחלת התפלה עש"ה ״ **ופסוק** אחרון שהוא יי' ה'
הושיעה המלך רה"ג **יהוה** הוא שם
גדול ונורא מאד ״ יענך כנים המלך ר"ה יבק
שהוא מספר ג' שמות אהיה ידוד אדני עולים יבק ״
....

ובא לציון דעת הרש"ב ז"ל שאין לומר ה'
הקדושה שהיא בלשון הקודש ב'
ביחיד אבל הקדושה יכול היחיד לאמרו ״ ואחר גם כן
טעם שנתקן סדר זה בלשון ארמי לפי שהיא התפלה
קדושה כדי שיאמר אותה כל אחד ואחד להמשיך עליו
מאותה הקדושה ולפי' אומרים אותה בלחש ונפל לשון ה'
הקדש שהוא לצבור כדי שיתקדשו כלם בכלל אומרים
אותה בקולם ונפ' טעם מקרא ואחד תרגום ״

ספר הזוהר ז"ל תרגום לעולם ביחיד ולא ב'
במנין ותרגום יחיד איקרו ה'
הקודש הלא נדחי ולא במנין ולפי' לרזא דא שנים מקרא
ואחד תרגום ״ קדושת התרגום אסיר איהו במנין אלא
ביחיד לעולם וכנן דקדושה דא איהי דעלמא התחתא
איהי מיושב ולא במנודה וכנן דכל חד וחד איהו כנ
להשתכח עליה מהוא הנסתה אתתקן לכל יחיד ויחיד
קדושת התרגום ואי התימא הא איתבה קדושת לשון הקדש
הקוה לצבור לאתקדשא כלהו בכלל בההיא הנסתר
קדושה ״ **ובמקום** אחר אמר מלאכי עלאי
לא ידעי בלשון התרגום ואי התימא הא
גבר"ל אוליף לוסף ע' לשון והתרגום חד מנהון לשון הוא
לא אידעו ידעי אבל נזקקין התם דלא חיישי ולא
משגיחין עליה דהא מלים איקרו קמייהו מכל שאר
לשון ״ ואי התימא הוא קוחיל ומלים איקרו מהמלאכי עלאי
אמאי התם תרגום אורייתא בהאי לשון ויונתן בן ע'
עוזיאל התקרא את מלים הוא קמייהו והכי אתפרך

דלית קדושה למלאכי עלאי בהדייהו דישראל יתיר ונעל דא
תנינן תורה ומקרא כך ולא מלאים איהו דהא בכמה
דוכתי כתב אורייתא קדי ונבב סתים איהו מתמלאכי
עלאי קדישי עכ״ל

ועוד ראיתי בספר **הזוהר** ז״ל גוונא אחרא
דאתאחזי ולא אתאחזי בשעתא
דאתאחזי ישראל לקדושה דסדרא כדין האי גוונא דנפיק
נפיק בגין דהאי איהו קדושתא דקא מקדשי ישראל יתיר
על מלאכי עלאי דאינון חברים בהדייהו והאי גוונא
נהיר ואתחזי בשעתא דישראל מתקדשי דקא מסיימי
ישראל עד לא ישבחון מלאכין עלאין ויעבדו לן נבלא
ולא יקטרגון עלייהו כדין כרוזא נפיק ואמר עלאין
ותתאין אסתכלו מאן איהו גם רוחא במלי דאורייתא מאן
איהו דכל מלי בגין למובה במלי דאורייתא בגין דאתנ
דבר נש בעי למהוי שפיל בכלי עלמא במלי דאורייתא
דקא לית נבהו בתורה אלא בשעתא דאתי בקדושתא
דא בשעתא דאתקדשא ואחזיאת לה בשעתא בגין דיתקדש נ
קדושה בהאי ובשעתא יתיר מאינון קדושתא דאמר ב
בהאן מלאכי עלאי קדושה דאנן מתקדשי בשבחא ד
דאנן משבחן למלאכי עלאי ובגין שבחא דא שבקין לן
למיעל גו תרעי עלאי ועד קדושה דא בלשון הקדש ו
ושבקין לן בהיותו למיעל ולבטלא מעל דאנן משבחין
לן בפורקנא ובכ״ב אתוון בלשון קדושה יתיר נעולין ה
תרעין עלאין ואי הימנא הגוונא הוא לאו הכי אלא ע
מלאכי עלאי אינון קדישין יתיר מינן ואינון נטלי קדושה
יתיר נעולא דאנן נטלין ומשבחן על קדושא אבל לא נכול
למהוי חברים בהדייהו ויקרא דקב״ה לא ישתלים עלמא
והאן במיהוא חדא ועד אנן משתדלין למהוי עמהון ה
חברים ויסתלק יקרא דקב״ה עלא ויתאם במיהוא חדא

קדושה דא דיבשפתן אינון הגנים כאלה לאורייתא
ולא אית יחיד יכול לומר לה אינון מלי
הגנים אבל אינון בלשון הקדש בקדושה לאו אינון אלא ב
בשעתא בגין דלשון הקדש שבכתא אתחברא בהדה ו
ובכל קדושה דשבכתא אתייא לאו איהו אלא בשעתא דכ
ונקדשני בתוך בני ישראל בני ישראל אינון לשון הקדש
והאי לאו שאר עמין דלית לון לישן אחרא עכ״ל

וסוד ברוך אלקינו ובו׳ בספר לב׳ הרשב״י ע״ה ע
טעם ברית האדם לזה העולם והכוונה
בבריאתו והוציאו מן התפוק כל הנבראים בשמים ולכבוד
בראתיו וגו׳ ואמר בגין דהוא כבוד לאתקנא ליה ואחר
שתיקון הכבוד הזה שלמותו תלוי בתיקון האדם למוטב
הודיע להקבה בראוי בפעשיו הטובים וזש ברוך
אלקינו שבראנו לכבודו **ובזוהר** ז״ל בקבה״ק ו
ולבבה בראתיו דייקא ורזא דא אוקמוה
דהא כבוד דלתתא רזא דכרסייא קדישא לא אתתקן

ונעולה אלא תנא תקונא דבני עלמא כד אינון בני נשא ז׳
זכאין ותסידין וידעי לתקנא תקונא קה״ל ולכבה״ה בראתיו
בגין דהוא כבה״ה לתקנא ליה בשמורין ותקיפין ולקשטא ליה
בתקונא וקשוטא דלתתא בגין דהאי כבה״ה יסתלק ביקרא
דלעילא לי כבה״ה זכאה איהו בר נש דזכי בעובדוי ע
לתקנא להאי כבוד כדקאמרן עכ״ל

והכוונה מן התנאים הגדולים קבלו השלמות במעשה
כי עשב מקור מים חיים נתגלו להם בחלוק נסתרים סמך
כוונת הברכה ואמר כי נתן לנו תורת אמת אשר הוא
הדרך לתקון הכבוד ואמו מבקשים מלפניו שיפתח לבנו
בתורתו ולהאיר נהוא הוא קבול להקן התיקון השלם׳ ו׳
ויחיה בלבנו אהבתו ויראתו כי הם ב׳ עמודים גדולים
לקיים מצות עשה ומצות לא תעשה אשר מהם קורא
שלימות ותקון הכבוד אחר אנו מבקשים ומודים
יהי רצון מלפניך שנשמור חקיך בעה״ז ואמר חקיך כי
המצות הוא תקון הכבוד ושלמותו לידע ולבא בהם דרך
ישרה כי בשמירתם נזכה ונחיה ונלך טובה וברכה
לחיי העה״ב וכוונתנו בכל זה לתקן הכבוד וזהו למען ו׳
יחיד כבוד ר״ל יתחבר הכבוד הוא בהיותו שלם בשלמות
עכ״ל **והארי** ז״ל כתב ואף ובזה לכוון להיות חבירם
עם מלאכי עליון בקדושה זו שאנו אומרים
בלשון הגנים לשני טעמים האחת שהיחיד יכול לאומרה
השני לפי שאנו מעפיסין זאת הקדושה יותר ממלאכי ה
השרת ובכי שלא יקנאו אנו אומרים אותה בלשון תרגום
שאין מכירין בו ויש אומרים שאין אומרים קדושה זו אלא
בעשרה אבל יחיד לא יאמר אותה וכן דעת האומר ה
הקדוש נב׳ והטעם שבכל דבר שבקדושה לא יהא בפחות
מעשרה והקדושה שבא אין לאומרה אלא בעשרה והתרגום
יחיד יכול לאומרו **ובזה** שנהגנו לומר סדר זה בלחש
בשבבול תפוק יצ׳ ימלוך לעולם ועד שאומר
תעשה ושאר הפסוקים אומרים אותם בקול רם ובלשון
בלשון אמרו כה שיכינו עמי הארץ ואחול כל מי שאומר
סדר זה בכל מעקנים שבעה בלעות ולא סרדם ואחר אותו
ענף מתמיה כי נקנס נקרא הנה עמו׳ בוס הנה ימלוכהו
יצ׳ ולא המעלה שיש בסדר זה הבנת כמנין רעה ואמר
שבכל אומרו נכלל מתמה אם לאו רעה המזומנת לבני
והוא נצלים וכאשר השלים זה הסדר אמר כי לא ע
עזבת דורשיך יצ׳ סופי תיבות **תבה** והוא השם
אשר הרג בו רעה את המעלה ואל למנה
תכלית רעה והוא תבה של **שדי** וכל הכוונין כו ב׳
שכל מלאכים רע כל אותו קיום עכ״ל בעניינו

ונל כי מה שאמר הרב והוא תבה של שדי כי אותיות
תבה הם לפני אותיות שדי על סדר את בש כי ב׳
בלי שין של שדי לפני תיו של תבה יוד לפני בית ד׳
דלת לפני הה עכ״ל **ודע** כי עד ובא לציון קיי

דאצילות אחר גמילת חסד שאדם מכוין ל׳ להעלות עצמו עד **העשייה**
ואח״כ קם ואומר **לאצילות**
כבראשונה בכונה באימה עד
ובא לבנין נו״א וכשן הוא שלש **הבריאה** עד ש׳
שיאמר קדיש תתקבל ••• ויתחיל

תפלה לדוד אז נכנס **ביצירה** ועד
כי בקשו
תתקבל יש ב׳ מ״ו תיבות ה׳
כמנין **אלהים** הוא להמשכה ה׳
הקדושה במלכות ולפי שתלת הבהמה קורא
המעשה לכן המלאך שאינו אומר כי אם ובא לבנין נו״א ואחרון
הבל **קדיש** ואח״כ אין תלת תפלות שלא אינם כל כך
גדול עד ובא לבנין הקשובה דעת כי ה׳
קהיל עצמו עד העשייה וכדי לחזור אל התפלות היה צריך
הבה דעת לעבור לכן יאמר התחנה ואח״כ אבינו מ׳
מלכנו ואח״כ אל ארך אפים כמו שמר הנה ואח״כ יענך
י״י וכ׳ ובתחנה עלה מן העשייה ובאבינו מלכנו עלה
מיצירה ובקדיש עלה מבריאה ובאשרי גו׳ באצילות
וחוזר עתה תפלה עד בבריאה ובא לבנין ואח״כ תפלה
לדוד ... **וישב** בו קי״ח תיבות עם פסוק ב...
יעקב לבו ונלבה בחור י״י
ויש קמ״ו תיבות מתפלה לדוד עד שיר ה׳
המעלות עלה י״י וכ׳ כנגד שם הקוי״ה
שעלה קמ״ו והרמז מעק אתי ובצדיקים
תקן תפלתך ואח״כ אומר **שיר** ה׳
המעלות ויש ב׳ נ״ו תיבות כנגד
אל יהוה שעולה ז״ן ויש ב׳ ח׳
פסוקים כנגד מילוי השם שיש ב׳ ע״ב
אותיות כזה **אלף למד** ושני אותיות אל קה ח׳ מ׳
אותיות כנגד שמונה פסוקים של כל
המזמור ומתחיל באות ש״ן ומסיים באות כ״ף הוא
על ש״ן הינים שהקב״ה בורא בהם כנגד בהם בח׳ ה׳
הכלה להשתעשע בנשמתן של צדיקים **והנה** י׳
נמר בכל יום השבוע השיר שהיו הלוים
אומרים על הדוכן **וסודם** יתבאר בס׳ **מ״ב** ב׳
בעזה״ו ועי׳ כי שם פרס עב׳

ויקר ז״ל לא קבלתי הענין
למנין זה ונ״ל כי זה
הוא המנין שם קדוש בו
בחשבון אדני בעלו
קן ונ״ב רמז ההם הנז׳
ע״ב גבלי לכמון שב׳
את הוא ע״ב אותיות
שבל שמות שלם עד
יהוה אדני בכל אותם
נן להתלכנו כמלכות

אין קדוש כי״י וכ׳ **וקטרת** **עשיה**
ובסוף
כולל כל העולמות כלם מתחת למעלה
להתעבר עד אם **אין** כאלהינו אין כמלכנו רומז ב׳
ביצירה אדנינו מושיענו **בעשייה**
ובזו מעולבים יחוד כללות זה בזה:

ויש בנוסח זה עד תיבות כנגד **אהיה** ג״ן
תנא דבי אליהו **בריאה** נבור
אותה בתפלות וזהו אמר
היקף הליכות שהיא **מלכות** ונעלה כלם הלכה
תלמידי חכמים מרבים שלום ב׳
בעולם הכל בתפלות כי תלמידי חכמים הם
נצח והוד שלום **יסוד** עולם **מלכות**

וסוד הקטרת יתבאר לקמן בס׳ **ל״ד**
בעזה״ו עי׳ כי שם פרס
ונ״ל אני המחבר כי המלאך בתנא דבי אליהו מ״ה ה׳
תיבות כנגד קמיה ראשונה ואחרונה המלך
ומלא עד שאין סופן בתחלתן ותחלתן בסופן כמ״ש כי ב׳
כשתספור מנין מ״ה נן שהוא רמז למלכות העליונה
נן שנה בחינת ענ׳ נן גשול נשארו שם ל״ה מנין שם
אהיה במילואו בההי שהוא בבינה כנודע כזה
אלף הא יוד הא שעולה בו ל״ה
כי כך
בתנא דבי אליהו
חזר לתפלות כנודע ואח״כ אומר

עלינו לשבח פי׳ עלינו עתה כי הם ה׳ ה׳
מלכות ועתה לשבח פי׳
להמשיך השפע והשבח
אל הכתר שהוא נקרא אדון הכל מפני שהוא אב ואדון
לכל התפלות כי הוא שרש השרשים ואין השבחות
והתפלות במעלות כולן הקדושים וסוד המשכה זו
היא מ**אין סוף** והשפע לכוין בדביקות עם מ׳
מתפללו: להגדולה אחר שהתחנן מקורי
הברכות שבכתר אנו מעלים ד׳ המדות למעלה וחוש ל׳
להגדולה ומעלה גדולה כלות ז׳ מדות בחסד כי עם
נבואת **ר״ה** ולכן הם נכללות שם כי להעלותם בכתר
וינער בראשית היינו הכתר שהוא יוצר התחתון
הנקרא ראשית ונקרא כן להורות עליית החסד דרך
התחתונה שלא עשנו כגויי הארצות ול׳ פי׳ כח נשמתינו
אינן כנשמות שלהם שנשמותם הם מקין קיצון דמסאבא
והם מבחון בקליפות וכן הם נחלקים לע׳ אומות ו׳
ועליהם ע׳ שרים שהם משפחות האדמה וזהו שלא
שם חלקנו כהם פי׳ שחלק חלקנו אינו כהם שהם
משתחוים וכ׳ פי׳ המשכתם של אילנים אינה המשכה
כלל שהם מתפללים ומייחדים אל ע׳ ומשתחוים ל׳
לקליפות שהם הבל והיק שאין בידם יכולת וכח ושהם
אם לא כמו שנגזר עליהם מלמעלה שהם אל לא יושיע
נהוא בן אדם שאין לו תשועה ולא כן אנחנו שנשמותינו
ממעיינות הקדושה שאנו משתחוים בקדושה:
וזהו ואנחנו משתחוים בזה״ו **וראיתי** למקובל

עוד מצאתי כתוב ז״ל
ובא לבנין נו״א עד ז״ל אין בו
דודם עד שיתן כב
הנשמות שבעולם וזהו ובא
לבנין נו״א שהוא המעשה ז׳
וזה נו״א לאבא שהוא קוא
נו״ף נם רע כי הם קמלא
שכבת זרע לבתולה הוא מ׳
מוסר לבן בינו ביד הקוד׳ני
והשאר יחזור בתשובה לא
יחזרו עתה הם להשתעשע
בתוך אותו מקום בבריאה
נו״ף וזהו ולאבא שא ב׳
שובב כי שב בתשובה
ומפיש קוא וזה הצדיק
נם ידוע ואני הוא בזה
כי כל זה הם שנבראים את
המעשה והשאר ...
בתשובה יחזרו לגופתם
שבא ז״ל

אחד ז"לה"ה שכתב שאין לומר ואמתנו בותו שנראה
כחוזר למטה מלמעלה עכ"ל. ומפני מלך מלכי המלכים
הקב"ה פי' לפני הוא מתוקם שהוא בכתר ונשוב שהוא
קודם לכל הקדומים מלך **כתר**. מלכי **חכמה**
ובינה. המלכים סוד ז' קצוות עם
המלכות שעל שמה נקראים כלם
מלכים והכוונה להמשיך השפע מלמעלה
למטה והשבתת הקליפות ע"י תפלה זו שאנו מתפללים
בניחם בלי פחד ע"י ההשפעה העליונה. הקב"ה
סוד המאור העליון מקום ההשתחויה להמשיך ברכה
לתחתונים ולהורות למי שלמעלה ממנו כי לו הכרע
כל ברך. ויש מפרשים הקב"ה פי' קדושת הת"ת ה
הנקרא קדוש מפני שינקתו מהקדש העליון ונבחר ה
בה"א הידיעה להורות על הבינה. **ואני** המחבר
אומר כי הקב"ה רומז לת"ת הכולל ג' שמות
הידועים בק"ו מראש ועד סוף כי הוא מבריח מן ה
הקצה אל הקצה והם אהיה ידוד אדני השלשה יבר'
כמנין הקב"ה כנודע. שהוא כוונת שמים פי' ש
שהוא בינה כמו שנבאר הלא הוא: ומה גם שבאה
המלה בשין להורות על הבינה שהשם דאלקים. ב
כוונת שמים פי' מהבינה שמשפיע הת"ת הנקרא
שמים כדי להתיחד עם המלכות. ויוסף אח"ר
פי' יוסף מלשון יסוד. שהמלכות שהיא ארץ מת
מתייחדת עם יסוד מלא הבינה כי מלא הבינה
הוא הייחוד. ורעשב יקרו פי' יקר הוא אור כלה
ואת יקר הולך ופי' יקר ואז דהיינו הת"ת משפיע הוא בינה. וא'
שלמעלה ר"ל מגדולה וגבורה שהם יחד שמים אש ומים
מתמעט להוות על הדעת שהוא אור הת"ת ומקומו בין אבות
ואמא. ושכינת עוזו בגבהי מרומים פי' המלכות שכינת
הת"ת הנקרא עוז שאין עוז אלא תורה. בגבהי מרומים הייינו
בחינת חכמה ובינה שמייחדים בכתר והם נעלמים
בתוכו. **ויש** מפרשים שכינת עוזו שכינתו עולם
שהיא בגבהי מרומים סוד הת"ת. הוא
אלקינו וכ' זה הת' ראשון והת' אחרון כי כתר במלכות ומלכות
בכתר בסוד אור ישר ואור חוזר אין אחד שאין סופו ב
בתחלתו ותחלתו בסופו וזה הוא כתר. אלקינו סוד ה
המשפיעה עד כן שהוא עד המלכות. אמת מלכנו
ואפס זולתו פי' אמת הת"ת אמת ליעקב. מלכנו מלכות
ואפס זולת הכתר כמו שהכתר אין עין במי שאין כך
הם אפס עין בתוך עלמו את מייחדם קשר אמיץ בכתר
ככתוב בתורה פי' קשר זה מתחלה ומזכיר בת"ת שהוא
בין עליונים לתחתונים אוחז בכתר ואוחז במלכות. וענין
זה מתחלה בואת **א** יוד למעלה יוד למטה וא' ב
באמצע. וידעת היום פי' ידיעת ייחוד ג' אותיות
יהו שהם נכללות במלת היום: ומה גם שבאה ה"א

נ"ב להורות כי מה שהיתה תשובה פתוחה ע"י הידיעה כי
חכמה מתייחדת עם בינה בסוד הדעת שהוא ואז עולה
לעולם ו"ג אותיות יהו הם יום כי מה וה"א הכל אחד. ז
והשבות אל לבבך אחר ייחוד יהו דהיינו קשר ג' ראשונות
בסוד הדעת צריך ליחד התשובה שהיא הבינה וזהו ז
והשבות אל הגדולה והגבורה שזהו לבבך. כי ה' הוא ה
האלהים פי' יחוד הת"ת עם בינה ומלכות עם הת"ת. וזהו ב
בשמים ממעל ועל הארץ מתחת. אין עוד פי' כל ה
הייחוד הנז' בכל מעלות או אין אלא כתר. יוד חכמה: נון
בינה. עוד פי' עד ואז עד מלכות סוף האצילות. ואז שיר
ספירות נעלם במעלות או קשר ויחוד האצילות עכ"ל.

ויהושע הקנה נשרו תוח בה למתרע. הושע שם
מעולם. שאין שלא ענשן. ואז ואנחנו קוים
הוא הוא אלקינו. ססס

והאר"י ז"ל כתב וז"ל עלינו לשבח לאדון הכל הוא
אין סוף. יוצר בראשית זוינ אבא ואמא
מלך מלכי המלכים הקב"ה עלה על כל העליות. שהוא
כוונת שמים ויוסד ארץ ת"ת ומלכות.

ועתה אבאר לך סוד עלינו לשבח בעיקר נמרץ ד
דע כי מה ואנו משתחוים עד הסוף ה
הוא באצילות עם המקיפין עכ"ל. אמנם התחלה
צריך לכוין בכ' עולמות הקודמים אין והם עלינו לשבח
לאדון הכל היא **הבריאה** שהוא אדון הכל כי
הארץ. כנגד בראשית הוא ה
היצירה. שלא עשנו כגויי הארצות סוד ה
העשייה ולפי שגם סוד
הקליפין אנו מזכירים אותם בסוד
העשייה וזהו שהם משתחוים להבל וה"ק ואח"כ ואנ"ו
משתחוים הוא באצילות. והנה בזה נקשרו הד' עולמות
אחר קבלת כל השפע אחר הזיונים מן תחלת התפלה
עד **ברוך** שאמר **עשייה**. ומברוך שאמר
עד **יוצר** **יצירה**;
ומיוצר עד **מגן** אברהם
בריאה; ושמ'
העמידה **אצילות**
וסוד העשייה הוא מתחיל
לעולם. ואח"כ כדי ליחד העשייה בפרק ויש שם ק
קליפות גבורות וקושיות צריך ליחד ראש הפרק תחלה ב
בראש העשייה ואח"כ שאר הפרק מתבאר לעולם וכן צריך
בבה"ח מתבאר לעולם וברכה ראשונה של העמידה היא
ראש הבה"ח היא היכל קדש הקדשים עד מגן אברהם
ואח"כ הכל אצילות. והנה תחלת הכל הן' ברכות מ
מנטילת ידים עד בפרת הקרה כנגד תי' ברכות דיסוד:
ואח"כ ראש העשייה מן הודו עד ברוך שאמר. וברוך
שאמר ראש הפרק והם י' ברוך כנגד אחד והם סוד
י' מלכות דאתי דאמן בינה ואח"כ הן' בבאן דאית

ויש מדקדקים שאומרים עלינו
בכל יום שכבשו פנינים בין
כוס בין בכלה זה ביושר
ואח"כ למטה פנים ישר ותנעם
למעלה שמתחלין שעד אין מתחלת
הכ' כי יקומו שנעלו זה ישר נמחק
וכן הקשה ה' תמורת שקרו נפשתו ונראה
מסוגל לכל דבר מאלה נראה עכ"ל:

אני שמקן של שם ד' דיקי כבד י"ן לעולם עד אנה "אך
כבר ידעת כי בכל אחד מן ד' עולמות אלו **אביע** יש
בכל א' אבא ואמא ודכורא ז"א ונוקבא דז"א" ולכן
בסוף היה אני מזהם אי קו"ין בבריאה יש ע"ג שבראן
בישקבה לאיכון הכל וזמנה ע"ב ודי בזה "עכ"ל זלה"ה"

ונ"ל אני המחבר כי מעלין לשבח וב' עד אין עוד ה'
המלאך ע"ב היינו לרמוז לשם בן **ע"ב** שהוא
בחסד שהעולמות כלם עליו הם בנויים כמו"ש
עולם חסד יבנה לכך בתשלום התפלה צריך לומר שבח
זה שבע"ב היינו כדי לקשור עצמו בחסד ויהיה כל היום
שמור מפגעים רעים מסבת חוט של חסד המשוך ע'
עליו בתפלתו" כי כשמתפלל תפלתו בכוונה זו כמו"ש
בודאי חוט של חסד יהיה משוך עליו ונשמתו קשורה
בחסד ויהיה שמור מהמקטרגים" ועוד הטעם נראה
לי להיותו קשור בחסד מתוך שחסד קיום הא' הוא חסד
והטעם שנה' וישכם אברהם בבקר ולכך אז' שבח זה ב'
בתפלת שחרית" והטעם במנחה שהוא דין ונתנו בנ"י
ע"ב אין לאומרו והטעם שהיה ראוי לאמרו כדי למזג
הדין ברחמים והטעם מאחר שבאותו דין נחרב בה"מ
כמו"ש שבשעת מנחה נחרב הבית ונשרף ההיכל ככל'
אני לכן כי מנה קיום נ' לכן אין אומרים אותו"

ותמצא באותיותיו מנין יש"ע כנגד **יש"ש** ע'
עולמות שעתיד הקב"ה
להנחיל לכל צדיק וצדיק ככל' להנחיל אוהבי יש"ע ולומר
כי המתפלל תפלתו בכוונה זו בודאי נשמתו זוכה ל'
לנחול יש"ע עולמות לעה"ב" **וכן** אם תחשוב ר"ת וס"ת
כלם בחלק המלאכים עולים הקב"ה" כנגד מ'
מנין **מלכות** העולה תת"ו" וכמנין שם **ידוד**
העולה מה בגימטריא והוא תוך כה"ת"
וכמנין שם **אהיה** שבכתר נמצא שבח זה בולל
האצילות כלו כי הקו המתחלה מראש ועד
סוף כולל כלם" **ועוד** המלאך תמצא זה כולל ראשי
הספירות כלם העולים מנין ישר"ל שהוא
הקו"ן נשאר עם כ"ח מנין אהיה" **ועוד** תמצא זה
רומז לראש ולסוף ככתר עם אהיה בהבנו כי
אלף אלף הי אלף הי יוד אלף הי יוד הי
עולה בו הקיוד כמנין מדרש נשארו עם י"ה עם כללם
הם יב"ו כמנין מלכות בקומבה זעיר לקנוך"
ועוד תמצא זה כמנין ב' שמות שבהן כלו נב' כ"ט
מלכות נקראת **אלהים** ועם זה במילואו
עולה ע"ה" נשארו רכ"ב הכר מקום הקב"ה
כמנין שם אהיה בולין עם כללו נשארו ה' כנגד שם
ההויה העולה ה' כולם בה ונשאר כמה פעמים מספר יה

שהוא עולה ט"ו בכל הג' אותיות ביחד כשתכתוב ב' אותיות
יחד זוגות זוגות לא המלאך יחבר מ"ע זוגות והם אלו יה טו
ז"ה עולה מספרם מ"ה" וכן אם תחשוב כמה פעמים
מספר וה' בגימטריא ביחד שהוא מספר י"א לא המלאך יחבר
מתחת זוגות והם אלו זה' יה' טב' י"א עולה מספרם
נ"ה" מה עם נה הם ק' והבן" **ועוד** המלאך היינו
עליון ראש השבח עולה הקו
התקיה במילואו בולין העולה הק"א עם ד' אותיותיו
וכללם" ואחרי השבח שהוא ואתה מתרחוים "היינו
ואתה עולה קנ' כמנין שם ידוד שבהם העולה קנ' כזה
יוד הי ואו הי וידוע כי שם ההויה הקים הוא
בבינה שהוא בחמלכו" וסוף ה'
השבח הוא היינו עד והיינו עד בהתורה היא ועד
וידוע כי מלכות נקראת ועד עד לעולם ועד והבן"
זה מה שנראה לעני" **וסוד** תפלת **מנחה**
וערבית אברהם כבי'
מד עם התמידים בעקו' עני" ז'
זה מה שראיתי ולכן מספר המקובלים זלה"ה
בביאור תפלה זו ומה שנראה לעני בה" והאל יאיר
עינינו במאור תורתו כמו"ש דקשט גל עיני ואביטה נ'
נפלאות מתורתך בילמו" ....

ועתה אבאר חלק העולה למעלה זו מעשרה
כנויי ספירות **הכתר** והם אלו"
אל קדוש שדי עליון "דע כי שם שדי
הוא בחסד ו'
ולמעלה נקרא
הכתר אל" ובזוהר פ' כי אל שדי הוא יחוד כהה ומלכות
כי כתר נקרא למעלה אל וזהו אל מרגיש **תח** עד לא אתגלי
אבהם הוא חד דרגא מתעל עמיה ומתי אירהו
דא מחזה דכ' מחזה שדי יחזה" כיון דאתגלי הוו כלהו
דרגין שראן עלאי דרגא וכדין מתעל עמיה הקד"ה וארא
אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי ועד לא אתגלי לא
הוו אינון דרגין שראן עלוי למללא עכ"ל" והכוונה כי
בעוד שלא נתעל אבהם לא היתה מדרגת נבואתו כי אם
מהמלכות לבד בכ' הפרשה מלה אחרת והבחינה הזאת
נקראת מחזה וזש"ע ומתי איהו דא מחזה והכרח הענין מ'
מהפסוק אשר מחזה שדי יחזה" ולכן לפי מה דבלעם
השיג בנבואתו במדרגה הקדושה הז' ועם היות שאמר
מחזה שדי יחזה הכוונה מחזה של שדי ולא שיתגלה
בו מחזה שדי הז' ונב' לבני אבהם מחזה של המלכות
ממש" ויש חלק גדול ביניהם כי אין לכם הפרשה הז' כי
אבהם היתה נבואתו במלכות שהוא מחזה הספירות
המלכות" אבל בבלעם הוא מחזה של שדי דקיי"ל ה'

ומצוה ז' השח
בסוד הבינה
כי היא
מקום התפלה
והתבונ' עכ"ל

הקליפות שהם יראת המלכות הנקראת שדי שהיא
משדדים · ואין להקשות מפסוק שומע אני ה׳ שהיה
פי׳ בזוהר שהוא ה׳ אחר · ונחזור לעניינו כי אחר ש׳
שנתגלה הענין להבין בגבורתו מצד המלכות מבחינת ה׳
בהיות כל המדות נקראים בה ואז היא נקראת ה׳ שדי ·

אל בכתר · ונקרא במלכות והיינו אני ראשון ו׳
ואני אחרון מראש ועד סוף · הכלל
כי המלכות נקראת אל שדי בהיותה כלולה מכל המדות
העליונות ולא זה הוא בכתר · ונקרא **אל קדוש**
שהוא מקור הקדושה ומדת החכמה
הנקראת קדש נאצלה מכתר שהוא מקור הקדושה
והוא עצם הקדושה [illegible] בלי התערבות דין ומאחרת
יתקדשו כל המקודשים וכל הנקראים קדוש אין
יתייחסו אבל לא כקדושתו · ונקרא גם **אל עליון**
מפני שהוא עליון על כל האצילות ע״כ ·
ועוד נקרא אל עליון בחסדיו העליונים שהם למעלה
מחסדי דוד וחסד עולם ובחסד עולם כל ימותו למי
שהוא שכל קבוע · **ונ״ל** כי שני כינויים אלו אל קדוש אל
עליון במחשבתם שלהם מכוון **כתר** שאחרו עם
יה כתב הי׳ אפי׳ עלמין הרמוזים בו · ועוד יה״י
עם ב׳ אותיות וכללם הם כ״ו מכוון עם אהיה שבו · וכן
הדרם של אל קדוש שהם **פרד״ר פת״ון** עולם
מכוון כתר בכוון לא אחורי
ולא יותר · **ופי׳** הדם הוא שמדקדק האותיות שבסוף האות
בדקדוקן כסא כשתתחבר אות אחת אחרון שבה
פה · וכן אותיות ב״ה אות אחרון שבה ה׳ וכן עו״ה · **וכן**
אל עליון עולה עם כללו כ״ז כמנין כתר במלואו כזה
כפ״תיו רי״ש עולה זך כי הוא שמו זית זך וכשם
שהשמן הוא עליון על כל המשקים
כך זאת המדה היא עליונה על כל המדות ולכן נקראת
אל עליון **ונ״ל** עוד כי **טעם** ההתחברות מ׳

מצוה זו עם אות ו׳ של שם הוא כי הוא במספר
הדמויי שהו׳ כשתתחבר מאלף עד וא״ו ו׳
והנה חשבנם כלו עולה כ״ח מכוון **יהו״ה** והתפלה בתוך
שם כללה עולה כ״ח · ועוד שהתפלה היא מתיחדת
עם הוא כי בתפלה שאדם מתפלל מייחד מלמעלה
למטה ומייחד האותיות ד׳ כלם ומייחד יה״ו עם ה״א
אחרונה · ועוד הוא במלואו עולה אחד ובתפלה כ׳
נתחבר הקהל והיה אחד · ועוד התפלה עולה הקטע כ׳
כמנין ההויה שבתהלה שהוא ו׳ עולם שבי מניינים אלו
שהם **כו״ק קו״ קה״ל קנ״ו** העולם כמנין תפלה:
ואם
הרלה נודע מכל עולה
קנו התשבו מושכל כי המושכל המשוב הקינבה מה ש׳
שבה ו׳ חשבים כבלנו · והא׳ יאיר עינינו בתורתו אמנו״

ח׳ התדבקות

פי׳ להתדבק בש״י
שנא׳ בפ׳ עקב ובו
תדבק וכן מצוה ע׳
שצוה להדבק בתלמידי חכמים כדי ללמוד ממעשיהם
והדבקות הוא שלא יפרד מחשבתו לעולם מן הבורא
בלכתו ובשכבו ובקומו עד שיהיו דבוקין עם השם תמיד
והאנשים אשר בהם מעלה זאת הם בעולמם מכון
לשכינה כי היא הולכת עמהם ואל במייקם נרוהם ב׳
בצרור החיים · **ובספר** מצוה זו כתב החכם ר׳ ע׳
עזרא ז״ל עיקר עבודת המשכילים וחושבי
שמו הוא ובו תדבק בכל גבול בתורה בתפלה ובברכות
להסכים מחשבתו בתנועתו כאלו דבוק למעלה לחבר
את השם באותיותיו ולכלול בו י׳ ספירות כשלהבת קשורה
בגחלת בפיו יזכרנו בכינוי ובלבבו יזכרנו בבניין ו׳
ובבהנבו סי׳ לדבר איסור לבטלה אחותי את ·

ואפשר עוד כי הדבקות הוא הגמול האמיתי
כי ההולך בדרכי השם במיתתו יהיה
דבק בשכינה ויזכה להשגות השגב עד שנדרך
נפשו בצרור החיים שהוא היא השוה ונוכל שבה עד
התשובה אשר ממנה הולכה ע״כ ·

ובזוהר מצאתי פ׳ ויצא וז״ל ר׳ חייא פתח ואמר ד׳
דבקה נפשי אחריך בי תמכה ימינך · האי
קרא הוא לאסתכלא ביה דבקה נפשי אחריך בגין דדוד מ׳
מלכא הוה מתדבק נפשיה תדיר אבתריה דקב״ה ולא ח׳
חייש למלין דעלמא אחרנין אלא לאתדבקא נפשיה ורעותיה
ביה וכיון דאיהו הוה מתדבק בקב״ה הוה תמיך ביה ולא
שבקיה · מכאן לבר נש כד אתא לאתדבקא בקב״ה קב״ה
אחיד ביה ולא שביק ליה · **ועוד** מצאתי כתוב ב׳
במקום אחר וז״ל הא כל בני עלמא לא תמצא
עלמא קיימי בעלמא ויומין אזלין ונפקין וקיימי קמי קב״ה
כל אינון יומין דבני נשא קיימי בהאי עלמא דהא כלהו מ׳
אתבריאו וכלהו קיימי לנפקא ומנלן דאתבריאו דכ׳ ימים
יוצרו · וכד מטאן יומין לאסתלקא מהאי עלמא כלהו קריבין
קמי מלכא עילאה הה״ד ויקרבו ימי דוד למות בגין דכד
בר נש איהו בהאי עלמא לא אשגח ולא אסתכל על מה
קאים אלא כל יומא ויומא חשיב כאלו הוא אזיל בריקניא ד׳
דהא כד נשמתא נפקת מהאי עלמא לא ידעת לאן אורחא
סלקין לה דהא אורחא לסלקא לעילא לאתר דנהירין נשמתין
עלאין נהרין לא אתיהיב לכלהו נשמתין · דהא כגוונא דאיהו
אמשיך עליה בהאי עלמא הכי אתמשכת לבתר דנפקא
מניה · תא חזי בר נש אתמשך בתר קב״ה ותיאובתא היא
אבתריה בהאי עלמא לבתר כד נפיק מניה איהו אתמשך
אבתריה ויהבין ליה אורח לסלקא לעילא בתר ההוא משיכו ד׳
דאתמשיך ברעותא כל יומא בהאי עלמא: א״ר אבא יומא
חד אערעא בחד מתא מאינון דהוו מן בני קדם ואמרו

לו מעתיקין חכמתהון דהוו ידעין מיומי קדמאי והוו ח'
אעברון ספרין דחכמתהון מנהון ויהב לו חד ספרא והוו
כתיב ביה דהא רעותא דבר נש דאיכוון ליה בהאי עלמא
הכי אמשיך עליה רוחא מלעילא כגוונא דההוא רעותא ד'
דאתדבק ביה אי רעותיה איכוון במלה עלאה קדישא איהו
אמשיך עליה לההיא מלה מלעילא לתתא לגביה ואי רעותיה
לאתדבקא בסטרא אחרא ואיכוון ביה איהו אמשיך לההיא
מלה מלעילא לתתא לגביה והוו אמרי דעיקרא דמלתא ה'
תליא במלין ובעובדין וברעותא לאתדבקא ובהא אתמשך
מלעילא לתתא ההוא סטרא דאתדבק ביה ואשכחנא ביה
כל אינון עובדין ופולחנין דכוכביא ומזלי ומלין דאצטריכו לון
והיאך רעותא לאתכוונא בהו בגין לאתמשכא לון לגבייהו ו'
כגוונא דא מאן דבעי לאתדבקא לעילא ברוח קדשא דקדשא
בעובדא ובמלין וברעותא דלבא לכוונא בההיא מלה תליא
מלתא לאתמשכא ליה לגביה מעילא לתתא ולאתדבקא בההיא
מלה והוו אמרי כמה דבר נש אתמשך בהאי עלמא הכי נמי
משכין ליה כד נפיק מהאי עלמא וכמה דאתדבק בהאי ז'
עלמא ואתמשך אבתריה הכי אתדבק בההוא עלמא אי ח'
בקודשא בקודשא ואי במסאבא במסאבא אי בקודשא
משכין ליה לגבי ההוא סטרא ואתדבק ביה לעילא ואתעביד
מרגלא שמשא לשמשא קמי קב"ה בין אינון שאר מלאכין כמה
דהכי אתדבק לעילא וקאים בין אינון קדישין דכ' ונתתי לך
מהלכים בין העומדים האלה הכי נמי כגוונא דא אי ט'
במסאבא משכין ליה לגבי ההוא סטרא ואתעביד כחד
מנייהו לאתדבקא בהו ואינון אקרון נזקי בני נשא ובההי'
שעתא דנפיק מהאי עלמא נטלין ליה ושאבין ליה בההוא י'
בההוא אתר דדייני לון לבני מסאבא דאתיבו נפשייהו ו'
ורעותייהו ולבתר אתדבק בהו ואיהו נזיקא חד מאינון נזקי
דעלמא תאנא לן בגין דא חזינן ליה למלין דאורייתא אבל
אית לבו לאתרחקא מנו ספרין אין בגין דלא יסטון לבייכו ל'
לאינון פולחנין ולכל אינון סטרין דקאמר הכא דלמא ח"ו לן מ'
הסטון מבתר פולחנא דקב"ה דהא כל ספרין אין טעיין לון נ'
לבני נשא בגין דבני קדם חכימין הוו וירותא דחכמתא דא
ירתו מאברהם דיהב לבני הפלגשים ולבתר אתמשכו בהאי
חכמה לכמה סטרין אבל זרעא דיצחק חולקא דיעקב לאו הכי
דכ' ויתן אברהם את כל אשר לו ליצחק דא חולקא קדישא
דמהימנותא דאתדבק ביה אברהם ונפק מההוא עדבא
ומההוא סטרא יעקב מה כתיב ביה והנה יי' נצב עליו
וכתי' ואתה יעקב עבדי וגו' בג"כ בעי ליה לבר נש לאתמשכא
בתר קב"ה ולאתדבקא ביה תדיר דכתיב ובו תדבק עכ"ל:
ועוד מצאתי כתוב בפ' ויקהל על פסוק קחו מאתכם
תרומה ליי' וכו' תא חזי בשעתא דבר נש שוי ר'
רעותיה לגבי פולחנא דמאריה ההוא רעותא סליק בקדמיתא
על לבא דאיהו קיומא ויסודא דכל גופא לבתר סליק ההוא
רעותא על כל שייפי גופא ורעותא דכל שייפי גופא

ורעותא דלבא מתחברן כחדא ואינון משכין עלייהו ז'
יקרא דשכינתא לדיירא עמהון וההוא בר נש איהו ח'
חולקא דקב"ה הוי הה"ד קחו מאתכם תרומה מאתכם הוא
אתמשכותא לקבלא עלייכו ההיא תרומה למהוי חולקא ליי'
ואי תימא דלאו ברעותיה דבר נש קיימא מלה הא מה כתיב
כל נדיב לבו יביאה את תרומת יי' כל נדיב לבו ודאי מאינון
דאתרעי לביה ימשיך לה לשכינתא לגביה הה"ד יביאה אע"ג ד'
דאיהי באסתלקותא לעילא יביאה מאתר עילאה לאמשכא
לה לדיירא עמיה וכד אתיא לאשראה עמיה כמה ברכאן
וכמה עותרא אתיא עמה הה"ד זהב וכסף ונחשת לא יחסר
ליה כל עותרא דעלמא דא לבתר בני עלמא כ"ש לזכאי
קשוט קדישי עליונין עכ"ל **ומצאתי** עוד כתוב
במקום אחר בפ' בהר סיני וז"ל ר' יהודה
פתח בטח ביי' ועשה טוב שכון ארץ ורעה אמונה ל'
לעולם יהא בר נש זהיר במאריה וידבק לביה במהימנותא
עלאה בגין דיהוי שלים במאריה דכד יהוי שלים ביה לא
יכלין לאבאשא ליה כל בני עלמא תא חזי בטח ביי' ועשה
טוב הכי תנינן בעובדא דלתתא יתער עובדא דלעילא
והא אוקמוה ועשיתם אותם כביכול אתון תעבדון להון
בגין דההוא אתערותא דלכון דאתון עבדין לתתא ואתער
לעילא ועל ועשה טוב כתי' ואין טוב אלא צדיק דכתי'
אמרו צדיק כי טוב כיון דאתון עבדין הכי ודאי הא
טוב אתער כדין שכון ארץ ורעה אמונה וכלא חד שכון
ארץ ארץ עלאה דהא לית לך דיכול למיתב בה עד
דיתער האי טוב לגבה כיון דיתער ליה כביכול הוא ע'
עביד ליה וכדין שכון ארץ עד בגוה איכול איבא אשתעשע
בהדה ורעה אמונה דא ארץ וכלא חד דכ' ואמונתך
בלילות ורעה אמונה הוי רדיף לה לכל העידן ואי לא
תתער לקבלה האי טוב אתרחק מינה ולא תקרב בהדה
לא תקרב לאחתא נורא יקידתא ואי תקרב בהדה ב'
בדחילו כמאן דדחיל מן מאריה דהא כדין נורא דילה
אוקיד עלמא בשלהובי וכיון דאתער לקבלה האי טוב
כדין וההבר אומר ויקם לך ועל דליך עבר אור עכ"ל
הה מבקר כמה גבולות המקיים מצוה זו שזוכה שתהא
ודבקה לו ולכל העולם ונפש למעלה בסתר גנזה הזיווג
להיות ניתן הברכה והשפעה בעליונים ובתחתונים
כי כשאין התחתונים דבקים בה' יתעכב הזיווג ל'
למעלה במעשיהם הטובים ויהיה השפע בעולם כי
כן מצאתי כתוב בפ' אחרי וז"ל ר' חייא קם לילה
חד למלעי באורייתא והוה עמיה ר' יוסי זוטרא
דהוה רביא פתח ר' חייא ואמר לך אכול בשמחה לחמך
ושתה בלב טוב יינך כי כבר רצה האלהים את מעשיך
מאי קא חמא שלמה דאמר האי קרא אלא שלמה כל
מלוי בחכמה הוו ואי דאמר לך אכול בשמחה לחמך
בשעתא דבר נש אזיל באורחוי דקב"ה קב"ה מקרב ליה

עבין

וביה ויהבינה שלוה ונייחא ״ הב״ה נקרא נחמדיא ואתפשיל
ושתי בחדוא דלבא בבין דקב״ה אתרעי בשעבדוי ״ א״ל
ההוא דבית אי הכי הא אמרית דכל מלוי דשלמה בחכמתא
הוו אן הוא חכמתא הכא ״ א״ל בר הבעל בגוונא דא ותרגמי
הכי קרא ״ א״ל נהי לא בשילנא ידענא א״ל תא נלך ״ א״ל
קלא חד שמענא מאבא דהוה אמר הכי קרא ושלמה הא
אחזיר לה לבר נש לאתערא להלכ׳ בשמחה דאיהו ס״
פקודא דילמא נקרא דיתעטר בחדוא ״ ולבתר יתעטר
בחמרא דאיהו שמאלא בבין דישרבין חדוותא דכולא
בתקיימונהו שלימותא בימינא ושמאלא וכד תהוי בין ה״
הרווייהו כדין כל ברכאן שרקן בשלמא וכלא הא כד אתפשט
קבה בשעבדיהון דבני נשא הקב״ה כבר רצה האלהים את
מעשיך ״ אתא ר׳ חייא ונשקיה אמר חייך בר האי מלה
שבקנא בגינך והשתא ידענא דקב״ה בעי לאשערא לך
בהורייתא עכ״ל ״ ונל״ כי ענין הדיבוק הוא ידוע כי
כשהאדם הולך בדרך טובה ועוסק בתורה
ובמצוה ובמעשים נשמתו ורוחו דבוקים הם בעליונים א״
תחתונים שהם שוכנים בגוף שהוא חומר אמילו ה
הכי דבוקים הם למעלה עי׳ השפע היוצא מהשכינה ו׳
ונדבק כי הנשמה והרוח כשבאין מלמעלה לגוף האדם
הבאו שולחם למעלה ועי׳ הם יונקים בכל יום שפע ו׳
ועוד ״ וכאשר יהיה זה האדם מקבל מלכות ומצות ועוסק
בתורה השורש ההוא מתעבה ויעפיע לו שפע כפי השעה
שב כי אינה דומה ישיבת עגל דק לשיבת עגל עב כי כל
אחד יונק כפי כחו ונמצא זה האדם שזוכה למדרגה זו ב׳
נקרא דבק באלהיו בחייו שהוא בחומר עבור זאת כי אתה
יונק שהוא רוחני בלתי נשמתו תהיה דבקה באלהיה ו׳
ותחזור למקום שממנו חוצבה כי כשתבא נשמתו א׳
מעולם תהיה שלה דרך השפע ההוא שהיה על ראשו
כשהיתה בתוך הגוף ועי׳ עולה עד שתגיע לראש השורש
הנשאן הדבוק בשכינה ושם תשב כי שם ביתה ומשם
חוצבה ״ ולמ״ש נראה שזהו סוד מש״חז״ל כל המהלך ב׳
בקומה זקופה כאלו דוחק רגלי שכינה ״ ובן מנחה ש׳
עמהרון כי מאחר שעי׳ השורש הוא שעל ראש האדם
הדבק בנשמתו הוא יונק מהשכינה והשכינה דבקה בו
נמצא שהשכינה כאלו היא על ראשו כי השורש ההוא
מחבר בינהם ראשו אחד בשכינה וראשו אחר באדם
וכשמהלך בקומה זקופה הוא דוחק אותה ״ וזה״ם נפ״כ
ר״מ בת אשר ויתן ה׳ נהתן אשר ויתן ה׳ לעולם כי
שהאדם דבוק בעליונים עי׳ השורש ההוא בלתי
כי כאשר יעשה האדם בעסק התורה או מצוה ויעורר
השפע ההוא בעשייה אותה מצוה שהוא עושה ו׳
ישפיע ראשו העליון נ״ב הדבק בעליונים וישפיע עליו
שפע ״ דמות חבל האחוז בשני ראשיו כשימשכוהו
ראשו אחד יתנענע נ״כ ראשו האחר כשיעור ההוא

מרגש ונמצא כי עי׳ השפע הזה האדם הוא דבוק בשכינה
וזהו שזהו סוד פ׳ ואתם הדבקים ביי׳ אלהיכם חיים כלכם
היום ר״ל מאחר שאתם דבקים ביי׳ אלהיכם שהוא ה׳
השכינה הנקר׳ יי׳ אלהיך כמש״ בזוהר ״ ע״י השורש ההוא
כמאמר בודאי חיים כלכם היום דלא שלטא ביה סטרא
אחרא דאיהי מות דלית אתר דבקן בה לא במטרא ד״
דקדושה דאיהי חיים ״ והמצא בפסוק זה במעין חותמו
עם התחלתם שלא בהם כמעין שורש הן כבוון לא מחוק
ולא יותר ר״ל כי עי׳ השפע הזה שהוא הן אמלנו ב׳
בינכם לבין אלהיכם אתם דבוקים בשכינה ולכן חיים כ׳
כלכם היום ״ והמצא בו ז׳ תיבות רמז לשכינה הנקרא׳
בת שבע כנודע ״ כנ״ל ״ **ובזוהר** פ׳ תמור ואתם
הדבקים על סוד הנשיקין ז״ל ובנ״ב
כתיב ישקני מנשיקות פיהו דהוא דביקותא רוחא ברוחא
הנא כל זמנא דקב״ה אזיל בינהם כב יכל אתדבק
רוחא ברוחא ועל״ כתיב ואתם הדבקים ביי׳ אלהיכם בכל
אינון נוני דביקותא ולא מתפרשא דא מן דא עכ״ל

ומצאתי סיוע לזה מאמר א׳ **בספר**
הזוהר פ׳ אחרי מות

וז״ל א״ל ר׳ אבא נפשי אויתיך בלילה אף
רוחי בקרבי אשחרך ״ אויתיך קוהך מיבעי ליה אשחרך
ישחרך מ״ל ״ אלא הא אוקמוה כד״א אשר בידו נפש כל חי ור׳
הבן נפשא ורוחא אשתכחו כחדא ונגלמין הכא תלמנא שלימא
דבבני בר נש למוחא לקב״ה כמו דתנינן ואהבת את יי׳ אלהיך
אמיפוס לה לקב״ה רחימותא דנפשא ממש ודא הוא רחימותא
שלימותא רחימותא דנפשיה ורוחיה כמה דאתדבקו אין ב׳
בר ואחא בגופא נופא חיים לון כדין יתדבק בר נש לאתמלא
לקב״ה חיימותא דנפשיה ורוחיה לאתדבקא ביה הה״ד נפשי
אויתיך בלילה כלומר נפשי ממש ״ אף רוחי בקרבי א׳
אשחרך לאתדבקא בך ברחימותא סגיאה ״ בלילה דבגוי נ״
של מרחימותא לקב״ה למיקם בכל ליליא לאשתדלא עד
דיתער צפרא ויתמשך עליה חוטא דחסד עכ״ל ונ״ל
ופי׳ אויתיך אותך מיבעי ליה הכוונה כי פשט הכתוב
נראה כי הנפש מתאוה לקב״ה בלילה ועי׳ הרוח
שבקרבי ישחר אותו ״ והקשה לזה כיון שאויתיך ואשחרך א׳
חוזר לנפש ורוח היה ראוי שיאמר נפשי אותך וכן רוחי
ישחרך ולזה תירץ כי נפשי ורוחי אינן חוזר לנפש ורוח שבאדם
כבר אלא לקב״ה ונשכינתו נ״כ שהם נקראים נפש ורוח שמהם
באים הנפש והרוח כמש״ לקמן תה נפשא ורוחא אשתכחו
כחדא והנפש מהני שמשם באו מלמעלה מקב״ה ונשכינתיה
וזה בלא זה לא אתמשר שנא׳ בדק ומשתמש מכון כמאמר כן ה׳
השמות הכלים מהם מתמשכים ״ ולכן אמרו בתיקונים
על פסוק כי יי׳ נשמת אדם נר׳ נפש רוח נשמה נשמה הה
נפש ורוח מתשתתפים כאחד ״ והביא פסוק אשר בידו נפש
כל חי להורות כי אמרו׳ שהרוח והנפש ידו ונקלבשו בגוף

עולם נשאר למעלה ומן השורש ההוא שנשאר שם יש
בידו מעוט נפש כל חי" ועל כוון להביא פסוק זה ולהדר
מן הפסוק את רוחי בקרבי ואשתרך כי מלת בקרבי יורה
שלפי פירושו שחוזר להקב"ה היה ראוי שיאמר את רוחי אם
תאמרך לזה כוון להביא פסוק זה אשר בידו להראות שאותו
ניצן הקב"ה ושכינתו בתוך האדם והנשמות הם חוטי של
שלהבות הנמשכת מלמעלה למטה ולוקח חיים את מ׳
הנשמות הנמשכו בהם לעולם וכיון שהקב"ה רוצה ליטול ס׳
סיוע מהנפש והרוח התחתונים מטלה שורש הקשור עמו
שלא ישפיע חיים לנפש ורוח התחתונים ויגוע האדם מיד
כמו רוחו ונשמתו אין יאסוף יגוע כל בשר יחד והאסיפה
הוא זה דקיימא שאוסף רוחו אין כוונת המלה בהנזק
וכונתו שישלך הרוח ההוא ויאספנו אין בו הרוח והנפש נ׳
נאספים למקום" ובזה מתורץ מלת בקרבי כי היא חוזרת
בין לנפש בין לרוח התחתונים מהקב"ה ושכינתו" והעברת
[illegible]

ובזה [illegible]

[illegible]

ומצוה המלכות [illegible]

ועתה אתחיל לבאר אלה השלה למעלה זו מ׳
משמות כנויי הספירות" והוא זה
את רבתי והיא רוחנית בסוד אות ביתך ה׳
הנשמה הרוחנית ראש לכל האלף
ביתות ונקרא א׳ לפי שהוא אחד ואמתי וראשון
[illegible]

בבתר [illegible]

[illegible]

ספר קנה [illegible]

[illegible]

את לבד פר [illegible]

[illegible]

ונ״ל כי יתבאר אח״ר שהיא בבחי׳ ג׳ אותיות בונה
שם כידוע וקם עולם ירמז כמנין
כתר נשארה אות א׳ כמנין שם ידו״ד העולה מ״ה וכללו
את כלם מילוי שם ידו״ד כנ״ל. וכבר כתבתי
הפירושים הידועים [illegible] לנפול במקום [illegible] עכ״ל
וכן קדם של שני תיבות אלו שהם את רבותי
קם אותיותיו פרה שחור ונמצא שם אהי״ה
ספר מקום מנין כנ״ל
כנגד העולה הכל כי כן שם שם אהיה בכתר והשאר
הזהב ב״ר רומזת ב״ן נשארו שם ת׳ כנגד ת׳ אלפין עם
עולמות הידועים בו והכלים ממנו כידוע. כנ״ל

וטעם היתחסות המלה הזאת בה״א אחרונה
של שם כי ידוע הוא ממנו
כי כשהאדם יהיה לבו בה׳ יהי׳ נשמתו
[illegible] שבקה בשכינה הנרמזת בה״א
אחרונה מאחר שהיתה לבקה בו בחיי׳ תהיה לבקה בו
גם במותו כמ״ש ואתם הדבקים בה׳ אלהיכם [illegible]
וקריאת בשם זה יי׳ אלהיכם היא השכינה כי כן [illegible]
בכל [illegible] אינו אלא אם יי׳ אלהיכם אך יי׳ אלהיך
וכמו שנא׳ כי יי׳ אלהיך אש אוכלה הוא כי היא המקבלת
המקבלת את הכל והיא תכלית הכל. עכ״ל:

מצוה ט׳

ט׳ אבר פי׳ לשבר עצם בכל מיני הקרבן
שלא תשבר הקרבן. וסוד מצ׳
מצוה זו כבר ידעת כי
העצמות היו נעבדים [illegible] הגבורה ע״י הקליפה
ונמשכים עד שנשתנה וזהו על הקדם
הקדמונים כי [illegible] הקדם היו מיוחדים לעבודתם
[illegible] והיבור וזהו טעם
[illegible] את שמם ורשע אותם שמם כמו ונעשה
לנו שם והודיע פי׳ סוד שם יתר מחשבתם
הרעה כי רק להפריד השכינה מן הבנין [illegible]
היו [illegible]
[illegible] בסוד [illegible]
[illegible]
העולם וכל עניניו וכל [illegible] האלהות [illegible]
[illegible]
[illegible]
כי הם רק להפריד מן הבנין [illegible] להפרדם מן
הבנין [illegible] וזה הסוד [illegible]

ויהי בנסעם מקדם דווקא נסעו מהמזרח
[illegible] כלפי השכינה [illegible] הבנין [illegible]
ר״ל שאמרו נגיס [illegible]
ודע כי דור הפלגה שאמרנו [illegible] היתה [illegible]
[illegible] אחד [illegible] שפה אחת ודברים אחדים [illegible]
[illegible] ויהי בנסעם [illegible] הקדש
[illegible] בבראשית כתיב ויהי בנסעם מקדם
[illegible] ולכן [illegible] מקום [illegible]
[illegible] היתה [illegible] למרוד [illegible] על
[illegible]
[illegible] דור הפלגה [illegible]
[illegible] לאחר [illegible] הם [illegible]
[illegible] לבנות [illegible] לאחר שהחרב [illegible]
[illegible] ידו [illegible] המקדש [illegible] כי יכול
[illegible] אשר יזמו דור הפלגה
[illegible] נבוכדנצר [illegible] דלהב
[illegible]
[illegible] בבבל [illegible] שנשאר
[illegible] בבל [illegible]
דור הפלגה [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ויהי [illegible]
[illegible] כדי [illegible] דור
הפלגה [illegible] על בל בבבל
והוצאתי את בלעו מפיו ולא ינהרו אליו עוד גוים [illegible]
[illegible] בלעו [illegible] מפיו [illegible]
כי כן [illegible] בספר הזוהר על פסוק [illegible]
[illegible] וז״ל [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] על בל בבבל והוצאתי את בלעו מפיו ולא
ינהרו אליו עוד גוים [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] והוצאתי את בלעו מפיו [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] עד לא אתא יעקב
[illegible]

כיון דאתא יעקב בעא קמיה דקב"ה א"ל מאחר דעלמא
אי ניחא קמך דלגמול בר נש בבי מרעיה תרין או תלת
יומין ולבתר יתכניש לעמיה ויפקד לביתיה ויתוב מחוביה
א"ל שפיר אנת הוא פיתגם בעלמא" הה"ד מה כתיב ביה ויהי
אחרי הדברים האלה ויאמר ליוסף הנה אביך חולה" אלה כתיב
מה דלא הוה לבר נש מן קדמת דנא" בתר דעביד לא ה
הוה בר נש דהוה ליה מרעין דלא מית עד דאתא חזקיה
מה כתיב ביה בימים ההם חלה חזקיהו למות" הה"ד מה
כתיב ויסב חזקיהו פניו אל הקיר ויתפלל אל יי'" א"ל אי ג
ניחא קמך דיתסון בני נשא מבי מרעיהון ויודון שמך ן
וישתמודעון ויתובון לבתר בתיובתא שלימתא וישתכחון
בני עלמא זכאין קמיך" א"ל קב"ה יאות הוא אנת תהא ם
פיתגם בעלמא וכך הוה מאי דלא הוה מקדמת דנא:
הה"ד מכתב לחזקיהו מלך יהודה בחלותו ויחי מחליו" ן
והשתא ההוא יומא אתחזר שמשא עשר דרגין" ואמרין
מרודך בלאדן הוה אכיל כל יומא בר"ש שעתי ונאים עד
תשע שעתי וההוא יומא נאים עד ד' שעתי כד אתער
אמא שמשא דקאים בד' שעתי אמר מאי האי" אמרו ליה
מהו" אמר דנהירא יומא חד והדרנא יומא" א"ל לאו הכי
אלא אלהא דחזקיהו עבד יומא דין תרין נסין" אסי לחזקיהו
מבי מרעיה ואחזר שמשא לעבדא דא" אמר וכי איכא
בעלמא אלהא רבא כל כך מאלהי" אמרו אלהא דחזקיהו" קם
וכתב כתבי שלם לחזקיהו מלכא דיהודה ושלם לאלהיה
ושלם לירושלם קרתא קדישא" לבתר אמלך וקם מכורסייה
ופסע תלת פסיען וכתב אחרנין שלם לאלהא רבא דבירושלם
ושלם לחזקיהו מלכא דיהודה ושלם לירושלם קרתא קדישא
א"ל קב"ה את אתה פסעת בגין יקרי תלת פסיען חייך מנך
יפקון תלת מלכין שליטין קוזמוקרטורין דישלטון בכל
עלמא והקדמאה מנייהו נבוכדנצר הוה" הה"ד מאי א"ל
דנא אנה הוא השם ה' הדבר: ובגין דא יקום מלכו אחרא
אחרא מנך ומלכו תליתאה אחרי וכו'" מה כתיב נבוכדנצר
מלכא עבד צלם די דהב רומיה אמין שתין פתיה אמין
שית" אמר נבוכדנצר צלמא דאתעביד הוה השם ה' ד
דהבא ימעט דכתב אנא אתעביד קלא דדהבא" והאמרין
ההוא יומא כניש כל אומיא ועממיא ולשניא למפלח
ההוא צלמא וכל מאנא דמאני מקדשא דהוה גלייף
ביה שמא קדישא ועייל ליה בתוכיה דההוא צלמא ן
ובההיא שעתא הוה ממלל רברבן עד דאתא דניאל וקרב
גבי ההוא צלמא ואמר אנא שליחא דמארך עלאה גזרית
עלך למפק מהכא אדכר שמא קדישא ונפק ההוא מ
מאנא ונפל צלמא ואתקבר הה"ד ופקדתי אל בבל
מפיו ולא יעברו עוד גוים" קם ר' יהודה ונשקיה על
רישיה אמר אי לא דא דאתינא בקושטייא הכא לא א
אשתמודענא כך והוו דחלין קמיה מההוא יומא" עבד'
ונחזור לענייננו ואז בטל הצלם ונשבר על כן קרא שמה

מצוה ט

בבל כי שם בלל יי' שפת כל הארץ וכו' הבן ודע עד
היכן הגיעה כוונתו של אותו רשע בהיותו בלם ודע גב'
שאחז"ל על פסוק רפאנו את בבל ולא נרפאתה למי שהבל
האומות יש להם אחיזה במרכבה בסוד ג"ה צדק מלבד
אותו הרשע" **ומה** שכתבתי לעיל כי הגיע הוא עומד
למדת הגבורה ע"י הקליפה **רע** כי זה גב' הוא
אתה ירבעם אשר חטא והחטיא את ישראל ע"י
שני עגלי זהב אשר עשה אחד כנגד **גדולה** כה
להמשיך משם ולהפסיק כחו מן הקן ה
האחרונה שהוא מבחוץ ירושלם" והשני כנגד מדת
הגבורה כי רצה שיתגבר הוא במלכות ושיהיה
המלכות אין כבח מדת הגבורה ומה
שעשה חוץ לירושלם כוון בזה לעקור המלכות מבית
דוד מפני שירושלם נקראת עיר צדק וגם כח מלכות
בית דוד שהוא מדת הצדק והוא היה כחו ומדתו של
דוד שנא' הן לצדק ימלך מלך" גם בית המקדש מכוון
כנגד כסא הכבוד והוא רצה לבטל כח מלכות וכסאות
המשפט שעל שהם כסא הדין וכסא הרחמים" ולכך
השמיט מחשבה לבנות מקום בית המקדש ומגזר
ירושלם וכמו שאחז"ל ויראו ישראל מירושלם ממקומם על
ירושלם והן האומות הקדמוניות שהם כחות ירושלם ע
שהוא עשו מקומות והגביה מחשבתו ונתנה למעלה
אל הגדולה והגבורה לעשות שני עגלים כנגדם ועקר ה
המלכות העליונה ממקום שיהיו למעלה כדי לבטל
ולעקר המלכות מבית דוד לעצמו ונתן חטא עד כי הכל
בנשיאות והפריד המיוחד ומזה קראוהו חכמי האמת
איש משחית והוא גזל אביו ואמו כי הוא גזל מן הת"ת
והכבוד הכח שלמעלה" ומכאן יתבאר כי הקליפה היה
בין למעלה כ"ב מעלות ירושלם הנה אלהיך ב
ישראל אשר העלוך וכו' ויאמר מה אתם מתכוונין לכחות
ירושלם הנה אלהיך הגדולה והגבורה שמקום כח השמים
להם" והנה ירבעם עשה בזה על לא השמעון אתי וכו'
ואמר הכתוב וישם את האחד בבית אל ואת האחד בדן
והיה ירבעם מתעה לישראל בזה ואמר להם שאין כוונתו
לעבודה זרה כלל אבל בשתוף ב' המדות להעלות ישראל
והיה מראה להם פנים שאין כוונתו לבטל ישראל מעלייה
הרגל אלא מפחד שלא יהרגוהו שכיון שאין ישיבה בעזרה
אלא למלכי בית דוד בלבד אם יעלו ישראל לרגל ויהיו הכל
רואים לירבעם עומד ולרחבעם יושב לא יקרנו לירבעם
כי לא יחשבוהו למלך" וכבר ידעת כי שמות הנרדפין ת
מורכבות ונוגעות על בית אל וכן שכתוב והנה יי' נצב
עליו אלך ובידו אלך וכתיב ויאמר הנה שם אלך
בקרב עמי ישראל לא אוסיף עוד עבור לו כלומר לא אוסיף
לעבור על פשעו אלך הוא קו הדין והמשפט הגבור ת
מתי בית דין של מעלה שהם ע"א למנין אלך וכתיב ב

בהדיה ונשמו במות ישחק ומקדשי ישראל יחרבו וקמתי על בית ירבעם בחרב והיה ראוי לומר במות ירבעם א׳ אבל הכוונה ונשמו במות ירבעם שעשאן כנגד מדותיו של יצחק ומזה נכתב ישחק בשי״ן כי אות השי״ן הוא אש והוא רמז למדת הגבורה וכן כתוב **בספר יצירה** **מ״ם** דוממת **שי״ן** שורקת

וכתב עליו הרב ר׳ אהרן ראש ישיבת בבל ז״ל המלך אות שי״ן באש ׳ ועד שם השי״ן היא רומזת אל יסוד האש כי השי״ן מגונה למעלה והאש מולדת השמים האש היא בגלגל והשמים קשורה בה והשי״ן עולה למעלה והשי״ן רומזת שאין העולם יכול להתקיים בזולת אלו הג׳ ר״ל אש ומים ורוח וזה שי״ן של תפלין וכל זה למוד ההתקשרות ג׳ עולמות ׳ עכ״ל ׳ ומ״ש מ״ם דוממת שי״ן שורקת קבלה בידי והיא כשתאמר המ״ם לקוראה בשפתיך באלם ׳ אמנם כשתקרא אות שי״ן בה כח על כל פנים להשמיע משמע קול וכל זה רמז כל אחת למדתה כי המים הם בחסד ומשמיע המיד בחשאי וזה איסור היין לכהן בשעת עבודה מפני שהיין יש לו הה׳ המשמעת קול כמבואר בזוהר פ׳ שמיני ס׳ יין ושכר וגו׳ שהוא אות שי״ן רמז למדת הגבורה הנקראת האש הגדולה והיא משמיע המיד לא יהיו אלא בהשמעת קול כמו שנודע מן המקובלים שאמרה בהם התורה ומכל חמשים שנה ישוב מלבא העבודה וכו׳ מפני שהגשם כחו ואין קולו חזק והבן: ולזה נכתב כאן ישחק בשי״ן כמ״ש ׳ וכיון שהיה שלום מה׳ מהנבא פורענות זה בבית אל כאן אמציהו שהיה כהן בית אל ונתן לו עצה שיברח משם ולא יתנבא עוד בבית אל כי אם בבית המקדש מפני שהנבואה היא לעקור הקדושה מבית אל ולהוסיף אותה בבית המקדש וזה״ש לך אל ארץ יהודה זה בית המקדש ואכל שם לחם ושם תנבא ובית אל לא תוסיף עוד להנבא כי מקדש מלך ובית ממלכה היא׳ מ׳ מקדש מלך הגדולה ׳ ובית ממלכה הגבורה עכ״ל והבן ׳

ספר הזוהר מצאתי בו לשון א׳ נאות לעניינינו ז״ל ירבעם חטא והחטיא ולאו מה דאמרו דוחי חובא בישא עבד ׳אמר ירבעם וודאי ידענא דהא אתר קדושה לא שריא אלא בלבא דכל עלמא ודא ירושלם אנא לא יכולנא לאמשכא להאי אתר הכי מה עביד מיד ויועץ המלך ויעש וגו׳ ויעש ב׳ עגלי זהב אמר הא אתר אחרא דיתמשכא מיד לגבי אתר וכל שכן בארעא דא דאתחזיא לאשראה בגויה אבל לא יכלא לאתלבשא אלא בדיוקנא דתור ׳ ההוא אתרא ׳ אלא באלהים הוו אינון אתעין דכ׳ בשר תמורה בגשם ׳ הכא לאו אינון הכי אינון אינון בשין אתלבשו כהאי חזי לון דכר ונוקבא אינון נוקבא הוא ביה ומנהון דכ׳ בואת הנוקבא שמה זרק א׳ אתמשכו ישראל אבתרהו יתיר דכ׳ וילכו העם לפני האחד עד דן ׳ ובג״כ הוא עלין חנו ומשיך לון ירבעם מאתר

קדישא והוה חובא עליה ועל ישראל ומנע ברכאן מן עלמא ועליה כתיב גוזל אביו ואמו וגו׳ ועד הוו עגלין ד׳ דהא לבושא קדישא דאתלבש סטרא אחרא שור איקרו כמא דאיתמר ׳ ולאו היינו תמתי לאו שור אלא עגל ׳ אלא ודאי כך אתחזי וכן בכל סטרן שירותא דלבושא זוטא איקרו והכי אוקימנא עכ״ל לענייננו ׳

וראיתי למקובל אחד שכתב ז״ל ואחר שהשגתי לכבוד קצת מן המאמרים אשר הרמו ע״י זה לבאות רואה אני להזכיר בכללם אשר קבלנו בחטא ירבעם בן נבט ׳ כבר ידעת כי עשה שני עגלים כנגד הקשה והרפה כי שתיהן נקראו שור ועגל כדעתנו ׳׳ל לנשמות ב׳ מלכויות אחת לאומות ראשונות ואחת לאומות אחרונות והם הקשה והרפה ׳ וחשב כי בעגין זה המלך מלכות בית דוד נגבה כי מלכותם דאחרונה כנגד מלכותם דדיקנא והוא לא נקרעה היות המלכות כולה שלו אך שיתחלק ׳ ומפני אשר היו כמה מישראל חכמים אשר ידעו כי עתידה מלכות בית דוד להחלק נשבעו לו פרס לחיים רבה ומפני שלא הוציאו מקשבו׳ ענין עם עשו כמה מישראל אחר מעשיו הרעים כי ה׳ הראה להם אותות השבועה וחשב כי הודו לו על כל מה שעשה וזה ירבעם חטא והחטיא את הרבים ולרמז מתנות כוונתו הרעה בעגלים נתן האחד בדן כנגד הקשה והאחד בבית אל כנגד הרפה הנקראת בית אל שהיא ביתו של האל הנקרא אל וכמו שנאמר בבל ביתי נתמן הוא ונשאם של זהב שהוא אדום כי שניהם דין כי מלכות זהב יאתה והוא השמאל ׳ ׳ והנה כוונתו היתה להרוס בין אומות לאומות קצף במלכות אחרון יהיו הכבדים לא יסורו מאתם ׳ אבל רבה שיסתלק השפע הרבה מן הכהנים ג׳ אומות אחרונות ׳ ובזה הסתלק הברכה הבאה מאותו של חסד ׳׳ל למלכות בית דוד וז״ש חז״ל כל הנהנה מן העולם הזה בלא ברכה כאלו גוזל אביו ואמו שנא׳ גוזל אביו ואמו ואו׳ אין פשע חבר הוא לאיש משחית ׳ חבר הוא לירבעם בן נבט ׳ כי סדר הברכה הוא שיבא השפע מהחסד אל העולמים ואז הוא מן העולם ועד העולם ׳ ודע כי בכל הספירות שייך הכלל או מעט או הרבה אך כי רוב הטובים במלכות הם טובים ואין ישנו כל הטובות ׳ ומפני כי המשפט לאלהים הוא הטובה בטובתים הוא מאתי עד עליון והוא בהסכמה עליונה ׳ וכן כל הטובה מאתים הם ובהסכמתה כי טוב וישר הוא ואין עול במשפטו ׳ עכ״ל ז״ל לענייננו ׳ ובזה נתבאר המצוה הזאת בחר היטב ׳ ומקבל חטא שיאיר עיננו במאור התורה ב׳ פשט דקשה גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך ׳ בילא

ר״ל הכבדים עם האחד והבא והעבשות הם הבא ודוד ׳ ואמו בזה ש׳ שיתחברו שלוחי עם האחרונים וזהו רמז מה שעשה ירבעם בזה עכ״ל

ומצוה הגבורה

ועתה אתחיל לבאר אלה השלש כנגד מדה
זו משמעות כינויי ספירת הכתר והוא"

אין סוף" א"ק: דע אחי כי חכמים
המקובלים ז"לה"ה נבוכו

בזה אם הא"ס הוא הכתר או לא" ונחלקו בזה רבים
הראשונים כי הא"ס הוא למעלה מהכתר" אך ל
המאמינים נקרא הכתר בשם זה ע"ד השאלה מפני
שהוא כמו א"ס לכך נקרא על שמו"

וראיתי להביא מאמר אחד מספר ה'
התקונים והב' המקובל האלהי
כמוהר"ר משה קורדווירו זלה"ה
הפלו בספרו (פרדס) יתבאר כי הא"ס הוא למעלה
מהכתר וז"ל פתח ר"ש ואמר ראו עתה כי אני א'
אני הוא ואין אלהים עמדי אמר חבריא ש'
שמעו מלין עתיקין דאנא בעינא לגלאה מאי נייהו
דאמר ראו עתה כי אני אני הוא ואין אלהים עמדי דא
איהו עילת העילות עילה על כל עילאין עילה מאין ע"ב
עילות דלא יעביד חד מאין עילות שום עובדא עד
דנטיל רשותא מההוא דעליה כמה דאוקימנא לעיל
בנעשה אדם נעשה על תרין איתמר דאמר לה ל'
לההוא דלעילא מניה והוא דלעילא מניה לא עביד
מדעם עד דנטיל עצה מחבריה" אבל ההוא דאיקרי
עילה על כל עילות דלית לעילא מניה ולית לתתא שוה
ליה כמ"א ואל מי תדמיוני" ובו' ואל מי תדמיון א' אמר
ראו עתה כי אני אני הוא ואין אלהים עמדי דנטיל עצה
מניה כגוונא דההוא דאמר ויאמר אלהים נעשה אדם
עכ"ל" הנה כוון במאמר הזה הקדוש ע"ה להודיע ב'
במעלה הזאת שמעלת הא"ס על נאצליו שהם צריכין
החתן ליטול עצה מן העליון כי הוא צריך שמפני מעלתו
המשפיע עליו ולכן הוא אמר נעשה אדם כאומר המשפיע א'
ואני אתנשל נעשה אדם עשוי ע"י שניהם והעליון עדיין צריך
להיות נשפע מעילתו כי אין בידו היכולת ג"כ אבל אין סוף
ב"ה אינו צריך לאמר למולתו נעשה את אני אני הוא ואין ש'
אלהים עמדי ר"ל בסיוע שני" לא התחתון שאין לו לאומר
שוה אין ולא עליון שאין עליון זולתו כי הוא למעלה מכל
הנאצלים" ואמר עילה על כל עילאין עילה מאין עילות
כיון לבאר לנו שהשם שהוא נקרא עילת העילות הוא משני
פנים הא' מפני מלשון עליה והכוונה שהוא למעלה מכל ה'
העליונים ואין הכוונה בעליית מקום חו שאין דבר נבדל
במקום באצילות כ"ש במאציל אך ע"י מעלות עליית מעלה
והרוחניות והיכולת" והפי' השני הוא מלשון עילה והכוונה
הוא סבה ועילה לכל העילות שבמעלות והנה נתבאר ה'
הבדל שני שנבדל א"ס המאציל ב"ה מן הנאצלים" ועוד

הבדל שלישי והוא כי לכל הנאצלים: הנאצלים יש להם
שם משמעות הקדש שהוא מגבילם אשר בו יקראו ה'
הספי' והנאצל ההוא כנגון אהיה בכתר יה בחכמה
וכן לכל שאר הספי' וכן שם בן ד' הוא כל האצילות כולו
שאין כן בא"ס המאציל ב"ה שאין שם ונקודה שנוכל לגבולו
בה ולא מדה שהגבלהו ולא נמצאו לו שם לגבולו אלא
מחוייב המציאות ואף כי הוא מחוייב במציאותו מפני
שאי אפשר לעולם בלא מהוה הויתו שהוא ומחיה לכל
הנמצאים ומשם זה יתחייב מציאותו ומפני שאין שם
שיגבילהו לכן נבחרהו מחוייב המציאות" עוד ייחסו אין
שם אין סוף והטעם מפני שאין לו סוף ותכלית
כי הדבר המוגבל בשם יש לו סוף ו'
והאלהים מפני שאין לו סוף אין לו שם שיגבילהו ולכן קרא
המקובלים אותו בא"ס" נמצא שהמאציל ב"ה אין שום ה'
תואר וכנוי ודבר ומאמר וסתר ורעיון יספיקו לציירו
ולהגדירו ולרמוז אין כי הוא מרומם ונעלם מכל זולתו ואין
כבודו להתחלל בנבראים המוגבלים אך בסידור הספי'
שהן מנגלותיו ואין בזה הסידור פנים ולא סלוק השגחה
כלל" אך מהכרח הלמוד לדעת חיוב מציאותו יתואר
על דרך השאלה" עלת כל העלות" וסבת כל הסבות
ונתיקא דכל עתיקין" ונטירא דכל ונ' וסתימא דכל וכ'
ודומיהם הרומזים על העלם המוחלט ואינם מגבילים
ומתארים אותו כלל: והשמות האלו עתה יורשו עד
הקדימות המוחלט והכח המופלג על כל בעלי כח:
והנה התארים האלה ואין סוף עמקם משניים יורו עליון
ומשונים על כתר עליון מפני שא"ס נעלם בתוך
וכן אמרו
בתקונים אדון יחיד ש'
שליט על כלהו מופלא ומכוסה ב'
בכתר" ואמרו כתר עלאה אע"ג דאיהו אור קדמון א'
אור בה אור מאלהין אוכמא איהו קדם עלת העלות
והנה במקום אחר אמרו בזוהר ת' בראשית ח"ל ב'
בראשית ב' ראשית היא חכמה
וכן דאיהי תניינא לחושבנא דאיהי ראשית דאיהי
כתר עלאה עמירא הוא קדמאה ועל דלא עייל ב'
בחושבנא תניינא הוי ראשית כגון דא ב' ראשית עכ"ל
פי' הוקשה לו שבית בראשית גדולה להורות שהיא
שתותית בלבד" ועוד שהיר הוה מצי לומר
ראשית בלא בי"ת ואני הייתי מבין מי ברא את הבינה
הנקראת אלהים הנה הברא אותה היא ראשית חכמה
ובדבריו שתי ההערות אחת היות הבית במנין נוספת
שנראה לבא ענין" והשנית היותה רבתי מורבריוס
אכן עתה שלא בזה הבית התחלה אך שהחלה רומזת על
החכמה למדרגה שהיא שנית באצילות" ומלת ראשית
לבד נב' רומזת לחכמה כבאמרו וכן מהר"ם מרובנלו
בהרכבתם" ולעולם שהוכנס בקדמין כון להתבוננה

מצוה ט׳

שהן קדומות במעלה שהיא חכמה קדומה ונקראת ר״
ראשית הואיל ואין השגה בכתר כלל: אמנם אינה
ראשית מנין את ראשית חכמה ״ אמנם הואיל כי שתי ר״
ראשיות הללו ראשית אחת ״ ובית דבתי שהיא לקורותיה
שאמרנו כי חכמה שהיא נקראת ראשית אינה את שניה
לנאצלות והכתר הוא ראשון וזו נקראת ראשית ממנו ש׳
שהכתר הוא עלמא טמירא ואינו מתגלה ולא נכנס בגדר
ההתפשטות עם שאר המאמרות הנאצלים אל הבריאה
ובזה דווקא הוא שאינו מכללם אבל הוא במנין הספירות
לפי שמנין הוי ראשית זו חכמה כי היא תחלת הגלוי הא׳
לומר כי החכמה ראשית ״ והכתר ראשון ״ ואין סוף ה׳
קדמון שאין לקדמון יחס עם הנבראים במספר שהם
נאצלים בזה לסדר זמנים ״ והא דאמרינן בין קדמון
לראשון דווקא ראשון לגבי שני שאין לקדמון יחס עם
השני כלל ״ אבל ראשון לגבי אחרון היינו קדמון לגבי
שני ״ **עוד** פירוש אחר בית דבתי חכמה ש׳
שבכתר עולה לראשית חכמה במקומה ״ ו׳

ועוד אחרו בתיקונים השם **כתר** ״ מואלין
חכמה ״ **בינה** לבא
ובה לב מבין ״ יהין דרועין **חסד**
וגבורה ״ גופא **עמודא** דאמצעיתא ״
והוד ״ תרין שוקין **נצח**
יסוד אות ״ **שכינתא** ענבל
חות דינה

הא שהכתר עליון הוא בכלל הספי׳ וראש להם ״ ואין ד׳
בוא להכנס במנין העשר את הדעת ״ והקדים ב׳
במאמר עם הבינה למקום ראיתו לא כן בשאר ה׳
הואיל ויש לו בזה ראיה מן המאמרות ״ וכן עשה ב׳
ביסוד ומלכות שיש לו בהם ידים מוכחות ״

עלה בידינו מזה שאין סוף בה׳ אינו הכתר אלא
הוא סבתא דכל סבתין ועמירא דכל טמירין
ואין קץ וסוף לרוממותו ואין דבר שיכילהו ״ והטעם ש׳
שיתיחס עם זה בכתר לטעמים כי **הכתר** הוא
כמו לאחר ר״ל כמו הראשון העליון שאין כמלך
אחר למעלה ממנו ״ ולפי שאין סוף רוכב עליו ו׳
ומתעלם בתוכו נקרא גם׳ אין סוף ״ ולא יקרא כן אלא
מצד הבחינה העליונה המתאחדת ומתדבקת בא״ס
עכ״ל ״ ומעתה תבין למה נקרא הכתר אין סוף ״

ופי׳ אי״ק דע כי המתחלים פי׳ אם אין **א״**
אין ד׳ ״ ואם אין יוד אין **ה״** וזה
במוד כהן לוי ישראל ״ כמוש בס׳ שנה אוה׳ בבחור
מצוה ראשונה ענ״ש ״ ולזה ישראל חייבים להשלים ב׳
בכל יום מאה ברכות ומן המאה יתן עשרה לכהן ל׳
לוי שהוא מעשר א׳ ״ והלוי יתן א׳ לכהן מעשר ״ אכ

אם אינם משלימים ה׳ ברכות בכל יום הכתר שהו׳
הכהן לא יתן שמנו לוי שהוא **החכמה** ולאין
שמנו **לבינה** שמשם יונקים ישראל וזהו
סוד **אי״ק** אם אין ק׳ אין יוד ואם אין יוד
אין א׳ ״ **פי׳ אחר** אם אין ק׳ פי׳ מקום כי היא
נקראת מקום כלומר אם אין ישראל שומרים תורה
שבעל פה שהוא כינוי למקום לא יבא שמנו מהחכמה
העליונה שנקראת יוד והיא תורה שבכתב ״ ואם אין
תורה שבכתב אין אלף שהוא **כתר** וזהו אי״ק כי הא״ף
הוא אל עלם הנקודה בבראשית באחדותה נקודה
שוה שאין בה גלוי ״ ומתפשטת מעלם אחדותה י׳ נקודות
שהיא נכללת מעשר ועשר נקודות אלו הם לגבי אל
הנקודה האמצעית ״ ועוד עשר נקודות אלו מתפשטות
ונכללות כל אחת מעשר והם מאה ״ ואותם המאה
הם לגבי אל העשר נקודות כי ערך הא׳ אל העשר
כערך העשר אל המאה ״ וכמו שהעשר הם עשיים
מורכבים אל השורש ״ כן המאה הם עשיים מורכבים את
שרשם שהם לגבי אל השורש וזהו כהן לוי ישראל במוד
מחנה ישראל לגבי אל מחנה לויה ומחנה לויה לגבי אל
מחנה כהונה דהיינו מחנה שכינה ״ וזהו כהנים ב׳
בעבודתם ״ ולויים לשירם ולזמרם ״ וישראל במעמדם
והיינו סוד כתר נקודה אמצעית מתגלה בחכמה
וחכמה מתגלית בבינה ״ נמצאת הבינה לגבי אל ה׳
החכמה והחכמה לגבי אל הכתר ״ וערך זה גדולה
גבורה ת״ת ״ וערך זה אל נצח והוד יסוד ״ וערך זה אל
כתר ת״ת ומלכות עכ״ל ״

ודע כי במוד **אי״ק** הוא סוד ההיכל שנעשו בו
הקדמונים ״ וזהו ״ **דע** כי הנמהם
הם נשואים בעולם ובל מקרה אינן קיים בלתי
נושא ואינו מתקיים בו העולם אבל הוא מתקיים מכח
העולם ולכן חכמי המחקר הודיעו כל אחד מן השירה
בתכלית הרוחק ״ ואמנם המקובלים ז״ל יחסו לשירה
הנמהם בלתי נוספים כמו השמש והירח כי השמש
הכדור ממנה לו מאור גדול והירח נקרא שמש ״ וידוע כי
הירח בלתי דבר נוסף אל הכדור וגם להם ב׳ שמות והם
הנמהם בלתי נוספים ואלו הנמהם קראום המקובלים
בשם א׳ כלל והוא לשון ספירות ור״ל שהשכל האנושי
יספר שבחי השי״ת באמצעות הספירה שהם הנמהם
בלתי נוספים לכן יש לנו לצייר לך ציור אחד מכח
האותיות כדי שתבין מהו היכל מאחר שהם דברים
בלתי נוספים מהו הציור שיכול אדם להצייר
והמעשה שיוכל אדם לעשות

דע כי השכל האנושי אינו
יכול להשיג אלו הענינים
האלהיים אלא בכח צורת האותיות ביה״א ״ כוז׳ ה׳:

א ב ג ד ה ו ז ח ט י"
י כ ל מ נ ס ע פ צ ק"
ק ר ש ת ד ם ן ף ץ א"

הנה הם יקח אות מכל שורה המתחלת איק בכר גל"ש רית ו"ג ובראשם איק מתחלפת למטה ובסופם ג"ב איק מתחלפת למעלה:

ודע לך אחי כי י' אחדים ראשונים הם עשר מעלות שכליות אלהיות שהם מעין ויחוד ב' הכל והם ספירות. והעשר העשרות הם עשר בכלל אמנם אינם רק תשע בפרט והם תשע מראות שראה יחזקאל ע"ה העשיר קדש לי"י. והוא שלא דבור הנקרא שכינה שכן רת"ש של ט שע"ב בנימנו השכינה. ועל זה אמר בעל ספר יצירה עשר ולא תשע כי אמנם שהשלא דבר בכלל ובפרט שהוא מן העשר מעלות שכליות שהם האחדים וגם הוא אחד מן העשר מעלות שכליות והם אותם שראה יחזקאל ע"ה הנקרא כבוד שני וגם הוא שותף עליהם כי מלא כל הארץ כבודו והוא בכל והכל בו והוא שאמר עשר ולא תשע שלא תפריד הכח מעולם העליונים הנבדלים. וכבר אתה יודע כי ק' הוא א' אם כן אמרתי שהוא מיוחד עמהם אין לו שיתוף עמהם אלא כשיתוף אות ש שהוא י' והוא אחדים והוא עשרות וע"ז אמר נ"כ בעל ספר יצירה. ולא אחד עשר שלא תחשוב שיתוף היו"ד שהוא ממדרגת האחדים עם תשע המראות שראה יחזקאל ע"ה כי אלו הם דברים נבדלים. והשלא דבור הוא היחיד והוא כח הנאצל לכן אותם שנכנסו בפרדס לא השיגו מעלת חכמתם אלא במדרגת העשרות וראו היו"ד שהוא בכלם הנזכר ואמרו שגם ק"י מכלל המראות שראה יחזקאל וכאלו חשבו שהוא דבר נבדל לא הבין א' מאמר בעל ס"י. ולא י"א וגם י' ולא ט' כי הפריד אותה מן הייחוד וזהו הקצץ גמור. והמשכיל אחרים הבינו יותר כי עשר מעלות האחרונות שהם המאיות הם ב' בבחות הנפשות וגם כם יה' והשמשתי בכלל והוא אות ק' כי הוא אחד והוא מאה. ואותם שלא השיגו חכמתם רק במדרגה הזאת הבינו יותר אם בלא לחשוב באות ק' שהוא ממדרגת המאיות לא חשבו שגם מן מדרגת האחדים היא כי הוא בכל והכל בו והוא מקומו של עולם ואין העולם מקומו. אמנם במדרגה ראשונה רוב הטועים שחשבו שגם הש"ב שהוא היו"ד ש שהוא בכלל ט' מראות שראה יחזקאל וחשבו דבר נבדל ר"ל דבר מורכב מאחדים ומעשרות וזהו הקצץ

שהפכו במרכבת יחזקאל ע"ה לחשוב שגם ק"י בכלל ולא ידעו שק"י קדש לי"י וקצצו העשירית מן הקו שכלות וכו'

ונ"ל אני המחבר כי איק ובמעלתה. כזה

איק את יוד קוף שלש תבח

ואותיות הבח הם אותיות כתר כי הכ"ל והבן על הבח הם של כת"ר. והאיות מתחלפת בה"ש בספר בהיא זו שהיא אח"ה בד וה זש חר. הנה לך האותיות מתחלפת בריש ונעשו לאותיות איק הם אותיות כתר. וכן ואותיות איק בעצמם מתחלפים באותיות כת"ר ג"כ והם

א מתחלפת בא"ת ב"ש על דרך כי ג"ש כ

י מתחלפת בא"ט ב"ח של אטבח וגו' י"ת ת

ק מתחלפת בא"ב ג"ד שהקוף סמוכה לה ר

הנה לך אותיות אותיות איק הם אותיות כתר. ועוד הבח בהיפך אותיות הם אחתך וידוע מה שכתבתי במעלה י' לעיל במשנה יוסף פרק כי שם זה הוא מורה על הפרנסה וידוע כי ה' הפרנסה אינה בחה כי אם מלמעלה מהיו"ד והכתר שנאמר בה פותח את ידיך ל' תיבה ידיך אלא יודיך יו"ד בראשונה ויו"ד באחרונה. ומה שהם אתך שהוא מ' מנין איק כמ"ש: נמצאו אותיות איק ראשים יהיו בכתר

ועוד איק עולה בחשבון כזה את את יוד את יוד קוף בחשבון ובזה כמנין כתר. אחד. ש' שהכתר נקרא אחד כמ"ש בס' אחד מה אתה סופר. ואת"ה שזה נאמר על אין סוף בזה כבר ביארנו לעיל במעלה זו שהכתר ג"כ נקרא אין סוף ועוד אם תמנה את יוד קוף בזה עם כללם שלש כמנין י"י אחד. וידוע כי הכתר נקרא י"י אחד. זה מה שנראה לענ"ד

ובאה מעלה זו של איבוד ע"ז באות א' של איק נ"ל הטעם בזה כי ידוע הוא מה שכתבתי לעיל כי אות א' הוא הכתר שהוא נקרא עתיקא קדישא. וידוע כי ב' בזמנה שעתיקא קדישא מתגלה הקליפות כלם מתבטלות ואין להם קיום והעמדה והתפשטות ב' בעולם ובגופים בנוקבא דתהומא רבא. ויום ה' הכפורים יוכיח שבו מתגלה עתיקא קדישא ואין שם ש' שטן ולא פגע רע. וראיה לזה שבו נסתלקו ג' עמוד

עולם כמ״ש לקיים במעלת השבת סי׳ מ״ה בשנה׳ ע״ש
ויום השבת הקדושה מתפשטת בעולם מעשר
שקדש היום ערב שבת ובאותה שעה הטמאים ו׳
והמקטרגים כלם נכנסים כמובא דתקונא רבא ואין
יוצאים משם עד מוצאי שבת בשעה שמבדילין ו׳
ונבדלים מאור הקדש כמבואר בזוהר בבמד׳
מקומות ואיני מביא כי אם מאמר א׳
וז״ל וההוא שלהובא איהו מסטרא דימינא ובגין דאיהו
מסטרא דימינא אתעבר להאי מדורא ואתעביד ליה לנוקב׳
דתהומא רבא ויתיב תמן עד דנפיק שבתא כיון דנפיק
שבתא איצטריך להו נהורא דישראל לברכא על אשא ו׳
ונפקא ההוא שלהובא בברכתא ד׳ להתא ושלטא על ההוא
מדורא כל ההוא ליליא ואתכפיא ההוא מדורא עכ״ל
(עניינו) ולעתיד לבא הקליפות כלם מתבטלים ופי׳
מתבטלים ר״ל יהיו נכנסים בקדושה ויתבטל הכח שלהם
ויתפשט הקדושה במקומות כלו ותתבטל ע״כ מן העולם

ומצאתי בכתבי הה״ר אברהם גלנטי זלה״ה בחור
ענין זה אם לא כלו מקבלתו וז״ל וסוד
הבדלה הוא והמבדיל בכל העולמות דכיון שכל
העולמות מתעלים מוצ״ש בכל מוצ״ש יש סוד
הבדלה וכן בבחינות פרטיות מהם שהם בעולם מ׳
מוצ״ש ומוצ״ש מוצ״ש ואחר בבחינה פרטית זו יש בה
סוד הבדלה בכבוד מלכה זלה״ה כאידרא על ההוא דאמר
ובלהו הבדלהין יהבין חבר למבדיל יתיר ועוד יש בה אחד
מן החברים שא׳ שכבר מלכה מלכה כי הוא ראשון להודות
לכון המרומים על כל ברכה ותהלה והיה שכבר שכל
הקושיות מכלהו הבדלהין נקבצים אליו ואין להם רשות
לכנס מכלהו״ן והוא פלא וכבר הקדם בקבלה ר׳
הכהן ז״ל שאחד הקליפות הקשות יש להם סוד הבדלה
נוגה בקדש והנה השביה דנשאו הקבר בשעת המבדלה
בשעתיה דילה כדכתי׳ ונתן ה׳ שזיב בהגנתו להורה
לפי׳ רשעים בחייהם קרויים מתים דמפיק רישייהו
שהוא נגוז ונושא בקדש ונשארה קומתם מופסקת מן
הקדושה בסוד ההבדלה שכן היכל לבנת הספיר ל׳
נוקבא דתהומא רבא ובפרק שלח ערוגה תנן מ׳
מוליכין הראש אבל הגוף דבר ר׳ אליעזר בסוד הקדושה
השניה להשתכבב למטה לקדש המקומות כלו ר׳ ע׳
שקיבל אחר הגוף אבל הראש בסוד הקטן המסור (ב)
וידוע כי שער המוחין דבי׳ הקליפה ובגדול קומתה כב—
אינהו ושמטיה נבלעים בשרשם הוא הראש הנגוז כ׳
כאמור שעל סוד זה יתמוה כמין חומר מסוף וראש פ׳
פתנים אכזר הוא הוא כמוס ערוה פתנים במלכותי כי
הנה אכזר משתמש אך זר למעשה הזרות במקום ג׳
נשיזה כי שם נכלל בטוב וכותן הודאה לפשח דבלהו
השין ואולם אין בהבדלה בחינה קרובה א׳ הגשי יותר
מהשפה ובו רוחו ונשמתו אין יתסוף השורש להעולם ה׳
הבאות המתפשטות כל ימי השבוע וזה טעם נחלק
מה שנאמר בפסוק ויאהב יצחק את עשו כי ציד בפיו
ואם אהבת הצדיק לאותו רשע לסבת היותו שהוא גבור
את שמו ואת כל העולם כלו כי ראה הנביא עם הקליפה
כלה הולך בשרש הוא כ״ד בחי׳ בגו פגירה ונגוזה
בתורתה דהכיך בהבדלה ראש פתנים שזכרנו והוא ט׳
טעם פתנים ולפי׳ יוכל לקנות במלכותי כי מבלבל ה׳
הקליפות האחרונים שאינם עתידים להתפשט עוד הוא
ראש פתנים זה ונשיזתו לעולם שם הוא מתוייבת כי
המקומות לא יעבר לגמרי והוא מעיד על מלכותו בכל
מושלה לקדש את הכל בקדושתה עכ״ל מהרב מ׳ אכסם
מן מאחרון הנז׳ והוא כאמור ומרח עכ״ל
ולפי שעכשו ולענין לבא עד גלוי שהיא קידוש הש׳
מתבטלים לכך באה מצוה זו הרמוזה בביטולם
באות א׳ הרמוזה בשתיקה קידוש כנז״ל
ובזה נתבאר מצוה זו ואלה בכוי השמות שלג
ומהא ואל שיתנה לבא בתורתו התמידה ויאיר ע״
עינינו בה כמש״ה דקשוט לעיני ואבינה שלאור
מתורתך אמן

מצוה

י׳ ללמוד

פי׳ ללמוד תורה וללמדה שנא׳ בפרשת ואתחנן ושננתם לבניך וכו׳ ואחז״ל ושננתם שיהיו ד״ת מחודדין בפיך שאם ישאלך אדם א׳ תאמר בקש׳

וסוד מצוה

זו הוא דע כי מפני מה נקראת תורה זה השם מפני שהיא מורה דרכי חיים לכל העולם: ויש בה פשט ודרש ורמז וסוד והתורה הזו דומה בבנין צורת האדם שהוא כמין דוגמא של צורה העליונה הקדושה שיש ב׳ באדם ב׳ פנים שהם פנימיים וחיצונים כמו שכתבתי בהקדמה של זה החיבור עש״ה וסוד שירת בשלח אז ישיר משה הוא סוד פני ידיו של הקב״ה ושירת ה׳ האזינו הוא סוד אזנו של הקב״ה וסוד אז ישיר ישראל הוא סוד הברית ומצות עשה סוד זכר ומצות לא תעשה סוד נקבה שהיא מלכות לפיכך נקראת תורה מפני שמורה דוגמתו של הקב״ה ואשרו ואשרי אלקיו מי שיודע לכוין אבר כנגד אבר וצורה כנגד צורה בשלמות הקדושה ולפי שהתורה היא צורתו ית׳ צוה ללמדה כדי לידע דוגמתו של צורה העליונה הקדושה כמש״ל

ספר הזוהר ז"ל ושננתם לבניך כד"א חנוך ט'
שננתם דבנוי בר נש לחדדא
מלי דאורייתא בליה כחרבא דאיהו שנא בתרי סטרוי
בגין דייעול לחדדא באורייתא ולא ישתכח בליה ב"
בטפשותא "ודברת בם ולאבר מושבותיך אלא בבני בר
לאתנהגא בהיה בהו ולאתנהגא בהיה דלא יסטי לימינא
ולשמאלא "ובלכתך בדרך לאתנהגא במלי דאורייתא ז'
ולאתקנא בהיה בהו כמאן דאתתקן ולדברא בהיה ב"
באורחוי דאורייתא ומאי איהו כמא דיעקב לדורון ל"
לקרבא "לצלותא" ולצלותא בגין לצלאה למאריה ועולא
מעמון מלי דאורייתא "ובשכבך לשכבא בהיה בפיקודין
דמאריה בקדושה בענוה דלא ישתכח חצפא לקבלא
דמאריה" עכ"ל (משפטים) **ועוד** במקום אחר וז"ל
רע"מ פתח הנצנים נראו בארץ" הנצנים אלין
עובדא דבראשית נראו בארץ אימתי ביום השלישי דכ'
ותוצא הארץ כדין נראו בארץ" עת הזמיר הגיע דא יום
רביעי דהוה ביה זמיר עריצים מארת חסר" וקול התור
דא ביום חמישי דכ' ישרצו המים וכו' למעבד תולדות
נשמע דא יום ששי דכ' נעשה אדם דהוה עתיד ל"
למקדם עשיה לשמיעה" כתיב הכא נעשה אדם" ו'
וכתיב התם נעשה ונשמע" בארצנו דא יום שבת
דאיהו דוגמת ארץ החיים שהוא עולם הבא עולם ה"
הנשמות עולם הנחמות" הנצנים אלין אינון אבה"ן
דעאלו במחשבה ועאלו בעלמא דאתי ואתגנזו תמן"
ומתמן נפקו בגניזו ואתטמירו גו נביאי קשוט מתיליד
יוסף ואתטמירו ביה עאל יוסף בארעא קדישא ונציב
לון תמן וכדין נראו בארץ ואתגליו תמן ואימתי אתחזון
בשעתא דאתגלי קשת בעלמא דהא בשעתא דקשת
אתחזי כדין אתגליין אינון ובההיא שעתא עת הזמיר
הגיע עדן לקצץ חייבין מעלמא "אמאי אשתזיבו בגין
דהנצנים נראו בארץ ואלמלא דנראו לא אשתארון ב"
בעלמא ועלמא לא אתקיים" ומאן מקיים עלמא וגרים
לאבהן דאתגליין קל ינוקי דלעאן באורייתא ובגין אינון
(בגין דעלמא עלמא אשתזיב לקבליהון עכ"ל (עיי"נ):
ועוד בס' נידי בפ' פקודי וז"ל תמן סמכין לסטרא
דרום אינון שבכנא עזיזיא ואינון ממנן על
הספר אמי ממנא אחרנין ואין אתממנן על קלא דהבלי
דינוקות דלעאן באורייתא לקיימא עלמא ואין נטלי
ההוא קלא וסלקי ליה לעילא וכל הבל והבל דאינון ינוקי
דלעאן באורייתא לקיימא עלמא אתעביד מניה רוחא חדא
וסלקא ההוא רוחא לעילא ואתעטר בעטרא קדישא ו'
ואתמנא נטורא דעלמא וכן כלהו" וכן תמן ממנן דלסטר
מערב ממנא על הספר אמין כל חד וחד אין אתממנן לאכרזא
בכל הויין דבל אינון דמשתכחין בכייהו מאורייתא וסלקין לון ד"
דלא ילעון בה כדין נפקי כל אינון ממנן ומכרזי ואמרי ווי ל"

לאבייהו מאולפא דעלמא דאתי עכ"ל" הנה שהשגי"ח מ'
מתקלס ומתעלם כשהקטנים שהן בגיל שנה' מפי
עוללים ויונקים וכו' ואומר שהם מעולין בפסוק מפני
שאינם יודעים לקרות הקב"ה אוהב אותם שנא' ודגלו
עלי אהבה אל תקרי ודגלו אלא ודלוגו" ודגלו עלי בגימטריא
מאה וחמשים והשנה כמנין קטן" **וכן** חייב אדם
ללמוד לבנו כי מעלת האדם [illegible]
בתורה גדולה מאד ושכרו גם גדול עד מאד" כי כן מ'
מצאתי **בזוהר** ז"ל רע"מ פתח ואמר ואשים דברי בפיך
כמה חייבא לבר נש לאשתדלא באורייתא
יממא ולילא בגין דקב"ה ציית לקלהון דאינון דמשתדלי
באורייתא וכל מלה דאתחדש באורייתא על ידא דההוא
דאשתדל באורייתא עביד רקיעא חדא" תנן בההיא ש'
שעתא דמלה דאורייתא אתחדשת מפומיה דבר נש ה'
ההיא מלה סלקא ואתעתדת קמיה דקב"ה וקב"ה נטיל
לההיא מלה ונשיק לה ועטר לה בשבעין עטרין גליפן ו'
ומחקקן ומלה דחכמתא דאתחדשא סלקא ויתבא על
רישא דצדיק חי עלמין ומשא מתמן ומשא בשבעין ש'
אלף עלמין וסליקת לגבי עתיק יומין וכל מלין דעתיק י'
יומין מלין דחכמתא אינון ברזא סתימאה עלאין וההיא
מלה סתימאה דחכמתא דאתחדשת הכא כד סלקא א'
אתחברת באינון מלין דעתיק יומין וסלקא ונחתא בהדייהו
ועאלת בתמניסר עלמין גניזין דעין לא ראתה אלקים זולתך
נפקי מתמן ושטאן ואתיין מלאן ושלמין ואתעתדו קמי
עתיק יומין" בההיא שעתא ארח עתיק יומין בההיא
מלה ונחת קמיה מכלא נטיל לההיא מלה ואתעטר לה
בתלת מאה ושבעין אלף עטרין ההיא מלה טסת וסלקא
ונחתא ואתעבידת רקיעא חדא וכן כל מלה ומלה דחכמ'
אתעבדון רקיען קיימין בקיומא שלים קמי עתיק יומין
והוא קרא לון שמים חדשים שמים מחודשים סתימין
דרזין דחכמתא עילאה וכל אינון שאר מלין דאורייתא ד'
דמתחדשן קיימין קמי קב"ה וסלקין ואתעבידו ארצות
החיים ונחתין ומתעטרין לגבי ארץ חד ואתחדש ו'
ואתעביד כלא ארץ חדשה מההיא מלה דאתחדשא
באורייתא ועל כתיב כי כאשר השמים החדשים ו'
והארץ החדשה אשר אני עושה עומדים לפני וכו' עשיתי
לא כתיב אלא עושה דעביד תדיר מאינון חדושין ורזין
דאורייתא ועל כתי' ואשים דברי בפיך ובצל ידי כסיתיך
לנטוע שמים וליסוד ארץ השמים לא כתיב אלא שמים
א"ר אלעזר מהו ובצל ידי כסיתיך "אלא בשעתא ד'
דאתמסרת אורייתא למשה אתו כמה אלפי דמלאכי עלאין
לאוקדא ליה בשלהובא דפומהון עד דחפא עליה קב"ה
והשתא דההיא מלה סלקא וקיימא קמי קב"ה איהו חפי
על ההיא מלה וכסי על ההוא בר נש דלא אשתמודע
לגבייהו ולא יקנאון ביה עד דאתעביד מההיא מלה

מצוה ז׳

שמים חדשים וארץ חדשה הקב"ה ובצל ידי כסיתיך
מאן אתכסי ואתכסיא מעשה בגין לתשלומא עלמא הקב"ה
לנטוע שמים וליסוד ארץ כמא דאיתמר " ולמימר לציון
עמי אתה ולמימר לאינון תרעין ומלין דמתקיימין אין על
אין עמי אתה אל תקרי עמי אתה אלא עמי אתה למהוי ע׳
שותפא עמי מה אנא במלולא דילי עבדית שמים וארץ
אוף הכי את" זכאין אינון דמשתדלי באורייתא " ואי תימא
דמלה דכל בר נש דלא ידע עביד לה " תא חזי דלאו
אורייה אוהי אורייתא וחדש מלין דלא ידע על בורייהון כ׳
כדקא יאות ההיא מלה סלקא ונפיק לגבי ההיא מלה איש
התהפוכות ולשון שקר מגו נוקבא דתהומא רבא ודלג חמש
מאה פרסי לקבלא ההיא מלה ונטיל לה ואזיל בההיא מלה
לגו נוקביה ועביד בה רקיעא דשוא דאקרי תהו וטס בההו׳
רקיעא ההוא איש התהפוכות שיתא אלפי פרסי בזימנא חדא
כיון דהאי רקיעא דשוא קיימא נפקת ההיא אשת זנונים ו׳
ואתקיפת בההוא רקיעא דשוא ואשתתפת ביה ונפקת מ׳
נפקת וקטלא כמה אלפין וריבוון דכד קיימא בההוא
רקיעא אית לה רשו ויכלא למהוי עם כל עלמא ברגעא
חדא ועל"ד כתיב הוי מושכי העון בחבלי השוא דא
דכורא " וכעבות העגלה חטאה מאן חטאה דא נוקבא
דאקרי חטאה דהיא אתתקפת למהוי עם כל עלמא בגין שוא
ועל"ד כי רבים חללים הפילה מאן הפילה דא ההיא חטאה
דקטלא בני נשא " מאן גרם לה " תלמיד חכם דלאו
מטי להוראה ומורה פ׳ רחמנא לשזבן " אר"ש לחברייא
במטותא מנייכו דלא תפקון מפומייכו מלה דאורייתא
דלא ידעתון ולא שמעתון מאילנא רברבא בגין דלא תהוון
גרמין לההיא חטאה לקטלא אוכלוסין דבני נשא למגנא
פתחו כלהו ואמרו רחמנא לשזבן רחמנא לשזבן עכ"ל:

ומצאתי כתוב במדרש הנעלם וז"ל אר"ש
בר מנוחי אין לך כל צדיק וצדיק מ׳
מאותם העסקים בתורה שאין לו מאתים עולמות ו׳
וכמותן בכבל התורה הקב"ה ומאתים לנוטרים את פריו
ומאתים על שמוסרים עצמם בכל יום כאומרם על
קדושת שמו הקב"ה כי עליך הורגנו כל היום " אר׳ נחמן
כל המוסר עצמו בקדושת השם נוחל ת׳ עולמות " ל׳
לעולם הבא אל"ל ה׳ יוסף מאתים " מאתים על התורה
ומאתים על שמוסר עצמו בכל יום על קדושת שמו "
ועוד כתוב בלי במקום אחר ענין זה וז"ל ר׳ יהודה
פתח ואמר טוב יי׳ למעוז ביום צרה ויודע
חוסי בו " זכאה חולקיה דבר נש דאתתקף ביה בקב"ה
בגין דתוקפא דקב"ה איהו תוקפא ואתקיפותא " טוב יי׳ כ׳
כמה טוב יי׳ לכל " למעוז דא הוא תוקפא דאית ביה
ישועות דכ׳ ומעוז ישועות משיחו הוא " ביום צרה
ביומא דעקו דעקין שאר עמין לישראל " תא חזי מה כתי׳
התרפית ביום צרה צר כחכה " מאי התרפית מארון

דאתקפי ידוי בקב"ה דלא לאתתקפא ביה ויהיך יתקף
בר נש ביה בקב"ה דכל מאן דאתתקף באורייתא אתתקף
באילנא דחיי כביכול יהב תוקפא לכ"י לאתתקפא ואי תו׳
יתרפי מאורייתא מה כתי׳ התרפית " ביום צרה צר כחכה
ביומא דייתי ליה עקו כביכול דחייק ליה לשכינתא דאיהו
חילא דעלמא " ד"א צר כחכה " תא חזי בשעתא דבר נש אתרפי
מאורייתא ואזיל בארחא דלא כשרא כמה בעלי דבבא זמינין
ליה למהוי ליה קטיגורין ביומא דעקו " ואפי׳ נשמתיה דבר
נש דאיהו חילא ותוקפא דיליה איהו מארי דבבא לקבליה דכ׳
צר כחכה בגין דאיהו צר לגביה " אר׳ אבא בשעתא דבר
נש אזיל בארחי דאורייתא וכל ארחוי מתתקנן כדקא יאות
כמה סניגורין קיימין עליה לאדכרא ליה לטב " פתח ואמר
אם יש עליו מלאך מליץ א׳ מני אלף להגיד לאדם ישרו "
ויחננו ויאמר פדעהו מרדת שחת מצאתי כופר " הא-י
קראי אית לאסתכלא בהו וכי לא אתגלי בלא קראי קב"ה
דאיהו צריך למלאכא דייתא קמיה טב או ביש " אלא ו׳
ודאי אצטריך " דכד אית ליה לבר נש סניגורין לאדכרא זכו
קדיה קמיה ולא אית ליה לבר נש קטיגורין כדין ויחננו ו׳
ויאמר פדעהו מרדת שחת מצאתי כופר " תא כהאי
קרא דכתב בארח דמלה כתי׳ אם יש עליו מלאך
אי לא כת׳ יתיר יאות הוא " אבל מלאך מליץ א׳ מני אלף כתי׳
ומאן איהו " דא הוא מלאך דממנא עמיה דבר נש בסטר
שמאלא דכ׳ יפול מצדך אלף ודא הוא סטרא דשמאלא וכתי׳
ורבבה מימינך " אבל א׳ מני אלף דא הוא יצה"ר דאיהו
א׳ מאינון דאיהו לסטר שמאלא בגין דאיהו סליק לעילא
ונטיל רשו " ועל"ד אי בר נש אזיל בארח קשוט יצה"ר
איהו עבד ליה כמא דאתמר " דכ׳ טוב נקלה ועבד לו כדין
איהו סליק ואתעביד סניגורא ואמר קמי קב"ה זכו עליה
דבר נש " כדין קב"ה אמר פדעהו מרדת שחת " ועם כל
דא לא אסתלק בהדיה אלא קב"ה יהיב ליה אחרא לשלטאה
עלוי ולנטול נשמתיה מניה " בגין דאתקדים אוף דההוא בר
נש ואיהו כופר עלוי הה"ד מצאתי כופר לפדותו ליה
דא מצאתי כופר דההוא זכו דאתחזי איהו עליה כופרא דל׳
למפדי ליה דלא יחות לגיהנם ולא ימות ועל"ד אצטריך ליה
לבר נש למיהך בארח קשוט בגין דייתון ליה ההוא קטיגורא
סניגורא " וכבר ביום צרה " כד בר נש אתרפי מאורייתא
כביכול דחייק ליה קב"ה בההיא דההוא יצה"ר דאיהו א׳
אתעביד קטיגורא " צר כחכה צר כח כה בגין דאתהדר
קמיה לקטרגא ולאתחלשא חילא " עכ"ל
וכבר עתיד לשמוע בתורה לגמרי כי כן מצאתי כתוב
בס׳ **הזוהר** פ׳ ויחי ר׳ יהודה פתח ואמר עת לעשות ליי׳ ה׳
הפרו תורתך מאן דבטיל מלי דאורייתא
כאלו חרב עלמא שלים " כמה אית לון לבני נשא לאשתדלא
באורייתא דכל מאן דאשתדל באורייתא להוי ליה חיים ב׳
בעלמא דין ובעלמא דאתי וזכי בתרין עלמין ואפי׳ מאן

דישתדל באורייתא ולא ישתדל בה לשמה כדקא יאות
זכי למזוני טב בעלמא דין ולא דייבין ליה בההוא עלמא
והא תוי כתיב ארך ימים בימינה בשמאלה עושר וכבוד
ארך ימים בההוא דישתדל באורייתא לשמה דאית ליה
ארך ימים בההוא עלמא דביה אורכא דיומין ואינון יומין
אינון יומין ודאי דהתם איהו רחבו דקדושה דלעילא
דאתפשטן בר נש בהאי עלמא לאשתדלא באורייתא
לאתתקפא בההוא עלמא בשמאלה עושר וכבוד אגר
טב ושלום אית ליה בהאי עלמא וכל מאן דישתדל
באורייתא לשמה כד נפיק מהאי עלמא אורייתא אזלא
קמיה ואכריזת קמיה ואגינת עליה דלא יקרבון בהדיה
מארי דדינא כד שכיב גופא בקברא היא נטרא ליה
ונטרא יתיה כד נשמתא אזלא לאסתלקא למיתב לאתרה
אזלא אורייתא קמה דהאי נשמתא ותברא תרעין אתבר
מקמה דאורייתא עד דעאלת לדוכתה וקיימא עליה דבר
נש עד דיתער בזמנא דיקומון מתיא דעלמא ואיהי
סניגורא עליה הה"ד בהתהלכך תנחה אותך וגו' ר' אשר א'
והקיצות היא תשיחך מאי היא תשיחך בגין דאתער
דהשתא יקומון מעפרא אורייתא לא יתנשי מנהון דהא
כדין ינדעון כל ההיא אורייתא דנפקו כד אסתלקו מהאי
עלמא ההיא אורייתא נטירא מההוא זמנא ודישעלא במעייהו
כמלקדמין והיא תמלל במעייהו וכל מלין מתתקנן יתיר
מכמה דהוו בקדמיתא דהא כל אינון מלין דאיהו לא
יכיל לאדבקא לון כדקא יאות ואיהו אשתדל בהו ולא
אתדבק בהו כלהו עאלין במעוי מתתקנן ואורייתא
תמלל ביה הה"ד והקיצות היא תשיחך ר' יהודה אמר
כגוונא דא כל מאן דאשתדל באורייתא בהאי עלמא זכי
לאשתדלא בה לעלמא דאתי והא אוקמוה הא ההוא בר
נש דלא זכי לאשתדלא בהאי עלמא באורייתא ואזיל
אזיל בחשוכא כד נפק מהאי עלמא נטלין ליה ועאלין
ליה לגיהנם אתר תתאה דלא יהא מרחם עליה דאיקרי בור
שאון טיט היון כד"א ויעלני מבור שאון מטיט היון ובג"ד

ובא ורזא כמה הוא גדול שכר העוסק בתורה אפילו
בעו"ה שמזונו מצומצם מזון בני אדם כי מזונו
יבא לו מאתר עילאה קדישא כי כן כתוב בספר
הזוהר וז"ל **ת"ח** כל יומא ויומא נפיק טלא מעתיקא
קדישא לזעיר אנפין ואתברכאן כל חקל
תפוחין קדישין ומההוא טלא אתזנו לאינון דלתתא ומלאכין
קדישין אתזנו מניה כל חד וחד כפום מיכליה הה"ד לחם
אבירים אכל איש דהא מההוא מזונא אכלו ישראל במדברא
אמר ר' שמעון בר נשא מתזנין בהאי זמנא מניה ומאן אינון
אינון חבריא דמשתדלי באורייתא יומם ולילה וכי ס"ד
מההוא מזונא ממש לא אלא כגוונא דההוא מזונא ממש
דשקילא על חד תרין תא חזי ישראל כד עאלו ואתדבקו במדברא
קדישא בגין ועייל לתפוחא קדישא כדין זכו למיכל נהמא

אחרא עילאה יתיר ממה דהוה בקדמיתא כד נפקו
ישראל ממצרים עאלו בנהמא דאיקרי מצה והשתא זכו ועאלו
למיכל נהמא אחרא עילאה יתיר מאתר עילאה דכתיב הנני
ממטיר לכם לחם מן השמים מן השמים ממש
ומההוא זמנא אשתכח להו לישראל מאתר דא חבריא
דמשתדלי באורייתא מאתר אחרא עילאה אתזנן מאי
הוא כמה דכתיב והחכמה תחיה בעליה אתר עילאה יתיר
א"ל ר' אלעזר אי הכי אמאי חלשא כחשייהו יתיר משאר
בני עלמא והא בדינא יתיר יתקפא אתחזון לאשתכחא
א"ל יאות שאילתא **ת"ח** כל מזוני דבני עלמא
מלעילא קא אתיין ההוא מזונא דאתי מן שמייא
וארעא דא מזונא דכל עלמא והוא מזונא גס ועב והוא
מזונא דאתי יתיר מעילא הוא מזונא דאתיא בדינא
ומאתר דדינא אשתכח הוא מזונא יתיר דקיקא
מזונא דאשתכח להו לישראל בההוא זמנא מאתר עילאה
דאיקרי שמים הוא מזונא יתיר דקיקא דעייל לנשמתא
יתיר מכלא ואתפרש יתיר מן גופא ואיקרי לחם אבירים
מזונא עילאה יתיר מכלא הוא מזונא דחבריא אינון
דמשתדלי באורייתא דאכלי מזונא דרוחא ונשמתא ולא
אכלי מזונא דגופא כלל והיינו מאתר עילאה יקירא על
כלא ואיקרי חכמה בגין כך חלש גופא דחבריא יתיר מבני
עלמא דהא לא אכלי מזונא דגופא כלל ואכלי מזונא
דרוחא ונשמתא מאתר רחיקא עילאה יקירא מכולא
ובג"כ ההוא מזונא דקיק מן דקיקא יתיר מכלא זכאה
חולקיהון הה"ד והחכמה תחיה בעליה זכאה חולקא
דגופא דיכיל לאתזנא במזונא דנפשא א"ל ר' אלעזר ודאי
הכי הוא בהאי זמנא איך משתכחי מזוני אלין א"ל ודאי
יאות שאילתא והא ודא הוא בברירו דמלה מזונא קדמאה
הוא מזונא דכל עלמא ההוא דאתיא מן שמייא וארעא
והוא מזונא דכלא מזונא דהוא עילאה מניה ההוא
דאתיא מאתר דדינא שריא דאיקרי צדק והוא דקיקא
יתיר ודא הוא מזונא דמסכני ורזא דמלה מאן
דאשלים למסכנא אשלים ליה אתר חד ואתעביד צדקה
ורזא דא גומל נפשו איש חסד וגמילות חסדים משמע
דהא בהאי עביד ואשלים ליה חסד כדין הוא אתי
מזונא עילאה יתיר מאין הוא מזונא עילאה ויקירא
מאתר דאיקרי שמים והאי דקיק מכלהו והוא מזונא
דבני מרעי הה"ד ה' יסעדנו על ערש דוי ה' דייקא
מה"ט בגין דקב"ה מרעי לא אתסיין אלא בההוא דקב"ה
ממש ומאי איהו חלב ודם הה"ד להקריב לי חלב ודם
ודא הוא מזונא מאתר דאיקרי שמים והוא יקירא ועלאה
דקיק מכלא מזונא עילאה קדישא ויקירא מזונא
דרוחא ונשמתא הוא מזונא דאתר רחיקא עילאה
ויקירא מכלא הוא מזונא דחבריא דמשתדלי באורייתא
והוא מזונא דאתי מחכמתא עילאה מנ"ל מאתר דלא

בהן דאורייתא נפקית מחכמתא עלאה ואינון דמשתדלי
באורייתא עיילי בההיא דעותא ועל מזונא דלהון מההוא
אתר עלאה קדישא קא אתיין ... אתא ר' אשר ונשיק ידוי
אמר זכאה חולקי דקאימנא במלין אין ... זכאה חולקהון ד'
דצדיקיא דמשתדלי באורייתא יממא ולילי דזכו לון בהאי
עלמא ובעלמא דאתי דכ' כי היא חייך ואורך ימיך ... עכ"ל:

ועוד שיגדל מנורת דביהכנ"ס כי כן מצאתי כתוב בז'
במקום אחר **וז"ל** א"ר יצחק אמאי א'
אתייהיבת אורייתא במשה ואתמסרת לכ' והקר בוער
במוט עד לב השמים חשך ענן וערפל ... דכל מאן ד'
דישתדל באורייתא אתיישב מחשבה אחרת דביהכנ"ס ומתעסק
דמתנהגין כל שמר שמין לישראל דבזכותיה דאבהתהם א'
אתייהיבו ישראל מחשבת דביהכנ"ס ... דהשתא א"ל קב"ה לאבהתהם
כל זמנא דבנך ישתדלון באורייתא ישתזבון מאלין ואי לא
קא נורא דביהכנ"ס דשלטא בהן וישתעבדון בהו עממייא
א"ל בהך תקנתא לא מזדקפין מאלין ... אלא אי יהא קיים ישתזבון
מנורא דביהכנ"ס וישתעבדון בהו עממייא ... על דיתנהון נבך
א"ל יהא תהון ונאי ההד אם לא כי בורם מבגים מאן הוא
בנים דלא הוא אבהתהם ... דכ' קביעו א"ל תר אולפנהם ... ונייז הבניה
דא קב"ה דאסתכם על ידוי עכ"ל בשבילנם:

ועוד מעלה אחרת לעוסק בתורה כי בה זוכה לנשמה
מעולה מה שאין כן במתעצל בה כי אין לו את
נפש בלבד כי כן בא לידי בספר **הזוהר** בפ' ויקרא וז"ל
ת"ש זכאין אינון מאה דנשמתהן מאה ד'
דאורייתא בבי מלכא דמלכא קדישא ... ווי לאינון חייבין ד'
דלא זכאן לאתדבקא במאריהון ולא זכאן באורייתא דכל מאן
דלא זכי באורייתא לא זכי לא ברוח ולא בנשמה ... ואתדבקותא
דלהון בההוא סטרא דזינין בישין ולית ליה חולקא במלכא
קדישא לית ליה חולקא דקדושה ... ווי ליה כד יפוק מהאי ע'
עלמא דהא אשתמודע הוא לגבי אינון זינין בישין ...
... עד
עליהו ... הא מה בין ישראל לעמין עמא ישראל אתעבד דלא זכי בה
נפש בלבד בדינא קיים עליהו ... אינון בנין למהוי ...
ואינון בנין למהוי נשמתא ... אחבר נפשין עמא לא הויין לעלמא
בר אי אתגבר דהוי נפשא יתיר נפשא מאתר אחרא ... וישראל
דקיימו בדינא יתיר אי איהו לא בעי למזכי יתיר עושיה
סב ווי להוא חייבא דאנשי פקודי אורייתא ולא אשתדל
באורייתא אנשי למאריה עליה כתיב יהיו אבדים מן האדם
עכ"ל בשבילנם ... ומכאן תבין מעלת המשתדל בלימוד וללמד:

ועוד יש לו מעלה אחרת שבשעה שעוסק בתורה
קולו נשמע למעלה ... כי כן מצאתי כתוב
בפ' אחרי מות **וז"ל** מתח ר' יוסי ואמר יונתי בחגוי ה'
הסלע בסתר המדרגה וג' יונתי דא כ"י דלא
שבקת בן זוגה לעלמין ... כך כ"י לא שבקת לקב"ה לעלמין ... ב'
בחגוי הסלע אין הא דלא מתחשבי בביתא בעלמא דין:

בספר המדרגה אין הא הצנועין דהון אמירן דאחרלי
קב"ה דשכינתא לא אעדי מנייהו לעלמין ... כדין קב"ה מ'
מתבקש בגינה דכ' ואמר הראיני את מראיך השמיעני
את קולך כי קולך ערב דלית קלא משתמעא לעילא אלא ה'
קלא דאינון דמתעסקי באורייתא ... ותאנא כל אינון
דמתעסקי באורייתא דיוקניהון מתחקקן לעילא קמי ה'
קב"ה וקב"ה משתעשע בהן כל יומא ומסתכל בהן והוא
קלא דסלקא לעילא ובקע כל אינון רקיעין עד דסליק קמי
קב"ה ... כדין כתיב כי קולך ערב ומראיך נאוה ... עכ"ל שבילנם
זה מה שראיתי לבאר בסוד מעלה זו בקצרה והא' יאיר
עינינו במאור תורתו ובמצותיו אמן:

ועתה אתחיל לבאר אלה השעה למעלה זו משמות
כנויי ספי' **כתר** והוא **אמון** ...
ורע כי הרב המחבר ...
מעשה קורב ווירוש ... פי' וז"ל בביאוריו
הבה פי' בו ד' פירושים אמון משנה ... אמון מכוסה ... א'
אמון מופלא ... אמון רבתי ... והכריתו שם ד' פירושים אלו
מהבחנות ... אמון משנה פי' מלשון אומן והוא ב'
ביסוד ... ואמון מכוסה הוא **בבתר** שהוא מכוסה
ונסתר ואין המעלה שולטת בו ...
ונעלין אמרו במופלא מעך א' התקור במכוסה מעך
א' התרוש ... וכן פי' הרשב"י ע"ה במקומות רבים אמון
מופלא ומכוסה לפי שהוא נעלם ... ואמון מופלא הוא
החכמה בסוד שנקרא אור גנוז כי הוא מתעלם בבתר
עליון ... אמון רבתי היא **הבינה** זה לי כפי
המחבר עכ"ל ... **ומצאתי** כתוב ב'
בספרי המקובלים ... ז"ל רי"ו כי ה'
הכתר נקרא אמון לפי שמשם נאצלו כל האותיות ה'
הקדושות העומדים על אותיות אמון ... כמו שידוע
כי כל אות ואות מכל אותיות אם תכתבם במילואו ה'
תמצא בו ג' אותיות כגון אל"ף בי"ת גימ"ל דל"ת וכו' והאות
הראשון נקרא **כרוב** ... והשני נקרא **חיורת**
והג' נקרא **אופן** ... כגון
אלף ... **א** נקרא כרוב ... **ל** נקראת חיורת
פ נקראת אופן ... וכן שאר כלם ...
האופן הוא שעומד על אותיות אמון כגון
צת פא צת ... נמצא חוזרת לא"ף של **אמון** ...
בית תיו ואו ואו
נמצא חוזרת לאות ... והוא ואו של
אמון ... **גמל למד דלת תיו ואו** והוא לבו
עבריך:
דלת
נב' חוזרת לאות ... **הא** חוזרת לא"ף ... **ואו** חוזרת
לאות ... **זיין נון** ... **נון** נמצא ... שחוזרת על נון

ומצוה ז' המצוה
כמו' **הבינה**:

וזהו כון של אמון" תסר לנו מאותיות אמון הם ה׳
המעלות בתוך מם שהיא עומדת על מים כזה מ
מים מים" נמצאו כב׳ אותיות התורה ה
המקבלים מכתר שעומדים עד
אותיות אמון לזה נקר׳ הכתר אמון וכו׳

ונ״ל אני המחבר כי הטעם הוא ג״כ שנקרא הכתר
אמון כי כשתחבר אמון בתמונה ובמילואה כן
א אם אמו אמון" אלף אלף מם אלף
מם ואו אלף מם ואו נון" עולים התקנ״ה
עם ג׳ תשבורת
שבאותיות אלו שהם מאות עשרות אחדים הם הנקלטים
כמנין כתר ושעה מאורות הנעלמים מתוך
כמנין חשמל השלה שנה
כגודע" ועוד היא עם מילוי: א
אותיותיה כזה" אמון אלף מם ואו נון:
הן שנים" אותיות אלו
במילואם ב׳ כזה תיו זיין עולים תת״ג" ובמילואם
כזה תיו צדי נחל" בחשבונם ובזה
כמנין כתר בחשבונו ובזה שלא משלה
שמגלה" וחשבון זה מכוון לא פחות ולא יותר ודוק"
עכ״ל הגאו״ר

ובאזה מלה זו בתוך למ״ד של אקיך כי ידוע
הוא שאות למ״ד היא רמוזה
בבינה שהיא מגדל הפורח באויר" וכבר כתבתי ה׳
לעיל שמלה זו שמזכרת על לימוד התורה היא כנגד
הבינה" וידוע כי הבינה היא תורה שבכתב כי התורה
היא החכמה" והבינה הנקראת בכל היא
היכלה וזהו תורה שבכתב"
ובאותו ענין זה מצאתיו בספר הזוהר מבאר
היטב וז״ל תא חזי כמה כל בריה עלמא
לא ברא ליה אלא בגין דייתון ישראל ויקבלון אורייתא" ב
באורייתא אתברי עלמא ועל אורייתא קיימא והכי הוא לא
בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתי" אורייתא
איהי אורך דחיי בהאי עלמא ואורך דחיי בעלמא דאתי
וכל מאן דאשתדל באורייתא כאלו אשתדל בהיכלא דקב״ה
דהיכלא עילאה דקב״ה אורייתא איהי" בגין דכד בר נש
עסיק באורייתא קב״ה קאים תמן ואצית לקליה כמא דכת׳
ויקשב יי׳ וישמע וגו׳ ואשתזיב בר נש מתלת דינין" מן
מדינא דהאי עלמא" ומדינא דמלאך המות דלא יכיל
לשלטאה עליה" ומדינא דגיהנם" ספר זכרון מאתי אותו
את חיות ספר לעולם ואית ספר להלאה" זכרון אתקרי ה
קיימא קיימא דכתיב וכתוב לפניו בל אין דלעילא" ס
ספר זכרון תמן דרגין דאינון אחד ורזא דא שם ידוד"

שם אחד: ידוד אחד" וכלא מלה חדא" בגין ד׳
דאית שם ואית שם" שם לעילא דאיהו
אתפשטותא מנקודה דלא ידיע ולא אתגלין בדיעה כלל
ודא איהו נקודה עילאה" שם לתתא דאיהו שם מקבלה
השמים ועד קצה השמים" בגין דקצה השמים אקרי
זכרון" והאי שם איהו נקודה דלתתא דאיהו שם מהקוק
זכרון דאיהו קצה השמים דנטיל כל חיין לעילא ודא
איהו קצה השמים לתתא" ושם דילה איהי נקודה ד׳
דלתתא" נקודה דא איהו ספר דקיימא בחושבנא דא
הוא ולחושבי שמו ספר דאתקרי ושם חד מלה הוא בכלל
סתרין" נקודה דא בגין דקיימא בתמצעיתא איהי עילאה
על כל דאתאחדן בה" עיין סתרין אתאחדן בספר
עילאה ואיהו עילאה עלייהו" עיין סתרין אתאחדן בספר
תתאה ואיהו עילאה עלייהו" ספר עילאה ספר תתאה
כלא איהי תורה" מה בין האי להאי" אלא ספר עילאה
איהו תורה שבכתב בגין דאיהו סתימא ולא קיימא אלא
בכתב דתמן איהו אתר לאתגלייא להלאה" ואתי איהו
עלמא דאתי" ספר תתאה דא תורה דאיהי תורה ע׳
שבע״פ" ואתי איהו על מה אין הכי דלתתא לאיהי
קיימא עלייהו" ובגין דלאו איהו כבלא דכתיבא לעילא
אקרין עלמא" והנה לא קיימא על מה בגין דכ׳ ומגמס
יסוד והיא לאתבנא ראשים" והנה עילאה אתנן לאיהי
קיימא לעילא על הכתב לא איהו אלא דקיימא בכתב
והוא כתב אתעביד היכלא לגביה ואיהי קיימא ג׳ ה
הוא היכלא ואתנטירת תמן ובג׳ איהו תורה ע׳
שבכתב ולא על כתב" אבל תורה דלתתא איהי
קיימא על היכלא ואיהו עלמא דקיימא עלייהו" ו
ובגין דלא אתקיימת מלין מכלא דכתיבה לא אתגלו
היכלא כהאי נקודה כהאי נקודה עילאה" עכ״ל ז״ל"
ועוד בשינה נ׳ כזה למ״ד לדמ״ מל״ד מד״ל
דל״מ דמ״ל
עולים המגדל הפורח למגדל הפורח באויר
כי במגדלות שהם יסוד הרוח הקדו׳ בהם תמ״ד ה׳
האותיות" מגדלים" כלי" ועוד למ״ד
מספרה עולמים" ושלמים עולה הכ״ר נוטר
לך אם למדת התורה לשמה הכ״ר כל גזירה קשה והעמוד
בארץ ועליך דמי נוטר כן מדת שלא ישלוט בך עין
הרע עכ״ל" הנה נתבאר כי ראויה היתה מלה
זו להיותה נרמזת בתוך למ״ד של אקיך
כמוש׳" ועוד כי מדת הבינה נקראת אבי״ם הנז׳"
ונתבאר גם כן כי העוסק בתורה לשמה זוכה להבים
הרבה בעוה״ז ובעוה״ב כמוש׳" ודי לזה בזה" ומה אין
אנשים שירצה בעניינם" ויבאו מעשיהם" ויקבלו נ׳
נמצאתים ולא יתקיים בהם מקרא שכתוב ומלאה
הארץ דעה את יי׳ פנים לים מכסים" הכו״ר" בילא"

ובנדוש

מצות יא

יא הקדוש

פי' לקדש חדשים שנאמר בפ' בא החדש הזה לכם ראש חדשים״

וסוד מצוה זו

מצאתי כתוב בספר מקובל א' ז"ל סוד השבר ה'
החשמל מתוק עד ב'

[illegible]

ודע

[illegible]

יתחדש

[illegible]

ונחזור

[illegible]

מקדשין החת

[illegible]

ועתה

[illegible]

הזוהר

[illegible]

[illegible]

סוד התפלה של ר"ח

[illegible]

[illegible]

כמו הנקבה מן הזכר והשמש תמיד בגבורתו ואורו
והלבנה יחסר אורה בהתחלה מן השמש כי אין לה אורה
כי אם ממנו" ובזוהר פ' קרעט' ז"ל כי בימי ש'
שלמה עמדה הלבנה במילואה וחש' והרב'
חכמת שלמה מחכמת כל בני קדם אמר כי חכמת ש'
שלמה רביה ושמונה ותלויה בביאתה נשפעת מן החכמה
העליונה" ועוד יש בדבר סוד חשוב כי בימי שלמה
הייתה החכמה הזאת במעלה גבוה ורבי-
נתגלה יותר מחכמת כל בני קדם סוד החכמות הפנימיות
ונקראו בני קדם כי החשך קדם לאור והלבנה קודמת ל'
לה' וכלם היו משועבדים א"ב כמו שהשיג הכתוב ב'
באמרו וישב שלמה על כסא יי' למלך"
ר"ל תא חזי יומא חד הוה אתי ר"ש מקפוטקיא ללוד והוה
עמיה ר' אבא ור' יהודה" ר' אבא הוה לאי והוה
הוה אזיל אבתריה דר"ש דהוה רכיב" א"ר אבא ודאי אמרה יי'
ילכו כאריה ישאג" נחת ר"ש א"ל ודאי כתיב ותשב עמד
עם יי' אתבטשם יום ואתבנשם לילה ודאי חכמתהא לא ת'
מתיישבא אלא כד בר נש יתיב ולא אזיל ולא קאים וקא
אוקימנא מלי עלמא כתיב ותשב השתא בגיתא תא
מלהא יתבו" א"ר אבא כתיב ותרב חכמת שלמה ת'
מחכמת כל בני קדם ומכל חכמת מצרים" מאי היא
חכמת שלמה ומאי היא חכמת מצרים ומאי היא חכמת
כל בני קדם" א"ל ת"ח בכמה אתר אוקימנא בההוא שמא
דסיהרא כד אתברכא מכלא כתיב ותרב בומוי דשלמה
דקאמא באתברכא וקיימא באשלמותא" ותנינן
אלף טורין רברבין קמיה וכלהו נשיבא חד הוו לקמיה אלף נהרין
סגיאין לה ובמימא חדא גמיע לון טופרהא מאחדן לאלף
ושבעין עיבר ידהא אחידן לאלפא וארבעין אחוש אלף ע'
עיבר לה דנטיל מנה לסטר דא ולית דנטיל מנה לסטר
דא כמה וכמה אלף דרסין מתאחדין בשעתהא" חד ע'
עליתא דאודיא מרישא דעלמא לסייפי דעלמא נפיק בין
רגלהא בשתין מלאי דכורא מתלבשא בזיינוי דלא אתמנא
על יתבתי מהגנות סטרהא" דא נשר אחיד שית מאה
ותלת נשר מתפתן עילאין מסטרא דאמא בשגשא ד'
דאתבא דכתיב בתרכה הדיין" ההוא נשר קרון לה חנוך
בן יר"ד באינון בהייתי דכ' חנוך לנער על פי דרכו" ודאי
תיימא מתניתין הוה ולא בהייתא במתניתא דילן אוקימנא
מלי והא אתמר וכלא מלהא תלת אמתבלו המלוהי דעלמא
חיוה ברא דקבשא כמה דישראל קדישא עלאה איקרי בן ל'
למאריה דכ' כי בן הייתי לאבי רך ויחיד לפני אמי וכתיב
בני בכורי ישראל הכי נמי לתתא דא אקרי נער לאתוב כי ב'
נער ישראל ואוהבהו וכמה נוונין אקרי בן י"ה והא אוקימנא
אבל הכא בן י"ה ממש דהכינן נשר ילדות ירדה ושכינה
נטרא וכלהו אוקימנא חבריא ואתמר והמות האי כמה
חיותא קיימין דאיקרון חיוה ברא ממש דהוה אינון חיותא

מתאחדן שעבדיהן דסיהרא דאיקרון כבבייהו דשהינתא
דשהבייתא ממש מאה דימתא מאה דמתקלא מאה ד'
דקשיין מאה דזהבא" וכלהו אקרון מאה דאדניון ידהא
ורגלהא אחידן כהאי אריא תקיפא דאחיד על טרפא
ועל כתיב וטרף ואין מציל" טופרהא כל אינון דאדכרין
חובי בני נשא ורכבין ותמין חובייהו בתקיפו דדינא
קשיא ועל כתיב חטאת יהודה כתובה בעט ברזל ב'
בצפורן שמיר" מאן שמיר ההוא דרשים אבנא ונקיר
לה לכל סטרא זוהמא דטופרא כל אינון דלא מתדבקין
בגופא דמלכא וינקין מסטרא דמסאבותא כד שארי ס'
סיהרא בפגימותה ובגין דשלמה מלכא ירית לסיהרא
באשלמותא בעי לירתא בפגימותא ועל אשתדל בעניין
דרוחין ושדין למנדע סיהרא בכל סטרא" וביומוי דשלמה
מלכא בלא אתנהיר סיהרא בכל' ותרב חכמת שלמה
ותרב דייקא" מחכמת כל בני קדם רזא עלאה הוא
כמה דכ' אלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום ואינון א'
איקרון בני קדם דכלהו לא אתקיימו בר מהאי דכלא
דכר ונוקבא" ותנינן אינון דלא אתקיימו לא אתנהידו
באשלמותא עד דאתא שלמה דאתחזי לקבלהא כמה
דאוקימנא דכתיב אחיה בת שבע הוה" ומכל חכמת
מצרים דא חכמה תתאה דאקרי שפחה דבתר ריחיין
וכלא אתכלילת האי חכמה דשלמה חכמת בני קדם ו'
וחכמת מצרים" א"ר אבא בריך רחמנא דשאילנא מינך
מלה דא דהא בכל מלה דא זכינא עכ"ל"
ובזוהר נ"ב בתקנים יחסר אמרו כי מנים שני היה
ראוי להיות מיעוט הירח לפי שבו נבדל
נהנם והיה סבת מיעוטה ולמה כתוב בראשית והשיבו כי
נם שנבראו ביום ב' הנקרא חשך שנא' הן שם לחשך איש
בקיומו עד מיעוט היה ברביעי ודעני מעונם זה כתיב
מאורת חסר בשביל שנתן מקום לסבה אחרת לשלוט ו'
והחשך יכסה ארץ ועולם מיעוט היה אין לו מקום לשלוט
כי כמזיק נופל זה קם ומתוך שחידוש היה בהתקרב
השמש למסבה בינינו לפי' אין מקדשין בה' החדש כי
אם ביום כי החשך נקרא יום והלבנה לילה ובקיבוץ הנר
אסיפה' בנא אבית אל להזכיר בזכר הראשונים ולהתקד
במקודת ישועה והתיוס לחדש כמשר נשארה ישראל למעה
מבקשים מלפני הקב"ה שיעלה זכרונם גם הם לפניו ו'
ויפקדם בפקודת ישועה והתיוס להתחדש כמותה ולכן מ'
מתפללים אלהינו ואלהי אבותינו יעלה ויבא ויגיעה
הכבוד' מעולי לעולי במעלה העולה פ"ה
שרשם עד המקום אשר נעלה משם. ועד שם יגיע יראה
וירצה ישמע יפקד ויזכר זכרוננו והזכיר בכאן י"ב ע'
עניינים כנגד י"ב מדות המתחדשים יחוד אמתי והזכיר
הפקידה והזכירה "הפקידה סוד הנקבה המתבדלת מסוד
הזכירה וגם מתחדש כאשר נשאה וגם אנו מתחדשים

מצות יא

נמנו להתחדש פעולה בסוד זכרון ב' לטובה ונפקדין בו
לברכה "**וכתב** בשל אור זרוע כי בתפלת הנלוים
אמן אל' יעלה א' הקדושים ואחר יצא מכח ה'
הקדושים אל כח הנעלם שהוא **האויר הקדמון** ל'
לבשר בתפלתן של ישראל ומן ה'
הנעלם אל כח המושכל שהוא **חכמה** ומן המושכל אל
המורגש שהוא **בינה** ומן המורגש אל ה'
המוחש המושבע שהוא **תת** ומן המושבע
אל סוד המקושר כך יל' הקול ממדה למדה
עד שיגיע ויבשר בתפלתן של ישראל ומרבה ואומר כי
דבר ראה האלקים את מעשיך " **וטעם** שאין נאמרין
את הקול מפני שהלבנה נרדמת ל'
לעתים ונבראת לעתים כפי המקום העליון ולכך נקראת
פר"ן " אמנם החמה נקראת זר"ח כי תמיד הוא במזרחה ואורו
[illegible] זמן שהוא נרדמת ונבראת אין נאמרין את הקול עד
שיעבור הגשם רוח נעלם ונמשכת מן הארץ ואז יתקיים ו'
והיה אור הלבנה וגו' ואז נאמרין את הקול " **וסוד** ה'
הקול יתבאר להלן בסוד [illegible] מצות בסוכות מצוה
דרבנן בנ"ב כי שם ביארנו וגו' "

ובסוד מצוה זו מצאתי כתוב בדרש ז"ל אמרו רבנן
דמתני' דכד הוו מקדשין יהיו על פי בב"ד הוו
משיאין משואות בראשי ההרים והוו אומרין כזה ראה וקדש
למתנין הות סיהרא מסתכלא נעלה בקרנה למתנין מסתכלא
להלן " למתנין מסתכלא במזרח " למתנין במערב " למתנין
לדרום ולמתנין לצפון " וכלהו אינון אסתכלותא דילה לשיירה
[illegible] דבלגנון [illegible] לאיהו ו' ואינון **נצח הוד** ג'
נקודה דינא עלה מלגו קיא חסמה
[illegible] למתנין עשרה למתנין כמה למיהב עלה למתנין ש'
[illegible] לקדוש רגלין " ואחתי אתקריאת **לבנה** על
שם לבון הלכה דאיהי מלגו כל כברה [illegible] מלך
[illegible] " ובחשך דבינה [illegible] עלה איהי אתלבנת וריח
[illegible] אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו ואיהי ד'
דהוית **אדני** [illegible] בגבורה דהמן בינה אתלבנת
[illegible] לאתקר דהמן חסדא ואתקרי [illegible]
יהוה נמא נבס לאתהפכא מדינא לרחמי בצדיקים
[illegible] מסטרא דעץ הדעת טוב ורע איהי
[illegible] דילה תשובה " [illegible] מסטרא דעץ החיים [illegible]
[illegible] דלעו [illegible] איהי כמבועא דלית לה פסק [illegible]
[illegible] מים אשר לא יכזבו מימיו ואתקריאת [illegible]
[illegible] מסטרא דחסד [illegible] מעולם [illegible]
[illegible] חסד עב"ל לשוניה " ואם בשל שכל
[illegible] כמה היא גדולה ומעולה [illegible]
מצוה זו [illegible] שאין נאמרין הקול בר"ח:

ומוציאין ס"ת וקורין ב' [illegible] כי זאת עולת
חדש בחדשו סוד דקשה להתחבר

בנ"ב ואז המלכה עליונה ולפי מוסיפין אחד על
שאר הימים " ויתבאר להלן ענין זה במצות השבת
בס"ד בנ"ב " **ואין** מפטירין בנביא כי היום כלו
למלכות ואין צורך לנביאים "
ומתפללין **מוסף** " ובמוסף שלח
מוה על חדוש הנקבה אור הלבנה [illegible]
להזכיר התפלין [illegible] ראשו [illegible] **כתר** יתנו
לך יי' אלקינו של כתר [illegible] הכתר יתנו
לך יי' אלקינו **חכמה ובינה** מלאכים **תת** נ'
ומלכות [illegible] ש'
שהחכמה והבינה [illegible] ויתנו בכתר ה'
[illegible] ושם יהיו [illegible] בכתר
אחד [illegible] לקשרו [illegible] מוסף " **וסוד** [illegible]
מוסף כבר [illegible] למעלה כי [illegible]
[illegible] לקבל מקום [illegible] הידוע [illegible] יי' [illegible]
[illegible] הצדיק [illegible] בנבות [illegible] לא [illegible]
כי [illegible] סוד נעלם " [illegible]
[illegible] במור הקשר " [illegible]
בספר **הזוהר** ז"ל [illegible] ואמר [illegible] בכל [illegible]
מלך [illegible] " [illegible]
[illegible]
מלך [illegible] " [illegible] מלך [illegible]
איהו [illegible] יהוה ומלך [illegible] מלך [illegible] ד'
[illegible]
[illegible] יי' [illegible] אשר [illegible] יי' [illegible] איהו א'
[illegible] יהוה [illegible]
מלך [illegible] " [illegible] מלך [illegible]
[illegible] " מלך [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] " [illegible] יי' [illegible]
יי' [illegible] " [illegible] ל'
[illegible]
[illegible]
אשר [illegible] יי' " [illegible]
[illegible] מלך [illegible]
[illegible] כי [illegible]
[illegible] כי [illegible] " [illegible] מלך [illegible]
[illegible] " [illegible]
שעיר [illegible] מ'
[illegible] ב'
[illegible] מלך [illegible] כתיב
כי [illegible] " **ועוד** במקום אחר
[illegible] כי אם [illegible] ז"ל

[illegible]

תשועת

[illegible]

אהבת

[illegible]

וברית

[illegible]

[illegible]

יאהדונהי

[illegible]

וסוד

[illegible]

כתר

[illegible]

וכתב

[illegible]

וסוד

[illegible]

סוד ברכת הלבנה

[illegible]

גבורה

[illegible]

באי

[illegible]

ואומר

[illegible]

כל הגוונים נקראו על יעקב היא ד׳ שבטים ועולה מ״א
תתן אמת ליעקב נקרא זו מלכות בבחינה זה ונז״ם
מתחיל כי שמך בך ובך שמך ונ״ל אני המחבר כי
ברוך יוצריך ברוך עושך וכו׳ ד׳ פעמים או הם
כנגד **אבי״ע** שבכל עולם מאלו הד׳ עולמות בי״ד
דוגמת חכמה ובינה כמודע למודעי חן כי הם
ד׳ שמות כנגד ד׳ עולמות בכל עולם מאלו הד׳ נקראים ב׳
כנגד או׳ והם הוי״ה ומלכות שמות נר״ח חכמה ובינה
חב חר״מ וסקו״ר וכנגדם אמר אני או הד׳ פעמים ברוך
וכו׳ כנ״ל **ואומר** תפול עליהם וכו׳ בימין ולשמאל
בימין להשפיע כח הזכר שהוא ה׳
החסדים ולשמאל להשפיע כח הנקבה שהוא הן ה׳
הדינים לבן ורין לאויביהם **ונ״ל** אני המחבר מטיבות
ג׳ שאני אומר בימין ולשמאל נרמז לשם בן **ע״ב**
שאותיותיו בימין ולשמאל וכוונתו שהיא בבכה
זו להמשיך עליה חוט של חסד ולקשרה בימין עליון ולזה
המנגן ימינה הלא ואותיותיהם ע״ב יב״ ע״ב לרמוז ל׳
לשם בן ע״ב כמו״ש יב״ לרמוז לע״ב גבולי אלכסון ע׳
שבהם ומאחר שנדבקה בה״ה שהיא בגולה נדבקה
בשם בן ע״ב שבחסד ולזה אומרים אותם בימין ה׳
ולשמאל כנ״ל ולבסוף אומר **מזמור** אשא ע׳
שנים א׳ הקה״ס וכו׳ **ונ״ל** הטעם בו נ״ב פי׳ ת׳
יש בו נ״ב רמז בימין ובשמאל כי כל אשר
שניים הם הנכתבים א׳ הקה״ס הם הקהלה מאין רמוז ל׳
לכבוד הנקר׳ אין הוא לך מתחיל למעלה ואחר חוזר
ויורד מלמעלה למטה שזה מנגד יהו״ד שעולה שמים
וארץ וכבר ידעת היבת שמים וארץ הנז׳ בפסוק בראשית
ובזה נדבקה למעלה למעלה ומשפיכין אי״ה אחוה ובולב
ויצוד שיש בו ז׳ פעמים שמיה לרמוז שהיא ה׳
נשמות משמש הלוה ומשתייעים אותם בה:
ואחר זה אומרים **הללויה** הלא בקדשו
שהיא רוחנית נעשה פסוקים
מה שפרשו בתחלת התלה פי׳ ז׳ שנים וכל זה נעם
אחד ועוד אחד הוא ולבסוף או׳ **דוד** מלך ישראל
חי וקיים לרמוז מאחר שהשפענו עליה הארה
שמשם פני בולאי שמאליך דוד הנקר׳ על שמו חי ו׳
וקיים וכבר ידעת סוד הקשה למה לא היו לו חיים אלא
מה שקבל לו אדם הראשון כי מדרגה אין לה מדידה כלל
אלא מה שמקבלת מלמעלה מאדם הראשון ולדעת ה׳
הקדמונים כי הלבנה קבלה לו משנותיהם ע׳ שנה יברך
נ״ב על נדון כי הם מאירים לה למעלה ומאתם הבאה ל׳
הארה ואפשר לומר כי כוונה אחרת היא להם כי מלכות
נ״ב שהיא שקולה כנגד ג׳ אבות נקרא אדם אמ״ש בספר
התיקונים וז״ל ובמסכתא דאתקי חיי תנא איהו
סלק לאיתקרי אדם הקל כתה״ה

אדם עכ״ל קה לך כי כוונת האומר כי הלבנה קבלתו
ע׳ שנה משנותיהם היא הכוונה במלכות של האומר
כי אדם הוא קבלה ע׳ משנותיו ולזה אומר עתה דוד
מלך ישראל חי וקיים ר״ל כי מאחר שהשפענו עליה
שפע רב והארה גדולה בברכה זו בודאי חי וקיים הוא
אך אפשר לומר כי הכוונה שאו׳ דוד חי וקיים הוא
כדי לחבר בבחינה שהוא אני עשו׳ ולא יהיה כל
לפגם השוב לאחוז בקדושה כי אחר שהשפענו השפע
למקום אחד שהוא **יסוד** כמו״ש יקוו המים מתחת
השמים א׳ מקום אחד אז והראה היבשה
שהיא מלכות בית דוד ולזה אנו או׳ הפך ואומר דוד
מלך ישראל חי וקיים **ותמצא** בחשבון היבורת
הלא שהם דוד מלך ישראל חי וקיים
חי׳ אותיות לרמוז ליסוד הנקרא חי העולמים ולרמוז
נ״ב שדוד חי וקיים ע״ב כנל״ע ואין מברכין עליה
עד שיעבור **שבעה** ימים והטעם שכבר היא
מאירה מאור שבעת הימים פחות מכאן
היא חסרה ואין מברכין אלא על דבר שלם
וראיתי להעמיק עליה שכתבו המקובלים ז״ל
והיא תשובת הגאון ר׳ יחיאל אשכנזי ז״ל
וז״ל דע כי כל הכחות הפנימיות משורות הנה עמד
כנגד סמאל הנשא הצמיד אלה עם אלה מיום שנבראו ב׳
כאשר נהר הקדמון השלום ייש זמנים נזוהם על מדת
המים ז׳ ימים קודם כלייתה הלבנה לשבוך מלחמה ז׳
עם סמאל וחיילו על הישעה אשר נפש ללבנה ה׳
והשעיר משולח הנה עם איש חולה על הוצאת יתה ב׳
לבנה ומ״כל שר החסד ונבהל שר הגבורה שניהם
כלי מלחמתם עם כח המקטרגים ובסוף ימים השביעי
שר הגבורה מתחלש בין המקטרגים ונשזהו שר החסד
הכהן הגדול מבין כדמות שעיר הוא השר הגבורה
אשר לפני שמו שמעשאל שהיה מולחה זכות על
עונו ומקריב כדמות קרבן במזבח העומד לפני ה׳
הישועה ביום ר״ח ואז מתפייס הדין ונעשית נחת
רוח לפניו ונם הקליפות שנחסר מן הכבוד שהוא
כדמות שונה על מיעוט הלבנה מתקרבת ומתמלא וזהו
דמות כפרה כקרבן השעיר וזהו שעיר לכפר מה ע׳
שלמעלה ובאותה הקליפות המתמלטת וכח השעיר של מ׳
מעלה כלה כל כלון רוחני בכח הגבורה ואחר ומתחדש
ככח הדין עד בא זמן הכלון יתקיים מ״ש הנביא עה״ו
והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה וכו׳ זהו הטרף לשון ה׳
הגאון ז״ל לכוין מזה להקבלת פני שכינה בברכת
הלבנה שמתכה מן המשבר שלא לבא עליה עד ליל שבעי
וקודם לנשבותם ע״ב ויצריך לברך **מעומד** א׳
אחר כי זהו שלה מן המחבר מהרפקת על
דולה והיא בחיבור אחד עמו מברכין מעומד לכבוד הזכר

כי פניו אינן מקבלים עד שיהיה העת שהגו״ס ולא יהיה עם מיעוט לעולם ולא יהיה אור הלבנה כאור החמה

ועתה אחי ידיד נפשי בהתימת דברי בסוד מולד זו ראיתי להעירך על ענין מאור זו המולד במאמר אחד בא לידי בספרי המקובלים ז״לה וזהו:

אדון היחיד ב״ה גלה לנו סודות עלמות ונסתרות בתורה הקדושה אם במולה אם בתיבה אם בגרה ואם במספר כמו שמבואר מקום מקלות בזה״ ולא ליבזה אלא גם ענין החשבון הולך לתיקון הב״ והעו א׳ אזנך ושמע דברי חכמים וסודותם ולבך תשית לדעתם״ בראשית ברא ידוע יהדע כי מולד העולם נראה כלא בסוד נבי סוד במנותך לסוד נבי ד״ת יתגלה לך סוד נבי״ והההתחלה והסיום במה שהתחילה וסיימה התורה ״גם תדע כי מנשני שמות אלו בן ד׳ ובן ה׳ הראשון שברא והשני שבסוף נודע ומתבאר היום והלילה עד מספר שעותיהם וגם מדת שנת הלבנה כיצד בתחלה נראה ה׳ היום והלילה ובשאר החלות שלהם ז׳ ובסוד שנת הלבנה גם תדע שבפסוק זה תמוז השבוע ותחדש כיצד מולות הפסוק לשבוע אותיותיו עם העולם אל החדש: גם תדע כי מולד בראשית עם העולם סוד מורה תילוע הלבנה עם עיעור שעה ובן בגבהם אלו כי הם עיקרים וחכמה במני עלמה עכ״ל״

אם במולה כמו מולד בראשית שהיא מ׳ מהפרשה ותשובה לפי רפס״ אם בתיבה כמו ר״ת״ אם בגרה צורת האותיות״ אם במספר כמו נוטריקון וגימ׳״ הולך לתיקון הב׳ כמו מולד וגולדלי דברי חכמים שגלו להם סודות אלו התורה: לדעתם ולדעת אותם הסודות: הנה גלו מהתורה מולד העולם הא׳ שהיה לעולם שהיה בסי׳ בהרד״ — סוד נבי ר״ל מ״ב נקודות בין כל אות ואות מן בראשית דף תמצא סי׳ בהר״ד בין כל מ״ב ומ״ב אותיות: וההתחלה כי כי התורה התחילה בב׳ של בראשית וגם אחר הגלגל ב׳ של בראשית לבהו״ד ותמצא תמצא מ״ב מ״ב עד ל׳ ויבדל ויצא לך בה״ד בגלג ש׳ שקודם הל׳ ובלמ״ד גם כן סיום התורה לעיני כל ישראל״ הראשון שברא העולם יהו״ד נרמז ב׳ ברגשי פסוקים ב׳ דבראשית ובה״ נו״ן הה כן עולם ב׳ דבראשית בנגד היום והלילה ישאר ד׳ נו״ן כ״ד שעות היום והלילה והמזו הכ״ד נו״ן נכ״ד תבורות הם שהם שש שש שעות בכל אחד ואחד שבסוף ב׳ כאומר שבסוף הפסוקים יצא **צמרכר** שם בן חמש אותיות וסודו שנ״ב במספר ימי שנות הלבנה: רמוז ה׳

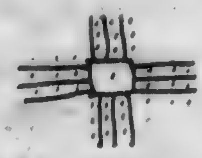
השבוע כאומר ז׳ ימי השבוע החדש בכ״ו יום שהוא חדש הלבנה: מולות הפסוק לשבוע פסוק בראשית יש בו ז׳ מולות כנגד ז׳ ימי השבוע״ האותיות עם העולם כ״ל כאומר אותיות הפסוק שהם ר״ח עם העולם שלא התחיל בו כותב התורה שהוא אות א׳ הם בכן כמנין כ״ט יום שהוא חדש הלבנה״ העולם הוא תחומו: סוד מורה תילוע הלבנה הוא אי״ב השבוע עול אותו מולות בראשית עם המולד ישאר הה״ והוא עיעור שעה שעה שאמר״ ועיקרם בידיעת מנין השנים לשנות המועדים בזמנם עכ״ל

הרי מבואר מהלשון הזה סוד מולד זו והבינהו היטב ואל תקרא אותו כמתעתעים אלא כמגלה פקידות:

ומה שמעשין ואת המולד צריך לעיין עמוק מבואר בפסוק **יתחדש** כי שם תבאר סוד מיעוט הלבנה במאמרם מהזוהר ומרעיא מהימנא ומספרי המקובלים ז״לה ובזה יובן העניין על נכון״ ומהאל אשאל שיפתח לבנו בתורתו ונראה מתורה נפלאות כמעשה דקטנה גלגל עיני ואביטה נפלאות וכ׳ בנ״א:

ואחר שכתבתי למעלה ברחש מולד זו מאמר מהם הזוהר המתחיל בהקון מזימנין ... ד׳ דמקדשין לסיהרא וכ׳ ראיתי להבין כבאן ראש המאמר הקול ונסלגשו״ עם פירוש המאמר הקול שכתבתי״

וז״ל הנה כתיב משכו וקחו לכם צאן וגו׳ משכו מאי משכו כמאן דמשיך מאתר אחרא לאתר דא״ משכו ימינין עלאין לגבי ימינין תתאין״ ימינין עלאין אינון שמו כחשבן משכו״ ימינין תתאין זמינין דאינון שמה ... ובזימנא דאתנהירת סיהרא בהשלמותא סלקו למהוי אינון ימינין שמה כחושבן משכו חסר חד״ משכו ימינין עלאין לגבי ימינין תתאין למהוי כלהו כחדא בחבורא חדא״ ... ואית מאן דלא ... לספר ... בנגעור ... בנגעה ... אלא

ע״א אינון לבל ספר ונקודה חדא באמצע באתמעשתא כגוונא דא והיא נקודה אמצעיתא לנגעור ונגעור כגוונא דאיהמר שמור זכור ב׳ לגמאמא ב׳ בנגעה אינון ימינין תתאה בהדיא נקודה״ בנגעור לחדש הזה ימינין דלספר ימינא בגין לאתחברא זאת בזה למהוי כלא חד״ ובזימנא דאינון לאתעטרו לך׳ סגה׳ מתחברן בהדייהו״ כדין אולידת הדיא תי״ה וחויא אזיל ליה ובהקול זימנא מקדשין לסיהרא לקבל תיה וכ׳ פתח שהוא כתוב לעיל״

וזהו פי׳ הכוונה באמרו משכו ימינין עלאין לגבי ימינין תתאין כ״ל כי מהמעלות העליונות נמשכין כל השמים העליונים אלהים בהיותם נשלמין ונתפשטים מהשמים הקדם ונתחברים להיות באחדות אחד ואזי הם מעלות תמולה כמו המשך מהראי העליון וזה כיון באמרו משכו ימינין עלאין לגבי ימינין תתאין״ וחשבן ימינין עלאין אינון שמו כחשבן מולה משכו ימינין תתאין שהם הענינים עמסתפשטו מהשרשים הנז׳ אינון שמה וזהו שמבין״ אבל בזימנא דאתנהירת סיהרא ש׳ מדת המלכות הרמוזה בסיהרא שאין לה מאל עצמה אלא מה שהשפעה היורדת לה מלמעלה בהיותה מיוחדת יחס גמור עם המדות העליונות״ וכשנשפעין כל המדות העליונות בדין השלמל שיהיו נשפעין בתוכה להשפיע לבתחונים שהם כלם המזיים ונשלמים מאל נשואתם בה אז היא סיהרא מלאה כנודע״ וזהו ובזימנא דאתנהירת סיהרא באשלמותא סלקו למהוי אינון ימינין שמה כחשבון משכו חסר חד״ ועתה יבא היטב מה משכו ימינין עלאין לגבי ימינין תתאין למהוי כלהו כחדא בחבורא חדא״ ר״ל ש׳ שבהיות שכל אלו הבחינות העליונות המתפשטות מדרגה אחר מדרגה מהנקודה הדקה הרומזת הראש בהיות הוא י׳ רומז למעלה היותה נקודה בהעלם ובהיות הוא נקודה שמשה היותה מוגבלת מהראש הקול״ ובנסיעתם ממקום

למקום אותה הנפישה היא בית קבול לקבל ההשפעה הקו'
ואותה הנקודה היא המשלמת לכל הפרטיים כמשה שמשלים
כל המקומות הנל' ומחבר את כל הבחינות אשר בתוכו ומקשר
אותם ·· וזמ"ש ומלא מעשיך לא יכון נעשר דלמטר ימינא דכל
בנושור הוא בגשמה מורכבת לה את ט' אכון דכל
סטר ונקודה תוך דאזלא במשכניתא כגוונא דא ול' והאי
נקודה אמצעית לעשר ונע"ל בנושור כתל"א וכו' ·· כנ' ספר
אתי כי כוונת זה הכ' הם רומזים לעשן נסתר ודין עד
מאד ·· רבני לומר כי הנקודה הזו המתפשטת לג' הבחינות
כבר שהם רק"ן תוע"ל ונב"ל והם מורות הסתר הזה בקומם
מתפשטות בב' קוצא של ד' ·· ובאור דברים אלו דע כי שם
יהוה במלואו הוא עשר אותיות כמנין י"ס המתפשט'
מאותי' המשפיעה את שם בן ד' והוא שם בן ד'
מתפשט מזו' בהיות שהוא' הכולל ג' בחינות בב' קוצא
של שהם **חכמה ובינה ודעת**: הכוללים שלשה
בחינות דקות יותר שהם שלש
בחינות המתפשטין מנקודה א' הכוללת בתוכה שלש בחינות
משיעות שהם **רצון פועל וגבול** ·· רק"ן ר"ל
בהיות שהוא יו' כנגד כנגד
הכללות הרוצה שהיא נקודה שמוה מלא היותה נקודה
קטנה הרק"ן הרוצה להוסיף לאור בלמות ומלא הרושם מעוד
להוסיף כח לתועל שהוא הפעולה הקשויה ומלא הטנגיות
ומעלה מוה שרק"ן תוע"ל ·· ונב' שם גב"ל שהוא מפאור
הנקודה שמוה גבול והשואת הענייים ·· באופן שיש ב'
בחינות ישעם דקה מן הדקה ·· ג' בחינות הדקות הראשונות
בנקודה שהוא הוק של אות י' והם מתפשטות בב' הקוצות
הנראות שהם חכמה ובינה ודעת ר"ל מה ידעת מה
הסתכלת ר"ל חכמה כח מה מה שהיה כבר הרואה"ל
ג' הבחינות הדקות הראשונות בקוץ העליון של י' שהם רק"ן
תוע"ל ונב"ל הוספם לתועל מחוש והם ג' בחינות דקות זו מזו
אחוזות זו בזו כשלהבת קשורה מן הגחלת ·· ויש ג' בחינות
יותר נראות שהם ג' אותיות אחוזות באות י' מלאה כזה
יו"ד שאו הב' אותיות מורות הבחינות הנעלמות בנעלמי
הזכר שהוא י' ... כמש"ב קוצו י' ... בבר
הרואה"ל המחיתים כו לוקחים הב' בחינות שהם רק"ן תוע"ל
ונב"ל ונאצלו הוקפים חכמה ובינה ודעת והם המשמרות
המחוברים והאחוזים במקום א' באות י' עתה נאצלו ב'
כבר הרואה"ל ונראו יותר ונעשית מלאה כזה יו"ד מלאה
שהם המשנה בחינות דקות או מעט נתגלות או מעט א'
אחוזות או באו כמו הבן הנולד שהוא מותחם מכל א'
אביו אבינו ואחיו עם כל תאוין המאצילים בהם ומה שהוא
כבר אבינו מותחם בבטן המלאה והיא תוספת כל הכח ומה
בתועל הנה לך ט' מדות המזוזות באות י' והנקודה ה'
המשישית המתיה את כלם שהוא האין סוף הנה לך עשרה
נקודות המזוזות באות י' ·· וזמ"ש בזה המאמר והאי

נקודה אמצעית לעשר וקם המשנה ונקודה תוך דאזלא
במשכניתא שהיא נשמה לכל הנשמות שהוא הא"ס ב"ה
ובשביל זה לקרן לא' ט' והם עשר כמש"ב המאמר עלמו וזו
הנקודה עם כל תאוין מתפשטת לכל סטר בר"קן הגבורה
ונשמות ט' לכל רוח כנראה מזו הכל והיא המחיה את
כלם בר"קן ·· וזמ"ש ונע' בנושור כתל"א שמור את מלת זכר
שהיא בכלל שהיא הנקודה האמצעית המחיה את הכל
והם שני בחינות זו כנגד זו ·· וזמ"ש כתל"א שמור וזכור ב'
נשמעא בנשמה אכון ימינא ט' בהיות נקודה כל ·· ט'
שבנקודה היא נכללים אותם המשנה בחינות בהיות
שמשנה נתפשטו באור והם משמשות ר"ל אותם ה'
הב' בחינות שהם הנשפע והמשפיע שהם שמור ו'
וזכור הם המשפיעין להוקפם עשרה ·· וזמ"ש הפסוק כנגשו
לחדש הזה ר"ל כל הבחינות הנראות במלת נשור ב'
מתחדשים החדש שהיא מדת **המלכות** המשולה
מכל אותם הכוהן המאורים מדרגה
אחר מדרגה ·· וכן מביא **ברמ"ה** ז"ל וכ"ין מעכו ו'
ונע' בנושור לחדש הזה להתחברו סיהרא
בשמשא דאיתמר בה כי שמש ומגן י"י צבאות ומה
דקוטי נקודה זעירא אתמליא בסיהרא וכ"ין החדש מ'
מלא וסיהרא אתמליא נעל"ל ·· וזמ"ש בבאן בנושור ל'
לחדש הזה יומין דלמטר ימינא בבין לאתחברא זכרא
שהיא מדת המלכות בזה הנקרא ה"ב ·· שהוא שמש"א
למקוי בלא חד ·· נראיה לזאת מזה שאמר בסוף הענין
ונע' בנושור לחדש הזה לאתחבר סיהרא בשמשא ומה
דקות נקטא נקודה תוך כד נתמלא אתמשטרנער זעירא
ואתמליא ואתעבידת ה' מעולה מכל סטרין מתקדשא
מכל סטרין ·· ומש"ה ·· ובזמנא דאיכון ד' ·· לאתקשרו
לד' סטרין מתחברין בהדייהו ·· כנ' ספק שהיה הכוונה
היותר נקל מזה שפי' המלות הקבליות בהיות מתפשטת
אות ו' בחינותיה לאות ד' מאותיות אות יו"ד מ'
מלאה היות אות ד"לת ·· כוללת המשנה ·· הבחינות
אשר בתוכו מזה היות הוא י"ב מתפשט לד' רוחות
כמו זויותיו שהם אלבע כנראה והיא המזה בגשם בן ד'
הכולל כל הפרטיים שבאלבע הרוחות והוא הב' המשפי'
ומקשר כל הבחינות מלב סודו וסגולתו שהוא המרכב
אין כל הפרטיים כהכן הקלתמיה הסובבת אין הכבוד ל
כנודע ·· גם הוא הה"ב שמרכב אין כל הבחינות הדקות
וזמ"ש בבאן ובזמנא דאיכון ד' שהוא יום הכתור הכולל ד'
רוחות כנ"ז ·· וזמ"ש לאתקשרו לד' סטרין מתחברין בהדייהו
כד"ין אולידת ההיא חי"ה ותנא אזיל ·· ר"ל שאות ד"לת היא
המזה במדת המלכות היותה כוללת כל אותם הבחינות
כמש"ה הרשב"י ז"ל **בתיקונים** ז"ל ושכינתא אית די
בורא דעלמין והתלין כל דיוקנין
דתיקון וכל שמהן דילהון בה איכון מתקיין ובה איכון

מצות י״א

נלמין שמעתין ותלמכין וחיוון קדישין וכל נשמתין מה
דליתמר בהון ותנהם פני קדס׳ ואמר עם לתלבלין
דליתן יהיב בהיכלא וכמה בכשבא עלין למחזי וכו׳
ועל זה נאמר ותלבושו בכל מעלה שהם רז״ פרצופין ל׳
להורות היות התחתון בעליון והעליון בתחתון כנודע. ו׳
והיא החיה הכוללת אותם הבחינות המתפשטות מ׳
מהנקודה באחור והיא המתפשטת בהתלבשות בכל
העולמות. וזהו כוונת אומרה ההיא חיה ואיהי אזיל כגון
והשיבה שנושך קאי כנודע קול ההתעוררות. ה׳
התחתון מעורר העליון ומתפשטת ומולידת כל אותם
הבחינות הנזכרות והתעוררות למעלה. וזהו ובההוא
זמנא **מקדשין** נשמה דהאי חיה שהיא מעד
המלכה ההויה בחוה דלב הכלל הכל
כנודע. ולפי המעלות הנעשה בכל אלו הקרבנות נקר׳
כבר אש מה לאו הוא כבד עד השתא וכגון קרבן לה
כבד הקל ובהיכלו כלו אומר כבוד. עכ״ל פי׳ ראש ה׳
המאמר. ונבאר פי׳ המאמר הכתוב לעיל

וזהו פי׳ מאן היכלא דא וכו׳ ר״ל אחר שהיא מ׳
מעלות הכבוד שבה שוא מאי ובהיכלו
האמור כל היכל פנימאה דתמן מקדשא כלא. ובלי ספק
שהיא אותה הנקודה שהיא פנימית ומשם מתפשטין כל
הבחינות האחוריות. וזהו תמן מתקדשין לאתן דחזי ל׳
לאתקדשא. היך מתקדשין לה בההוא היכלא. בקדמיתא
אתפשטו תרעין הבחינות המתפשטות כל אחד ואחד
לפי דרכו בראשי. וזהו ותר מעבתא ספיראן אתפתחן ופתרין
תרעין לשער כרוס. שר״ל הכרוס שהי׳ שהוא הרצון שהוא
המתפשט קשתן את כל הבחינות האחוריות למעלה והיא
מתפשט פתיחא כנודע ומשם יתחילו הבחינות להיות נמ׳
קיות מעלות אות י׳ הכולל את כלם סתים ונגלו בנייה ו׳
ומשם פתח תרעא חד לגבי כרוס שהוא בד ימינא היור
כלו חסד עלאה נקרא כן. ועל זה המקום היה מגיע
כהן גדול בעבודתו. וזהו כדין עאל כהנא רבא בההוא ה׳
פתחא והיה מגרז עלמו בהימינו והקונו. ולהתעורר
בגפרין דקדושה ולבוש תושבא ואתחריך ומעילא דשבגין
זינין והתמים עליהן דאיכון משרון זהב והמון נכין נורא ד׳
דקדושא על מלבישא דאתקרי ביגון כור הקדש ואתקשר בד״
בבי זהב ובאבנא בבי לבן ועל ההוא כין מגב אתמין מ׳
מלמין בית ומצבן בית והאיר כל ההוא היכלא בנהורין ע׳
עלאין אתפתח ההוא מבחא ופתח פתרא אחרא דבסתר
במן כדין עאל לוי מעשרא דיעקב לאתפרש לקב״ה. ר״ל
הרצון ההוא המתפשט ר״ל המאפל הרוצה לקאפל הבחינות
המתפשטות מרצון כפי רצון שתפשטו מדרגה אחר מ׳
מדרגה עד היותם ט׳. שהם מעשרא דיעקב שיעקב
הוא העוז בסוד הקדשה והוא אות י׳ הכולל אותם ט׳. ב׳

בחינות אשר בחות י׳ העוזות וכוללות כנודע בכה אשר
היא אות למעלה. ומשם הנקודה הפנימית הם עשר ל׳
דיעקב. כנודע וכל זה המעוז כנודע יעקב וכל אשר
תתן לי עשר אעשרנו לך וזה התירוץ הנה הם באומרו
כדין על לוי שהם הבחינות הכלולות באות י׳ מעלה שבכל
מאות י׳ שהוא המתפשט באות י׳ בכן כנודע מעשר ל׳
דיעקב לקב״ה כנודע שאז הם בחינות שהם עשר עם
הנקודה הפנימית שנתפשטו על ידי יעקב שהוא רצון
באות י׳ עד היותם עשר כנודע. ואז הם הקב״ה ער״ל
שהתפשטו עד היותם נראות ונגלות כלא׳ ואז נקראים
הראוי בכהן הגדול ואז הכב״ה שאומר מה וכל זה מעל
כנגד הרצון שהוא דאתמר ר״ל המסבב המסבב ר״ל
המשתלשל הקדושות בכהן במקום שהוא רוצה שיכנו ל׳
לעבודות שלאחורו כפי חכמתו הנעלה. ובשביל זה אמר
בההוא עלמין וכו׳ וזהו כדין על לוי מעשר דיעקב לאתפרש
לקב״ה וכגבור הגשר שלא עמיה ר״ל אותם הבחינות ה׳
האחוריות אז אינם דברים נפרדים זו מזו אז את שכל ל׳
נקודה ונקודה כוללת מעשר ר״ל היא עלמה יש לה עשר
בהיותה נאחזת בהותם הרוצה היות כל בנ פרוד ח״ו. ו׳
וזה כוון באומרו וכבור לגשר שלא עמיה ר״ל שאין ל׳
להם פרוד אז את התפשטות הרצון והודעת הדברים ב׳
בקרבן כמו הכבור המכרין כוונת הכהן כנודע. וזהו
ולהתעורר בנגוני כמעט היות הרצון מתפשט בכל ה׳
הבחינות שהם נקראין עמיה שכבר א׳ ואז מתפשט ל׳
לבעה אתפים דקק מן הדקה. וזהו וכדין אתפתחו מ׳
מפתחא ופתח ההוא היכלא חד תרעא וכו׳ שהוא ה׳
הרצון הפותח כל הבחינות לאותם מתפשטין כראוי: ו׳
וזהו ההוא תרעא דקיימא בהתלבשתא עמודא לסטר
מזרח שהוא הרצון אשר נתפשט בסוד אות ו׳ שהוא סוד
הקדושה הכוללת כל הבחינות האחוריות והוא גלגל מ׳
מתגלגל לאלו ד׳ רוחות שהם ד׳ בחינות דקות הרמוזות
בשם בן ד׳ והכל כל זה אחי בגונא שלכך שמתגלל מה
שהוא מתגלה והם דברים שאין הכה נשמע יכול
להתפש מעלה דקותם והם תלויין בשכל המשכיל. וזהו
תרעא דקיימא בהתלבשתא שהוא הכוללת מעלה ומטה
ומזרח ומערב. וזהו דעא ולהתעורר בשבעין עמודין
שהם שבעים בחינות המתפשטין מבחינות אות י׳ ה׳
הכוללת אותם עם הנקודה הפנימית מעלה שבכל מ׳
מלמעלה באומר והוא העוז בניסוד ויבא נין והם ד׳
העוזים בסוד בן ד׳ בצירופו והוא כנודע. וזהו ולהתעורר
באבנא אחד דאיכון הספר שר״ל יב צירופי הויות
ומשם בן ד׳ כנודע והם יב שבטים שעה העוזין ב׳
בסוד הקדשה. וגעשה העוזין בגבולין דאתלבשתא עו׳
שהוא ד׳ המרכבה מן הקב״ה א׳ בקב״ה ר״ל נשמעת מה
המשנה העולמים בהיותו הוא ונשמעו תלויין בהם ו׳

מצות י״א

ומשפיע לתחתונים הרמוזים בה״א אחרונה מלך
היותם רמוזין ומלבישין מלך ומשפיעם עם והם י״ב צרופין
היוצאים מהם בה״ו כנודע״ ומ״ש והמשך בגלופין
דמלכא ונסבבין גוף עלמין ר״ל אותם הפשטה בחינות
הכוללות בה״ו כמ״ש לעיל הה הם עולם באמצע ומתחת
עלדיך הפנים ותלה במקום נסתר ונעלם כמו שידוע״
ובשביל זה הם עולם בזה הלשון״ ומ״ש ולהתעטרו ב׳
בגלופין דתמשכו ונעטרו בכתב׳ השוס היותם כלולות
באות ו׳ מפני שקבל מאות ה׳ אבינו והם עולמות שר״ל
הטובה נסתרות עד מאד״ ומ״ש בגוונין דסייפי עלמא
עד סייפי עלמא בבחינה לבושי יקר בבחינה עשרה קדישין
אסתתר הקול ומתפתח וכ׳ בלא ספק אתי כי יש בלו
המלות דברים נסתרים עד למאד וכדי שלא אטה הדבר
סתום ואתנם אפרש ראשי פרקים ממה שאוכל בע״ה״
ויהיה הכוונה ממה שאמר ר׳ אשר בזוהר על תפו׳
שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה ושמע שם
ואמן אייהו מי הקול דאיקרי מקדש השמים לעילא דכלא
קיימא בשאלתא ועל דקיימא לשאלה ואיקרו באורח סתים
ולא אתגליא איקרי מי דהא לעילא לית תמן שאלה״ וקר׳
קצה השמים איקרי מי״ אית אוחרא לתתא ואיקרי מה
מה בין האי להאי את קדמאה סתימאה דאיקרי מי
קיימא לשאלה כיון דשאל בר נש ומפשפש לאסתכלא
ולמנדע מדרגא לדרגא עד סוף כל דרגין כיון דמטי
תמן מה״ ר״ל מה ידעת מה אסתכלת מה פשפשת הוא
כלא סתים כבקדמיתא״ ואחר עוד שם למטה מקצה
השמים לעילא ועד קצה השמים לתתא ודא יהית יעקב
דאיהו מבריח מן הקצה אל הקצה מן הקצה קדמאה דאיהו
מי עד הקצה בתראה דאיהו מה״ בגין דקאים באמצעית
עכ״ל״ בלא ספק אתי כי מן הפסק מתגלה השאלה מעולה
שאמר שהוא יעקב הוא העמוד האמצעי הכולל אלה
השתי בחינות מעלה ומטה והוא הכור שבאמצעיתו ב׳
שתשען כל השני הבחינות הרמוזין במלת מי שהם תתאי׳
עליונים שהם שמשן ר״ל השונות נשמות בלא השובה כמו
שהוא מבואר בתוך הבחן מה ידעת וכ׳ ומן הנעלה כו עד
הקצה באומרו מה״ שנראה שמשם יש התפסק לבעל
הנסתרות ההם״ ובלא ספק שהוא יעקב שהוא הוא באות
וא״ו שהוא רמוז בסוד הדעת שהוא בין לתפארת״ וכו׳ מ׳
מלקיחין כל הבחינות הנשמות בראש הוא של י׳ שהוא
הנקודה אשר מפשטי הייתה כלולה מכל הבחינות כמ״ש
בזוהר ז״ל בשעתא דסתימא דכל סתימין בעא לאתגליא
עבד בריש נקודה חדא ודא סליק למהוי מחשבה צייר
בה כל ציורין חקק בה כל גליפין וכ׳״ וזה ראיה גמורה
היות הנקודה הזאת כוללת כל הנשמות והבחינות
הנשמתיות אחר התפשטותם״ ובלא ספק שכל אלו
הבחינות נחתמו מדרגה אחר מדרגה באות וא״ו הכלל

אותם מתהוות מאבינו תפארה שהוא י׳״ שהוא סתום
ונעלם בעניין כמ״ש לעיל היות הנקודה הזאת כוללת
בחינות שהם דקה מאד וגדול ומשם נתפשטו כמ״ש״
בזוהר אתי כי הכלל העולה מן הנדרש כי אות וא״ו יש
השני בחינות בשני הקווין שהם ראש וסוף וראשו הוא
הכולל הב׳ בחינות אשר מהם נהיו כל הנשמות הנעלה
בסוף והוא יהיה הכלל הנפלות מעולה למטה בזה ו׳
והקצה השני של אות וא״ו שהוא הנפלות מעטה
למעלה כזה ו והוא אות ו׳ כולל כל הבחינות המאורות
וכלם נהיו מאותה הנקודה כאמור״ וכל זה נכוון מה
באומרו ולהתעטר בגוונין דסייפי עלמא שהם הבחינו׳
הרמוזות בלו הקצות המאורות הכוללות כמה בחינות
נשמות אלו מאלו ונקראין עשר״ן שמקבל אחד ואחד מהם
מתגוונין כמה בחינות ונשמות נסתרות בלא שאוכל אני
לפרסם ויספיק למבין ברמיזא״ ובשביל זה כתב העניין
באומרו בבחינה לבושי יקר בבחינה עשר״ן קדישין שהם
שמות הקדושים נשמות הכוללים כל אותם הבחינות
הדקות והשמות הם הלבושים שלהם ונ״ב הם השמות
נקראין עשר״ן קדישין להורות שהוא ושמו אחד יחוד גמור
בלא שתוף שום דבר אחר שנוכל להדמות לו שום דמיון
נשמי חו׳״ ומה שאמר אסתתר הקול ומתפתח ונתהן
לה כל תרעין גניזין וכל תרעין דקדושין
נראה ר״ל אותה הנקודה הכוללת מכל הבחינות הנשמו׳
בדבק הברית מתגלגל בדבק המאציל ומתן ר״ל מתפשט
אותה הנקודה ומש״ה ופתח ליה כל תרעין גניזין שר״ל
שהנקודה מתפשט הבחינות הרמוזות בתוכה בדבק
המאציל ומשם אותם הגנוזין שהם הבחינות הנשמות
בדבק המאציל ברוך והם כל כך סתומים שאינן אלא ראשי
פרקים שהם תרעין המאורות ברמיזא הנשמות ההם
היותם נסתרות ונשמות בדבק הברית כמ״ש לעיל״ והשמו׳
הכוללים אותם הבחינות כלם קדישין ר״ל נבדלים הבדל
הקדושה״ ובכל אלו הבחינות אשר פי׳ היה מתעטר
הכהן גדול ביום אדיר ונאור וזה ואתקדש בקדושתא
הפנים כמובא ר״ל מה המלך אינו עבד הייתי מלך את כלב
עם שהם המלכים אותו הייתי מלך נבלל מקום המכבין
אותו ומעלין אותו כך הוא הכהן גדול הוא כולל כל אותם
הבחינות שבהתגלותם נקרא הוא כ״ג שבו נכללים כל
אותם הבחינות שפי׳ שהיה מושך עליו בכוונתו ונעשה
הוא מולך מכלם ושולט לפשוטם״ ומ״ש מתברך בברכה
ברכתן מתעטר בבחינה עשר״ן שבכוונתו אשר היה מוכן
מכל הקדושות כנודע והיה מושך בכוונתו מהמקור
הברכות שהוא רמוז בקוץ של יו״ד שמשם כל הבחינות
העליונות אשר הפי׳ אדם הק׳ כך נ״ב אדם הכהן
בכוונת תפלתו יתעלה ויתבר ויקשר כל הנשמות בשביל תמאת
אדם הק׳ וכמ״ש הכהן הגדול וזה מתעטר בבחינה עשר״ן

שהם הבחינות אשר נתלו בתוך אדם הכולל כל
העולמות הנעלמות והגלויות בסוד של אף כאמור לעיל
וז"ש כדין נתקן כלהו בחברה חדא מהשערים בשערי
בדקה יאות כל שהיה השפע מושפע כלפי כמו שהיתה
מעיין א' והמים נמשכין מחילותם ומשקה כל חלקי הגנה
שיש בה מינים הרבה מדשאין ואילנות וכל א' וא' צריך
מאותם המים להשקותו והמים הם יתקנו כל האילנות
ואתם זולתם ימותו כלם כך הם המדות כשיונקין
מהמקורן הם יונקין ברבוי ואח"כ מתפשטין כל אחד ואחד
למקום הצריך כפי הצורך ורזהו שאמר נתקן כלהו
בחבה חדא מהשערים בשערי בדקה יאות
כיון דנתקן אתער לי בקישוטוי ר"ל מאחר שישבענו על
היסוד שהם המדות המשפיעות להשקות את הפנים
שבנה"ק כאמור אז היה מכוון לי בבגדיו שהוא הקישוטין
התחתון והיה ממשיך כל אותם הבחינות הגלויות ומחוברן
במקומם עד מקום מוגבל שהוא מדת **מלכות**
הרמוזה בחזות ה' אחרונה שבשם בן ד'
כנודע שהיא מוכנת לקבל כל אותם הבחינות
האדירות כמוש"ל וז"ש והקדי תיקה אתערא ואזדמנא
נפשה מגו חיבו דשייפהא ר"ל בהיות אותה שזו המדה
הנקראת מלכות והיא המושלת בכל הבחינות
המשתלשלות ממקומם מדרגה אחר מדרגה כנודע
בהיותה מוכנת ומיוחדת לקבל אותם ויש לה שני בחינות
מיוחדות האחת שלפעמים כל המדות שמשפעות בה ע"י
יסוד המקבל **מתת** והוא יה"ו מיחד עמה ע"י
יסוד בה אז שהיא מלכות הרמוזה
בחזות ה"א אחרונה שלה למעלה במקום יה"ו ומייחדה
עמה עמו שם ואז היא נקראת עטרת בעלה והיא
המקבלת השפע מהמקור העליון בהיותה מיוחדת עם
והיא מתגברת ומזדווגת נפשה לעלות למעלה מגו חיבו
דשייפהא שהשיר רמוז בחזות ד' היות הוא רוחב פרקי
כולל בו כל הג' בחינות בסוד שהם **חג"ת** שהם המזין
בשם **יה"ו** חסד רמוז ביו"ד גבורה רמוז בה"א
שזו ענף חכמה וזו ענף בינה הרמוז בהם עם
יה ואח"ז הוא תת"ה כנודע וכלם רמוזים בתוך רוחבות אות
יו"ד היותו כולל ג' אותיות נגלות שהם חד מלבן במותן
שהשיר הוא הנבות ונשיאות מטה שבתוך אות ד' כנודע
ואות דל"ת היא הרמוזה במלכות או בגבורה שהקישורין
מלכתן יבא והוא מלכות הרמוזה בחזות ה"א שלה למעלה
לך המדרגות עד הכתר לגבורה וברבותה אותן השיר
כל המשפיעות והנשיאות הוא אשר מתגה תולדה
מזדווגת נפשה כל משפעות עצמה מאותם המלבושין אשר
נתלבשה בהם בהולדתה למטה ומתעלה עצמה בתוך
אותן הדקות אשר היה עם בתחלה ומקבלת אותן השפע
מהמקור עצמו כאמור וזה כוון באמרו והקדי תיקה

מצות י"א

אתערא ואזדמנת נפשה מגו חיבו דשייפהא והיא עולה
מדרגה אחר מדרגה מתוך היותה חושקת אותן השפע
ממקור העליון אשר נתלה עם אדם כבתחלה וז"ש היך
אזדמנת נפשה מגו חיבו דשייפהא אזדמנת נפשה זעיר
זעיר עד דאתעבידת נקודה חדא שהיא הכוללת כל
הבחינות המשיעות שבדרך המשפיע וגם נתלו א"ה כל
הבחינות אשר בדרך המשפיע וז"ש כיון דאיהי אזדמנת
נפשה בשייפהא ר"ל מתוך אותן שעשועות מהשיר בהיותה
מיוחדת משם אז נתלו א"ה ונתדבקין בה כל המלאכים
בנקודה הראשונה שהיא התחלה ההתפשטות מלמעלה
למטה כזה . ו . והיא נקראת אז בתולי בהיותה
מושפעת מלמטה ונתתמת מהבריותה וז"ש נלך
איש מבית לוי ויקח את בת לוי ר"ל מדת המלכות
המקבלת מבית לוי שהיא מדת המלכות שבה נתלין כל
המלכות והלכה לקבל השפע מבית לוי כמו שאמר נאמר
על העליון ואז היא רומזת מלאה מכל אותם הבחינות
המיוזות בנקודה ההיא ומושפעת לכל העולמות כנודע
ומזה הדרך יתבין הכוונה : כנגן שהלך שזה
הדבק הוא הכוונה האמתית ונקראין נשיקין שהולין
הנבות השני פנים מתדבקין זה עם זה בחבה ודרך
האמת וזה כוון שהוא בתורה ישקני מנשיקות פיהו
כי טובים דודיך מיין ר"ל מלא היין המשמח הרמוז
בשמאל וז"ש מתנהרן דשמאלא היך אחיד לה מושיט
שמאלו תחת ראשי מגו חביב שהוא סוד שמאלו תחת
לראשי וימינו תחבקני וגם נעשה הזווג האמתי
כנודע לנודעי החכמה בשלמות ונתגלה באמת
ההשגחה והקישור יתה בכל מקום **ואי** תימא כיון
לאיהי נקודה איך יכל לאתחזא בנקודה זעירא אח
לבי עולם כל מה דהוה מלה זעירא דלא אשתכחת ודרך
עילאה נהירו בבל עילאה מיד בקנה ולבא וכ' בלא ספר
אחי כי לפי המבט הקיום יהיה לו מעלה ושלמות שיהיו
כל המדות כלולות בחזות ה' הנקראת מלכות עולה
מיד כאמור כאשר היתה מלאה ויקבלו כלם
באחד השפע כל אחד כפי הצורך ואז תתפשט היא
עצמה ותתעורר נפשה מכל בניה לקבל אותן השפע
ויעלם ממנה וזה כוון באמרו ואי תימא וכ' אבל לפי
האמת לא תבן כי יותר עצם ומעלה יש לה כשהיא
מתפשטת עצמה ויזעיר נפשה אתם זולתם כי בזמן
המשפיע היותה חושקת לשוב למקום שנתלבשה מרוב
התאוה היותה בתוך עמה ותולדותיה כי על כרחה בתוך
למקום התחתונים להיות מעורבת אותם בדרך הבורא בלי
ספק כי אז היא מלא המים עליה ומשתלשלת מכל
הטובות הרבה לתחתונים כנודע וזה כוון באמרו
מיד כהנא ובנא אתער לה ואתבנית לה ר"ל בהיות שהיא
מתעלה מכל אותם הבחינות ממקור העליון כאמור

מצות י"א

והיא מושפעת להשפיע לתחתונים ולכל המדות העליונות ה'
הויות דרך השלמות כד"ן המחבר אז בכל ספר הכבוד ה'
המקבל מושך בכוונתו העליונה כל אורות המדות ומתלבשים
בהם ונעשה הוא מרכבה השכינה עליה·· וזהו ואחר לה
שמייחד עצמו וכוונתו עמה ומחבר לה שמושך כל אורותיו
השפע המושפע בה·· וכל זה השלמות אינו יכול להיות
אם היתה עולה מעולה מכל הסוף אשר בקרבה ד'
לכל השפע הבא וזהו ראוי היות רבה אם יכלכל להחזיק
כל השפע אבל כיון לא זכתה גבורה כמו וחייה נקודה
אחת לחדין בה ר"ל נשפעין בה כל הבחינות הרמוזות· ב'
בנקודה הזאת הכוללת כל כוונת המחבר שהיא הנקודה
המעולה למעלה כזה .ו. וזהו וסלקין לה לעילא ר"ל ה'
הבחינות הנשפעות במקומם כד"ן המחבר הם הן
שפיעין אורה לעילא המלכות ר"ל רוצה שתהיה היא עולה
אותם עולים בשביל הכוונה העליונה וזהו כיון דסלקין לה
ויתחבר בין תרין סטרין אין שהם או הבחינות האחרונות בין
מעלה שהם מעלה הסיבה העליונה·· וזהו כיון דקולא
שעולה דקיימא במתקלתא יתחבר בהדיה בתרין ד'
דנשיקין שהם המדות הללו והם רמוזות באות ד'·· ב'
בהיות הוא הכולל השני הבחינות הרמוזין בתוכו שהם
אבא ואמא כנודע·· וכמו היות הוא אות י' מלא כזה
יוד מעלה מורה מה שבתוך י' פתוחה כמו שהם אבא
ד'·· ואמא ה'·· ו' סוד הדעת המייחד אותם וכלן הם ד'
רמוזים באות יו"ד כנודע·· וכל זה יובן מהקדמה
הלשון באומרו כיון הקול עמודא דקיימא במתקלתא
אתחבר בהדה במתכא דנשיקין שהם תבות ומתוקות
המחבר הקול פה אל פה שמורה היות הדבר מושגים ב'
באחדות אם כמו אות י' שהוא פתוח ונפרז כנודע ויעלה
השלמה הבחינות הנ' הויה אחד מלאה יו"ד בתבונות·
באומן כי זה כיון באומרו בחינת דחבורא חדא כי סוד
הזווג כמו שהוא ידוע לנודעי חכמת השכל החכמה ה'
הזאת היות כל אלו שיעור קומה פנים אל פנים מזווגין
כנודע וזה כיון באומרו כד"ן וישק יעקב לרחל בדיותו
דנשיקין מדבקן דא בדא בלא פרודא עד דנקטא נפשא
דנשיקין בדקא יאות שהוא סוד הזרע הנזרע מהמאור
עד אשר בה הקיבוצים האחדים שבעת כלם באחד
מתדבקן באחדות אחד ומתקין על ידי יסוד כנודע
שהוא סוד הזווג ובתוכו נעשה אורו החיבור
אבל שהם ונעשין הוויה אחת כנודע כלול מכל
שהם ניספיק למשכילים ביוקר הקריעה הדעת עליון
וזה כיון באומרו באשתלם דנקטא נפשין דנשיקין ב'
בדקא יאות ובגין למהדר לאילנא מתכנשין כלהו ו'
ודריין לה מגו קיטא דקישא כבר כבר·· כל מפתח
אחי כי עתה הבין היטב סוד הדרך שהכנס לנוגל
שהם ט' נקודות לכל רוח וא' באמצע כי סוד הזווג ה'

היין הנקודה עם כל בחינותיה ותפארתה וזהו מושרשין
מכל היותם בחינות נפשיות ממקור אחד כמו הכ
הכולל הכולל מכל דבר כח אבו ואמו והוא מוקד ב'
במשל כל הבית אשר היה פרנס ונז' באבו ואמו·· וכמו
שהכל יודעין מההתחלה מה שהיה פרנס והורגין לו נמס
מיוחס כולל כל פרטין·· נב' כל פרטי האדם מושבבין
לגמה נשרתו עכ"ל·· הרי לך מבואר מתי' המאמר
הזה אשר כתבתי לגל ביאור סוד מצוה זו וכלל
הוא משמעו היא וכל מקדשין אותה למעלה מאור הכב
ונתלה·· כמו בהיא שעתה מקדשין להיות תיה וכו'

ומצוה זו רומז' למית המלכות הקול נבוא"

ועתה אתחיל לבאר חלק השלה למצוה זו מ'
מושמעות כגוי ספי' **כתר** והוא
אמ"ש ·· ורמזו בג' אותיות או הם
נקראים אמות שבהם רמוזים ה'
היסודות שבהם נבראו העולמות והתחתונים והם
אוי"ר מים אש ונז' בספר לין ורחמים
ובספר **יצירה**
שין שורקת· מם דוממת· אל"ף רוח
חק מכריע בנתים·· ונז' כי הזכרת השין הוא ב'
בשריקה בהשתלבות האות למעלה והוא רומז אל כתר
הדין·· והזכרת המ"ם הוא בדממות רומז אל כתר
הרחמים·· והאל"ף בינונית בנתיים רומזת אל הממוצע
ויש מפרשים שין בשריקה הם נגד שיורך
הנשימה בה ימשך השריקה אבל מם היא
דוממת שאינה נמשכת אלא בדממות·· והכוונה שין ב'
בשריקה נרמז אל הדין כנגין שהן ניתקן שן·· אבל
מם בסוד החסד בנגין קול דממה דקה מכל היותן
והטהרה·· ואל"ף לעולם בינונית מכרעת וג' אותיות אלה
נרמזות בספי' חכמה ובינה שהם אמות לכל הספירות
שהם ג' רחמים חסד דין ורחמים והם מתחלקים ג'
קוים·· ואמנם יאמר אמש על ים שעבר שהוא
נעלם בעולם או שעברו ונתעלמו כמו נאמר היום
גדולה גבורה ת"ת·· בהו' עשר והקדם ימים שעבר בכל
הקדמות·· **ויש** מפרשים מם דוממת ר"ל אין ש
שום אדם יכול להוסיף מה אות המם שהוא מ'
מיסוד אמש אם יסגור פיו והשפתים ידובקו·· שין ש
שורקת ר"ל לא יש לאדם לפתוח שפתיו כמו שעושה לאות
המם אלא אם יסגור פיו יוצר·· אל"ף מכריע בנתים שאין
צריך לא לפתוח ולא לסגור·· והטעם כי אות המם היא מ'
מאותיות בומ"ף ונקרא מוצאם השפתים ולכן אם השפתים
הם מחוברות אין לכח להוציא המם והיה דוממת·· ו'
ודוממת לשון דממה וקול שממה שר"ל דממה בלא קול
וקול בלא דממה·· ויוכן הטעם שהייתי רואה לנגד עיני
שום היות דממה והנשם אחות המצוה לנגד עיני היתה

היתה משמעת קול. והשי״ן היא מאותיות השריקה
ושורקת מלשון שרקו ויחרקו שן ולכך היא ע׳ ומתוק שפתי
כל האי והאמר בסוגרית שפתים. והאל״ף היא מאותיות
מוצא הגרון ולכך הוא מכריע בנתים. והרב ר׳ אהרן
ראש ישיבת בבל ז״ל כתב מ״ם דוממת שיוכל ה׳
המקובל לעשות שמוש שיתחיל בחוק המ״ם על דרך סוד
בינה בסוד הדממה שלא יצטרך להוציא בשפתים כדי ל׳
לעשות הבאוי. אבל השי״ן השמוש שיתחיל במות השי״ן
לא יעשה תפלה בלא חוצן שלא יבוא בשפתינו וישמע
את הקול מדבר אין ועל זה הסוד נאמר קול י״י בכח.
האל״ף מכריע בנתים שהוא ישמע בסוד דממה כמו ה׳
המ״ם וישמע גם בקול ע״ד השי״ן הוי אומ׳ ואל״ף הוא מכריע
בנתים עכ״ל. **ועוד** כתב בעל ספר **יצירה** ז״ל
שלש אמות אמ״ש יסודן כף זכות וכף חובה
ולשון חוק מכריע בנתים. **וביאור** דברין
מה הכף הזה זה מושך אין וזה מושך אין ה׳
והלשון מכריע כן בסוד ג׳ אמות שהוא אמ״ש האל״ף ה׳
הוא אויר. השי״ן הוא אש. המ״ם הוא מים. אבל לשון ה׳
חוק מכריע בנתים. וכן **באש״ם** האל״ף הוא אויר. ה׳
השי״ן הוא אש. המ״ם הוא מים. ובשביל אש
בין אויר ומים אינם יכולים לדבק זה בזה כי השי״ן מ׳
מבדלת בנתים אבל לשון חק מכריע בנתים. וכן ב׳
בשא״ם השי״ן הוא אש. המ״ם הוא מים. ואש ומים
אינם יכולים לדבק זה בזה שהם האויר
מכריע בנתים אבל לשון חק מכריע בנתים. וכן פירש
הרב ר׳ אהרן המקובל הגדול בס׳ האבדם ז״ל כתב
בעל ס׳ ג׳ אמות אמ״ש יסודן כף זכות וכף ה׳
חובה ולשון חק מכריע בנתים ר״ל אמ׳ בכף מאזנים
המאזניים לשון חק ר״ל לשון מאזנים מכריע בנתים
בין הכפות. ובדוגמא לזה יסוד אמ״ש שהאל״ף רומז ל׳
לאויר. והמ״ם למים. והשי״ן לאש. הוכל להמוך לזכות ו׳
ולחובה הויות הלשון הוא המכריע. ואם נברא זכר ב׳
בסוד ג׳ אמות בקריאת **אמ״ש** נקבה **באש״ם**
ואם לקיים תוכן הבינה **בשמ״א**
עכ״ל. והשמוש לזה **כתב** הרב המקובל
ר׳ עזרא ז״ל הזכר נברא באמ״ש ר״ל שהאש
שהוא בחלק האחרון מהשמים חלקים גבר במים יותר
מאשה. והאשה נבראת באש״ם שהאש הוא בגבול
האמצעי והגבול האמצעי אינו יוצא מגדרו ולכן ה׳
האשה היא רכה בטבע יותר מהאיש עכ״ל.
והראב״ד ז״ל כתב וז״ל בעוד שיש לעולם הזה מ׳
מקור לאמ״ש שממנו מתפשטים אמ״ש
שבעולם הזה. כן יש בעולם העליון אמ״ש שיסודם כף
זכות וכף חובה ולשון חק מכריע בנתים והם כנגד מדות
והם ג׳ ספרים שנפתחים בראש השנה א׳ של צדיקים גמורים

והם בכף זכות. ואחת של רשעים והם בכף חובה.
ואחת של בינונים והם בלשון חק מכריע בנתים.
ועכ״ף אתה לדעת כי ברית הנשמה המחוברת מאותיות
הקדש בסדר המלכות לא יעשה אותם האדם ואי בהם מ׳
מהנם כי יחלו אין החיים והשלום על נשמתו בעולמו
ומאמנו יגיע אל אדם הגוף חיים ואחר ויתחזק כדי
חבר. וחבר מחיבה הנשמה בכח רוח אלהים חיים ואם
יעבור אדם על המלכות אז ישרף סדר האותיות א׳
אשר בנשמתו ויהפכו לעבירה שעשה שנא׳ והיו
עונותיכם חקוקים על עצמותיכם והנה הוא בכף חובה
ויי״ל בעל החסד והרחמים והחיים סר מעליו והחבר ה׳
הקוה אם הנשמה תלויה בו מיד מת אז נכרת ואם ה׳
הוא חבר שאין הנשמה תלויה בו הרי הוא החבר חולה
או נפסד בסוד והפקדתי עליכם בהלה את השחפת
ואת הקדחת. ולא כמאמר הרופאים שאחת מאותיותיו
נבדלת שלו כי רופאי י״י לא יתעל בהם נבדל רק י״י ע׳
עליהם יחיו. **ועוד** כתב בעל ספר **יצירה**
שלש אמות אמ״ש סוד גדול
מופלא ומכוסה וחתום בשש טבעות וממנו יוצאי׳
אש ומים מתחלקים זכר ונקבה. **ופי׳** כי כשנברא
מקור אחד נתחלו שני הפכים כמו אש ומים
מכח פגישת נמצא שהקדשות נלאו מהשיג סבה ז׳
וגם קראו סוד פי׳ דבר נעלם. גדול **מגדולה**
ומופלא **מגבורה**. ומכוסה
מבינה ר״ל אפי׳ בינה נעלם מ׳
מהם לתפוס סבת ההפכים איך היו ב׳
בבע׳ בתחלת הבנין. **והרמב״ן** ז״ל פי׳ גדול
מכח הגדולה. מופלא מ׳
מכח התשובה ומתגלה עד כתר עליון. ומכוסה
בכח גבורה. **והרב** רבינו בחיי ז״ל כתב וז״ל
כוונת ספר יצירה הוא לומר סוד גדול
מופלא ומכוסה כנגד סוד ג׳ אמות. סוד גדול כ׳
כנגד **א׳**. מופלא כנגד **מ׳**. מכוסה כנגד **ש׳**.
הם כאן אויר מים אש. וחתום בשש ט׳
טבעות וכו׳ פי׳ שש טבעות הם שש הקצוות ש׳
שנחתמו בשש שמות. ואלו הן.

יהו יוה. הוי היו. ויה והי. ושש הויות אלו
הן מקורות לשש
קצוות. על **אמ״ש אש״ם. משא מא״ש
שא״ם
שמ״א.** ונקראו טבעות כי בטבעת
ההולך נחתם ונגמר ונקבע ונעלם מה
שרצה להעלימו ונעלם מה שרצה להעלימו. ולפי שכל
הטבעות אשר בכל בעל הטבעת מאשר במצורה

כלם מתעבדים בעבודת הקדש ועל כן נקראים גם כן
עבודה. והנה ד' מין יקח כנגד א' מאתיים והוא
שנוק לאויר כלא רוח אלהים במרכבה [illegible]
[illegible] אחת רוח אלהים חיים. ה' מין יקח כנגד מים
[illegible] ונובע מים מרוח. ו' מין יקח כנגד שין מ'
[illegible] ונוח כנגד אש מים ומתחלקים
זכר ונקבה כי הזכר הפך הנקבה כדמות מים [illegible]
[illegible] מים [illegible] הזכר נברא במים [illegible]
והנקבה [illegible] כנגד מים והעיר
[illegible] בניקס הברא [illegible] הפך זה

וכתב הרב רבינו יום טוב [illegible] כתב
ספר יצירה [illegible] בשש [illegible] כמו שיהו
שמו יה' מתהפך [illegible] כן [illegible]
יתהפך [illegible] הכ' [illegible] קורא
[illegible] ומתחלקים בזכר ונקבה ש[illegible] ג' אותיות
[illegible] מים ורוח [illegible] בזכר ונקבה
[illegible] עכ"ל. [illegible] מזה היות אותיות [illegible]
בהם עליונים ותחתונים והם יסודות [illegible]
ונ"ל אני המחבר כי [illegible] שבאו אותיות או
[illegible] כנגד ג' עליונות [illegible] בכתר עליון הוא
[illegible] שלא [illegible] כתר [illegible]. ועוד כי
[illegible] ג' [illegible] כמו [illegible] או
[illegible] ונלבב [illegible]
[illegible] אותיות [illegible]. הסר [illegible]
[illegible] עשר ספירות כי [illegible]
[illegible] או [illegible] עליונות [illegible]
[illegible] כלם [illegible]. כי הכתר כולל
[illegible] כל [illegible]. [illegible] ה'
[illegible] ובינה [illegible]. [illegible] כלם [illegible] ב'
[illegible] ג' עליונות. ועוד [illegible]
כי אותיות [illegible] כי הם
[illegible] שהוא [illegible] כי [illegible]
[illegible] מים [illegible]. והא' [illegible]
שהוא הכתר הנקרא אל"ף. [illegible]
[illegible] נקראת יהו"ד [illegible] אלהים
עכ". ועוד היסודות [illegible] באותיות אמ"ש הם
היסודות הרוחניים העליונים [illegible]
[illegible] כנודע. [illegible] שבג' [illegible] שד"ר
[illegible] עבהם
[illegible] העליונים והתחתונים [illegible]
[illegible] במלת אמ"ש [illegible]
[illegible]. וכמו כן [illegible] שהוא
[illegible] העולמות כלם [illegible] כלם [illegible]
[illegible] או [illegible] בכתר מאחר שהם
[illegible]. וכתר [illegible] כלל [illegible] בי

[illegible] ועוד כמו שביסודות הגשמיים ב'
באותיות או נבראו העליונים והתחתונים כן הכתר
[illegible] העליונים והתחתונים כנודע.
ועוד [illegible] אמ"ש [illegible] **פ' מן** [illegible] ב'
[illegible] אותיות [illegible] הסר ח' [illegible]
כתר העולם [illegible] ח' [illegible] עליון העולם
[illegible] כתר עליון. ועוד אותיות אמ"ש [illegible]
באותיות כתר באמת [illegible] [illegible]

א' מתחלפת [illegible] וקטנית כנגד
באמת [illegible] כ' [illegible]

ב' [illegible] וזהו

מ' מתחלפת [illegible] וזהו **ת'**

ש' מתחלפת [illegible] וזהו **ה'**

[illegible] הוא להיות אמ"ש [illegible] בכתר עליון. כנגד

ובזה מצאה זו בה"א על אלהיך כי ידוע הוא כי
מלכות היא הא' אחרונה שבשם וכבר
[illegible] כי מצאה זו [illegible] קדוש [illegible]
[illegible] כי היא נקראת [illegible] כנודע [illegible] יהוה
[illegible] להיות [illegible] כי עיקר המצוה [illegible]
[illegible] במקום אחד [illegible] זה [illegible]
[illegible] ה[illegible]

מצות

יב' יתר [illegible] ספר [illegible]
על [illegible] כשהיה [illegible]
[illegible] [illegible]
וסוד מצוה זו [illegible] שספר [illegible] הוא קדש
קדשים [illegible] הקבלים [illegible]
[illegible] כלם [illegible] על הקבלה
[illegible] ב'
[illegible]
[illegible] יודע סוד המרכבה
העליונה וסוד [illegible] העליונה וסוד [illegible] ב'
[illegible] כמו שמבואר
סוד [illegible] **במצוה** [illegible] זו ב'
[illegible] כמו [illegible]
שהוא [illegible] הקדושה [illegible] ב'
[illegible] כנגד [illegible] הוא יה' [illegible]

בו׳ וספר תורה שני שהוא כתוב משנה תורה ונעשית
הדברות של משנה תורה וכל הענינים שהם מאורעות
הדברים עד לעיני כל ישראל מורה דוגמת כי דוגמת
ספירה עשירית שכל הענין נכללין בה שספר דברים ר׳
רומזת כנגד ספר בראשית הוא כנגד קוצו של
י׳ שרומז ל כתר עליון והוא ר׳
ראשית לנעלם ספירות ספר
ואלה שמות רומז ליוד של שם המיוחד
ספר ויקרא הוא כנגד ה׳ ראשונה וכנגד מ׳
מדת הדין הקשה למלך בו יצאו הקרבנות
שבך זו המדה ספר במדבר הוא כנגד ו׳ של שם
וכבר ידעת כי הוא נקרא י״י צבאות למלך
בספר זה נמנו ישראל שהם צבאות י״י ספר ואלה
הדברים כנגד ה׳ אחרונה ובה נכללין כל
הענין כך כל המדות נכללים בספר דברים ולפי
שמדה זו שורה בבית המקדש לכך היה קורא כנגד
כל ישראל משנה תורה שהוא כנגדה בבית המקדש
ולכך היה לו למלך ספר שני לרמוז שכל הממשלה
והמלכות שלו שבתה לו הוא מן סוד צדיק ר׳
ומלכות ודבקו במדה שתחת זו מ׳
תבחר סוד ספר תורה וסוד אותיותיו
וסוד התגין שבו עם סוד שאר מצותיה ר״ל
עשה וגדול והשתחת ישראל ירדו בגלות [illegible]

[illegible]

ומצוה זו רומזת
למדת
המלכות כי היא ה׳
שנית
ומשנה תורה רומזת לה:

ועתה תבחר חלק השלם למדה זו משמרת
כנוי ספירת כתר והוא אנא
ודע כי ג׳ אותיות או קסת מורות
ורומזות על שלש ספירות עליונות הכלולות בכתר
כי אלף ראשונה רומזת לכתר משיך לחכמה ונון
רמז לראשים שנה בינה קה לך כי ג׳ אותיות או ר׳
רומזות לג׳ עליונות שהם כלולות בכתר
וראיתי לבעל הגדול הרב בהקדר משה ר׳
קורדווירו ז״לה [illegible]
כי אלף היא בינה כלולה בג׳ ראשונות ולכן אלף מבחין
שהיא כתר ואלף מבחין שהיא חכמה וכן במתכנת ב׳
שהיא בינה עכ״ל ונ״ל כי אנא עולה בה בן להורות
לשם הקויה השלם בו בן כמנין במלוי ד׳
[illegible] וכבר הקריתי עם [illegible] בן הוא [illegible]
ובחה מעלה אנא רמוזה בכתר [illegible]
[illegible] לא מבוארה [illegible] הקתנה מ׳
[illegible] בה עם בן [illegible] ועוד אנא
בתוך עם המלה עולה [illegible] כתר ועוד אנא
במילואה כזה אלף נון אלף בחה עולה
בה מ׳ במנין עם אהיה [illegible]
אותיותיו וכללו שעולה בית אלף הי יוד הי ו׳

וכבר ידעת כי עם אהיה הוא בכתר וזה מבואר [illegible]

[illegible]

ובינה מדה זו רמוזה בסוד בינה של אהיה כי
כבר ידוע כי ספר התורה הוא רמוז ב׳
בתפארת כמאמרם ז״ל הכל תלוי במזל אפי׳ ספר תורה
בהיכל וידוע כי מזל הוא כתר ומכאן שהוא בתפארת
תלוי בו׳ ואם נדרש כפי סוד המדה הזו שהכתוב בה
משנה תורה לבד שהוא הוא למלכות כמו שכתבנו
אכן נדרש היוד הוא שבלה זו המדה רמוזה בה
היא יוד [illegible] הרמוזה במלכות עכ״ל והנה יתיר
שבה במלכות התורה אנכי [illegible]

מצוה

יג׳ כתיבתך מ׳ לכתוב כל איש ואיש מ׳
מישראל ס״ת לעצמו [illegible]
ילך ועתה כתבו לכם השירה
הזאת כלומר כתבו לכם תורה שיש בה שירה זו לפי ע׳
שאין כותבין התורה פרשיות פרשיות
וסוד מדה זו הכל משנה נקבל במדה
שלמעלה מזו ונקבה במקום במדה זו
תבחר סוד ס״ת והקונים עם סוד שאר מצותיה חז״ל
ובזוהר ז״ל בעי כל בר נש למכתב ספר תורה ד׳
לאורייתא בגין דאיהו שמא קדישא ד׳
דקודשא בריך הוא ולתקני יקירא לחילא דילה עלמא בגין
שהוא עכב״ל ואין ס״ת הרה הוא פסול בחסרון אות
כי אין סוף אחד שלמי שהתורה נקראת על כך כנגד
שמות הקדש וזהו שהשבו המלכים בשעת נתינת
התורה שבזה האומן נתן לישראל והיה זה כמשנה אחד
כפי האומה כי אין יתכן שעם הכתב לקבל
דעתם צירוף האותיות כלם וכבר הודיעו הנם ל׳
למשה בהיות אומן יקבל התורה והוא שהאותיות ב׳
בשמן שכן בתורה שהם יכירו השמות של
הקדושה לא יעתם הקב״ה בתורה הצרוף כי אם שילבשו
האותיות באופן אחר נצרף מהם מלות בעין יפה
מלכים וכדומה ועל כן אמ״ל הקב״ה השב להם תשובה
ונשבה להם תורה כי בזה האומן תנתן התורה
לישראל אז קבלו וידעו שהתורה התלבשה בלבוש
הגשמי שהוא כמו הגוף וישארו עליו צירופי ה׳
השמות להיות שולה שהם כבמיון הנשמה הלבושה
בגוף ולמה הטעם ג״כ ספר התורה אסור בניקוד
לפי שהטעם כשניקוד ניקוד אין אנו יכולין לצרף
האותיות ונשאר התורה אינה כי אם ע״י צרוף האותיות
וכשניקוד בלתי מנוקד יהיו האותיות מסוגלות לקריאה

לפי שאין קריאת התורה למעלה כמו שקורין אותה למטה
ומזה הטעם אין מוציאין בפרשה פחות מעשרה פסוקי׳
לפי שעיקר השמות הם מי״ב אותיות דוגמת השמות ד
קיימים מי״ב פסוקים שהם ויסע ויבא ויט וכן אמר ר
הרב׳ ז״ל שאותיות התורה היו נחלקים לי״ב אותיות ו
ועוד נראה מזה אמרו שספר תורה שנדבקה בו א׳
אות אחת עם חברתה או נפסק האות שאינו פ
פסול והטעם כבר זה להורות שהתורה היא מורה על
הייחוד השלם ועל כן אם נגלה צורת האות כמו היוד
שעל גגו האל״ף או דוגמת השי״ן והעי״ן שהם אינם נגלים
אחד יפסד. וטעם פסול האותיות הקדושות שנכבדן
לפי שהכבד מורה על כחש הקדמוני שהוא רוצה להכניס
עצמו במקום הקדושה והטהרה ואז השוקקו. על כן פ
פסול עד שינכר ואם נכבד לא יחזרו האותיות לטהרה גם
והביא סימן על הגל רשב״י ע״ה ויעב יצחק בגבר. עב
ולזה אמרו ז״ל כל התיבה אות אחת במקום כאלו כתבו כלו
והטעם כמו כי כשחסר מהם אות א׳ היה פסול וכן
שתקנו והגיהו הוכשר לקרות בו מי נבס לפי לקרות בו א׳
אותו האיש שהגיהו לכך נחשב עליו כאלו הוא כתבו כלו:
ולזה אין מנקדין אותו להורות שהתורה יש בה נגלה ונסתר
כמו שפי׳ ז״ל על פסוק תפוחי זהב במשכיות כסף ש
שהנגלה דומה לכסף וכמו שיש לכסף המעולה גם כן יש
המעולה במשכית. אבל אם תסתכל בתוך אותם המשכיות
תמצא דבר יותר משובח מהכסף והוא הזהב. כך היא
התורה שבהתחלה יחשוב אדם בפשטי התורה ויערב עליו
אחר שישקיע בעיון יראה דבר יותר משובח שהבין ב
בהתחלת העיון ובודאי שהתורה מקבלת כמה עניינים ו
והעיקר בה הוא העיון הדק שאינו נתפס והוא שהתורה
כולה שמותיו של הקב״ה. ומה נעמו דבריהם שאמרו
שהתורה אש שחורה על גבי אש לבנה גם לפי כאן שהתורה
היא דומה לגוון הלבן והשחור. וכמו שהלבן מקבל כל
גוון כך התורה תסבול כל הפי׳ והיתה אש שחורה להורות
כמו שהשחור אינו מקבל גוון אחר גם כן יהיה העיקר בדרך
הקבלה והוא עין לא ראתה אלהים זולתך. וזהו שרמזה
לנו התורה במאמר ש״ל נעליך מעל רגליך. ש״ל שחורה
לבנה. ומה טוב מאמרם ז״ל ע׳ פנים לתורה ולא א׳
אמרו פירושים ופי׳ ע׳ פנים שכל מה ומה יש לו שבעים
פירושים ומשמעו אין לדבר סוף זהו מאמר איוב לאן
יוכן סוגר התורה ומי שאינו יכול לסובב והאמת
כבר נעלמו הפי׳. ובודאי העיקר הוא שידע האדם
סודותיה כל אחד כפי השגתו שכך אחז״ל משה מ׳
מתחילה במשה עצמו והרן מתחילה במשה עצמו. ואחר א׳
אפשר לקשור התורה כי אם במתנות תורה שבגמרא ו
ועכ״ז אין ראוי לאדם לחבר זמנו בקריאת הפסוק על כן
הזהירו חז״ל במאמם מנעו בניכם מן ההגיון ופי׳ התוס׳ ז״ל

מקריאת הפסוק לבד. ועוד דרשו ז״ל על פסוק כי לא על
הלחם לבדו יחיה האדם זה המקרא. כי על כל מוצא פי
יי׳ זו הלכות. הסתכל במאמרם ז״ל איך דבריהם דברי
אלהים חיים שאמרו׳ שצריך האדם שימשך עצמו מהמקרא
המקרא גם במאמרם ז״ל כי לא על הלחם וכ׳ הא אם יתחבר
אותם התיק שתורה שבכתב ותורה שבעל פה הם כנגד
זכור ושמור שבדיבור א׳ נאמרו.

ועתה אחי ידיד נפשי בואתי להאריך בענין ה
האותיות בצור דק ושמעה הלך נמכו:

דע אחי כי האותיות היו כוכבים המאירות מהזהר
והזהר הוא הספירות. ורוח הקדש אשר ישלח
מהמחשבה הקדושה הסתומה נתפשט ועם אותו ה
ההתפשטות נתן בספירות קדושים והתקיקה מדרגה אחר
מדרגה כאותה היוצאת מן הכור שאין הכד מתמלא מ
מעט מעט שנתפשט ויצא למון האויר אשר היה נסתר
קודם בתוך הכד וזה סבה שעל כל פנים ישאר הפנימה
בתוכה ההיא לעצמי שהאותה שבה למקומה:
ואחר שיש אותיות יש הרכבה ויש תולדה כי מכל
הכבת אותיות אי אפשר לעשות תולדה הנקר׳ בנין כי ה
האות הא׳ לבדה לא תעשה פרי ולא עם עד שיהיו ב׳ אותיות
המשל לזה א׳ ב׳ שזאת היא הרכבת ב׳ אותיות דמות זכר
ונקבה המשפיע זכר והמתקבל נקבה. ובזה מזה תולדה
והוא הצירוף שהוא בא. וכן על זה הדרך כפי רבוי האותיו׳
נרבה הצירופים והתולדות הנעשות מהם עד שנבראו ד
שבבואתיות שלה נחשבת אפים ויש צירופים וידוע
כי ההרכבות בדברים הנבראים לא באו כי אם מסוד ה
צירוף האותיות והצבאם. **ועוד** כי קול ורוח ודיבר
אשר הם דבר א׳ בהקב״ה אי אפשר בלתי א
אותיות כי מהם נעשה הדבר והם המקשרות בו ק״ב דברים
הנז׳. ומפני שהמשכב א׳ ומבואר אחזה אור והרוח יוצא מ
מהפה והקול מהבין מאותו האויר שמתקיש בו והדיבור
נכלל מתחוש מוצאות הפה כך למעלה דברו על הקב״ה שאמ׳
יהי אור וכ׳ הוא האצילות וכדיבר זה פלו קול ורוח ודיבר
כמו שא׳ בפי׳ קול ורוח והדבר זהו רוח הקדש כי נתחדו בו
ובא וראה מה שאמרו בספר הזוהר וז״ל אתא מלבבון
כלה אתי מלבבון התאי וכ׳ ר״ש אמר הכי
קרא בעל רזה דיתודא דמהימנותא אתמר אתי מלבבון כלה
קול אחר לדיבר אתי כבין דאתי קול אתי לדבר ומתחבר ליה
בהדיה כתבא בלא פירושא כלל כבין דקול איהו כלל. דבר
איהו פרט. ועכ״ז כלל איצטריך לפרט ופרט איצטריך לכלל
דהא לית קול בלא דבר ולית דבר בלא קול ועכ״ז אתי מלבנון
דעיקרא דהבריאו מלבנון קא אתיין. תשורי מראש אמנה
דא איהו פי בגין דמתמן נפקא רוחא לאשלמא. לבלא מרזא
דלבנון בשתים נוגיז. מראש שניר וחרמון דא איהו לאשתלמא
השא ואתפשטותא דמהימנותא לדבר. ממעונות אריות אינון

שיניים ·· מזהר נמרס אין אינון שתוון שלימו דקשתלבן
הדבר בהן עכ״ל **וביאורו** לפי דעתי כי ידוע הוא כי ה׳
קול ודיבור הם **תת ומלכות** ·· וקוראים אותן
כנ״ל ·· ודיבור אינו מרגע ; וכנ״ל אותיות ד׳
ממרגע ומרגע אותיות לכנ״ל ·· וזש״ ד׳ דקא לית קול בלא דיבור
ולית דבר בלא קול ונש״ אלו מלובשין כלה דשקרק דיקונייהו
מלובשין קרת אתוון ·· פי׳ שעשם הם׳ ומלבושו שלחלו מכתר
הנקרא לבון כנודע ·· הנזר מרחם מעט׳ דא אינון ובין ·· פי׳
מחכמה הנקראת גוון כנודע ·· ונקראת רוח הקודש :
וזש״ דרתהפכן נפקא רוחא לאשתלמא בלא מרזא
דלבושין פתיס ובשן ·· שהוא הכתר הנקרא לבון ·· מרחם ש׳
שניר ואהרן דא אינון נשמת וכ׳ פי׳ רמז ל**בינה** הנקראת
נשון כנודע דמתחבא לדיבור ·· מתמשכות מריות
אין אינון שיניים ·· רמז לב׳ נתיבות חכמה ·· ודוגמא להם
שניים בפה שהם לב׳ כנודע כי מלמעלה יש ד׳ שניים
וב׳ שהם ח׳ מכאן וח׳ מכאן ואחרים עוחכות מכאן ואחרים
מכאן הם י״ו ·· וכנגדם מלמטה הם לב׳ ·· והתחתונים ד׳
דוגמא לעליונים ·· אז אמר להיות במעלה שניים לגרושת
עולם ·· מקרה נמרס אין אינון שתוון שלימו דאשתכלים
בהן הדבר ·· פי׳ אלו הנכחים הנקראים שפתים שבהם נגמר
הדבר עכ״ל ·· זה מה שנראה לע״ד ·· והא׳ יכפר בעדנו ··
ומאחר שידעת זה אתה צריך להבין אחת והיא
כי לאותיות גם לבבם הבאים מלבם יש
להם ג׳ מעלות אחת במחשבה המיוחסת **לספר** רכ״ל
המעשה הדברים בשכל קודם היותם בפועל דרך
משל כמו הבנאי שיצייר הבנין בדמיונו קודם שיוציאהו
אל הפועל ובזה האופן היה לאותיות מעלות א׳ בהשגת ה׳
האלהית והאותיות במקום ההוא הם כתות אלהים חיים
וגם הגבול והשיעור אשר להם בהיותם שם נגבול אל כל
הדברים הנבראים עליונים ותחתונים ויש מהן דין חזק מי
מהם דין רפה מי הוא האיים גדולים ובינונים וקטנים והכל
הולך במדרגה שוטה ·· וגם הנקודות והטעמים אותם מי
מהם דין חזק מי מהם דין רפה מי הוא האיים גדולים מי
הוא האיים ממוזגים כי כן צריך להנהגת העולם ·· **וגם** יש
להם מעלות שני בדיבור הקיליני אשר הוא בחמש מ״ה
מוצאות הפה והם **אחהע בומף גיכק** ד׳
דטלנת זסשר״ץ ר״ץ :
וחמשי׳ שכבר ביארתי בקצר
לעיל במדבר א׳ הלה מבטאות ·· ואמרנו אומר שהוא הקלה
הנשמה מקולם ·· **רע** כי הקנה מתמלא מרוח ה׳
הנשמה בדרך הקיקה והרוח הזה בבוקע
טבעות של הקנה והרוח הדוחה של הטבעות ונעבר
מטבעת לטבעת ועולה בטבעת ויוצא בחלל ועולה
בטבעות הוא הוא המשמיע קול בפה קדם הגלגל ···
ובקדם והרוח המתעלה אשר אינו נעבר בטבעות

מצות י״ג

בטבעות נקרא רוח והרוח משתלק אל הפה ומתחלק ונחלק
ונחתך במוצאות אייבם והם ·· בגרון ·· ובלשון ·· ובחיך ·· ו׳
ובשניים ·· ובשפה ·· הוא הנקרא הבל ·· וכל האותיות נחלקו
לה׳ חלקים וכל חלק מהם נתן לו כח לקיומם בקומיוחד ה׳
לאותיות אחהע כלי שלהם הוא משך הרוח בגרון לכד״ רכ״ל
בבית הבליעה והם רוחניים למאד לפיכך נבחר מהם ה׳
הא לשמו הגדול ·· והא׳ בקריאתו מושך **א׳** עמה כמו ·
הא׳ ·· ומושך י׳ עמה כמו הי׳ לפי׳ נבחרו אלו ל׳
לשמו הגדול רכ״ל **אהיה** ·· והומקדו אותיות בומף
לשפתים ולפי שהמ׳ ··· מ׳ מעמים יבא בחולם וה׳
אז רוחני בלבי שמוש כלי השפה לפיכך רוחני ונבחר משם
אחר שהי׳ אותיות לשמו המיוחד ·· והומקדו אותיות גיכק ל׳
לחיך ולפי שהיו״ד שהיא כגון נולם בלי צורה והיא בכל ונמצא
מכל לפי׳ הוצאתה בראש השם המפורש ·· ולפי שהוא ראשית
הכל ואחרית הכל לפי׳ נתנה בראש על הכתב ובאחרית
הנקרא כי הוא ראשון והוא אחרון ·· והומקדו אותיות דטלנת
בלשון ולפי שהלמ״ד היא כגון מגדל והקרח שמתנה כ׳
בקלה של קיומה על מגדל א׳ לבד ואתמלגת הקרה ונדיק
השמאלי אינה על מה להשען והיא שמורה ברוח אלהים
חיים לפיכך נקרא לל׳ והם דל׳ הוא ואין ידו משגב לעמוד
השני ·· וידוע הוא שאות הגון שקומה היא כל התורה כזה
דנ״ אין שזה הקרות משתמשה וגון שקשה הקרות למקומה
ולכן נתחברו שניהם לפי׳ המשרת והיא רנה אותה כל
העולם בכח שבה והם **אדני** ·· כן הלשון שהוא **בינה**
יונקת מכח **א׳** של כתר עליון ·· יוד של
חכמה ודנה את כל העולם במוד כדין הדין
כדין עליון וכדין תחתון ·· והומקדו זסשר״ץ
לשניים ·· ולפי שהשי״ן יש לה ג׳ ראשים והוא כגון מה יקבל
המורכב לקבל כח מהעליון רכ״ל ג׳ ראשים שלג׳ אותיות
בשם והם **יהו** כן המשרת מקבלת מכל הספי׳ שעליה
ולפי׳ שמות ··· ובראש **שדי** ·· ואותיות חהיו ·· ויהיו ·
אשר בכבחות כבר פי׳ ב׳ רכ״ל אות הוא בכבוד
שלו כי כל הכבחות נראות בה כל בשמורה ·· וכדי הוא
כדין יקוד שלם ·· והם היא הה׳ במקדשו ·· והונעם למה
אן אותיות דטלנת בשם **אל** כי זו היא שהיא ממונה לכל
האותיות עד א׳ של כתר ·· עליון ולכן מורה על כח
כמו שיש לא ידי שפירושו כח ושלם ·· והושרשו זסשר״ץ
בשניים י״ל כנ״ב נתיבות שבחכמה אשר בראש שבכולן
כגון יוד ״ אמונה כי נתיבות שלימו עב״ ·· **ונחזור**
לעניינו כי זה המוצאות השני הוא ה׳
המיוחס ל**סיפור** ·· וגם יש להם אותיות מה כי כשהם
מוצאים ··· מפיו תועלות ממני שהן חיים ו׳
ונלאות מכת ··· כי במוצא אחר לא יהיו מועלים אלא שילו
בענין אותם ·· ונראה במושל כי הקדם כותב בספרו ל׳
לבחות עליונים בין נקודם בין טעמים לגמות אחד ו׳

ומצליח בדבריו והקטנה אלו והגבר אומר ויקם לך ויזה״ם
הקהלות והדבורות ולזה ונשלמה תפלה שאמרנו ״
וגם יש להם מעלות שלישי והוא בספר אשר הוא
הכתיבה והחקיקה וגם שם יש ״ להם אותיות
מה ולא כל כך כמו במקומות שאמרנו הלא תראה
משחל במס׳ ע״ז בגמרא דר׳ חנינא שהיה נשרף
וספר תורה עמו א״ל תלמידיו מה אתה רואה אמר להם
גוילין נשרפין ואותיות פורחות ולזה יש קדושה בספר
תורה כי אם האותיות היו מתות לגמרי לא היה בהם
קדושה עכ״ל ומכאן תבין ותדע כח קדושת ס״ת עד
היכן מגעת ומזה תבין התפלות שאנו אומרים על
גבול אלהותו ורב כחו כגון רבבות פרסאות בנוסח
שיעור קומה אין לחשוב חלילה שהתפלות
האלו הם שיעור כמותי
כפשוטו אלא הם מלשון מה פרסת מלכותך וכל התפלות
האלו שבשיעור קומה הם אותיות שכל אחת נקראת
פרסה על כי נחקקו מהעיסה כאבנים המתהפכות מן
המקור והם התפלות שהזכיר רומז לגבולות המתהפכות
מהכלות התפוצות במקור גם והם השמות הקדושים מחובר
האותיות והצרופים הקדושים מהאלהות גבורה שבהם יצרה
עולמים נבראו הבריות וכבר ידעת שכל התורה
כלה שמותיו של הקב״ה עכ״ל

ודע כי בסוד הכתר שאחוזים כל הסודות של קוצי האותיות הקטניים
שבספר תורה וכתרים וכלם נרמזים ונאחזים בכתר
וכלם הקוצים והכתרים מורים שאין להם סוף וגבול
בחכמה מצד הכתר העליון כמו שקוץ של יו״ד הוא סוד
הכתר העליון שאינו מושג ואין לו סוף וקץ וגבול וכן כל
קוצי האותיות והתגין והכתרים הם סודות הכתר ונאחזים
בעולם העליון שאין לו סוף וקץ וגבול ולפי כתיב לכל
תכלה ראיתי קץ רחבה מצותך מאד וכתיב והחכמה
מאין תמצא חכמת התורה הקדושה העליונה על יד
התגין והכתרים שהן סוד אלף שני׳ ... מאין יבא
עזרי עושה שמים וארץ ולפי אמרו כולה אות של מעלה
תורה כמה חזו הנה ולפי אמר דוד גל עיני ואביטה
נפלאות הם סוד התגין והכתרים שעל ראש האותיות
שהם סוד הכתר ועולם העליון והם סוד נפלאות מ״ה
מהתורה כי הנפלאות הם מן הבינה ולמעלה ולפי כך
ארוכה מארץ מדה ורחבה מני ים התגים אמר ... היא
אלהים הבין דרכה והוא ידע את מקומה והוא בלתי ידע
את מקומה כי סוד הוא בעצמו הוא סוד התגין
והכתרים שהם מקומה של תורה שהתורה תלויה בהם
ונשענת עליהם שלא כמדת הקב״ה מדת בו״ד
מדת בו״ד הוא למטה ממשאו אבל מדת הקב״ה אינו
כן הוא למעלה ומשאו למטה דכ״ה ומשך ונשאר

בודאי ולפי קוצי האותיות והכתרים הם סוד חכמת התורה
ועמקיה והתורה תלויה בהם ולפי והוא ידע את מקומה
ולפי נובלת חכמה של מעלה תורה הכל מובחר לפניך
ומכאן תבין סוד החכמה מאין תמצא מאין ממש מן
התגין ומן הכתרים מקום ספיר אבנים סוד ספר תורה
נקרא ספיר מן הספיר מן המקום שאין שם גוון ידוע
ומקום מקויים ומאיר כמו שהמשכה אין לה גוון ידוע
ולפי מראה כלה גוונים כך ספר תורה תלוי בקוצים ובכתרים
בעולם שאין לו סוף בעולם שאין לו גוון ולפי כל הכוונות
עליונות ותחתונות כלולות בו ולפי אין ספר מנוקד ואין לו
טעמים ולא סוף פסוק לפי שס״ת הוא כולל כל הכוונות
עליונות ותחתונות ולזה ס״ת נדרש לכמה פנים שאלהים
מהפך הפסוק למעלה ולמטה ״ חשחז״ל הלא כה דברי
כאש נאם ה׳ כמו גוונים להב האש שאין לו שיעור ידוע
וגוון ידוע כך ס״ת אין לו גוון ידוע לפסוקים אם טעמים
נקדם כן והטעמים נקדם כן כלומר בעולם המלאכים
קוראין אותו בגוון אחד ״ ובעולם הגלגלים קוראין אותו
בגוון אחר ״ ובעולם השפל בגוון אחר וכמה אלפים
עולמות נבראו בהן ב׳ עולמות כל אחד מהם כפי כחו
והשגתו כך הוא קריאתו בספר תורה ״ ולפי אין ספר תורה
מנוקד אין בו טעמים ולא סוף פסוק
אלא התגים הכתרים
והשיקים והניקים שהם תגי עולם הכתר שהוא עולם
העליון ולפי הפסוק נדרש לכמה פנים ולכמה טעמים כפי
העולמות ״ וזש״ה מדרשה אחד דבר אלהים אתה היא לקריאות
את עבדך לפי שאין מי שיוכל לדעת סוד כתרי האותיות
והתגין והכתרים ולפי ס״ת הוא כגבה זו וכל אחד מהעולמות
קורא בו כפי השגתו וכלם כלולים בתיקון ס״ת שלא קורים לו
ניקוד לפסוק הזה קה הגיע לגבולו ולגבולו ואין מי שיוכל
לגדור בגבה אחת ולפי לא קורים לו שיעור ולא ניקוד ולא
גבול ולפי ס״ת הוא בית העולם העליון ואינו יכול להיות מיוחד
והמעלה כי כל העולמות נאחזות בכתרים מדה כנגד מדה
כתרים כנגד הכתר חו״ם שאמר הכתוב ואולם מי יתן אלוה
דבר ויפתח שפתיו עמך ויגד לך תעלומות חכמה כי כפלים
לתושיה כפלים כפלי׳ ״ פנה יחדים הם לתורה חדר לפנים
מחדר ומתחיל לפנים ומתחיל עד הגיעו למקום הנקרא
תעלומה שהיא סוד הכתר והחכמה הנאחזות בו שאין לנוס
שכל יכול להגיע לו חו״ם ותעלומה יוצא אור ״ כשאדם מגיע
לידיעת התעלומה יאירו עיניו בנסתרות מתוכו ״ ... הנעשה
לבו הוא יודע סתרי התעלומות בסוד חכמה ובינה הדבקות
בכתר עליון והם סוד המקורות והתיוכות״

ואחר שהודעתיך שהם קוצי ומעמקיהם וכתריהם
פקח עיניך לראות מה שראוי לו לאדם להגיע
ולהבין כי הדברים האלו כדמיון של עולם וכמה אנשים
קראו עיניהם ולא הרגישו בעמקים האלו והסתרים העליונים

בבתים אשר על ראשי האותיות ואשר היודעים ... סם
סגוליהן כי החכמים יכתירו דעת גדולי כי דעת ...
סוד יהוה ... הוא סוד סתר התורה ולמי דבק ...
להכתירו בסוד הכתר העליון בסוד כתרי האותיות יכתירו
דעת ... בבתים נקודות האותיות ... התורה ...
... בסוד ... ועל כל הבתים
העולם עולה כתר שם טוב ... על גבי התורה ...
... כתרים הם כתר תורה וכתר כהונה וכתר שם טוב עולה
על גביהן ... כתר שם טוב הוא סוד ... השיר ...
... הוא סוד מקום הטוב שאין בו הערובות ... עכ"ל

ובתיקונים ... ז"ל ... על ישראל ... [illegible]

... סתר התורה ... [illegible]

... **שעטנז גץ** ... [illegible]

... [illegible]

ועתה ... **התגין** על ... מקובל ... [illegible]

יתברך ... מלך מלכי המלכים הקדוש ... והקדוש ... כי על כל ... הוא ראשון ואחרון ואין ... [illegible]

[illegible]

קו והכלה ... [illegible]
... [illegible]
... והככבים ... [illegible]

[illegible]

שער הכתר ... [illegible]

... **שער** ... [illegible]

... **תגין** על ... אותיות ... על כל ... **תג** אחד על כל אות ... [illegible]

... **שעטנז גץ** ... אותיות ...

ברד"ה חק"י ... על כל אות ... [illegible]

לכן הטעם שנקראין לבנו"ן אלו הכתרים בסתר העלם מעלה
ומה הם המדות ולמה אתחיל להודיעך מה שמותיהם
וסודותם ·· כבר ידעת והתבוננת שהז' אותיות הם מוסגרות
בג' ג' כתרים ·· והשבעה הנשארות בכתר א' ·· ועל זה אמרו ז"ל
ג' כתרים הם כתר תורה וכתר כהונה וכתר מלכות ·· וכתר שם
טוב עולה על גביהן ·· ר"ל אלו הג' כתרים המתמלאות מהשבעה
אותיות האחרונות ·· ומה"ש כתר שם טוב עולה על גביהן כנגד
הכתר הא' מן השבעה הנשארות ר"ל כתר א' עולה על כל
הכתרים והוא הכתר שבסימן השבעה אותיות האחרונות כתר
אחת על כל אות ואות כנגד הוא יה' שהוא א' ומיוחד על כל
המעלות ·· ואם תאמר כי תפארת גדולה ומעלה גדול יש בג'
כתרים מבכתר אחת ·· מפני מה אמר וכתר שם טוב עולה
אבל זה העיקר וסוד האמתי כי המעלה בשם הגדול וכתר
א' על כל אות ואות ·· מפני שהוא יה' אחד כנגד כתר אחד
על כל אות ואות ·· והוא יה' העליון מתעלה כל המעלות
וכתר על כל העולם ·· וכל אדם שיש עליו שם טוב אזי יקיה
וכותו ראוית תפני השכינה וכתר הקב"ה יה' שמו במעלה
מכל הכתרים ·· ועל זה נאמר וכתר שם טוב ·· וזה המאמר
הסתר הגנוז שלא היה גלוי על ידעת חכמת האמ"ת וכבר
ידעת שהיה נקרא כתר ·· והוא כנגד ספי' כתר שהיא
הראשונה ומשנה מקבלים שפע כל הספי' הראשונות:
ואתם אחי אל תחשוב שספי' כתר וכל הספי' הן דבר
בפני עצמן כי אתם הן עצם עליון יה' המושפע שפע
על כל ... מעלה ומטה ·· וכמו שכל חכמת הייחוד וכל
הסודות העמוקות סתומים בנושא"ר ספי' העליונות
רוחניות ·· כן כל הסודות שבהם סתומים באלו הכתרים
ואינם נגליים ·· ואתן לך ראיה בעולם ידיעת חכמה אלו
הכתרים שהם נעלמים לבריאה יה' ·· כי כמו שהוא כתר כל
המעלות ומעוטר על כל העולם כן הם נקראים כתרים:
ר"ל הקב"ה גבוה ועליון ואלו הכתרים גבוהים ועליונים למעלה
מהאותיות כי מעולם לא המעלה כתר למטה אתגם למעלה
ומשתתפין בסוד השכל המעלה בתחלת התורה בתיבה
הראשונה בראשית תמצא כתרים ·· על ה"ב אחת: ועל
הש"ן שלש ·· ועל הת' אחת הרי ה' תמצא והם סוד אחד
העליון וה' אותיות שמו המיוחד והמעולה על כל
המעלות ·· ואתם כמו שהוא יה' אחד כן המעלה באות
הראשונה מן התיבה המעוטרת כתר אחד ·· ואין מפני מה
אין כתוב על האל"ף כתר כי היא עיקר התורה ·· ואתם הי'
האות הראשונה מכל האותיות ויסוד המחשבות וסוד שם
המיוחד מה טעם שאינן כתוב עליו כתר ·· אבל כבר
ידעת שהקב"ה אחד כנגד סוד אל"ף ואין אחר אחריו ואלו
היה כתר על האל"ף נראה ב' תמונות האל"ף א' והכתר הב'
שנים ·· ובזה טעה אלישע אחר שהוא אחד מן הארבעה
שנכנסו לפרדס ·· ועוד שהוא פתח לשנים ·· אבל על
האל"ף כתר א' כי אתגם יש טעם ועיקר ויסוד הייחוד

האמתי ר"ל הכתר אחד למעלה כנגד העליון האמתי
ועתה אחי כבר ידוע לך שסימן הכתרים הם
י"ג אותיות כנגד י"ג מדות והסימן שלהן
עליהם כתרים **אספר מרלכות** כי השבעה
אינם מן הסימן ·· והם השבעה
אותיות סוד מדת הדין ומדת רחמים ·· הה לך ב' סימנים
והם סוד כל התורה **כ"ב** אותיות ·· והנני מודיעך עוד
ענין סוד זה הסימן הגדול משבעה אותיות וענין
בהם והמעלה עליהם אחד ומשהם כתרים והוא סוד
אהיה אשר אהיה השם הגדול ועל זה רמז
ויאמר אלהים אל משה אהי"ה אשר אהי"ה
ואומרים הפסוק אהי"ה שלחני אליכם ·· ר"ל ג' פעמים אהי"ה
כנגד ג' כתרים על כל אות ואות ·· וכדי שתבין דבר
הסימן סוד המשכן ·· לא ג' כתרים על כל אות כנגד שלש
אבות אברהם יצחק יעקב הכל מיד שנה' ויאמר אלהים עוד
אל משה כה תאמר לבני ישראל וה' אלהי אברהם וגו' ·· ועיין ב'
באותיות שמות האבות והבין סוד י"ג מדות כמ"ש: וג"ב
כשתדקדק תבין סוד **יה"ו** כי המעלה על כתרים למעלה
משמות האבות ·· הה לך סוד י"ג מדות וסוד אהי"ה
וסוד השם הגדול המפורש ·· ואתם על כל שם ושם מן
האבות זכר האלהות שאמר אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי
יעקב ·· וכשתדקדק בשם אלהי המעלה השם רמוז בשני
פנים והמבין יבין ·· וזהו מה"ש זה שמי לעולם לעלם כתיב
ר"ל זה שמי לעולם שאינו ראוי לגלותו אלא לאדם צנוע
ומבין מדעתו בקבלה וגם רמוז בנביאים ויי' בהיכל
קדשו הס מפניו וגו' ·· ובכאן רמוז סוד **יהוה אדני**
וכן המעלה רמוז השם הגדול בזה הפסוק
ואמרו לי **מה** שמו **מה** ·· וראיה שה' הפסוקים אלו
שנו שם אהי"ה נאמר זה שמי לעולם ·· אבל כשתעיין ב'
כשתלך המעלה במרכבה חלקים לא נאמר אלא על שם
יהו"ד ·· החלק הראשון שהיה נזכר בזה הפסוק שאמר
ואמרו לי מה שמו מה ·· החלק הב' מה שהפי' באלהי א'
אברהם ואלהי יצחק כי סוד אלהי סוד השם הגדול רמוז ב'
בשני פנים ·· החלק הג' בסוד זה שמי רמוז הה'
השם ·· ונקר' השם כבל השם ·· החלק הד' שנים אהי"ה
הוא השם הגדול בסודו כמ"ש ·· וכן רמוז בראשי המלות
בשמות האבות סוד אהי"ה ·· וזהו מה שרמז שקשה
עניין ברכות בתשבן על שמה התורה ·· כי כל אדם
העוסק בה ישיג המדרגה העליונות שכליות אלהיות
ויתקן שערים בהם להכיר האדם בסודותיו ובבלבו
קיימים ·· כי נאמר על שכל נשמת הבריאה יה'
כי הנשמה המשכלת שבגוף האדם אצולה משמות
העליון ·· וזה ראייה כח בינת שכל האדם שהוא מבין בכח
הנשמה המשכלת שנא' ונשמת שדי תבינם ·· ורמז ג"כ כאן
גלגול הנשמות ר"ל נפש מתגלגלת בגופים רבים וזהו סוד הדם:

מצות י״ב

ועד כאן מורגש כנגד ז׳ האותיות ג׳ בתים על כל אחת
מכאן ואילך הוא מעורך על ששה אותיות ושאר בתים
הם ידועים כמו שנבאר לקמן בעז״ה ואמנם ששה בתים
שאמרו כנגד בן שמונה ששה אותיות וכבר ביארתי שם
שהבתים הראשונים הם הייחוד העליון והמדרגה ה׳
העליונה האמתית המשפטת שהיא לכל הנמצאים: ו׳
ואמר שהוא יאורו כמו שמסתעלם הקושר הבתים אל
כמו שבארנו הבתים שרמזו כנגד לב והוא לאותה מן ה׳
השפע העליון וזה למה שאמר השמר אותיו ושמרנו בקולו
אל תמר ב׳ ודרשו רז״ל אל תמירני בי כי שמי בקרבו ועל זה
השבעה אותיות בבתים ג׳ הם מורכבות והששה בבתי
א׳ לראות המעלה העליונה והשפע הגדול על מעלה ע״ה
שמו כנגד לב ולקמן נמצא שעשיית הבתים במזוזה ענין
על שם העליון הגדול ועל שם הקושר הבתים ועניין ב׳
במדלג והבן כי סוד כל הבתים מן הי״ב אותיות הם סוד
כ״ו אותיות הקדושה ואמנם באו לבראות הפירוש הראשון
שהוא **שעטנז** כי כל הלבש שעטנז כאו כותב
בשם יה שהוא לא מן הקודש שכתו׳ לא תלבש
הלבש שעטנז כי על הקבלה אינו אסור ללבש שעטנז
אלא מפני שהם גדול ויצא מזה הפירוש וכבר פי׳ כל מ׳
המעלה על יחודו העליון אשר אין מיוחדים בכלום תנאים
בשמונה עשר וג׳ ואמנם אין מזכירין בתחלה ג׳ שמות
ונייחדם באחד שהוא שם גדול והקדוש וכשהכתוב אחד
הוא עם הגדול המעלה כו׳ והוא עד כאן ובינינו לכן ה׳
הענין והקלב מאותיות גדולות ויש עליהם ד׳ בתים כנגד
ד׳ אותיותיו ואמנם בתקון מזוזה אין מכתיבין לבד
על הז׳ אותיות שמו׳ ולמד שהקב״ה אמר לכתוב מזוזה
ולשום בפתח הבית כדי לשמור מנזק ולא היה רצון ד׳
להעיז בה שום אדנות לבד לרוממותו כמו״ש כי השבעה
אותיות מן הבתים האחים כנגד שמו כשם לב **ועוד**
המעלה בפסוק זה של שמע ישראל ז׳ תיבות כנגד
ז׳ אותיות המורכבות **וברוך** שם תשוב תיבה אחת
כי הוא עליון כי פירושו לא יש בו כי אם ו׳ תיבות
כמו שנלמד לקמן וברוך שם אין כותבין אותו במזוזה לבד
שמענו שנ׳ אחד ואחד ואותיות פסוק זה המעלה י״ב כ׳
בתים לבד כתב ב׳ שמות הגדולים כי אמרו׳ שיש בבית
אות שאינה תיבה כתב יש עליה כתב והוא מורכב והבית
י״ב כנגד י״ב גבולי אלכסון ובשתשוב כתב השמות
יעלה מספרם עשרים ונעם שנה אותיות הם לך מבאר
באיזה סוד השם הגדול המורכב בכל הבתים ולמד
שהכל שב אל מקום אחד למעלת השכל ... שהוא
המדרגה העליונה מכל המעלות שכליות אחדות המובנת
מתוחכב האור המופלא וכבר ידעת פירושו שאין ה׳
המזוזה מורכבת אלא על ז׳ אותיות שמו׳ ועל זה אחו׳
החי״ת בשני זיי״ן והכתב למעלה והשני זיי״ן עם

הספר הם סוד **יה** ואחז השם כבלו ודיוק החי״ת
במזוזה אינו אלא בשני מקומות **אחד** : **ואחרה**
ואמנם כשמדקדק בענין הכתב שלך
בחי״ת של אחד ובחי״ת של אחרה ובתים
כמו כן המעלה סוד השם המיוחד ב׳
באותיותיו והאותיות הנשארות מ׳

פי׳ כי ב׳ חייתין הם ד׳ ז׳ זייני יעלו בכם כח עם ב׳ בתים הם שלשים תנין עם הקוץ בצורתו העולה שלשים וכו׳

מאחד ואחרה הם סוד אריה שאגג מי לא ירא ואמנם
כשהתחלק החי״ת בשני חנים כמו שהתשוב אותה שני פ׳
תנינים עם בתיה הם סוד **דוד** אחד לעולם שהעליון
יה נקרא תי והוא לך סוד השם המיוחד והוא ה׳
המתחלק לג׳ חלקים כנגד ג׳ הויות **היה הוה יהיה**
ונעשה מהשם בגוף החלק הא׳
יה וכבר ידעת כי הוא מדת רחמים ואמנם כשתשני׳
בנוש ב׳ מלך מדת **גבורה** שנאמר עזי
וזמרת יה ונעשה העליון לבן למעלה ה׳
העולם בזו המדה בזמן הישועה כי בזו המדה ר׳ נאת
מלוה ונעבדין והיתה הישועה לישראל כמו״ש ויהי לי לישועה
ולי למבין ונ״ב עביד לדון את ישראל במדת רחמים שנ׳
ממדת הדין ויושב על כסא רחמים בשם מלך כמו״ש אף ג׳
השם כלו החלק השני **יהו** ובו כלולין ב׳ מדות מ׳
מדת הדין ומדת רחמים כי כשתשני׳ במכלל ה׳
המעלה השם הגדול המתחלק לג׳ חנים שהם ב׳ מדות ה׳
האחרונות מדת רחמים ומדת הדין ב׳ אותיות ראשונות
מדת הדין כמו״ש כי יד על כס יה והשני אותיות אחרונות
מדת רחמים ונעשה בזה החלק השני שהוא יהו אב—
רחמים לפי אחת מן המדה האחרונה שהיא מדת רחמים
לבלול במדה הראשונה מדת הדין ונעשה משותף מדה—
הדין עם מדת רחמים ואמנם כשתשני׳ בזה השם שאמר׳
הוא סוד **אהיה** הה לך מבאר שזה השם הוא משותף
בין שתי המדות האמורות החלק הג׳ הוא
שם **יהוה** והוא סוף המעלה העליונה ואמנם נמשכם
ונאצלים כל השמות ומקבלים שפע ה׳
העליונים רוחניים שכליים והוא יושב על כסא מלכות
והוא דן את ישראל במדת רחמים ואמנם כשתשני׳ אל
הג׳ חלקים והוא סוד עשר ספי׳ בלימה והבן והשכל מ׳
מבלי מה ענין גבול ומתחלף ואמנם כלי הוא סוד עשר
בן **מ״ב** המקבל שפע מן העליון **מ״ה** סוד השם
המיוחד העולה במילואו מ״ה הנשמות
בשני שמות הקדושה והיא הכתר הגדולה שהיא
הספי׳ הראשונה עם כל הספי׳ כי ממנה מקבלים שפע
הן הנשארות שהן דבוקות זו בזו ואין מתחלקות זו מזו:
כי כלן אחדות ומשתלשלות זו בזו ומהספירה הראשונה
שהיא הקשר הראשון יורד השפע לספירה שניה שהיא
ספירת חכמה וכן כלם ולמד שהכל אחד וקישור אחד
והם המזוזות בבוא הראשונה מעם הקדוש: ונשין

במשלך בברכה שאמר יברכך יי' וישמרך · המשל
בראשי התיבות הוא השם הגדול השולט כו' · ובסופי
התיבות מה בסוד אותיותיו · שלשה הברכה בג' שמות
השמים בהם · והנה נמצא כנגד ג' פעמים שאמרו אנ' קדק
ונמצא שאמר שם בג' שמות נגד ג' קדושות וביחוד הספי'
שהם סוד הספי' השכליות הראשונות · ואמנם נחזור למה
שהיינו בביאור הכהנים בג' תיבות שבברכה והמשל עליה
עשה כהנים כנגדם · ונראה אחי ישמרך הא' יה' דע כי
הכהנים הללו הם מדת האומנים ראשי החכמה והם שנים
הישנים מן היחוד העליון · ועל הנה שהכהנה שאמרך מדת
האומנים ר"ל כי הם הנה לכהנים אשר למעלה מן הב' אותיות
שהם כמו השמות הנעלמים היותם מובדל האצילות:
והוא האילן הידוע שממנו מקבלים שאלו כל הנאצלים
וממנו יונקים כל השמות והוא מדת החכמה · והם
סוד מדת האמת המתבדלת בין העליון קדש הקדשים
ובין כל דברות מעלה והוא הנה בסוף מעלה שאמרך
מדת ראשונים · ומראה אדון כל הנביאים השיג שיקר
זאת המעלה ואמנם סוד שגוע מדת האמת כי האילן
אינו מן האמת כי הוא האין הידוע · ונאמ' ז"ל כי כל הנביאים
היו רואים באספקלריא שאינה מאירה ומשה באספקלריא
המאירה · והוא הענין למדת אמת החכמה לידיעת סוד
ייחוד שמו הגדול · כי ראשונים עולה בה מכון שמו · והן
השם הגדול · וזהו ואדעך בשם · ונב' משה הוא מכון
מדרגת עם היבדה · וזהו משה שאמרך מדת ראשונים עם
מה מעבים אל האותיות שהם אמת הכהנים · ומהם
מתפשטים כל שלהבות הכהנים · והם מה מובים
לרפאות את הגוף · שנא' רפאות תהי לשרך · שהם מים חיים
לגוף וכן נשקוי לעצמותיך וכן הנה עם מה מובים קוי כל
דמא לכו למים · כהנים אלו השקודים מהם מולכים מהם
עבדים · כהנים סוד הרמן מלגון דק כבמור · ר"ל כברים
מעמות כמו שכל הכופר בשקוד אחד מן התורה כאלו
כופר בעיקר הידיעה האמתית שאין המדרגה השלימה
מכל המעלות · נקים אלו השמונים ר"ל כשם שאור
הנשם נותן את טוב כן השמונים לתורה נותנין את טוב
וזה לה שמשך טובים · ואמנם כשתשיין במכרת
השמונים תשיג חכמות גדולות עמוקות שכליות אלהיות
יחיד ומיוחד בכל הייחודים · ועל אי שנה סלסליה
והרוממך · וסוד סלסליה בתיבת השם המיוחד במשכן
הקדש כמשכן מקום · ועוד כי בכל מקום שכל
השמש מאהך וזה ברוב השקודין והשמונים כי יש
ניקוד ונשם שמשכר האות · וזה הוא שאמר מתהבין
באחד בסוף אחרונה כה לייחד שמו הגדול · כי כל
המלכים בניקודן הם כנגד מלך העליון ברא הכל ·
והעבדים כנגד עד הטעמים וכן בשמונים והמבין יבין:
הם לך מבחר בבעה פנים שהם מדת ראשי החכמה

מצות י"ג

והם כמו השמות היודעים מובדל האילן כמו אילן
העליון המשפיע שפע לכל הנאצלים · ונראה שהרי
הכהנים בשפעייתן והתנים בה' יתן לו דעת ובינה
להבין בשפעייתן ובמאורם האמתי ובדרך הישר:

דע אחי כי בהיות הא' יה' עליון ונבוה ומתעלה
לכל הנאצלים וממנו מתפשטין כל
השלהבות המקבלים שפע כל הכחות העליונות ושפע
האל וכל · דומים אלו הכהנים לו הם השלהבות המתפשט'
למעלה מן האותיות והם גבוהים עליהם · כיצד

וישמרך וכן על זה הדרך בכל שעה · שנמצאו
האותיות הם הגוף · והכהנים הם
שלהבות והשפע עולה למעלה · וכן מן הגוף הזה יולד
השפע למטה ומתפשט ממנו למעלה · ובאמצע הגוף
כלו שפע ושכל וחכמה ובינה · וזהו הוא סוד השקודים
והשמונים המתפשטים בכל מקום והמקבלים שפע מן
הגוף · ר"ל השקוד והשמש העומד למטה ולמעלה הוא
השפע המתפשט והנמשך מן הגוף · ולכן הכהנים
נקראים שלהבות המתפשטין למעלה הנמשכין מן הגוף:
והם סוד עיקר הידיעה ומאורים לגוף לנשמה · ר"ל האילן
העליון הידוע לנשמה שמעך וקיים נב' הנאצלים ממנו
המתפשטים מתוכו האור המופלא ואמנם אלו הכהנים משופעים
לגוף לנשמה כי הם נקודים בסוד עשנים בחירה ויצר השר
אמת ושעשייהם ואתכרותם אמת כמו שנתבאר בס"ה · ונבאר
עוד בענין השכל כי כבר ידעת והתבוננת כי הכהנים
מעל ד' האותיות שלשה הם · וכיון שהתעוררנו על סודם
נחזור על שעשייהם אי זה הדרך האמתית כי אמנם יש
בסודם שיגעון בשעשייהן · גם שאינם נגיעין והם
מתחלקים לג' חלקים בשעשייהן · ובהיותם שעשין השלשה
כהנים שעשין אותם לקם דמות ג' יוי"ן כמו זה ש"
וכמדורתה לי שהוא עיקר וסוד והם סוד שמו יה'
העליון על כל העולמים · אמנם כשתשיין בם הם סוד
שם **אהיה** · והוא סוד מה שפי' אין כבן בלתי מכון
ואתי' שהשפע מן העליון מתפשט לבינה ומה
שלהבות כהנו מורכבת עליו · כי אין ב נגיעה ולא חסרון
ולא שינוי שנא' אני יי' לא שניתי נב' הכהנים הללו אמנם
שהם מתפשטין למעלה מן האותיות · כי אמנם הזיין
מורכבת בראשה · ולפי שהז' אותיות משתנין בהם
בהקודקיהם המעלה בראשיהם א"א כהנים להיות יחד
לבד הכהנים המתפשטים למעלה היינו מלכים לבהנב
עליהם אלו הכהנים והם השלהבות שאמרנו · ואלו היה
כהנים הדבקות בראשי האותיות הם כנגד העשר ספירו'
וכלן דבקות זו בזו וכלן מושפעין שפע זו מזו · וכן אלו
הכהנים דבקים בראשי אותיות · והכתר הנעלה היא כתר
האילן הידוע האילן השופע לכל הספי' כי הם כתות

מהמשכות מעולם הזה ״ ומאלו הכחות מקבלים שאר כל
הכחות מעולם וכבר פירשנו שהכתרים הם כדמות הזיין -
עלם העולם ״ ונמצא שעין א׳ הם ג׳ כתרים כנגד ז׳ כוכבי
לבד המנהיגים כל העולם ״ וז׳ מלכים מנהיגים שמקבלים
וז׳ שומרים המנהיגים על ז׳ מחנות שבקיע הז׳ ודי בזה
למשכיל ״ ונעוד כשתעיין ותחקור באלה הכתרים עם האותיות
אשר המלאכים המלאך שהם שער כתרים והם רמז לג׳ ספי׳:
ואמנם תורת היא הספירה השנית והיא מקבלת שפע מ׳
מכל הספי׳ ומשנה מתפשט אור לכלן ״ לבד מ׳
ספירה הראשונה שהיא כתר ״ ונמצא שהיא במוצאות כל
הספי׳ כשתחקור בדרכה אם אתה מבין ״ כי היא כתר ה׳
קידושה ומשנה יוד שמנו לכל האותיות שהם מתכונה
עד מלכות ״ וזה לך שהוא במוצאות ונראה אור לכל
השמונה הספי׳ ״ וממנה מתפשט השפע לשבעת ואלקים
והיא מקבלת מן האור העליון ״ ועתה תבין כי היא סוד אחד
העליון המנהיג הכל כנגד א״ף שבאותיות והם סוד אל-
קים לנשמה ״ וזו הספירה היא אותיות כמו שפי׳ והיא
כוללת כל האותיות ואמנם כל הספי׳ כלם אור כנגה וזוהר
הקב׳ מאור המזהיר הקלל כל הזיו והזוהר ״ ונע״ב אתי כאור
לאור הכתרים ״ כבר הבנת שהכתרים יש שמות האותיות
ר״ל כמו שפי׳ אעפ׳ שהשפע מן העליון מתפשט למטה
אעפ״כ כחו מורכב עליו ״ וזהו סוד שנקרא סתכות
בתשיעית הוא אש היסודות הנאצל מן העליון הגדול ואש
הספי׳ שהן כחות אלהיות הגבורה מתחלב׳ האלוה ״ כי הקב״ה
אש שנא׳ אש אוכלה הוא ״ וכיון שהספי׳ הם כחות הגבורה
ונאצלות מתוך הן אש ״ כי אמנם כשתעיין בשכל הבנה
כשדולקין אש והאשה שהלהב יוצא ומתפשט למעלה ״
והלהב דולקים לשמות אש למקום אחר וכן עד שאין סוף:
ונמצא שהאש הראשון אינו נגרע כלום וכן דמיון זה כל
הכחות מקבלין זוהר ושפע מן האילן הידוע הידוע לכל
האצילות ״ ומן הזוהר והלהב היוצא מהם מקבלים האור
והלהב וזוהר כל הנאצלים ״ והוא ית׳ אינו נגרע מהמעלה
העליונה ״ וכמו שהאש הראשון הוא היסוד והראש לכל
האישים הנדלקים מן הלהב שלו ״ כך הקב״ה הוא ראשון
לכל הקדמונים ולכל הנאצלים והוא מנהיג לכל ״ וזהו מה
שאמר ספרו בתשיעית בידיעת יחוד ״ כמו שאמר כי -
אם בזאת יתהלל המתהלל השכל וידוע אותי ״ וא׳ השכל
ולא אמר לשון אחר ״ אבל מה שאמר השכל ר״ל לגעת
שכלו הזך ועל זה אמר ספרו בתשיעית ״ והנה הייתה
הכתר הראשונה שא״ל כתר ירק וכתר כחולה ״ ונעוד
כשתעיין ותדקדק בתשיעית תמצא שהיא כעשיית הזיין:
כשתמשך אותה הכתר למטה שהיא עשיית הכתרים כמו
וכמו שאין נקראין אשישה אלא בעשייתה משולשת למטה
ואחרונה למעלה ״ ועל זה אמר בתשיעית לשון רבים אבותי
הכתרים כי בהם יתעלו ותשיג סוד ייחוד העליון והנסתר:

מצות י״ג

וזה לך מבואר האות הראשונה מן הז׳ אותיות עם כתרה
נעם עטרה וכתר עטרה ״ והאות במעלה אינה נגרעת כלום
כי כשתסתיר הכתר מעלה זה היא נשארה מאיר כלא חסרון
וכן הוא ית׳ לעתי׳ שכל הכחות נאצלות ממנו ומתנו יוצאין
ומתפשטים כל השפעים אין בו גרוע וחסרון ״ אבל הוא
ובל דומה מהאילן שהשפעים יוצאים ממנו ״ נאו השפעים
הם הכחות הנמשכות מן האילן הידוע שאין לו קץ ותכלית
כמו האילנות אשר בארץ נשרשים והשרשים תחת האדמה
דומה מאדם ההולך בעולם השפל תחת השמים כי מה׳
מקבלים שפע העליונים והתחתונים והוא ית׳ אינו נגרע כלום
כמש״ה ״ שהשפע אינו נגרע מהיותה אות מלאה ונמצא
שיש עליה שלש כתרים ונמצא זה סוד ז׳ הקיצים ״ והוא ית׳
מתנשא את כלם ״ אם נתבאר ענין אחד האות לבדה בשלשה
כתרים וג׳ עטרות וג׳ כתרי עטרה זה סוד עשרה גלגלים
המסבבין כל הקצים ועולים למעלה ושוקעים למטה
זה לך מבואר האות האחד בעשיית הכתרים הוא האות
הראשון ״ והאות השני הוא על קיום היחוד ״ כי יש ע׳
ענפים להם דרך נ״ן עשה ו״ן למודים כענין זה ש
והוא כמו כן דרך ישרה והוא ייחוד האילן הידוע
והשורש לכל הנאצלים המתפשטין מגזעו כשתעיין בס׳
הוא סוד ח״י והוא התרומם והעליון על כל ברואי מעלה
ומטה ״ וחי לעולם ״ ונא׳ הנה דוד ע״ה חי ה׳ וברוך
צורי וירום אלקי ישעי ״ ואמנם שהכל ענין שהנחלים הכל
שב למקום אחד ליחוד שמו ונא׳ הנה שהנ״ה כל הנחלים
הולכים א׳ הים והים איננו מלא ג׳ מקום שהנחלים הולכים וכו׳
ר״ל כל האצילות הנאצלות מאור המופלא הולכים א׳ הים ״ ר״ל
הולכים א׳ האילן שנאצלו ממנו ואין דרך לומר הכחות
האלהיות ״ אבל הנשמות הולכים שם למקום שהם חצובות
מאלקים וזהו א׳ הים ולא אמר את הים ר״ל לאלקים והים
איננו מלא אין סוף לרוממותו ולגדולתו ולגבורתו ״ והוא
מכבדו מלא כל העולם קדוש מלא כל הארץ כבודו וזש״ל
הוא מקומו של עולם ואין עולמו מקומו ״ א׳ מקום
שהנחלים הולכים שם הם שבים ללכת ר״ל למקום
שהנחלים מתפשטים ממנו ית׳ הם הכחות: משם הם
שבים ללכת לעבודתו ״ והנחלים הם הכחות כמש״ה ״ ונעוד
א׳ מקום הוא הבורא ית׳ העליון כמש״ה ברוך המקום כי
כשתעיין בשכלך מקום הוא סוד הע״ס הגדול במנין
פסוק המרובע כידוע ״ ר״א א׳ מקום שהנחלים
הולכים הנה ענין גלגול שנא׳ למעלה ״ ר״ל א׳ מקום
העליון שהנשמות נאצלות ממנו והולכים בעולם בדבר
גופני מאחר יפרדו מן הגוף הם שבים ללכת למקום
העליון הגדול ממקום שהם חצובות וכן אוזהן אלו
יוצאין ומתפשטין ממנו והולכים בדבר גופני כמו שפי׳:
ונעוד א׳ מקום שהנחלים הולכים ר״ל לבורא ית׳ העליון
שהנשמות הולכות וחוזרות מאחר יפרדו מדבר גופני

מצות יג

קם שבים לעבר בנפה וחוזרין חלילה לה' העליון והוא סוד
האות בפה זו ש'' כי תמצא כשתעיין ותדקדק בצורת
זה עם כתפיה ושלשה לבד האות עצמה תמצא
שהם סוד אהיה ·· ועוד כשתעיין בכתפיה ושלשה עם ה'
האות וד' אותיות אהיה הרי לך סוד ידו"ד השם הגדול ·· ולעוד
שהכל הולך אל מקום אחד העליון כי בא' הכתפים הנקראים
שלשים אין שלשה דמיונות כתפים כי הם כמו ווין והם
השלשים המתפשטים למעלה מן השכל העליון ·· והם
כנגד ג' מדות **שכל מושכל משכיל**
והכתפים מן
האות כנגד ג' עולמות עליון אמצעי התחתון והוא ה'
המושכל על כלם והוא כנגד מדות **היה הוה**
ויהיה : וכבר ידעת שמשו האות
יוצאין ומתפשטין אל הכתפים והשין **שדי**
וכשתחקור עמי זה השם הם כנגד תמצא אותיות
אלהים מדת הדין ·· ואחמש שדי הוא מדת הגבורה
ונמצא סוד מדת הדין ומדת הגבורה כלולים
בזה השם ·· וראה כמו שכלך שאין סוף לאיכותו ולגבורתו
כי כשתעיין בזו האות תמצא הגמר מן השין ויוצאים
ומתפשטין ממנה ג' שלשים כזו ש' ועל אלו השלשים
ג' כתפים לדבקות בהם וקראן כפות אין מתם ·· ועל
אלו השלשים ג' כתפים ועם הגמר הרי סוד שבעה גלגלים
המנהיגים י"ב מזלות והוא מנהיג לכלם ולכל צבאות מ'
מרום ואין מנהיג בלתו י"ג וזה רמז **בסוד**
צפצפה כי המלאך שמשמשין מתוכו לב אותיות
כנגד לב נתיבות פליאות חכמה ·· ואחמש עוד ותמצא־
כי הם ח' אותיות בכל כנף והם ד' כנפים כנגד ד' אותיות
השם הגדול ·· ואחמש השרים שהם עשרים נמצא השרים
ואותיות בכל כנף וכנף י"ב ·· הנה לנו מדות שאמרנו
וכלם מתפשטין ·· וכשתעיין תמצא שהם סוד שני שמות
יהוה יהוה האמורים בי"ג מדות על משה ויקרא
י"ג י"ג א' אחום וכ' נקה לך י"ג מדות ד'
העוזות בצפצפה כי הוא מלאך שמדבריו בה מתוך מתוך
עצמו ועשו להם כנפים ·· ועוד סוד הצפצפה אברהם ב'
במדרגה בגופו עצמו ·· נמצא שהוא הנה והוציאם לשלשים
היוצאים מן האות האמצעית כמו ·· כי היא שדי והוא סוד
מטטרון שר הפנים ושמו כסוד ידה כי המלאך
על אותיותיו ט' כתפים ואותיותיו ט'
שעה הרי יה ·· והאותיות למעלה כי שמי בקרבו ·· עכ"ד:
והחלק הב' נשיאות וגדול כתר הייחוד ·· והכהן הגדול
שאין סוף לנשיאותו ולרוממותו וגדולתו ולהבים אתם
לנסות זה העליון הנסתר ·· כבר ידעת והתבוננת הסודות
והמחזים שהם על האות האמצעית כי אחמש עליה שלשה
כתפים לדבקות בשלשים היוצאים ממנה ועליהם ג'
כתפים כמו לגדול ואחמש זה החלק הנסתר והנעלם:

כי הוא מה שהיה עמוק עמוק מי ימצאנו ·· וכבר
ידעת עשיית הכתפים בשני עלינים והוא מבואר ·· ו'
ועתה אחי כבין השכל הבין עיין נסתר גדול ומופלא
כשתעיין הכוונה כאלה זו ש'' והיא כצורת שין ד'
למעלה מן האות וכשתדקדק בשין
סוף יקין ונכבדת למעלה ואחנה העליון כסוד
זה שאמרנו בבלה זו ודי בזה למבין ··

שער ג'

והיא הכהן האות השניה ·· ועתה ד'
אחי שמור לך בהבנתך להבנתך ה':
דע כי הקב"ה י"ה כתר לכל הנמצאים
והוא המנהיג לכלם ומהשפעתו מקבלים שפע שאר
הנמצאים השכלים ·· וכבר פירשנו בשערים לכם כי
היא כתפים הם הנה לשם אהיה והוא סוד השם הגדול
ואחמש הם סוד ה' כשנין עשה וכ"ס לנשמותם והם סוד
שדי ונשמות שדי הכינוס והי לך כבחן סוד הכתר ה'
העליון המוכתר על כל השכלים ·· וסוד שמו כשם רבו:
כי הם ג' נשמות **חי יהוה שדי** המשפיע לכל
העולם מתכון שכתוב ·· שנא'
מתכון שכתוב השכל ·· מה שהוא הנביא עה' ואחרי אחרי
י"ג יושב על כסא ה' ונשא ד"ל הוא יה' הקיים על כל
הנמצאים אשר לא ישנה לעולם ולא ישתנה מן השנוי
נעב כמו הנביא במשנה על כסא ה' ונשא ד"ל ה'
הקשורות ומעות שהוא עליון יושב בכסא בו ומעורר
ונשואות ·· אחז שיש לו מקום מיוחד שיצטרך לישב עליו
אבל מתני שהכסא הוא יושב עליו בגדול גדולה ונעלם
נמלך והכסא היה דבר מעלה ומורה על גדולת הראוי לו
ומעלתו ·· ונשוא מלאכים את ההיכל כל שולי של הכסא
מעניים עד שהלות הגלגלים והוא גלגל היה ·· כי אחמש
עליונים של כסא הוא עליון שלהקיע אשר על ראשי ה'
החיות ·· ומעלה היכל שם הוא לבד העליון כי היכל סוד
אדני וכן ישמע מהיכלו קולי ·· ושוליו שבא' הכסא
ואחר שהודיע שהכסא בא והודיע ערך
השרפים אין כ"ל א' הכסא ואחר שרפים עומדים ממעל
לו פי' ממעל לו שבא' הכסא כבני שוליו ·· עומדים כ"ל
הוא יה' יושב והם עומדים לפניו כי כן דרך העבדים לעמוד
לפני אדוניהם ·· לא ממעל לו אבל השכינה ·· וזה הנה למבין
מתכון שכתוב השכל ·· וזה קי' י"ג שדי ·· הוא המלאך ש'
שכתוב כשם הב המקבל שפע מכתר העליון והוא רמז
לספי' הראשונה הנקראת כתר וכלם מקבלות שפע זו מ'
מזו ·· ומכתר העליון מקבלת שפע כי היא הכוונת שפע
לכתפיה ושלשה לכתר שלשיה ·· כי אחמש שתי הכתפים ד'
לדבקות ועליהם מתפשטין ג' שלשים ועל השלשים ג' כתפים
הרי לך ח' ועם שלש נמצא הרי ט' ·· והם הנה לט' ספי' המקבלות
שפע ונוהר זו מזו ·· וזהו הנה למבין ונהר יוצא מעדן להשקות

את הגן ר״ל ונהר יוצא מהכתר עליון להשקות את הגן
ספירות ונקרא מלשון נהר דינור זיו וזוהר והמשכיל יבין:
ר״ל הם ג׳ כתרים כל זיין זוהר המתפשטין ממעלה ומטה
כתרים הדבקות בה הה את סוד כ״ב אותיות התורה עם סוד
הקדמון העליון המעלה לכל הנקודים וזהו מה שאמרו שאבה
בתחילתה כתלה ונמשכה בך ר״ל שמתנין כמו הלוח יש
לך סוד ונתן לבינה כי אין בכן בלתי יסוד ופתח הדבר
ביסודה יש עליה ב׳ שמים עם ג׳ כתרים והם סוד
עשר ספירות בלימה בנויות על היסוד שהוא צדיק
וצדיק יסוד עולם ר״ל צדיק זה הקב״ה הוא יסוד הכל
והמלאך שבכל העשר דרך הוא יה׳ העולם כמו שאמר
בעשרה מאמרות נברא העולם ודי בזה למשכיל ולמבין:

האות ה״ג

שעשה כתרים וכתר אחת דבוקה
בנשמה הם אלפא הוא ל״ב אותיות
השם הגדול ונמצא הוא שהיא טוב
שם משמש טוב ר״ל טוב לדעת חכמה השם ונעקרו מן
הכתר העליון מפתח טוב מכל אור הבהיר
שהשפע מביא אורה לעולם שנא׳ כי נר מצוה
ותורה אור וזהו מה שהוא בסוד העליונים ר״ל ד׳ כתרים
הוא ל״ב ספירות לרשויות **חכמה חסד גבורה**
המקבלות שהשפע מן **כתר**
העליון ונמצא האות הוא הוא לספירת שהיא
הקו האמצעי המקבלת שהשפע מן האמרות מ׳
מקבלים נ״ב השפע הקו הנשארות ונמצא נקראות
בלשון הקדש שמקבלים זה מזה וכלו מדבר העליון
וזה הוא לשון הכרובים וזהו סוד כי כלל
בא כל חיה כמש״ה דמות אדם להנה ר״ל
החיה המיוחד לה:
וזה לך שהחיות הם כרובים והכרובים הם החיות כל
האופנים זה מזה ואמר היא החיה אשר ראיתי על נהר
כבר ונמצא שזכר המרכבה בשם כרובים
הם האופנים שאמרו היא החיה ואחר אמר במזמור השני
שהאופנים הם האופנים שאמרו היא החיה לאופנים
להם קורא הגלגל באזני וזהו במראות
ר״ל כי סוד המשכן שהיה הכבוד אשר שוכן עליו במשכן
כמו שנא׳ וישכן כבוד יי׳ על הר סיני ר״ל כמו שאמ׳ החכם
הרמב״ן כי הכבוד אשר אמרנו יי׳ על הר סיני כי
אמרנו כי שמו הגדול עליו ושכן עליו באש והוא היה
מדבר עמו מראש ונחזור למה שהיינו באמורו כי ה׳
החיות הם כרובים והם השכלים הנבדלים כאמרו וירומו
הכרובים ואח״כ אמר כי האופנים הם העולמים ונמצא
אחי הדבר במראה שכל אופן יחס לכרוב כלומר שכל
יסוד מהמרכבה יסודות הגשמיות עד שהוא הגלגל:
כאמרו היא החיה כלומר הוא לגלגל כרוב ואחנס

האופנים אינם הם חיה אחת ר״ל אומר כלם אחד באמורו
היא החיה ואח״כ חיה אחת היא להדבק האופן בקצה ה׳
האחרת בנ״ב בכלים דבקות שאין הקות בגופם אלא איש
באחיהו ידובקו והאופנים הראשים אופן א׳ בארץ כביור
אומר אחד משותף להם כי ארץ כלל כל מה שתחת גלגל
הירח ואחר כל מה שבשמים בהיותו מן השמים להיות
הכל אומר א׳ משותף להם וכל מה שבארץ בהיותו מן הארץ
להיותם כמו כן אומר אחד **ועתה** אחי אחר ש׳
שעוררתיך על ענין סוד הכרובים אמרו ה׳
סוד הגדול בהמונים כי אמנם כתוב א׳ אומר לא תעשה
לך פסל וכל תמונה ובמקום אחר כתוב ועשית שנים
כרובים זהב ותמצאם איש אל אחיו והוא סוד גדול ומסורו׳
התורה והם הגוזים ונעשיים על דבר הקדושה והטהרה:
כי הם הנז׳ ב׳ מלאכים שקוראים יולדים ובנים וכך ה׳
המרכבה מקום שהשכל נתלה יושב ובכל ענין בעולם
אמר שהשכל הנתלה הנבדל הוא תוך המרכבה ואין שאין
לו מקום מיוחד שיצטרך לישב עליו וזה הוא הוא מקומו
של עולם ואין העולם מקומו ועתה אחי דבק לבך
למצא זה הענין הנסתר אמר לא תעשה לך פסל וכל
תמונה כל דמיון עם שקר וכזב לכל הקב״ה יה׳ הוא אח׳
ושמו אחד והוא אחד ואחדות אחד והכרובים יסוד איש
ואשה ומורים הוא המרכבה הכרת מרכבת המשך מקום
שהשכל הנתלה יושב בקדושה טהרה ונ״ב המלאכים
בנים ויולדים ואין השוה למלאך אחד לבא בתוך המרכבה
ואמנם כרוב א׳ מקצה מזה וכרוב א׳ מקצה מזה ונקראו
שני המלאכים בשם שהם נכנסים לעבודת הא׳ יה׳ הם
עומדים כעבד לפני אדוניו מלאך א׳ מקצה מזה הנז׳
לנ״ב כרובים ואמר שהם סוד איש ואשה זה עיקר נכון:
כי אמנם עליהם נא׳ ומשני כנפים למעלה על השכלים
הנבדלים בגופים ולא שמורים **מטטרון** ו׳
וגבריאל ויש אומרים מ׳ **מיכאל**
שהם המעמידים אצל השכינה
ומה שאמרנו שהם הנז׳ זכר ונקבה כאמר על איש ואשה
באמת והם עבייתם ובוצים ר״ל הכרובים הם הנז׳ שני
כחות חשמל ונרפל ונסוד חשמל המלאכים ה׳
המעולות שיה לפני הברית יה׳ ר״ל חשמל חשות מ׳
ממוללות הנז׳ חיות אש ממוללות והם הנז׳ לנפי זה ב׳
כחות אל חשמל ונרפל זכר ונקבה ברחם ונ׳ ונחשמל
הוא הכרוב הגדול מתהפך לפעמים זכר ולפעמים
נקבה ועל כן הנז׳ הכרוב עם חשמל שהוא זכר וחשמלה
שהיא נקבה והנז׳ לזה ואחר לפני הכרוב המראה מדבר
ונ״ב קורין תפנים להניק הבן ועתה אנ׳ במרכבה
ויעל כבוד יי׳ מעל הכרוב כרוב קורא לחיה והם
אופנים חיה אחת כמש״ה כי רוח החיה באופנים
ואמר נ״ב במרכבה ויעמוד על מפתן הבית אחר

מצות י״ג

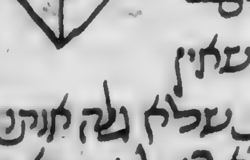
הענן והחשך מלמד את יונה כבד י״ל למדית כי הכונה
הוא האור והגוף שהשכינה שרויה על הכבד בין ברק ורעות
והברית״ כי אמנם הכרובים הם ד׳ חיות ד׳ אופנים אצל
הכרוב אופן א׳ אצל הכרוב הא׳ למדית כי הכרובים הם ד׳
החיות״ והוה לך מבאר סוד ענין הכרובים בכלל סוד עשר
ספי׳ המשפיעות שחבו זו בזו ״ והכל רמוז בכתר האות ״

האות הה״ נ׳

היא סוד נפש העליונה המושכלת
אות הכון נשמה ובשתשיין בה
יש עליה נ׳ כתרים וכתר אחד דבוק והאות בצורתה הה״
מורה רמז להורות שמות הנשמה שאז הן נפש רוח
נשמה חיה יחידה ״ ואמנם פירשו המקובלים כי הנפש
המושכלת דבוק בה חומר הגוף ובצורה מחוברת בחומר
הבה לקוח מהמושכלות והשלם משא מעולם אל העליונים
עד שיתנם אליו עד הא בהמשכות הכח המדרגה ״ ו׳
ואמנם המלאך שעשו כשם לבו הוא המופלא הנפרד
מהכח אל הפועל והוא הנקרא שכל הפועל ״

האות הה״ ו׳

זאת האות נכבדת מאד וגדולה
עניינים גדולים כי בשתשיין ב׳
בשכלך היא כתר במצודה כאומר זכה בכתר הכתרים
והוא רומז לכתר עליון שממנו מתפשטין כל השכלים
הנפרדים ״ כי הם מוכתרים כל א׳ וא׳ במעלתו ובמעלתן
שהם ד׳ כתרים ״ הכתר הא׳ רומז לסוד האות במצודה
שהיא כברית כתר ״ ונראה שאין אות תחת הכתרים כי ה׳
הכל כתר מלמטה למעלה וזה רומז לברית יה׳ שהוא א׳
ושמו א׳ ואין ב׳ שינוי ולא תמורה שנא׳ אני י״ל לא שניתי
אבל מתפשטין ממנו כחות גדולות״ ובשתשיין בזיין
הם סוד כח׳ ושליה נא׳ ושתה יבא נא כח י״ל ״ רמז ל׳
לכתרים שהם גבור כח ״ והכל רמוז בזו האות בכתריה
ושביה המתפשטין ממנו וזו צורתה ש ש ש ג׳

שמלא על הזיין שהיא כתר ג׳ כתרים
ושלכל כתר וכתר ג׳ הה לך רמז שאין
למעלתו סוף ״ וזהו סוד עץ הדעת שלא גלה אותו הקב״ה
וסוד עץ החיים והמשכיל יבין ״ ד״א רמז למה שאחז״ל
מרגלא בפומיה דרב העולם הבא אין בו לא אכילה ולא
שתייה ולא פריה ורביה ולא משא ומתן ולא קנאה ולא
שנאה ותחרות אלא צדיקים יושבים ועטרותיהם ב׳
בראשיהם ונהנים מזיו השכינה שנא׳ ויחזו את האלהים
ויאכלו וישתו״ פי׳ שהנפש זוהר החכמה והשפעת רוח ה׳
הקדש הוא עט״רב ״ וזו היא קבלת הצדיקים והעטרה
שלהם באחרית״ ולכן העטרה והקדושה והייחוד ה׳
המשכין מאסיפת המחשבה נקראים עטרה וכתר
וזהו שאחז״ל ר׳ פלוני אמ׳ מלאך שהוא ממונה על התפלה
ממתין עד שתתפלל בבית אחרונה של ישראל ו׳

וכותל כל התפלות ועושה אותם עטרה בראשו של ה׳
הקב״ה שנא׳ ברכות לראש צדיק חי העולמים ״ והכל
רמוז בכתר זאת האות״ והתפלות נעשים כתרים לפני
הקב״ה ״ וזהו מה שרמז שלמה בתחלה ורמזה בצורת ציון
במלך שלמה בעטרה וכו׳ פי׳ בתחלה לקראת המשוב
המכבדת שאין למעלה ממנה ״ ורמזה רמז להשובה ש׳
שכלית כי מעלת רמזה עם משותפת ״ וכן אמר ויראו את
האלהים ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר ״ בצורת ציון ב׳
בצורת המלאכים״ במלך שלמה במלך שהשלום שלו״
בעטרה שעטרה לו אמו רמז לשמש מעיין החכמה השופע
ממנו תמיד בלי הפסק ״ מעשה הקרובים והאופנים:
והוא נקרא אם כאומר עיקר ויסוד הכל ״ ביום חתונתו
פי׳ ביום שחדש עולמו בז׳ ימי בראשית והוא החתונה
וביום שמחת לבו הוא שכתוב על כל מעשה בראשית
וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד ״ וזו היא
השמחה האמתית שהכל נברא לרצונו על שלימות צריך
במה שאמר לו וזהו טוב״ ואחז״ל ביום חתונתו זה אהל
מועד ״ וביום שמחת לבו זה בית עולמים ״ פי׳ אהל מ׳
מועד נעשה כאהל לשבת״ בית העולמים כל המעלות
אז הוא דומה לעולם העליון שהוא שלם ועיקר המעלות:
ועתה אחזור למה שהיינו בבאורו בצורת לראש צדיק
רמז התפלות של ישראל ״ ולכך תקנו בברכות של קש״ ק׳
קדושה וברכה ״ וסמוך להם קש׳ שהוא הייחוד והקב״ה
לאותם שלשתם בקדושה רבה ״ כי שלשתם נכבדות
תחת סדר הייחוד ״ לפי שעשר ספי׳ נכללות בג׳ שהם

חכמה ובינה ודעת

לכך הם ג׳ קדושות
ליחוד שלשתם ובשלשתם
נכלל הכל״ וכן אחז״ל בגמרא מאחריות נברא העולם
ובשלשתם נכללו שנא׳ י״ל בחכמה יסד ארץ כונן ש׳
שמים בתבונה ״ בדעתו תהומות נבקעו״ וזהו ב׳
בחכמה יבנה בית ובתבונה יתכונן ובדעת חדרים
ימלאו והוא הנאמר בס׳ יצירה

ספר ספר וסיפור

והם בעולם נקראים ג׳ ב׳

קול רוח ודיבור
שכל משכיל מושכל

הה לך מבואר סוד
כתר עליון ועטרת התפלות של ישראל ״ והכל רמוז ב׳
בזו האות עם כתריה ועם שבטיה והמשכיל יבין ״ עב

האות ו׳ ג׳

כולה עשויה גבול ומתלא ויש ע׳
עליה ג׳ כתרים ומעיינים שעשר
רמז לששה ספירות שהוא הו׳ ה׳
המתמלכי וגו׳ ״ לא הם ב׳ רמז לב׳ עולמות עולם העליון
ועולם התחתון ועולם המלאכי ״ ואחר שבראם הקב״ה אז
השוה שביליהן והוא רוח אלהים מרחפת והוא רוח אלהים

חיים אי׳ השלמים על הכבד והוא אור ורוח ונפש ״ ל׳
לבבד שמו יי׳ נשבע יי׳ בנפשו והוא טוב יקר כבוד
לנשמתו וכמו שפי׳ הביאה כל עוזו הוא רוח אלקים חיים
שאין לו קץ ורמוז סובב כל סובב ומקיף כל מעשה
עד עדי עד ״ והוא שנא׳ יי׳ הוא האלקים וג׳ הוא הכבד
הנקר׳ בשם יי׳ והמרכבה נעל כבודו ושכינת עוזו בגבהי
מרומים ורוח אלקים חיים שהוא בגבהי מרומים עד
עדי עד ״ וכן אמרו המקובלים ורמזו את אחוז כנגד
הדברים הנעלמים בלשון אחוה ״ לא כל הדברים שהם
כענין זייכ״ן רמז לענין הנשמות והוא סוד גדול מסודות
התורה ״ ודע אתי כי בעולם הנשמות אין הבדלה מ׳
מתפשטות מאורה הנקר׳ היכלא מנד״ן א׳ העולם אז ב׳
נפסקת ולכן אין חושך וזהוב בשמים והארץ חמורה
בעבדה כי למעלה מתמוטט הכח ולא תמצא הבדלה
ואין דרך לעלות בכאן אלא מה לאזן והמבין יבין ״

האות ז׳ מ״ך

זו האות כוללת נפרד ונעלם ״
כי אמנם נמי יש עליה מורכבים
ג׳ כתרים והיא כבוד הכתרים —
מלמעלה ורואה שהיא מורכבת כנו״ן ארוכה כזו מ״ך ;
וזה רמז לגלגל הנשמות היוצאות מן הגוף והעולם
כתרים למעלה רמז שיש לנשמה גלגולים פעמים ג׳ הן כל
אלה יפעל א׳ פעמים שלש עם גבר ״ ואמנם אות הכ״ה רמז
לצדיק ״ ל׳ יש גלגולים ג׳ לנשמות כדי שתהא הנשמה
כזהב מזוקק ״ זה לצדיק ״ אבל לרשע גלגולים הרבה
עד שתשוב הנשמה מזוקקת ותחזור למחצבה הראשון ל׳
למקור שנחצבה ״ לא ב׳ כתרים דבוקות בה רמז לדבקות
איש ואשה ולכן נא׳ על כן יעזוב איש את אביו ואת אמו ו׳
ודבק באשתו ״ פי׳ את אביו שלא ימשך אחר השכל לגמרי
שנמצא העולם כלה ״ ואת אמו זה החומר ״ ודבק באשתו זו
התורה שנא׳ מצא אשה מצא טוב כלומר שילך בקו האמצעי
כמו שאמרה התורה שמע בני מוסר אביך ואל תטוש תורת
אמך מכל וכל אבל קח מזה הדרך נכד ״ לא ב׳ כתרים
רמז לב׳ שלמות שיש באדם שלמות א׳ שהוא דרך הגוף כמה
שהוא מורכב לקיומו ״ שלמות ב׳ הוא השגת המושכלות
והוא התכלית המכוון והוא חיי העולם הבא שבלא ארוך נצח
ונעמו כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם כלומר אין התכלית
חיי האדם בעבור דרך הגוף לבד כי אין זו התכלית הכוונה
במה שיש לו התפשר כי על כל מוצא פי יי׳ יחיה האדם
רמז לכתר היוצאת ונמשכת מן האחדות והיא כבוד ע״מ
חכמה הקדושה ״ יחיה האדם על פי התורה שנתנה
מפיו של הקב״ה ״ כלומר על יסוד התורה
והחכמה והשגת השם במה שאפשר לאדם הוא תכלית
חיי האדם ואחז״ל על זה מתני׳ מה אתם אוכלים כדי שתחיה
ומתני׳ מה אתם חיים כדי שתשכל ״ וזו שאלה ששאל אחד —
א׳ לתלמידיו ואמר להם זאת תורת הבהמה והעוף ״ כלומר
גם זאת תכלית שאר בעלי חיים שאינם מדברים כי ה׳
תכלית אכילתם אינה כי אם לקיום הגוף ״ אמרו לו רבי איך
נשיב אמר להם באמת אתם אוכלים כדי שתחיו לקיום
הגוף ״ ואמנם חיי האדם אינן בעבור דרך הגוף לבד
אלא כדי להכיר בוראו ולהשיג במה שאפשר בכחו ״
או נאמר הג׳ כתרים למעלה רמז לג׳ אבות והוא סוד ה׳
המרכבה ״ ולכן אחז״ל האבות הן הן המרכבה ודי למבין:
ועתה אני כיון שהתעוררנו ונתבאר עיקר השגת
אותיות המורכבות בב׳ טעמים ״ צריך לב—
למנות השלשה האחרות הנשארות המורכבות בכתר אחד
על כל אות ואות ואפרש אותם בדרך קצרה בעזרת יודעים
והקב״ה יהדרנו בדרך ישרה אמתית ונכונה ״

האות הא׳ ב׳

אות זו מורכבת בכתר אחד
כמין זיי״ן עם האות הם השגה
רמז לגלגל המיוחד המניע
כל הגלגלים בתנועתו והוא גלגל התשיעי וזהו אות ה׳
המורכבת ״ לא מפני הכתר והאות רמז לג׳ ספי׳ המקבלות
שפע מן הכתר העליון והמבין יבין ״

האות הב׳ ד׳

רמז לכתר עליון המיוחד ב׳
בעצמו שורש התנועה כי הכתר
למעלה הוא רמז לאחד ומיוחד
והאות רמז ד׳ אותיות שמו הגדול והכל אחד כי הוא אחד
ומיוחד על שאר הנפרדים וזה האות נבדלת עם האות —
האחרת שלמטה שהיא ד׳ ״ ואמנם אות הדל״ת כמנין ד׳
והאל חמשה נז״ם ד׳ מלכים את החמשה פי׳ אדבנ׳
מלכים הם ד׳ יסודות ״ והחמשה מלכים הם חמשה
חושים שבהם מחמת הנפש והיה להם להמשך אחר
השכל אלא שהאדם מלכים כל ד׳ יסודות נלחמים
בהם תמיד וברוב כחם הם נוצחים אותם ומושכים
אותם אחר יסודם לעבור אחר תאוות הגוף ״ ורמז ד׳
מלכים שהם הד׳ יסודות יש ד׳ אברים באדם שהם ד׳
ראשים לכל הגוף המוח והלב והכבד וכלי ההולדה
כנגד מנין הדל״ת ורמז ד׳ מחנות שכינה עכ״ל ״

האות הג׳ ה׳

ואמנם על הה״א כתר א׳ כי הוא
הא׳ הידיעה מן אחד ומיוחד
ומעיינה קה עשה ״ רמז לנשמה
ספי׳ הבלשונות והוא היא קו האמצעי תת והכבה
מתעוררת לגן עדן הפתיחה כי אמנם כל הספירו׳
מקושרות בה ומיוחדים בתורה ודי למבין ״

האות הד׳ ח׳

כי אמנם היא מורכבת בכתר אחד

ומעיינה הה בן הנז לנו ספירות המקבלות שפע מן
מכתר עליון ״ וזהו הייחוד שמייחד בחיה של אחד
ובשמייחד בחיה עם המכוון לבין במרכבות ״ ו׳
ובשמייחד בחיה מכוון בשם יה״ה והוא סוד
זו האות כי הכתר שעליה מעין ״ שבע ותשבון האות
הה סוד יה״ה ונמצא שהייחוד הזה שלא לגבי בחיה ו׳
וייחד בלבה והמשכיל יבין ״

האות הה״ ה׳ הקב״ה יה שמו בוה לנו לומר בכל
יום מאה ברכות נגד האותיות זו ו׳
והכתר שעולה עד כתר עליון
וכל האומר בכל יום מאה ברכות בכוונה האמתית ו׳
ישפיע עליו העליון חכמה ובינה ודעת כמש״ה בחיוב
מי שת בטוחות חכמה לו מי׳ נתן לשכוי בינה ״ וכתל
הבינה ב׳ פעמים מי׳ הנז למאה ברכות ואחז״ל מה ה׳ א״ל
אלהיך שואל מעמך וכו׳ אל תיקרי מה אלא מאה וכך עולה ב׳
כבוון כל ברכה וברכה והמבין יבין ״

האות הו״ ו׳ והיא עיקר הקדושה ועל זה אמרו —
כי ביה י״ל צור עולמים ואחז״ל זה
הנז לב׳ עולמות שברא הקב״ה א׳
בה׳ ואחד בי׳ ״ ומפני מה נברא העה״ז בה״א עולם
בהבריאם בה״א בראם מפני שדומה לאכסדרה שכל
הרוצה לצאת יצא ״ ומפני מה נברא העה״ב ביו״ד מפני
שהצדיקים מועטים בו מאד ״ ומפני מה כפוף ראשו ו׳
מפני שהצדיקים שם כפופים מפני מעשיהם שאין
דומים זה לזה ״ לא העה״ז נברא בה״א מפני שכל ה׳
הרוצה לצאת להרבות רעה יצא מפני שפתוח הגג ו׳
והאותיות יפי׳ שהן שהם המעשה הושים מוש המעשה
והראייה והאף והטעם והמשמוש וזה פי׳ לכוון שהעה״ז
נברא בה״א כי אל הפתות יפי׳ שהן אבל אם רוצה לשוב
בתשובה ולהסתכל בשכלים הנבדלים יכול לעשות ״ —
כאותם יש בהדם נפש השכלית שהמשרה ונבא הנז ז״ל
לפי הדר בתשובה מעגלין לו ואינו יכול לחזור בתשובה
באותם הכתות שיצא בהם להביא רעה כי אהבה יעוררו
מקום הומר אל בבת אחר שהוא הבן השכלי נפש המשכלת
ודי למבין ״ והשלם הבן הנברא ביו״ד האחרונה הנז לעמד
מדרגות גבולות שכל הרוצה לעלות למעלה התשובה ה׳
העליונה שהיא העה״ב צריך להסתכל בכל העשר מדרגות
עד שיעלה מעלה ״ ואותם אחי מתשובי התשובה ה׳
העליונה הם מועטים מאד מזהר זה מה שפי׳ מפני מה
נברא העה״ב ביו״ד וכו׳ והכתר למעלה מאותה בא לגבר תורה ב׳
שאם אדם מסתכל בעדן בגנה״ז השכל כיו״ד שהיא
כפופה בתשובה העליונות ולדעת לברא יה׳ יגיע למדרגה
העליונה שהיא העה״ב ״ לא היא מוסתרת בכתר אחד

נהוו לעשר ספי׳ שהם הייחוד האמתי והכתר שבלם אח׳
ואותם בד׳ אותיות משמו יה׳ המגן הוא שאינה מן ה׳
המנין מן האותיות המוכרות והיא מוכתרת בכל מקום
שבת השם והוא הנז שהא יה׳ שלם בכל מדותיו ומוכתר
על כל השכלים הנבדלים ועל כל הנבראים וכלם מושגים
בכחו על פי י״ל יתכן ועלתי י״ל ישמע ואין מושג בלבנו יה׳
וזו היה הנז לעשרת הדברים והכתר שעליה רומז לכתר ע׳
עליון ודי למבין ״ תם סוד התגין שלספר יצירה ״ בעלמו:

ומצוה החסד זו המצוה …

ועתה אתחיל לבאר חלק השלם למעלה זו משמעות
כנויי ספירות הכתר והם אלו
אפיסת הרעיון ״ אריך אנפין ״
ובאור זה הוא דע כי כתר עליון נקרא אפיסת הרעיון ״
והטעם לפי שאין המחשבה יכולה בו כלל ״ ועוד כי טעם
כלות המחשבה כי משם ולמעלה אינו נתפס ברעיון ו׳
ומחשבה ועליו נא׳ בספר **יצירה** אם רץ לבך שוב
למקום עכ״ל ״ ואמנ׳ המאמר ראיתי ״
כתוב בספר יפה אם רץ לבך שוב למקום ״ וכתוב ב׳
במקום אחר אם רץ לבך שוב לאחור ״ וכל כי שניהם
עניין אחד ״ ופי׳ כך הוא כי למעלה ברוחני המושגת אמ׳
ימ׳ בלשונם בלום פיך מלדבר ולבך מלהרהר ואם רץ לבך
שוב למקום שלבך נאמר רצוא ושוב וכ׳ ופי׳ בלום פי׳ פיו
עניין לבלום ״ וכמו״ש אין דומין ״ אלא כמה שהוא שירה
להקב״ה אל יתן את פיך לחטיא את בשרך מושום שנאמר
כבד אלהים הסתר דבר ״ וכמו״ש כל שלא חס על כבוד
קונו וכ׳ ״ ולבך מלהרהר שלא להיות השתר לעיני ״ ואם
רץ לבך כדי להיות שוב למקום לכבד המושג שאחר
הפתי להרהר ב׳ ״ **או** נאמר עד אחת ואם רץ לבך ל׳
למחשבה נפסדת הספירה מלבך ושוב אל
המקום כ״ל לייחד המקום ולראותו ונקרא מקום הקב״ה
כי הוא מקומו של עולם כנודע ״ ושוב לראותו ולא יהיה כן
בשגיעות כמו שמפרשין בתורת הקדש כמראה נקודה ה׳
קוטן מעיד קטנות וזה מאימת השכינה ״ וזהו הנביאים
והחיות רצוא ושוב ״ ורצא הוא מעניין רצי כ״ל שרואה ב׳
נקודה קוטן כדי לראות עצם האמת ״ ושוב מעיד מתרות
לאחור וזהו ואמרם ז״ל כי לא יראני האדם וחי ״ אמרו מלאכי
השרת לא ידענו ״ ואח״כ זה כוונה הן אל האדם שהוא שוכן
בתוך בתי חומר אשר בעפר יסודם שאין ראוי לו לחקור
בחור הנסתר ולא להרהר בו כי הנסתרות לה׳ אלהינו ״ ו׳
וזהו מאותו התינוק שהיה חוקר בסוד החשמ״ל ויצאת אש
ושרפתו ״ **או** נאמר עד אחר והוא עמוק ״ בלום פיך
מלדבר פי׳ עד מקום הדבר שהוא **האות** שהם
האות לדבר ומכאן והלאה אין אתה רשאי לדבר ניתן

דמיון לבושי מן הנגלה כי אם עליך יתגלה ויתלבש לבוש
נלבשים את כולך׳׳ ותייב אותה נב׳ להסיר ולבושים לבד
מעדיות מן הדעת (תפארת) א׳ המתעלה (כתר) הנקרא
הזהור וזהו נלבך מלהזהר׳׳ ואם רז לבך לראות הנעלם
(חכמה) א׳ הדעת שוב למקום פי׳ הכנס בביתך ותעשה
דבר א׳ המקום אשר קול הדעת כי ב׳ בנן ראשית נבר
לבבי ונלב להרהר שלבך נ״ן אחי׳ בחינות הקדש והחיות
דקה (חכמה) ושוב (בינה) כל שעשים מן הבינה א׳ ה׳
הדעת עב׳ והבן כל מה שכתבתי׳׳ עלה בכיור
שהכתר נקרא אמיסת הר עשן כמ״ש׳׳ ומה שאמרתי
שנקרא **ארי״ך אנפי״ן** משמתי דתיק נגד ה׳
מתושבת

באידרא רבא

וז״ל המאמר בלשונם דספרא
שניקא דעתיקין סתרא דסתרין אתתקן ואזדמן מ׳
אתתקן ולא אתתקן לא אתתקן מהאי אבל מ׳
אתתקן ולא ידיע ליה מאום דקיק עתיק דעתיקין אבל
בתיקוני ידיע׳׳ ואזדמן כחד סבא דסבין עתיק מ׳
מעתיקין טמיר מטמירין ובתיקונוי ידיע ולא ידיע
מלה דחיוור יתיב על כורסייא דשביבין לאכפייא לון
אתפשט מלה אלפי עלמין אתפשטו חוורא דגלגלתא ד׳
דרישי ומנהירין דהאי חוורא יהי צדיקייא לעלמא
דאתי ד׳ מאה עלמין קה״ד אתפשט מאור שקל כסף נ׳
עבר לסוחר **בגולגלתא** יתבין בכל יומא
תליסר אלפי רבוא עלמין דטלין עלוי
וסמכין עלוי ומהאי גולגלתא נטיף טלא לאינון דלבר
ומלין להו בכל יומא ומההוא טלא דאנשר מהרישא
ההוא דאתיהו לבר יתערון מתייא לעלמא דאתי דכתי׳
שרותשי נפלת טל׳׳ וכתי׳ כי טל אורות טלך אורות כ׳
נהורא דאורייתא דעתיקא ומההוא טלא מתקיימין ק׳
קדישי עליונין והוא מנא דטחנין לצדיקייא לעלמא ד׳
דאתי ונטיף ההוא טלא לחקלא דתפוחין קדישין׳׳ הה״ד
והעל שכבת הטל וגו׳ וחיזו דההוא טלא חוור כחזו ווולא
דאבנא דבדולחא דאתחזייא כל גוונין בגווה הה״ד ועינו
כעין הבדולח׳׳ האי גולגלתא חוורא נהיר אנהיר לתליסר
עבר גוונין לארבע עבר בסטרא חד ולארבע עבר
בסטרא דאנפוי ולארבע עבר בסטרא בסתרוי אחורא
וחד לסטרא דלעילא דגולגלתא׳׳ ומהאי אתפשט
אורכא דאנפוי לתלת מאה ושבעין רבוא
עלמין ואקרי אריכא אריך אנפין כולא **ארי״ך אנפי״ן**
ואקרי עתיקא דעתיקין אריכא אהכ״ל
דאנפין׳׳ וההוא דלבר אריכא זעיר אנפין׳׳ וזעיר אנפין
כד אסתכל בהאי כולא אתתקן ואנפוי מתפשטין ואריכין
בההוא זמנא אבל לא כל שעתא כעתיקא דעתיקין׳׳ עכ״ל
הרי לך בפירוש במאמר הזה איך הכתר למעלה
נקרא ארי״ך אנפי״ן׳׳ והתפארת נקרא זעיר אנפין׳׳

ונ״ל כי שמות אלו המוזים הם בכתר ואם לכתר׳׳ כינוי
אדי״ך פי׳ אה״ה כ׳ ר״ל אה״ה כתר והכוונה שנקרא
שנקרא אה״ה על רוב הגבורה והחוזק והאדרות
ולמה נקרא בשם הגבור שבעולם אה״ה׳׳ **וכן** אריך עולה
ר״ל המז נ״ל שענים פנים ואחור　　　שבספרו נ׳
כב׳ אותיות הנאצלות מהכתר׳ והכתר הוא המרכז והעמוד
שעליו סובבים הספי׳׳ **וכן** אותיות אריך בא׳ יוד הם א׳
אותיות הכתר במילוי אלף　　　בהן במה בה׳׳ ואם ה׳
המלוכה בוד׳ יבחו האלף והיוד כבג׳ הקינו בחה כי האלף והיוד
הם י״א׳׳ והקינו במילוי בחה עולה י״א בכוון׳׳
וכן אם המלך אותיות אריך כזה אלף ריש יוד כלף עולה
בהם השתוב׳ הסר מהם הך מגן כתר ישארו הכ״ב
אם המלך אות הקוף בה״ש בסדר אותיות האלפא ביתא
יבאו הכ״ב להוז לכתר הנקרא רוכב שמים כנודע כי
הוא למעלה מכל הספי׳ ומשם נאצלו כבר אמ״ב בה׳׳

ובאה מלה זו על כתיבת ספר תורה דמוזק בחוץ
כף של אחיך׳׳ כי ידוע הוא כי גדולה הנק׳
חסד נקראת כף זכות כנודע כי חסד נקרא כף זכות
וגבורה נקראת כף חובה׳׳ ובענין הכתיבה כתבו ה׳
המקובלים ז״ל כי הכתיבה היא נג׳ תמונה אדמוניות
המחזיקות הקולמוס והקולמוס באמצעו והיד הכותבת
כל המקום שבו נכתבת הכתיבה תומר ונשא האותיות
הנכתבות׳׳ והנה הקולמוס הוא הקו והוא נקרא קו ה׳
בכל מקום׳׳ והאדמוניות הם ג׳ האוחזים הקולמוס והם
נג״ת׃ ושתים הסומכים למטה שהם כמו ומבון נג׳
אדמוניות המחזיקים הקולמוס והם נה״י והוד
והקלף המקבל הכתיבה היא המלכות׳׳ נמצאת הכתיבה
ע״פ שש ספי׳ והכל נמשכים א׳ קימין שהוא **החסד**׃
וזהו שכתבתי לעיל בתשלום המלה כי מלה
זו תעזק בחסד׳׳ ובזה בתו דברנו על נכון׳׳ והאל יאיר
עינינו במאור תורתו אמן׳׳　　　בילתו׳׳ ה״ס

מצות

יד׳ אלה׳ לשון שבועה הוא כדכ׳ תבי נא אלה
בינותינו פי׳ לשבועה בשם יה׳ מי
שנתחייב שבועה בכל שעה כב׳
עקב ובשמו תשבע בשם שבועת שוא באל תשבע
כך מלת נשא שישבע מי שנתחייב שבועה בבד״׳
ספר הזוהר ז״ל בגני כר נש לאומאה במורא
קשוט בשבועה דקב״ה ונתן דאומי
שבועה הוא כלל גבויה באינון שבעה דרגין עילאין ל׳
דשמא קדישא דקב״ה אתכליל בהא׳׳ והא שתא אינון הוא

מצות יד״

בר נש דאורי' אורייתא דקשוט בלא נגיע בהו ואיהו ש׳
שבועה לקיימא שמא קדישא בדוכתיה ועל דא כתיב
ובשמו תשבע״ **ובמקום** אחר אמר רז״ל כוון ד׳
דאתיה אין לשמתיך כל בביק כי אם אסוך
שמן אחר אישנו הא ודאי בבהמה שלמתהא בהאי דכתיב
טוב שם משמן טוב דשמא קדישא משמן נפקא לאדלקא
בוצין קדישין משמן הוא שמן דא דכ׳ ונקר׳ יוצא מעדן ל׳
והשקות את הגן ר׳ יצחק א׳ במעלא כשמן הטוב על הראש
ר׳ אלעזר אמר א״ג טוה דאתפרסמנא דכייא ר׳ אלעזר אמר
טוב שם כמה עובא שמא עלאה דבוצין קדישין דקלהו
נקיק משמן הטוב כמה דאמינא״ תכלא תנינא דאסיר
לה לבר נש לאדכרא שמא קדישא בריקניא עבליה דלא
אינה ר׳ אלעזר א׳ לא אי צריך לאדכרא שמא קדישא אלא
בתר מלה דהא שמא קדישא לא אדכר במילייהא אלא
בתר תרי מלין דכ׳ בראשית ברא אלהים ״ רשב״א לא אידכר
שמא קדישא אלא על עלמא שלים דכ׳ ביום עשות יי״ אלהים
ארץ ושמים תכלן דלא לאדכרא שמא קדישא בריקניא עכ״ל
ובסתרי תורה ז״ל בעינא לאתיר שמוש ואמר יי״ א׳
אלהים בשלמא הליה ולא בשלמא דקדיוע״
ואע״ב דזה לשמות זה עשה האלהים מענו תשובה נמיק נקור׳
ובהאי עלמא דאתי **בינה** איקי למעלה מהשמש ד׳
דאיהו עמודא דאתלבשיא נהרים מתהמן על גב׳
שבועה אלין״ ואתין על דבר שאין בו ממש״ בנין
דשבועה איקי עלמא דין דלית ליה קיומא
את **יסוד** הקב״ה וצדיק יסוד עולם״ וביה אומאתר
ד׳ חי יי״ שכבו עד הבקר״ דשכינתא יתתלק
כולל מעלה דיורא הליה על שם דאיהו הנ״ל שקבל
מנסב **כו תל**: **יהוה** כו״ שכינתא איקי הנ״ל
הליה עש׳ קוצהיו תלתלים שחורות
כעורב ואוקמוה על כל קוץ וקוץ תלי תלים של הלכות קוץ
ד׳ מן אחד הנ״ל שקבל מנסב בו והאי איהו אחיד בין א׳
אח ובין ד׳ הקב״ה כי כל בשמים ובארץ ורז״ל דאחיד
בשמיא ובארעא ; ונגלה אוקמוה אחד מהשתין
עלמה העולם עומד על עמוד א׳ ששמו צדיק שנאמר
וצדיק יסוד עולם ובהאי איהו בל״ח דשבועה דעלמא ד׳
קיימין אלא דלא לאיכון שמייא וארעא דכ׳ אם לא בריתי
יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתי״ אח שמים
לבה הארץ״ ובגין דבה״ת אחיד בין שמייא וארעא וביה
שבועה הקב״ה חי יי״ שכבו עד הבקר״ ואמן דאורי׳ ל׳
נשקרא כלו הם בבינא דשמייא וארעא ואהדר עלמא
לתהו ובהו לאי בר נש יעבד קודשא דלא מן אחד ויעביד
אחר יתקיים סמא בחתיה שקר ובלו הקוא בר נש בבי׳
שמייא וארעא עלשקר וקושטא לא קאי נשקרא קראי
הם בבינא ונפלו שמייא וארעא ואהדר איהו בלו העולם
משמים ארץ הקב״ה ״ דמאן יתיב ארץ בשמים דקאמר

קשלוך משמים ארץ אח ודאי לא עבירתא והדין עמוד
דלא אתבהלם מהנה בגבילו דילה לקיים בה אני יי״ הוא
שמי וכבודי לאחר לא אתן״ ומעלא דאמירתא נפל דכ׳ והשלך
משמים ארצה״ **ומאן** דאורי קושטא הוא מקיים אמירה
מארץ תצמח דאיהו עמודא דאתלבשתא דכיר
קיימא כל בבינא ״ ובגין דשבועה איקי בבינא דעלמא
דא לית ליה קיומא בלא יסוד עב״ל מתאמר זה הבן
הזקן שמתכון למעלה אותו האיש הנשבע באמת ד׳
ועוד אמרו המקובלים ז״ל כי פסוק לא תשא ישבע
יי״ הייבה כמנין טוב והמנין ידו״ד בגי׳ וכנגד
תוה וכמנין שבועה לחוז שהנשבע לשקר נשקר מטוב
העה״ב ומן השכר האמורים ומן העבירות הראוזים ד׳
בשבועה שבשבועה חסר כתיב ונקוד שבועה״ והנשבע
באמת הנה הוא נכלל בהם ונעשה להם קיום מעשהו ואשר
חלקו שקשלם מתקיים על ידו עב׳ והרוצה לעמוד על
פאור מעלה זו יעיין **במצות** לא תעשה במעלה שוא
סי׳ כג: כי שם אמר תמה הנשבע לשקר ל׳
ומעשה הבן הזקן שמתכון הנשבע באמת״ עב׳ פאור
מעלה זו וה׳ ירחנו נפלאות מתורתו אמן״

ומצוה זו והמוז׳
בתת:
כי הוא בגלגה:

ועתה אבאר אלק השלה למעלה זו מעשרות כבני
מסי׳ קהבר והוא **בכור**״
ודע כי הקב׳ ר׳ משה ז״ל מי׳ כי הכתר נקרא
בכור: והטעם כי הוא בכור לכל האצילות כי ממנו
נאצלו כלם כנודע״ ואמנם עיקר כנוי בכור הוא
בחכמה כמו שאבאר שם לקמן בבב׳ מעשרות מפירה
החכמה עש׳ והשמח״ ואמנם כבר בבמי׳ כבר לא
הושגתי בו דבר מאחר שעיקרו הוא בחכמה ולא
כבכתריהו כמו את מאחר שמצאתי דרכ ר׳ משה ז״ל
הפאו״ ואמנם שאר המקובלים ז״ל לא הפאוהו כי אם ב׳
בחכמה״ ונ״ל כי בכור בגי׳ עולה י״ב כמנין **כתר**
במי׳ עם אותיותיו והמלה״ **ובן** אם ב׳
המלאך כזה **בית כף ואו** רייש במי׳
עולם לו פמון כתר במילואן
כזה **כף תיו רייש** במי׳ עם אותיותיו וכלם: **ובן**
אם ידקא אותיותיו אחר ונית לבד
על כל אות ואות שקם **ת ף ו ש** עולם יגשו הסר
מקם מנין כתר נשארו קמן כמנין שם
אהיה שבכתר העולה במילואו ביוד״ן כזה **אלף**
הי יוד הי: עם ד׳ אותיותיו וכלם
קמן״ ואם בקח אותיות אמצעיות לבד
שקם ל׳ **א א** ל׳ כי הכתף מעלה בא״ל עולם כב׳ ל׳
המן לבד אותיות הקנה שנאצלו מהכתר
כנודע: נשאר מלת בכור אם הכתבה ממעה למעלה
קיא רוכב המן להכתר שהוא רוכב שמים כי הוא רוכב

על הספי' כלם ועליון עליהם ובשובו ממשפיע להם ומחיב
אף בכלם כגוד עי"

ובאה מצוה זו הנזכרת בתורת אות של קשר "כי
ידוע הוא שהאות היא רומזת ליחוד עליון
שהיא יוד בראש ויוד בסוף ואז בהמצא המיוחד בינתים
כנודע" וידוע גכ' כי הנשבע באמת הוא מייחד יחוד
עליון בשבועתו ומקבל השבועה ג' קו' ראשים עליונים
ומקיים קו' שפע וברכה בשבועה והשבועה בעולמות
כלם" ואם חו' הוא נשבע לשקר הנה הוא פוגם ביחוד
עליון ומחליש כח הקדושה ומחזיק ומגביר כח הטומאה
וזהו בר ילדך יתשי" ועוד שיסתלק השפע למעלה
ומולך בגרות השפע לבחר טה נבלה ומקיים מה שנאמר
ונשחת כי יהיה נבלה ונמצא מוסבן בעליונים ובתחתונים
ועליו כל' ובכן מהפך אות" ואמנם הנשבע באמת ה'
הנה הוא מתקן כל זה ומייחד יחוד עליון כמ"ש ונפש ש'
שפע וברכה בעולמות כלם כמ"ש לכך בחרה מצוה זו הנזכרת
בתורת אות ונכון הוא" ועוד אם תמנה יוד ואו יוד
שהם בגור אות בחק המנין בהם תמצא נ"ה
כמנין שבועה בתורת בחק וכלם" ונמצא הנשבע באמת
הנה הוא מייחד יוד ומעורר גם הוא גם היוד העליונה
וזה הענין נכון במה שבחרה מצוה זו הנזכרת בתורת אות:

מצות

טו שמע מ"ע לקרות ק"ש שני פעמים בכל
יום' בבקר ובערב ובה נק' ו'
ובשכבך ובקומך ודרז"ל בשעה
שבני אדם שוכבים ובשעה שבני אדם עומדים"

וסוד מצוה זו ומה שהוא צריך בזמן לכך באתרי
בשעה זו ולא תוגה" והנשאר ביאורו במצוה
ק"ש של **שכיבה** בס' תו' והמעיין הרוצה לדעת סוד
ק"ש על נכון יעיין שם כי עם שהם
יוכל להבין סוד הייחוד וסוד ג' פרשיות של ק"ש כי לא ה'
הנחתי דעת נסבה מהמה ובלם זולת שלא כתבתי מוחק
והמעיין יבחר איזה דעת מאלו הסברות יכוין בה"

ד"ע כי פסוק שמע ישראל רמוז בברוך סוד חשבון ה'
ראשי' תיבות לב' תיבות פליאות חכמה כי הוא
המשפיע זה השפע" וברוך סוד חשבון בסוף תיבת ח'
חמשים הוא לכלל נקוד סוד חמשים שערי בינה עכ"ל" ו'

ונ"ל כי בסוד עניין זה הוא כשתמנה ר"ת של הפסוק כלו
חוץ מתיבת שמע" וכן כשתמנה ס"ת של הפסוק
כלו חוץ מתיבת שמע" כי ר"ת חוץ מתיבת שמע עולה ל"ב
וס"ת גכ' עולה חמשים כי נרמזו ב' ל"ב נתיבות וחמשים
שערים זוגא ניתגלה לחכמה וחכמה הקדמונים זה ביחוד"

כתב הרב ז"ל כי פסוק
שמע יקור עמו
בסוד בסוד עליונות
שפירושה דלא עשין
וזה נאמר על הכל שיוא
קשור עמו מי ונותן ו'
ובזה קשתאים וחרוז
הקדמונים כנ"ל
עכ"ל"

ספר הזוהר וז"ל שמע ישראל מה ייבר ישראל
סבא ר' יצחק אמ' ע' רבתא למבחשא
שבבגין שמהן דפקודהא דבלא" שמע ישראל כ'
כלא שמעו שמים" ייו השתא דבלא נהירו כעתיקא ה'
קדישא דאיקרי אב עם קו"ה אלהינו שמיקשא דבעליון
מיגב נקי דנביין ונפקין לבלא" ייו גופא דאילנא ש'
שלימו דשרשין" אחד כנסת ישראל ובלא חד שלימותא ו'
ואיתא שר דא בדא ולא אשתכח פרודא אלא כלא חד" שמע
ע' רבתא" ר' יוסי הכי נמי אות עד היינו דכ' עד יי' ב'
בכם" אשתארו אתוון שם מם מסופה
מאי לא סתימא מם סתימא מלבא נעלמה: מם
מסוגה מלבא דבלק" אתוון אחרנין אשתארו אחד כגד
אקים הסתר דבר" אמר ר' בהמנונא סבא כל
דמייחד יחודא דא בכל יומא חדוה זמינא ליה מלעילא
מהכא מתתאין אין **שם** מהאי סטרא **אחד** מהאי ס'
סטרא ומתבא תאוון למתרע שה ובעשר
סיים נקי' אשתאר" אבל אשתאר ביה' מאן דלא
יחודא קדישא ואתי' איהו והכי הוא בספרא דחנוך דאמר
כי האי גוונא דמאן דמייחד יחודא דא בכל יומא חדוה
זמינא ליה מלעילא" **ודע** כי מה שכתבתי ביה ה'
הלשון למתרע שה ונבעשר סיים אין הלשון
כתוב כך בס' הזוהר אלא כך קבלתי מפי מתכם אחד
ז"ל שקבל מחכמי הספרד זולתו ונכון הוא" ופירושו
כי שם מהאי סטרא" אחד מהאי סטרא" למתרע שה
ר"ל בתיבה ידבק האל"ף של אחד" והחזור למעלה ב' שמע ו'
ובבית השין" ואחר ידבק המם שלאחר השין ויהא ב'
בעשר ב' קבלת השמירה וזהו אשתאר והבן" עכ"ל"
תו איתביה שמע לאתבללא מן ע' רבתא אין שבעין
שמהן דרזא דאתכן קדישין" ישראל יי' אלהינו
יי' אחד אין ד' בתי דתפלין לאחיד לון אמר הקוה דאמר
מהמי לי אחותי רעיתי ה' דא קשר של תפלין דקידשא
דקיא אחידא בהו רזא לאחבראי דלא אתמסר
עלמא" שתיך רש בבה ותייך ע"כ אימא דקלא
רעוא אשתכחת ואית ברא לא עד דייתי מלכא
משיחא לקבא תפלין עלמא" עכ"ל ומיניה והנשאר
הלשון הנה הוא כתוב במצות תפלין של ראש נשמע
ודע אחי כי מה שכתבתי לעיל ע' רבתא לתלוא
שבעין שמהן דקדושתא דבלא" ומזה נם כן
אין ע' שמהן דרזא דאתכן קדישין" נ"ל כי הוא רומז ל'
לע"ב שמות הרומזים באתבש ביסעו ויבא ויט כנודע
ומזה ע' וכם ע"ב לא רק" אף יכול לומר שבעים ד'
דווקא וכם הם השבעים שמות שינם לו יי' ו'
ושבעים מלאכים הממונים כנגד הכסא שהם
תחת מדת המלכות וכם רומזים ע' הכהן של
עמים" ושבעים שמות מניון לו יה' הם לו"

אהיה: יהוה: אלהים: שדי: צבאות: עליון:
רם: נשא: נשגב: נפלא: גדול: גבור: עזוז"
הוד: הדר: נורא: ישר: אדיר: צור: תמים:
נאמן: טוב: חסיד: צדיק: קדוש: טהור: ק
קנוא: נוקם: נוטר: בעל מלחמה: נאה: צח: א
ארום: עתיק: רחוק: איש: קרוב: אישון:
שומר: ראשון: אחרון: אב: אריה: נשר:
רועה: תפוח: אשכול: עיר: מגדל: שופט
מלך: מסתתר: יוצר: בורא: מושיע: בונה
נוא: כופר: צבי: עופר האילים: חנון: ר
רחום: עושה: מציל: אמת: נוצר: נעלם
נושא"

ואלו הן ע' מלאכים הסובבים כסא הכבוד:

מיכאל: גבריאל: רפאל: נוריאל: קדומיאל: מ
מלכיאל: צדקיאל: פדאל: תומיאל: חסדיאל: צוריאל
רזיאל: יופיאל: סטוטריה: גזריאל: תריאל: למאל
חזקיאל: רהטיאל: קדשיאל: שמעיאל: ברכיאל
אהיאל: חניאל: להדיאל: מחניאל: עניאל: ענאל:
אהניאל: רחמיאל: עזריאל: סוסניה: ודרגזיה
רסיסיאל: דומיאל: סניה: טהריאל: עזריאל: נ
נריה: סמכיאל: רמיאל: ברקיאל: טסוריה: ר
רביאל: שבניאל: קנומיא: צוריה: פסיסתרה:
צורטק: עדיאל: סמכיאל: נריאל: מרוניה
לסני: כמוסיה: ידיאל: טטרוסיה: חוניאל
דבריאל: אריאל: הירא: דנדאל: גדיאל: ברא
ענפיאל: עדיאל:°° אדני על כלהו שבעים"

[illegible] מלאכים שחסרו
[illegible] הכתובים כאן לפי ואלו
עופפיאל: יעזריאל ח
חכמיאל: זכריאל"

ויש מקובלים אומרים כי' כוונת אלהינו [illegible]
הנה לפי שבשם אהיה: [illegible]
המשכת הברכה מן [illegible] לתת: וזהו [illegible]
המשכת כח [illegible] מן האין [illegible] ונבחר [illegible]
מוסף משך חכמה [illegible]
[illegible] ההוא שבמלת אלהינו [illegible]
[illegible] אחרונה [illegible] כי [illegible]
[illegible] כנסת ישראל [illegible] בון [illegible]
[illegible] בינה כי [illegible]
[illegible] יסוד שהוא מקבל כל [illegible]
[illegible] יוד של אלהינו [illegible]
[illegible] בינה [illegible]
[illegible] סוד [illegible] הואו סוד [illegible] ישראל
[illegible]
[illegible] אלהינו [illegible] אלהינו [illegible]
ויש מפרשים [illegible]

את השם שהוא [illegible] ישראל [illegible]
שהיא התת [illegible]
[illegible] ובשם
אלהינו יכוין [illegible] הפחד
והחסד ובשם השלישי יכוין
לתשובה [illegible]
[illegible] במלת אחד
[illegible] באלף [illegible]
[illegible] כי [illegible]
ובחית יכוין [illegible]
[illegible] ויכוין [illegible]
[illegible]
ויכוין [illegible] לעטרה [illegible]
[illegible]
[illegible] וכבר ידעת כי
[illegible]
[illegible]
ויכוין [illegible] באין סוף
[illegible]
מלכות של תת [illegible]

ויש [illegible]
אמרו בספר הזוהר [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ישראל [illegible]
[illegible] ישראל [illegible] ישראל
[illegible] ישראל [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] אין סוף [illegible]
[illegible] ידידה
[illegible] אחד [illegible] אחד [illegible]
יוד [illegible] ברא [illegible]
[illegible]
[illegible] יהוה אלהינו [illegible]
[illegible] יה [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] יוד ברא [illegible]
[illegible]
[illegible]

מצות טו

דאיהו ו' קדישא אבל יו"ד רזא דא"ה לאחדא לון כחדא:
אחד לאחדא אתוון ולעולם כולא כחדא ולסלקא
רעותא לאתקשרא כולא מתתא לעילא ב'
בקשורא חד לסלקא העשיה באצילות ולחייא לעילא לעילא
דלא ישתכח פירודא מכל אינון דרגין ונ"י אם בכלל הן
ישראל לאדבקא בין ולמהוי כולא קשורא חדא במין נוק' ו'
ולא הוה יחודא דכ' המכוונים סבה דאחד אחד ואחד מ'
מדביק עד ... וסוד אינו ניחודא בבקוע:
והנה הוה אומר אמן להשיב לאכוונא כל רזין דיחודא לאלין
דאחד שהיו עמו ולהבי אנן מאחדין באחד לסלקא העשיה
מעילא לתתא ומתתא לעילא למהוי כולא חד אבל ברזא
דא **ידידה** סימנא בעלמא איהו להאי והא דתנינן ד'
דאחד למהוי כלא רזא עילא ותתא וד' סטרין ד'
דעלמא הכי איהו לאחדא עילא ותתא כמה דאיתמר
ונ"ד סטרין דעלמא אין אינון רזא דאתיבה עילאה י'
לאתכללא כולא כחדא בקשורא חדא באחודא חדא עד
אין סוף כמה דאוקימנא עכ"ל:

וירש מתחלים עוד שמונה **מלכות**: ישראל
תת: יצ"ז הוא הכ' אורח
חסד **וחכמה** כסוד דרועא ימינא
אלקים **בינה** **גבורה** כסוד מזרחא
דתנינא הכ' אוחז בשמאלא: יצ"ז
הכ' מתיחד **בכתר** ומשיכו לון **הנצחים**
על **היסוד** ושם קיבל השפע
מלוית שהם **אח** ומתיחד עם קבלת כלה
שהוא **יסוד**: אח שהוא הכ' עם כלה שהיא
מלכות וזה שיעלה עם הכלה לך כל התולדות ו'
כלם ניל' ולא עיקר כבפי' במ' מעלה ומטה שהם
גבורה והוד המשפיעים במלכות והכ' ומלכות מתיחד
על ידיהם כנודע הכ' על הכלה: ומלכות בהוד: ואחר
מזרח ומערב שהם הכ' ומלכות מתיחדים עם הקדושין
והדרום שהם גדולה וגבורה שבעל ידם תיבק תתן וכלה:
וירש דעת אחרת בזה הייחוד והוא שלוש ישראל
כמדבר למקבר יצ"ז יכוין למדת הבינה ו'
ומה שלמעלה לה אלקינו יכוין לחסד וגבורה: יצ"ז
יכוין להכ' עם כל הבנין אחד אף הוא כמו מה
שאין המשבב המסר בו דאשית חכמה ירארת יצ"ז
חיית חכמה הדומה מתאחרה עם שמונה דברים ב'
המשפיעים אחריה עד ב"ך והוא בכלל לוה זו היא
שכל מתאחדין ונקשרים בה והיא מדת המלכות ב'
שהיא כלה דבני **וירש** אומרים כי מלת אחד רומזת
לג' דברים קשוריים אף רומזת לדבר עליון שאין
הגות להאריך בו הוית התעוז לחכמה וצריך להתבונן
בה כמשחזל ודבבר שלא יחטוא בחיות הכלה התעוז
לבינה וצריך להאריך בה כדי שיתבר הק"ס עם הבנים

וזהו לא"ס הבנים שמחה והאהבה הוא בחיים ובגלה
ואין מאריכין בגא"ף כלל שאין בו השגה כלל ונבחית
שליש ובדלת עני עלוים ואינו דעתי להאריך יותר
מדאי עכ"ל **וצריך** לכוין עוד ג' יצ"ז אלקינו יצ"ז
שהם יד' אותיות וכם מתחלתוך
כוזו במוכסז כוזו שהם יד' או תלך ימין
ואו תלך שמאל עכ"ל:
ספר הבהיר ז"ל שאלו תלמידיו מאי דלב אחד
מלמד שעשה מלכים שהן במקום
אחד וכולם עשיים ואחד מהם עשיר אך לא כאחד מ'
מהם אמתי שנעשרו גבול דל נקרא לחני השמים:
ומפני שבאחד זה לא הזכיר את השעדה אך ברמז
אות לבד תקנו לומר **בשכמל"ו** ו'
ובזוהר ז"ל ברוך דא רזא דנקודא
עילאה דאיהו ברוך דכל ברכאן נבעין מתמן
ואי תימא עלמא דאתי אתקרי ברוך לאו הכי דהא נקודא
עילאה איהו דכר עלמא דאתי נוקבא איהו ברוך ו'
ואיהי ברכה ועד ברוך איהו נקודא עילאה שם דא
עלמא דאתי דאיהו שם גדול כמא ומה השעיר לשמך
הגדול כבוד דא כבודה שלמה דאיהו ימינא ושמאלא
וכלהו כלולן בהאי תהלה של יד דאיהו **מלכותו** ו'
ונטיל כולא בגניה ובהאי מלכותו אתכלילן
ביה עלמין כלהו לאיזן לון ולסתפקא לון בכל מה דאצטריכו
ואי תימא למיתמר לה בלחישו בגין דלא יתערב בה קול
אחוה זר והוא יתיחד לעילא בגוית סטרין והיא לתתא
בגוית סטרין: כי בזה יהיה יצ"ז אחד למעלה ושמו אחד
למטה ואם תאמר הא מצינן אחד למעלה אבל לא
למטה דע כי ועד מתחלת באותיות אחד כלל כי ה'
קודו מתחלפת בגא"ף בגאפן ביתא דלא בה וב' וקשין ב'
בחיות באותיות אחרנע והכלה היא בגלגלה מעלה א'
אחד למעלה אחד למטה ולקמן בגמה בלשון שאכתוב
מס' הזוהר ואחבר סוד הוא במרוכה אבחר בלמה בת'
שמונה בלה מלת אחד מתואר ובגשבמול לא באר
מתואר אף בתנונעי אותיות ענה:
והביאור משל לנו שאומרים בגשכמול במשלי
ואמר ולבת מלך שהריחה ריקי קדה ה'
התחיל יש לה נכתי לא התחיל יש לה דבר התחילו
עבדיך מביאים לה בחשאי פי' בת מלך בנו של
אברהם בגבול החסד והריחה ריקי קדרה והוא המוכתר
שבקדה והוא מושל לשמונה העליון קשור והזה היולד
על הראש והיא לא נזכה בשוד כי אם בהרכות הכלה
והיתה מלכנועה על שלא נתייתק בכבוד שמים ה'
התחיל יש לה נכתי דל מם השגא שמנו במזומנה ב'
נראה שיש בה חוסר דבר וזה נכתי לא התחיל יש לה
דבר כי היא הבן הפך השקלה כי אין לה קיום כי אם

מהאור הגדול א"ס מלמעלה כמו שכתבתי והזכירו
שבת המיוחד לה בספרי ~ וראיתי למקובל
א' שכתב ז"ל ונראה לכוין בה' בשמע
ניתן המלכות בשבע שרשי הראשונות וכאשר
ג' לדעת חכמי האמת ז"ל ה"ק

מיכאל גבריאל רפאל אוריאל צ
צדקיאל רזיאל יופיאל : וכתב הרב ה"ה
מלכות עם כולן

מהם וכוונה על הראשונות המתחמשת בהם ונעל
ידי כך הם עלמים מתייחדים ביחוד הקדושה
וגם יכנס עלמו ונשמתו ביחוד הזה עכ"ל ז"ל:
וזהו מש"ה באמת ברכות כיון דאמליכתיה למעלה
ולמטה ולארבע רוחות תו לא צריכת. הכוונ'
א' הם שש קצוות עליונים כנגד שש תיבות שבפסוק
ראשון והכלה מתייחדת בשש קצוות של מטה והם
נשרות אחרות כנגד שש תיבות שבברוך ~ והם ה'
הספירות העליונות אחר הראשון ג' בית שמעו בסוד
ויבואו את הנשבר ג' שמעה ~ והבן כל מה שכתבתי:

וכתב המקובל א' ז"ל ה"ה ז"ל שמע שם ע' נתי
שמכוין הקו האמצעי הנקרא השם ה'
הגדול שבשמות שנים משתרגים מהם וכנגדם
הכתר מתפרשת בשם תנים וכנגדם שבשמות שמע
שיש לו יה ~ ושבשמות מעלתו הקודבים כמ"ש
הכבד ~ וכנגדם ע' שהם ~ וזה שמע ישראל
ישראל סבא מתייחד ומתקדש ומתברך ממקור
הברכות וכשישראל מכוונין בשמע היחוד למטה י'
ומיחדם כל המאורות הנכללים בפסוק זה השי"ת
מתייחד בהם ~ ואז כל השבטים שתים מתייחדים
בשמם ונמשך האילן מקבל שפע ואור וברכה ממקור
הכל ומשפיע על שאר השמות הנשמרים מהן:
ואז כל השמות מקבלות שפע וברכה וקדושה וקיי"ן
דכ' וה' בהיכל קדשו הס וכ' ונמצא הש"י מתאחד
בשבטים כמ"ש אין שטן ואין פגע רע ~ ואם תן אין י'
יחוד אז השמות נוטין לצדדין והיכל הקודש כביכול
שמם והמלך מזדווג למי שאין ראוי לו ואז כתוב ה'
המשתה מתקוממות ונראה לעין הכן בשמשון ד
ואין הכנורות מתנשרות ונשם בדעת שנאמר מדברנו
סודו ~ השער סגרו ונמצאו התחתונים והעליונים ב'
בקלם ובדיע השם יסלקו ממנה זו ~ ooo

ואחר שגמר כוונת על כל זה לדעתי בכוונת י'
ישראל מייחדים למטה נקרא אותו הייחוד
שלמות השי"ת ותקדו ובמי שנתייחן ברית הקדושים
הגדול ~ והנני מבאר ~ שמע שם הגדול
ע' כהם ~ ישראל ~ ישראל סבא מתקדש י'

מצות טו

מתייחד ומתעלה כדאי לא יעקב יאמר עוד שמך כי
אם ישראל ~ י"ל לפי שכתוב שני שמות מיוחסים בפסוק
זה באור שניהם הראשון השם הגדול הנקרא יוצר זהו
מדית יום ~ השם השני הוא י"ל הקטן הנקרא נלך:
אחד ~ ויהי ערב ויהי בקר יום אחד ~ בדרך זה צריך
אתה לדעת ולכוין בשמעה הנ"ה לכוין בפסוק זה שגזר
ספי' ונותר הכל עד הגוף המתעלה לאין סוף כדרך זה
שמע השם הגדול יתעלה ויתייחד בשבטים ה'
כהם ע' שמות יתייחדו הקיים כוספא
דאילנא ~ ישראל ע' אומות בארץ וישראל מולהם ד'
דוגמת שמע כמו שפי' אלה על אלה:

יהוה י' רזא דמחשבה פנימית עד"ן המחשבה ב'
הסתכן מן האין ~ ה' למעלה חכמה ~ ה' למט'
אות ברית קדש כד"ק ~ יוד עליונה רזא דמחשבה ד'
דקו האמצעי ~ ה' עליונה הנאה דכופא ~ ה' תתאה סופא
דכופא והיינו ה' בלולה בשלה ליוד ~ ד' רזא דארבע
בתי דתפילין דהיינו חכמה בינה ג'
גדולה גבורה: וזהו מעין ה'
השלהבת מתעלה דכוללת הכל
עד אין סוף: ה' רזא דבינה היא אימא עלאה
חכמה חב ~ בינה אם : ולפיכך בינה
כלול במעשיה והיינו רזא דאות ה' ~ דמלת בינה מ'
משמשות מעשים נקראת בינה ומעשים נקראת
הבונה ~ ורזא דמלתא חכמה ובינה אולידו תפארת
ומלכות: תפארת נקרא בן ~ מלכות נקראת בת: ולפיכך
הבונה הסוד וכה ~ והסוד בן ובת וה' כלומר הל"ך
ומלכות: ה' סוד תפארת הכולל כל הספי' מלמעלה
למטה ומלמטה למעלה והוא הקו האמצעי ונקרא
עץ החיים דהיינו סוד בינה כלומר עץ האור בעולם
החיים שהוא חכמה ובינה: ותפארת הנקרא דעת
והוא כולל הלכה השני בהיותו עולה ונכנס בין
חכמה ובינה כענד השלישי מכהנים ~ ובמלה שלימה
ו"א הוא הראשון רזא דואו הבתי והיא סוד התהלה בכל
מקום ~ א' באמצעע רזא דהשורש באין עד
אין סוף ~ ואו אחרונה רזא דואו זעירא דהוא רזא דצדיק
יסוד עולם והוא סוד אות ברית קדש והכל קשור במלך
ואז שלום ולפי' הראשונה נקראת והשנייה נתנהר ~ ד'
ה' אחרונה שלימה היא רזא דמלכות כנסת ישראל
ואי יתמטי בכל של הא התתאה מאי הוא את הא'
אותיות מלא דהעליונים ביכים ג' התחתונים ואמצא
בכל על הא התתאה דאינו ישראל את מתקוממת וכביכול
אמר י"ל את עשיתי ואתם בני יעקב לא כליתם וכתיב
בני בכורי ישראל זה לך קשר הדברים שגזר פתח השמות
כאחד ~ אלהינו זהו סוד גדולה גבורה וכנגדם
כנגד הוד ה' מעלות טובות המקום עלינו י'

וכתב הרב ז"ל כי בשמע ישראל צריך
שמור ביחוד עם ייחוד שה'
בעולם כי יחוד דהוה יותר מעלה מעולם
המלכות: וגם כי דרכו נקרא שוה ש'
שכתב ונראה ז"ל ~ ונראה בהם נגד
מה שכתבתי ולכן זה בעולם וזה
בתחתון ענל

וכתב הרב ז"ל כדעת האר"י יכוין
בברכות השם ויכוין לקבל
ה' מעות בב' פתילה אל ~ שמחה

מצות טו

ירכין הכל מתקבל ומתאחד בשם הוי' דהיינו ד'
לאברהם יראה יתגלה והיינו ליצחק יראה כמראה והיינו
דהיינו ישראל והוי' ישראל מלך ולמטה אלקינו ה'
המשכה הוא דהיינו בהיינו דישראל דאיהו היותו ד'
דהיינו ולהוי' ישראל לא היה הוא סוד הכתוב הנקראים
אלהים בכל דהיינו כלם נמשכים כמעלת אלקינו ורזא
דמלת אלקינו הוא מקבל
א רזא דהשם חוורא סתימאה דכל ...
ל' המשכה הכח לנוקבא דאיהו מההשם ...
בוחה דלמד המשכה מלמעלה וזהו אל בכל
מקום המשכה הכח מתפשט אין דהיא רזא
דשם בסוד אות למד וזהו סוד כל כי צדיק הנקרא
כל בהמשכה אחר אות למד מושך מושך תבונה
מתבונים ה מאחר שהמשכה אות למד מלמעלה
ממקור הקיץ חוזרת הקו והמשכה למטה כמער
הודעתיך כי רזא לכן נבה והמשכה והמשכה
אחי צדיק יסוד שהוא מקבל כל הכחות באות ונוחין
מקבלין מהתחתונים שגה בינה בסוד כ' ומתבונים ב'
באיזהו תתאה שהיא רזא דנוקבא כי כן כמוכח רזא
דנוקבא ונוגעת דכון מעונים לאיהי אוהב תמיד
להחזיק התחתונים שגה בינה מאירות שבתה ואחר הכל
מתאחד ומתקבל ברזא דמלת אין היא רזא דרזין ונעלם
כי אות א רזא דהשם חוורא סתימאה דכל סתימין ד'
רזא דעשר ספירן אינון בהתלבשות מעשיהות
דמתשבה: ל' מעשה בכללות דהוא ומלבות כון כמוכח
רזא דנוקבא כון מעשה רזא לדבר ונוקבא והיא הוא
בעלמא דעלית אין רזא דמחשבות ובן רזא דמלת אמן
ה' של אלקינו היא סוד הקו הן המתפשט מתאחד את הכל
מתמיה למעלה ומתמעלה למטה והודעה על דיד
אמר אלקינו כי מעלה שמשפיעין למעלה וזהו אלקינו
יהוה אחד יוד שהוא שם אחדות של פסוק זה
הן אלהין והן יהו כלן הכל
מתאחדין באחד כדוגמת עשר ספירות כדרך זה

	אין	
בינה		חכמה
גבורה		גדולה
	תפארת	
הוד		נצח
	יסוד	
	מלכות	

הנקראים הקדמים
הגדולה וזהו יו' אחד
וזו היא כללות הקדמים
הגדול לכל ידעו שכל
והעבודות מדבר והן יה'
הקבה האחד מתאחד
כל הספירות היא בסוד
עשר ספי' הייחוד הן
מתאחדות בסוד
יו' אחד ובסוד
השם חוורא ובק ע.
עלאה ויאחד בה

ונל כי כון
בתי עולם
שלג מעבדון
וזהו כון כשכיני
דכלל מעלה מתין

הקידם על דף כלל ויו' אלקינו ירפנו עכבר
ועוד דף לבוין כי בפסוק שמע שית תיבין סוד
ו' שעלה הכולל כל שגרס עליהן ו'
ופסוק בשכמלו שית תיבין סוד ואו דהתלה ב'
ביסוד כולל כל שגרס דתלין והכל בסוד ב'
בינה והנני מבאר לך אחי סוד
למה כל שמע ישראל יעבר בו כל
אותיות אמנם כל בשכמלו כל אותיות אמנם
קודם שאבאר זה הענין אביא לשון אחד מספר
התיקונים וזל הנשמה ואחרבין תיקון ליחודא
דאיכון כל תיקון דשית תיבין
דאיכון שמע ישראל דאיהו עמודא דאמצעיתא ונכל
תיקון לצדיק דאיהו ואו דעבדיה כלל שית תיבין ד'
דבשכמלו דבהון כל תיקון עבל והנה לשער
הבה למה נבע הצדיק אות אחת שהוא
שער אחד מתחתונים שגרס שאין שער שהוא שחסר
שער ה' הוא שער התחתונים שאינן מקבלה את נגבים
ומה שהענין הזה הוא פסוקי הייחוד ואם כן הידך
רוני עיניו שלמה התחתונים שגרס וגנד שאחר ע'
שמה שחסר הוא שער התחתונים היה אחי שיחסר
בהם שהוא העליון שנשגר ממנים למעלה מכל
השגרס לכן נאמר שהענין הוא שהתחתונים שגרס
הם בתחתונים ספירות שהם נתתנה ושער התחתוני
מתגלה מתוך כי בפסוקי הייחוד שגביהין
אבל הקבה מקבלת שער מהגדולה ושער מהגבורה
ומחמש מכבר הכתוב בינה גדולה גבורה שבתחרה
הם כל בהם נגד מקבל אותם הקבה להשפיע:
ויסוד ישפיעם לבה שהיא מלכות בסוד הייחוד
ויסוד מקבל שער מנצח ושער מהוד ונכנס
מהקבה כלל נגד הוד יסוד מלכות כי הקב שבהם
מקבל כל שעלותם ואינן במעין העליונים כי קולם
המקבל אותם ואינו במעין התחתונים כי אין יסוד
מקבל אותו את בייחוד הקבה להשפיע לבה כדפי
לכן הם כל בהם וכל בסוד עבל והכן כי נבן הוא
עוד כתב מקובל אחד זל וזל דאיתי
כתוב שאף הקדש
לבוין כשמע שמע בתורה הראשון שאין דף לכתוב
למקום אחד את דף שם והיה עם אחרונה וכן ב'
בתפילין אמן מוכחין אותן דהתנה להכבם כל ה'
התולה וכן הוא אומר בוחה יבא אהרן אל הקדש וכן שלה
שמנה מספר בזאת וכן שם אחד שלה כמנין
היכל שהוא הקיבל שאנו נכנסים בו התולה ולשון ב'
שמנה כל מעשון אמיתה וקבל כמנין ונשמע שאלו
אין השם הנה שהיא כלות ומתפשטת הכל בבריכה
כמנין שמנה כל הכתים קולבים אל הים עוד דנג כי

הייחוד הראשון הוא לכוין בסדר הייחוד כמו שתפלה
בהקדמה הקודמת והוא לך ידוע כמש״ כבר לו לקרן מזרחית
מזרחית צפונית. בתפלת מערבית. מערבית דר ותירה:
בתחלה תנחם נכנסין בה במלכות לקבל אור לקבל שפע
ובזה והיא נקראת קרן שהיתה לראש פנה. וכן דוד מעשה
בקרן שאחז במדה הזאת כדכ׳ זאת היתה לי. ונשב מעשה
חלבונו. ומתקבן בה לו דרומית הוא ישר״ל סבא. וזה הן
שמש והוא הקרן. ישר״ל. ישר״ל סבא ונקרא דרומית
דהקדמה מן הקדום. מזרחית היא חכמה כי משם זריחת
האחד והוא השם הראשון. אלקינו הוא בינה ואלו נפשית
שהיא לבד בשן. זאת מה ה׳ שואל מעמך כתיב לאלקיך:
לגבר. בתפלת מערבית הוא ומלכות והוא השם הג׳
ונקרא בשן שאוחז בגבורה מצד בשן והשני קצוות נכנסין
בו כיון שהוא מכריע נשלם בעשן אחד ועוד ונם מזה
מערבית היא המלכות הוא היבה אחד. ונקדך לחבר
הקלה עם האחד וזהו שהוא חוזר מערבית דרומית לחזור
ליחוד עם האחד והוא השער. וכל הייחוד בתנא בהנה
אחד. את הוא הכתר קול של יוד והוא שהוא נעלם
אין לאחד. היא מתכוונת עם אי העולמים והם
שמונה ספי׳. הללו היא המלכות ונקדך לאחד בה כבר
להמשיך אי׳ בל הספי׳ ולהעלות אותה אל הג׳ וזהו אחד
ד׳ אחד ואחד. ולפי שבזה הייחוד הכל את מתיחדה
המלכות כי אם בחינת הלל לבד אמרו ז״ל משל לבת מלך
שהיתה בלי הדר ועי׳ כמש״ לעיל. ונעלם לפי זה
שבייחוד הש׳ המלכות מיוחדת עם הספי׳ דרך כלל:
אבל בברוך שם עו׳ היא בפרט וזהו שנאמ׳ בזוהר זו בכל
וזו בפרט זה תורה שבכתב וזו תורה שבעל פה. ובברוך
שמש ימן בה אותיות כנגד השכינה הנקראת כ״ה
כה יהיה לעולם עם הבנים בכל דבר. ונ״ב פעמים שחב
תיהם בכל יום הם כה וכה ובכן זה הייחוד הרב. את
עושה את המלכה בלא יתן כה וכה. והם עולים חמשים
כנגד חמשים שערי בינה. ואחר בכל יום יש לו חלק ל׳
לגבר ומעביל בה הנשמה אשר חוצבה ממקום קדוש
ומתלבש בה הקבר הוא המלכה המלבר לנקום בכל ער ב
בהתקבלנו ובמעשינו וכן דוד את הרב שבת את בזה
קבן וזהו ניקח ומשה תלוי אחבים מן קבר. הם
חמש חיבת שבשמע. ופס שני לין בקלע שעשו אחד
והקלע הוא הזוה׳ הקלע עולה אחד כשתא בתת של תי
כבר. ועש ויחזק דוד בקלע ובאבן כל ביחוד קב
ושכינתיה. הקלע רומז להבדל קול על קולות שבתבלו ל
שבעים ונקראו היא השכינה. תכונה ד׳ מאות לבלתם
עבר קב״ה ז״ל.

ועתה אתן יחודי אחר שמצאתי סוד ייחוד קב״ה
כפי מה שקובל בס׳ הזוהר בבעת תקונו׳
ומצוות אמנה ואמנה ראיתי להביא לך עתה לשון הזה׳

הזוהר והוא כולל סוד יחוד קב״ה בזה הכלל ובו
המעלה נחת רוח. וז״ל בשמעה דקריאת
מיוחד ישר״ל יחודא דרזא דשמע ישראל בדשמא שלים
כדין נפיק מנהון סימנו לעלמא עילאה חד מקדרו ונהורה
נהירו בעוד בו כולהו דקדושתא ואתחבר לגו נהורו ל
ואתכן עד דהוו בהו עשין לאינון דהוי כדין נהורא אינון
סלקא רזין וכמה דאיהו מתקשרן בהו כל אינון רוין
וכל אינון עשין לגו דההוא נהורא אתחברו דזיווגא
ולמעלה לחותה בהא במלה כל אינון עיילין עלמא בהו
מתחברן בתמן בעשן נחת ובעשין יתיר למהוי חד בלא
פירודא כלל וכדין במלה אתתקן לסבאה למעלה לה
לחופה ביחודא חד לאתיחדא במתרוחתא וגו׳
מתעכבא לה ואתחברן שמע ישר״ל אתקין ובמע קח ב
במעלך יהי לעבוך בתקונוי דאתן לגבה רזא אלקינו
רזא אחד ביחודא חדא בעשין חדא בלא פרודא
דכל אינון עיינין בהו מתחבראן חד ועיילין בחד ה
הכנושתא כגון דאמר ישר״ל אחד באתחבריתהון לשית
סטרין כדין כל אינון שית סטרין אתחברו חד ורזא דא
ד׳ חד משיכו בלחודוי בלא דביקותא אחרא עבידה
את איהו בלחודוי משיט מכולא ואיהו חד. בהאי
שעתא מתרוחתא מתקנא ומתקשטא ועיילין לה
שמשיהא בלחישו קלי לגבי במלה ואמרו בשכמל״ו:
דא איהו בלחישו דהכי איתערך למעלה לה לגבי במלה
זכאה עמא דידעו דא ומסדרן סדורא עילאה ד׳
דמהימנותא בהאי שעתא לאתחברו אתתא ובעלה
בתלת כדין כרוזא נפיק ומכרזא דכרום לקשטא חילין
ומשריין כולא מהימנא לגבי מאריכון. כדין אתמסר חד
ממנא שלטא בואל רב ממשריין ובידיה ארבע
מפתחין דנטיל מפתחין עלמא וחד מפתחא
אתקשים בחית ד׳. ומפתחא אחרא אתקשים בחית ה׳
וחד מפתחא אתקשים בחית ו׳. ומפתחא
אחרא אתקשים בחית ה׳ ומטת לה דהוה נטילא בהוי. את
אינון קלא מפתחן דאתקשימו בקלא אינון. מן את
אתחברו חד. כיון דאתחברו חד הקהוא מפתחא אחרא
סלק וקיים ואתחבר בההוא אחרא כולא דלתא וכל אינון
מעשין ניחין עיילין לאינון תרין מפתחין בחד בעתא וקבלו
מיחה כשמא דבהתא. יהוה דא ביתו דאית ד׳ הם
עילאה דכשרון קדיש אלהינו דא איהו
רזא דאתיתו דאית ה׳ במלה הא כבשי מן
דבשרון קדיש. יהוה דא מעיכו לאתחבר
להאי ברזא דרשיכו. דאית ד׳ לאינון תרין מן
אינון לאתמשכו למהוי באתר דא ואיהו אחד כל
קני הבלא אינון חד ביחודא חד כיון דכל
אתעבד חד ביחודא חד ואתחבר קלא ברזא דאית ו׳ ש
שלים מתתנן דמשבעא ומהיבלא משתאח ואית לגבר

ואיתא כדין עיילין למעבד זווגא כחדא דהא קשוטא דין
איהו שלים בכל טיב שלמה ויכיל לאחזאה לה ולמיהב לה
מזונא וספוקא כדקא יאות. וכל אינון שייפין כלהו כחד
כדין עיילין לה לגביה בלחישו ואתי בלחישו בגין דלא
יתערב זר בההיא חדוה כד"א ובשמחתו לא יתערב זר:
כיון דאינון מתאחדן אחד. נטלא בשית סטרין "אוף הכי
איהי אתאחדת לתתא בשית סטרין אחרנין בגין למהוי אחד
לעילא ואחד לתתא כד"א יהיה י"י אחד ושמו אחד "אחד
לעילא בשית סטרין דכ' שמע ישראל י"י אלהינו י"י אחד "הא
שית תיבין לקבל שית סטרין "אחד לתתא בשית סטרין ב'
בשכמל"ו הא שית סטרין אחרנין בשית תיבין "י"י אחד
לעילא ושמו אחד לתתא "ואי תימא הא כתיב אחד לעילא
ולתתא לא כתיב אחד "וע"ד הוא אחד בתיובתי אינון "אינון
דדכורא לא אתגליין "אינון דנוקבא מתגליין "דלא אתער
אחד בלא גליא בגין דקשוטא דההוא סטרא אחרא אתדבק
בהדה ולא איהי אחד אף דאנן מייחדן לה בלחישו ברזא
דאינון אחרנין ואמר וע"ד "אבל בזמנא דאתי דיתפרש ה'
ההוא סטרא מינה ויתעבר מינה כדין יתקרי אחד בגין
דלא יהא בהדה שותפו ודביקו אחרא כד"א ביום ההוא יהיה
י"י אחד ושמו אחד באתגליא בקדמיתא ולא בלחישו ולא ברזא
וע"ד אנן מיחדין לה מההוא סטרא אחרא כמאן דזמין ד'
לאחרא למהוי פקיד הכא בגין דלא איהו פקיד הכא ו'
וסטרא אחרא לאו איהי פקדא לביתא ובג"ד איהי אתפרשא
מההוא סטרא "כיון דאתת אנן מנטלין לה לאתר לגבי בעלה
מלכא עלאה בכל רעותא ובכוונה דלבא וע"ד איהו אחד:
בשעתא דאיהי אתת בשלימותא ובשעתא דאתפרשא מ'
מסטרא אחרא אתמלית כמאן דאזדמנת למיתתי בקדרא
דמלכא ולא יתיר והכי מכרזי דיזדמנון למיתתי בקדרא
דמלכא "כדין סטרא אחרא לא ניחא לה למיתתי ואתפרשא
מינה כד"א עלינה ורמינא בגות כיון במלך עלאה מתקן
למיתתי "כיון דאתת כל אינון שמשין עיילין לה לחופה
בהדי מלכא בלחישו ברזא "דאתעלמו והכי לא יתפרש מ'
מינה ההוא סטרא אחרא ויתעבר מינה "אבל בזמנא
דאתי דיתפרש מינה ההוא סטרא אחרא לגמרי כדין י"י א'
אחד ושמו אחד "כיון דעאלת לחופה ואיהי בהדי מלכא ב'
בחדוה כדין אנן מתקנין חדוה דימינא ושמאלא כד"א ואהבת
את י"י אלהיך בכל לבבך וגו' והיינו אינון שמונה וכו' בלא דחילו
בגו דהא סטרא אחרא לא יתקרב תמן ולית ליה תמן "כלה
כל זמנא דבגוה ומעלין לה לגבי מלכא לאחזאה דשמושא
אתפרשא בלחישו ברזא בגין דלא ישתכח בר נש דלא י'
דנוקבא הוי למטרא פשע דלא יתדבק בהדה ולא ישתכח ב'
בבנוי הוי פסול כלל והכי אמר יעקב ובנוי שמא אירע ח'
פיסול בזרעי או בגופי כדין אינון אמרו כמאן דלית בלבך אלא
אחד וכו' לית לן דביקו בסטרא אחרא כלל דהא מההוא קורשא
עבד ולית בזרעא לגבי מלכא פ שלימה ולית לן דביקו כלל

בסטרא אחרא כלל דהא בתיובתו דסטרא אחרא קורא
רשיעא ואתפרשא הלא בגין דידע דסטרא אחרא לא
אתדבק תמן כלל כדין עאלת מטרונא לגבי בעלה ב'
בלחישו ברזא דיחודא דשית סטרין "תנא ות בשכמל"ו
דהא איהי ברזא דאחד בשלימותא בלא עקבות כלל
ולא שותפו דסטרא אחרא "ועל בההיא שעתא יעקב
ובנוי הוו בדיוקנא שלימה לקבלא בהדה שכינתא "יעקב
הוה ברזא דשית סטרין דעלמא שלמה ברזא חד: בנוי
הוו בדיוקנא דשית סטרין דעלמא תתאה "ואיהו בגוונא
עלאה בגין דההוא קן כמאן דאתקריבת דאית קן ואית קן א'
אית קן דימינא ואית קן קימנים קן קימנין לא רזא דמלכו
[illegible]

ועוד ת"ח שמע ישראל וגו' לא איהו יחודא חד ב'
בשכמל"ו הא יחודא אחרא למהוי שמיה רזא
חד ורזא דא י"י הוא האלהים דא סטיב כד אינון ביחודא
חד "ואי תימא אי הכי כגוונא דכ' י"י אחד ושמו אחד
לאו איהו י"י האלהים דהא כתיב י"י ושמו הוא אחד הוינא
אמאי הכי לא כתיב את י"י אחד ושמו אחד ואיתמהך ל'
למהר כגוונא דא י"י הוא האלהים הוא ויתחזי י"י אחד ו'
ושמו אחד את כלא חד דכד אתאחדן הכי שמהן אינון א'
אתעבידו חד ואתכלילו דא בדא והוי כלא שמא שלים ב'
ביחודא חדא וכדין י"י הוא האלהים דהא כדין אתכלילו כלא
דא בדא למהוי חד וע"ד דאתייחדו כלחד דא בלבודוי ודא
בלבודוי לא אתכלילו דא בדא למהוי כלא חד כלא דכד
אחוייתא הכי הוא ודאי דהא אחוייתא איהי אחוייתא שבבתא
ואיהי ההיא שבגנתי "ההיא שבבתא דא בוא דכתי' גנבי
ההוא שבגנתי דכ' אלהים ובגין דאחוייתא איהי רזא דשמא
קדישא אקרי הכי ההוא שבבתא ההוא שבגנתי דא כלל
ולא מדע בלא אתפרך למדע ומדע אתפרך לכלל ו'
ואתייחדו דא בדא ואינון כלא חד וע"ד כלא דאחוייתא
איהו כלא כלשון ויתהן בגין דשירא דא לנטלא ונטלא
דא להבא דא רזא דעלמא שלימה ודא רזא דעלמא תתאה

מצות טו

ועוד כתיב אותה קראית לדעת כי יי' הוא האלהים׃
לא כללא דכלא וכל פקודי אורייתא בהני כללן בד' זכור
דזכר ונקבה דאית לשמור ובגין איהו חד׃

גליף ואתקין מעשה כה אתוון בר' זכור דפקודיא׃ ד'
ליחודא דכל שמע ישראל יי' אלהינו יי' אחד
ואינון כה אתוון נפקין מתתקין בר' זאת לנטלא שבע בגלגל
מתקנין לספר בר' זאת ליחודא ואתקין בכל אתוון ואינון
בגלגלו׃ ולא תשתכח כה אתוון בגין דשם לא אתקין בם
מעשרבגן כגון דאתתקן מעשרבגן ואשתכחו מעה דקוה עמיק
מניה כה אשתכחו לא מנהל את בכה אתוון לאתגלאה דהלא
אשתלים לא כוונא דלנטלא דכתי' וידבר יי' אל משה׃ את
מועד לאמר ועוד כה זינן לאשלמא הקומה דמקדשא וכל
הני אתוון אוקימנא באינון אתוון נפקין דאוליפנא מאמר ובגין
דמעשרבגן אשתכחו בר' זין אין אקה כה ביחודא דשליטו —
דמעשרבגן ועוד ותוסיף יבר כוכה כתיב ביה דשליטו דכל
מעשרבגן ותקונא הוה כה לקבל כל אתוון ותגה ונקודים
וטעמים לאינון כללא חדא׃ ורזא דא בשמעתא דישראל קדם
מיחה׃ יחודא בהאי קרא בר' זאת דכה אתוון דאינון שמע׃ ד'
ישראל וגו' בשכמלו דאינון כ"ד אתוון ויכוין כל חד בהו כלהו
אתוון מתחברן בחדא ונפקין לחברא חד אתגלו ובגין דבגין
בר' זאת דיוכלא וכדין אתפתחו תרעין ואשתכח קבה לקהלא
בר ישראל קיים כל אורייתא כלה דאיהי אתיין במעשה תנים
בהלן ועוד איתערך לכוונה דעיתא כבה ובכל לאוקמא
ען בדעתא לבא בהשגו ואתבגין תרעין דקאמרן כגון ד'
דאתכוון בהאי יחבגון בההוא יחודא דאמר מר שמע ו'
ובשכמלו כללא דכל אורייתא כלה זכרה אוקיה מרן
דיתכוון בהו ודאי כללא איהו דכל אורייתא דשלטא ודהכא
ודא איהו רזא דאדם שלימו דדכר ונוקבא ורזא דכר
מהימנותא׃ ואשכחתי בספר התיקונים ז"ל
והשתכחנים אין מעלה מעקרא׃ יזקירו
אין מעלה מעשבע דאינון מעלה מהני מעלה אנפין נהור ומעלה
אנפין נהורא׃ מעלה אנפין נהור אינון מעלה אתוון דפרשת
דיחודא שלמה דאיהו כה אתוון וכד אתוון דפרשה תניינא
דיחודא דאיהו בשכמלו׃ כה אתוון עלאיהו איתמר כה
תאמר לבית יעקב בכה אתוון דכללן בהון כד' מספר
דאינון כל דשכיב מן ימנא דאורייתא איתמר בהון ותגיד
לבני ישראל׃ ותאי נקו דשכיבין מעה קאי כד' לאיקי עשו'
שבילתא כלולן מכל ספר דאורייתא דא כ"ב דאיהו
הכ' דנפיק מעשן שלמה בגין דכתיב ביה ו' דאיהו כ
יה ובגלותא אסתלק מעה ואיתמר ביה ונהר יחרב ויבש
יחרב בבית ראשון ויבש בבית שני ואיהו דך בבל׃ ם
מספר ונעבד דאיהו חרב ויבש איתמר ביה לא ישוב דך
נכלם׃ לא ישוב דך דאיהו כליך בשכמלו דך בשכמלתא
דאיהי כד אתוון דיחודא שלה איתמר והאלך שלמה
ברוך ושם דאין כד אתוון איתמר ושמעתי כד כד ש'

שמשותך וב' קאי עלי איהו דך ובתשובה דכה ואיהי
כלה על שבעה כד ה' דאיהי תתשה אותיות יהוה ואינון
חמש אלפין דבהון איתמר והמלא כלה והשג ומלאין
שולבן מעה אתוון ורזא דמלה כה תברכו את בני
ישראל אמור להם׃ כמאי אתבר כה ואתמליא בחית ו' ד'
דאיהו כגון שית תיבין דיחודא דאינון שמע ישראל וכו'
ובגה אתעבידת אות כה איהי אומא שלמה יהוה ד'
דאורייתא׃ ו' נהר דנפיק מעדן ומעה אתמליא כלה
דאיהי שכינתא תתאה ומעה אתשקייא בגלותא מעה
דקוה בקליפותא קית אתשקייא מעה ורזא דמלה ו'
והנהר והוא כלה על ידה ותשקהו׃ ועליה איתמר
ואתמר שבה אדוני דאיהו אדון כלה׃ ואתכלל לקבליה
ואתמר גם לבמלך תשכב אין דמה תיבין דקשר דאינון
שקילין במה פקודין דאורייתא דבהון גמולי חלב יבכין
ועתיקי משדים דאיתמר בהון על עליך כשני עתקים
דאינון רבוי ואינון תה עתי אורייתא׃ כה איהו שכינתא
עלאה דבה נפקו ישראל ממצרים כלא כה אמר יי' כ
כחצות הלילה וכ' איהי כה אתוון דיחודא דשחרית וכה אתוון
דיחודא דערבית ושתי כד' כד' שמשותך לא שכינתא
תתאה דאיהי כד' אתוון דיחודא קדמאה דשחרית וכד'
אתוון דיחודא דערבית׃ כה כד' דשחרית אינון מעה אל
אנפין׃ ואיהי מעה אנפין לקבל מטטרון דישראל זוטא
דאיהו מטטרון ואיהו מעה אנפין ובגין יזקירו מעלה׃ תא
מעשה דאיהי הגיינא לקבל שפחה חליה מעשה למרך
ובה יזקירו מעלה מתרגמין עכ"ל (בגיינוני)׃

ובמקום אחר מצאתי כתוב וז"ל שמע ישראל יי'
אלהינו יי' אחד מהו אחד דא כנסת ישראל
דאחיד ביה בקבה׃ דאחד ר"ת זווגא דדכר ונוקבא דא
אקה אחד באחד דנוקבא שהא אחד אקה מאי בזמנא
בגין דדכר בלא נוקבא פלגא גופא אקה ופלגא לאו איהו
חד וכד מתחברן כחדא הוי פלגי אתעבידו חד גופא
וכדין אקרי אחד וקיימי יחודא לקבה עכ"ל (בגיינוני)׃

ועתה אחי ידיד נפשי פקח עיני שכלך וקבל דבר
הארי ז"לק ותודותו בבחור מעלה זו פ
כל דבריו עמוקים וקדומים ודבריו נעים׃
וז"ל בעבור ד' פעמים בכל יום אומרים שמע ישראל
וקם שתים דשחרית אחת קודם הקרבנות ואחת
בתפלה שתים בלילה אחת בערבית ואחת על המטה
נפי כוס אנו לבאר׃ וידוע הוא שיש מעתי דאלבא ואינמא
גם קודשך כי בכל בחינת מעתין קם מתחלקין בבר
הקשר בב' ראשונות ובב' אמצעיות ובב' תחתונות ד'
כשמתחלין לכבב ובשין התלה ב' פקין התלין דזעיר אנפין
ואמצעיים באמצעיים ואחרונים בראשונים ואז הקשר
נקרא גדול ודעתו שליטה במוחין הלה׃ ובאור לו קדבריסי

[illegible]

הוא כי עשיין ק״ש הוא בחינת זווג אבא ואימא והוא ר־
המוחין בז״א ואח״כ בשמונה עשרה הוא זווג זו״ן לבד גם ו־
תפלה ק״ש מן התפלה כי (בינה) בקדוש ובסמוכים אחרים יו״ל
אשר יצרה אותנו והם לא היו מתפללים אך בגדולתן ק״ש
היו אומרים כי ראשונה כי בה זווג אבא ואימא כי שאר
ק״ש הוא התקון ראשון אחרים דזו״ן כמו בשמ״ע ״ ולכן צריך
למסור נפשו בד׳ מיתות בית דין באמרו אחד מה שאין כן ב׳
בשמונה עשרה אך לכוונת עדיין בבחינה אין אנו חייבים לקום
בשחרית כמו בשמונה עשרה שאז אנו בתפלות מי הוא קבלת
בית הכל כל אדם קורא כדרכו ״ ואמנם גם אחר כך להיות
זווג אבא ואימא נעשה מאחד אין בו כח לעורר בהיות
בעולם האצילות רק בהיותנו בבחינה זו אנו מעוררים זווג
כי הוא נעשה מאחד וכיון שאנו בבחינה אין אנו צריכים לקום
ולכן אנו מסתפקי׳ בהנה ד׳ שמות בעולם הבחינה כי בתפלת
שמונה עשרה רק בתפלות אך שעושה זווג זה עד העמידה
מ״ן נוקבין דבחי׳ כל אחד בבחינה נמצא כי סוד ק״ש זו־
זווג אבא ואימא לתת מוחין לנוק׳ ניתנו מוחין אך עד היכל
אהבה דבחינה ואז הכל מתלבשים לנשמות באצילות בנשמות
הבקי ובזול ״ וסוד הענין כי הנה המלכות בהמשכה בסוד
נקודה אחת ויורדת עד העשייה אך הזעיר לא נתפשט מ׳
המוחין רק ג׳ עליונות שהם המוחין ונשארו בו ז׳ תחתונות בשבעה
ז׳ עבודות הרומז אלו ״ ולכן יורדין בבחינת זו״ן אלו התחתונים
אותם מזווג זה בק״ש עד הבחינה ואז יש להם יכולת לעלות
באצילות ולהתדבק שם ״ והנה כיון שכוונתנו להמשיך זה
בבחינה אין אנו ממשיכין עדיין רק מוחין דעשר קצות ...
עניינים אח״כ בבחינת אבא יורדין ג׳ ראשונות גם ״ ומוחין ד׳
דעשה קצות אלו שאמרנו הם דאימא לבד ״ אך ג׳ ראשונות
דאימא וכל הנה דאבא כלם נכנסים בבחינת אבא והנה כל
זה שאמרנו הוא במוחין דגדלות שהם מוחין של היור־
אמנם קודם כל זה צריך שיכנסו מוחין דקטנות שהם
מוחין של אלהים ״ וכבר אמרנו כי יש עיבור ויניקה
דגדלות והנה בעיבור היו לו מוחין דאלהים אח״כ דיניקה
באו לו מוחין אחרים דאלהים ועתה בק״ש אנו ממשיכין מ׳
מוחין דגדלות דעשר קצות לבד ״ גם דע כי בכל מוחין יש
פנימים ומקיפין הן בעיבור הן ביניקה הן בגדלות גם דע
כי כמו שיש מוחין באבא ואימא דגדלות כך יש מוחין ד׳
דאבא ואימא דקטנות שהוא בעיבור ויניקה וכלם בבחינת
אלהים ״ ועתה נבאר כי הנה עתה בק״ש עדיין אין הזו״ן
עלם במוחין דיניקה כלם כי גם מוחין דיניקה צריך להמשיכם
כלם עתה ואח״כ להמשיך לו ז׳ קצות דגדלות ״ אבל יש
הפרש בין הב׳ פעמים שאנו אומרים הק״ש כנ״ל כי אין כלם
שוים ״ וסוד הדבר דע כי הנה כבר אמרנו לעיל כי אחר
הגלות נתחדש יש לו שינוי ופגם במוחין שלו מה שאין כן
קודם כי תמיד היו זו״ן במוחין דגדלות שלמים ״ אמנם עתה
אין התיקונים שוים כי הנה יותר תמיד יש בעולם בשחרי־

מתמעט כי בשלשה הם דינין הקיפין ולכן הם ד׳ מיני ק״ש
מזווגים וגם לעולם זה אין הזווגים שוים כי כפי המוחין
שהיו ג׳ ז׳ אשר אנחנו כך יהיו הזווגים ולכן גם הזווגים הם
ד׳ ולכן גם התפלות אינם שוות אינם רק ג׳ לבד כנגד שני
זווגים כי זווג ד׳ אין נעשה על ידי התפלה כמש״ה בשנה : והם כי
עתה בק״ש אנו צריכים התפלה להמשיך מוחין דיניקה ואח״כ
מוחין דגדלות גם אנו צריכים ג׳ דבר אחד והוא הענין כי
הנה המוחין דזו״ן שהם הבנים כלם נמשכים מן האבות
שהם אבא ואימא ואח״כ אנו צריכים התפלה לזווג אבא
ואימא וע״י זווג אבא ואימא יורדין המוחין הנז׳ בזו״ן ״ גם
אנו צריכים ג׳ דבר אחר והוא להעלות מיין נוקבין ג׳ אבא
ואימא כדי שיזדווגו והנה כל אלו הדברים נעשים באחד
והנה נבאר ג׳ דברים האלו כסדרן: דרך כי הנה זו״ן נ׳
נקראים בנים של אבא ואימא ונשמתנו גם בני
אדם גם בנים אינם הנשמות בשם נקראים בנים כנ״ל־
אלהיכם שהם זו״ן והנה המ״ן נוקבין שמעלה המלכות
לזעיר הוא סוד נשמות הצדיקים שהם הבנים שלהם
והם הנוקבין שמעלה אימא לאבא הם זו״ן המעלין
עליהם שהם הנשמה התחתונה דזו״ן שהם הבנים שלהם
והנה דע כי הנה באדם יש ד׳ בחינות שהם נשמה לנשמ׳
מצד אבא ״ נשמה מצד אימא ״ רוח מצד ז״א ״ ונפש מ׳
המלכות שהיא נוקביה ואמנם רוחין ונשמתין של הצדיקים
הם מ״ן נוקבין ודכורין דזו״ן ״ אך נשמה לנשמה ונשמה
הם מ״ן נוקבין ודכורין של אבא ואימא כי מעשה נתלבש ב׳
לצרך להעלות שתיהן זו מיין דכורין לאבא וזו נוקבין
להעלותם והנה כוונתנו להעלות זו״ן בסוד מיין נוקבין
ה׳ שאין בהם כח לעלות מתחת הגלות ואנו צריכים
להם להתפלה אינו יכולה מלמטה כדי שיוכלו אחר כך
לעלות ואח״כ יזדווגו אבא ואימא והנה אותה הקר־
אין יכול לקבל מלמטה אם לא יש למעלה זווג כי ע׳
עדיין לא עלו מ״ן נוקבין ״ אך הענין דע כי הנה שני
זווגים יש למעלה באבא ואימא אחת הוא לחיות
העולמות ולקיימם קיום קבוע וזווג זה הוא תדיר ולא יו־
נפסק לעולם שאם יתבטלו רגע אחד יתבטלו כל
העולמות ״ זווג שני לתת מוחין לזו״ן כדי להוליד
נשמות בעולם שהוא תחתיות העולמות כנודע ״ וזה
הזווג אינו תדיר ולכן המלאך לתחתונים בשוחר כי התעורר
מהם כדי יקבל עד אבא ואימא דוגמת משאחזו נשבע
הקב״ה שלא יכנס לירושלם של מעלה כי שתי ירושלם אלו
הם סוד אימא ומלכות ״ ותחתונים מעלים בתפלה ונקר־
יונת מגבהן דלא פסיק תדיר והדבר מתחבר עם הנמ׳
ואמנם המ״ן נוקבין של כנסת לצרך זווג הנשמות שהוא
תחתיות העולמות הם זו״ן ואם הם לא יעלו אין זווג ל׳
נשאר כי הוא כבר הודעתיך מתחת מיין נוקבין כי ב׳
הנה בגדת בשלשה ראשונה הקדם שבה בבלה ברוחא ד׳

דילה והקול רוחא משתאר בה תדיר להכי אין האשה
מתעברת מביאה ראשונה כי תחלה צריך לעשותה כלי
לקבל הטפה העליונה ולכן בבעילה ראשונה עושה
אותה כלי וזהו אין האשה כורתת ברית אלא למי שעשאה
כלי מטעם דשבק הקול רוחא בה ומטעם והאשה כלי שאחר
הבעילה מתעברת ע"י הקול רוחא שבה " אמנם כל
הבנים מטעם והאשה הם נעשים כבר הקול רוחא דאית
בה וכלם נקראים מטעם מהקול רוחא עד שנשלם ובשנשלם
אין האשה מתעברת עוד ולכן תמצא כי אדם חייב בכב'
אחיו הגדול כמ"ש כבד את אביך וגו' את לרבות אחיך
הגדול " והענין כי הלא אחיו הגדול נקח תחלה שקרוי
הקול רוחא והאח השני נוטל מה שנשאר ממנו ונמצא
שהוא נוטל א"כ ... הראשונים
כי נקח הנשאר מהם והקבר מוכן ואמנם זו"ן ונוקבא
הם אחים הגדולים וכל הנשמות הנבראות הולדות מזווג
עליון של אבא ואימא כנודע הנה הם אחים לזו"ן ונוקבא
וזהו למען אחי ורעי קראן הש"י לישראל אחים ורעים ולכן
אל התפלה מתגבלת הצדיקים כמה היא " ואמנם זו"ן הם
אחים הגדולים וכולם חייבים בכבדם כמ"ש זו"ן
נקראו עם אל הקול רוחא דשבק אבא באימא ונשאר
מהם וכו' אימא אמנם עיקר ייחוד הוא זו"ן לכן כשרוצין א'
אבא ואימא להזדווג לצורך הנשמות שהם הנשמות
אין זווג הוא ע"י עליית זו"ן שם בסוד מיין נוקבין ולכך זו הי'
עיקר כוונתנו בסוד התפלה ובסוד המצות כדי להעלות
לזו"ן שיוכלו לעלות באבא ואימא שהוא אחר החורבן עד
שנבראים נותנים ואנו צריכים להקימם ולהעלותם עד
יה מעשינו " אמנם הזווג התיקון הוא לצורך היות ה'
העולמות אשר אינו נפסק אינו צריך לעליית מיין נוקבין
של זו"ן כי אין זה זווג גמור בבחינת התיקונות וזה שאין
נ' צריך לעליית מיין נוקבין של זו"ן ע"י מעשינו ומעשה
נעשה ונם זהו הטעם לא הפסיק האי זווגא תדיר כי אם
היה צריך לעליית זו"ן לא היה תדיר כי בזמן שזו"ן לא היו יכולים
להזדווג אך אותו הטעם דהקול רוחא דשבק אבא באימא
הוא המעלה את המ"ן נוקבין והנה כבר ידעת מן הפסוק
ויקי בבאת נמשה כי מהם כי סוד הקול רוחא דשבק בה
בעלה הקול עם בן דמיעני הק"ן " והנה נבא אל הכוונה
כי הלא התפלה אנו מכוונים אל זווג התיקון דאבא
ואימא ולפי שנעשה מעלמא אין אנו מכוונים בק"ש ל'
להעשות כי הלא תדיר הוא ואינו נפסק אך כוונתנו
להוריד מטעם האורה מן הזווג הקול אל זעיר ונוקביה
שיהיה להם כח ע"י זווג זה להעלות מיין נוקבין לצורך
הזווג השני של הנשמות " ודע כי שמע ישראל יש
בה קלא הנבה לרמוז שישראל הם תלק
ה' ונחלתו וגו' לפי שהוא נכנס שהם בסוד תקל' המתיין
בסוד הייחוד והוא מרוחא רוח עליון " עד קלא הם

הויה אדני הויה אהיה " ודע כי בפסוק
ראשון של
שמע יש כ"ה אותיות " ובבשכמל"ו יש כ"ד אותיות
עם הקלל ולזה רמז בפסוק ויתן כ"ה וכ"ה וירא כי לא אין
איש לעשות זה הזווג כראוי עד את התחלה בראש התיבה
של ק"ש " ודע כי בק"ש בסוד כה קדושת אבל בבשכמל"ו
אבא מעט הצו מהם: ודע כי מלת שמע היא הסבה
הראשון של נכנסים למעלה והוא העקר
אדנ"י ובה נשלם הייחוד ואין לו רשות ליכנס אל ה'
הקדש אלא כה שעה בזמן שאין מקרין אל הקדש
והכך לכוין למסור נפשו על קדושת השם ולזה תמצא
זה הייחוד נקרא קדוש השם " והכוונה כי שמע ר'
רומז לה"א אחרונה " ישראל רומז לאות ה"א אחרונה נ"ב
אחד אל"ף לכתר " חי"ת לשמונה ספי' מן חכמה עד
יסוד " דל"ת מלכות שהיא את דפנים מהשם שהיא
דלה ועניה בגלות אבל בהיותה מיוחדת עם המדות
עולמים שהם אח מהכתר עד יסוד כן כמנין אח"ד
היא עשירה גדולה וכל השלמות יונקים ממנה וזהו
דל"ת רבתי כי מה שהיתה דלה חזרה להיות עשירה
מלאה כל טוב " וקודם שתכנס בביאור שמע
ישראל הכוונה הגדולה שיש בה דע שצריך לכוין לקבל
עליו עול מלכות שמים ורומז ר"ת שמע למתרע
וצריך לקבל עליו תחלה עול מלכות שמים ואחר כך יקבל
עליו עול מצות הקנה בגלל המשנה באמרו עמנו ר'
רומז לשמע ר"ת למתרע שמע עמנו " ואח"כ יקבל
עליו עול של זעיר שהוא קו האמצעי שעולה למעלן
קו יקבל עליו זה הייחוד ואח"כ יקבל עליו
עול מצות שהוא יחוד של מלכות כמשמעו ב'
בבשכמל"ו " וגם זה יובן כוונת התנא במקומו ר"פ
עול מצות וזהו מלך לעולם הלמד ראשונה שמע ב'
ונשאר עול מצות היא מלכות וזהו לעולם " וזה כוונת
שמע וכוונת לעולם " ויש בפסוק ראשון שש תיבות
ובשכמל"ו שש תיבות כנגד י"ב שבטים שבטי י"ה וכנגדם
למעלה י"ב גבולי אלכסון " י"ב פרופים " וכוונת שמע
נראה לי השכינה מדות שעולה מן בינה עד יסוד
כי בינה היא שביעית וזו"א שבעה ושכינה מלכות
לכוין אשר על ראשה וכוין הכין את אשר למטה "

ועתה פקח עיניך נראה הכוונה הקדושה שצריך
לכוין בשמע ישראל לתיקון זו"ן להעמיד
להעלותם למעלה להיות מיין נוקבין לזווג אבא ואימא
במה שיכוין למסור נפשו ונפשו על קדושת השם ר'
וכוונת השם שמע שם ע"ב פי' מלכות נקראת שם
בזה האופן שם ע"ב א' בהכתבה " וגם ס"ג עם
עשר אותיותיו הם ע"ב אחד " וגם

מצות טו

מה וכו קה עב שלשה ושם עב
רבנו שהוא שם בן
[illegible]

ולכן מן קה זל
שם בן [illegible]
[illegible]

[illegible] שם [illegible] שבמלכות בינה לרחל [illegible]

[illegible] יוד הה וו הה [illegible]

[illegible] שם ע [illegible]

ישראל [illegible] אלהינו [illegible]

[illegible] באהיה [illegible]

[illegible] אחד [illegible]

[illegible] אחד [illegible]

[illegible] בשכמלו [illegible]

[illegible] אהיה [illegible]

[illegible]

ועוד דע כי קש שני תמידים ביום [illegible]

[illegible]

עוד דע כי סוד [illegible]

[illegible]

עוד דע כי סוד קש [illegible]

[illegible] הויה [illegible] אלהינו [illegible] אחד

מצות טו

[illegible] ברוך [illegible] אדני [illegible]

שם [illegible]

[illegible] כבוד [illegible]

[illegible] מלכותו [illegible]

[illegible] ועוד [illegible]

אשמח [illegible]

ומצאתי [illegible]

שמע ישראל [illegible] אחד

יהוה אהיה אדני [illegible]

[illegible] אחד [illegible]

ועוד [illegible]

ועוד אחד הוא רומז אל [illegible] אותיות שעשר [illegible]
אותיות שהם להוה יוד הא ואו הא
כמנין זה ד׳ הוא ידוד:

אחד השנה וקוצה של ד׳ [illegible] לאחד [illegible]
נעלם לעשר אותיות [illegible] הוא קוצו [illegible]
יוד ויקשור א׳ עם ח׳ ואח׳ עם ד׳: אלף הוא **כתר**
עליון ח׳ שמונה ספירות [illegible] מלכות
[illegible] והדך לחזור [illegible] היא כלולה [illegible]
[illegible] היא ד׳ כלולה [illegible] וקוצה [illegible]
יוד [illegible] ורואה בכוונה [illegible]
ויקשר כל הייחוד [illegible] עד אין סוף
ייחוד [illegible] אחד [illegible] וקוצו של ד׳ היא המחשבה שאין
לה סוף [illegible] מקום [illegible]
[illegible] יסוד: [illegible] מקום אחד [illegible] **מטטרון**
וזהו שמע ישראל ה׳ אלהינו ה׳ אחד: והוא
[illegible] **ועוד** אחז׳ל כל הקורא ק״ש בכל יום [illegible]
מקיים [illegible]
[illegible]
[illegible] ישראל [illegible] **ועוד** בק״ש [illegible]
אותיות [illegible]
[illegible]

[illegible]

ואהרונה [illegible]

ועוד בק״ש יש [illegible]
[illegible] **עב קל** [illegible]
[illegible]

ועוד בק״ש יש [illegible] אלקיכם אמת
[illegible] ויקח רומח בידו
[illegible]
[illegible] רומח בידו
[illegible]
[illegible] ישראל [illegible]
[illegible] **במצות** יקה״ב
[illegible]

ואהבת את ה׳ אלהיך וגו׳ מצוה זו בחסד [illegible]
[illegible] החסד
[illegible] **בן מ״ב** [illegible]
[illegible]

וקס **אבגית״ץ קרעשט״ן**

נגדיכש בטרצת״ג

חקבטנע יגלפז״ק

שקוצי״ת

[illegible]

ספר הזוהר [illegible] ואהבת את ה׳ אלהיך בכל [illegible]
[illegible]

בכה נוקבא" ועל ברוך אתה בקורא עלאה" שם
דא עלמא דאתי דאיהו שם גדול כמ״א ומה תעשה
לשמך הגדול" כגל׳ דא כגד עלאה דאיהו ימינא
ושמאלא וכלהו כלילן בהאי תהלה על יד דאיהו מלכות
ונטיל כלא בגויה ובהאי מלכות אתכלילן כיה עלמין כלהו
ומזין לון ולמפקא לון בכל מה דאצטריכו ודא איהו יחודא
דתפלה דהשתא ותפלין דדרועא בגוונא דרזא דיחודא ד׳
דתפלין הכי איהו יחודא דכלא ודא איהו בהדא דמלה
ודא סדורא יחודא דא קאי בכנסת קדישא ואמר ליה דהא
כל גוונין אתסדר יחודא ודא בהדא מכלבו והכי איהו ודאי
וכלהו רזא דיחודא" אבל מסורא דתפלין דא איהו יחודא
עלאה כדקא יאות" ודא לאתכללא ימינא ושמאלא ברזא
דשמא קדישא חד בחוה כלל אתפרך לבתר למפקא לון
כלה מגו אבל לגו בחוה יחודא דהא יחודא בקרא" ק׳
קדושה איהו למהוי יחיד אחד בתפלין דהשתא ושמע אחד
בתפלין דדרועא והוי כלא חד" כגון דיחודא אתסדר כלא
בכלא מהשתא לבקרא שלמא אתפרך לבתר למתבר
מהשתא לבקרא קדמאה דאיהו השתא דכלא" ואהבת
דא רחימותא דיבעגא למחס ליה לקבה בחיותו
דהא דפקודא הכא ומנן איהו ימינא דא אתער רחימו
מנן דחיס ליה לקבה איהו אתער ימינא הכא לגבי
ומקבל ליה בחיותו" כל מאן דשלמא נא הגין אלא בתרעא
רוח אתמשך רוח ואייתי רוח ונשמתא דא חס יענים אין לבו
רוחו ונשמתו אין יתקוף" כד אתער בר נש רחימו לגבי
קבה אתערותא דימינא לא אתער אלא בכלא נוגין בכל
בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך" הא הלא נוגין הכא
לאו היינא אנהי או האי דהא לא כתיב או בכל לבבך
או בכל נפשך או בכל מאודך אלא כלהו אתפרך לבתר
ונפשא ורעותא" וכגון קבה אתער ימינא לגביה ותשיע
נה לקבליה ומקבלא ליה ועל כתיב עם יגן למיחוט עוב
ימינו ודאי דא דהאי קרא הא אתערותא לדוד מלכא
על דאמר דלתתא כד אתער מעוא" עבל נה לה
ועוד כתיב לקמן ר׳ יצחק פתח קרא כד אשר
אל ודאי רחימו דקבה דבר נש דחיס ליה לא" א
אתער אלא מלבא בגין דלבא איהו אתערותא דאתערא
לגבי רחימו ואתערא לבא בנגי" אי הכי אמאי כתיב
בכל לבבך ולבתר בכל נפשך דמשמע דהא נוקבין איהו
חד לבא וחד נפשא אי לבא הוא עקרא אמאי כתיב נפשא
אל ודאי לבא ונפשא הא איהו זווגא דאתחבר דהא לבא
ונפשא ורעותא כלהו אתחברן דא בדא ולבא איהו יסודא
דכלא ודא דאיתער בכל לבבך כתיב נגן איהו דאיהו
תרין יצרין חד יצרא טבא וחד יצרא בישא ותרין כל חד
וחד איקרי לב טוב ולב רע ובכל איהו לבבך
דאינון תרין יצרין" ובכל נפשך ובכל מאדך קרי
ויבהר לה מאי ובכל נפשך קרי ובכל מאודך אלא

לאתכללא נפש ורוח ונשמה דא איהו ובכל נפשך כל
מה דאחיד האי נפש" ובכל מאודך אוף הכי כמה זינין
אינון דממונא ועל כלהו מענין אין מאון ואזיקה בכל
דאיתו דקבה לאתמסר ליה כל דא למחס ליה בכל לבא
יחד" ואתיהיבו בגה׳ היך יכיל בר נש למחס ליה דהא
יבחר מקנטרא איהו דלא יקב׳ בר נש למחס לקבה
היך יחס ליה כיה" דא איהו פולחנא דקבה יחיד כד
קאי יבחר אתקבריות ליה כגין איהו דקא מרחמא ליה לקבה
דכד קאי יבחר אתקבריות והכל ליה קהא כד נש דא איהו
חיותו דקבה כגין דידע לקבלא להוא יבחר לפולחנא
דקבה עבל" ובמקום יחיד מעלותי כתוב חד
ואתקבה דבגי כד נש לאתקשרא בהדה
בחיותא דכל פולחנא עלאה דבגי בר נש למתלא
לקבה דיתנא בחיותו דליה לך פולחנא כמו חיותא דא
דקבה" ר׳ אבא אמר הכי מלה כלולא דאורייתא אינון בגין
דנתער אתערין דאורייתא דקבה אתכליל והא אוקימנא תבירא:
יהבי ליה לך מלה בתפלתא קאי קבה כמאן דרחים ליה
כדקא יאות ומה הוא כמה דכ׳ בכל לבבך בכל מאד׳
קא מייה בלבבך ומיבבותם" בנפשך" במאודך" מהו
בכל אלא לאכללא תרין אינון לבבך חד טב וחד בישא" בכל
נפשך חד טב וחד בישא" בכל מאודך דא לא אתייהיבו
לבהון" אח׳ אשר ואהבי האי להוא הוא" ומנא כגון ד׳
דנבל ליה מתמנא מנירותא ומתנדרא אתרא כגון דאיהו
רווח ליה ועל כתיב בכל מאודך" אח׳ אבא אקדימנא
קרא" ואתקבה מאן דרחים לקבה אתער בחסד מכל
סטרין ועביד חסד בכלא ולא חייס על גופיה ועל ממוניה
על לביה לא ס חשבון על דבעתא הכא כגין חיותא דאורייתא
על ממוניה דהוה קאים בכלהו חוקין ולאתכפיין ימינו לגבי
עלמא כגין אתער בנגערא דחסד כמה דכ׳ חסד ל׳
לאברהם" ומאן דאתער בחיותא דאורייתא זכה להכי
ולא עוד אלא דעלמין כלהו מתברכין בגיניה הה״ד וחסידך
יברכוכה א׳ תיקרי יברכוכה אלא יברכו כה" עבל לבגיניהו:
והרוצה להבין סוד פ׳ זה על נכון יעיין מצות ב׳
בהקדמה" הכהונה לעולמו׳ ב׳ עשה והבין קיימ:
ועוד מצאתי בס׳ הזוהר בסוד פ׳ זה וז״ל ר׳ אבא
פתח ואמר ואהבת וגו׳ הכא אתרמיז יחודא
קדישא ואזהרה הוא לבר נש לאחדא שמא קדישא כדקא
יאות ברחימו עלאה" בכל לבבך דא ימינא ושמאלא דאיקרי
יצה״ט ויצה״ר" ובכל נפשך דא נפש דוד דאתיהיבית ביה
ובכל מאודך לאכללא לון לעילא בחיבר דלית ביה שיעורא
הכא הוא יחודא שלים לאתמסר ליה לקבה כדקא יאות ובכל
מאודך דא דיעבד דאיהו אחיד לכל סטרין וכלא הוא יחודא
שלים כדקא יאות עבל" ועל בפסוק זה כי הגלגל בו
עשה תיבות מנין יש ... בהפיכה" ויש בו ...
כל תיבות כבוד השם הגדול כוזו שהוא יהוה

אח״ד והוא סוד הפלת היחוד מלכות הקב״ה כי מספר
אותיות שלו אהי״ה כמנין לישראל וסוד מספר
זה הוא כי אהיה במלואו עולה כמנין של כ״א
יו״ד א״ל הא יו״ד הא עם ד׳ אותיות
של אהיה הם של אחד
כמנין ישראל. ועוד רמז של אהיה כמנין הם אחד שהוא
מנין אהיה במילוי עולה אחד. וסוד מ״ז זה הוא כי מ״ה
ממלכת אהיה שהיא הכתר יהיב על ישראל ס׳
מספרם ונודע מהו של שהו
מנין יו״ד ה״א וא״ו שעולים על מנין כוזו והם
אחד ואיתמר ונברא שהוא ישראל מספרם:
ועוד רמז של אחדות וכל של אחד הוא כן במנין
השם הגדול עולה לך שכל מי שאוהב להקב״ה
הקב״ה אוהב אותו שנא׳ אני ה׳ האמרת היום וי״ל האמירך
היום ודם יום ונעשה נבראים ונעשה מאמרות שבקצה
ומה׳ מאמרות מהם וי״ל האמירך היום וכנגד עשרת
הדברות כ״כ בלשון והן ירמזו בתלאות מאמרתו אתכם:

והיו הדברים האלה וגו׳ ספר הזוהר וז״ל תא חזי
יצה״ר למה הוא דומה
בשעתא דאתי לאזדווגא בבר נש הוא כחד זכאה עד ד׳
דעאל ליה בגופא דיתהדר כלא כגופא:
ר׳ חייא אמר יצה״ר כד אתי לאזדווגא ביה בבר נש דימי
לבר נש דקריב לפתחא וחמי דלא איהו מאן דמחי ביה
עאל לפתא ואתעביד ליה אורח חמי דלא איהו מאן דמחי
ביה ואזיל ליה לאתיה כיון דקריב ליה לפתחא ולא אית
דמחי ביה אתנגיד עליה ואתעביד מאריה דביתא עד
דישתכח דכל ביתא קאים ברשותיה. ומנא אולפנא. מן
מפרשתא דדוד אולפנא מה כתיב ויבא הלך לאיש העשיר
הלך דקריב לפתחא ולא בעי לאתעכבא תמן אלא למעבד
אורחיה כך הוא יצה״ר כמאן דאזיל לביתא דאתקריב גבי ד׳
דבר נש אתגבר עליה זעיר בתחלה הוי אורח ערתי. חמי
דלית דמחי בביה מה כתיב לעשות לאורח הבא אליו א׳
אתעביד ליה אורח אכסנאי בביתא. אתגבר עליה במוב׳
חמאה יומא חד תרין יומין כמאי אורח דשראן ליה בביתא
יומא חדא או תרין יומין בגין דאיהו אורח כיון דחמי דלית
מאן דמחי בביה מה כתיב ויעשה לאיש הבא אליו אתעביד
מאריה דביתא בכ״א קאים אדוני הארץ איש נעשה. כך הוא
יצה״ר אתעביד לקבליה דבר נש איש בעל הבית הא
אתקשר בר נש בפולחניה והוא עביד ביה רעותיה ועכ״ד דבעי
בר נש לשואה מלין דאורייתא עליה בגין דהא ליה יתברך
בהו דלית ליה מקטרגא ויצה״ר בר מלי דאורייתא ועכ״ד כתיב
והיו הדברים האלה על לבבך על יצרך. יצה״ט א׳
אתעטר בהו ויצה״ר אתכפיא בהו. א״ר יהודה יצה״ט
מה בעי במלי דאורייתא. א״ל יצה״ט אתעטר בהו ויצה״ר
אתכפיא בהו. וכיון דחמי דבר נש לא קב׳ ולא בעי ל׳
לאשתדלא במלי דאורייתא כדין הוא סליק לשלטא ואוקיף עליה א׳
תובא הה״ד ובסילים מרים קלון. כד אתא רבי אמי הכי
ודאי מבשתא דקדש הגיזה בעשר אמירן כנגד לאורייתא
והכא והיו הדברים האלה. כגלא דעשר אמירן. ופרש״ע
תקונין אית הכא לקבל תקונין דאורייתא ואינון אמירן. ו׳
ושננתם לבניך. ודברת בם. בשבתך בביתך. ובלכתך
בדרך. ובשכבך ובקומך. וקשרתם לאות על ידך. והיו
לטוטפות בין עיניך. וכתבתם על מזוזות ביתך. ובשעריך:
הא עשר לקבל עשר אמירן. ועכ״ד תפילין אין כלל הב׳ מ׳
אינון באורייתא וכמה אולפיה מאן דאשלים להו בכל
יומא הה״ד זמנא דהא אתקדש בפומיה שמא קדישא כהא
יחודא עכ״ל.

ופסוק זה יש בו ט״ו תיבות והפסוק שלמו הה׳ כנגד
י״ם בגמטריא. ויש בו ל״ה אותיות גם ט״ו תיבות
והפסוק הם מה כמנין השם במילואו שעולה מ״ה
וראש הפסוק וסופו גב״ כו במנין שם המיוחד העולה
במילואו מ״ה:

ושננתם לבניך ודברת בם וגו׳ כד״א אלף שכנושם
דבעי בר נש למדרש מלי דאורייתא לבניה
באורח דאינון שנאן כהה קטרוי כגון דישאל למדרש ב״
באורייתא ולא ישתכח לביה בטפשותא. ודברת בם כל
מלין דאורייתא כל חד וחד אוחזא ליה בפומוי. ודברת
בם יתמר מוכני ליה אל דבעי בר נש לאהגא גרמיה
בהו ולאנהגא גרמיה דלא יסטי לימינא ולשמאלא. ב׳
בשבתך בביתך. לאנהגא גרמיה בביתיה במה דאצטריך
ובמה תקונא דילמון מטה בביתיה לאנהגא גרמיה
שיהון בנוי ובני ידו ולא יזיל בתילו בבני ביתיה יתיר
וכל עובדוי בביתיה במה תקונא. ובלכתך בדרך
לאנהגא במלי דאורייתא ולתקנא גרמיה בהו כמ׳ דאולפנא
ולבדקא גרמיה באורחוי דאורייתא ומאי איהו כמאן דעבד
לזרזין. ובשכבך. ובשכבך אצטריך בשכיבה לאנהגא גרמיה
ועולם מנהון מלי דאורייתא. ובשכבך לדברא גרמיה
כדחילא דמאריה בקדושה בצניעו דלא ישתכח תמן ל׳
לקבליה דמאריה. ובקומך לאיתב תושבחן למאריה
דכתיב נשמתיה דקא בכמה תיובן אשתכח קמי מ׳
מאריה וקב״ה עביד עמיה חסד ואתיב לה נשמתיה: עכ״ל

ופסוק זה יש בו עשר תיבות כנגד י״ם בגמטריא
ויש בו חמשים אותיות כנגד חמשים שערי
בינה עכ״ל.

וקשרתם לאות על ידך ע׳ הא אוקמוה יד׳
כהה ודא הוא שמאל. ובספרי
אוקימנא אמר זה כה כל״א כה יהיה זרעך. עכ״ל

וסוד התפילין יתבאר לקמן בפלגותו בס״ד כד״א
בע״ה. ופסוק זה יש בו ל״ד אותיות

מצות טו'

ושמונה התיבות הם מ"ב כנגד שם בן מ"ב שהוא רומז
להיות זאת הפרשה ... וראשו וסופו כו' לרמוז לשם הוי"ה:
וכתבתם על מזוזות וגו' בפסוק זה בין אותיות
והתיבות והפסוק הם ל' כמנין שם ההויה
העולה עם ד' אותיותיו ל' וראשו וסופו נ"ם כן כו'
ופרשה זו יש בה מ"ב תיבין לרמוז לשם בן מ"ב
וזהו הייחוד כי האהבה היא בחסד ונבחן
בה מ"ב תיבות לרמוז לשם בן מ"ב שהוא במדת הגבורה:
... מעלתו הקד' ושהם כלולים זה בזה
ואהב מטעם הולך אל הגבורה **והיה** אם
שמוע תשמעו וגו' עד
ושמתם עב' תיבות דאיהי פרשה דשלטא על
כלא איהי ברזא דע"ב שמהן ולכן טוב לכוין אל
שמות ע"ב הכוללים שם אחד בכל תיבה:
וזהו סדורן

והיה אם שמוע תשמעו אל מצותי אשר
אנכי מצוה אתכם היום לאהבה את יי'
אלהיכם ולעבדו בכל לבבכם ובכל נפשכם
ונתתי מטר ארצכם בעתו יורה ומלקוש
ואספת דגנך ותירשך ויצהרך ונתתי עשב
בשדך לבהמתך ואכלת ושבעת השמרו
לכם פן יפתה לבבכם וסרתם ועבדתם
אלהים אחרים והשתחויתם להם וחרה
אף יי' בכם ועצר את השמים ולא יהיה
מטר והאדמה לא תתן את יבולה ואבדתם
מהרה מעל הארץ הטובה אשר יי' נותן
לכם ושמתם:

ועתה אבאר סוד פסוקי פרשה
זו כפי מה שנ"ל
והיה בפסוק זה בין אותיות והתיבות יעלה במאה
לרמוז שצריך האדם לקרות ק' ברכות בכל
יום שהוא אם שמוע תשמעו אל מצותי וגו' שבמאה
ברכות אלו מעלה ברכה במאה אדנ"י העולמים שהם

כנגד ... ובהם האדם יהא רגיל לשמוע אל מצות
יי' יל' כשירגיל עצמו בהם בכל יום נ"ם כמה ברכות
ושלמות כלם ויהא מורגל ומלומד ומושכל במצות
התורה כלם **ועוד** אם תשכיל בפסוק זה תמצא
בין אותיות והתיבות עם הפ' בעצמו הא' מנין
מיכאל השר הגדול שהוא מלאך החסד
וידוע שמדת החסד נקרא
אהבה וזהו לאהבה את יי' אלהיכם והמצא בפ'
זה אותיות מיכא"ל סדורן לרמוז למנ"ע והבן:
וידוע לחכמי האמת זל"הה כי שם בן **ע"ב**
הוא במדת **הגדולה** הנקר'
חסד ושם אחד משמות שם בן ע"ב
הוא **מיכ** ומתחיל שבכל המלאכים רובם חתומים
בשם **אל** במוסף לכך נקרא מיכא"ל והוא
שר החסד ועוד שם אל הוא בחסד שנא' חסד
אל כל היום ולפי שזאת הפרשה השניה היא מורה
על הדין והגבורה ואנו כוונתנו לכלול בימין לכך רמז
בפסוק ראשון שלה שם המלאך הממונה על החסד
הנקראת ימין והפסוק עצמו כתוב בו לאהבה שהוא
רמז לחסד כמ"ש ועוד מנין האותיות לבד עם הפסוק
שלה מנין **כסא** לרמוז למדת המלכות שהיא כסא
למי כי ... שם יושב כמחות למעלה

ונתתי עשב בשדך וגו' פסוק זה יש בו עשרה
תיבות כמנין י"ם שמהם יבא השפע
והברכה לעולם כמובן ממשמעות הפסוק: ואותיותיו
עם הפסוק הם מ"ט לרמוז למדת הבינה שיש בה מ"ט
שערים שערים ומהשער החמשים הנעלם יבא השפע
למ"ט שערים ומשם בחכמה והיא הדרך מה שהוספתי אחרי
כי בינה היא נקר' יובל ומנ"ן יובל הכל ...
וראשו וסופו כו' כמנין שם ההויה העולה כו': ומנין הא'
אותיות הפסוק לבד הם מ"ח כמנין אותיות יב' פרוקי
שם ההויה שהם מ"ח וכל זה לרמוז שהשפע הבא מהבינה
למלכות הנקראת עשב וזהו ונתתי מטר ארצכם בעתו
ע"ד הנה הממטיר לכם לחם מן השמים ועשהם ד'
רמוזים בשתי התיבות יורה ומלקוש יורה רומז
לשש הקצות כלם ריו' ה' ריו' הוא רמז לו' קצוות גדו"ל
הרמוז בהם שם בן ע"ב היוצא מויסע ויבא ויט השולט
בהם ריו' אותיות והאל כמו לתי הרמוזים גם הם
בג' ווין של הא"ל כמו ה' ומטלו למעלה יורה כלולים
שש הקצות ומלקוש בחוק שולה בה כ"ב כמנין
מלכות הנקראת **עטרה** שעולה בחוק כ"ב בווין
וכשיושפע שפע היתה בגבורה אני ו'
ואספת דגנך וגו' **ונתתי** עשב בשדך וגו'
פסוק זה יש בו כח אותיות לרמוז להיות

שהוא כח אדם כי הוא הנותן כח לעשות חיל ולזה
המלך בפסוק זה שעה הנפש כנגד יה"ו שהוא אחד
עבדים והוא ספירה שעיר מתוקה למעלה ולכך
ראש הפסוק הוא אחד וסופו יה"ו והוא יה"ו וכל זה לרמוז
כי אין השמות אלה כלל הפתחים אל מתוק אחד וכנגד
זרועה הכונות ואכלת ושבעת למעלה והבן

ואפשר שמלת ושב"ע רומזת לשם ספירות
המשפיעים שמהם למדת המלכות
הנקראת שלה הפתחים וזהו ושב"ע במלך כנגד
כי הנה ושב"ע הוא **ע"ב ש"ד** ע"ב רמז לג' אבות
בן ע"ב כמ"ש
שבה הרמז בהם שם
והשין רמז לג' ספי' שתחתיהם שהם נה"י ואחר כך
במלך שהיא המלכות כדפי' או תאמר שהשין
היא עטרה הג' אבות וזהו שאמרו בזוהר פ' בראשית
שע"ב ע"ב שין הלא עלו לקיבון **ש"ד** עב"ל לשונו
ואיתגבר של עמר כי בשתי הנה או שע"ב
במלך הוא רמז לג' כלם כי השין רומזת לשלש
עלונות כי הג' יוד"ן שבראשה הם ג' ספירות עליונות
שהם כח"ב ע"ב הוא רמז לג' אבות עם ג' ספירות
שתחתיהם כי החסד כלל הכל והגבורה כוללת
ההוד והתפארת כלל היסוד והנה במלך רומזת
למלכות הנקראת שלה כמ"ש ומלך בשתי הנה
או העוזים ים כלם שמהם יבא השפע להתחתונים
וזהו ואכלת ושבעת עכ"ל בפי' פסוק זה:

השמרו לכם וגו' פסוק זה בין אותיות הנה
הפסוק יעלה ב' סה"ה כמנין שם אדנ"י
וידוע כי שם זה הוא במלכות והיא נקראת שמור כי
זכור ושמור הם בת"ת ומלך ומלכות זה הפסוק המתחיל
בשמירה לה הוא רומז ועוד המלכות נקראת יראה כנודע
וראש הפ' וסופו הוא יראה ועוד מנין שם אדנ"י בתוך
הנה זה הפסוק הם י"א ומלך זה הפ' המתחיל בשמירה
למדה זו הוא רומז עכ"ל:

וחרה אף יי' וגו' זה הפסוק המלך ב' תנ"ו אותיות
מנין שם א"ל קי"ם וידוע כי שם זה הוא
תוה על התקף הדין ולזה שם זה הוא במדת הגבורה ולמז
לזה משמעות הפסוק שהוא וחרה אף יי' שהוא חרון אף
וחימה היא בגבורה הנקר' מדת הדין הקשה וסוף הפסוק
נ"כ ואבדתם מהרה וג' שהוא מורה על חוזק הדין ועוד
רמז אחר המלך בפסוק זה כל הנה מנין גבורה עם
האותיות והמלה ומנין פחד נ"כ עם האותיות והמלה עי'
שגבורה נקראת פחד עכ"ל שהוא פרשה זו שבא על
הנה ושמתם ושמתם בכלל **ספר הזוהר** וז"ל
והיה אם שמוע וכו' עד ושמתם ואיתי
פרשה דשלטא על כלא אתי כרזא דע"ב שמהן עכ"ל:

ואח"כ מושמתם עד פ' ביצה שהוא בתוך יש בה
חמשים תיבות כנגד הן שנה שהוא מהלך
עץ החיים דקיימי חסד כולה מעשר ונבורה כולה
מעשר וכן כלם עד הוד ועוד לבין סוד מדות הכלולות
במדות או אחת לאחת לעולם תשבין **ועוד** יש לפרש
כי חמשים תיבות או כנגד חמשים
שערי בינה
ובזוהר ז"ל ושמתם את דברי אלה וגו' איהי מחמשין
תיבין לקבל חמשין תרעין דבינה עכ"ל:
ושמתם את דברי אלה וגו' פסוק זה יש ב' ס"ז א'
אותיות כמנין בינה ויש ב' י"ז תיבות
כמנין בינה בחך עם האותיות ולפי שהיא נקראת
תורה שבכתב לכך היא מלה לבני אדם ושמתם את ד'
דברי אלה וגו' ונכון הוא:
ולמדתם אותם וגו' פסוק
זה יש ב' נ"ה אותיות כמנין שם
הוי"ה במילואו ובמלואותיו שעלה ב' נ"ה וידוע ששם
הויה הוא בבינה ולזה המלך בל"ז יב' תיבות כמנין עם
הקויה המלכות לג' כרובים וכנגד יב' גבולי אלכסון עי'
שבינה וראש הפסוק וסופו כו' כמנין שם הקויה:
וכתבתם בפסוק זה יש ב' כ"ה אותיות כנגד
מדת המלכות הנקראת כ"ה ויש
בו נ"כ חמשה תיבות כנגד שהיא הה אחרונה של
שם ויש לה מן הפסוק שהיא נקראת מזוזה והטעם
שמלת מזוזה עולה בח' ס"ה כמנין אדנ"י והמזוזה
היא השער ליכנס ולבא ומדה זו נ"כ היא נקראת שער
שנא' זה השער ליי' ועוד עם אדנ"י במלואו עולה
המעט והרבים שער הרעת והבן:
למען ירבו ימיכם וגו' פסוק זה יש ב' סח אותיות
כמנין בינה עם המלה ויש ב' י"ז תיבות
כמנין בינה בחך באותיותיה ובה תלוי רבוי הימים
כנודע לודעי חן ומלאחר שפ' זו מן ושמתם עד כאן
היא רומזת לחמשים שערי בינה ראוי לרמוז הפסוק
האחרון למבינה כמ"ש ועוד ראש הפסוק הוא
למ"ד וידוע לחכמי האמת ז"לה כי סוד ל' היא
בינה כי היא מגדל הפורח באויר
ניל האחרון ומלאחה כי היא היובל שעם מזוזה
הנפלאות כלם כי התשובה הראשונה והבן:
אח"כ הנה זכה יש בה עם ג' תיבין שמן אחד
שהם יי' אלהיכם אמת הם **ע"ב** נרמז
שהיא נוטה לצד החסד ונוטה של חסד
משוך עליה ונם יב' תיבות ראשונים על מה שהוא
ובשכמלו הם רמ"ח **ויאמר** ד"ה וג' ידוע ה'
הוא כי זאת הפרשה
היא כנגד
מלכות ולכך הכתולה פרשה זו ויאמר כי ה'
האחרונה במלכות והיא למעלה בגבורה כי הדבר
קשה מהאחרונה כמ"ש דבר הקיש אדוני האדן אתנו

השורה״ אחנס האמונה הדבים רבים כמש״ע על הפסוק כה תאמר לבית יעקב אלו הנשים והראיה מדכתיב כה נס תאמר ״ [illegible]

[illegible]

מ״ז זהב והכן״

דבר אל בני ישראל וכ׳ [illegible]

[illegible]

ועוד [illegible]

ובעהן [illegible]

ועוד [illegible] יוד הי ויו הי [illegible]

והיה [illegible] יהוה אלהים [illegible]

אהיה יהוה אדני [illegible]

למען [illegible]

אני ה׳ [illegible]

וסוד [illegible]

ספר הזוהר [illegible]

[illegible]

מצות ט״ו

תרתי ותרוייהו אתכשרו קדישי עלמא בבין איננון קדישין
דקדושה מנייהו שמא קדישא ומכוונן ברעותהון בתלתיין
דקדש״ אדם הא׳ הא׳ תמניא דמשתכלבתו ואתו בה״ו
אי תסר בתו אות חדא ימנבקש ובשעתא דאדם בא׳ ין
הינן ואי אשכח שלימין נעלין לון אברהם יצחק ויעקב
ושקלין לון יהון תרי תדוון מתן תרי ערבבין כבל
איננון דבבעתא דשן דקא יתיין להקות תדוך אותבון לון
עלייהו דהן זמנין בבל יומא כתיב עלייהו כגון דהנעל
העת דיתלבין ובההות עלה אבל מיבלא דיתלקא עלאי
וידעי מה דהוה ומה דיהוי ומה דזמינין ליהוי עד זמנא דלין
דקב״ה יוקים לגנתי סהרן דהלתי עלמא ויוקים ליה קב״ה
בבטיעא מתקנא כדקא יאות עכ״ל״ **והטעם** ש׳
שאומרים קש״ בתשלי לפי שהשד עד
דוהם שם הזיון הענין ושני עשה״ם מתקיקים סוד
נבים ואין זר תהם לכן אומרים קש״ בתשלי״

ועתה אחי הש אחזיך ושמענה מה שכתב בזה
האר״י ז״ל בתשין היבה או הא הבנו
תשיות של קש וז״ל ודע כי הקב עק רתשונה
הנעלה בה מ״ב היבה מן ואחבה עד סוף הקב שר
להעוז לגם בן **מ״ב** כנגד ראש ז״ש״ במוד הגולה
שהם התנותין של ו׳ חכמה בינה דעת ואנו
גלעה וגבה בה״ם וזהו הש״ב״ **אח״ב** מן והיה אם
שמוע עד ושמתם **ע״ב** היבה וחמה
התשק עד תבה שהם הזרועות והגוף עד
הניבר ורמוז בגלה עש״ב והש״ן כנגד ג׳ אחבה וע״ב
כנגד ההיבה״ **אח״ב** פרשה שלישית מן ושמתם
עד ויאמר התנשים היבה כנגד—
נגמת דאילנא מגיבר ולמטה והתנשים הם כנגד
הכון התשועה שהיא רומזת להה׳ וזהו הרמוז במלת
האחרונה אחדה בגמ׳ התנשים״ **מן** ויאמר עד אמת
ויצב תר״ד יש נ״ה ע״ב היבה הם כנגד נה״י ותי׳
הנז שבזרועות יש ג׳ ע״ב נ״ה ויצב ויאמר שעולים ר״ין
לחייהם כך כנגדם הפוקים שהם נה״י יש נ״ב בקס
ע״ב״ ויש בתשעה זו ע״ב היבה כנג׳ עם ג׳ היבות ש׳
שחוזר ש״ן שהם יי״ אלהיכם אמת ובזה נשלמו הנה
אותיו״ וכל הקורא בקא זה מובטח לו שהוא בן העה״ב
ותי שיתחלל בתיד תסר מהן ג׳ אותיות כנגד השלמה
היבה שחסר מתנן מקש ונשלו באומר מעשות לא יוכל
להקון ונוב שיאמר היחיד א׳ **מלך נאמן** להשלים
הראש היבה ונם צריך לכוין בגו׳
ויין של ויצב ונון ול׳ שהעולים השתנים כנגד ג׳ היבות
שחסר מהתן שהם יי״ אלהיכם אמת לפי שכבר שהשים
קם רומזים לגם כו׳ ואחבנו אותיותיו נמלא שהם ג׳
שמות״ **עוד** טעם אחר כי ש׳ כוונת להשלים אותיות
שחייב אדם לענות בכל יום ובזה נחשב לו

כאלו ענה אותם״ וגם אם הכוין עם אלף דאמירה יעלה
ע״ה כנגד הויה אחד״ וגם אם הכוין בשני הק״ין של
הבבד יהיה יעלה ק׳ עם הכ׳ של ועין כנגד ק׳ ברכות ש׳
שחייב אדם לברך בכל יום״ עכ״ל זלה״ה״
ובעד בית שאין שם עשרה ויין אתכתוב סוד בשמ׳
בשם **מ״ד** עם סוד המלה עלהב שט׳
ומצות קש בבקר ובשעה בשעת השחר
הזוהם במחשבה כל מדה ומדה עד
השלשה ואז יתיחד הכל מלמעלה למטה ומלמטה
למעלה״ בקש של יום אמה אחרן הלמח״ ובקש של
לילה בלק מעשים נשקף וזהו גם יי״ יתן הטוב וארצנו
תתן יבולה״ **ודע** כי מן ויאמר עד אני יי״ אלהיכם
יש ע״ב היבה כמנין בג׳ היבה שבש״ן חוזר כנגד
האבות שלה הנה ולא יפסיק בין אלהיכם לאמת כי זה
מקלקל בעשייה״ ומלה אמת היא קבלה כל הייחוד
מתחלה ועד סוף כנגד שהיא קבלת האותיות ראש ואמצע
וסוף והיא מיוחדת לקשקבלה היא האמת שהיא מדה
הכבד״ ועוד כי שם **יהו״ה** עולה כמנין אמת כיצד
יהו״ה עולה כ״ו נשאר אל כן אחד ונשארים תשעים הם
המלך נקם אותיות אמת לומר לך שנשם יהוד הוא אמת
שנא׳ ויי״ אלקים אמת״ ועוד מצאתי כי שם הקוי״ה
בל אותיותיו עולה אמת כיצד כי שם הקוי״ה במלואו
עולה כו כף היא נעשים נעשים של נעשים הם ה״ך״
ז׳ השלמות שעשה של שעה הם ע׳ עם ד׳ אותיות השם
והשם עצמו הם אמת״
ובזוהר ז״ל בשעתא דמייתה ישראל יחודא דא
כדקא חזי בההוא שעתא נפלו לבר
לעקב אבינו עה״ נבחין תריש ג׳ ספרין דעלמא ובלא
ליה קרי מלכא קדישא ומבלך ליה בעזבנא ברכאן הא׳
תרתי ואמר זכאה אבא דזרעא דא אולד במלוא וכלהון
איננון בבין דקא מעשרן נאבהון קבי בההוא שעתא
כל קלא שמייא תרתי ואמר בעזבנא ויעקב מתעטר
בהלפיה נקה לתמפועתא דכיון וקיימים הא׳ בקריבא
מקמא עור עלבגוי קרי קב״ה דל ואמר א׳ תירדלן
יעקב עבדי עכ״ל״
ונ״ל לפי התחבר עוד בה קבהים נפלאים וקם אלו
כי פרשה א׳ יאמני פסוקים עלה עם פוחי ה׳
פסוקים שלה עולים קל כי הפרשה פסוקים עבדך
ראשם וסופם ה׳ תשעים כו הם קל כמנין עם ק׳
ההויה השלה קל כזה יוד יוד הא יוד הא
ואו יוד הא ואו הא:

ופרשה שניה יש בה ראשי פסוקים עלה
במשבנים וסופי פסוקים בזה המלך
בה קי״ב מנין ג׳ שמות **אהיה יהוה אדני**

מצות ט״ן

[illegible]

וכבר [illegible]

[illegible]

ואחר [illegible]

בקש [illegible]

[illegible]

חכמה בינה [illegible]

[illegible]

[illegible]

ועתה [illegible]

ברוך [illegible]

בתיקונים [illegible]

עוד [illegible]

ומצאתי [illegible]

כ״ר״ב [illegible]

בית ר״ג״ש״ו בם [illegible]

[illegible]

אהיה [illegible]

ומצוה הבינה [illegible]

[illegible] כת״ר תי״ו רי״ש [illegible]

[illegible] יהוה [illegible]

ובאה [illegible]

מצות

יו׳ רשומים [illegible]

וסוד מצוה [illegible]

ונ״ל [illegible]

ומטעם [illegible] **שדי** [illegible]

[illegible] **אדני** [illegible]

[illegible] **וברמ״ן אמר** [illegible]

בספרא [illegible]

ודע [illegible]

מנצפך [illegible] **ובשי** [illegible]

[illegible] **כו שדי** [illegible]

[illegible] **וברמ״ן** [illegible]

מטטרון [illegible] **שדי** [illegible] **יהוה** [illegible]

ספר הזוהר [illegible]

ונ״ל [illegible]

חבורי כל הפרשה ״ז״ל שפיר הוא. דהא שמא דא לא
אתעטר אלא בקיומין אינון כלהו רשימין בפומא דאמרין
וכד אתכתב כל פרשתא כדין שמא דא אתעטר בעטרוי
ונפיק מלגאו בכל חילוי כדין דחלין מניה ועקין קמיה״
הא גופיה שמא קדישא מתפשט לגולא ועל דא שדי אתחזי
מלבר לקבל שמא דא ״ והו״ה מלגאו שד״י מלבר
לאחזאי מאיר בר נש מכל סטרין מלגאו
ומלבר ״ אר״א כמה חילין קדישין זמינין בההיא ש״
שעתא דאקים בר נש מזוזה לתרעיה כלהו מכרזי ואמרי
זה השער לה׳ צדיקים יבאו בו ״ זכאה חולקהון דישראל כד אשתמודעין
ישראל דאינון בני מלכא קדישא דהא כלהו אתרשימו מניה
ואתרשימו בגופייהו ברשימא קדישא אתרשימו בלבושייהו
בלבושייהו דמצוה ״ אתרשימו בראשייהו בבתי דתפלי
במצחא דמאריהון ״ אתרשימו בידייהו ברצועא דקדושא ״ א״
אתרשימו בתרעייהו במזוזתא דמאריהון ״ אתרשימו לבר
בזהבה ובתלא אתרשימו בבתיהון בכלא דשמיא בכל אינון
בני מלכא זכאה חולקהון עכ״ל ״

וברע״מ ז״ל פקודא דמזוזה הוא דלא ינשי בר נש ד״
דוכרנא דקב״ה לעלמין ודא איהו כגוונא דצצית
כלא וראיתם אותו וזכרתם וב׳ כיון דאתי בר נש לאתי קרבא
אחרא כגוונא למעבד פקודא דמאריה ורזא דמהימנותא
מזוזה רזא דכר ונוקבא כחדא ״ בספרא דשלמה מלכא
סמיך דאתחזי לקבל תרין דרגין אזדווגן חד שידא ודא איהו
עיל ביה גו לחבלא ואיהו קאים לנטרא שמאלא ״ זקיף בר
נש עד כד אתי ליה לרוחא דמסאבא דמאריה ואחסר ליה נלא
יכיל לחבלא ״ ואי תימא אי הכי כד נפיק בר נש מתרעיה
לבר הא הוא שידא קאים לימינא ורזא דמזוזה לשמאליה והיאך
נטיר בר נש אי הוא שוי לשמאליה אלא כלא כמה דעבד
קב״ה כל מלה ומלה אתמשך בתר זינה ״ בבר נש קיימין
תרין דרגין כגוונא דא חד מימינא וחד משמאלא דקודשא
דימינא איקרי יצה״ט והוא דשמאלא איקרי יצה״ר כיון דנפיק
בר נש מתרעיה דפתיה ההוא שידא זקיף עיניה וחמי ליצה״ר
דשמאלא ואשתמודע ההוא סטרא ואתעטר מימינא ״ ז׳
וההוא סטרא קאים שמא דמאריה ולא יכיל לקרבא ליה ״ ז׳
לאבאשא ונפיק בר נש ואשתזיב מניה כד עייל הא שמא
קדישא לימיניה א״ קאים ולא יכיל לקרבא בהדיה ועל דא
אצטריך בר נש דלא יעביד שגושא ולכלכא בתרעא ולא
יעביד מאן עשיין ״ חד דלא יעביד קלנא לגבי שמא ד״
דמאריה ״ וחד דלית ליה רשו לההוא מחבלא לחבלא ״ וכו״ב
יזדהר בר נש מהאי ויזדהר בר נש ולא יתעני מתרעא
דפתחא דמאריה ״ [illegible] אתקין מזוזה לתרעיה
כד עייל ההוא יצה״ר יתנה ליה בגו בתייהו ואתתא זר״
[illegible] בדקים יבאו ב׳ ״ וכד לא קאים לפתחיה דבר
נש מזוזה יצה״ר וההוא שידא מתתקנן בתרין שוו ידייהו
על רישיה בזמנא דעייל פתחי ואמרו ווי ליה לפלניא דנפק

עבד מלכותא דמאריה מההוא זמנא קאים בלא נטירו
לבתר דתיר עליה דאתמא לשיזבן עכ״ל ״
ומה שכתבתי בלשון הזוהר למעלה קודם רע״מ ״
ואמר שמא דא מתעטר בעטרוי קוא עוה״ז
שדי שצריך לכתוב שם שד״י ב״פ ״ תגין ג׳ תגין על
הריש הראשון של השי״ן ושני תגין על הריש
השני וג׳ תגין על הריש הג׳ ״ ושני תגין על הדל״ת ושני
תגין על היוד מלבד קוצה של יוד ״ הרי י״ב תגין כנגד
י״ב צרופים של **והו״ה** הכתוב מבחוצה כנגד שם
שד״י בסתר לבנה הקטיר אמר **אמנם** שצריך
להניח בתשעה תגין ולא יותר וז״ל מור
שד״י הכתוב במזוזה צריך לכתוב אותו מבחוץ כנגד הוי״ה
שהוא בפנים שזה כנגד זה וצריך להניח בט׳ תגין כנגד
השם דיבקן שעולין בנהרין לשם שד״י והכותב למזוזה
וגובין כך ובשלמות שבה לכותבן לשמן ומענים אותה
על המזוזה ביתו זז מעת שההוא הדעת עכ״ל ״ ואו ואו
דבר אלהים חיים כי שם שד״י רומז לשמירה ומקבלת
מהשמעתפתי מעלה ולכן יתבן שם שד״י בתשעה תגין
כזה **שד״י** ג׳ על ראש ראשון ״ וב׳ על ראש שני ״ ו׳
ושלשה על ראש ג׳ ״ ואחת על הדלת ״ זו היא
כוונתו ז״לה ״ והוא תיבר יה״ה במעלה לכך שם שד״י שהוא
מלגה כתוב כנגד והו״ה שהוא יה״ה עכ״ל ״
והטעם שאין כותבין במזוזה אלא גו״ב פרשיות
בלבד יען כי מצות העומדה והקלפתה
קם מתוך סכנב לגדולה וגבורה לכך נותה הקורה כה״
להבדיל אותם לכתוב פ׳ שמע והיה אם שמוע שעניני
תפילתו קס כנגד גבורה וגדולה ובזה אנו שולטן מאחם:
ומצאתי כתוב כי **אדני שדי** בגימטריא
שעש״ה ואין השד
יכול ליפגע במקום שעשה כנודע ״ ועוד כי שם שד״י
שומר את כל הבית שה׳ שמים כמנין בגמרא כי ה״
ממתניס עבדתה ויום כמור אינם דברים שמיה עב״מ ״
ספר הזוהר ז״ל הא כמה אית להו לבני נשא ל״
לאסתמרא אורחי בגין דישתכחון
כמלתא דמאריהון ויזכון לחיי עלמין דהא ההיא קפייא ד״
דאלבא קדישא אית מדורין עלאין ״ ובההוא אתר דקפייא
מזוזה אתקשר לאשתכחא מרכבה מאלה הכין דזמינין ל״
לאתערא בהו בבני נשא בההוא עלמא ״ כגוונא דא עביד
קב״ה לנטורא ויהב להו פקודי אורייתא בגין דישתכחון בר״
וישתכחון בהאי עלמא מרכבה מאלה הכין מרכבה מקטרגי
דאזדמנון בהו בבני נשא בכל יומא ״ ר׳ חייא אמר הא תני
תאנן דבני דיסתמר אחוני לא יעבר על מניין דאורייתא ק״
קדישא דתנאן בגין דהמין שרי חד שידא והוא בין יתבין תמן ד״
דשתמרא אחוני לקבליה דפתחא ואסתכי כל מה דעבדין דבית
ולא לבני ליה לאתנשא דישקה מניין בין יתבי דביתא ״ ר׳ יצחק אמר

ומצאתי כתוב בשם רבינו ז״ל ע׳
שבשעה קודם מתחת בבקר
ונותן ידו במזוזה ונושק יכוין ב׳
כוונות לשמירת שד״י
כמלאכי יוד צדי ריש
סופי תיבות
שד״י יכוין שבשם שד״י הכתוב
על המזוזה יתלה מעבר
הרע ובזה כתוב לב ונאי עב״ל ״

מניין דגלגלן לגו לגו ובר לבר ויומשיכו לון חותם קדישא:
מאן דבעי דליהוי ליה הכי לאזדקקא ולא יעבר על דיוקנא
דשמיה לקבלי ביתא ובכל מה דאתקרבל אתדבקייא תלבשן
מלה ושתין וחמש כתובין יתיר מאלין אית ליה שמושין ד׳
דהוא נטיל עליהו ולבתר נפקין מנה. בר נש כד נפיק מתרעא
דביתיה ״ אזל לאעבר כל אלין בגין קבה לנטרא ליה לנטרא
ואתקין שמיה קדישא לנטרא דליהוי אורייתא ואורייתא בגו
שמא קדישא איהו ומאן דאשתדל באורייתא אשתדל
בשמיה: תא חזי בר נש בפתחא דביתא לנטרא שמא
קדישא דליהו מה דמנהון דבלא ״ דהא בכל דשמא קדישא
אשתכח זינין בישין לא מתעקרבי תמן ולא יכלין לקטרגא
ליה לבר נש כמה דכ׳ לא תאונה אליך רעה וגו׳ ״ מזוזה אקרי
אתר דפתחא דביתא שריא בגוונא דלעילא אתר דפתחא
דלבא דעלמא שריא מזוזה אקרי דהא איהו תקונא דפתחא ר׳
ופתחא דביתא מאהיל מזוזה עלוין מלה נטעין מרחה
דקיין קמיה לא מתעקרבין ״ וקבל דא לפתחא כד בר נש א׳
אתקין מזוזה לפתחא דביתא דליהוי שמא קדישא הניס
בקהוני הכי בר נש אתנטר בנטורי דמאריה ולא קרבין
לפתחא דביתיה זינין בישין ולא מתעקרבי תמן [illegible]
הוה אזלי מלמולתני לרש״ שבעביה ר׳ יצחק א׳ מלה דנהורא
אתי גבר דאתקבל בגורא דאתכלל כל יומא הא נהורא
שמיה שמה ״ תא חזי לחיובא עליה דבר נש לקבלא אנפוי
שכינתא בכל ההוא יומי ושבחי מאן איהו לביה כל עבן ר׳
בתפלת שלחה קדישא דכל בני עלמא בגין לקבלא אנפוי
אר׳ יצחק אחדדנא עמך ואתקבל אנפוי שכינתא ואתגנסי
מתקינון מאן שלטין דאתגנטרי קמיה ״ **פתח** ר׳ אבא
ואמר כתיב ה׳ ישמר צאתך ובואך מעתה
ועד עולם ״ ישמר צאתך יומא ״ לא ובאך מאני דקא מנייה
דהא מאן דעאל לביתיה לא מתעקרי ״ לא הכי בר נש דשוי
שמא קדישא לביתיה במלין דשמא עלאה הכי אתגניר
מעלין ״ כד נפיק הוא דאתדבק לתרעא דביתיה יקבל [illegible]
וחמי שמא קדישא שאין בפתחיה ״ כד נפיק בר נש קורא
אזיל ליה ונטיר ליה כד עייל לביתיה הוא אתגדר קמיה ב׳ יום
אחדהרן בתרא דדיוקנא דמולכא קדישא וכל דא בגין דהוא
שמא קדישא דאתרשים בתרעיה ולאו ה ליה לבר נש דאתנטר
אלא דכ׳ ה׳ ישמר צאתך ובואך מעתה ועד עולם קבה נטיר
ליה כד עייל וכד נפיק דהוין אינון ישבל בהאי עלמא ״ וא׳
ובעלמא דאתי ״ תא חזי רזא דשמא דשדי בגין דשוי וי
ליה לבר נש דלא ידע לאזדהרא מנייה ולא תנים לאתנטרא
בביתיה שמא עלאה קדישא דישתכח עמיה דהא אית ליה
שבעה שמושין בשין מקטרגין כל חד משמשא יומא וכלהו
מתעקרבי עליה כל יומי שתא ומקטרגי ביה לנפלא והבלו
ובלהו מתעקרבי ביה בזמנא ובלילה בזמנא לקטרגא ליה
בנלוא לבעירא ליה במלמנה ״ כד נפיק לקטרגא ליה כד נגד
שניין ידייהו עליה דכתייה ואמרין ליה וי ליה לפלניא דנפק

מצוה זו המזוזה במדרגת המלכות״

בתפלת שחרית יעוד קדוש סי׳ ט״ו

מתעורין דמאריה וי ליה לפלניא בהאי עלמא ובעלמא
דאתי בגין בבתי מאריהון למהוי שריין בהון
למהוי שריין בבתייהון דמאריהון לאזדעזעא כל מטרן
זינין בישין למהוי נטירין בהאי עלמא ובעלמא דאתי וכלא
אוקמוה דישראל עליהו כתיב ושמתי כלם צדיקים לעולם
יירשו ארץ עבד בהאי קרא ״ וכיון דרזין סוד מלה זו ״
והטעם שהזהירו חז״ל לעשותה בימין כי המזוזה
מכוון עם אלה שבמלכות הנקראת מודה
הידיעה ואם נותנין אותה בשמאל אדרבה אמר ח׳
מעבירין מהדין כי באתגבריותא וכ׳ וגרמו עלקבלה
מהשמאל לכך נותנין אותה בימין כדי למתק הדין ברחמים
עכ״ל והשי׳ יראנו נפלאות מתורתו אמן ״

ועתה אבאר אלו השעה למצוה זו משמעות פסוק״
ספירת הבינה והוא זה **בזאת** ״ והטעם
בזה כל מתני שקבלה מהגבורה בשמשו
המשמשים על הספירות כלם כי כלם מתנו הם יונקים
ועמהם משמשים ומתנהים בזה של שבת ומתנהם
המתגברת על חיות הקדש ״ וידוע כי יש חיה עליונה
וחיה תחתונה ״ חיה עליונה היא **חכמה** עליונה ״ חיה
התחתונה היא חכמה תתאה ״ והסוד מתגברת עליהם
כי הוא רוכב עליהם מלמעלה **ונ״ל** כי עליו מתחת
הפסוק שאמר בחיוב כי כל דבריו
ומתפלשים על דרך האמת כמו והמחכמה מתוין המאמר
וכ׳ ובינתם בו ״ והפסוק הוא זה שבה לא נמון ונגבה
והוד והדר לבשת ״ והטעם שיתפרש הפסוק אלהים
הקדמה אי׳ קשה כי להבין מלה עד ״ וכבר כתבתי אמ׳
אותה בבת ושבה ימלכנו כי ה׳ וכ׳ שתי אותן לבעדן
במקום אחד ״ והיא זו **רע** אחר כי שם **אהוה**
קיומו מהשם **אהיה** שמים ״ **ואהיה** אחר
הוא שוה ושם **אדהי**
אף שבמקום היוד באה הואו ״ ושם אהיה
הוא כנגד שם הוי׳ה אף שמשמשת שבמקום אף הוא יוד
ובמקום יוד הוא ואו ״ והעניין הוא כי שם אהיה מורה
על העולם הקדש כל התפלות ולא נתגשמו ״ והשם לפי
זה שמלת כתוב הוא יורה עולם המהוד לפי שהוא העולם
נעשי והעולם מעוה כי אתר שנתגלה אחר והעולם ״ אחר כל
היוד אינו מעוה עבין זה אף אדרבה מורה על יוד הראש
להתגלות מי שאחר אותיות ״ ועד **יוד** מעולה מורה גלוי
שהוא **ו״ד** כן הדרך כן הדרכתי ההתגשמות אבל
מעלי ״ אף מורה **פלא** והעולם ״ והנה אחר
שנתגלו שרים נאמן ואיך התולדה ה׳ ל׳
והתולדה ההתגשמות מה שהיה אהיה נעשה **אהוה**
שהוא הלבן ההתגשמות דהיינו יוד נעשה
ואו אחר אף שהוא סוף לא נתגלה עדיין ישעבה כי שם

אהוה הוא אהיה בשלמו אין היוד קשורה על ההעלם
בשורש נשרשת למעלה להורד השפע שמעיק וזו״
וידוע כי ג׳ שרשות הם בסוד האצילות מראש. ונגד
סוף **אהיה** בסוד **יהוה** בכתר״
אדני במלכות ... המשמשות
הלב שלה בחק טוב״ כי שם אהיה הוא
אהוה בסוד״ ושם אהוה עולה טוב״ ושם יהוד עולה
בחק טוב״ ושם אדני במלכות באין קשורה על מעלוני ה׳
השפע שבה עולה בחק טוב״ ומעלתו ג׳ שמות יוד הס
וגם המשוך עולה גם כמון תיבה לל קשר גם שהו׳
רמוז״ לכן כל כתוב כי מעלה מגיע מלמעלה וקיימת״ מן
מלשון ולהשפיע עוד״ וכל השפע לשרשי העולם גם מן
מבחינת הכתר העליונה הנקראת כמון היסוד וגבורה ב׳
ונמשכה מן סוף בה שהוא כמה על כל נבחים וזהו ג׳
כמון ונגלה כל הבחינה העליונה שבכתר הנקרא כמון
הנגלות מעלה״ ובזה הוד והדר הלבש כל מדות ה׳
המלכה מתקשטת בג׳ גוונים עם כחה הוד יסוד וזהו
הוד והדר כי הוד הוא מדת הוד מראש״ והדר הוא
הנצח בהדע״ והיסוד רמוז בו על והדר כי הוא כמו
שאית כמש׳ בזוהר שמודים בם הוהר עג׳ ומעלה הלבש
הם לבבה כמות רל׳ אותה הנקבה שהיא מדת המלכה
הלבש ומתקשטת בג׳ גוונים הרמוזים בהוד והדר כמש׳
זה מה שנלענ״ד בזה הפסוק״ עוד בזמן היות הכתר
נקרא בשם כמון שהוא בשמע מתגלה על הספי׳ כלם
ועוד נ״ל כי מעלה כמון בחילוף את״ בש״ ג׳ מתחלפת
בר״ **א׳** מתחלפת בת״: ו׳ מתחלפת
בפ״ ה׳ מתחלפת בצ״ הסוד
מהם מכון **כתר** נשארו קטן מכון עם ה׳
אדני שמלכה עם ד׳ אותיותיו העולה קטן״ וכו׳
זה להורו לשחוש השפע מהכתר על הספי׳ כלם עד מדת
המלכה האחרונה שבכלם בסוד אני ראשון ואני אחרון
כי אותיות אני הם אותיות אין ושניהם בגו׳ השמים ב׳
כתרה כמון להורו שהכתר הנקרא כמון מקיף הספי׳ כלם
וכלם בתוכו כנגד בכלם והוא עליון על כלם ומשפיע
להם וכלם יונקים ממנו ומשפיעים הם חיים ומשפיעים
לעולמות כלם כי הוא האצלם כלם ולזה בא הראש ג׳
והסוף מעודים בתיבת כמון להורו למש׳ ״ ועוד כמון
עולה עו׳ כמו יה׳ וידוע כי שם יה׳ רומז לחכמה
ובינה כי יוד היא חכמה והה״א היא בינה ״ ושניהם
כלולים בכתר שהוא קוצו של יוד״ זה מה שנלענ״ד בזה:
ויתבאר עוד במלות מאמרי אחר:
ומה שבחה מעלה זו הכתוב בתורת ה״ש של אחשורוש
נכון הוא: כי מאחר שכתבתי כי מעלה זו המעיד
מדת המלכה: ומות ה״ש בג׳ אות בה כמו שכתבו ה׳
המקובלים ז״ל והטעם כי היא עניה ולה מלשון ה״ש

ומשער אל הבן לי והדוב לזה הי׳ בזוהר בקלע מקומו׳
והנה יש אותן גבול בין דלת לה״ש עם היות שרמז ה׳
השתי אותיות במלכות רמוז אל הדלת והשני כי ה׳
הדלת יש בה קו והשען הזה רמוז אל היסוד ״ אבל ה״ש
אין בה שען כלל להורו גם על העניות יותר שאין היסוד
אינו שופע אין היא לבדה ובה שני ווין האחד מסוף
אל היותן הוא בחסד ״ והגב השמאלי הוא גבורה ועליו
שוקל בסוף הגב השמאל להורו שממנו היסוד ויונק
מגוי הגבורה בסוד יסוד שהוא קו הי׳ יסוד כליל
לשמאל ומשם הסתלקו אל הגבורה שאין הגלגול
לה מן הדלת עכ״ל ״ ממנו זאת מעלה זו שערמה בתוך
ה״ש דבר דבר על אופנו ״ זה מה שנלענ״ד ״ בגלגו

מצות

יז׳ הקהל הי׳ להקהיל את העם לשמוע
הקורא במוצאי שביעית שנא׳
בפ׳ וילך הקהל את העם

הזאת נגד כל ישראל באזניהם ״ **וסוד** מעלה זו
דע שיש השביעיות בחיים מדבר חמשים
שנה בינה והם ז׳ ימים ז׳ חדשים ז׳ שנים ז׳ שמטות
ז׳ שבעות שכלם מן מעבר השער העליון ש׳
שמוקבים משם הכל ונקרא שער החמשים וזה
יום שבעות שהוא יום החמשים ובו נתנה התורה
להיות משוכה בינה לחכמה ומזה השער שהוא
שער החמשים יונקים כל השביעיות לפי כשאת
עולים ממדרגה למדרגה בבלחי הת״ג וביום ה׳
האחרון הנקרא למדרגה העליונה על כן צותה התורה
במוצאי שביעית להשמיע דבר תורה כדי להוסיף
אהבה בהקב״ה ולעלות למדרגה שלמעלה ממנו
עד שער החמשים שממנו נתנה התורה ביום ה׳
החמשים שהוא שבעות והוא השער שלא השיג מ״ע
מרע״ה ונשלם ממנו כמש״ ותחסרהו מעט מאלהים ז׳
והרמז בתורה כון ויקהל משה את משפטן גבולה להורו
על שער החמשים שהוא שער הגבול הנעלם ״
וראיתי להעמיד כאן על סוד אחד והוא
ביאור מאמר רז״ל שאמרו על מרע״ה
שנשלם ממנו שער החמשים והביאו ראיה לדבריהם
פסוק ותחסרהו מעט מאלהים ״ דע כי אלהים עולה פ״ו
ומשבע שאמר על הקב״ה למשה ואחה פ״ה עמוד עמוד
שהיה אחד למנין אלהים הוא לשער הנ׳ ועתה יבאר
הפסוק על נכון ותחסרהו מעט מאלהים ״
ואם תשכיל בסוד מעלת הקהל תמצא כי כנוס ש״ה
שבחה מעלה הקשורה להורו על אחד מה כו
מעלת הקהל שהוא אחר עבור השבוע נגמר בהתלה׳

מצות יז

השמינית תרמוז על אלה לעשות שמתקים במעשה ה
בראשית אחר הזכירו ענין השבת וכן מצאנו במזמור
שיר ליום השבת שהזכיר אחריו צדיק כתמר יפרח"
וסוד הקהל כי כל המצוים שם יהיו נקהלים
ונקראים לפני המלך י"ש ולכך היתה מלכות ה
מלך שהמלך היה קורא בתורה וכן אחז"ל כרתי המלך
היה הקב"ה מלבש בתורה ובנה שלמה והמלך בבנין"
ועוד היתה היתה לקורות כי היא קיום העולם וכיון
הקהל במקום אשר יבחר כי תחלת הבריאה משם
שנאמר מציון מכלל יופי מציון שנתכלל העולם"
ואולי הוא רמז למה שאז"ל שהם אמי שני הוי עולם
וחד חרב ה"ל כי באלף השביעי לא יהיו ב'
נזונין מעבדים ונותנים את מזון השביעי ושלכן בזה
בשנה היתה קריאת התורה כלומר מי שעסק בשבע
ימות שכרו באלף השביעי שהוא יום שכלו שבת ו'
ומנוחה לחיי העולמים עכ"ל"

ומ"ש נ"ל עד לפי המחבר בסוד מצוה זו הוא
כי ז' שנים של השמטה הם ב'
כנגד ז' ספירות מחסד ולמטה עד המלכות וזה ה'
הכתוב שאמר שש שנים תזרע שדך ושש שנים
תזמור כרמך ואספת וכו' ובשנה הז' שבת שבתון ו'
יהיה לארץ שבת לה' שדך לא וכו' ומי שיש שנים ידוע
הוא כי הספי' כלם נקראים שנים ולא למעלה הב' כב'
ספי' עליונות קראם הכתוב שנים קדמוניות וכן הששה
ספי' גב' נקראים שנים כמ"ש י"ל מלך בקב"ב שנים
חייכו כי כן כתוב בהם **הזוהר** י"ל מלך דעבדת לי
בקב"ב שנים יהון חייכו כמו חיין וכל מאלין
להתקשר באינון שנים קדמוניות חיין לאתקשרו ביה
עכ"ל" הה לך בבי' שהספי' נקראים שנים" וזהו שש ש'
שנים תזרע שדך הם להשפיע השפע השפע למלכות
הנקראת שדה כידוע כי היא נקראת שדה תפוחים ב'
כמבואר בזוהר פ' ויחי" מעשה ספי' עליה" וכן היא
נקראת כרם" אותם הכרם שביעיתם הוא כי כשנקראת
שדה הוא רמז על תיקונה בביאתה מתוקנת להתייחד
עם המלך" וכשנקראת כרם הוא רמז לשמור הזקנים ז"ל
לבד"ה שורות שורות ככרם" ובשנה הז' שהיא המלכות
שבת שבתון יהיה לארץ ושבת קראה בשם ארץ מלשון רצון
מאחר שהיא שבת שבתון ומי שבת" ש"ב כת פי' שהכ"ד
שהיא המלכות מתייחדת עם העדן שהוא רמז לב' אבו"ד
ואמר שבתון רמז למלכות הנקראת שבת שמתייחדת עם
הוא שהוא היסוד" ומתייחדו ועד שמכסם עם הבינה ה'
המלוח כגון של שבתון שהיא רמז למחשבים שנקראת
ומאחר שנקראת ארץ כמ"ש" שדך לא וכו' וכרמך לא וכו'
ר"ל כבר יבא מלבד אותם השמות והבחינות הנקראות

בהם שלה וכ"ם ועכשו היא נקראת ארץ" עלה
בהיין כי ז' שני השמטה הם רמז לשש ספירות וכה
וכו' לענין הסוף בראש ולקשרה בחסד שהיא מעלה
ראשונה של שמונה" בודה לגן הערך כמ"ש ש'
שביעית בהתחלת שנה שמינית צריך המלך הרמז ב'
המלכות לאחוז ס"ת בידו לפני כל קהל ישראל ולקרות
לפניהם ספר משנה תורה שהוא כנגד הוא כנגד מלכות
כמו שמפורש בפ' י"ב בפ' יתרו וכו' כי ספר משנה
תורה הוא כנגד המלכות שהיא ה' שניה שבשם ונמצא
הסוף שהוא מלכות שביעית הרמז במלכות ונעוץ
בראש שהיא שנה שמינית הרמז בחסד" וקריאת ס"ת
לפני ישראל הוא כמו לגרום בעסק התורה והתפלה ומעשים
כי לעבוד שדה וכרם כבראשונה כי כבר השמטה ש'
שמטה ומסבה היא לחזור ולקבל" וזהו שצריכה התורה
בלשונה ואמרה יקרא את התורה הזאת נגד כל ישראל
באזניהם ולא אמרה לפניהם אלא באזניהם רמז על סוד
זה שמסובב שיהיה נאמר להם כמעלתי כי הסוד אינו
נאמר את מהפך לאוזן כבריש ואזן באזניהם וכן הוא
ומ"ת שכוונת המלך בידו הוא רמז לצדיק כי הוא
שמסבב והיה שכבעתי הם צדיק ואליו ונשוא
המלך ס"ת בידו הוא רמז לחיבור צדיק ואלי יחד" ועוד
נ"ל כי כמה שמסובבין נכון מעשה לא כמו סותר
וז"ל כמעלתי ית' הראשון של חג בשמינית כמעלתי
שביעית שעשו לו בימה של עץ בעזרה והוא יושב
עליה שנאמר מקץ ז' שנים וכו' חזן הכנסת נוטל ס"ת ונותן
ונותנו לראש הכנסת וראש הכנסת נותנו לסגן
והסגן נותנו לכהן גדול וכהן גדול נותנו למלך והמלך
עומד ומקבל וקורא יושב עכ"ל" **ובאורה** נפי'
כוונתו כמעלתי יט' הראשון של

חג וכו' ידוע הוא כי ח' ימי הסוכה הם מלמעלה למטה
ומתחילין מלבינה עד יום ח' שהוא שמיני חג עצרת ה
הרמז במלכות כידוע" אחרת שנת השמטה כי ב'
כמעלתי יט' הח' בתחלת יום שני שהוא רמז בחסד" ו'
וא' כמעלתי שביעית לרמוז על נעיצת הסוף בראשו גב'
כמ"ש ונכון הוא למבין" ועשו לו בימה של עץ ב'
בעזרה וכו' וחזן הכנסת וכו'" ידע כי אמרו חכמי ה'
האמת ז"ל כי ירושלם וחומותיה ובית המקדש והיכל
והעזרות והלשכות כלם הם רמז למדות המלכות ויש
בה בחינות הרבה של בחינה ורמוז לענין אחר ש"מ
מירושלם של מטה" ומעלת עזרה השוה היא רמז ל'
לבחינה התחתונה שבה שהיא כנגד הקרקע" ומבינה
עוד שעליה הוא נ"ב לבחינה שלמעלה קצת ממטה ולזה
כתב אותה לגן כי אותה זכרה ושבה בחינה זו כנגד ב'
בחינות שעליה את היא קרובה לבחינה התחתונה" והמל'
אותיות בימה הוא כבם הקן והאותיות שהם י"ה כב'

וידוע כי היא המקבלת המזון מעשיקים לכך נקראת
בת מ״ו זהב ״ והטעם שאמר של עין לרמוז להב״ה ה׳
השוכן בכנסת ישראל שהיא שוכן בבחינה זו ומרמז אל
בגבולה משמיות הנקראת [illegible] אלקי מרע״ה במדה אחרת
הספירות הפנימיות כלם ״ וידוע כי ה״ה בת שלו עין חיים
היא למחזיקים בה ״ ונעד עם יהו״ה עבדתה השוכן ב׳
בינה זו עולה פ׳ משנעבר כזה ׳ פעמים ה׳ ״ והטעמה
פעמים ה״ה ה׳ ״ ו׳ פעמים ה׳ ״ ה׳ פעמים ו׳ הם פ״ה
עין וזהו ה״ל עין ״ שמלכות בינה של עין היא בחי׳
עליונה קבלת מהעוה׳ ״ והמלך הוא בחינתה העליונה
שהיא נקראת בשם זה אלא בבשגה שמשתמשת ״ ל׳
והשתמשים במלך המחלק המזון לכל חייליו שבצורתה עלה
ראוי לו לקרא בשם מלך ״ אמנם חזן הוא בחינה ה׳
התחתונה מהמלך כי חזן הוא המשמש בית הכנסת
וכן המלכות היא משמשת לכל הספי׳ ״ והמעלה היתרה חזן
שהיא מעמן עם אדם כמבואר ברע״מ ״ וכשמתקראת
חזן רומזת להתחבר עם בעלה שהוא הוא״ן ״

ובזה נתבאר המשנה הזאת כי החזן נוטל ס״ת
שהוא המ״ך הנקרא תורה שבכתב (נותנו)
לה׳ שהוא ראש הכנסת שהיא המלכות הנקר׳ כנס״י
ישראל ״ וראש הכנסת נותנו) לסגן שהוא הכהנה כנודע
כי החסד הוא סגן גדול והכהנה שהוא שני היושב ממנה
הוא סגן לה ״ והטעם שהכהנה נותנו) לגבורה כי ידוע הוא
מדבר הרמז עה כי הת״ת מושב על הכהנה כי מלך
לימין משה זרוע תפארתו ״ ובד״ך מושב על ההוד שהו׳
שגל הגבורה כמש״ז ול יצחק קץ חי׳ וזהו חי העולמים
והסגן ״ ובזה יבא על נכון ראש הכנסת נותנו) לסגן ״ ו׳
והסגן נותנו) לכהן גדול שהוא החסד ״ ואח״כ החסד ב׳
נותנו) למלך שהוא רמז למלכות בבחינתה העליונה וכל
זה נעשה הסוף בתחלה ולזה כ״ב שהוא החסד נותנו)
למלך שהוא המלכות והכן כל זה כי נכון הוא ״ זהו מה
שנראה לענות דעתי בבאור משנה זו והש׳ ירחמן ב׳
נפלאות מתורתו אמן ״ בילנו ״

ועתה לבאר חלק השלם למשנה זו מתשמשות בכנוי
ספי׳ הכתר והוא כנוי **גבוה** והטעם
בפלגי כי הכתר נקרא גבוה לפי שהוא
גבוה על כל הספי׳ ומשפיע להם משפעו וב הם ה׳
חיים וקיימים ומשפעו ונובע נשפע זוג התחתון ״ ו׳
וכל כי בזה נבין סוד הפסוק שאמר את כל גבוה
יראה הוא מלך על כל בני שחץ ״ ובאורו את
כל ר״ל למדת המלכות הנקר׳ את כמש״ה את מדבר
אי וכן ליסוד הנקרא כל ״ גבוה יראה ר״ל הכתר ט׳
שהוא גבה על כלם יראה אותם ר״ל ישפיע להם שפעו
על החסד והטעם כי רא״ה לעולם היא בחסד ובבינה

כי רא״ה מלשון אור וכן תרגם ירא״ה בתמצן היר
לחות בחק ישלח בה משנן לוים וחקו כמובן אור בן ״
וכן שאר **בתיקונים** [illegible] כי בחי׳
היא עשר [illegible] אור׳ והוא בחסד ובמה
שהוסיף ה׳ בפסוק רא״ה רמז לחכמה שהיא [illegible]
רא״ה בחסד וחכמה ״ ומצא במקום אחר שקרא״ה
הוא מעשה מעל הבינה כמש״ה הלב מוחא [illegible]
שבבינה יש ב׳ כח הרא״ה ועוד שקרא בחכמה
וחסד מפני בבינה ע׳ החכמה ״ [illegible]
קרא״ה [illegible] בחסד בחכמה כי מעלה יראה היא אורה
[illegible] כל גבוה יראה ״ [illegible]
עוים לבדר כי למה השפיע [illegible] ואחרים בושתים אין
כי הוא מלך על כל בני שחץ כי ידוע כי הכתר נקרא
הוא מתחבר התחתונות [illegible] הוא מלך על כל בני שחץ
שהם שאר הספי׳ שהם [illegible] ומתגאים זה על זה
במעשיהם ומתלבשים בגאוה [illegible] הכתר נקרא
גאון כמבואר ״ ומאחר שהוא מלך על כל בני שחץ לזה
את כל שהם שפלים ״ גבה שהוא הכתר יראה אותם
כמש״ה [illegible] והטעם [illegible]
[illegible] כי מהכתר עד המלכות [illegible] וכן ה׳
[illegible]
לכתר במעלתו השלם [illegible]
הוא [illegible] בני שחרים [illegible]

אמנם אין סוף במשנתו נקרא גבוה [illegible] הוא
גבוה על כל גבוהים והטעם לזה שנקרא
גבוה מפני שהוא כלל הגבוהות כלם כמש״ה [illegible]
[illegible] שהוא אהי״ם והטעם כי אלהים הוא [illegible]
[illegible] אלא הכתר לבד [illegible]
אלהים [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ומצוה זו נוהגת [illegible] המלכות [illegible]

וקורא אשר לא ישא פנים ולא יקח שוחד ״ המסור
הזה מדבר בא״ס ב״ה ומש״ה הוא אלהי האלהים ואדוני האדונים
שהוא בעל הכח והממשלה והאדנות ״ ולזה אמר אשר לא
ישא פנים וכו׳ כי ידוע הוא כי כל ספירה מיוחדת ואחוזה
הספירה העליונה כל א׳ נושאת פני א׳ שלמעלה כי לקבל ממנה
ולהשפיע מקבלת השפע ממה שלמעלה ומשפיע למה שלמטה ״ אך
שאין משפיע עליו ולזה הוא כמו שוחד וכל זה
הוא בסוד הכתר ״ אמנם בא״ס ב״ה לא ישא פנים
כי אין למעלה ממנו כי הוא נעלה על כל נעלה ועל כל
וכו׳ לא יקח שוחד כי הוא מקור השפע והברכה ״
ולזה הענין שהכתר נקרא גבוה שהוא גבה מהספירות
ועיקר האצילות הוא בא״ס ב״ה ״ זה מה שנ״ל ״

ומה שאמר מלבד זו השוחד בא״ס על הוראתך
כבר כתבתי למעלה כי מלה זו על הקהל
העדה במדבר ״ ומלבד היא העדה בא״ס אחרונה שבשם
והיא שנשארה עקרות בגופם ועל כן שנא׳ וירא
ישראל את היד הגדולה וכו׳ מקום אשר הוראתך ״ וידוע
היא המדברת עם ישראל בהר סיני מתוך האש ״ ובן הוא
זה מה שנ״ל ״ והאל יראנו נפלאות מתורתו אמן

מצות

יח וברך פי׳ לברך את השם אחר האכילה
שנא׳ בפ׳ עקב ואכלת ושבעת
וברכת את יי׳ אלהיך ״

וסוד מצוה זו הוא אריך אחד ״ ואחר אמרי
הענין בתחלה זה שנים אזכיר
במחשבתי ונשמע דברי חכמים ומדרשם

דע כי כמו שהמזון לבני אדם הוא סבת קיומם
כן המלאכים והנשמות מזונם וקיומם הוא
מן השכינה שנא׳ ואתה מחיה את כלם והאכילה לבני
אדם דומה קצת לאכילת העליונים ועל כן צריכים
נקיות וטהרה וקדושה וכו׳ שמא לא זכו ממש ״ ואמנם
השפע הנאצל מאין סוף ב״ה על השכינה שהיא אחרונה
שבכלן מגיע לכלם עשר ספירות ״ דוק ותמצא כי
בתפלה על מטה המלאכים שהיא עטרה בגבורה מקומו
ממו לכן נאמר ושנא׳ קנה ״ כבד ״ מרה ״ הלא ״ מסס
שהוא כלות ״ לב ״ לשון ״ ומאחר שהאכילה על מטה
דומה לאכילה של מעלה כמו״ש בא״ס כשהבל
לאכל יהיה בגוף נקי קדוש וטהור כמו שיהיה שולחנו
דומה לשלחן עליון כמו שאמרו כל זה לקיים במזבח כאשר

וקודם שאכנס בבאור מצוה זו שהוא סוד הברכה
אבאר קודם הקטן מאמר האוכל מה שאין
שאמרו רבותינו ז״ל גם בזוהר ובדברי המדרש ״

והוא כי צריך לבאר שהמזון נשפע מצד הימין ג׳ מדרגות
בד״ק ״ והמזון מושפע לבד״ק מזון מצד ימין וכן פי׳
בזוהר בענין על הארץ ועל המזון ז״ל על הארץ אורייתא
ארץ החיים ועל המזון דא איהו חסד הא כללו דא בדא
בדבקותא חדא עכ״ל ״ וגם בענין מה האוכל יתן מאכל
עי׳ שמעה״ק שנקרא אוכל יתן מאכל ג׳ מדרגה התחתונה
שהיא השכינה ז״ל תחת ואחר מה האוכל יתן מאכל
ומשם יתן מזונה אחר קרא אסמכתא איהו לא בה
מה האוכל דא צדיק דכ׳ צדיק אוכל לשובע נפשו צדיק
אוכל ודאי ונטיל כלא אחרני לשובע נפשו למיהב שם
שובעא להאי דאיקרי נפשו דאיקרי דוד יצא מאכל
דאלמלא ההוא צדיק לא ישבק מזונא לעלמין לא יכול
עלמא לאתקיימא ביה עכ״ל ״ ועוד מאכל שמה״ק
כמנין ב׳ שמות מתייחדים בצדיק וכן המזון נשפע
מסוד הייחוד כדפי׳ בזוהר על פסוק ולחם לבב אנוש
יסעד שהוא ולחם הוא כמנין ו״ה ״ ומצאתי זה

הענין **בזוהר** פ׳ ויחי וז״ל כתיב ויין ישמח לבב
אנוש להצהיל פנים משמן ולחם לבב אנוש

דאיקרי שמן ״ תא חזי שירותא דאורייתא חדוה הוא וסופה
דכלא חדו מנייה נפקא וסופיה הכא הכא בגין דסופא הלא
אתר כנישו דכלא הכא הוא וביה אתיין שמחה ועל דא
שירותא חדוה וסופא דכלא בג׳ להצהיל פנים משמן ״ מ״מ
מאתר דכל חדוה מניה נפקא ״ ולחם לבב אנוש יסעד
מאן לחם ״ לא לחם שלמא פרגני ״ ואי תימא דהכא תליא
סעידו דעלמא בלחודוי לאו הכי דהא לילא בלא יומא
לא אתעבר ולא בעי לאתפרשא לגן ״ ומאן דאפריש לון
אתפרש מחיין והיינו דכ׳ למען הודעך כי לא על הלחם
בגין דלא בעי לאתפרשא וכ׳ ואי תימא דוד הכי קאמר ולחם
לבב אנוש יסעד הואיל ולא תלייא ביה בלחודוי אמא
דעלמא לא דייקא ליחג ולחם כמו ו״ה ועל כלא
אשתכח כחדא עכ״ל ״ הרי בארתי מכאן כי המזון
שנשפע מסוד הייחוד ״ **ועוד** שם פי׳ שם שה ״ ב׳
בצדיק פי׳ שנקרא שה מזוני שנותן ה מזון
מזון לעולמים **וז״ל** תנינא שה דאתי לעלמא
ה׳ דהא ה׳ מפיק ״ והוא ומפיק לא אתי לעלמא
את מן צדיק דאיהו יסוד עולם דאתי לעולם די עכ״ל
אם כן צריך לכוין שכשבורך צה״ק העליון אוכל והיה
שובעו לנפשו העליונה שהוא דוד כך הוא עיקר השפע
מלבד מצד הימין ומשדה צדיק להם קיום לנפשו ״ ה׳
התחתונה שהיא חלק מהשכינה והוא עד שפי׳ בזוהר
אשר לא נשא לשוא נפשו ושני סתיב ״

והנה הנפש משוקקת בלב כמו׳ בהיקוים נמצאת
הנמשכת בבחינתה זו השוקקת בלב שהוא
חם ולכן צריך להשביע לה המזון מצד הימין ולהשקיט
דעת שקלה ביום התענית שאין מזון הקדש מתוך

מצות יח

חלב וע׳ חוס הלב״ **ועוד** יכוין בזה שהי׳ **ברמ״ח**
כי בזה והוד עקרים עוחנות מגלה ה׳
קימין: ונקראים שני נוין מן ווישע מגלה השמאל וז״ל נצח
והוד הרין פלגי גופי אינון כמולא דיהיו תאומין ובג״כ א׳
שתקים תרוויהו כחדא וז׳ אינון מן וושע מפטרא דשמאלא
ואינון הדין עוחנות דפטרא דימינא עכ״ל״ ולהכשר ש׳
שיקראו שני נוין מן וושע מפני שעני שרות יש לו לנושע
החילן אדום והפשוטי לבן וקנה יכוין כמו שלמעלה קודם
שיבא השפע אל בהן ונבה יכון שי׳ העוחנות ועי׳ קוושע
בנקות יצאת עי׳ העוחנות ובלוע הי׳ קוושע להם קיום ל׳
לנפשו כדפי׳״ ולהכשר שיקראו עוחנות מגלה הלב שבכלין
שקם בינתין והעוחנות בבלל הלב כי לב שיניים בפה ית׳
ובבלוע העוחנות ובהם יתכשר התמולה מהרך אוכל:
ועוד סך לכוין שבגוס שהענף נבנה מגלה יסודות ד׳
והמאכל נותן כח לד׳ יסודות הגשמיים כך
יכוין שהשפע שיסודה ד׳ אותיות **יהו״ה** סוד מאכל
רוחות בתי הרוח כדפי׳ בזוהר נפייקין ג׳
שהשה מהמאכל הקוא ולכך בברכת המזון ד׳ ברכות ד׳
כנגד ד׳ היכין שלכון״ **עוד** ראוי לכוין במכילה ה׳
שכל דבר שהוא אוכל יש ניצוצות קדושה
ומען והכן מעשה ב׳ מגלה חטאו אדם הר׳ ועי׳ הטאתיה ה׳
נבר ונפשו נקיית מהתניצות שב וושעה דם״ ומען ו׳
והכן שב נשעה מותר לנפשו לאוכלם ובון שהוא
מסהיק בלתי שנברר הטוב שהיה ונשאר הפסולת להשליך
אותו לחוץ״ **ועוד** כמשר יקח מהשולחן איזה דבר
בידו קימין נבך יכוין שמעלה אותו מעולמות
דנוקבא לעולם דדכורא״ ובשמאלו השמאלים יכוין לקוד
קן הלב והאכילות מהן שהשמאלים נמשכים מהחסד״
ובזה יכוין מה שכתב המקובל האלהי כמוהר״ר משה
קורדוורו זלה״ה כדפי׳ מים קרים על נפש עיפה ה׳
ושמועה טובה מארץ מרחק״ ופי׳ מים קרים הוא סוד
השפע מגלה החסד וקרים קרים בסוד שאין בהם חמימות
הדין כלל כי החסד יסוד המים קר ולח״ על נפש עיפה ה׳
היא המלכות בסוד נקודה הדין שהיא כנגד הלב באדם
שעם מעכן החמימות״ ולכן צריכה אל המים והמים
מכבים אותה ומשקיקים הנה״ אמנם להיות שמושכת
שהיא המלכות בסוד שמשע להיות טובה ומאירה אז אמר
וכן לא מכח חכמה ובינה וזהו מארץ מרחק בסוד יחוד
בינה שהיא נקראת ארץ עם החכמה שהיא נקראת מ׳
מרחק שבו׳ זלה״ה״ ומים שונים ב׳ ועם הקבלה ב׳ לן
טמין **יאהדונהי** שמכת שקם ייחוד ב׳ שמות ה׳
מגלה החסד״ **ועוד** יכוין ב׳
בת הכצע שמות שקם **עב סג מה בן:**
שים כהם המשעה יוה״ן
המכן מים״ כזה **יוד הי ויו הי** קה עב ויש בו

ד׳ יוה״ן **יוד הי ואו הי** קה שם סג ויש בו ג׳
יוה״ן קה ז׳״ **יוד הא ואו הא**
קה שם מה יש ב׳ יוד״א קה א׳״
יוד הה וו הה קה שם בן ויש ב׳ יוד״א קה ט׳
ונע׳ יוה״ן קס הנעשים כמנין מים:
ויש עוד בזה סוד כי כל המים בגים אל החסד
וסוד ההלכה כ״ל בזוהר שקם הערבים
והערבים קם בכמה כל״ל ערבים שמהם מתמעט ל׳
לו שני כנפים לו״ ועירוני בתיקונים שהוא סוד שם
מב שיש שני אותיות לכל שם ושם והערבים
שמהם נקר אמן הלב שהוא השכינה שהוא
קן והרמשה בתפלתו עי׳ שכתבנו נמצא שהוא כ׳
כמעשה לפני הקב״ה ולא יבא להיות בשולחנו בלוע שהי׳
שמור לפני המלך העליון ולא יבא להקל ראשו וימשוך
עליו עבות וגלות שהיה הוא מבקש בחי׳ כמדבר לבבו
עם אביו וראוי להשגיח שהיה שמעלה מזה״ **גם** ראוי
להשגיח בענין האכילה בשעה מיוחדת דקיי״ל
שעה שעיר זמן סעודות הח׳ כדפי׳ רז״ל״ והטעם לזה
כי מדת היום הוא הח׳ נחלק חציו לחסד וחציו לגבורה
וחלק החסד הם שש שעות הראשונות ולכן יהא הקורא
בקן המאכלים אוחזין בסוף החסד קודם שיתחיל כח
הגבורה שהוא מה שכין זה לזה ובששית הקודמות ה׳
יכוין להם תמיד לנשמתו כדפי׳ רז״ל לגבל צדיק אוכל
לשובע נפשו אחר שנפשו שבגוף מהנה״ **ובענין**
ברכת המזון ראוי שיברך בכוונה ולא יברך
בקלות ראש וימשך אל הב סוד ישראל בני ברכני כי שם
היות שהוא יה׳ שהוא אינו צריך לנו והכל צריכין לו אמנם
ראוי לנו לברכו בחשק ולהקבה מלה במלה בבחירה ד׳
כמאחז״ל דכבלנו כך תענו והכן״
והברכה היא אצילות הנשפעת מהשכה
מאותיות המחשבה שהיא מקור ה׳
החיים כמו שנא׳ במקהלות ברכו אלקים ה׳ ממקור
ישראל לכך תקנו ד׳ ברכות כנגד עשר ספירות בכל
אחת מהן עשרה״ **ודע** כי קודם ברכת מזון ש׳
שיאמר הבלא ונברך דקיימו הזמנה ונעשה זה
מבוארתן בס׳ **הזוהר** וז״ל מהם ואמר אברכה את י״ז
בכל עת וגו׳ וכי מה חמא דוד למימר אברכה
את י״ז אלא חמא דוד דבעי הזמנה ואמר אברכה אמרני
את כל היכלא דבר נש יתיב על תכוונא שכינתא קיימא תמן
וסטרא אחרא קיימא תמן״ כד אזמין בר נש לברכא ל׳
נבדק לקב״ה סטרא אחרא אתכפייא וסטרא אחרא לא
אתיהיב בכללא ואי לא זמין בר נש לברכא לקב״ה סטרא אחרא
חדאי ומתכשכשא למהוי ליה חולקא בההיא ברכה: ואי הימנא
בגופי ברכתן אתמאי לה״ גם הכוס מלא יקח ומברכין עליה
איהו הזמנה״ ותא דהכי הוא מברך על הכוס מה איהו

הזמנה ומברכין עליה ולא יהבו חולקא לסטרא אחרא
וקודם דא דהוא ההוא מי כמו דסטרא אחרא לא
מברכין עליה. וכתיב לא יתכלכלון דלא יברכון על ההוא
מי ולא יהבין סטרא אחרא. כיון דנטיל מאנשיה יתכל
ומברכין עליה ואיהו הזמנה לברכתא וכן כל מאן דשלים
דהא מברכין עלייהו כלהו הזמנה לברכתא ולית להון חולקא
לסטרא אחרא. ואי תימא אוף הכי לברכת זימון כמה ד
דברכתא הוי הזמנה. אמאי הכי ומשני. אלא הואיל ו
ובקדמיתא כד הוה שתי אמר ברוך מי שברא את הזמנה
הוי. והשתא לברכת מזונא בעינן שינוי להזמנה אחרא
דהא כמה דא לקב״ה הוי ולאו למזונא ובג״כ בעי הזמנה
דמזונא. ואי תימא נברך שאכלנו משלו דא הוא
הזמנה. ברוך שאכלנו דא הוא ברכה. הכי הוא ודאי. אבל
אבל נברך הזמנה אחרא איהו הזמנה דקדמיתא איהי
הזמנה לכוס דברכה סתם. ובהאי קם כיון דאתנטיל איהו
הזמנה אחרא במלה דנברך לגבי עלמא עלאה דכל מזונא
מתמן נפקין. ובג״כ איהו בחוה פתים דשלטא שלמה פתים
איהו ולית לגביה הזמנה אלא בדרגא דא קם דברכה. א״ר
יהודה זכאה חולקנא דהא יומא דשלטא לא שמענא מלין
אלין עד השתא עכ״ל: **ועתה** אגיד לך המעלות
החכמה דע שאחז״ל עשרה דברים נאמרו
בסעודה ואלו הן. א׳ תיקון השולחן. ב׳ נטילת ידים. ג׳
שיעור קימון מן הפרוס. ד׳ שינהיג יהיו כשמברך. ה׳
ברכת נטילת ידים. ו׳ שיתן מלחמו לדל. ז׳ ברכה המוציא
ח׳ שלא יהיה גרגרן. ט׳ שיעסוק בד״ת על שולחנו. י׳
שיטול מים אחרונים קודם שיברך ברכת המזון ולכלם
יש טעם נעלם הנזכר בישיבה של מעלה וזהו.
הא׳ תיקון השולחן ולכבדו כדי לכבד הקב״ה על
מזונו הבאים מתחת ידיו הם כמו שנאמר
אל כתב תשה לפני ויהיה שלחם לפנים. וכתיב ארץ מ׳
מתנה יתן להם והתחתיה נהפך כמו אש. **ומשנ״ש**
בזה הפסוק הוא זה. ידוע הוא מע״ב
הזוהר כי המלכות הנקראת אר״ץ מגודע ממקור
ברא שניהו ואת האר״ץ היא הגן מתנה יתן להם
ומזונות לעולמות כלם כי היא הפרנס הגדול ועליה
אמר שהעה״ו ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וחק
לנערותיה ומהם ישקו כל חיתו שדה כי מן הבאר
ההיא ישקו העדרים. ואמנם בספירה דקרא והתחתיה
נהפך כמו אש נלע״ד כי מלת התחתיה אמצעיה וגנון
חלף ואינו לשון תחת מתנה. והכוונה היא כשישראל
עושים רצונו של מקום יתקיים העניה דקרא אר״ץ מתנה
יתן להם כי בעשותם המצוה ועוסקים בתורה ימשך
ולה מהתקונים העולמות כלם אה״כ שלש מהלכים
בעולם עד אין סוף בגזרתה ומהתקונים הגבורות
להוריד השפע ומהמלאים העליונים והתחתונים שותפים

נבראו ומזונות ומעלה להם כולה מזון העליונים ומזון
התחתונים כמש״ל להם אברהם אכלו איש שהוא מדבר
על מזון רוחני. ובכל זה הוא כשישראל עושים רצונו של
מקום בה מוסיפים כח בפמליא של מעלה. אמנם ב
כשאין ישראל עושין רצונו של מקום ח״ו אז מסתלקים המזונות
העליונות כמש״ה כי מפני הרעה נאסף הצדיק ומדת דוד
מקבלת מזונות הגבורה והדין הוא בעולם ואמנם הדין ההוא
מזון בתוכם הגם שהדין שלה דין רפה וזה שאמר
והתחתיה נהפך כמו אש ולא אמר נהפך אש עכ״ל ב׳
כגבור יצא ולא גבור עכ״ל. ועוד יש לי ב׳ פי׳ אחרים ונגלה
במקומם אם יגזור ה׳ בחיים:

ואחז״ל קשין מזונותיו של אדם לפני הקב״ה
כקריעת ים סוף שנאמר נותן לחם לכל בשר
וסמיך ליה לגוזר ים סוף לגזרים. והאי קשין אלא
בגין דמזוני עלמא לא אתיין אלא מעתיקא והקב״ה
אתעבר עליהון וזן לצדיקי ולרשיעי כמו שבא במדרש
הנעלם ז״ל י״י רועי לא אחסר י״י רעיא הכי
קאי רעיא דמדבר עאניה במדבר
דדשאין ועשבין דלא יחסר ביה כל מדעם אוף הכי קב״ה
איהו רעיא הכי למיזן לי בכל מה דאנא אצטריך. דבר
אחר י״י רועי תנינן דקשין מזונותיו של אדם קמי קב״ה
כקריעת ים סוף בגין דקב״ה כל עבדוי בדינא ועל דינא
קיימא עלמא וכד איהו דן בני נשא ואית בבני נשא
כמה חייבין וכמה אתחזיין קמיה כדין קשי בגינוי למיהב
לון מזונא ואיהו עביד עמהון לפנים משורת הדין וזן
ומפרנס לון כפום חסד עלאה דאתמשך ונגיד על כל
עלמין ביה איהו זן ומפרנס לכלא לצדיקי וחסידי ולכל
אינון בני עלמא עכ״ל: **ובספר הזוהר** ז״ל
כתיב מזמור לדוד י״י רועי
לא אחסר. הא אתמר מה בין מזמור לדוד ובין לדוד
מזמור והא שכינתא קדמאה ואתייא ושריא עליה
בקדמיתא. י״י רועי וכי שכינתא אתאי קדמאה הכא
והא דוד אצטריך לאקדמא איהו בקדמיתא קודם ד
ובעי מזוניה מגבי קב״ה. אלא ודאי שכינתא קדמאה
ואתייא בקדמיתא דהא הכא אצטריך על מלה דמזוני
דבעינא איהי ורעותא הוא דכל בני עלמא יבעון מזוני
בגין דהא קב״ה בעי למיתן מזוני להאי עלמא איהי
אקדימת בקדמיתא ומלה נחית מזוני לעלמין כלהו
ובג״כ איהי אקדימת למלה דא דמזוני ושריא עליה
דדוד. י״י רועי רעיא הוא כהאי רעיא דמדבר ענא
להא במדבר דדשאין ועשבין דלא מחסר ביה כל מדעם
אוף הכי קב״ה איהו רעיא הכי למיזן לי בכל מה דאנא
אצטריך. דבר אחר י״י רועי תנינן דקשין מזונוי דב״נ
דבר נש קמי קב״ה כקריעת ים סוף. הכא יתכן נוסחן
אינון נהרוייהו בחוה קשוט. אחד בגין דקב״ה כד

שבדוי בהון וקשות ועל דא וקשות להתקיים כל עלמא
ובכל יומא ויומא ובכל זמנא וזמנא דין כל עלמא בהון
לצדיקי ולחסידי ולכל בני עלמא כל"ח כי טוב יי' לכל
אהב" וכד איהו דן בני נשא ואתחזי בני נשא כמה חייבין
וכמה חטאין קמיה כדין קשה בעיניו למיהב לון מזונא
בכל זמנא בגין דלית ליה למיזן חייביא ואיכון דחטאין
ואיהו עביד טיבו לגבי מעשיה הכין וזן ומפרנס לון כמוס
חסד עלאה דאתמשך ואתפשט על כל בני עלמא ובה
איהו זן ומפרנס לכולא לצדיקי ולחסידי ולכל איכון בני נש
עלמא ולכל חיון ובעירי חקלא ועופי שמיא מעקרני ראמי
עד ביצי כנים ולא אשתאר בעלמא דאיהו לא זן ומפרנס
אעג"ב דקשה קמיה כמוס שבדוי דבני עלמא כקריעת
ים סוף" וכי קריעת ים סוף קשיין קמיה והכתיב הגוער
בים ויבשהו הקורא למי הים וישפכם על פני הארץ והא
כיון דסליק רעותיה קמיה כולא קמיה ולא אתקשי דקריעת
ים סוף קשיין קמיה" אלא בזמנא דישראל אעברו עבדי ע"ז
ימא ובעא קב"ה למקרע לון ימא דסוף אתא רהב הממונא
ממונא דעל מצרים ובעא דינא מעקמי קב"ה אמר קמיה
מאי דעלמא אית' אתר בגי למעבד דינא במצרים
ולמקרע ימא לישראל הא כלהו חייבין קדך וכל אורך
בדינא וקשוט אלין פלחי ע"ז ואלין פלחי ע"ז אלין בגלוי עריות
ואלין בגלוי עריות" אלין אושדי דמין ואלין אושדי דמין" בההיא
שעתא קשה קמיה על אורח דינא ובההיא שעתא הוה קב"ה
קשה קמיה מה למעבד לישראל דהוו שרין בדינא שעתא
על ימא והוה קשה קמיה למעבד על דינא ולמקרע לון
ימא דסוף ואלמלא דאשגח קב"ה בזכותא דאברהם
דאקדים בצפרא למעבד פקודא דמאריה ורעותא דליה
וכדין אתקריעו ימא ועד קשה הוה קמיה כקריעת ים
סוף" ומה דאתערו חבריא לפני ולא מלפני" לפני דהוא
דקאים לפני קמי דקב"ה ושמש קמיה ועד לא אתער דקשין
מזונות וזווגין לקב"ה" אלא לפני ולהוי קשיין כל קטו דהא
לאו בזכותא קיימין אעג"ב דאיהו עביד" אבל אע"ג דאיהו
עבד בזכותא דאחרא עביד" כתיב ונהרה קשה ההוא
מלפני מאי מלפני אלא דא עלמא דלתתא ההוא דכל חיין
קיימין תמן" אתר דההוא נועם יי' תמן" ובג"כ קשין
מזונותיו של אדם קדם קב"ה" ועל דא דוד מלכא קא תלי
מזונותיו לעילא בגין דלעילא לא פסיק לעלמין" אבל הכא
פסיק דהא לא תליין ביה מזונות" לעילא איכון" ועל"ד כתיב
יי' רעי לא אחסר לא יפסקון מזונות מני לעלמין בגין ד
דההוא נהר דנגיד ונפיק מעדן לא פסיק לעלמין ובג"ד
קדימא שבעתא שלים" הא חזי בשעתא דדכיי אתר
מקבלא מזונא מלעילא כלהו דמקדשי לאתהקון כלהו
מתעטרין וסלקין בגין כד אתיין שבעתא בההוא מזונא.
בגין דלא יתקבלון בה ואיכון תלת מטריין בסלקין יחד
קרתי ואמרי קדוש" קרתי אין למעשיהם תניינא וסלקין

בגין אין קריאתי ואין תנייני ואמרי אין תניינא קדושתי:
קרתי אין למעשייהם תליתאה וסלקין בגין תלת מעשרין
כחדא וכלהו אמרי קדוש יי' צבאות מלא כל הארץ כבודו
עכ"ל" **ועוד** מצאתי כתוב בס' [illegible] **וז"ל**
ההוא יודאי לבתריה ואמר ואכלת
ושבעת וברכת את יי' אלהיך" וכי לא מברכינן ליה לקב"ה
עד לא נכול והא אית לן לאודויי בצפרא ולסדרא שבחא
דמאריה כדקא יאות ולברכא באלהיה עד לא ילך לאחרא
בעלמא וכתיב לא תאכלו על הדם אסיר ליה למיכל עד לא
יצלי למאריה" והשתא כתיב ואכלת ושבעת וברכת" אלא
דא בצפרא דצלותא דייחודא ודא בסעודתא דמזונא לאחזאה
גבי דרגא דמהימנותא שבחא כדקא יאות וכדין בעי ל
לברכא ליה כדקא יאות דההוא דרגא דמהימנותא יתברכי
ויתברך ויתמלא אידו מחיין דלעילא כמה דאתמשך בגין
למיהב לן מזונא" דהא קשיין מזונא דבר נש קמי קב"ה
כקריעת ים סוף מא"ט בגין דמזונא דעלמא לעילא הוא
דתמן בני חיי ומזוני וכו' ובג"כ קשיין קמיה מזונא ל
דשלמא דהא במזלא תליין מלכין דמאה עתיקא מזוני
וחיי ובני ובג"כ קשיין קמיה מזוני דעלמא דהא לאו ב
בזכותא קיימא עד דייתברך איהו ועל"ד בעינן לברכא ליה
ולמיהב ליה תוקפא מאתרא בגין דיתברך מלעילא ל
ויתתקף כדקא חזי ועל"ד כתיב וברכת את יי' אלהיך" את
דייקא" ולגבי קמי אמר אתפרק לאחזאה קמיה שובעא
ונהירו דאנפין" ולגבי סטרא אחרא בזמנא דאיהו שליט
בעלמא בעי לאחזאה קמיה כפנא דההוא דרגא רעב
איהו ואתחזי לאחזאה קמיה כפנא ולא שובעא הואיל
ושובעא לא שלטא בעלמא ועל"ד ואכלת ושבעת וברכת
את יי' אלהיך" עכ"ל לעניננו" והכן מצאתי כתוב מהס
או שמצאתי בספר הזוהר פ' מאי קשין מזונות לפני ה'
הקב"ה כקריעת ים סוף" ומה קשין מזונות לפניו יתברך
ולמה אמר לפני הקב"ה ולא א' לקב"ה" אין מלפני הקב"ה:
ולמה כקריעת ים סוף מאי הקושי שהיה לפניו ית' ב
בקריעת ים סוף" כל זה נתבאר הוא לפניך במאמרים אלו:
ואם תאמר הא דוד הזכיר במזונות מדת רחמים
דכ' יי' רועי לא אחסר" איך תאמר שהמזונות
בדין ממדת הדין" התשובה כי כל אחד הזכיר הפך
מדתו כדי שיהיה הכל כלול כ" וכן תמצא יעקב שהוא
מדת רחמים הזכיר הפך מדתו במזונות ואמר האלהים
הרועה אותי" וכוונתם שע"כ יכלול רחמים בדין והדין ב
ברחמים" ובתקון שולחן של מטה יתקן הקדים שולחן
של מעלה ומזבח של מעלה והיא המערכה וזה המובחר
קודמת ורואה השולחן שבידו ויתקן מזונות זה השולחן
אשר לפני יי' לפני יי' ממש" כי כן מצאתי כתוב בספר
הזוהר וז"ל בפ' בלק" תמן תלתין קיימין אזדמנן
תמן חד מימינא וחד משמאלא" חד אמר

מצות יח

דא הוא שולחן דמלבן קדישא דמלכא קא מסדר
קמיה" מסדר יתיר יקיר מכורסיא דא בברכאן שלמין
ומשיחא ולא שלמא קב"ה ישרי עלוי" וחד אמר דא אי
איהו שולחן דמלבן קדישא דמלכא קא מסדר קמיה
דא מכורסיא עילאי ותתאי בהבלא מסדר מכורסיא דלא
קמי שכינא יומין בהאי עלמא ובעלמא דאתי" עכ"ל
שני נעילת הים **וסודה** אמרנו בשבוע מ'
מעלה לגבן אחר הזיו מעלה בלס:
ונב' **נ"רה** אבאלס עם בשה" **ששית**
להב מאותו מאכל שאוכלים
של השולחן חלק לעניים בשביל שאותו מאכל שנותן
לעני עושה נחת רוח לנפשו ומשמחת אותו" ספר
הזוהר ז"ל בזמנא דזכה בר נש לאתעדנא בההוא
עלמא בההוא עדונא שלמא" כמה דאיהו
מעדן על פתורא עמא דמסכני" דכתיב ונפש נ'
נענה תשביע ופתיך ליה לאו דהכשר על ייי קב"ה רוי ליה
בכל אינון עדונין דמשח רבת קודשא שלמא דנגיד
ואתמשך תדיר לההוא כבוד עלמא עכ"ל" **והסוד**
כי העני רומז לעטרה הנקראת תפלה דכ'
תפלה לעני ולכן נקרא דוד שהוא רגל רביעי במרכבה
עני דכ' כי עני ואביון אני" וכן נקראת השכינה שולחן
כמש"ה" ולכן בתתו צדקה לעני מעלה שעל השולחן
השולחן של מעלה והוא העני מתברך ומקבל שפע ה'
מבעלה הב"ה שהוא הקליפ והוא **התת**" אלא תרוס מ'
לרעב לחמך" וזהו הוא דקש"ה מברך לאוכלי
השולחן שלו מעה שהם סבת קבלת השכינה הברכה
מהב"ה בה העליונה" **ולסוד** זה צריך לפרוס בצל
הבית הלחם לבצי האוכל העני כה שולחן
יהב"יש" ובשמחה כי השכינה נקראת שמחה שנאמר
כי בשמחה תצאו" **שביעי** לבך בבית האוכלין
על הלחם" ומצאתי כתוב בס' **הזוהר**
וז"ל דאמר רב המנונא סבא ז' אורייתא טבהו ובלבו
מדוין להתא ומבלבו לא אתרעי קב"ה אלא בבבל דא
ובבלבו לא הוה מאינון ז' מינין אלא בבבל דא ובבלבו ו'
יהיב קב"ה כל טובה וכל יבלו אורעא בר מאלין שבבל מיני
שהוא דאינון מיכלא דבני נשא ובכב"ו אינשאוך לאקדרא
בהו דהא שהוא בי"ה אתמסר ולא בדין דמתנא אחרא
ואינוי דאתעקר ליה ולא אחרא ונשל דא המוציא בהא ולא
המוציא עכ"ל" **וכן** מצאתי כתוב במקום אחר וז"ל
המוציא במסתר דבלס יהן דרבנן אינון דאיתעהדך
לאינוי רשים כל אחד מאניהו חד מה' וחד מי' דא שלמא
ודא תפלה" דא שלמה רשים ואומר המוציא במסתר ד"
דבלס המוציא ההוא דאתעתדע לית בוויה כבוונא דדא
המוציא לחם מן הארץ המוציא ההוא דאתעקמדעגא דדא
דרבנן התפלה וקלא חד עכ"ל בעניינו" ומאחר הוא:

וכן אמרנו למעלה אורך מרעה יבא לחם היא הדאן
אחרונה שבגוס" וסימנך הא לכם זרע ולכן המוציא
ולא מוציא" **ועוד** כתוב בס' **הזוהר** וז"ל
המוציא מוזו ולא המוציא
דהא כתיב ברא שמים ולא הברא שעשה ארץ ולא
העשה" מה הכא המוציא אלא כל מאן דאינון מ'
מרזא דעלמא עלאה סתרא אסתכר ה' מתכמן ל'
לאחודא דהא מעלמא גניזא וסתימא איהו וכל מלין
דאינון מעלמא דא אתגלייא יתיר כתיב ה' דכ' המוציא
כמסתר דבלס הקורא למי הים בלהו מרזא דעלמא
התפלה איהו ואי אי כתיב בשמא איהו בהא כגון האל ה'
הגבול והכל דאיהו בתוך סתים מרזא דעלמא תתאה
עכ"ל" **והמאמר** הזה דברו סותרן זה את זה
ומצאתי להב המקובל הא"י כמוה"ר
משה קורדווירו זלה"ה שתירץ אותו" וקודם שאבאר
אותו ז"ל הקשה בג' הקושיות" וז"ל ובאשר נקדד
בי בעמלאהו תולה קלתו של קלתו כי ראשונה אמר כי
הא הידיעה מורה על עלמא דאתגלייא שהיא מלכות
ובסיפא אמר והכל איהו בתוך סתים מרזא דעלמא
התפלה כנודע שמתני הייתה שלם אתגלן דלך הייתי
בתוך סתים" ובזולת הייתה תולה הדה אהדה הדבר
בשאלתו הפך הדעת" כי בעלמא למה שא' ברישא
כי מתני הייתה שלם מתגלה בא בגלוי ומתני הייתה
הבינה שלם נסתר בא בהעלם בהסתר שאין אלא למתי
דקאמר בסיפא הש"א" וכי מתני שהיא הבינה יבא
בהא הידיעה" **לזה** נאמר כי מוט הגלוי קם נ"ש
שנים ומוט העלם נב' שנים" שני מיני גלויים קם
הגלוי הא גלוי התפלה ר"ל הוית התפלה מורה על גלוי
התפלה כמו הקורא האומר כי הא הידיעה שבתפלה
מורה על הקדמה ידיעת תפלה וזו מורה גלוי" ויש גלוי
שני והוא גלוי העם כשאמו בהא הידיעה כמו האל
הגבול כי הא מורה על גלוי האכשודע והגבול כנודע
ולכן בגלוי א' שהוא גלוי התפלה יש עם העלם שאינו
מזכיר שם האל כלל כמו הקורא האומר העושה
כי אין שם גלוי מי אמר מי עשה מי קרא והענין הזה
בא לבינו המלכות מתני שהוא שלם נגלה בתה ה"
תפלתו בגלוי המורה על גלוי ומתני שאין ראוי לנקבה
לעלות בשם כי כל כבודה בת מלך פנימה לכן היא
נעלמת בבחינת שמה ואל אם התפלה בגלוי מתני
שיתייחס איך גלוי והעלם" גלוי לפי שהיא נגלית" ה'
העלם לפי שאין ראוי להעלותה בשם" והטעם הנבון
האמתי לענין זה הוא כמו שיתבאר בשע"ה" אמנם בגה
שלם עליון כשמזכר מעלתה מזכירה בשם העלם
בלא ה' הידיעה לקראות כי היא שלם נשלם ולכן אמר
ברא שעשה כי הבינה בראה השמים שהם הת"ת

וכן שעשה הקב"ה שהיא המלכו"ת ולכן להיותה שלם נעלם
בתוך המצות בהעלם בלא ה' היודעה כמו קנוי יוסיף
על ימיך ולא אמר תוסיף" תרמוז בשם עצמו אל הדבר
זו היא מעלה שהתנשאה בשם שלא כדרך המלכו"ת
ולכן כשקראם בלא היודעה מורה על הבינה שכן הה"א
המוזכר איך ולא במלכו"ת שאין ראוי שתתנשא בשם
וכשה בה"א היודעה בשם שמורה על גדולה ומעלה
וגם הקדמה זו יתיישב דברי המאמר כי הוא הקשה
למה אמר המוסף כשר וה דבלא ה"א לא סגיא ולית
שקה המלכות שכן מעלה הוא הוית בלא ה' כמו שעשה
אך בגבוה מכין יקבל בהכמתו וגם עיקר של העשי"ה
הקוה שהוא קיום העולם בכל שנה ובכל רגע וכן ברית
השמים קשנין הוא על שכן חוקם תמיד אם כן למה אמר
המוסף בה"א מיותרת ולא ידע" והעיב את כל מלין וכ'
ודקדק בחוזרו כל מלין שהי' שבט מעלה ולא אמר כל
שמתן וכל כגון או היבן לפי שהכוונה על המעלה
הבאות בה"א היודעה או בלא ה' כמו מוסף או המוסף
שעשה או העשה ודומיהם" אבל במעות כמו ההרה
היום ודומיהם הוא סוג בתוך עצמו כמו שיתבאר בסיפא
ואמר מעלתא דאתגליא יתיר לפי שאמר שהוא שלם
הנגלה נעלם הוא גם כן על האמת" ואם אכתוב בשמא
וב' ואם ה"א היודעה נכתב בשם הכינוי עצמו ולא במעלה
אז תהיה הגבורה להפך שיורה על הבינה כדפי'" אמנם הכא
דאיתא בלא סרס שאמר המוסף ולא אמר מי הוא המוסף
וכן הקורא וב' הכל מלכו"ת כמו ויקרא אל משה ולא אמר מי
והיא המלכו"ת ובזה נתבארו דברי המאמר" והעניין של ה"
העניין הזה כי אין המלכות שלם בשם כי אין ראוי לאשה
לשמור בשם בפני בעלה ולכן איננה נודעת כל כך" ואחר
לא יבא בה ה' היודעה שאינה נודעת" וכן כתוב באשת
חיל נודע בשערים בעלה אבל היא אינה שלם בשם אבל
מעלותיה לנוסכה ולזכות שייטה ראוי שינהלו בידיעה
בשם נודע שהמתוסם מעשיה בכל קצה יתכן" **אין** א'
אחשד מפני כי הבינה אינה צריכה לכסוי ולהעלם מ'
מהקליפות שהיא נקראת נש"ר שהיא כנשר שאינו
מתפחד מהקליפות" אמנם המלכו"ת שנקראת יונ"ה
והרבה כמוי כדכ' כנפי יונה נחפה בכסף ולכן אינה ד'
ראויה להיות שמותיה בה"א היודעה לגבורה ולהעלמה
שלא ישלטו הקליפות שהיא היונה המתפחדת מן הנשר
והכלל כי ה' בסוף תיבה נשלם במלכו"ת" והה"א
שבראש התיבה כאשר היא הם אל המעלה
הידועה כמו המוסף אז היא במלכו"ת ובהיות המעלה
סתמית כמו שעשה ברא קם בבינה" וכל ה"א היודעה
שהיא בראש השם עם מלוש שאינו מעלה אז היא
בבינה ולא במלכו"ת" עכ"ל הרב ז"ל בספור זה הלשון:
ותיבה המטין במלה זו מקח ששו שכלך עליו עכ"ל:

ותמצא בנוסח ברכה זו של המוסף " תיבות
כתוב עשר ספירות נמצא היאס בלא
מכח כל היום ולכן יש בה " תיבות ובהם ארבעים וא'
אותיות כתוב מ' יום של יצירת הולד שמאותה שעה נגזר
עליו אם יהיה עשיר או עני " גם הם רומזים לספי'
בינה שהיא אם הספירות כנודע מתוס' של מרכבה
המשנה" ואחז"ל בני חיי ומזוני לאו בזכותא תליא מ'
מלתא אלא במזלא מזל העליון והוא ספירת בינה ה'
הקשורה בסוף התחתון של יו"ד הרומזת לספי' חכמה:
ומצאתי להר"ר משה קורדוירו זלה"ה וז"ל כי ה'
הסתר הוא נעלם יתגלה דהעלם אלא
מלא בחינה המתגלית שב שהיא סוד הקנה דשני הר
הקשת הקטן דהכ"ך ענבן והיא נקראת מזלא והוא סוד
בחינת הבינה שבכתר ונקראת בחינה זו בכתר שם
מזל להורות על בחינת המשפעת שבכתר שהוא מ'
משפיע בזעיר אנפין שהוא מתכסה ולמטה עד יסוד
נקרא זעיר אנפין כי אותה בחינה נקראת מז"ל מלשון
יזל מים מדליו ובלזלים מן לבנון נמצאת בחינת מזל
היא הבחינה המתגלית בכתר המשפעת לחכמה והיא
בחינת הבינה שבכתר עכ"ל לעניננו" ונכון הוא:
ועשר תיבות שבברכה זו וג"כ כתוב י' תיבות שבפסו'
מצמיח חציר לבהמה ועשב לעבודת האדם
להוציא לחם מן הארץ: וג"כ כתוב י' תיבות שבפ' עיני כל
אליך ישברו וגו'" וכתוב י' תיבות שבפ' ארץ חטה ושעורה
וכתוב י' תיבות שבפ' ויתן לך האלהים וגו'"
ועתה אגלה לך סוד מה שאמרו בגמ' במוציא
כלי שלמא לא פליגי כי פליגי בהמוציא"
ונפסקה ההלכה המוציא כי יש להתמה למה נפסקה ה'
ההלכה המוציא וכי לא היה יותר טוב לומר מוציא שהוא
לדעת הכל מותר המוציא שהוא מחלוקת" אלא הטעם
הוא כי באומרו מוציא בלא ה"א יש בברכה ט"ל אותיות
כמנין **יו"ד ה"א וא"ו** שעולה בחשבון ט"ל" והה"א
אחרונה שבשם אינה ביחוד עם ג'
אותיות יה"ו" לכן נפסקה ההלכה לומר המוציא בה"א
לרמוז אל הה"א אחרונה ויכוין לקשר שמע יה"ו עם הה"א
אחרונה כי היא המוציאה לחם כמו שמתאמר הזוהר
לעיל" וזהו מוכח הט"ל שהן חשבון אותיות יה"ו במלואיהם
אל הה"א אחרונה ובזה הוא היחוד שלם" ועליה נאמר ארץ
אשר לא במסכנות תאכל בה לחם לא תחסר כל בה
לכן נפסקה ההלכה לומר המוציא בה"א" **ולכן** תקנו
שיבצע מככר שלם להיות כי עם זה היחוד
הוא שלם כי לא יחסר כל בה" והמדקדקים בזה ל'
נוקטים הלחם בעשר אצבעותיהם לרמוז ליחוד עשר ספי'
וגם הקושיא לרמוז לעשר מצות שנצטוו ישראל בתבואה לא
תחרוש בשור ובחמור" שדך לא תזרע כלאים" לקט:

שבתה: מלה: תרומה גדולה: מעשר א': מעשר
שני: מעשר עני: חלה: עכ"ל

שמיני שלא יהיה נבזן ונבלע על שלחנו: כ"
כדאיתא בס' **הזוהר** וז"ל בגין דבר
נש דלא יהא על שלחניה נבזן ונבלע אלא
כמאן דאכיל קמי מלכא דבר כתא לא שריא ב"
במעשי דהוא דלא שכבה בלע כשעם דכ' הנשאים כל
מה דאתמר קדוש הוא הוא מגו דבגין דאורייתא בשאת שה
במעשי ולא אשבע ולא עוד אלא דאיהו רשע דכתיב
ובטן רשעים תחסר בגין בעי למהוי כד אכיל בתורה
דייתיב קמי מלכא עכ"ל: קה מאמר כי כשיהיה
נבזן על שולחנו סטרא אחרא שהיא בשעו והשולחן
ההוא אולמא דסטרא אחרא הוא ואין לקדושה בו חלק
כלל: ואין טובה מאותו שולחן שנה' כלל: כי כן מ'
מצאתי כתוב בס' **הזוהר** וז"ל תא חזי דבר נש ד'
דזכי ליה למיכל על סטרא אחרא בגוונא
דעלמא דאתי כד"א כי על שולחן המלך תמיד הוא
אוכל וגו' מלכות הוא אמר ויערוך לפני שולחן נגד
בה' אתסדרותא דסטרא בההוא עלמא קמי דקא כדין
איהו עשוא ובסופא דנשמתא אתהני בהו בעלמא ד'
דאתי: וכי סטרא אית לן לנשמתין בההוא עלמא: אין
דהא מזונא ומתיקא דנשמתא אכלי בההוא עלמא כ"
בגוונא דמלאכי עילאי אכלי: וכי מלאכי עילאי אכלי
אין: כגוונא דלהון אכלו ישראל במדברא וההוא מזונא
רזא איהי דטלא דלעילא ואתמשך מרזא דעלמא דאתי
ואיהו מזונא דנהירו משחא דבית קדשא ונשמתהון
דצדיקייא אתזנו מהאי כגוונא דעדן ואתהנין מנהון
עכ"ל בעניינו: ומזה תבחר כי שולחן האדם כשיהיה
מתוקן יש לו מעלה הגדולה שכ"כ: לכך צריך האדם
שיהיה יושב לאכל יחשוב שהשכינה עומדת לנגדו
פנים דקאמר שנאמר ולפני תמיד ובזה יהיה לו אורך
ימים כל מזון הגוף ומזון הנפש: מזון הגוף האוכל
שהוא אוכל ומזון הנפש בבוראו עכ"ל:

תשיעי להיות על שלחנו ד"ת שכן אחז"ל שולחן
שאין בו ד"ת האוכל מעליו כאלו אוכל מ"
מזבחי מתים: והטעם הוא כי הקב"ה
חולק מזונות לכל בריה בגוף ובנפש לשוחים ולהתקיים
והכלכלה שמשנה לנבראים כלם מן השכינה שנאמר
והקס בעוד לילה וכו' וכמו שהאוכל השקו אומר שירה
לפני הקב"ה כמו כן מזון מזין השכינה: כן ישראל צריכין
להודות לפני הקב"ה ולעסוק בתורה בשעת אכילתן:

ובבתרי תורה אורקתא קרויה להעשיר יבלין י'
יען שולחנו בשלחן קה שולחן שאמור
דאיהי כן ערך לקטורת בה יתיבא דאיהי אורייתא ד"
דאתיהיבת מחסד דאיהו ימינא עכ"ל ומבחר הולך:

ספר הזוהר ז"ל שולחן דבר נש לא אתכשר
למהוי בקדושה אלא בעשה אחרא
אלא למהוי עליה מזונא דהא ברכתא לא אשתכח על
אתר ריקנא: ובגין בעי למהוי שולחן דליה אתר ריקנא
כשעתא דקא מברך ליה לקב"ה בגין דתשרי עליה ב"
ברכתא מלעילא ולא יתחזי בריקניא דהא ברכתא דלעילא
לא שריין באתר ריקניא דכ' הגידי לי מה יש לך בבית
והא אוקמוה חברייא: שולחן דלא איתמר עליה מלי
דאורייתא עליה כתי' כי כל שולחנות מלאו קיא צואה
בלי מקום: ואסיר לברכא על ההוא שולחן: מגו בגין
דאית שולחן ואית שולחן: שולחן איהו דקא מסדרא
קמיה דקב"ה לעילא ואיהו קיימא תדיר לסדרא ביה
פתגמי אורייתא ולאכללא ביה אתוון דמלי דאורייתא
ואיהו נקיט לון בגויה וכניל כלהו בגויה ובהו אשתכליל
ותה ואית ליה חדוה: ועל שולחן דא כתיב זה השולחן
אשר לפני יי': לפני יי' ולא מלפני יי': שולחן אחרא
אית דלא אית ביה חולקא באורייתא ולית ליה חולקא
בקדושה דאורייתא וההוא שולחן איהו קיא צואה ודא
איהו בלי מקום דלית ליה חולקא בסטרא דקדושה כלום:
בג"כ שולחן דלא איתמר עליה מלי דאורייתא איהו שולחן
דקיא צואה איהו שולחן דשמושא אחרא: לא בההוא
שולחן חולקא כד זית דאלהא עילאה: שולחן דמלי אורייתא
אתאמרו עליה קב"ה נטיל ההוא שולחן ושוי ליה לחולקיה
ולא עוד אלא סוה"מ רב מתמנא נטיל כל אינון מלין ושוי
דיוקנא דההוא שולחן קמי קב"ה וכל אינון מלין דאורייתא
דאתאמרו עליה סלקין על ההוא סטרא ואתעטרו קמי
מלכא קדישא ומשמשא דכ' זה השולחן אשר לפני יי':
דאתעביד קמי קב"ה: שולחן דבר נש קיימא לדכאה ליה
לבר נש מכל חובי זכאה איהו מאן דאלין תרין קיימין על
פתוריה מלי דאורייתא וחולקא למסכנין מההוא שולחן: כד
סלקין ההוא סטרא מקטרגיה דבר נש יהון מלאכין קדישין
אזדמנין לאתא מרמנין ותר משמאלא: חד אמר דא
איהו שולחן דמלכא קדישא דפלניא קא מסדר קמיה מ"
מסדר יהא תדיר סטרא דא בברכתא עלאין ומשחא נ"ב
שלחה קב"ה ישר עלוי: וחד אמר דא איהו שולחן דמלכא
קדישא דפלניא קא מסדר קמיה דא סטרא ה' עילאין
והתאי יברכון ליה מסדר יהא האי סטרא קמי עתיק
יומין בהאי עלמא ובעלמא דאתי: אמאי כד הוו סלקין
סטרא מקטרגיה הוה אמר ליה וקהו אמר סליקו האי סטרא
בפתורא דלא יהא כבסומא קמי עילאי מלכא: שולחן ד"
דבר נש זכי ליה לעלמא דאתי וזכי ליה למזונא דהאי ע"
עלמא וזכי ליה לאשתמודעא לטב קמי עתיק יומין וזכי
ליה לאתוספא חילא ורב בהאי דאיכתיב זכאה אילהון
חולקיה דההוא בר נש בהאי עלמא ובעלמא דאתי: -:
עכ"ל בעניינו: ומשם תבחר סוד תיקון השינוי:

מצות יח

ובמקום אחר כתוב וז"ל בתיקונים ושם בגמ' פ' ל'
בר נש למנחה נהמיה בקדושתא עד
לא ייכל מזונא דשולחנא דכיון דההוא מזונא ד'
דאתקין ליה ביה אתרעי קב"ה בגין דלא יקרב על ה'
ההוא שולחן קיא דלתה דאיהו מרזח דסטרא אחרא
ולא יקבל מההוא מזונא כלום עכ"ל [illegible] ונראה
שלהלן שצריך לתקן שולחנו בכל הקדושות ולתקן עצמו
ג"כ כמו שאומר שלא יהיה לו חלק בה לקרב סטרא ד'
לקדושה ויהיה שולחנו תלה הקדושה ולא סטרא
אחרא דלא יהא לה ביה חולקא כלל:

וכתב המקובל א' ז"ל בספרו דברים נחמדים וראוי
לו להעלותם בכתב במקום הזה וזה"ל
ודע כי מאז נברא העולם בעשרה מאמרות שהקדש
בעשר קדושות הן עשר ספירות שלמות קדושות והיה
הכל זך [illegible] עד שחטא אדם ונשתבר הכל כנודע
לאשר חטא [illegible] ולא שב העולם היה חוזר ונתקן
ע"י עשר הדברות אחר פסוק זוהמתן אשר הכו על יד
חטא אדם הא' וראה ית' לתקן את העולם כלו להחזיר
לאיתנו על כן לאדם אמר לטהר ולתקן את עצמו ויקיים
תרי"ג מצות הכוללים את כללות האדם שהם רמ"ח מצות
עשה ושס"ה מצות לא תעשה רמ"ח איבריו ושס"ה גידים
כי בהן יתקן כל חלקיו איברים טהרה וקדושה כמאמרם ז"ל
בכל נוסחאות ברכות המצות אשר קדשנו במצותיו שהן
ע"י מצותיו ית' מתקן חלקית זוהמת חטאתנו ומקדשו חלק
איברות איבוריו כמבואר על פסוק סוף דבר הכל נשמע
כי זה כל האדם ר"ל כי אחר היות כל ענין הדרושים נשמע
סוף הכל הוא כי להשלים האדם את עצמו את האלקים ה'
ירא ומשמר מצותיו לה' [illegible] שהם מצות
עשה כי שהיתן כללות כל האדם כי איבריו וגידיו הם ה'
תרי"ג במספרם שהוא לקדש בם ועוד אמר ית'
מחשבת להקנות ג"כ איכות עליו ותיקון לכל חלקי עולמו
הנה המציאות דומם וצומח בעלי חי בלתי מדבר ובעלי חי
מדבר והוא כי ע"י תיקונו של אדם שלם עבירות [illegible]
בעולם והוא ית' מעלה איברת כל חלק מהם ע"י נחת שולחן
אנשי ישראל והוא כי ע"י איברת האדם ושתיה לאכו ומזונו
וכל אשר מאכל שולחנו יתפשט הוא כל נשמותיהם ויעלו
את העשות חלק הגבול [illegible] הוא האדם הדומם
הוא המים הצומח בר ולחם ויין וכל פרי העץ אשר יתמך
האדמה מכל מאכל אשר יאכל ובה בעלי חי מדבר הוא
בשר כל בהמה חיה ועוף שע"י אכל אותם האדם ה'
והתקיימו בם יעלו להתיישב בחלק מצות ועוד להיות ש'
שע"י נחת שולחן האדם יתקן האדם והעולם שנברא
בעשרה מאמרות על כן צוה ית' בעיקר המזון הוא
הלחם אשר הוא אוכל יעשו בו י' מצות כאשר תמצאם
ר"ל מעשה החרישה והזריעה עד עת האוכל וגם ל'

לפרוש האדם עשר לכוונתיו על הפת אחר שהיה
הנטילה לכל ישראל כח עשר כחות אלהים אך הקדושים
וגם סדרו לומר ולברך בכמה [illegible] בעשרה תיבות
ועל ענין זה הוא השולחן אל המזבח כי כאשר במזבח
מתעלית חלקית כל בחינה מבחינות העולם וקודש ה'
קדושה כלי שלה ונמשך האיש מן הדומם [illegible]
היין מן הנסך והזבחים מבעלי חיים [illegible]
המזבח עולם במעלה כנודע כך השולחן ע"י האוכל
האדם כי יעלו אל איכותן כמדובר ובאמרם במזבח
הולך אש מן השמים והיות שם שכינה לבל יאחז
כח אחרים ומה גם בזבחים הבאים על החטאים כי
שם כח החטאות רובץ כך השולחן למה שכל חלק מה
בחינות לא יכבד [illegible] מאז נתגבה העולם וגם
האדם האוכל לא יכבד [illegible] עבירות זוהמת נחש [illegible]
[illegible] בעבירותיו על כן היה מקום
[illegible] על השולחן [illegible]
אל הקדושה [illegible] אשר [illegible]
חטא אדם בה ויהיה האוכל זבחי מתים עכ"ל כאשר ה'
במזבח [illegible] אש מן השמים ושכינה כי על כן נאמר על
המזבח אשר לפני ה' [illegible] כך ידבקו כל השכינה
אל הקדושה כן בשולחן [illegible] דבר [illegible] מן השמים
[illegible] שם שכינה למען המשיך כל [illegible]
הקדושה כי יתעב [illegible] שולחן [illegible] ובזה יעלב
[illegible] כמה [illegible] אכלם בהעדר [illegible] אל זבחי מתים
[illegible] אוכלם משולחנו של מקום עכ"ל:

עשירי מים אחרונים ספר **הזוהר** ז"ל
מים אחרונים חובה [illegible]
חובה על בר נש לאעברא זוהמא [illegible] ולמיהב
חולקא [illegible] בגין דלא ישתכח מקטרגא [illegible]
[illegible] טובה [illegible] ההיא [illegible] לבלא [illegible]
מזונא [illegible] ההיא [illegible] מים אחרונים
[illegible] ולא יהא מקטרגא עליה ועוד כתב
[illegible] דבק על מזונו וחד ליה לההוא
[illegible] לב' ההוא [illegible] בר נש ומים
אחרונים חובה [illegible] ההוא [illegible] חובה [illegible] מים
[illegible] דבגין [illegible] אין [illegible]
חובה וכל [illegible] לזכות וכל [illegible]
לחובה [illegible] לחובה ועוד מים אחרונים חובה איכון
[illegible] ורזא [illegible] עכ"ל:

ועוד כתוב במקום אחר וז"ל [illegible] בר נש
[illegible] למיהב חולקא [illegible] לההוא
סטרא [illegible] מים אחרונים ההוא זוהמא [illegible]
למיהב [illegible] סטרא חולקא [illegible] ועוד [illegible]
חובה חובה איכון [illegible] ואיקו [illegible] על בר
נש למיהב [illegible] חולקא [illegible] ועוד לא [illegible] כלל [illegible]

מצות יח

ואילך לית לן סדר את כל הקודש זכה · תניא [illegible]

[illegible]

וכשבת [illegible]

[illegible]

ועשרה [illegible]

[illegible]

תניא [illegible]

[illegible]

יאהדונהי [illegible]

[illegible]

דכלה לנו אלהי בהיות סגורה ובג"כ אינצריך בר נש דלא
יהיב מזונא דעני מהניא להוות קיים דלה ובכ"מ בזוהר ו'
ובכ"מ דאיהו עני לבר נש ובריא יתקיים דגופיה ונש"מ שולחן
איהו למיכל ביה בדכוו כמה דאיתמר עכ"ל (ענייני——)"

ומכח שכתבנו תבין טעם מתניתא מים אחרונים
חובה כלי כי רוח רעה שורה עליהם וכו'
הטעם אחר שלא תקטרג עליו כי צריך אדם לחלק כבוד
בתשובתו לסטרא אחרא כדי שלא יקטרג עליו "והנה
המים האחרונים הם הפך הראשונים שבראשונים צריך
להגביה ידיו למעלה" ובמים אחרונים צריך שישפיל ידיו
למטה והכל שלא כפי מעלה למטה "**וצריך** אתה
עוד להבין מש"חז"ל כי מים ראשונים מצוה
הנו למאורות העליונים שהם מקום הקדושה כנודע ולמטה
אנו מגביהין ידינו למעלה שנא' ושאו כפיכם ג' מעלתך כדי
שיתברכו כלם מהמקור ויתעלו שפע ומזון לכל העולמות
כי המזון תלוי במים ראשונים "ואחרונים חובה הם הנו
לכתרים התחתונים הנקראים חובה לכך חובה עלינו לתת
חלקם שהוא זוהמת הידים "ולכך אמר הרשב"י ז"ל שאין צ"ל
לברך עליהם מפני שהם חלק הס"א ואין ברכה בכלל
עכ"ל "**ועוד** כתב מקובל א' ז"ל בדברים שהם מתנין
הדברים שכתבנו וז"ל הראשונים מצוה והאחרונים
חובה רצה הקב"ה לאחות משלחן השטן המקטרג עליו
בכל עניין וכמו שכתבנו החלק שלו היה השטן בן השולחן
הטעם במקום המזבח שנא' זה השולחן אשר לפני יי'
החלק שלו הוא המים האחרונים כי טומאה טומאה יקרא
ודוק בלשון שאמר מים אחרונים חובה והקליפות הם
חובה כי הם מסטרא דשמאלא ומשמאלים לאדם אחרי
חוקים של ימין והכתובים ויורם עד חובה אשר מעוותם
לסטרא דימינא נקרא מצוה והמים הראשונים הם לאלה
יי' אשר הוא מצוה כי **מצוה בת בג יהוה** ו'
ולזה מים ראשונים אינם דבורים כלי
כי אין בהם טומאה והאחרונים צריכים כלי והוא לשמרם
כמדרון שלא ילכו עליהם כי הם מחוברות מצד טומאתם
הגדולה הרעה לשיזהרו עכ"ל ז"ל"

ומכאן תבין טעם מתניתא צריך לסלק הסכין מ'
מעל השולחן בשעת הברכה והטעם מ'
מפני שהשולחן נקרא מזבח והמזבח הוזהרו בו לא
תבנה אתהן גזית כי חרבך הנפת עליה ומכח שנא' שולחן כמו של עשו שנא' בו
על חרבך תחיה ולכך לסלקו מעל השולחן כדי שלא
ישלוט שם בשעה שהמזל הברכה ויטול חלק כי אין לו חלק
בה וכבר נטל חלקו והוא זוהמת הידים "**ונ"ל** כי ה'
הסכין שלו בה קליה סמנין סמא"ל בחשבון ובחד"
לכך צריך לסלק סמא"ל מעל שולחנו ולא יהיה לו חלק לב'
בברכתו והוא סוד עשו שאחרותו לגול כי השר הוא כח
אומתו ובבטול השר יבטל אומתו כנודע כ"ל——"

וכתב בעל הלבוש ז"ל צריך אדם
ליזהר מאד במים אחרונים בכוונה
גדולה "ונ"ב לכוין בברכת המזון ו'
וברכת ביוהיות ברכת בג' כי אין
צריך לשער בשעיר סנגורים עניים
שצריך ליזהר מאד במים אחרונים
מפני כי סטרא אחרא קיימא על
השולחן ונ"ב ברכת המזון המקבלת
המים וכתיב בברכת המזון לה אין
לכך תשעה והנה הכוונה של
מים אחרונים הוא כי רק של
מים אחרונים הוא ... ורק ...
... אחרונים הוא ... וקול
סוד שני ... ב'
... והאמן בתשעים
ובמלאכים ובמלואי ...
והכוין בשמי ... לאחור
סטרא אחרא שלא יקחו ... מן
הקודש "גם בבטור יקר הבוין
דכוונה עליונה כי התחבר עליו
הקדושה יקר ... לבר א'
וכם ... הקליפות מן ונגדל
לנבו ... והכוין לאלה
... ואם בלע:
וכן הכוין בכבור ... ישראל
בתוך ... ה' באו:
ובזה תבין מש"חז"ל מים אחרונים
חובה כי חובה ... ה' ...
שמכוונים ... בכוונה ד'
המים אחרונים כמבואר עכ"ל:

ועתה אתי יהיה לך לשון אחד מהזוהר מ'
מהימנא ותראינו תבין נב"ב סוד המזון
וברכת המזון של חול ושל שבת" **וז"ל** ואכלת
ושבעת וגו' פקודא דא לברכא ליה
לקב"ה על כל
מה דאכיל ושתי ואתהני בהאי עלמא ואי לא בריך איקרי
גזלן לקב"ה דכ' גוזל אביו ואמו ואמר אין פשע" בגין דבעי
דיבריך בר נש לקב"ה אתי לאמשכא חיין ממקורא דחיין
לשמיה קדישא ולאוריק עליה מההוא משחא דרבות עלאה ואתי
לאתמשכא מתמן לכל עלמא וכתי' ואכלת ושבעת וגו'
ואינון ברכאן אליך בר נש באינון מלין מההוא מקורא
עלאה ואתברכאן כל אינון דרגין ומקורין ואתמליין ואדליק
על כל עלמין ואתברכאן כלהו כחדא" ועל דא איצטריך
בר נש לשוואה רעותיה ברזא דברכאן בגין דיתברכאן אתרא
ובגין כלא כחדא ומאן דמברך לקב"ה יתברך ונטיל חולקיה
מאינון ברכאן בקדמיתא דכל עלמא לאהדר כיון דשמא
דקב"ה מתברך מתמן נחית וגרים עלמיה חולקא קדמאה
והא אוקימנא דכ' בכל המקום אשר אזכיר את שמי אזכיר
כלא יזכור כל מגתורתך" כיון דקהית ברכה אתייא ושריא
עליה מתמן לאתפשטא בכל עלמא" בגושפנקא דאינון
ברכאן נחתין מתמשכן בחקל תפוחין קדישין ותגשו בהו כחק
דרגין דמתמן בעלמא ונחתי בהו ואמר ומבחזי דא איהו
דורונא דמשדר מלכא לקב"ה מאן אתר לבתר מהיש"א חדא
דלביך המן סלקין מהכא לאתר אחרן מתעלא ואתמליין
מעשלא ותתמן היה"ד בברכה בראש כדיק כיון דאתי דרגא
אתמליין אליך לאחי כלה ומתמן נגדין ואתמשכאן להתא
כד סלקין אינון ברכאן מתתא לאתר מתמן ותמן לעילא
ולית מתמן לעילא דלא פתח כל אינון פתחין ומברכי ו'
ואתיה בכל אינון הישין דא איהו דורונא דמלכא משדר
תלתי דא הוא דורונא בקיומא כדקא יאות" ומאן איהו די
דא ברכה דאתיהיב עלה אמן דכל ברכה דאתיהיב עלה אמן דא
איהי בקיומא כדקא יאות ובגין דקאי ברכתא סלקא כל
דרגין דלעילא כלהו זמינין לגבי ההוא דלא נהיר בגין ל'
נהורא לגבה "וכל שכן אי איהי ברכתא דסגיאין מברכין
לה ומשבחן לה בגושפנקין קדישין ברזא דאמן "וקב"ה אתר ע'
בהו באינון דמברכין ליה ואתחזיאת ברכתא דלהתא ד'
דקאים בברכתא סלקא ואתעטר בקדושה דלא נהיר ואתקריאת לה
בתקונתא דתקינת לסלקא לעילא לקבי בר נש לברכא ליה ל'
לברכא ברכת מזונא כדקא יאות על פתורא דקב"ה מ'
ולאשתאר בההוא פתורא" **פתח** ואמר ועשית ש'
שולחן עצי שטים וכו'
תא חזי מנא הנן טעמא
ושפיר הוו נהגי אתרא דסעודתא דמלכא לאתוקא ד'
דאינון מזבני פתורא דמלכא אתר דברכתא מזבני סעודתא
נטיל בזמנא דיעלין לסעודתא לקבל גבול ממבא דראשה:
תניינא תמותיה: תליתאה תמות תניינא: וליון אתקריאן
ג' מטות לקבל ג' אבהן "לקבל כהנים לויים וישראלים:

מצות יח

דהיינו דלה׳ כלום מעובדי גלולים דהתורה בכן יקרה דהיא
רק צריך לקרות על התורה בכן ענוים ״ ובמנה תוקפוה
הבן דבקש קבה מדה יפה לישראל ולא תשכח כמולדה
דדלית ״ ואקשו עלה בחושבן מנא מניינה דאינון תמניא
תנאות חסרין כום קטנה מקלס ״ ואיך אמרין אי כן לא
תשכח לה מדה יפה כשגירתה ״ אם כבן דכל נשמה וליענה
יהיה כי יתקב ויתקל וקל בגופו ובנפשו ותבה למעלה
אבל ישראל אינון דייאמן לקבה בהאי מדה ולא אתחייבין
ביה ״ ונשי לישנא דעניי דאמי חייב ליה לבר נש שיהא
ואיהו בתר שין ובתרתשין שני תיקקה או דדחקין ליה בגווה
ותשגון ליה כל יומא כמה מתן דאיהו רש מסכי ואיהו אמר
מתתר לחבר ״ הגמולה מים אחרונים דתקנו לן מלכך
סדומית המסמאת את העינים לא קראם חובה אלא בתורה
רזא קם התורה שיהיה על ידי מזוהמין ״ ועל כום וחובה
שנה בלא עקה איקה עמלא ״ ומה כום דעשין בן עמלא
לברכה עד דקוו מעהר ליה בהדיה מלגו ומלבר כגון ידוי
וכב׳ מים אחרונים חובה ״ ורזא דמלה והתקדשתם אלו מים
ראשונים ״ והייתם קדושים אלו מים אחרונים ״ כי קדוש זה
שמן ששב להשתמשא דאתיין בכן לקבה קהל כבוש אתכם
ה׳ אלהיכם עכ״ ההשגחה כום דברכה וכ׳ יתבחר לקרות
בכוה״ ששירתה ברכת מזונא ואוקמוה הבן כמלאכה
עיין כם ״ ורזא דמלה בכן דאיהי אתקבה כלות דאיהי נמ
אתכן בכל מכל כל ״ ולית לאחרא יתיר עכ״ל זהב״

ואחר יברך ברכת המזון ולא יברך על שולחן הכס י׳
אחטאי שלמעלה כבכתי זה הענין אמה לא
הבאתי לו לשון אי מהזוהר שעיינו לבר ״ ועתה כתב לה לשון
אחד **מהזוהר** הקדוש עיין זה וז״ל רש״ פתח ואמר
א״ה אישא מה אעשה לך הגידי לי מה
יש לך בבית ״ אמר לה אישא כלום אית לך על מה דתשרה
ברכתא דקבה דהא תנינן אסיר ליה לבר נש לברכא על
תכורא ריקניא ״ מאי טעמא דברכתא דלעילא לא שריא
בפתור ריקניא ״ וכב׳ בגין כבר נש לאדרא על פתוריה חד
נהמא או יתיר לברכא עלוי ״ ואי לא יכיל בגין לשיירא מ׳
מה דאוקמוה דאכל על מה דיברך ולא ישתכח דיבורך
בריקניא ״ בגין דאתיא אין לאשתכחא כל ברכתא כלא ״ א׳
אתמוך שמא ״ אמר ואי הא ברכתא שלמתא בהאי דכתיב
טוב עם מעשה טוב ״ דשמא קדישא מעשה עבדא ״ ל׳
לאדלקא בגופין קדישין ״ מאי שמא הא ״ כב״א ונהר יונה מ׳
משבע להשקות את הצאן ״ ר׳ יצחק אמר כד״א בשמא קדוש
על הארץ ״ אר׳ יוסי מהו ברכה שמא קדישא דמאיב אתאתנן
ברכתא לכל עלמא וברכתא לא אשתכחת על אתר ריקניא
ולא שריא עליה עכ״ל ״ ובתקונים אחר כתב וז״ל ר׳ יהודה פתח
ואמר א״ה אישא וכ׳ מהכא אוליפנא דלית ברכתא שריא על
תכורא ריקניא ועל מלה ריקנא ״ והתמר אינון אשתכחת כלי
אמר לה ואי מישא דמשח הוה ודאי בגיניה דשמן קורין:

ומהמין ברכת כתב ושרי מה כתיב קס מעשים א״ה ... ן
והיא מולקת והיא מולקת סיקס עכ״ל לעניינו ״ ומתכבו
נקכחר שאין לכך על שולחן הכס כלל ״

ואם ישלבו צריך לאכבו לבך ברכת מזון ״ כי כן א׳
מכלתי כתוב בס׳ **הזוהר** בקהות יגוקלא
וז״ל פתח ואמר מזמור בר יקבהו לנס ז׳
וכבה לרזא מעביר ״ תאני קרא בקוייתן כמשמעו ״ —
אבל תנינן כל בר נש חייב בברכת המזון ואי לא ידע
אימתיה אי בבי מברכין ליה יקבל מאהבה להוא גברא
דלא ידע לברכא עד דיכוליך לאימתיה ולבני דיבקן ליה
ואי הוא ידע איכוליך לאכבא לבריה ולמיהב ליה כסא ד׳
לברכא ״ ומאן דמשעליה לברכא לקבה ולא יתמך במלאכת
יקבהו לנס ״ יקבהו מיזבני ליה או יקבהו לאומים דקרא
לנס אמר הוא כך ולאס מלאם יתמן ״ מאי יקבהו לנס אם
לנס כתיב לנס קדשא יקבהו לאו בר נש דינהו להוא
בר מלברכא לקבה ״ אמר ברא יתידא הוינא לאתי קבא
לי כסא ואברך למעבד קדשא דיקב בגבתא דאתי גברא
דתילא ״ וקורס לא אתיישר קרא על קדושה הא כמשהו
ביה ״ משנת בר יקבהו לנס מאן דאתנשא בר כמא ד׳
דאיתמר יקבהו לנס כד״א ויקב בן האשה וכ׳ אות הכרא
יקבהו ימשון ליה לנס ימשון תמלאני לחום קדשא ;
וכבה לרזא מעביר להוא בר נש דיאתך בהיה לברכא
לקבה ולאכבא ליה בתקונה אוריתא ״ ורזא דמלה כתיב מריאן
דלשולן מה שמע ומה שם כבנו כי קרע ״ קהות שם יהשע
ידל צבאות שמו ״ שם בגין ישראל דכ׳ בני בכרי ישראל והאי
ישראל כל מתבכין דמתקימין בגיה קלין ואיהו מעתכרין
ואמר ידל אמר אני ברא אתה והכי הוא ודאי דהא אבגין
ואיהן אתעטרו ליה ובגיה ליה בכמה ברכאן ואמרו ופקידו
ובלא נשקו בר ״ נשקו ידא דאתי בר ״ כב׳ יכל שלמאה
יקב ליה על כלא דבלא יתלמון ליה ״ פן יאנף בגין דאתעטרו
ליה בגינן דאתי ״ מאן דזכי לגבא לגבא ״ מאן דזכי לאתי
ואתי ״ כל ברכאן דלעילא ותתא לאתי בר סלקין ומתעטרין
ומאן דמנשא ברכאן מהאי בר יתמשון תמלאני קדמי מלכא
קדישא ״ לנס מרומא ״ וכבה לרזא מעבד ״ מאן דמברך
ואזמין כסא דברכה למאן דאיצטריך ליה אתגבר משריין
אחרין ואתכבדיין בהבירו ואסתלק סטר קדושה והא
הוא רב׳ וכבה לרזא מעבד כמה דאיהו מסלק לקבה
ועביד לסטר אחרא דאתכבר קמי קבה מעילא עלוי דא
ברכה מלעילא וההוא דאיהו ברכה שריא עליה השתא
עכ״ל ״ **וצריך** לבך ברכת המזון אחר עליה אם
אכילה כמו שכתבתי **בזוהר** וז״ל
פתח ר׳ חייא ואמר ואכלת ושבעת וכ׳ וכו
עד לא אכל בר נש לשולחן ומאני כרסיה לא יברך ליה
לקבה ״ אם אכל לא ייכל בר נש אם כזית ישני ליה להוא
מיכלא שקמון דמיכליה שולחן איקרה דכ׳ ומשבינו לכל

וכתב בט״ז ולבוש שאין לדבר
שלא יפסיק בין נטילת מים
אחרונים לברכת מזון שהוא
אחת כייון לאחר מוזה ולבוש וכו׳
חוס נטר ופירש לו כי זה סמך
מים היו לו הרב ברכתו י׳
השיב לו מורה ולבוש כי סמך
זה שעלו על שעבר על
דברי חז״ל תשאהו הבל
[illegible] כולם כוונם יין על
נטילת מים אחרונים וברכת
המזון ונוח עבר וקרא הרה
אחד על משמע כי מים אחרונים
לברכת מזון לכן על שעבר על
דברי רבותיו לו כסתו עכ״ל

מצות יח

ושכור

הזוהר

כוס

בזוהר

מרכבות

בינה

הזוהר

ומזה

ועשרה

רזא

שטיפה והדחה

רזא

מצות יח

אחד רמז לברכה בפסוק ישראל מברך חי העולמים:
חי אין פירושו חי ממש בלא מקום אלא חי עד
ברכת הארץ ובברכת הארץ מזונ'' על דרך [illegible]

[illegible]

ובר"מ ז"ל [illegible]

מקבלין [illegible]

ובר"מ ז"ל [illegible]

ובספר הזוהר ז"ל [illegible]

ומגביהו [illegible]

בזוהר [illegible]

ונותן [illegible]

ובר"מ ז"ל [illegible]

משנרו [illegible]

ובתיקונים [illegible]

עטור [illegible] עטוף [illegible]

[illegible]

מצות יח

הוא הכתוב כ״א שעה אחר כשולמה הה כתב ותכלתה:
הדחה ושטיפה שהם הנה נטהרו וקדשו
הם רמז לחסד שעם [illegible]
[illegible] הכהן ״ [illegible] קדושת הלוי כדכתיב
[illegible] **חי** [illegible]
מלא [illegible]
מקבלו בשתי ידיו [illegible]
[illegible]
ונותן [illegible]
[illegible]
מגביהו [illegible]
ומשגרו [illegible]
[illegible]
ונ״ל [illegible]
[illegible]
ואהדונהי [illegible] **כו הם** [illegible]
ופי׳ [illegible]
[illegible]

דלת של [illegible]
[illegible] **גנתנהי** [illegible]
[illegible]
ונ״ל [illegible]
[illegible]
חי מלא עטור [illegible]
[illegible]
מקבלו בשתי ידיו [illegible]
[illegible]
ומגביהו מן הקרקע טפח [illegible]
[illegible]
נותן עיניו בו [illegible]
[illegible]
עטוף [illegible]
[illegible]
משגרו [illegible]
[illegible]
שטיפה הדחה [illegible]
[illegible]

[illegible marginal note]

מצות ז״ח

קנבבקיס ונאחזים בו תמיד ושבה יבוס ויעברוס
בשמיפה והדיחה זו ולא יהיה להם אחיזה בבוס זה
ולא יהיה להם חלק בברכה ״ זה משמעו׳ בריתא ע׳
עשה דברים שו׳ והכל ידוכן בשלחות מתוקנו אמן ״

סוד נברך שאכלנו משלו ובטובו ח׳
היינו מתחל

במדרש הנעלם נברך שאכלנו משלו הכא לא
אמר מאן מברך מעני דהשתא איכון לא
אמר אלא שאכלנו או לגמס של שאכלנו ולא אמהרב
לאמן והכא אמערו רבנן דהא כוס של ברכה קיימא
קמיה ועיני מסתכלן ביה דכ׳ עיני ה׳ אלהיך בה והוא׳
כוס של ברכה נטיל בכלן ומזוני מעני אכלן מלאן ומהאי
מזונא דאיהו נטיל אכלנו ועד׳ מסתכלן ביה ואומר ב׳
נברך שאכלנו משלו מההוא מזונא דנטיל למזון עלמא
ואיכון שבן ואמרין לגבי שלוה ברוך שאכלנו משלו
ובטובו חיינו השתא רשימהן דרגא ידיעה דכל מזונא
מעין נבקא ולא איהו ברוך מגלן דכ׳ ומתמן שלמה ברוך
תנך שהשלום שלו ועד׳ מלך שלמה דכל מזונא מעני׳
נבקא ולא איהו ברוך ועד׳ לא איהו אתה רשימה ד׳
לדוכתא מה דאיהו לא אמר משלו בגין דהאי שלמה ע׳
שלוה דאיהי בינה אהיה בלא בקדמיתא למהוי ברוכה
לתתובה ואיכון מתמן ונשמאה ועד׳ אתרשימא בתה׳
למעבד השיתו דקיימא דרגא שלוה כון דאיכון ע׳
מתכבשתי קהוא למברך עני׳ אח הוא ברוך מכאן ולהלן
אסים דוכתא ודרגא ולא מתכבשתי סתרא בגלותא הבא
תבן שער עבבין דלגוא ״ **ובעשרה** נבה דהא
כלא אסכמנו כחדא מהשאי שלמה עד
סופה דכל דרגין קהוא למברך אמר נברך לאלהינו שבכל:
הא מהלמר לזה מבחר לאמה המברך או נברך ולא
ברוך והעשין או׳ ברוך ״ וכן אם הין בגשמה נמה אוה
והפוסים הנבה לאלהינו והכן ״

וסוד משלו ובטובו ולא מטובו כי באומרו ובטובו ר׳
רומז לסוד המזון והשפע הגדול הבא מלמעלה
ממקור הברכה בלי הפסק ״ ובאמרו מטובו ר״ל מקצת
טוב והוא סוד מדריגה א׳ למטה הנקר׳ טוב והוא מקבלת
מן הימין ובו העולם נזון ונקרא טוב ונקרא חסד ״ טוב
כשהוא בולל כל הברכות הבאים שי׳ מלמעלה אבל אינם
מתפשטים לרדת למטה ולזה אין לומר מטובו ״ חסד
כשיורד ונעשה חסד אפי׳ עם מי שאינן הגון ורואי׳ ואינן
חושש וזן צדיקים ורשעים כאחד ולזה אז׳ ובטובו שהוא
השפע העולם הבא מן המקור העליון וכולם [illegible]
ומשותפים קן כלנו ״ ובספר **הזוהר** ז״ל ובטובו
ולא מטובו ובטובו דא ימינא עלאה ג׳
ומטובו דא דרגא אחרא דאיהי מסטרא דימינא ואיהו
דרגא לאתזנא בגין דבההוא טוב אתכלילן עלמא ונבק

אהרן דאמתי אימה טוב ואימתי איקרי חסד טוב איהו
כד כליל כלא בגויה ולא אתפשט לנחתא להתא ״ חסד
כד נחתא לתתא ועביד טיב בכל ברייין בצדיקייא ו׳
ובחטאים ולא חייש ואשע׳ דדרגא חד הוא ומעלך דכתיב
אך טוב וחסד ירדפוני אי טוב למה חסד ואי חסד למה
טוב דהא בחד סגייא את טוב כליל כלא בגויה ולא
אתפשט לתתא חסד נחית ואתפשט לתתא וזן כלא ג׳
צדיקי ורשעי כחדא והכא כון דאמר בטובו קדם אמר
הזן את העולם כלו בטל ״ **ומה** שתפוש ב׳ קום מקובל
בזהר מעה קורדוויירו ז״ל הוא זה ״ ז״ל

ומה שיש להקדים במאמר הזה הוא ״ א׳ אומרו ומטובו
דא דרגא אחרא דאהי מסטרא דימינא ואיהו דרגא להתתא
אחר שאמר שהוא דרגא אחרא ומה הצריך באומרו דרגא
להתתא כי מובן מעצמו הוא כי אחר שהוא משך מהימין
ודאי שהוא למטה מן הימין ״ ב׳ אומרו בגין דבההוא
טוב אתכלילו וכ׳ שהוא הפך מה שמתפרש בסוף דברייין
וקשיין דמשן לסיפא בהגאה אמר שבטובו אתזן עלמין
ובסיפא אמר כי טוב הוא קודם הה מעשך שאינו זן כ׳
כלל וקשיה הקה אהדדי ״ ג׳ עוד אומרו ואשע׳ דדרגין
חד הוא מאי ואשע׳ וכי כל קספי׳ לא יש בהם בחינות ר׳
וכל בחינה לה כינוי בפני עצמה סמוכה בם׳ פר׳ ואם כן
מאי ואשע׳ ״ ד׳ אומרו ומעלך וכ׳ מאי אירייא שמא דהאי
מדות שבהו ואיינו דקח שאיל מדת טוב ומדת ר׳
חסד [illegible] הכתוב דחייק א׳ המכוון אין ״ ה׳ לפי מה׳
שטוב היינו כלא כליל וכ׳ שהוא [illegible] שכונה השפע ואינו
נמשך אם כן מה לו לדוד לשאול בטוב שהוא עד לא
אתפשט מאחר שיש בחסד אם כן לימא חסד ולשתוק
מטוב ״ ו׳ לשון בברכת מזון לפי מה שפי׳ בטובו זן את
העולם וכ׳ אם כן למה לו לומר טוב כי שנמשך אחר
לומר חסד כיון מנקרא חסד ולישתוק מטוב ויאמר
טוב שנאמר הרפואה ולא נכון א׳ המובה כל עיקר ״ ז׳

ולישב המאמר נאמר שאחכם בעל המאמר
הזה הקשה לו בברכת המזון מה שאנו
אומרים בטובו עד שאנו מספקים לומר אחר בחן ו׳
ובחסד לתן ״ ויותר טוב שמשיקרא נאמר בחסד ו׳ ״
ולהשיב המענין הזה של שאלה אחת מפס א׳ מה שאמרו
בנוסח ברכות בכל שאכלנו אחר מטובו תיינו ההיחדק
בר בטובו חיינו ההגדה חכם ״ ופירושו פי׳ טוב ימינא
עלאה פי׳ החסד ״ ומטובו הוא היסוד הנמשך מהחסד
פי׳ יסוד המקבל מן החסד דהיינו פי׳ מטוב שפי׳ מקצת
טוב הכוונה מדבר הנמשך מהטוב ״ ובטוב פי׳ מטוב
טוב דהיינו חסד ו׳ והיינו דקאמר מטובו דא דרגא אחרא
דאתי מסטרא דימינא דהיינו מלך היסוד הנמשך מהחסד
ומתמשי שלא נאמר שהא מטובו והיינו מתמשי טוב דהיינו
שהמשי הטוב שהוא החסד ״ לזה אמר ואיהו דרגא לתתא

פי׳ היא מדרגה ומדה אחת מחמש משמשות מהחסד
ויונקת ממנה אף שמהחסד ·· כנגד דבחקוק טוב וכו׳
הוקשה לו שכיון שפי׳ מטוב היינו מדרגה אחת למטה
שהיא היסוד או זולתו א״כ אחר שהיא מדה משמשת
מן החסד למה האומר מטוב הוא בר שהוא מטוב היא
מדה משפעת מהטוב העליון ·· לזה עתה עונה ואומר
כנגד דבחקוק טוב וכו׳ פי׳ בטוב העולם העליון שהוא
החסד ב׳ כנגד העולם כידוע ·· ולכן מזון העולם ונשפע
ממקום בהיותו ולכן האומר מטוב הוא בר את הכוון ב׳
בטוב שהוא החסד שהוא בנה העולם והוא המקיימו ·· ו׳
ונבררנו ·· אמנם א״כ טוב ואמנם איכה חסד מאחר
שמשמש מבחינה א׳ לפי מה שפי׳ שמבל יה הטוב היה
כנגד העולם דהיינו מחמש החסד דכ׳ עולם חסד יבנה
א״כ מעלה שהם בחינות שוות וא״כ למה נשתנו שמותיו
אחר היותם בחינות שוות לפי דעתך ·· לזה אמר טוב
איהו כד כליל כלא לגויה ולא אתפשט לאתגלאה לתתא ·· ה׳
הכוונה כי החסד הוא כלל כל הבנין וכן פי׳ בזוהר תצוה
וי״ל הולך למבחים יומם שהחסד נקרא יומם פי׳ יום ב׳
כלול מכל הימים הכוונה שהחסד כולל כל הקצוות ומוד
אמרתי עולם שהוא כל הבניין חסד יבנה פי׳ בחסד
נבנה ונתעבה ונתגלה ולכן בהיותו בחסד קודם נגלויו
בחינה מתגלית אוירה בחינה נקראת טוב שהוא מלשון
בהירות אית בהירו הכוונה מאיר שהוא כוחי מגבלם אור
גנוז וקודם היותם לא היו מאירים וזהו בבינה נגלים ·· ו׳
וקודם את מאפרות מתגלה חש״ כד כליל כלא לגויה ולא
אתפשט לאתגלאה לתתא ·· חסד איהו וכ׳ היינו אחר ·· ש״ס
שנתעבו הקדושים עם והאירו להתגלות ונתפשטו ואז ·· מ״ע
מתפשט החסד משפיע בהרחבה לרעים ולטובים וזהו ה׳
הנקרא חסד ולא תייש להשי׳ דדרגא חד וב׳ פי׳ עם היות
שהכל בחינה אחת כי אותה שהיתה טוב היא בעצמה
נעשית חסד כי כיון שנבנו ונעשה קיומם ·· עם
כל זאת בענף שני השמות האלה נקרא שני שמות אלו
וכן הענין אל השפע כי בטוב הוא מאיר ומתגלה ונקרא
חסד כי מאחר נשפע לרעים ולטובים כמש״ לעיל ·· ועתה
בזה נתיישב למה אנו רגילים לומר בברכת המזון טוב
ואח״כ חסד כי מתוונה בבחינה לומר שמבל אל ה׳
כבר להיות טוב בתחלה ואח״כ להיותו חסד א״כ כשמשבח
המזון צריך קודם אל הטוב כדי שיתעבה ויתגלה ואח״כ
ימשך דהיינו חסד ·· והכה הענין מדוד המע׳ שאומר
טוב וחסד ירדפוני וכו׳ ושא״ם דוד היה צריך אל החסד
דהיינו להשפיע כמו ושאל כמו א״כ למה שאל מחמדת ה׳
הטוב ·· הענין ומה בחסד היה לו טוב א״ס אמרהם לא
גם לא היה רוצה מתמדת החסד כדי שלא ישפיע על
הקודש את מדת טוב ומעלה דענין דטוב היינו מדרגה
פנימית משפיע לטובים א״כ למה אמר חסד דחסד את׳

לבנים איהו ·· את מאי היה לך למימר דטוב היינו
מקום שבו מתבהר השפע אל הקווין היה מתגלה
וחסד הוא השתמשות אחר גלויים ולכן היה לו לומר טוב
וחסד טוב כדי להיות השפע ·· וחסד כדי להשפיעו ·· א״כ
אין לומר בברכת המזון שאמנו לה׳ כי טוב להזכיר ב׳ עניינים
אלה ראשונה בטוב דהיינו מקום הוויית השפע ו׳
והעברתו ·· ואח״כ בחסד דהיינו המשכתו לבנים ולטובים
ונמשכין לכתם מתוך המאמר הזה כי מדת החסד היא
להשפיע לרעים ולטובים כמבואר מתוך הענין של דברים
ואין לומר כי בחינת הטוב הוא ומשפיע לצדיקים לבד
וחסד לרעים ולטובים מבואר ממאמרים ראשונה שאומר
טוב כד כליל כלא בגויה ולא אתפשט לאתגלאה ואם אמרת
הוא שמדת טוב הוא משפיע לטובים למה אמר שהוא
נקרא טוב כד כליל כלא בגויה ולא אתפשט ·· הא אתפשט
להשפיע לטובים ·· עוד אומרו כד אתגלי לתתא ונעביד
טיב וכ׳ נראה שבמעשה הוא עושה חסד עם הכל אף מ׳
מהתפשטות ההתפשטות הולך לטובים כמו שהולך
לרעים את ואני כבר אמרתי שבאמר נקרא טוב איהו
משפיע בכל שהוא עיכוב השפע לכל היה מתגלה
וחסד הוא בהיותו משפיע לרעים ולטובים ע״כ ז״ל:

ובירך שאמר ובטוב חיינו חוזר ואומר הזן את ה׳
העולם כולו בחסד וברחמים כי לעולם חסדו:

וברכה ראשונה זו היא ברכת הימין ·· והשמאל
לא נזכרה בברכת המזון כלל ובשמאלה
לא תפייס לימין ·· והטעם לפי שאין נכל היות חבר
במזון של ישראל אבל תלקי המעלה קודם ואיכן
משתתף בברכה כלל והואיל וכן הוא אין לומר ה׳
השמאל שלא יתעורר הדין קודם מזונו שלא יטול שני
חלקים למעלה או למטה מבכור ·· שכבר מוסר בבקיו
ויעקב ולפיכך השמאל לא תפייס ולא תזכר ::

ודע כי ברכה זו שהיא ברכת הזן היא כנגד ה׳
המדה שממנה יוצא המזונות ומשם ירד
המן לישראל ·· ולכן אחז״ל אמר ר׳ נחמן משה תקן
להם לישראל ברכת הזן בשעה שירד להם המן ·· ולפיכך
היתה ראויה שתתקן ע״י מרע״ה הנז להב״ שממנו
היה יורד המן וזהו שאמרו ב״כ מרע״ה בברכה זו כותב להם
לכל בשר זו לפי רוצה לה״ק ·· לכל היום לצדיק יסוד
עולם ·· בשר הוא לתולדות ובשר מבשר ·· פי׳ מוליד
שהוא הקדה אל יסוד ומשם לתולדות ממנו שברכת הזן
היא כנגד המדה ע״ה הראשון שהיא מדת מרע״ה ע״ה:

וברכה זו רמוזה בה נ״כ תיבות כנגד שם
הקדוש גנוזה ונסתר כזה יהו״ה
יוד הה וו הה: ונוסח הברכה
היא זו **בא״י** אמ״ה הא־ל
הזן את העולם כלו בטוב בחסד ·· נותן לחם

לכל בשר כי לעולם חסדו ובטובו הגדול לא חסר
לנו ואל יחסר לנו מזון תמיד לעולם בעבור שמו הגדול
כי הוא זן ומפרנס לכל ומטיב ומכין מזון לכל
בריותיו בא״י הזן את הכל״

ברכה ב נודה לך וכו׳ ולפי שהברכה הראשונה
היא ברכת המזון כדרך חסד וטוב לכן
תיקן להודות על ארץ החיים לומר בשביל שהיא כוללת מעים
כי מפרנס לכל ונותן מזון לכל כמש״ כא׳ **הזוהר** ז״ל
ועל זה תיקן ברכת הארץ אחר ברכת הזן בה
ברית ותורה על בריתך שחתמת בבשרנו ועל תורתך
שלמדתנו להודות לה׳ על דבקות טוב ארץ ישראל
ברית ותורה דאינהו תיקונא דאתי טוב ובגין לאקדמא
ברית לתורה בגין דאות ברית נחשב לתורה שנכתב
ומכן הולכתא **דנשים** פטורות מברכת מזון ׳
לאחר יהי תורה לעולם דהא ליתנהו תורה
וברית ועוד חיבתך להבדיל ארץ החיים בעינן לאותם
בה של הארץ ועל המזון הא דבעינן כתוב בחסד על
הארץ הא היא ארץ החיים ועל המזון הא חסד הא כלל
הא בעי בבטקותא חדא יתהון שיעורן דטוב אינון הודאה
לאינה חסד ועו׳ אינון נודה לך על כך ועל כן נתן ׳
ולהון דאתעבדו מספרין דטוב ״והשמאל לא יזכר ב׳
בברכת המזון כלל כמש׳ הטעם לעיל״ וגם בזה אמרו׳
שאין השמאל נזכר כלל מכל מקום כיון אותו בעינן ה׳
הברית כי נבטל השמאל בימין ״והשלם בה הם הברית
כונתו עם **אדני** שבמדות המלכות הנקראת מ׳
מדת הדין הדפה שרוב הבלתה מן השמאל״
והו נוסח הברכה **נודה** לך יי׳ אלהינו על שהנחלת׳
לאבותינו ארץ חמדה טובה ורחבה ברית ותורה
חיים ומזון על בריתך שחתמת בבשרנו ועל תורתך
שלמדתנו ועל חוקי רצונך שהודעתנו ועל אכילת מזון
שאתה זן ומפרנס אותנו על הכל אנו מודים לך ומברכים
את שמך כאמור ואכלת ושבעת וברכת את יי׳ אלהיך על
הארץ הטובה אשר נתן לך על החיים ועל המזון בא״י על
הארץ ועל המזון״ בנוסח זה יש הם הברית״ ויקוש ש׳
היקבה השמור בתוך הקהל והקיבל״ **והבן** מדה
שהיא הארץ הזאת בג׳ תוארים ארץ חמדה
טובה ורחבה ״חמדה בהיותה באחוד עלם עם יסוד עולם
הנקרא כל משלשון ויכל אלקים שתרגם וירוגלוני וחמיד׳
טובה בהיותה עם מדת הטוב שנא׳ גם יי׳ יתן הטוב
וארצנו וגו׳ ״ רחבה כשמקבלת מרחובות הנהר מן מנתך
רחבה ונסבה למעלה ״ ועל כן אמרו כל מי שלא אמר
ארץ חמדה טובה ורחבה בברכת הארץ ומלכות בית דוד
בבונה ירושלים לא יצא יח׳ ״ ובאותה זה המשיך בחסד
וחסד עליון על כסא דוד ועל מלכות ארץ החיים והוכן
בחסד כסא במלכות שכ׳ המוכה שלש תורה וברית:

ועיין בכל נוסח הברכה הזאת שהוא דרך עליה לנוער
הברכה של מעלה על הארץ ויקון ולכן תקנו בנוסח זה הם
הברית כנגד שם אדני השולה הם ויי׳ בהיכל קדשו ה׳
הם מתמשל הארץ: **ונרסינן** בברכות אר״ נחמן
יהושע תקן להם ברכת הארץ **והטוב**
כי בברכת הארץ התחתונה נמשכה הארץ
העליונה ובברכת הארץ התחתונה מיד הכנענים הערלים
ובארץ הארץ העליונה מיד כל ערל וטמא **ויום** תנ״
משה כתבי חמדה תפי יהושע כתבו לבנה יח׳ לה׳
ישראל לעבודתו שזו שמך להאיר אותה עם השמש
עי׳ הצדיק המיוחד הכל״ ומסיים בא״י על הארץ ועל
המזון״ על הארץ היא סוד ויי׳ בהיכל קדשו הם לארץ
העליונה״ ועל המזון הוא השפע המשפע עליה מלמעלה
ולכן אנו **מוזכין** היין בשים בזה המקום כד׳
למשוך על הארץ חוטו של חסד הרומז י׳
מים כנודע״

ברכה ג ואחר שנתן הודאה למכין מזון לכל
בריותיו ושעשה עמנו כך וכך נסים
מבקש רחמים על הכל והיא ברכת רחם לבקש מאת
יי׳ שיזכה בסוד המזון הזה על הארץ הטובה שתבנה
במהרה בימינו ומלכות בית דוד משיחו במהרה בימינו
יחזירנה למקומה: וזהו נוסחה״

רחם יי׳ אלהינו על ירושלם עירך ועל הבית הגדול
והקדוש שנקרא שמך עליו ועלינו ועל ישראל
עמך אבינו רענו זוננו פרנסנו כלכלנו הרויחנו והרוח לנו יי׳ אלהינו
מהרה מכל צרותינו ואל תצריכנו יי׳ אלהינו לידי מתנת בשר ודם
בו ולא לידי הלואתם אלא לידך הטובה המלאה והרחבה
לא נבוש בעוה״ז ולא נכלם לעוה״ב ומלכות בית דוד משיחך
תחזירנה למקומה בא״י בונה ברחמיו ירושלם אמן״ ׳
בנוסח ברכה זו כ׳ יש בה הם הברית להיות ש׳
שעיקר הרחמים הם על הארץ הידועה:
ושלמה המע״ה תקן ברכה זו להתפלל על שלום הבית
הגדול והקדוש שנבנה בימיו ״ ולכך נאמר אבינו רענו
הרמז בעוה״ז ולא נכלם לפי שהיא בקשה לא יאמר ״וכן
צריך לומר זוננו בשנת הזה׳ הריוח ולא נכלם כי בחולם אינן
לנו מזון ויתומר את לידך הטובה הם א הימין״ והמלאה
המלאה שנקראת קול גדול ולא יסף דלא פסקין ומבעני
עולמין ונקראת אלהים חיים ״ ומלא מלאה היא אלקים׳
חוצות מלא יה ״ והרחבה לפי שהבינה נקראת רחובות
הנהר״ **ובשבת** שאין עם הם להיות נפח והוד
כבל הקמפס אז **רצה** והחליצנו
ממני הכנייהו חסדי דוד הנאמנים״ **רע**
כי בתחלת הברכה בקשנו בקשה ותפלה ואחרכן
אבינו רענו וכו׳ ועתה אנו אומ׳ רצה והחליצנו ביום השבת
שבת מלכתם שהיא מתיחדת עם המלך לקבל שפע וברכה

ותיים ממקור החיים. אם כל חי אומר עולתך גוי' להיך
יסוד עולם ולהרבן כד"ו שאין אנו מתפללים לגשם רבה
והחליצנו שבענו ורוינו בהלכתיך ובהלכת יום השבת
הזה כי יום זה גדול וקדוש הוא לפניך ונשבת בו ונניח
בו באהבה כמצות רצונך. ובשמרנו השבת התחתון כמו שאמרו
השבת העליון מתגלה עלינו וכו'. ובשמור השבת של מטה
אנו נשמר כביכול גם השבת העליון אינו מקבל השפע
והברכה ולכם מתגלה [illegible] המלך ואז האותיות שהם
הרע הכל הכח ואינו בא לבבם את המלכות ונעלם יד
במלכות הקדוש והטהור ולכן אנו מתפללים אז ה' אלהינו
ויגן בנו מנוחתו בנוח מנוחתו ומגיע יום השבת
השבת העליון שבת מלכתה שלא יהיה בשמחתה הכל
הכל מנורת [illegible] ועל יום השבת העליון יום מנוחה אנו
מתפללים ולכן אנו אומרים בנוח מנוחתו עם בית
דוד ושלמה הקבוע ולכם רחוי להקבה כי מעלל דוד אף
המלך הלוי עליו ולכן היא עיר דוד ובה שבנו אם שלמה
ושלום לי בתהלה שנא' וי"י נתן חכמה לשלמה ...
ושלש הברכות אלו מעדים הם בתורה בפסוק ואכלת
ושבעת וברכת. מקור **זן: הארץ: בונה**
כל ברכת הזן וברכת הארץ
וברכת בונה ירושלים **ברכה ד'** ברכת הטוב
והמטיב דלא אתי מעמרא
דייתינן ולא ממעטין דעמלא כלום. ובה שו ווכות כנגד
ג' מלכיות ג' הטבות ג' גמולות. וזהו נוסחה **בא"י**
האל אבינו מלכנו אדירנו בוראנו גואלנו יוצרנו
קדושנו קדוש יעקב רוענו רועה ישראל המלך הטוב
והמטיב לכל שבכל יום ויום הוא מטיב עמנו הוא הטיב
עמנו הוא ייטיב עמנו הוא גמלנו הוא גומלנו הוא יגמלנו
לעד חן וחסד ורחמים וכל טוב. עכ"ל נוסחה. וברכה זו דוד
ושלמה נב' תקנוה והיא סוד אור עליון הכל אמרו בזה כי
טוב המלך עליה השפע הטוב הבא מן הימין העליון
סוד החסד והרחמים והכל מלכי הימין אין עם שמאל כלל.
וראיתי להרב מקובל אחד זלה"ה שכתב דברים
נחמדים בענין ברכת המזון והעתקתי לכאן וז"ל
דע שאלו ארבע ברכות של ברכת המזון הם כנגד ד'
אותיות של שם **הברכה א'** שהיא
מסיימין בה בא"י הזן את הכל
היא רמז **לדוד** של שם המיוחד שהוא זן ומפרנס
לכל והוא צדיק המעיין הקדוש שממשך מעלה
שנובע הקדושה והטהרה ונקרא בלשון המקובלים כל.
לפיכך אנו אומרים כנגד יוד של שם המיוחד בא"י הזן את
הכל. **ברכה ב'** כנגד **ה'** ראשונה של שם המיוחד
וזו המדה שנקראת ארץ ולפי' אנו
מסיימין בא"י על הארץ שהיא למעלה מן הכל. ולפי' אנו
אומרים על הארץ ועל המזון. שבגבורה בה המזון לעולם:

וכתב המקובל א"ז זלה"ה והכוונה
שאו' רבה והחליצנו בברכת המזון
בשבת כי בתוך הדלתיים ...
בשלש חסדי דוד ... שניים ...
... בשבת ...
ומתגלה ... של יום החסד להיות
... כלם בשם חסדים
... כי ... התפלה
... הכנסת שהוא
... הרחמים המתגלה
ונכללים ... כמו ...
שבשבת ... הרחמים. והמשנה
... בתוך ... האור
... ובשבת שמתגלה
... ויען ...
... דוד שלום ...
ולא ... החיים ובשבת
... חסדי דוד עכ"ל:

... כתב שבשום ברכת
המזון ... ברכה ד'
דברי ... שלום
שלום בתרומיו ... וכו'
... שלום במרומיו
... עכ"ל:

כמו שאנו אומרים בתפלה אתה גבור לעולם ה' מחיה
מתים אתה רב להושיע מכלכל חיים בחסד. ואמר
הפרנסה בגבורה הגבורה לפי' אנו אומ' על הארץ ועל המזון:
ברכה ג' רחם ה' אלקינו כנגד **ואו** של שם
המיוחד. ואנו אומר' ... זו
פרנסנו כלכלנו ... שזו המדה נקראת אבינו לכך אנו
... ואנו אומרים מלכות בית דוד משיחך שהיא
... לצדיקים ... ואנו מזכירין בא"י בונה ברחמיו את ירושלים
זו מלכות הנקראת ירושלים של מעלה כמו שא' רז"ל מכון
לשבתך ... מכון כנגד מכון. ואמרו רז"ל בקרבך קדוש
ולא אבוא בעיר אמר הקב"ה לא אבוא בירושלים של מעלה
עד שאבוא בירושלים של מטה זו היא השכינה שנקראת
ירושלים של מעלה. לפי שזו המדה שהיא ... עשויה
מעשה ירושלים של מטה ... הכלה ...
... ונשיאה ירושלים של מעלה ... כנסת ...
לירושלים של מטה ... כנסת ישראל ...
... **הבונה** ירושלים הוא לשון ויבן ה' אלהים
הוא לשון ...
... לפיכך אנו אומרים
בא"י בונה ירושלים. ואח"כ אמן מלשון אם: כנגד
שכינה כנגד **הא** אחרונה של שם המיוחד לפי' אחז"ל
הטוב והמטיב ... הקנוה ... הכל
... מיד הטוב כנגד השכינה שחזרה למקומה
והמטיב שמזיוה שעה ייטיב הקב"ה לישראל. לפיכך
היא ברכה רביעית. ואחר כך אנו שואלין כל צרכנו לשם
יתב' עכ"ל ענין ברכת המזון. **ועתה** אבאר מה
מה ... השם יתב' לבך אחד
... המזון כה
ליתן חלק לשכינה. ... מעשה להכל לנטילת ידים
בברכה. והכל לשנים אחרונים שהם חובה מברך בברכת
המזון ... שנים אחרונים הם חלק ... ומה ...
שלא יהיה ... ואותן תקנו רז"ל ... לנטילת ידים
ברכה שיסך להקב"ה ... הברכה והעברה.
עכ' ... הוא ... עכ"ל זלה"ה. ... כן.
ואחז"ל המברך להקב"ה כראוי ... ברכה לכל
השלמות והוא מתברך תחלה. וז"ל בם'
הזוהר מאן דמברך לקב"ה אתברך ונטיל אורייתא
מאינון ברכאן בקדמיתא דכל עלמא
... כיון דמברך לקב"ה אתברך ... נחית ושריא על
רישיה אוליף קדמאה ... דכל המקום
... אדכר ... ואדכר ... אדכרתיה ...
דהקיים ... ושריא על רישיה ...
בכל עלמא עכ"ל. **ונרמז** בפסוק ... אר' יוחנן
כל המברך על ... מעלה זוכה לנחלה בלא
מצרים שנא' ... ים ודרום ירשה ר' יוסי בר
חנינא אמר ... שני עולמים העוה"ז והעוה"ב.
וסוד המאמר ידוע הוא כי נחלה בלא מצרים היא

נחלת יעקב הקב"ה ישראל הנעלה למעלה עד אין סוף כי [illegible]

[illegible]

ויסוד [illegible]

[illegible]

ויש [illegible] **והסוד** [illegible]

[illegible]

ועתה [illegible]

כתר [illegible]

וחכמה [illegible] **ובינה** [illegible]

וחסד **וגבורה ונצח**

והוד [illegible]

ומלכות [illegible]

יסוד [illegible]

וכל [illegible]

אם [illegible]

[illegible]

ומצוה [illegible] **המלכות** [illegible]

מאחר שהוא האצילות ובאמצעו קם חיים וקיימים סד
לזה המעקה שהוא גבוה מהג' הוא רומז א"ל. ואמנם
ראיתי להרב מגדולי הקבלה ז"ל שפי' על פסוק ועשית
מעקה לגגך כי הגג הוא החכמה והמעקה הוא ה'
הכתר. כמש"ל קרוי בתורה מעקה עש"ה והכל דברי
אלקים חיים כי ג' עליונות חשובות א' ומתוך קבלתם לאמת
אם בה. ועוד נ"ל כי הבית הג' עם ב' הבית שלה ה"ס
כמנין כתר בחק וכן אם הנסיון בה אות אש והאמר
הג' שלה ה"א עם כלה יה' במנין עם **אהיה** בגי'
האוזן במדרגת **הכתר**: משמאה הבית [illegible] נ"ב
המזוזה בבית [illegible] כמש"ל. והבית התחתונה שלה
ק"ד כמנין ט' ספי' הנשארות מהחכמה עד מלכות כ'
שהמעקה חופה בתוך על לק זה [illegible] וארץ

> וכן בגי' מ"ל עולם
> קס"ו מנין עליון וזהו
> כתר עליון

חכמה בינה חסד דין קו שוקיים

ו' צדק: שלה ב' הם עם כלם ק"ד. ואות ו' שבבית
במקום יסוד כי ידוע הוא כי יסוד הוא
וא"ו שנ"ב כנודע כי ו' במלואה יש בה שני ווי"ן וא"ל
במלכות: שני ווי"ן הם הם לת"ת ויסוד: וא"ל שבה מלכות
היא הם לבחינה המלכות שבין שניהם שש"ו חוזה בחינה
מתייחדים לפי שלא יתייחדו שתי מדות אלא ע"י יתייחד
בין שניהם מלאות מיוחד המייחדם. וזו הבחינה א'
המלכות מונה בגמ' לא מהעליונה לפי שהיא כנגד
מתונה ולא מהתחתונה שהיא נעלמת ממונה אבל היא
בחינה המתמצעת בין שניהם ונקראת הבחינה הזאת
א' מתוך שבה כח הייחוד לייחד שתי המדות האלה
ועיין זה פי' כמ"ש מ"ה קורדווירו זלה"ה בס' פ"ר
בשער סדר האצילות עש"ה. נראה מזה כי יסוד נמצא
באות וא"ו לפי המזיהו נב' אחי באות וא"ו. **וכן אם** ה'
התחבר שתי הבית יחד **נ"ג החופה** עם ק"ב
הבית יעלו ק"ב מנין ג' שמות שבהן
המלכות מראש ועד סוף והם **אהיה יהוה**
אדני נידוע כי קו המלכות כולל
שמו קו ימין וקו שמאל ונמצאו כלן מש"ח
ספי' כלנים יחד בשתי הבית א"ל זה משמונה בזה"ק

ומה שבזה מעקה זו המזוזה באות א"ו על הוראתך
כי ידוע הוא כי המזוזה הנקראת א"ו שבגבם
שהיא יורדת **הת"ת** היא נקראת שמים ונאמר הנה
ממטיר לכם [illegible] אם מן השמים והעם שהאזין
שמע מעלה זו מתני שהיא כוללת כל העשר ספירות:
והיכן האזין שלה מנין כל העשר. כלל כבר אמרנו לעיל כי
מהחכמה ולמטה שלם ק"ג עם כתר הנה אין שלם ק"י. והיכן האוזן
עם כלה שלה ק"ן ועם המאזנה בה השומעת הם שלה ק"י. ועוד
היכל האזין יש בה מה זין. מה רואה להזכיר עשר וכו' קבלה:
כנלע"ד

יט ציצית פי' לעשות ציצית על כנפי ה'
הכסות שנאמר בפ' שלח לך
ועשו להם ציצית. וקודם ש'
שאבאר סוד מצוה זו אבאר סוד הברכה שאנו מ'
מברכים על הציצית ועל התפלין שהיא נגלה ונסתר
כתב המקובל א' ז"ל דע סוד הברכה שהיא נגלה ו'
ונסתר הוא כי בברוך יאמר לנכח שהוא [illegible] שהוא
מקור הברכות כנודע. אלקינו מלך יאמר להמלכות
ובינה המאוזים במלכות [illegible]. העולם יאמר לנסתר
הנקראת עולם. שהבינה היא מלך העולם שהוא הנסתר
והעולם הוא אשר קדשנו וצונו במצותיו. ולזה בפרק
הברכה בלק נגלה ונסתר [illegible] ומצאתי להרמ"ז ז"ל בספ'
התיקונים מבאר ענין ברכה זו וז"ל מצוה
[illegible] דאתמליא [illegible]
מצוה מספרא דקבלה [illegible] ומספרא דאורייתא
דאיהי אשר [illegible] מצוה מהגוונייהו ובגנ' איתמר
על הגווניהו אשר קדשנו במצותיו. איתמר קדשנו. ואמר
צונו. על מה על שכינתיה דבלק עב"ל (עיי"ש)
וביאורו כי לשון מצוה פי' מיוחד המלכות ר"ל הייחוד
ייחודו עם [illegible] המלכות הנקראת מצוה
כנודע. [illegible] שנודעת וה' קראו הנה שמודה דאתמליא
[illegible] הייתה שלה על דרך הקו האמצעי עד לבין חכמה
ובינה ומצאתם שהם מחזיקים אותה מתייחד עם המלכות
הנקראת מצוה ע"י החכמה הנקרא אבא. ויקרא לחכמה
ולבינה אבא ואימא להורות שכמו שהאב והבן והאם נותנין
כח סדר לבן לישא אשה ע"י מתווכם כן הדבר לאבא ואם
העליונים. ואמר רחש ואשר הכוונה לבאר מלת אשר
שבברכה ופי' כי במלת אשר נרמזים חכמה ובינה
כי החכמה נקראת ראש והוא סוד הבית אשר ואשר
כמשמעו הוא בינה. והכי פי' מספרא דאורייתא וכ'
מ' כי יחוד המלכות עם שתיהם כנודע שהוא הדבר
הקדוש א' הייחוד והוכחה לזה כי לבאר לשון קדשנו ולכן
שהוא לשון זיווג ואם היה הכוונה לבדו. המלכות תויה דלתי
שיאמר קדשנו ולכן לשון יחיד לכן אמנם שהם ת"ת ויסוד
נגלה ובה"ג והיסוד נב' הוא מלכה מיוחד עם המלכות מלכ'
שתיהם החכמה והבינה. ואח"כ ובגנ' איתמר על הגווניהו
וכ' לשון רבים הכוונה שהקדשו שתיהם ונכללו גמירות
קדשנו. ואבא צונו והכוונה כי קדושה היא הכנה
א' הייחוד וכן מלכה הבינה הם יחודים שלפניה א' הייחוד
כמנין הקידושין הקודמין א' הזווג וכן הקדושה היה ב'
בלשון בסוד שמלאו התה לאחר וגמר הייחוד הוא בלשון
נימין התחתונה וכן הייחוד שהוא הגוי כתה' הוא על ידי
אבא הייננו לקח אבא צונו וכן מוכח שאין יחוד ה'
המלכות בבת אלא בסוד קבלתם מהחכמה. על מה כן
על שכינתם וכ' הכוונה בכל זה לבאר שהשכינה בסוד

מצות י"ט

הזווג נקראת תפלה והביא ראיה כי רז"ל אמרו שהוא הקדוש ב"ה
של הזווג שלה וכו' ונמצא ר"ל מתיחת התפלה ולכן ב'
כשהיא נפתחת באותו שעה המגיד כל ימי המשנה על
זה הזווג ראוי שיכונה בשם תפלה דכייכו רז"ל וזה אומר י'
תפלה י"ל שמיר ושו כשהיא מתחלת בידוד אז נקראת מ'
תפלה ב' דכייכו ידוד אלהי מיוחדים כזה יאהדונהי המורה
על הייחוד שבה"ל "
וברכה מצאתי כתוב וז"ל ברכתן
סלקין מתמן לנשלם עד
דלתון אינון דאלויתא
דמטו גן טהורא דלא נהיר ומתמנא לנשלם בתקונא דקדושא
נהורא דלא נהיר בקדושה כלה וסלקא ואתעטרו לנשלם עד
דמטו לבוסיית שלמה מקורא דכלאיין " כגון נבקי מתהומא
מקורא שלמה בכלא אחרנין ואתעבדו אין כלין ונשקי אין ל'
לאין ושריין ואיתמן לה כדיק לאוקא לתתא וכד נחתין מ'
אתברכאן יתבהן ובגין וכל דרגין דלהון ורזא דאין כלהון
לאתעבדא מעשלם לתתא ברזא דא " **ברוך** דא רזא
דמקורא שלמה מבועא לאוקא ולאתעטרא
ולאנהרא כל בוצינין ואיהו בריך יתיר דלא פסקין מימוי : ו'
ומהאי שירותא דאיהו שלמא דא"ה ואיהו קב"ה השמים
דאיהו קב"ה שלמא איהו בגין דאית קב"ה כגוונא דא לתתא
ואיהו שלמא תתאה " ואיקרי אוף הכי ברוך לקבל תתאי
לאוקא לתתא ולאתעטרא מתתא לנשלם בברכאן דאלויתא:
וברוך התחלה איקרי הכי ברזא דחכמה שלמה דאמרי
להיות אחד בחד שביל דקיק דאשתלשל ביה " **אתה** לאהדר
דשלמה לאתגליא דהא האי ברוך סתים איהו
ובגב' איקרי בחוה סתים " ברוך מקורא שלמה דלא
אתגליא " אתה שירותא לאתגליא לבר ובגב' איקרי אתה
ומתן איהו דא רזא דימינא ואיקרי כגון לגבי הקוה אתר
ורזא דא אתה כגון לעלם - מאן כגון להיות עולם אתה
ודא איהו ימינא שלמה דהא אתעבדא לאתגליא " ;
יהוה דא רזא דאמצעיתא " רזא דמהימנותא בכלל
סתים " **אלהינו** דא סטרא דשמאלא דכליל
בימינא וימינא ביה ואתכליל דא בדא
לאעבי חד " ועל הכא אתקשרו בהאי דכיין דאין אתברכאן
ועלו בהאן לעבייהו אתהדרו כלא כחד להיות מקורא
דאינון לא יכלין לאתהדרא לגבי הקוה אתר עד דאתברכן
כיון דאתברכן בקדמיתא אתהדרו ועאלין לגבי הקוה
אתר לנשלם בהאן יתירין אחרנין לאוקא לתתא ועד
דאינון אתברכאן לא עאלין ולא יהבין לגבייהו ורזא דא ולא
יראו פני ריקם " וכד יהבין לגבי הקוה אתר ועאלין התמן
כדין איקרי הקוה אתר **מלך** ומלך לא איתקרי בר
כד אינון מתקבלין לגביה מתברכאן מתמלכאן
איתמני איקרי מלך כד בגבגוי אתיין לגביה שתיין מ'
מתחספן בכלא מה דאיתחזי כלא יתסרונא כדין איהו
מלך מלך לתתא כד מתעטרא אין ליה [illegible]
הקדושין והכא איקרי מלך ומאן איהו " העולם אשר

קדשנו וצונו נכלן דאיהו שלמא דלא מ'
אתגליא לבר ואיהו סתים קדשה
זה הכי בחוה סתים ונ"ב לא איקרי אלא בחוה סתים עכ"ל
נקטה לשונינו " ומכאן תבין סוד הברכות שהם נגלה
ונסתר " ועתה הטה אזנך ושמע בשחור תפלה זו כפי
מה שלקטתי מספרי המקובלים ז"ל כמלקט שבולים
וסוד תפלה זו על דרך החכמה האמתית דע כי
התפלה הזאת בל"ב חוטין שבה הרמוז לב"ל
שבשיר השירים המשנה פת וכלולה מל"ב נתיבות פליאות
חכמה ונקרא הזכור שם ואת שלמותך כתר לבנין " י'
ונדעוינו בשני פת התפלה בל"ב חוטין מעוגש שנאמר
וקרבת בצרכו " ותפלה זו שקולה כנגד כל המצות לפי ש
שהיא האבן הראשונה הכלל תרי"ג אבנים יקרות ול"ב
נתיבות נכל נתיב ונתיב מתחלק לשתים טוב ורע זכור
ושמור מצות עשה ומצות לא תעשה והנה הם ס"ד ונכל
אחד כלול מעשר ספירות הם הרי"ם קורא תמ"ם ז"ך
אותיות התורה הנה הם תרי"ג אותיות התורה שהם תרי"ג
מצות ולכך אמרו שקולה מצות ציצית כנגד כל המצות
כלם: **ועוד** יש לדעת אחת שבמצות ציצית כנגדים
ציצית ציצית לציצית והן חמשים אות יו"ד שהיא ב'
חלוק הלמד לב' נשיריות לב' ציציות הכתובים נמצא
מולאים בשם יקין [illegible] יעלה בה תר' תקרו ל[illegible]
ג' למנין תרי"ג הם ח' חוטין וה' קשרים הרי תרי"ג ולזה אמרו
שקולה מצות ציצית כנגד כל התורה כלה:
ובזה תבין כוונת הברכה להתעטף בציצית כי יש
מי שפי' כי אמרו לבוש שהנשמה היא המתעטפת
בסוד מצוה זו בין למעלה בין למטה שעושה הנשמה
שהיא למעלה גם כן מתעטפת בסוד מצוה זו בבחינות
שיתבארו " וכללו של דבר מצוה ומצוה שעושה האדם
צריך לכוין כי נשמתו שהיא חלק אלוה ממעל מתתקנת
מאליה בסוד מצוה זו וכן לשאר המצות: **ואמרו** ב'
בשם כמוהר"ר משה קורדווירו זלה"ה ש'
להתעטף בציצית במ"ש לשון שציצית עולה תרי"ג מצות
שבמצלית בבחינת המתלבשת בגוף ובמטטרון
שבסוד הציצית ולפי מה שפי' שכוונת הנשמה היא
הנשמה צריך לכוין שבנשמתו יש רמ"ח איברים ושס"ה
גידים רוחניים וכלם יאירו ע"י מצות ציצית " וכן פירש
ברמז שסוד הציצית הוא מטטרון ז"ל מטטרון שם
מעולה לבחינת דסלקין שית מאה [illegible] ציצית בגין
יוד"ן ואי יתסר יו"ד הא תיוה באתוה הא סלקא בכל סטרא
ב' כנפי ציצית [illegible] דכפת אינון תרי"ג עכ"ל
ועוד ציצית בגימטריא עולה מנין **מטטרון**
וסנדלפון " עלה בזהר
שמצות ציצית שקולה כנגד כל התורה:
ספר הבהיר וז"ל מאי [illegible]

והכהן [illegible] בסוד [illegible]
בברכת הקדוש [illegible]
[illegible]

בהפטרת ומנהג שלוחים ושרים מלכה"ד למלך שהיה לגן נוה
ולו ל"ב נתיבות וגם שומר עליהם והודיעו לבדו אותו ה'
הנתיבות אלו שומרה ולך בהם בכל יום וכל זמן שתדרכם
שלום יהיה לך מה שאין השומר אומר אם אני אהיה לבד
באלו הנתיבות אי אפשר לשומר א' לקיים אלו הנתיבות ועוד
כי יאמרו כל העולם כי לי הם לבך שומר זה וגם שומרים
אחרים על הנתיבות אלה שהן ל"ב נתיבות ומנהג דהכלת אחר
השומר שמא יאמרו השומרים הגון שלא הוא נתן להם ס'
סימן ואחר ראו הסימן למלך שהוא שלו ואלה הנתיבות הוא
הנקנים ואינם שלי ואל תוכחו מלכה"ד למלך ובזמן שהיו להם
עבדים בקשו לך להחזיק מחזו מן אימת המלך נתן להם
המלך סימנו מחזו מן הבית ונתנה להם סימן אמרו מעשה
בשני סימנין אלו יצ"ו ישמרך מכל רע ישמור את נפשך עכ"ל
ודבריו מובארים כי הסימן שנתן המלך הוא ל"ב נתיבות
שבגנים ל"ב אותיות שבהפטרת והסימן שנתנה הבת הוא
הכלת שכן הכלת רומז א"ב כמו שאבאר להלן בגנה
מעשון א' מן הזוהר **ובן** הוא מבואר עוד בס' הבהיר
וז"ל מאי כ"י אהרן דנקדבה מעשים והיא כמאן
של הקבה והיא אבן יקרה והיא ים החכמה וכנגדה ה'
הכלת דהר מאיר מה שאינה הכלת מכל מיני צבעונים
מפני שהכלת דומה לים וים דומה לרקיע והרקיע דומה
לכסא הכבוד שנאמר ויראו את אלהי ישראל ותחת רגליו כמעשה
לבנת הספיר וכעצם השמים לטוהר וכתיב כמראה אבן
ספיר דמות כסא עכ"ל הא לך מבואר שהכלת רומז לבת
והוא הסימן שנתנה להם הבת כי הכלת מעשון כל רומז
למלה הזאת שהיא כוללת הכל והיא הכלת הכל וזהו ו'
וזכרתם את כל שהיא מלכה י"צ וזכר הם מעשון י"צ זכר כן
יבך וכל היא מלכה י"צ ולא תתורו אחרי לבבכם שלא
יקצץ בה כי היא נקראת ל"ב שזו היא מינות גמורה כאינו
אחר שקצץ בנטיעות אשר אתם זונים זו ע"ז שאלו הם ה'
מינים שנאמר בהם לא יהיה לך אלהים אחרים על פני לכך
יזהר אדם שלא יקצץ בה וזהו אחרי לבבכם זו מינות אשר
אתם זונים זו ע"ז הזהיר שלא יהרהרו בהכלת במינות לא
כגון אבל יהיה לבם הכל להפטרת וראיתם אותו וזכרתם
ולא תתורו אחרי עיניכם זו זנות כענין שנא' ואנכי הידוע ונעד
נאם יצ"ו השם הגדול הוא הידוע מעשון וידע אדם י'
ומלת ונעד רומזת להכלת מעשון ונודעתי לך שם כי שם
מתוועד הכל ונודע עד כאמרו אחרי לבבכם שלא
להרהר אחר מדת הדין רק להצדיקו יה' בכל דרכיו שנא'
כי כל דרכיו משפט **ודרש** מרבותינו וראיתם אותו זה
להקבה יה' הכלת רומז לזוהר הכבוד אורית
בגימ' יקו שכינה ול"ב אותין רומזין ל"ב נתיבות המשכות
שם כל"ה כל הנתונים קולכים ב' קיים והקשרים ב' הקנייות
והם בין כלם ששים חמש בכל אחד ואחד דוגמת עשר
אלבשות ששיד ועשה שבכל והם חמש כנגד חמשין

שבה למכו ונשה למחזו ונתן כל לבהם ובשמים ככל
בהפטרת אז מסתכל בשתי ציציות שלפניו שבהן י' קשרים
המה להויה **ונ"ל** אני המחבר למה שעבין כתב י'
ומהקבל באו הנעשים קשרים שאנו קושרים
ב"ב כנפי הפטרת והוא כי כבר כתבתי לעיל כי מלכה ד'
ציצית היא שקולה כנגד תרי"ג מלכה התורה וידוע הוא כי
תרי"ג מלכה הם כלולים בי"ה עליונים כמש"נ בס' הזוהר
וברש"י כי הנה מלכה עשה הם בזכור ומלכה לא
תעשה הם בשמור וזם זכור ושמור בדיבור אחד נאמרו
והכוונה היא כי מאחר כי הנשאר שני' הם נקראים הקדש
הגדול כי הם העוזים בגוף האדם כנודע כי ג' עליונות
העז בהם קראש וגם נכללים הגשמים וכל האיברים ש'
שבראש כנודע מהאידרא ושתי זרועות רומזים לזרוע
האדם והנחתים הם השוקיים המעמידים את הגוף כמש"נ
הכתוב שוקיו עמודי שש והכוונה בכתוב הזה היא ידוע
הוא כי כל ספירה וספירה יש בה ג' בחינות בחינה שבה
מקבלת מספי שעליה ובחינה מלד עצמה ובחינה
שבה משפעת לספירה שתחתיה וכל בחינה דקה מ'
מחברתה נמצאו בנצחים יש בחינות וזהו שוקיו ע'
עמודי שש וזם נבח נצחים הוד הודות ומכאן תבין
ב"ב לשאר ספירות כגון חסד חסדים גבורה גבורות
נמצאו הנצחים רמז לשוקיים שבאדם והגוף והברית
שבאדם המזכים תת ומלכות יסוד וזהו כלל האדם
העליון ומלכות היא בת זוגו כי שניהם יחד נקראים אדם
שנא' זכר ונקבה בראם ויקרא את שמם אדם כי אינם
נקראים אדם אלא בזווג שניהם כי כל א' לבד נקרא פלגא
דגופא ולכך אסור להפרידה מהבנין מאחר ששניהם יחד
נקראים אדם ומאחר שהם העוזים בגוף האדם פוגע
הכתוב ונכנסה אחזה א"וה נמצא מהאור גשם נלמוד
למושכל כי אמרו מהאור גשם נלמוד מהמושכל אמנם
האדם שהוא חומר והוא אחוז מהרוחני בקבלה האחור
כשמדברים בנבלו דברים רוחניים אינו יכול להבינם
כי אם מהדברים האור גשים הדומים לאותו דבר ה'
הרוחני וכן בכאן נאמר כי מאחר שאנו רואים באדם
רמ"ח איברים ושס"ה גידים בדמי נם למעלה באדם ה'
העליון רמ"ח מלכה עשה ושס"ה מלכה ל"ת ומשחז"ל שמי
עם יה שס"ה זכרי עם וה רמ"ח והטעם שבאו אותיו'
יה בחשבון שס"ה ואותיות וה בחשבון רמ"ח כי ידוע
הוא כי רמ"ח מלכה עשה הם בעולם דדכרא כמש"נ לעיל
שהם כנגד זכור ומלכה ל"ת הם בעולם דנוקבא כנגד
שמור ואותיות שם **ידו"ד** ידוע הוא כי שתי א'
אותיות ראשונות שהם **יה** הם אמים: ושתי
אותיות אחרונות שהם **וה** המה בהם הדין לכך
כה למטה הדין בהתנים והאמים בבן באו אותיות
יה שהם אמים בחשבון שס"ה שהם מלכה ל"ת בעולם

דנוקבא

מצות יט

דניקבת שהיא קו ·· ואותיות וה׳ שבהם האור הקו בלא
בה. עולם רמוז שהם בעולמות דדכר״א שהוא התנים ואמנם
שיש בהכו דברים נמתדים בענין זה לאהבת הקורא גם
ראיתי לכתבם ·· עולה בידכו מהקדמה זו שהר״ח מולית
הם כלולים בעשר ספירות

ויצוד אבין הקדמה אחרת והיא זו ידוע הוא כי יש
יש בהם אור ישר ואור חוזר ויקראוהו חסמי -
החתונה ובה׳ אור המתהפך והוא האור העולה ממדר־ ג
המלכות ומגיע עד הכתר והבחו מושל שה לראיון ה
הטעם שאותו טלן היוצא ממנו ומתפשט ממקורו מ
מכה ברהה הנוושה אז אורו מתהפך וחוזר אל מקורו כן
דימיון הקהלות כי האור היוצא מהכתר עושה מהלך במלכות
וחוזר אל מקורו עד הכתר וגם מלכו וזהו נעוץ סופן ב
בתחלתן ותחלתן בסופן כי כתר שוה במלכות ומלכות
בכתר ולא זה בלבד אלא אף המלכות שבכתר חוזר ויורד
למטה ומגביה בדרך האור הראשון עד שנעשה אור ואור
ואור עד אין תכלית וכל נעוץ סוף בראש וראש
בסוף וזהו סוד הקוי״ה בעשר וסוד הקוי״ה בהיפוך
זה בסוד האור הישר וזה בסוד האור המתהפך ·· והוצא
ענין זה במאמר א׳ מספר **התיקונים** וז״ל הרי
הבנת איהו בהש נאיהו בסופן
א עלת איהו מגיד מראשית אחרית ואיהו **יוד**
הא ואו הה׳ כלל עשר ספירן לאיהו
נעוץ סופן בתחלתן ותחלתן בסופן עכ״ל
והכוונה כי מקור האור לעולם הוא יוד ומעם האור נמשך
מעלים היוד למטה והוא אור ישר ומקור וראש ·· ו׳
ומטעם היוד למעלה והוא אור מתהפך ומקור אל האור
החוזר ומצא נעוץ סופן בתחלתן ותחלתן בסופן והטעם
בעשר הוא **יהוה** ·· והשם בהיפוך הוא **הוהי** ו׳
והכל כלול בעשר אותיות ש
עבינו הטעם והיינו ענין **א** שהוא יוד בראש ויוד
בסוף והוא מגיד מראשית שהוא יוד בסוד חכמה
והוא שהוא הכתר ·· אחרית שהיא יוד נ״ב והוא חכמה
בראש וחכמה בסוף ·· ואחר שנתבאר הענין בקיצור
ראיתי להביא מאמר אחר מס׳ התיקונים ומתוכו
יתבאר כוונתנו בענין השמות שבספר
וז״ל אין קדוש כי״י עלת על כלא טמיר ונגניז
בכתר ומניה אתפשט נהורא על יוד ד׳
דאיהו יוד חכמה ה׳ בינה ו׳ כליל שית ספירן ·· ה׳
מלכות ואיהי איהו אתפשט מעילא לתתא ואוף הכי
אתפשט נהורא מתתא לעילא עד אין סוף דאתרמיז ב׳
בקדם אין אנ״ו ובגב״ר די ·· **יאהדונהי** עשרה
עשה הכל לא כתר עכ״ל ·· קורח
בפירוש על כוונתנו כי האור הישר יוצא ומתפשט מן
המקור שהוא יוד עד הסוף שהוא ה״א ומחזר מיוד-

על **אדני** שהיא המלכות כי **אדני** לבוש אל
יהוה וגם אחד הוא סוד
אור המתהפך כי שם אחד וגם הוהי הכל
דבר אחד ועניין א׳ והם אחד וזה אחד אין שהוא אחד ·· א׳
אחד במלכות ואין בכתר והכל הוא נעוץ סופו בתחלתו
ותחלתו בסופו וכמו שבסוד הכתר היוד על הא״ן כן בא״ן ה
היוד על הכון כי הכל הוא א׳ ועניין א׳ וכמו שבמלכות יוד
התחתה כן בתב׳ נון על היוד והכל א׳ ·· ומלמעלה למטה
יוד מלמטה למעלה לכן נקרא׳ ב׳ כתר והיינו אין קדוש
כי״י שפירושו כל כתר שהוא התפשטות האור ממעלה
למטה ומלמטה למעלה כדפי׳ והנה בזה נכלל הישר ובה׳
במענה שהקשפי׳ הם עשר ממעלה למטה בסוד האור
הישר וכן עשר מלמטה למעלה בסוד האור המתהפך
אור החוזר עכ״ל ·· **ובאור** ההקדמות נוכל לפרש
לפי דעתי אלו השערים השמות הכוללים
הדין מלכה המוזים ב״ה כי העשרה השמות שלבד הם
הם הנה לאור ישר היוד דרך מדרגות הספי׳ בעשר דרך
מעלה ·· והעשרה השמות מאחוריים הם הנה לאור החוזר
נעולה לאחור הנקרא אור המתהפך העולה ממלכות עד
הכתר ·· נידוע נ״ב כי האור היורד בעשר הוא התנים ·· ו׳
והחוזר הוא הדין כנודע מטעם הקוי״ה כשהיא בהיפוך כמו״ש
שהוא על הדין ·· ובזה כל פל נבון מה״ש כי האור החוזר מ״ש
שהוא דין כתב האחוריים המכונים לדין לעולם כי התנים
מכונים להשמים בפנים והאחוריים לדין והסוד וראית את
אחורי ופני לא יראו ·· ובזה תוכל להבין כלל מלת דינא
שהוא כתב הדין מלכה שבתורה ·· ותבין נ״ב למה יהיו ה
הכנפים לפנים ולאחור ·· ולמה הם חמשה חמשה כי
חמש מקבלות מחמש כי הם מכוונים כנגד אצבעות
יד אדם שהם חמש כנגד חמש חמ״ש שאו ידיכם קדש
וברכו את י״י ·· וזה מאמרז״ל אסור לאדם להעביר
בנשיאות ידו בתפלה יותר מעשר אצבעות **והסוד**
בזה כי נשיאות ידים מעיד על ההשפעה כי
עשר אצבעות הם כנגד י״ס כענין וישא אהרן את ידיו א׳
העם ויברכם כמבואר בזוהר פ׳ יתרו ומתני שהמלכות
נקראת שמ״ע והיא מקבלת מע׳ קנים הנה ההשפעה
שנעשה כבר ואם יהיה אדם ידיו יותר יסתכן ממני שבעשר
שהעשר מעשיות אינם מקבלות ואחר צריך להעביר
עד שיקבלו כח שישפיעו וזהו הסכנה והיה כאשר ירים
ידו וגבר עמלק עכ״ל ·· הא לך מבואר שאצבעות האדם
עשוה כנגד י״ס ונעדים ראיה לזה מס׳ הזוהר בעשבדלא
דינוקא על פ׳ ובריית התיכון ולאהבת הקורא לא רציתי להביא
ומאחר שהקשרים שבכנפי הכנפות הם הנה לי״ס פנים לעל
שהם כנגד עשר אצבעות האדם יתחייב מזה שיהיו ה׳
חמש כנגד חמש ·· וזה מש״ל לבאר בזה הענין - ··
ונחזור לענייננו שהיינו ב בתחלה ·· ונעם היות

מצות ציצית

הרמ"ק נראה בכנף הבגד הוא סוד גבול והבדלתו מ'
מלשון ספר"ה כל"ה ויקחו בספ"ה ראשי שהוא תחלת הבגד
וא"כ בתחלתו. וכבר אמרו בס' הבהיר ז"ל מלה"ד למלך
שהיה לו גן נאה וחוץ לגן בקרוב ממנו תכלת שדה וכו'.
ולזה הטעם המובחר שתקנו רז"ל שיעור בתליית הציצית בכנף
שלא יתרחקו מן הכנף יותר מקשר גודל לקרוב שאינו ב'
בתחתיו. גם לא יפחות מקשר גודל שלא יקבל הנוגע
הציצית מן הכנף כמ"ש בגמ' ירחיק ג' אצבעות ולא יותר
עשר ולא יותר. ונ"ל בזה השיעור שתקנו רז"ל שאין —
מרחיקין הציצית מן הכנף מלא שני קשרים גודל
וגם לא יפחות מלא קשר גודל. כי הקושר לא נמנה אין
משמש הרחקת הכנף מן הציצית אלא בגודל ולא באצבע
אחר. וגם כן למה אין מרחיקין אלא מלא קשר גודל דווקא
והנחבין הציצית בתוך מלא קשר השני. ואם הרחיק
יותר משיעור שני קשרים הוא אסור. **אמנם** מה
שנלע"ד בזה הוא כי ידוע הוא מה שכתבתי
גודל במנין הקשרים שבחוטי הציצית כי עשר אצבעות
הם כנגד י"ס והנה רז"ל חכמי האמת כי יד ימין היא
גדולה מדת החסד ויד שמאל היא **גבורה**
מדת הדין וכל אחת מאלו כוללת
חמש ד' אצבעות כי כל אחת כוללת חמש **כתר**
וחכמה שמאלה **ונצח** שתחתיה **ותפארת**
הנקרא מטה כלפי חסד
ועליו נאמר מולך לימין משה זרוע תפארתו והוא הבריח
התיכון המבריח מן הקצה אל הקצה והוא רמז לתפארת ה'
האמצעי שבין הנקראת אמה ונ"ב הקצה נקראת אמה
וגבורה שהיא יד שמאל כוללת חמש **בינה** שמאלה
והוד שתחתיה **ומלכות** **והיסוד**
שהוא הבריח התיכון גם כן
כי הוא ממשך הוא"ו ושניהם נקראים בשם אחד כי כל מה
שהיא לישראל ... וידוע הוא כי כל מגמת פ'
מגמו בנעשה הזה והמצוה שאנו עושים הוא כדי לחבר
מדת המלכות בחסד ולהיות תמיד יונקת ממנו כדי
שתהיה חסד והחוטים בשלמות כלם **וזהו** אמרו
והרוקית היינו ונותן של חסד ממשיך עליה. לכן
בעשיית הציצית בכנף הבגד הרמז במדת המלכות —
אין מרחיקין כי אם בגודל לרמוז כי כל כוונתנו הוא לחבר
ולדבק במדת הגדולה שהיא החסד ואין להפריד ממנו
ח"ו. **והטעם** נ"ב שאין מרחיקין כי אם מלא קשר
אחד בלבד. ידוע הוא כי תיבת קשר
בגימ' ג' אבות שהם **חג"ת** המחים באמצעית קשר ש'
שהיא הקבוע שבהם הגוף. והיא הקושר ג'
אבות בסוד הכרעה נקרא קשר. וכן יסוד ג"כ נקרא
קשר בסוד הכרעתו בין נצח והוד כי ממשיך אבות יעשו
בכללם נעמלו בסוד שני קשרים שהם ת"ת ויסוד. ולכן

כוונתנו בעשיית מצות הזאת לחבר עם כלה בסוד —
שתאו האחת לראשי וזהו התחתונים שתהיה בין הזרועות
ותהיה אז ביחוד אחד עם הכלה כלה לזה אין מרחיקין
אלא מלא קשר אחד לבד כדי לחברה עם כלה בקשר שני
שהוא ג' אבות. ואם מרחיק יותר משני קשרים אסור לפי
שאם היא שבה למקומה העליון ובהיותה שם אין זווג בה
ובין דודה ואין שם השפעת חסד כלל לתחתונים. ואמנם
כוונתנו היא כי אם לקשרה בחסד עם כלה כמ"ש כדי
שבסבת זווגם ישתלשלו השלמות בחסד ובתחתונים והכן —
מתקבל כמו שביאר בגמ' בספר אורה בתקו' חסד כשמגיע
שהתחתונים כלם יבאו ויבנו למקומם. לזה אין מ'
מרחיקין יותר משני קשרים עכ"ל זה מה שנלע"ד בזה —
ויש עוד לפרש לשון ציצית מלשון מציץ מן החרכים
והרמז לשכינה המשגחת העולם השפל שנא' וכל
משגיח בתלמודה. וכן אמרו רז"ל ר"ש בן אשר אומר למה נקרא
שמה תכלת על שם שנתכלו המצרים בבכורים שנאמר
וי"י הכה כל בכור בארץ מצרים. והכן אומרו על כנפי
בגדיהם כי לשון כנף מושאל ברוב על הארץ העליונה
כמש' מכנף הארץ שהרמז לכנף הארץ העליונה וכבר
ידעת כי החיות משוררות לשמים בכנפיהם שנאמר
ואשמע את קול כנפיהם. בעמדם תרפינה כנפיהם
ולמשתמשים בפניהם כפי התוקפם וקרובם אצל הכבוד כשהן
קרובין אל הכבוד משוררין בכנפיהם כי ירצה לפתוח פיהם
מן הכבוד הקדושה וכשהן רחוקים מן הכבוד מ'
משוררים גם בפיהם. ואפשר להיות לשון כנף הוא מ'
מלשון הכן מלשון רז"ל מכנף. כי הארץ העליונה מ'
מתקבץ הכל בה וזהו זמירות שמענו כי היא המזמרת
כלא השמיענו את קולך ואמר צבי לצדיק רמז לתי ה'
השלמים שכלותם לדבק בו. **ונ"ל** כי כנף עולה בה
מנין קן כי היא נקראת קן לשם הקדמי שעולה
הרובצת עליה באמצעות בגלה. וכן נקר' קן ג"כ
שלמות שבתחתיה שמשם הם יונקים והיא מולדה
להם מזון שנא' ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וחק
לנערותיה. ואם אל הקבל בקטן אלא במה שיש בו כ"ל
כי היא נתנה והיכל לשם הקדוש המוכן בקודש ובכתוב היא
מעולה בתחתונים כרקנ"ט. וכן כשמתלבשת השכינה
במטטרון הוא נקרא קן שלה כידוע עכ"ל ......
ובזמן הקבלה היו שבעה חוטים לבנים כנגד שבע
מאורות שהם **בינה חג"ת נה"י** וחוט
אחד של תכלת כנגד הכלה שהיא
תכלית הכל ומגמת הכלה והוא דבקנו בשם תכלון והוא מלכי
כ"ס כנגד על שם הכנור שהיה תלוי למעלה מראשותיו
של דוד והיה מכוון מאליו. ואחר לבבכם שלא יקבל כמו
שלא יפריד בין התכלת והלבן. והנה במסכת ד'
דצניעותא ד' מלבין נמקין לקדמות אבגד

מצות יט

בהו תלוין כוכבים בקליפות דהרין בהו ז' הויין עכ"ל ״ ו'
ותי' שם זה הלשון וז"ל כד קאים בר נש בצפרא מבתר —
[illegible]
[illegible]
[illegible] תלוין בהו כוכבין בקליפות [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ויחד לא יוסיף לא יוסיף —
על הנסתר [illegible] ״ י' ח'
[illegible] אחד ובלהו ס'
[illegible]

ותאנא [illegible]

ואם [illegible]

לילה [illegible]

וכרם [illegible]

[illegible]

בשינוי הקיץ דקטנה הקיץ דקטנה דאייתה נפש ליה ל'
לאשתכחא [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
באחדות עכ"ל ״ ודבריו מבוארים למבין ״

עוד ראיתי [illegible] אחד שכתב בספרו וז"ל ״ ה'
[illegible] **לכתר** [illegible]

יהוה אלהינו יהוה אחד

[illegible]

עוד [illegible] **עטרת** [illegible]
[illegible] **אדני** [illegible]

[illegible]

אדני אדני [illegible]

יוד הא יוד הא ואו הא ואו יוד הא ואו הא

[illegible]

שהם חנים שלנים מחוליים ·· ובאשר הקשר כפיקה לוהבנג
ציצית תמצא מספרם כמספר שמונה הויות כי בבבל
ציצית שתי הויות ומספר שמונה הויות והיבתיהן רי״ו –
כמספר אותיות שם בן ע״ב היוצא מויסע ויבא ויט ״
ובאשר הקבן קשר ד׳ ציצית שהם עשרים עם רי״ו ש׳
יעלה הכל כלו מספר סוד שיעור קומה גבול אדונינו
ורב כח ·· ומספר כל חוטי ד׳ ציצית הן ל״ב רמז לל״ב
נתיבות חכמה שבהם חקק החוקק יה כל המציאות ה׳
המיוחדים בשמותיו ·· גם הוא רומז לכבוד עליון שכן כבוד
סודו ל״ב ובאשר יצטרף ל״ב עם רי״ו תמצא המספר רמ״ח ר׳
הנז שבכל הזהיר במצות ציצית כאלו קיים רמ״ח מצות עשה
עוד כתב מקובל א׳ ז״לה כי סדר הכריכות של הציצית
הם בתחלה שבעה ·· ואח״כ שמונה ·· ואח״כ י״א:
ואח״כ י״ג ·· ובין כלם ע״ל כמנין מילוי ומילוי דאהיה עם ה׳
הכולל וגם כי אהיה במילוי ההין עולה קנ״א כמנין כנף עם
הכולל עכ״ל ·· ותירוש דבריו ז״ל שה׳ מילוי ומילוי דאהיה ור׳
כזה **אלף הי יוד הי צא למד פא הי יוד יוד**
ואו דלת הי יוד עם הכולל הם ע״ל ·· והוקשה
בדבריו ז״ל כי מנין אותיות
המילוי אינם כי אם ל״ה עם הכולל הם ל״ו ואפשר דלא קא
אין לאמר ... כי יחשוב שעיקר השם במילוי שהוא
אהיה וב׳ יבאו ע״ל ·· ומנין אהיה במילוי ההין וכ׳ כזה
אלף הה יוד הה עולה קנ״א כמנין כנף עם
הכולל ·· זהו פי׳ דבריו ז״ל ··
והכוונה באותיות ע״ל הוא סוד **יוד הא ואו**
שעולה ע״ל והוא אחרונה
היא השכינה המתגלמת יוד הא ואו הא שהוא **אדם**
ונראה שהכוונה בה״א אחרונה על הנז המתמעט
קשרים ·· ואמרו עוד שסוד הטלית הוא בסוד **מטטרון**
ומטטרון כלול מאופן חיות ששם מעשה...
לכאן ובכאן יש בה ע״ב נשרים וכנגדם יש בציצית הנז
ע״ב בין קשרים וחוליות שהם י״ג חוליות וה׳ קשרים לכל כנף
שהם ח׳ וה׳ תעינים ח״י הם ע״ב ·· והיינו והוכן בחסד
כסא שחסד הוא ע״ב והנז החוטין הם ל״ב כנגד **יוד**
הא הא: והוא״ו הוא הנז י״ג חוליין להשלים קד״ם
יוד הא ואו הא שבמעלה שעשו כשם רבן
כי כן פירשו בס׳ **התיקונים** ז״ל ולכל חיה ארבעה
אנפין וד׳ גדפין · אינון ל״ב אנפין וגדפין
ואינון תליין מתיה דאיהי **אדני** ואינון ל״ב בחושבן כ׳
יוד הא הא שלשתו ואו הוא... חוליין בכל ארבע
כנפים עכ״ל ·· הה מבואר מהמאמר הזה כל מה שאמרנו כאן:
ואמר עם אח״כ שמשתמש חוטין לכל כנף הם כנגד ד׳ פנים
וד׳ כנפים שבכל חיה שהם ד׳ פנים **יהוה** וד׳ כנפים
אדני ומצאה **יאהדונהי** לכל זה ·· ז׳

ובשבון זה תמצא אחר בתיקונים כל מאן דאתעטף ב׳
בעטופא דמצוה כאלו אתקין כרסייא לקב״ה ואינון יאהדונהי
סלקין לכל חד ד׳ אנפין וד׳ גדפין ·· ואמרו עוד שהם ש׳
שמונה חוטין כנגד ד׳ פנים וד׳ גדפין כמנין **שדי** ...:
ובסוד החוטין שהם ל״ב אמרו שהם כנגד
ל״ב נתיבות חכמה ויוצאים מן דרך וקיים...
מכנף האדן וכ׳ ואינו חולק על מה שאמרנו לעיל שהם
כחיות שהל״ב נתיבות יוצאים מלמעלה מן דרך ·· ז׳
ומתפשטים בחיות שמונה לכל צד ·· **והנני** כותב
הלשון שהובא בספר התיקונים כלו כך שיובן
כל מה ·· וז״ל כד ישראל אחרן שמונה ואלין חיוון שמנן ג׳
גדפייהו כאן אתר בבגדי מצוה דאיתמר בהון על ד׳ כנפות
כסותך וכ׳ דאינון כגוונא דמשכל האחר ותגולמים והמונים
אינון לקבל חוליין וקשרין שלש המשכל אינון לקבל כנפי מ׳
מצוה ואינון מתמשכין לקבל שמונה ישראל יצ״א דקינן יוצ׳
דאינון לקבל המצוה כמין דבור דבוד דהוה תגין מלין –
י״ג חוליין בחושבן אחד דקלא דמנגון סלקין באחד ודאי ·· קו׳
בין תליין וקשרין לכל סטר סלקין ע״ב ודא איהו והוכן בחסד
כסא חסד ע״ב כל מאן דאתעטף בעטופייא דמצוה כאלו
אתקין כרסייא לקב״ה ואינון יאהדונהי וכ׳ וכנפי מצוה אולין
רזא דאינון ח׳ חוטין לכל סטר לקבל ד׳ אנפין וד׳ גדפין לכל
חיה ובחושבן זעיר דנשר תכוין אזה איהו שדי אזה ישור בכל
אתר ואמרו מלה מתקני כל מאן דאית לה יתחות מתכסיא
וכל מאן דתוסיף לא יוסיף עלינו ואינון ז׳ לקבל ז׳ ימי בראשית
דתנין למעבד שמהן אבירתן וכ׳ ונעליהו אתקמר שתים
שמונים תמשלו שש כנפים שש כנפים לאחד בהון מ׳
פחית דלית לנשלה ואינון הנון מע״ב לקבל מע״ב אזכרות
דבתפלין דיד ובתפלין דראש וכ׳ עכ״ל לענייננו ·· ומתוך
נתבאר סוד החוטין וסוד ז׳ חוליות וי״ג חוליות עם המנין
קשרים ·· **ולילה** למו זמן ציצית הוא נהכב״ח אמ׳
ז״ל וז״ל בגבר שכתוב ב׳ וראיתם אותו
ויוצא ל׳ הכתיב תכלת הרומז לגבורה ובראייה אולי יבא
להתבונן במה שהנז ב׳ ויתרום. אתם תמני כי עין הנפש
הוא הנז לענין הייחוד ואמרו שאם כבר נתעטף ב׳ אינו דבק
להסירו כי הייחוד יפה היה מן הטבעונה אבל להתעטף
ב׳ לכתחלה לא ·· או מטעם הטעם שאמרנו או מטעם לא
התחום שעור בחשו עכ״ל ·· **ופי׳** דבריו שאמר לגני ע׳
מגעתים קה׳ ... שאמרנו מתני שלא ד׳
לענוף מדת הדין בממשלתה שהיא הלילה מאחר ש׳
שהראייה של הפסוק של וראיתם אותו אחר ל׳ הפתיל תכלת
הרומז לל׳ ·· או מפני שלא התחום שור בחשו הפי׳ שלא
לבטל כתוב בגדי מצוה כי הכלת בכל מקום ורחמים
שהל״ב פתילים רומזים לל״ב נתיבות חכמה של מעלה
ואין בזה הנז כי אם בכלל הקשר שהוא התכלת הרומז
לגבורה ואח״כ מתגלגל בנענוע ואין ראוי בשעת מ׳

מצות יט״

המעולה לשבר כתה ומעולה כי בלולה הוא כתוב ו׳
והמעולה לכן המצוה זו אין להתעטף בלולה כי אין ראוי
לאדם להשתמש בשרביטו המלך ״ **ואורך** כו ענין ב׳
ציצית הוא רמז שהקב״ה מתעטף ״בטליתו ו׳
ואר״זל שהקב״ה מתעטף בטליתו כש״ץ ולמד למרע״ה י״ג מ׳
מדות ובטליתו יש בו ד׳ כנפים כנגד ד׳ רגלי המרכבה ואלהינו
ציצית כנגדם בד׳ קצוות עם השלום ועם הברית ואמר ב׳
ב׳ חוטין הכבלים לגמרה שהציצית כלולות בבנים וקצוות
עם כלם וכה נראה לבה״ית שהוא כלול בכל צד מהל התכלת
בכל כנף ובכל ציצית כי מראה התכלת דומה לתכלית הכל
וכענין שנא׳ תכלת דומה לים וים לרקיע והרקיע לכסא הכבוד
ומפני שהציצית כלולה בכל צד הכתוב ואמר והיה לכם
לציצית בלומר היותו באחדות הבנים ואמר וזכרתם את כל
מצות י״י כלומר והארץ תזכור כי מעלת כל רומז למצות ופר
אמרו כי צדיך להיות הזיין שלא יתכרו כי הזכירה היא ״ ב׳
במצוות כל המצות שאם לא כן אין הזכירה שלמה אלך מעט
הקיום ועוד אמרו ״ ומצאתי ראיה בס׳ **הזוהר** במעשה
שזמן ציצית אינו בלילה וגם׳ מעשה זל מעשה
בין תכלת ללבן וז״ל ר׳ יצחק פתח בגה בשתי בית זבל לך
מכון לשבתך עולמים בית זבל ולאי כד אתתקנו בידהא כל
נויי מלכא ושלטא כהן כמן אקרי בית זבל והינו אתר איהו
דאיקרי זבל דהא לא אשכח לקבלא ברכאן ולסדרא כולא ו׳
ולאו איקרי בית זבל ״ תא חזי ולזבלון אמר שמח זבולון
בצאתך ויששכר באהליך מלמד דאשתתפו כחדא דא ד׳
נפיק ואגח קרבא ודא יתיב ולעי באורייתא ודא יהיב ח׳
חולקא לדא ״ באורייתא דזבולון ימא וכד איקרי ים כנ״רת
וכד אתחזי בגין דהא תכלת נפיק מתמן ואוקמוה דהא
התם כוונא דלשלא ים כנרת לשלא ים כנרת להתכלא
תכלת לשלא תכלת להתם וכלא באתר חד ״ ועוד ירת
זבולון לשיפה לאגחא קרבא ומלא דקבי הוא ק״ב עמים קר
יקראו שם יזבחו זבחי צדק זבחי צדק וראי מאן כנשתא
עמים ייקרו ״ ויששכר מעסיק באורייתא יהיב לזבולון חולקא
דאורייתא ולאו ועוד אשתתפו כחדא לאתקשרא זבולון מ׳
ויששכר דברכתא דאורייתא הוי בברכתא דכלא ״ ר׳ אבא
אמר אתכסיתא דאורייתא ולאו קבי הוא נדרגא דא ש׳
שבתהלא איהו יהיב לגבי אורייתא ואחסין לה לכ״ו אחסין
אורחא לקבלהא ועוד תכלת מעיכר בין תכלא ללבן ד׳
דאשתמודע גוון דהא כמן אקרי בקר ואורחא אתי לשלמא
ותכלתא אתגבר עכ״ל למעניגן ״ עלה בהכא מזה ה׳
הנאמר שהתכלת רומז למלכה ולכן אין זמן מצות ל׳
ציצית בלילה ״ **ומ״ש** נשל שכל הזהיר במצוה זו ב׳
בכל יום ניצול הנפש כבה לה בס׳ **הזוהר**
וז״ל בר נש אתעטף למאני בבליוהא דמעים
תא״ס יוס בגין דסיהרא קדשא שפירא איהי בנהורו וכבל
גוונין מתגבן בה ומתקשן ואיהו כההוא נהורו ועתיד ן
דשמעאה חמוש ״ ובההוא ימא הלה גו שבעין שנין ג׳
נפקא כוכא חדא ואפיק מניה גוון תכלת ואיהי נשלא גוון דא
ואתקינת ליה ואתתקייא לבר בהאי גוון ״ לאו דהאי גוון ד׳
לבשא הלה דהא שוע ואדגמן לבושא הלה אלא חומלא דלבר
האי גוון הוא מנא בגין דאתחות ים דא איהו מתלבש ים כלל
דכ״ו וכולכא ואית לון עיטת בשא לאתכתבא וכד מתכבלן
זמין לגבייהו גוון תכלא ולא יכלון עיניהו לשלטא ואיהי ל
אתתקנת לון בכל גוונין מאורין כדקא יאות מתתקנין לה״
סטרין דשלמא ״ בגווא דא בר נש דלבוש ציצית אתגבר
בכל יומא תמים הם בל״ כנפים מתתקנן כדקא יאות ה׳
ים בההוא תכלת דכווא דשבעין דרגין דימא סטרא פשרא
כד אסתכל בהאי בר נש לא יכיל לאבאשא ליה בגווא בשא
וכן איקו הם ים תמים עם י״י אהיו תמוש בתקונא תרלן
איהי לגוונא ואיהו להתא ״ לבתר אסתלקת איהי גו דרגין ע׳
עילאין אוף הכי בר נש אסתלקא איהו לבתר בתפלין גו דרגין ע׳
עילאין ועד תמים תהיה עם י״י אלהיך עמיה ודאי בגוונא
חדא ברזא תרא איהי אתתקנת לגווא ובר נש אתתקן לגווא
עכ״ל ״ **ונ״ל** אני המחבר שגם גדה בקשה הפסוק ו׳
ובחוטין כלל הם רמזים תרי״ג מצות ואת כי כל כנף
יש בו נ׳ל כחוק נעשה קשרים וי״ג חוליות הם סב׳ חוטים
מגעיים סב״ הם רמז והא לך רמז מצות עשה רמזים
בציצית ״ וכן המצות בשמ״ה טל״ד סב״ שבכנף עם ש׳
שמונה חוטים שבו הם ע״ ״ והשמונה חוטים הם רומזים
לד׳ אמין ול״ג נפין עם שני כלולותיהם הם ת׳ ״ והם רומזים
נ״ב לשמונה אותיות שבשני שמות הכלולים בשם יאהדונהי
עם שני כלולותיהם הם ה׳ ״ ד׳ פעמים ד׳ הם שע״ט עם
ד׳ כנפי הציצית וכלולותיהם הם שס״ה ״ הא לך שבציצית רמז
בתרי״ג מצות ונוסף האדם כשאיתו בידו הציצית וקורא
קש״ע ומעיין לפסוק וזכרתם את כל מצות י״י יכוין בזה
כי כל כנף יש בו נ״ל כחוק ונעשה קשרים וי״ג חוליות שבזה
עולים הל׳ כנפים רמז ״ ועוד יכוין שיש בכל כנף ח׳ חוטים
ונ׳ קשרים רומזים לב״ אמין ול״ג נפין וכלולות כלם ו׳ד ״ וכן רומזי
לשם הקדוש ולשם אדנות וכלולות כל שם ושם עם הל׳
כנפים וכלולם הם שמ״ה וביזה שקולה מצות ציצית כנגד
מצות התורה וזהו וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות י״י ״
זה מה שנ״ל והא׳ יכוננו בדרך אמת אמן ״ ...
ובענין אם עטיפת ציצית קודמת לתפלין אם לאו
ישראלית דברות בזוהר ובתיקונים ש׳
שעטיפת ציצית על ראשו קודמת לתפלין הא׳ בזוהר פ׳
עם שיש ל׳ דברים במעשה וכנגדם ל׳ בדבר ואמר הא׳
לדרך ג׳ תיב פ׳ שמיני ״ לבתר יקבל עליה האי עול
לבושא על רישיה פקודו דמצוה ״ לבתר יתקשר קשורא דיחודא
דאיכון תפלין עכ״ל למעניגן ״ **ובתיקונים** ז״ל הא׳ כד
בר נש מתעטף בעטופא דמצוה ומאן
תפלין ניקי קש״ה הא יתקין ליה כפייא בעטופא דמצוה ואלין

[illegible]

לוקיחה וקורין בחסד כמו והכי מתקן לה קבה בהיכל
שלמה כתפילין ושמה עכ"ל ויש גב' עד קלבה אם מרדות
ושל שרוך של תכלת שהתפלה קודם לתפלין

ונ"ל שיש לאדם לנהוג כמו"ש כמה"ר יוסף קארו בספרו
שבתחלה יניח תפלה קטן ואח"כ יניח תפלין ואח"כ
ילך לבית הכנסת ושם יניח קטליק ונ"ל הטעם דזהו כי
תפלת קטן רומז למדת המלכות ולב' תפלין שגם הם לב'
נתיבות הנעלמים מחכמה ליסוד ומיסוד נמשכים אליה
ובהם נקראת לב' והטעם כי כמו שהבינה נקראת לב'
כמו"ש הלב מבין...

[illegible]

באו כלה ד"ב מדות כלולות בשמות הקדושות למען נעשה
ספירו"ת ומלכותו השמה רמון שלשים והמדות רמון ע
עשרים ושתים לשמות מקדם כמו שהשלשים משתלשלים
מקדם העשרים ונכלל מדה ומדה יש סגולה גדולה במה
שיכבכה קודם בקרות השמות על ידה · ומזה כתוב
ואתם הדבקים ביי' אלהיכם וכל זה בכח שמותיו הקדושה
מזווג הקרות הקדושות והיא מרכבה להם ונקרא כלולים בה
ובהיותו כונה אל האל הטוב שם ומקיים המדה הנה הוא
סבה שיתברך הקדושים ובהפך נפשו תמעלה מעולם לנגלה
והדבר בסבור החיים · והמשכיל ירחם ויבין סבה גדול כח
כל מדה ומדה ובהפך מדה זו שהיא מדת כלולות שהיא
כוללת כל הכ"ב מדות כמש"ל · והזהיר במדה זו ששה דברים
בכל ימים הם בכ"ב כנגדים כהלכתן כבוד לה תלמוד השמה לסוף
שבנים שנה קידושים בנים סגולת קידושה וכנגד זה יש ב
בה השיתן מעלות וקם סוד זכר ונקבה ויש להן שם הרע
וכשבאין להתקבל באדם מודיעין בין הקבלה לנגעם · ו
ואין יכנס להרע ולשמש בסוד הקבלה רשב"י אומר כל
הזהיר במדה זו זוכה ומקבל פני שכינה כתיב הכא
ואיים אותו וכתיב התם את יי' אלהיך תירא · עכ"ל בסוד
מדה זו והא יכחש בדבר אמת נראתי נפלאות מתורתיך
אמן · בנלח"ן:

ועתה אבאר חלק השמה למדה זו משמות ה
כנויי ספי' הכתר והוא זה **נורלרת**
וכתב הרב האלהי כמוהר"ר משה קורדווירו
ז"לה כי תיבה זו היא כנוי לשלש ראשונות כבלל אמנם
בהיות במלכות יש ג' אחורים וג' מותות וקם **יוד**
הי ואו הי שלשה יודין **בכתר**: **יוד**
הא ואו הא ג' אלפין ב
בחכמה: האלפין עקבות אחורים
שבהם מתעלמין היודין הנז' כן הכתר
מתעלם בחכמה והכל כנוי לראש אמנם התקשרו
הכתר כי כמו שבגוף הראש הוא על המוח ועל הכל
כן הכתר הוא על כל הספירות וכותר אותם עכ"ל הרב ז"ל:
ואתה אחי יהיה המעיין במדה זו כה שיתבאר לך
הענין הזה היטב ראיתי לכתוב מה שכתב
הרב ז"ל הנז' במקום אחר דברים נעימים ונחמדים ומהם
תבין מה שכתבנו:
וז"ל עוד פי' הרשב"י ז"ל כי שם בן ד' במלואו אלפין
הם יה שהם **יוד הא ואו הא** ונראה
הרשב"י ז"ל בתיקונים שכלל
השם בשם כללות גדולה שהוא כלל המדות באחדות
ממלכות נגלות כמוש"כ לקמן בנוה"ו · אבל מלת הבינה
אינה כללות אלא בכ"ד אותיות **ידוד** לבד · והטעם
כי כאשר יגבר ויאיר אור החכמה במתי'

יאיר בהם כח מה השמה אדם וגם זה שמה אדם ה
הוא היות האור אור בהיר וזך ומתגלגל כאשר שהאיר
אבל משאור הבינה לבד אין הספי' מתגלגלת אלא ב
בכללות לא בפרט כמש"ל **יה** בבינה וכן נקרא בן יה
בינה אותיות הן באותיות דדין · ד' כלול שם ספי'
ה במלכות ממלכו שאין הספי' מתגלגלות מעולמן
אלא אור הספי' נכללות בכלל הבינה והתפארת ו
והמלכות גם זה **ידוד** בכללות · אבל **יוד הא ואו**
הא הוא מלא אור החכמה
ומזה כל זה יחד באלו כללות בכלל אלא הם מתגלגלות
כלם · **ועוד** ביאר הרשב"י בשם בן ד' במלוי יודין
בזה **יוד הי ואו הי** והוא מורה השלם
יותר ממלואו באלפין כמש"ל במקו'
והטעם כי זה אור המתגלה **מהכתר** והוא מורה
הספי' כלם לכך לא נגלו עליו כאשר נבאר
וגם היותם מתאימות ומשלמות לא בזו כללות שלא
שלא להראות שגיות במקום עשירית"
והנני מבאר לך כונת היודין הם נעלמים יותר מן
מהאלפין · והענין הוא כי במלות שם בן ד'
מורה כל כללות האצילות כלו כמש' עוד מורה בכ"ד אותיות
כל אות ואות מהם מורה על כללות השם כלו ר"ל כולל בכ'
כל האצילות והיינו שיוד במלואו היא **יוד ואו**
דלת היוד הוא בחכמה והוא בכתר והדלת
במלכות · הנה כללות האצילות כלו מראשו ועד
סופו · כי ביוד נכללות הג' ראשונות כי ביוד שקו למעלה
ושקו למטה והגוף באמצעו: קוצו העליון רמוז בכתר
והתחתון בבינה · והאמצעי בחכמה · והואו בתפארת כולל
שש קצוות · והמלכות ד' הם עשר ספי' נכללות ביוד
במלואה ולהורות ענין היחוד האמיתי יוד במלואה
בה"א כי היוד למעלה מהקו האמצעי והקו השמאלי
הוא וא"ו והקו התחתון בהא ד' הה יוד במלואה
ואף הכל אחד · ומזה אין היחוד בשם **אהיה** כי ה'
יתחלק אף וגם בן ד' ראשו יוד כי יוד ואף ה'
הכלא' והיו' בכל אחד ומהם נכלל האצילות מתאחדות
היוד במלואה כמש' הקו האמצעי שבין שני הה"ד
דהיינו קוצה של דלת היא ו': והד' עצמה היא ד': והואו
בתוך הד' הה יוד · ובדרך זה לכל אחרונה ולמעלים מ
מתגלה פשיטות ההא בשלם במלואה שהיא מלוי אף כזה
הא מורה על נגלוי כללות בשלם · והואו היא מתמלאת
באף הה נכ"ב כללות האצילות כמלאו הה' אותיות
מעלים ד' מדרגות מערכה ראשונה **חכמה** מערכה
שניה **בינה** · מערכה ג' **תת**: מערכה
רביעית **מלכות** · ולכן אלו ד' אותיות: ג'
נלשמות ומסודרות בכ"ד מערכות
או במלואו י' חכמה ה' בינה ו' תת ה' מלכות ושקרן בבר

ומצוה זו כתוב מדרת
המלכות שהיא
כלולה מכל י"ג מדות וכסוד
הטעמים היא המוזק בסוד מדרת
החכמה עכ"ל

הקליפות והעולמות שהוא מלמטה מורה על כללות הקליפות
העולם בהיכן״ ומה שנדע כי האותיות האלו במעורבותם
היינו שורק כי גם מורה על הקליפות השלם גלוי יותר ... א׳
מירכה מהיוד כי היוד מורה עליו במעלתה וזה מורה עליו
בהשיעורין כי יוד במעלתה הוא א׳ תשובה כנ״ל״
ולהיות כי החכמה שלמה יותר מאחד
המעורבות באלה גלוי המעורבת שבה בהעולם גדול דקייב
העולם מלוי היוד״ אמנם ה׳ מורה שהוא המעורבת ב׳
במלכות בגלוי עצמותה כנ״ל כי ה׳ תשובה בה
מלוי כלל מורה על המעורבת שבה ובהויתה מ׳
מתמלאת מתגלה המעורבת יותר לעשיר הבן הנזכר
הוא וזה״ נגעד הה וזה מהמלאים על שני תמונות קם ב׳
בגלוי קם ביוד מתגלה כי כאשר יתגלה המעורבת בבינה
גלוי עצמו בגלוי כזה הא׳ אז יתגלה היתה הבן הנזכר
המעורבת במלאות גם כפי ישיקתו מאחרנו אמנם
כאשר הה״א יתמלא ביו״ד כזה ה״י אז מורה העולם כמנם
שיוד הוא נשלמה יותר מגלא וזה יתמלא הוא״ו
ביוד כזה וי״ו מורה על העולם המעורבת שלא נתגלה
אין יותר מהקם ולפי היות מלוי ו׳ שבבינה כן ה׳
יתמלא ה׳ שבמלכות לפי שקבלה ממנו לכד ולתמונים
אמנם שמלוי הוא״ו בגלוי ה״א ביוד מורה על שנתגלה
והעולם כי כן לך הקליפות שהיא מרבה מסך מעולם ומסתי
הקליפות כלו ובהקדמה זו יובן כי למעמים יתמלא הה״א
בא״ל כזה ה״ה ולפי מה שהי׳ נמלא שבמו גלוי המעורבות
במלכות מיוחד קם ביוד קם בגלוי קם בה״א ופי מנם
אי״ה וכל אחד נעלם מחברו יה״ נשלמה מקבלם שולם
יתגלה בה כללות הקליפות אך עד המלוי ובשיעולם
הוא״ו ביוד אז נמלאת הענין נעלם מעולם כי יוד תשובה
נשלמה בוי״ו ויוד עצמה בהכה א׳ מלוי והענם עמי ש״ג
שהמעורבת היתגלית בגלוי היוד הוא מעורבת הקליפות
העולם בחכמה והוא נעלם יתגלית העולם ״ וכאשר ד׳
יתגלה בבינה שהיא ה׳ או בה״ה שהיא ו׳ או במלכות שהיא
ה׳ אחרונה לא יתגלה בעולם אלא בבחינת גדול לפי ענינה
המדרגות מרכת שתגע אור הבהיר כמו שראוי אל הדקות
שהוא בחכמה ״ ולהיות שהחכמה נשלמת שבה אין ראוי ש״ג
שיתגלה המעורבת אלא בעולם העולם רל״ב בה״ת ״ ולא כאחר
האותיות ולכן אין ליוד מלוי בלתי היוד ולא יתמלא לא בא״ל
ולא בה״א בלתי אם תהיה יתיבה שלימה דקיין יו״ד שהוא
עם היכל אל היוד שבתהכב כמו כיכוי אין גם הנה שמבין
הנה ״ אמנם הה״א יתמלא בא״ל ויוד ולבעת הלת גם
בה״א אחות וכן ה״א אחרונה וכן הוא״ו אמנם נגלה המעורבת
בעולם נגף הה״ין בלי מלוי כנ״ל ויען מכלל שאר האותיות
כי יוד וזה אין במעלות גלוי מעורבת כלל אלא במעלותיהם
מה שאין כן בה״ין עצמם שהם עצמם מתגלים בבהירם
המעורבות כנ״ל שבהיות ה״א עצמה יש בה יוד דהיינו בה״ת

א׳ הענין כי היוד והוא״ו שהם **חכמה ות״ת** קם ״ ׳
זכרים שכן נקראים אב ובן״
והבינה והמלכות קם נקבות שכן נקראים אם
ובת נידועים״ הקליפות וההויות קם ״ ב׳
בזכר בהעלם גדול ובמוח הזכר הלנים הבנים כנודע מ׳
מושל הזרע העולם בזכר ומתגלה בבטן המלכה על יד
יחוד הזכר והנקבה יתגלה המעלות בעולם ולכן החכמה
והת״ת נשלמות בהם ההויות דהיינו המעורבות הכללות
הקליפות ואין מתגלה בהם בלתי העולם גדול ע״ה המלאכים
היינו אחר ברית המעלות מאחרם ויעלין מהן כמוון מ׳
מלוי האות של שהיא יוצאות מן האות וחוץ מן האות כנודע
אמנם הנקבות שהם הה״ין מראים המעלות בעבר בתוכם
דהיינו מעלות ברית הה״א בעלמה ומראים יותר בבחינם
מעלת פני״ אפניהם דהיינו המלאכים ״ ואין עוד שהבינה
הבינה היא נשלמה יותר מהת״ת ואח״כ למה בחו בגלוי ה׳
המעורבת בבינה יותר מהת״ת זו אינה עוד כי הבינה בעוך
החכמה היא נקבה והת״ת בעוך המלכות זכר ולכן נדון
כל אחד לפי ערכו ״ ואחר שנתבאר ענין אילוך שבין אות
ליוד כי גם מעלה יותר מיוד וגם נקבה בעוך יוד לא יהיה
מהם הענם של עם בו״ד מלוי יוה״ן בבה״ת ומלוי גם הן
בחכמה כי זה מעלה יותר מזה ״ והשם שהוא במלוי יוה״ן
הוא כלוי בבה״ת ולא בבחינת עצמו אלא בבחינתו עם
חכמה ובינה ולכן בשם זה נ׳ יודין שהם סגולתם בבה״ת
נ׳ ראשונות שהיינו בבחינת החכמה שבה יוד ומיוחדת ו׳
ובבחינת הבינה שבה יו״ד שמאליה ובבחינת למעלה מהם
היינו היוד הראשונה כזה י ונגם שבמלכות קורין
היא יוד יהוה הרבבה י י על נ׳ מעותיות כזה
י׳ וזה סוד שם אל המעותקים לונינק
י י ונכבר שלקה שבה שמלה ממנו ש׳ שבבה״ת גם כן
היה שם ג׳ שהוא חסד עליון ונגל הוב ולהכי׳
ולכן זה הענין כיהוא ענין נתמר ישא מפי קדוש יו״ד
ובאידרא רבא ז״ל בשלשה יתבין בכבי
יומא הלנסר אמר רבא עליון
דמעלין עלוי ומתכן עלוי ו׳
ומהקרי מלבהן נטיף טלא דאיתיהו לבר ומניין לדשיך בכל
יומא ומההוא טלא דאתשר מדשיא הוא דאיתיהו לבר י׳
יהנבון מיהייא לעלמא דאתי דכ׳ שראשי נמלא טל״ מ׳
מלאתי טל לא כתיב אלא נמלא וכתיב כי טל אורות טלך
אורות נהורין דאורייתא דעתיקא ומההוא טלא מתקיימין
קדישי עליונין והוא מנא דטחנין לצדיקייא לעלמא דאתי
ונטיף ההוא טלא לחקלא דתפוחין קדישין הקד׳ והנה
שכבת הטל והנה על פני המדבר דק מחוספס ״ וחזוי
דההוא טלא חוור כהאי גוונא דאבנא דבדולחא דאתחזיא
כל גוונין בגווה הקד׳ ועינו כעין הבדולח ״ האי נשלמתא
חוורא הוא אתהיר להנסר עיבר גוונין להדבג שבר

[illegible]

ועוד כתב המקובל ה' ז"ל כי יש תרי שמי' כי אות צ' רומזת למלכות ושני ראשיה קם רמז לשני הכתובים העליונים שעל שמם נקראת שדה תפוחים ·· ואמנ' לדעת מקובלים אחרים ז"ל אות צ' רומזת ליסוד עכ"ז אינה רומזת ליסוד לבד כי אם ליסוד ולמלכות כי צורת האות מורכבת שהיא צורת נ' כפופה ויו"ד על גבה היו"ד רמז ליסוד ·· ונון כפופה רומזת למלכות והנה היו"ד הופכת פניה מן הנון לרמוז אל דו פרצופין שהיו קודם בתחלת הבריאה כדכ' אחור וקדם צרתני ולא היו פנים אל פנים ולכן יו"ד רוכב על נון והופך פניו ממנה ·· ויש תרי שמי' כי צ"ם [illegible] ומלכות כד לבד נבראו עד שהוחזרו עכ"ל ·· [illegible] שלדעת או המחבר ז"ל כלם מודו כי אות צ' רומז למלכות אלא שזה אומ' בהצטרפות היסוד עמה וזה אומ' לה לבדה: ולפי זה נכון הוא שבזאת מצוה זו המצוה באות צ' זה [illegible] ובזה נשלם באור מצוה זו ומהאל ית' אשאל שיראני נפלאות מתורתו כמש' הכתוב גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך אמן ·· בילא"ו אמן ··

מצות

כ' אזרוע

מ"ע להניח תפלין של יד שנאמר וקשרתם לאות על ידיך ··

וסוד מצוה זו לא אאריך בו לפי שעיקר באור סוד התפלין הוא במצוה שלפני זו שהוא באור תפלין של ראש כי שם אבאר בע"ה סוד ד' פרשיות ותיקון כל בתים ·· וסוד הקשרים וכל הדקדוקים ·· לכן צריך המעיין לעיין שם כי בשם יבין סוד התפלין על מתכונתו כי שורשם השנים מן האחד ·· **ודע** כי מה שאמר הכתוב והיה לאות על ידכה מלא בה"א רמז לשכינה התחתונה הנרמזת בזרוע השמאלית הנקראת יד כהה מלשון ולא כהה בם ר"ל שהי"ד השמאלית מושכת העוברת בהן מן הרשעים ·· ענין אחר הה"א רומזת לה' היא הה"א השניה של שם בן ד' אותיות ·· ענין אחר על ידכה שתי תיבות יד כה ·· מכל העניינים האלו תוכל לדעת עומק הכתוב בשמאל ·· **ובזוהר** ז"ל והיה לאות על ידכה על ידכה דא הוא שמאלא הא אוקימנא ובספרא דאגדתא אמרינן ידכה כלומר כה יהיה זרעך וכו' **וטעם** שנקראת תפלה של יד פי' המפרשים ז"ל כי בעבור שאין לה כח קיום מצד עצמה רק על יד שמגנת היא הבאה לה לכך קאמר עלכן נקראת תפלה מלשון הי"כל התל מבלי מלא כלו אינה מושלת בתי עצמה רק ע"י בהית מלך ולפי' נקראת מלכות בית דוד בית מלך סימן לדבר ואני תפלה ·· ועלכן נקראת תפלה עשויה כמשפט אותיות עצמה ע"כ [illegible]

שבעד אדרינהו ישבענו לכם **ספר הזוהר** ז"ל ·· תפלין דדרועא היא שמאלא ליקרה ענז הכי והיה לאות על ידכה בה"א והיא הא כדאוקימנא וכלא אולפנין דישראל ועד"א בכתיבה נטלא תפלה של יד דהא שמאלא ומאן אינון ד' דאינון חד נטלא ועל כלא בחד ומאן אינון **תנהי** והיא **ה** לידכה והיא אחידא בכלהו כנין ליקרבא מניה ובגלא מקבלהו עכ"ל ·· ואחר לקמן נב' יול על תפלין של יד אינוקא דלא יעבר כלל מגו תפלה של יד דלא יעביד פירודא וכל תוכא הלה כהאי תיגא יול בבכורא איהי ולא בנוקבא ובגב' איתוכלת כהדיה ומאן דאחידא מאתר חיה הוא מתידובא דעלמא דאתי ·· דבכורא איהו בהא ואיהי כלא בגלא יוד איהו אינש ואיהי אתא בלא יוד נבגין תרוא הלה אתקרי בך בה לאתעבדא כחדא מאן דרתיה שמועה דא איתאחיד ליה מתעדונא דלעלמא ועל כתיב יתכבר אכבד עכ"ל ·· **וברם** ז"ל והיה לאות על ידכה מקודא דא מקודלא ליקרה בגוונא אחרא ולא איקרי מצוה אלא קדושה ולאו אינון תפלין תפלה של יד ותפלה של ראש תקונא מארא שמירו דגוונין שלהון ועל אקרין מוחמות בלא ישראל אשר בך אתפאר וכתיב כי עבד ישראל ואתהדר ·· ישראל זוגא ישראל סבא שמירו דגווני שלא יתפאר יוסף אליה ואתקשר בתרין גווני כב' דלאתה עבר ובסופא ברוך כמה יאות בה גווני לאתרחזי ורזא דא ויהי יוסף יפה תאר ויפה מראה שפירא בתרין סטרין שלא ותפאר ·· **כתיב** ועשית הישר והטוב ·· הישר דא תפלה של יד אתמנא לה בתפלין של ראש ואהבתיך דלא הוי פרודא בינייהו כלל מאן דאתקשר בתפלין קאים ברזא דגוונא עלאה וקאים באינון תרין רזין דאתקרין ברזא דעבד נאמן וברזא דבן יחידאי ואינון תפלה של יד ותפלה של ראש ואינון כלילן חדא בלא פירודא אורבע פרשיין דתפלין בארבע בתים באינון תפלין של ראש ושל יד ·· כמה דאינון ארבע פרשיין באינון תפלין של ראש אוף הכי כלהו בתפלין של יד דהא בתפלה של יד לית לה מגרמה כלום אלא מה דנקטא מעילא ורזא דא כל הנחלים הולכים אל הים ומנה דנקטא עד אקרי תפלה ואתקדשת בקדושתהון ובלא איקרי קדושה וכבר איקרי מלכות שמים שלמה עכ"ל לענייננו ·· ולפה באו הפרשיות הד' הכתובים בתפלה של יד קם קם בעצמם הכתובים בתפלין של ראש לרמוז שאין לה כח ולא יאור ולא קיום ושלמה מעצמה אלא על יד שמגע ה' הדק ומיפתך הייכל התל מבלי מלא לרמוז שהיא יתמכל אמל היסוד שהוא המלא הקדוש ברית ולפי' מלכות בית דוד היא בית מלא וכמו שהמלא עונש לכל המאכלות כך יסוד עונש לכל כחות המלכות ולכל מעשיה ומעלותיה ועניינה ונשק ואני תפלה והבן זה הענין ··

[illegible]

יד כהה שאין לה תנועה כלום אלא מה שמקבלת מן
המשפיע ספי׳ הכתובים בתפלין של ראש כמש״ש בענין
ולכן קושרין הרצועה בזרוע שהוא הגבורה לקשר תפלה
של יד שהיא מלכות עם הגבורה שהיא סוף התפלין
של ראש ולעשות קשר א׳ ודבק א׳ ולהפך אין
להפסיק ביניהם ולא לדבר דבר ביניהם אפי׳ דבר
של קדושה מפני שהוא א׳ ומיותר במעשר
ספי׳ והנשך ביניהם עבירה היא בידו ובשהלכים מעשה
תפלין של ראש ואח״כ מניח תפלין של יד בהדבק א׳ אז הוא
דוגמת הקה״ל שהוא אדם הקדמון שכולו נא׳ נעשה אדם
בצלמנו כדמותנו ולקרוץ במלה שהתחיהו בגולה לכוון
כלל התפלין של ראש הוא רמז למדת הקה״ל וזה
המניח תפלין גופו לה שדים שמשש אם בכתר
ומכתר לקה״ל ומלכה למלכות דלק
בספירות אז העולם כלו מושפע בכל והאלהה והוא
אהוב למעלה ונחמד למטה ולהפך האוכל [illegible]
של יד מנוחה בבית א׳ להורות שהכל אחד ומיוחד
ואין לו ישות וכח מעצמה אלא הכל א׳ מהספי׳ אלא הם
כלם מיוחדות באין סוף בעצמות ויניח תפלין
של יד מיושב כי בתשובה קראו יושב
והמשכיל יבין ולפיך שידע כי כל הדברים שהם כנגד
[illegible] להיות מיושב והתנועה הם זה מהפך העולמות
ומקלקל [illegible] לכן צריך להניח מיושב [illegible]
[illegible] לדבר בזה ואומר כי יד שלהם [illegible] תפלין של
יד [illegible] להיות מיושב של הכסא ויניח תפלין
של יד כנגד הלב שהיא נקראת לב
ששיאן כלולה מלב [illegible] חכמה והלב הוא בכל
[illegible] שהלב אחוז בראש [illegible] בכם שלא
יזוזו [illegible] שכן הדבר למעלה שאם יזוזו הן
יתחברו הרצועה [illegible] הספירות וכתב מקובל
א׳ ז״ל וכפי לקשור התפלה של יד מיושב שהיא
רומזת למלכות כה לתלות כבר למלכות וכן אומר
הפסוק ואראה את ה׳ יושב על כסא רם ונשא [illegible]
הנביא לא ראה את השכינה הק״ה אחרונה שהיא יושבת
ומקבלת מהתפלין של ראש [illegible] ומניח
התפלין על הזרוע ולא על הקנה כמותם
בספר הזוהר שיעור כתורים [illegible]
[illegible] לקבל שיעור כתורים [illegible] הוא תורים
[illegible] כתורים על לבך אלו תורים של תפלין
[illegible] כתורים על זרועך אלו יד כהה [illegible]
במקום זרוע [illegible] על הלב
[illegible]
ויחבר הוי״ה [illegible] הרצועה על שניהם כמו
[illegible] בראש התפלה במאמר הזוהר [illegible]
ואיד יכתב [illegible]

בכלל שהוא יד ימין שתהיה השמאל בתוכם והוא
[illegible] של עור לא נהיה ולא [illegible] שהיא מקום
היראה [illegible] הקשר שלשם הקשר [illegible]
שהוא [illegible] דינן על בכה [illegible] להעלות [illegible]
שלא ישלב המתוק [illegible] כי הקשר התפלין של
יד [illegible] להניחו [illegible] [illegible] לא [illegible]
[illegible] קיין ולא [illegible] וכתב מקובל
א׳ ז״ל וכל [illegible] בקשר תפלה של יד [illegible]
להוז עם גבול לחבר [illegible] להיות אחד לחבר [illegible]
היוד שהיא [illegible] שדומין [illegible] כמו [illegible]
יוד והוא סוד צדיק שהוא [illegible] העליונה
הקדושה [illegible] והתפלה של יד הוא סוד הכלה
והוא סוד שכינה [illegible] זכר עם [illegible]
כלל הקשר שהוא [illegible] הוא הזכר שהוא סוד
[illegible] בית [illegible] וכבר [illegible] ספי׳ [illegible]
[illegible] הזכר והיא [illegible] הנקבה [illegible] והכלה
זה המניח תפלה של יד [illegible] הקשר עם [illegible]
[illegible] והר צועה [illegible] למטטרון
[illegible]
ממלכות:

וכורך הרצועה סביב זרועו עד שיגיע
[illegible] ולקח [illegible] שלש כריכות וכו׳
סוד [illegible] של [illegible] שני [illegible]
סוד [illegible] וכתב [illegible]
מקובל ז״ל כי [illegible] כריכות [illegible]
חגרת
[illegible] שמנים [illegible]
[illegible] של [illegible] שמנים וזהו סוד וזה [illegible]
[illegible] הכריכות [illegible]
[illegible] שהוא [illegible] לזה [illegible]
[illegible] והלפי [illegible] הכריכות הם [illegible]
לסוד הקידושין [illegible] לזה היה [illegible]
[illegible] הרצועה עד
[illegible] תפלה של ראש שהוא סוד הזכר [illegible]
[illegible] הזכר קדושין [illegible] רוב ישראל
[illegible] זו [illegible]
[illegible] שהזכר [illegible]
[illegible] שהקידושין הם [illegible]
[illegible] כריכות [illegible]
[illegible] והאר״י זלה״ה היה
[illegible] שהיה כורך
הרצועה [illegible] והיה
כורך [illegible] ובתוך [illegible]
[illegible] כריכות [illegible] היה [illegible]
[illegible] תפלה של ראש [illegible]
תפלה של יד סביב הזרוע [illegible] במקום הקשר ואח״כ
לא היה [illegible] תפלה של ראש [illegible]

בזרוע שלמעלה עד״ן. גם אחר שהיה כולו ד׳ ברכות ב׳
בזרוע. אז היה מעשה תפלה של ראש וזה סוד גבול ואות
ד׳ השבועות הראויות להתלבש. **ועוד** כי גם כן כבתולה
יד אל נגד הגבעה היד אינה תלויה. כי הגבעה היא הראש
אבל היא קשורה על היד ועל הזרוע והתפלין על הרמה
קשורה שאם לא כן לא קיים המצוה במקומה כי הרומה
רומז למה שאמרו חכמים ז״ל פרשה מ״ר פ״ק שמשם היה יוצא
שהוא השורות הקו ונעשה התפלין למעלה מן הרמה
כי הרמה שהוא זעיר אנפין כושל כל השלושים לו ועוד
התפלין על הרמה כמו דוגמא של מעלה והגבעה היא
נגד של זעיר אנפין שהוא כל כד׳ המלאכים בגבעה ד׳
ואנו כורכים על המצה בגבעה כדי לקשר כל בתי דינין
שלא להשטין על העולם. ואנו מניחין תפלה של יד ד׳
והשין הגבעה סביב הזרוע והיד לפי שיד שמאל רומז
ל׳ הקליפין מקום הדין וגם מדור למזיקין ולכן עכ״ל כן
אנו קושרים הגבעה לקושר יחד שלא יחריב העולם ואחר
שמניח תפלה של יד מניחין תפלה של ראש כראש לקרוא
במקומה בנחת. ומתני שהיא השער לכניסה לכן מ״ן
מניחין אותה תפלה על היד ומניחין אותה בתוך ל׳
למעלה שהיא עטרת תפארת ומתנו זה מבין עכ״ל:

וכבר ידעת כי תפלה של יד אינה מעוברת של
ראש ונסוד השעין הזה הוא שכל תפלין ז׳
והתפלין יש בה הייחוד כי כ״ל תפלין של יד מורה יחוד ג׳
גמור שהקשר שהוא ה״א יו״ד בתפלין של יד הוא סוד
האחד שהוא הברית והתפלין של יד היא הכלה כמו אמר
בתפלין של יד לכן יש בה יחוד גמור. וגם כן תפלין
של ראש הוא מעוה ב״ה זכר והקשר שהוא ה״א ד׳ לכך
רומז לה״א נקבה ומתייחד האחד עם הכלה לכך כל
אחד לעצמו מעוה הייחוד ולפי אינם מעוברין זה את זה
עכ״ל. **והרוצה** להבין סוד התפלין על נכון יעיין מ״מ
מעלה זו עם מעלה שאחריה שהיא סוד
תפלין של ראש ובגמטריאס ידע ויבין סוד התפלין שלנו
וקרמה שראיתי להפך בבאור מעלה זו בקצרה. ומהר״א
תשע הסליחה והכפרה. בילאו. ייטב

ועתה אתחיל לבאר חלק השלם למצוה זו מ״מ
מבינויי ספרי הכתר וזהו **הוא**
והנני מבאר דע כי בהיות ספירת הכתר
נסתרת ונעלמת אין מי שיוכל להתבונן בה דבר כי אם
ע״פ שמיעה ולא ע״פ ידיעה כדרשו מעשה אבדון ומות
אמרו באזנינו שמענו שמעה אלהים הבין דרכה
והוא ידע את מקומה. ולפי רוב התעלמותה נקראת
בתורה בלשון הוא כמו שאינו עומד לנכח הפנים. כ׳
כי״ל כבר באתרנו כי הכתר נקרא הוא **אהיה**

והו התעלמות הוא **יהו״ה** יה. וסוד המלכות הוא
אדני. כל גו׳ הג׳ ספירות הן סוף וראש ז׳
ואחרונה לכל אחת מהן יש בתורה לשון ידוע
שרומז על אותה ספירה. כי״ל שם אהיה שהיא בתורה
בלשון **הוא** כמו שאינו עומד פנים בפנים לפי רוב
התעלמותו ולא זה רמוז בכמה מקומות ד׳
בתורה לפי שהוא שלש הראשונים והמעין יבאר כל מה מ״מ
סליחה וכפרה. והוא מעביר מעל דינין קשים ומבטלן
בהעלותו ולמעלה אחר והוא רחום יכפר עון ולא ישחית
ולא זה רמוז צדיק וישר הוא. וכן בשאר כל המקומות ד׳
שהמעלה לשון הוא מדבר בשם י״ה יש לך להתבונן בשיעור
הענין כי״ל הוא. וכן הוא תהלתך והוא אלהיך. כי הוא
אלהינו ואנחנו עם מרעיתו. י״ל הוא האלהים וכהן ל׳
להתבונן בכל התורה כשתמצא בלו המקומות ולדעת כי״ל
ספירת הכתר מתלבשת בשאר הספי׳ בכל פסוק כמו
שהוא המאז ולדעת מה טעם קשר הוא עם התהלה והוא
עם אלהים כשאמר הוא תהלתך והוא אלהיך אשר אזן ש׳
שומעת להבין דבר זה. כבר הוא ידוע למקובלים מהו
תהלתך ומהו אלהיך כי במקום זה רומז על צדק עליון
ועל צדק תחתון שהן סוד שני הה״ין של שם המיוחד ש׳
שבהן כל שני הספי׳ נקשרות. ולפי אחר לשון הוא ד׳
עם כל אחת מהם כאומר שבשלשה הראשונים נגלה
לישראל בבאים ממצרים ובזה מתנהג עמהם במדבר
כאומרם אשר עין בעין נראית אתה י״י. וזהו סוד ונהרם
שני עמודים מעשיהם ולא עשויים אותם כלה במדבר
וזהו ענף הימין והבאור והשלו ועננים כבוד ושאר נסים ז׳
ונפלאות שבמדבר. לפיכך נאמר הוא תהלתך והוא
תהלתך אלהיך. שאלה עם הספי׳ הראשונים הנקרא הוא ה׳
היתה נגלית התמיד במדבר על ספי׳ אחרונה והיתה מתפשטת
לה בגבורותיה ואור הפנים והראשונים כמה פעמים שנתגלה
ספי׳ אחרונה לישראל כלה במדבר. וזה ועתה יגדל נא כח י״י
וגם זה הוא כתוב בתורה בא״ה לגלות כח אדני. וזה שאמר
הוא תהלתך והוא אלהיך. ולפי אמר להלן בפסוק זה אשר
עשה אתך את הגדולות ואת הנוראות האלה אשר ראו נ״ע
עיניך. ובדרך זה צריך אדם להתבונן בכל מקום שנאמר
בתורה בלשון זה לשון הוא כי הדבר רומז בקשר ספירה
שלש הראשונים עם שאר הספי׳ והדבר זה עמוק עד מאד:
צריך אדם לעמוד בקבלה ומתג א׳ פה לדעת הדרך אשר
ילך בה להתבונן כי״ל ספי׳ הראשונים נגלית על שאר הספירו׳
וכי״ל הוא מהפך מדת הדין למדת הרחמים וכל זה ברמזים
שבאו בתורה בלשון הוא. וכן מה שאמר ראו עתה כי אני
אני הוא. עלה בידינו מזה כי ספירת הכתר נקראת הוא
לרוב התעלמותה כדבר שהוא נסתר מעיני האדם ואינו
עולה בבינה אף כן הדבר הזה מאחר שהוא נסתר ונעלם
מהשגת האדם שלא יכלו רמזים ורעיון נקרא בפני הוא:

ומצוה זו [illegible] במדת המלכות.

ולפי שג׳ ראשונות חשובות כאחת לכן פירשו
בזוהר כי תיבת הוא בבינה ורז״ל וקראו ג״כ
יושב תהלות ישראל לא שלשתן שלשה דקדושים
לאמצעית עליה ״ וכן בפירוש ר״ל שלשתן שלשה
דאיהו יובלא קדמון הוא דכל מעלי בחסדים עכ״ל ״
ובמקום אחר מהזוהר הסביר זה העניין וז״ל
פתח ההוא יבואר ואמר והיה ביום ההוא
ההוא ולא ידיע מאן הוא את כבל אתר ביום ההוא יומא
בגרא איהו אמאי איקרי ההוא את רזא דלא ידיעא לאתיד
סופא בשירותא שירותא איקרי הוא כמה דכ׳ ונעבד הלוי
הוא תלתא דלי לדרגא דאיקרי הוא עתיד ובגין סופא
דכל דרגין איקרי ההוא ה׳ הוא לאחזאה סופא דכל דרגין
דאיהו שירותא וכלא חד ובגין דאיהו סופא איתוסף בית ה׳
זמינא ירושלם לאתפקא מיין ובגינה נביעו הכא איך
ומיתר סופא דכל דרגין ולא איהו ירושלם את ולא ירושלם
וההוא יומא כלא חד מה בין האי להאי את ירושלם כד
דרגין הקשין הוה כד אסתתמן איקרון ירושלם והכי אר׳
אתתחתא אית דרגין דסתמן ואיקרון עשרה אין מגלגלין
ואין נבר ״ ואית דרגין דאיקרון כד אסתתמן לעבות ״ ואית
דרגין דאיקרון כד אסתתמן היכל והביר ״ לגו מכל איכון ד׳
דרגין אית נקודה אחת סבלה בת מלך תשעה נקודה דלא
איקרי ההוא ומינה ההוא יקרא אלא רתמים ״ וכד יקום
לא תען שבין דעזה יקום נביעו דמיין והאי נביעו מן ה׳
קדם הקדמונים להוי בנויא דאימא כברה בין דרועהא
ואסגבלו אתבא דינה ואתגמלו תמניא ואתקלי בגה אה
אתבא לתמנא דאיתינה כך אתקס ה׳ קדם הקדמונים עכ״ל
ופי׳ זה המאמר המקובל האלהי כהר׳ משה קורדווירו
זלה״ה וז״ל דע כי זה היה תינוק אחד שנסתלק מן
העולם לסבה ידועה אין יה׳ וכאשר עלתה נשמתו את הרב
שבע נע׳ אחזו ב׳ הכרובים שומרי הגן לבלתי הכנס לסבה
עלמה שם וכן כך וכן כך היה ראש ישיבת הלוי קרים
דוקא בבא זה והיה ביום ההוא והתינוק מבתון הקצת ז״ל
מיין דאיכון מולע היך מלקין לשל משה לאחר שנאחר
יותר משה בבינה דרגין ומה אימשך לו לאיכון מיין ו׳
ומה אחר דכל מבנשן ונחלין נפקין משה ולית פסיקו למבועי
ונחלי מעשתקי מאחר ג״נ באיזן אמה אתיה דבירא ו׳
יהיב מיין למבועא דנביעו וכי ירושלם יהיב מיין ה׳ קדם
הקדמונים אחר דכל מיימין דשלמא נפקין מתמן עכ״ל
והיא קושיא חזקה וכי ירושלם היא מלכות וקדם
הקדמונים היא בינה ולמה נקרא קדמונים וכו׳
אמנם שיעור הכתוב מהמלכות ׳ ולהשיב הקושיא
הזאת אחר שהכתובים לשני מתן וא׳ והיה ביום ההוא
לא ידיע וב׳ כי מלת הוא מורה על הנסתר והיא כנוי א׳ ה׳
העולם ״ והאל היחיד מורה על הגלה כמשמעם והנה הם
שני הפכים במלה אחת וזה כוון באמרו ההוא לא ידיעא

פי׳ הוא מורה העלם וההוא מורה התגלות והם שני הפכים
והשיב את כבל אתר ביום ההוא הוא מלכות שהוא יום
אחרון ואמצעי שהיא מדת לילה ג״כ הוא יום שקר אומים
הם וכבר יתייחס א״ה עם יום ומאחר שהיא המלכות
ראוי לבא בה״א הידיעה מפני שהיא גלויה וידועה אבל
תיבת הוא יורה שהוא מורה על ההעלם כדפי׳ ״ והשיב
את דא הוא ירמא פי׳ להורות על מעלות היו״ד שהוא מ׳
מעלות נעלם שיש בה כמו ההן והמלכות היא שירות
וסיומא שהוא התלה וסוף כדאמרינן התלה
המחשבה סוף המעשה שהיא למעלה בחכמה במעלת
יו״ד והיא סוף המעשה למטה במעלות ה׳ ״ ואחר ש׳
שהמעלות העלם שהוא התחלה נקרא הוא שמורה
על ההתחלה ורחיה מעתי דכ׳ ונעבד הלוי הוא
ועבדית הלוי היא א׳ הבינה ״ והנה הוא מורה על שרותא
שהוא תחלה וראשון הבינה נקראת שרותא
דקיימא לנגלא ״ ובחינת המעלות המגלה שהוא סוף
כל דרגין נקרא ההוא בה״א הידיעה שמלת תיבת ההוא
מורה על שני מעלות יחד ״ והנה הנקודה האמצעית ש׳
שבתוך ההיכל שהיא היו״ד נקראת בבה״ק בת מלך משתה
וכן נקראת בת עין שהיא בבבת עין נקודה זעירא היא
וסביבה ג׳ גוונים שהם גווני הקשת שהם ג׳ אבות והנה
בסוד הנקודה הזאת א׳ מקומות הראשונה א׳ בית אבינה
באצילות שהיא הבינה שהיא קדם המשכה לא חלב
ומ״ש יתגלה עד שהיא עולה והיא משתמשת אמי בבינה
עצמה כדקאמר בגוונא דאימא וכו׳ וכן ישתיין א׳ מ׳
מעלותיה התחתון מתמש וזוש ותפס א׳ קדם האחרון עכ״ל
זלה״ה ״ עלה ביהכו מזה המאמר כי הבינה נ׳
שהיא קרובה א׳ הכתר ואמנם שלשתן נ׳
כאחת נקראת ג״כ הוא ״ והטעם נמצא להתבו ז״ל מ׳
מייחס הוא א׳ הכתר ואין מן התימה כי בעלם הוא מורה
העלם ״ והכתר הוא נעלם בבורך מה שלמעלה ״ ולפעמים
המלכות ג״כ נקראת הוא כשהיא מתעלמת בסוד
הסתלקותה א׳ מעלות יה״ שבחכמה ״ הכתוב הוא ונקר׳
היא פי׳ בזוהר שהוא כללות הזכר עם הנקבה וזה״ל
כמ״ה חוקק בכל אתר כתיב הוא וקרינן היא דכד
ונוקבא כחדא וכלא שלים ה׳ נוקבא ״ ו׳ דכר ״ א׳
כללא דכלא דהא אלף בשלמותו שהיא ״ עכ״ל ״
והכוונה כי במקומות הכתוב הוא וקרינן היא הוא לרמוז
א׳ המלך בשכלו וכן העניין בזה כתוב הוא וקרינן היא ו׳
ובאמת עצמו ג״כ יש כללות שנכלל בשין גדול שהמלכות
היא ״ הה׳ ז׳ ״ מ׳ למעלה בבינה כי אין הסתר מורה אלא
במקום שלם דקיימא דכר ונוקבא כחדא שזהו אדם
שלם כמשה זכר ונקבה בראם ויקרא את שמם אדם
שניהם חד ״ ואמר העניין הזה מפני שהוקשה לו כי ג׳
בשלמות שם בן ד׳ שנכתב ביו״ד ה״א ונקרא באל״ף דל״ת

הטעם שנפתח שום כשם בן ד' כלולה התולדה בסוד
[illegible] והטעם בהגות זה אין לו נזכר בהוא הנקבה
[illegible] שכתב אין ידין והמקום שנכתב הוא
[illegible] ולא היא ולא השיב כי גם בזה נזכר
[illegible]
[illegible] ועוד טעם למה נכתב
[illegible] יחד עולה בגוף

ומצאתי בספר הזוהר

[illegible]

[illegible]

ועוד אהיה

[illegible]

וכתוב י"ב צרופים היוצאים מזה השם ... וקם אלו

אהיה איההי אההי : האיה
אהאיה היהא : יהאה יאהה
יהאה : ההיא ההאי היאה

ויקבת הוא עם כלה יעלה בה י"ג כנגד י"ג מדות
של רחמים שבבינה ... זה מה שנראה בפסוק כנוי זה

וכמה

שבאה מצוה זו המורה באות אלף של הולכתך
כי כבר ביארתי לשל בביאור מצוה זו כי
הכוונה בהנחת התפלין על יד ושל ראש להורות על
[illegible]

מצות

כא תפלין

מ"ע להניח תפלין על ראש שנאמר
והיו לטוטפות בין עיניך

והורים

[illegible]

קנוונים העליונים בחיים איך ומתחונגים בה ומתאחדת בהם
בשמחה והיא בהם בה כתוב ויש בהם אלהים פנימיים
והם סוד המעלות ונקראת ים הים האחרון וגם עולה דג
אחד לסוף שבעים שנה ויוצא חפשי נגון הבלת והיא כונעלת
שן זה ומתקנת אותו ומתגשמת בו מבחוץ [illegible] פנימיים
לפנימיה מבפנים וגונים יפים והסוד ותגשו כבוד כבוד הכבודה
מלמעלה והענפים בה שלא ישלוט שונן הם בה בשעשוע
והקושה הפנימיים אחד מהמעלה הכבוד משמשי לנגד שני
עד רום המעלות סוד התפלין ובדוגמא זו האדם למטה
במעלה מתנשאת בטבעת אחר מהמעלה למעלה בסוד התפלין
והוא סוד הגנים התהיה עם יי' אלהיך עמו ודאי הכלה
מתהקנת למעלה והוא למטה ״ **וזה״ם** התפלין על דרך
החכמה העליונה סוד ד' פרשיות של תפלין ״ פרשה
א קדש לי כל בכור ״ סבר ידעת כי סוד הייחוד בשני מקומות
סוד ייחוד המעלות בהגה עם יסוד ״ סוד ייחוד הבחירה
בסתר ע' חכמה ובינה״ ביום ההוא יהיה יי' אחד ושמו אחד
אחד בייחוד עליון אחד ביחוד מלכות וסוד התפלין שבראש
ואחבנן פרשיות הן הם סוד הקדש בכתר עליון חכמה ובינה
כלל פרשה ראשונה קדש לי כל בכור כבר מרמז החכמה
והיא סוד הבכורה ראשית אומן בראשית ברא אלהים לפי
שקדמה לכל והיא תאר ראש כל ההויות וגם היו בכורי [illegible]
חכמים ומעשים יכלו ומעשו נפלאות גבולות מגונן [illegible]
ישבענו עמ' יי' אדני לבנין חשב נמשך ולזה נקרא אב״ה
הקדוש העליון כמו חכמו ישראל ״ והיא המעשה בסוד שכל
עם המיוחד הם מתאחד **התחתונה באמ״ם** עליה חכמה
הנקראת ראשית בסוד קדשו כל בכור

ספר הזוהר וז״ל אחבבו פרשיין אינון ״ קדמאה קדש
לי כל בכור דא איהו רזא עלאה דכליל
כל ד' בתים ברזא דנהירו עלאה דנפקא מאין ״ וכל אינון ד'
אתפרשו הכא ״ קדש דא קדושה עלאה רזא דחכמתא
עלאה דתמן כלא אתקדש ברזא דנגיזו עלאה איקרי
קדש ״ לי דא רזא דעלמא עלאה היכלא תנינא ורזא
דא כי לי בני ישראל עבדים ״ כי לי כל בכור ״ והייתם לי
סגולה ״ כל רזא דחסד בכל דוכתא בין עלמא בין תתא
בכור דא בן בכר דכ' בני בכרי ישראל ואתי בן בכר כליל
כל סטרין וכל גוונין ובג״כ קרא כליל כלהו אחבנן ברזא ד'
דחכמתא עלאה אעבד דא בדא כלל למנדע דכלא כליל
בהאי ״ אבל בהאי פרשתא דא איהי פרשתא קדמאה דכלילן
כל שאר פרשיין עכ״ל ״

פרשה ב׳ והיה כי יביאך
נה המנו יפאר המצרים שכתוב בה והיה
כי ישאלך בנך מחר ״ בחוזק יד היא הבינה שממנה שואבת
קיד הוספתו יי' ממצרים מבית עבדים עיין במלחות מבבל
עבדים מזרועות ולמעלה הוא בית עבדים ומצרים ראש כל
המעלות שבעבודות ויהי כי הקשה פרעה לשלחנו ויהרג
יי' כל בכור בארץ מצרים זו היא ראש כל המעלות שבמשה

האומות שהיא הגבורה עלהם. ולפי׳ נאמר ויהרג יי' כל בכור בארץ
מצרים כי אבותהם יה׳ למצרים ומצרים ראש כל המעלות
השרים אחר מצרים שעשה לארץ ישראל ולפיכך מצרים היא
סוד הבכר שבאומות למעלה מצרים בבכוריהם והבל מבחן
בכור עליון קדש לי כל בכור סוד בינה אחת בבכור מצרים
ולפי׳ ובכל אלהי מצרים אעשה שפטים ואני עושה שפטים
באלהי מצרים הבינה שהיא למעלה היותה והיא מתוכה
לה ולפי׳ נזכרה יציאת מצרים חמשים פעמים בתורה רמז
ע' בינה יציאת ממצרים שיש לה חמשים שערים ונתבה
לישראל ואז יצאו ממצרים שאותם לא נפתחו חמשים שערים
של בינה אין יקבלו לישראל לצאת ממצרים ״ כבר׳ נאו לא
הוצא הקב״ה אלא את אבותינו ממצרים הה אלא (נבינה) וכו׳ ולפי׳ ש
שהעשר של מצרים הוא בכר שהוא ראשון למעלות אין יקבלו
לאחד מהם כי אם הבינה שהיא למעלה ממנה בחמשים
שערים כי בבינה תלוי כל חירות וכל גאולה לפי שהיא
למעלה מכל השרים ונקראת רחובות כי מן הזרועות
ולמטה הם השרים והקליפות ולפי׳ גלות מצרים תחלת הגלות
והנה בבינה שיש לה חמשים שערים כשמתפתחין
משתלחת הגאולה והחירות והסוד הגדול וספרת לך שבע
שבתות שנים יובל היא שנת החמשים שנה תהיה לכם
בשנת היובל הזאת תשובו וכו׳ ויוצאים עבדים לחירות לפי
שאין במקום זה גלות ולא שר ולא צר ולפיכך גאולה תהיה לו
וביובל יצא ולפי׳ והיה כי יביאך שהיא שניה לתפלין והיא סוד
הבינה וסוד היובל והחירות והגאולה ולפי׳ כתיב בסוף
הפרשה והיה לך לאות כי בחוזק יד הוציאך יי' ממצרים
ממצרים הה לך סוד גדול מאד כי ממקום הזה יצא חוזק
יד כי זה גבורות וזו גבורה ולפי׳ כי בחוזק יד שאין יפתח
מהם אלא בחוזק יד ולפי׳ זו היא פרשה שניה שבתפלין
נמשלות למה כי שתי פרשיות ראשונות הם סוד חכמה
ובינה ״ ופרשה שניה זו שהיא בבינה היא המזה [illegible]
ראשונה שלשם המיוחד והתכוון בתשובה הה״א שבה
בה היא הוצאת הרוח כאמ״ר ביום קומי יי' לך ממעבך ״

ספר הזוהר וז״ל והיה כי יביאך וכו׳ דא בינה ד'
דהא במפתחא דא איהי יפתח ממצרים
דהיינו ממטרוניתא דיובלא ועל שירותא הלה **והיה** דהא
מלה דא איהי ביובלא ובג״כ שמא הלה ״ והיה
דלית הויה אלא בסוד דא דאיהו זמין לאתמשכא לתתא
ולנהרא בגלגין ולאשתכחא בבינה התפלה ״ והיה כמה
דאמר על מלכא דאי הני זמינין לאתמשכא לתתא ולאנהרא
בגלגין וכלא בר זאת חדא ובגין דאיקרי באות [illegible] לא אקרי
באתגליא בפרשתא דא אלא אתמסר לחכימין למנדע ועל דא
אתכסיא בפרשתא קדמאה מלה דא עכ״ל ״

פרשה ג׳ שמע סוד הייחוד כבוד יחידו של
אברהם אבינו ולפי׳ כתיב בה ואהבת
והיא אהבת חסד ולזה נקרא אברהם אוהבי ומדת החסד

היא מכוין יחודו של הקב"ה בעולם · וכתיב בה וכתבתם
על מזוזות ביתך ובשעריך או הן תרתי' שערים של בינה
כי בך אחד שמהם גדולה גבורה שמהם יכנסו לחוצים
שהם בינה ולפי' ובשעריך · ספר הזוהר וז"ל פרשה
קריאת שמע רזא דיחודא
דאיהו תסד שמע"ה דאיהו קא מייחד יחודא דכלא לארבע
סטרין וקב"ה אתחבר ביה סדורא דכל עלמא ודא איהו דיוקנא
מתפשטא בכל סטרין אתפ' גו תחומי תלתי · קב"ה ברא עלמא
כד אתפשטו בנקודא דזהרא ודא דקא מייחד יחודא · ובגב
שמע פרשתא נהי"ה יחודא דכלא ומאן איהו יחודא דקרא: יי'
אלהינו יי' קא כלהו חד · ועוד אקרי אחד הא תלתא
שמהן איכון היך איכון חד ואע"ג דקרינן אחד איכון חד · אלא
בחזיונא דרוח קדשא אתיידע ואינון בחיזו דעינא למנדע
דתלתא אינון חד ודא איהו רזא דקול דאשתמע קול איהו חד
ואיהו תלתא זינין אשא ורוחא ומיא וכלהו חד ברזא דקול
ולאו איכון אלא חד הכא יי' אלקינו יי' איכון חד · תלתא
זינין דאיכון חד והא איהו קול דעביד בר נש ולשוויה ב"
ביחודא דכלא מאין סוף עד סופא דכלא בהאי קול דקא
עביד בהני תלתא דאיכון חד · ודא איהו יחודא דכל יומא
אתגלי ברזא דרוח קדשא · וכמה זינין דיחודא אתערו וכלהו
קשוט מאן דעביד האי עביד ומאן דעביד האי עביד עכ"ל:

פרשה ד' והיה אם שמוע סוד הגבורה כי כל
הפרשה הזאת מזהרת כל העונשים
השמרו לכם ולפי' **ספר הזוהר** וז"ל והיה אם שמוע
שמעא אתפן דחסד שלחא בדקאמרן · ו'
ואיהי פרשה דשמאלא קוא רזא דדינא קשיא השמרו לכם
ואתפליג בר נש לאסתא לון בכל יומא ולמהוי ברנש ב"
בדיוקנא עילאה · עכ"ל · **הרי** לך מבואר סוד ארבע
פרשיות שבתפלין שהם סוד ייחוד הכתר עליון
חכמה ובינה בשתי פרשיות ראשונות · בחת' והגדולה
והגבורה בשתי פרשיות אחרונות · שמכלות למוד כי ב"
בתפלין של ראש מתאחדות הת"ת בחכמה ובינה וגדולה
וגבורה ונעשה הכל ענין אחד · והנה התת' שהוא הקו"ן
האמצעי מתאחד באלו הארבע פר' שהם אחוזים בסוד
הכתר שהוא קוצו של יוד שהוא מתדבק בחכמה ומשם
ו' של שם המיוחד מתאחד למעלה ונעשו כלם שם
אחת ולפי' אחז"ל שהקב"ה מניח תפלין הקב"ה ממש ש"
שהוא סוד התת' כי באלו הארבע פר' מתנשאות תפארת
ישר"ל ומניחין התפלה באות וא"ו של שם המיוחד וז"ס
כי שם יי' נקרא עליך שם יי' ממש והגאון ר' אליעזר ה"
הגדול אמר אלו תפלין שבראש · הרי לך מבואר סוד התפלין
של ראש והטעם שבבתים הם מעלה שהם סוד הייחוד ה"
העליון · ואמנם התפלין של יד הם סוד ייחוד המלכות ב"
בתת' ולפי' והיה לאות על ידכה והד' פרשיות שבזרוע
הם **תנה"י** ומלכות מתנשאות בבתים כי היא המתקת

והרתק בהם ויעש יי' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור
וילבישם והתבונן בסוד הגדול הזה כתנות עור רמוז לעור
שאנו מלובשים אותם בו · **וכבר** ידעת מאמרם ז"ל
בסך שיהיה בעור שבין שתי העינים וסוד זה
נגלי למשכילים והכונו כי הוא מסודות התורה · והעור
הם כדמות היכל כמש"ה בזוהר על פסוק כי היא כסותה
לבדה לא הפסד היא שמלתו לעורו דא תפלין · והעור בסוד
הקשת הנעלה והם מעלות קדושת הקדש שהמאורות ד'
מתלבשים בהם **וזהו** שאמר ר' אבא לר"ש אוקים לן מאי
בתפלי דמארי' עלמא דאיכון קדשא דקדשין: מ"
משכא של תפלין ואינון רזא דאקרון קדושא · אסמכתא
מגלן שלא לה ויעש יי' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור
וילבישם לאדם ולאשתו דייקא · ולפי' נקראו תפלין של ראש
קדושה תתאה ותפלין של יד קדושה קלה והעור בבתים
מקלן בגשמיות אף כי אין מתגשמת זו אות זו כמש"ה לעיל
במעלות שלמעלה מזו · **וראיתי** לכתוב במאן ענין
אחד נחמד בפ' זה ויעש יי' אלהים לאדם
ולאשתו וכו' מבואר עניינם מסוד התפלין כמו לה בספר
המקובלים ז"לה · **וז"ל** דע לך בני כי עיקר הנפש איכ
האדם כי עיקר האדם הוא הנפש והגוף לבוש לו
הנפש והלבש הזה טהור לא שנתגשם כי קודם היה לבושו כ"
כתנות אור ולא זכה אליהם ונתגלו כתנות עור · והענין
כי פי' בזוהר פ' בראשית בענין אשר ברא אלהים לעשות ד'
שהם כחות הטמאים שנשארו בלא גופים כי בקשה ה"
הקליפה להתלבש ולהתחזק בבנין גופים בגוה"ז בענין אנוש
אדם הא' והקריבה הקדושה ונתנסא מתוך על הקדש י'
ונתבטל כח הקליפה ונגבר כח הקדושה ולא נתחזקה ה"
הקליפה בגופים · והנה כאשר הוליד אדם הראשון את קין
שהוא מצד הקליפה הנה נתחזקה הקליפה ונתלבשה בו וב"
שנית חסרות עבר בתוכו מעשה כשהרג לקבל את
נפ' של · עם שכתב בעשק ולית דיין · ועוד ש"
שתפש הקליפה שאין עוד גדולה מזו · נפש שעשה היא
ענין הקטורייא כדפי' רז"ל מתולע שרק ונדה כמשרשע · ו'
הטעם הרשע מתפשטו הקליפה ומחזיקה בגוה"ז ונותן לה
גוף שיתלבש כדפי' בזוהר בפ' ראיתי את כל המעשים א"
אשר נעשו תחת השמש וכו' והענין כי עם המתנשים קטנים
והדבר בהת' גוף ובלולה כדפי' והנה בו יותם ולולה יתהוו
כחות מתגלגלים מן הקדושה שעל ידיהם יתלבשו האדם
העושה זאת כדפי' בתיקונים כי הצדיקים מתלבשים ב"
בגוה"ז כדבר תורה פי' אותם המאורות שנתגלו על ידו הם
לבם שלו ועוד כוכל לבוש אשת תלמיד חכמים אינה צריכה
יכם מתפני שלא נבנה כי מה שדרז"ל כי מה שאינו עוסק ב"
בתורה ולהיה מעשהו הבלים והדיעות מפני שלא נתגלו על
ידו כחות ונשמות קדושות הנה תלמיד חכם אינו צריך לזה
כי הנה על ידו נתרבה כח הקדושה ונתגלו על ידו כחות

כחות וכמה דברים רוחניים שנתלבשו באותיות התורה
המעלות והם בגשמיותו כענין משהו והנה לא יבינו להתנגל
שהיה התורה בתוך ונכתב הקלפים ״ ועד״ז הרשב״י בגבולותיו ודבר
קרוב ומעשיו המעולים כלם עשיים ונקיים לרוחות העשי'
שהם מתלבשות בהם כענין שפי' רשב״י ע״ה למעלה מהנסתר
בתורה שלא כהלכה מ״י שעושה שמים וארץ שבהם מתחזק
סמאל ונוטה כמאמר בב״ק קדושים ״ והענין כי הקדוש שבהם
מתקבלים ואינם כהלכה שהיא המעלה הסתרית הלכה הר
הם מטמא כלב חנם שהם ואחרון אף ולכן מתלבש ומתחזק
בהם הקליפה ולכן הושע מחזק הקליפה ״ ולהיות שאדם
בהיותו קדוש מתלבש בכתנות אור היו תולדותיו אם היה
זוכה אלקים כלם מעלה הקדושה שהוא **א״** הייחוד הגמור
שבלא הוא אור ״ אמנם כאשר חטא הוכרח להוריד
תולדותיו בקליפות לחזקם בענין קין שהיה רשע בתוך
הקליפה בתולדותיו לכן נתלבש בכתנות עור שבתוכם אף
בתוך לענין שנעשה שבגופים שיתלה הקב״ה וזהו לע״ע שאדם
כלם תיקונם כיון שלא זכה ביחוד קולו בבירור בשמים
והקליפות ולהיות מגושם ולבלות תאותו נתן לו כתנות עור
ונתלבשה נשמתו בבשר זה ונעשה בנין בבני חומש ולבוש
בני עור ובשר לבלות הבשר הזה ולהכשירו ולגברה ב״
בעבודת הקדושה ולבלותה ולהכשיר הגוף והקליפה ולדקותה
ולהכניסה בקדושה כמו שהיתה קודם חטאו וזהו מה שהיה
כתוב בתורתו של ר״מ כתנות אור ואני אמשר דברים כפשוטן
שהיה כתוב ממש כתנות אור שזה היה מוסל ספר התורה
ועוד שאין הדבר מתיישב כי קודם היה כתנות אור כי אי
אפשר לומר שאחר חטאו נתלבש באור ״ אלא ודאי הכוונה
כי היה נקוד על אור עור לומר נתחלף לו אור בעור מן ה״
הטעם שפי' ״ וכאשר רצה הקב״ה לזכות את ישראל נתן להם
כלי חמדה מצוה אחת שעל ידה יכנס האור הזה והיא מצות
תפלין שהוא הגוף של כתנות אור שהיה לבוש קודם ה״
החטא ״ **ותפלין** בהקומם כי ע״י המצוה ה״
הזאת יכנס ויכבוש עבד התחלב ונשתה התחת
גבורה ואמרו לשמים אחר שהם כשל לשור וקין לחמור ש״
שעור וחמור שני מינים הם והנה מדריך הקליפה ב״
בהיותה מתקלבת אל הקדושה שהיא נעבדת מאליה והי'
שתוכו בבוקר בגבורות דקוק סבל עד אשר שלא היה
בחדש להו לו לרע לאדם בגשמו כי רצה היא לו בהיותו שולט
בקדושה כי הקדושה מגלה הקליפה ״ ולכן בהיות הנשמה
שהיא הקדושה בגוף הקליפה תכלה מאליה ותטהר והבור
כח עוונותיה כמו הכסף בתוך הכור שהוא מכלה הסיגים
ויוצא טהור ולכן נפרש לבתי מטשתיין אנו תפלין לבלות הגוף
הנגוף ״ **והנה** ביום שבת שאז האור השלם מתגלה
והקליפה נתבטלה אינו אנו צריכים תפלין שהם
אותם עינן כמו שפי' הרשב״י ז״ל בשיר השירים ״ והנה התפלין
שהם חותם עינן הם רשומים לאחדו אותיות של שם שהם

יהודה כמאמר בדברי הרשב״י ע״ה כי הם כתוב אחד בג
פרשיות ״ והנה להיות שחסר ממנו יחוד אחדבג
אותיות אלו בשבת לזה בגין קשי' בשבת ואמר זכור את יום
השבת לקדשו ״ ופי' זכור לשון קשירה מלשון אזכרתה לו ה
שפי' יוד קטנה ופי' קטנת קשירה כמו וקטנה תרגם ״ ומשמר
קטנן דדגל ״ ולזה נקרא הקטורת בשם קטורת שעל ידו
מתקשרין הספי' כלם כנודע ״ את מלכותה כמותים והיא
אותם כלא מאד ועד ה״ו ״ יום הוא הקב״ה ״ השבת הנה
ועם היות שלעולם שכאשר היא מכונה בשם שבת נקראת
שבת העליון או שבת הגדול עכ״ז נמצא כאן בה״א הידיעה
שהוא אי״ה שה״א הידיעה על שם הוא בבינה והנה השבת
היא הבינה ״ לקדשו היא החכמה ״ שנאמר לפי זה בכתוב
הזה ענין ד׳ אותיות השם של שדי התפלין והטעם שאמר
אותם מתחילה למעלה הוא בסדר הכתוב תפלין של יד ו׳
ואח״כ של ראש עכ״ל ז״ל ״ ואחר אחי המעיין במלה זו
הבן דברים אלו שכתבתי שהם דברים נחמדים יאירו מתוק
קדוש יו״ד דבר אלהים חיים

ספר הזוהר וז״ל תפלין דאנח קב״ה בגין בר נש
לאנחא בבלים בגין דאינון שמא
קדישא עילאה דכ׳ כי שם יי' נקרא ונתן כי שם יי' נקרא
עליך והבן שם יי' ממש ואין תפלין דרישא מוחא עילאה
דאימשיך במוחא תתאה אינקרון תרין מוחי׳ ואינון דכתיב
חכמות בחוץ תרונה ״ **וקודם** שאשלים הלשון הזה
על הזוהר אבאר מעט ואין תפלין דרישא מוחא
עילאה דאימשיך במוחא תתאה וכו׳ ״ דע כי הרשב״י ע״ה
בשעת המיתתו בהאר זה הענין באידרא זוטא על פסוק
חכמות בחוץ תרונה והם חכמה עליונה שבכתר והיא
מוחא דאריך אנפין וזו נקראת מוחא סתימאה שאינה
נפתחת אפי' אל הבינה ונתיבותיה לא נודעו וזו נקראת
מוחא דשקיט על דורייא שאינה מתפשטת כלל ״ אמנם
מוחא דזעיר אנפין היא חכמה הנאצלת היא מתפשטת
ומתגלית מצד נתיבותיה המתפשטים ממנה אל הבינה
ולא שהיא נגלית ממש אלא שאינה נעלמת כהעולם החכמה
העליונה שבכתר והנה אצילות החכמה המתגלית היא
מהחכמה הנעלמת וזהו בגין מוחא עילאה דאימשיך
במוחא תתאה ״ וזהו חכמות בחוץ תרונה הנה נגלו ה״
חכמות או הנקראים תרין מוחי׳ מוחא דא״א ומוחא
דז״א עכ״ל ״ **ואחזור** ללשון הזוהר שאייתי בריש
ר׳ יצחק א״ר הני דכתיב קדשי כל
בכר הוא כתרא דכלא וחסידים כלהון אתרשין סתים
לאשגחא מגיכרתא דלעילא סתימאה דכלא ודא איהו פטר
כל רחם פתחא דכל מוחא בותא ניתודה לעילא ״ ואחר
ר״ש נסתים בכ״ד דשמא קדישא חד בכל דתפלין דרישא
קדשי כל בכר סתים מוחא עילאה חד ביתא
תנינא והיה כי יביאך א״ר יהודה מוחא דקרישי

ואעפי

לענין החכמה

אמנם

מאידרא

חסד

גבורה

תליתאה

רבי עזר

גבורה

יהוה אלהים

וצריך

ורפי

פירושן

מצות כ"א

טמירא דטמירין פי' נעלם מן הנעלמים הכוונה כי אחר
שאותם הספי' שהן בהתעלמות הוא נעלם מהן " עד לאין
זמנין פי' קודם גלוי יחוד המלך הגדול שהוא כתר שכבר
היה נאצל אף שלא היה מתגלה ומסתירותו הנעלמות ונמשכו
נקרא עמוק עמוק שהן נעלם לגמרי הספירות כלן והכוונה
קודם גלוי יחוד מלכות ועמוק עמוק שירותא וסיומא לא הוה
פי' חסד ודין לא היה בגלוי כי החסד נקרא ראשית שכן ג'
אמר מתחיל בזכות התלת ולכן חכמה נקראת ראשית וכו
התחלת גלוי שורש החסד " וסיומא נקראת בינה כי היא שורש
הדין כנודע " והן התחלת ההויות והעדרן כי בחכמה התחל ב'
מציאותן ובבינה הוא תשלום ... בסוד היובל שהם ה'
תשובת ההויו"ת בהיותם להקיף שבגו שנים שבגו ...
ולכן אמר כי שירותא וסיומא לא הוה ואין לומר ששורש ב'
החסדים שהיא החכמה לא היתה במציאות כלל שכבר
היתה קדם שהיא אצלות הכתר שהוא עתיקא בגלוי ולכן
אמר שירותא וסיומא שהיא ... לא הוה " והוה מתגלגל
ומשמש בה וכו' פי' היו הספירות והקליפות בסוד בחינת הדין
מתמלאות במציאות הכתר ושם היו מתחקקות ולא היה
מתקיים ר"ל לא היה מתנהג על ידם העולם מפני הדין שלא
היה מתגלה כבפי' וכאשר ראה דקות ההויו"ת ומציאות הדין
האציל החכמה והתחיל להאיר בה ההויו"ת ולהוציאם אל גלוי
הדין במציאותם " מש"ה ... חד טפה דהיינו החכמה
שהוא מרכז ומסך הנעלם הכתר וסוגר כנודע " ובה נגלי
ונעשו מלכין ותקונוהי הן כחות הדין ולא כחותיו האיכ...
ר"ל בגלל הדין מתגלה את עיני הגבורה ודינה והעלמות ב'
שבה הן הנקראים שיעור מלכין דקיימו מלכי אדום ב'
כדמפרש ואזיל " ותקונוהי הן תקונין הקליפות נגליין " לא
אתקיימו פי' לא היה אפשר בכך עדין להתגלל ולהתגלות ב'
מפני קרבתן אל מקורו ונבה בחכמה הוא דקות גדול וקרוב
אל האצילות ולכן סוד האותיות מתגברים ועוד סוד האצילות ב'
מלכי הדינים לא אתקיימו הה"ד ואלה המלכים אשר מלכו פי'
כחות הדין אשר עלה במחשבה להאציל ולא נאצלו ולא נתגלו
מפני דקות החכמה ולכן נאמר בהם וימת דהיינו הנעלם
וכן פי' הרשב"י ע"ה באדרא עלאה לקמן ואמר שאין הכוונה
שנתבטלו ח"ו אלא שנעלמו עד שנאצל האצילות ואז נתגלו
הנעלמות הנ"ל במקום הראוי כדי הספי' כי היו מתגלות ב'
בכתר ואח"כ בחכמה ולא נתקן שם האצילות עד שנאצלו אל
מקומם ונ"ל שאותם כראוי ועכשו וימות היא הנעלם שלם
הדין ונשמרותיו שלא היו במסגרות להתגלות מפני דקתו ואמרו
לפני מלך מלך לבני ישראל פי' מלכא קדמאה לבני ישראל פירוש
ישראל קדמאה הכתר וזה כי כתר אמר לפני מלך מלך לבני
ישראל פי' קודם שימלוך ויתאצל מבינה שהוא מלך וקודם אל
ישראל שהוא הכתר והיינו מציאות גלוי הנעלמות הקם בחכמה
ואמר בארץ אדום הכוונה במקום הדין כי שם היה מתחדש ל'
לפני העולם דהיינו שורש הדין והיו בהעלמות מהנעלמים בכתר

מתגלים מפני שעדיין לא נאצלה הבינה שמשם תחלת הדין:
ואנון לא ואתכננו להו וכו' פי' לא מתקיימים דמשמע שנתבטלו
אלא שנגנזו דהיינו שנעלמים כמו שפי' שם במקום זה
אנ"ן ונעלמו בגוון הספי' עלאין שהן נעלמות בחכמה ב'
כנ"ל " עד דהוה ישתא אסתכל בההוא תפוח פי' כי סבת ההתגלות
הוא סבת ההעלם וסבת ההעלם הוא סבת ההתגלות והענין
כי בהעלמות האור החזק והתלבשו בלבוש מתגלה קנה האור
קנה האור מתעלם ולפי האחרת מתגלה שאם לא היה מתעלם
לא היה מתגלה כדמיון הסולם לבא בנגלה מפני גלוי ניצוץ ב'
השמש הוא העלמו שלא יוכל האדם להביט ברוב בהירותו
וכאשר ישלימהו ויביט בו כדרך מסכים אז ישיג להביט בגוון
ולא יזיקהו וכן הענין באצילות כי יתעלם ויתלבש כח שיתגלה
וזש"ה עד דהוה ישתא פי' אחר התחתנה הזאת כאשר נכתר " א'
אסתכל בההוא תפוח וכו' פי' נסתכל כתר עליון עם החכמה
ונאצל החכמה הבינה ושם נתקן כי משם תחלת גלוי
הדין כנודע דמבינה מתערין דינין " ואתנהיר שלים בי שירותא
וכו' הבין הבריאה הזאת להשתייע על הנדרש סליק בר שית
דהיינו כתר " למעבד אורייתא דהיינו חכמה שהיא תורה של
מעלה הקודמת אלפים שנה וכו' והכוונה שעל ידה יתגלה
ההנהגה ושורש הדין " ואתמה פי' שהאציל את מציאות החכמה
חוץ מהכתר " ואתמה קדמיה דהיינו מציאות אל מציאות העלמות
ושורש הדין ואתמה שהאצילה שלא היו מתגלים בחכמה ורזין
מתים ומתעלמים וזהו ענין אתמיהה לפני מאצילה בגוון ה'
התפוח שהזכיר " מאן בגין לאתתקנא ולמעבד וכו' פירוש
כי אי אפשר אל העלמות וההויו"ת להתגלות אם לא יתגלה עד
הכתר שלא היה מזומן כבפי' לעיל " ואח"כ כשנתגלה עד
מדרגה שלישית דהיינו בבינה אז יהיה באפשרות ההויו"ת
ושורש הדין להתהוות כראוי " וקרא לכתר טמירא דכל אלפי
שנין פי' כתר הוא נעלם מחכמה ומבינה שהן תרי אלפי שנין
כי כל ספירה כלולה מעשר עולה אל אלף כי י"פ י' הן ק' וי"פ
ק' הן אלף ונאצל הכתר טמירא בתרי אלפי שנין וקראו טמירא
מפני שלגבי כחות היה נעלם מתרי אלפי שנין שכן ה'
קראו לעיל עתיקא דעתיקין טמירא דטמירין כבפי' " ורזי
אחר שנתקן הכתר בגלגלו כמה שיתגלה ויזדמן ע"י הבינה
אז אפשר להויו"ת להתגלות ולהתאצל " ואם הקדימה ה'
המאמר הזה יובן ענין תשובת הספי' ביובל בבינה ה'
הממשים אל הכתר ולמה לא ישוב אל הכתר שהוא דקות
יותר משובח ויותר מתעלה והטעם כי בבינה הם שורש
במציאות גלוי ספי' אבל מן הבינה ולמעלה יתעלו ויתעלמו
כקדמיתא ואין מעלה שיתבטלו ח"ו כי אין גלוי הספי' אלא
מבינה ולמטה שמשם שורש הדין כנודע עכ"ל זלה"ה " הקו
מעבר מקמת מאמר הנבגא הזה כי במדת החכמה ב'
נחקקו ונצטיירו בה ההויו"ת ושורש הדין וגם היה מתחיל
לפני שורש הדין שהם עיני הגבורה ונהנה להוציאם אל גלויים
לכן מתחלתו הוא שיהיה השער המוזה על הדין ולא משם נתק:

מצות כ״א

ספר הזוהר ז״ל רע״מ ר׳ אבא פתח ואמ׳ דכל קמי
מלין דקאמרן דרוח מסאבא בבני
לא שבקייא ליה בכל סטרין תא וחיימא לך רזא חדא דארחין
אתייהיב לאתגלייא בר לאינון קדישי עליונין ״תא והא חזי
אחר דאינון רוח מסאבא קב״ה יהיב ליה שולטנו לשלטא
בעלמא לבתר סטרין ויכיל לאזקא ולית לאתגנא ביה
קלנא דבבנינן לאסתמרא מניה דלא יקטרג לן בבני קדושה
הלך ונעל דא רזא חדא איתלן דבבנינן למיהב ליה דוכתא
זעיר בבני קדושה הלך דלא מתערבא מקטרגא בבני קדושה
הלך דהא מעני קדושה הלך נפק שולטנו הליה ובבנינן נז רזא
דתפלין לאתגבא חד שער״א דעלמא דיפוק לבר ויתחזי
דהא חובא דשערא דא לא מסחב בר אי מ׳
אתחבר קהוא שערא ואתעביד כמשלה אבל מחותא -
דא לא מסחב והוא שערא בבני לאשלא ליה בבני קדושה
עלאה הלך ולמיהב ליה דוכתא ויפיק מההוא שערא לבר
ואתחזי ״דכד חמי ליה לההוא בר נש בקדושה עלאה ואיהו
חולקא הליה מעטיטא לתמן כדין לא יקטרג ליה ולא יכיל
לא בחושא ליה לנגעא והתם דהא דוכתא יהיב ליה ״ולאו
הכי חולקא לא יקרבון ליה כמה מעריין אינון דאזדמנין
לנגעא מלה מניה כד חזי לקטרגא זכאה חולקיה דיכול
דיכיל לאסתמרא מניה עכ״ל ״ועוד מצאתי כתוב בו
בגנזי ד׳ פרשיות שבתפלין וז״ל ברמ״ה פ׳
פקודא עשיראה לאנחא תפלין ולאשלמא נחייה
בדיוקנא עלאה דכ׳ ויברא אלהים את האדם בצלמו פתחא
ואמר ראשך עליך ככרמל האי קרא אוקימנא ואתמר
אבל ראשך עליך ככרמל דא רישא עלאה דתפלין דרישא -
שמא דמלכא עלאה קדישא יהוה באתוון רשימין כל
את ואת פרשתא חדא שמא קדישא מגלפא ב׳
בסדורא דאתוון כדקא יאות וראו כי שם יי׳ נקרא עליך
ויראו ממך אלו תפלין דרישא דאינון שמא קדישא בסדור
דאתוון ״ פרשתא קדמאה קדש לי כל בכור דא יוד דא
קדש בכרא דכל קודשין עלאין ״פטר כל רחם בההוא שביל
דקיק דנחית מן יו״ד דאיהו אפתח רחמא למעבד פירין ו׳
ואיהו כדקא יאות ואיהו קדש עלאה ״ פרשתא
תניינא והיה כי יביאך דא ה״א היכלא דאפתח רחמא
הוא מעו יו״ד בחמשין פתחין אכסדראין ואדרין סתימין -
דביה דההוא פטר דעביד יו״ד בהאי היכלא לאשמעא בה
קלא ה׳ נפקא מעו שופר דא בגין דשופר דא הוא סתים בכל
סטרין ואתא יו״ד ופתח ליה לאפקא מניה קלא וכיון ד׳
דאפתח ליה תקע ביה ואפיק מניה קלא לאפקא עבדין ל׳
לחירו ובתקיעו דשופרא דא נפקו ישראל ממצרים וכך
זמין זמנא אחרא לסוף יומייא וכל פורקנא מהאי שופר
אתייא ובג״כ אית בה יציאת מצרים בפרשתא דא דהא
מהאי שופר אתי בחילא דיו״ד דפתח אתמא חלה ואפיק ק׳
קליה לפורקנא דעבדין והא ה״א את תניינא דשמא קדישא

פרשתא תליתאה רזא דיחודא דשמע ישראל דא וא״ו ד׳
דכליל כלא וביה יחודא דכלא וביה אתייחדן והוא נטיל
כלא ״ פרשתא רביעאה והיה אם שמוע כלילו דתרין ס׳
סטרין דאיתאחדית בהו כנס״ת ישראל גבורה דלתתא ודא
ה׳ בתראה דנטלא לון ואתכלילת מנהון ותפלין אינון ד׳
דשמא קדישא אינון ממש ועל ראשך עליך ככרמל
אין תפלין דרישא ״ודלת ראשך הא היא תפלה של יד דאיהי
מסכנא לגבי עילא אוף הכי שלימו אית ליה כגוונא ע״ד
דלעילא מלך אסור ברהטים קשיר איהו ואחיד בחייא - ן
בתי לאתאחדא בההוא שמא קדישא כדקא יאות ועל
דא מאן דאתתקן בהו איהו הוי בצלם אלהים מה אלהים
אתייחדא ביה שמא קדישא אוף הוא אתייחד ביה שמא
קדישא כדקא יאות זכר ונקבה ברא אותם תפלין דרישא
ותפלין של יד וכלא חד עכ״ל ״ועוד כתוב בספר
הזוהר וז״ל תפלין דרישא ונדרושא איהו
כגוונא דיחודא ״בתפלין דרישא ד׳ פרשיין א׳
וביחודא ג׳ שמהן דאינון יי׳ אלהינו יי׳ ״אינון ד׳ פרשיין
חד נקודה עלאה קדמאה ״וחד רזא דעלמא דאתי: י׳
וחד ימינא ״וחד שמאלא ״וביחודא ג׳ שמהן יי׳ קדמאה
דא נקודה עלאה ראשיתא דכלא ״אלהינו רזא דעלמא
דאתי ״ יי׳ בתראה כללא דימינא ושמאלא ״תפלין דדרועא
כללא דכל הני כחדא ודא איהו רזא בשכמל״ו עכ״ל זלה״ה:
ועתה אחי ידיד נפשי הטה אזנך ושמע מה פירש
מכתבי הקדוש ז״לה״ה בסוד השי״ן של תפלין:
וז״ל גם אתה צריך להתבונן בסוד ש״ן של תפלין שאחוז
הלכה למשה מסיני ״ השי״ן הא׳ רומזת לג׳ אבות
העולמים ועל כן אין לה השלוש שוקיים ״ והשי״ן האחרת
שהיא בת ד׳ שוקיים רמז לדוד המע״ה עמהם שהוא רגל
רביעי כאשר ידעת ועל כן היא בשמאל ״
ספר הזוהר ר׳ יצחק אמר ש״ן דרשימא בתפלה
קשרין ושינין דאתכלל קשרין ר׳
רזא קיין לתפלה ורזא קיין לאדכרא תפלה דאתמר ״ ד׳
למנהוי חיבה קדישא כחדא דדא כלא דאתקונא עלאה ו׳
ומקבלא אתתקנא ואתמשכן תרין בחתייכו בר לגשרין תפלין
פתחי שמא דקדשא דתלין בהו ואתמשכן מנייהו בלחייהון
אחרנין עד דאתקשרן במקרייהו עכ״ל ״וברמ״ה ז״ל שי״ן
של תפלין הלכה למשה מסיני וראו כל עמי ה׳
הארץ כי שם יי׳ נקרא עליך ואוקמוה מאי שם יי׳ אלו תפלין
שבראש ש״ש של תפלין תרין שינ״ן שי״ן מתלת ש״ש
שיטרין ושבע עשרין דתרין שינ״ן הא
תלת עשר וכלא תרי״ג ולית פקודא דלאו איהי שקילא
לכל אורייתא עכ״ל ״וכתב הרב ר׳ אהרן ראש ד׳
ישיבת בבל ז״לה״ה כי השי״ן רומזת לג׳ יסוד הארץ
כי השי״ן מתחת למעלה וראש תולדות השמים כי קמץ הוא
בגולה והשלהבת קשורה בה והשי״ן שלה למעלה והשי״ן -

רומזת שאין העולם יכול להתקיים בזולתו או הג' שהם אש
ורוח ומים וזהו שין של תפלין והוא לסוד התקשרות שלש
עולמות: ועל זה נאמר וראו כל עמי הארץ וכו' והשין או תפלין
שבראש "וראש נברא מאש" והשין ג' ענפים כנגד ג' עולמי
הא' ובג' דברים העולם עומד על הדין ועל האמת ועל
השלום וזהו אש ולכך נאמר כי יי' אלהיך אש אוכלה
עכ"ל ז"להק "**ובתיקונים** ז"ל ש' דתפלין ראשין ג'
וש' ארבעה ראשין לקביל שבעה ה'
השרשים הראויות להתגלות מכתר המלך [illegible]
כאשר [illegible] שתים למטה ואחת למעלה וכנגד מברך ש'
שתים למטה ושתים למעלה "ולקבל אין שבעה היא שבעה
רואי פני המלך היושבים ראשונה במלכות
ותהא חיקו כבגד בחי' יו"ד עם הא' התחתונה ונתשו
קשורה בגופו וחיקו תבגד עם את יו"ד מעטר
דהא' עליונה וכנ"ל אין תבגד מותר עליו [illegible]
[illegible] לחיקו בגלות עם ישראל [illegible]
[illegible] בהיות [illegible]
לחיקו עם ישראל [illegible]

ולא הזכיר [illegible] אסימור פסכר נבריאל סנדלפון ע' עוזיאל ע"ב

ורזא דמלה [illegible] **מ"ב** [illegible]
חשובהו כי ידע שמי יקראני [illegible] ואענהו [illegible]
[illegible] **יהוה** [illegible]
[illegible] **אהיה**: [illegible]
[illegible] **אדני** [illegible]
[illegible] יד כהה [illegible]
[illegible] **יהו** יד כהה [illegible]
אהיה [illegible]
[illegible]
[illegible] **אהיה אדני**
[illegible] **אלהים** [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] **וידש** [illegible]
[illegible] **נצח**: [illegible]
[illegible] **נהים** [illegible] **עוד** ראיתי בספר קנה
[illegible] שחכמה ובינה [illegible] ונדולה וגבורה [illegible]
[illegible] תפלין [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
קול השופר [illegible] במקום התפלין עכ"ל "ומצאתי
כתוב [illegible] כי שין של ג' ראשין [illegible] ושין של ד'
[illegible] **וז"ל** [illegible]
[illegible] **בינה גבורה הוד עטרת**
ושין של שלשה
ראשים [illegible]

חסד תת יסוד: [illegible] **חסד נצח יסוד**"
ועוד מצאתי כתוב בהקדמה כי שין של ד' ראשין
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
ראשים [illegible]
[illegible] **ונ"ל** כי [illegible]
[illegible] עם השני שינין
[illegible]
[illegible] **ועוד**
נ"ל [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] "עוד
[illegible]
[illegible] **ע"ב** " [illegible]
[illegible]
[illegible] **מ"ב** [illegible]
[illegible]
[illegible] "ועוד [illegible]
[illegible]
[illegible] **אהיה** [illegible]
[illegible] **אלף הה יוד הה**
[illegible]
[illegible] "ועוד
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] "ועוד [illegible]
[illegible]
[illegible] **בינה** [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] **המלכות** [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

כמעלתו שני שיש רומזים לשני ההין שבשם ולכך .. מ"מ
מייחסים הכה"ן בחיצונה כ"לה בחיצונה שעשהם הם רומזים
לתפלין של יד ותפלין של ראש .. זה מעט"לעד ..

והתפירות שנים עשר נ"לב רוח כנגד שבטי יה
העליונים וכנגדם יחד ים התחתון יב
מקר נ' תפים צפונה וכ' **ונ"ל** כי השנים עשר תפירות
שבקפלה של ראש הם רומזים לשנים עשר גבולי
אלכסון שבהם הרמוזים בס"ה בשער השמות עש"ה:
על הבית התפלין של ראש בסוד מה שהקבלה מגיח י"ה
התפלין כמ"ש לעיל .. והשנים עשר שבקפלה של יד הם
רומזים לי"ב שבטים כי בה רומז הבית התפלין של יד
ולזה הם נ"לב רוח כמ"ש .. עכ"ל **והקשר** רומז
אל הכלה שעטרת זהב גדולה כי הוא שני
כמין דלת והיא כלה שבאחד שהיא כולל ד' אוירות
והיא כנ"ל רמזו והקשר של התפלין ד' שמות מתחברות
הקדושות והיא קשר כלם: **ורצועות** באות מהקשר
אל הקשר לרמוז אל האור הבא אל מתה
שנוטה עליה דינורות רוחניות והיא כוללת מהם ..
ומיוחדת עמהם .. **ושני** רצועות יוצאות מהקשר
ימין ושמאל לרמוז שהכל מושך של מעלה
עד העולם השפל והם רומזים ל**נצח והוד** שהם
סוף השוקיים הנקראים מתב"ה ישראל
כל"א שוקיו עמודי שש .. **ספר הזוהר** ז"ל תאן רצועין
נפקין מסטרא דא ומסטרא דא
רזא דאין ירכין דאלין **את** דנביאי קשוט אחידן בהו
דהא מלגיאו נפקין האין דרועין מימינא ושמאלא
ולבתר אתאחידת בהו לבתר אתמשכו ירכין להתם כין
דהיא אתאחידת לגואה כדקא יאות נחתא להתם לאתאחד
במוכלוסהון וכד איהי אתאחידת לגואה אחידת בגופא
ירכין ונפיק יו"ד דברית קדישא עלה מלעילא כדין
איהי אתאחדת ביחודא .. **ונ"ל** כי מאחר שהשני
רצועות המתמשכין מהקשר ימין ושמאל הם
רומזים לנ"ה והוד מבואר הדבר כי השני רצועות גם כן
הבאות מהקפלה אל הקשר הם רומזים לזרועות עולם
שהם גדולה גבורה כי הם מבואו הראש וכנגדן ..
ויש מי שכתב כי השני רצועות הם המתמשכות
מן הקשר ימין ושמאל מגולם הוא שיגיעו עד
הכלה .. **ויש** מי שכתב כי רצועה של ימין עד ה'
הטבור כנגד החסד שהמתפשטת עד הגוף ד'
קו האמצעי כמו הטבור באמצע הגוף .. והרצועה
שמאלית עד הלב מפני שגבורה המתפשטת עד הלב
שהיא מעלה ומתנה משתנים כל הפעולים עכ"ל:
וכתב הרב מקובל א' ז"לה בענין רצועה של ימין
כי היא הגדלת רצונו של חסד היוד
א'יך מהכתר וז"ל גבורה ראשונה אל הכתר מוזה ה'

הזכור החולה ההמשכות של גלגל הגלגלים והם הגלים
העליונים אשר מהם כל העולם הזה מעבר הגלגלים ומהם
נתגלו כל הספי' וקראו שמו זכור העולם להיות כי אין שלום
מתנה כי התחברות החכמה אל הכתר אין נודע כלה והיאך
עד שכשנשנה ליך אותו זכור לתשמים יונקת החכמה .. מ"מ
מושפעת אין סוף על הכתר כי שם הסתר סבת הסבות ..
אל הזכור הזה שמעבר לחכמה רמוז **רצועה** ימינית
של התפלה של ראש ..
צינור שני יוצא מן הכתר אל הבינה מן הזכור הזה
הקבל הבינה שתגע לבינה מהכתר ואחרו
כי מתנו מתפשט היין מבושם אל הבינה והבינה מעלה
אותו מהכח אל המעל והיין המבושם יורד עד המזבח כדי
להבין המגיל הקהלה המסולת מחותת עבירות ישראל
ושונם והזכור הזה נעלם ואות רמוזו **רצועה** שמאלית
של התפלין של ראש עכ"ל ז"לה ..

ובתיקונים ז"ל ותלת רצועין איכון **נה"י** יסוד הוא
רצועה דקשיר ו' עם **ה'** כ"ה כל
בשמים ובארץ .. האין רצועין איכון נצ"ח .. יהוד
לאחידן בה **ה'** עילאה והקרניים נבואות והאחת נבואה
מן .. השכינה אות הכי התין רצועין חד ארוכה
וחד קצרה .. קצרה עד החזה .. ארוכה עד טיבורא ..
ואתפשטותה דקא עילאה עד הוד בחית יוד איהו דאיהו
קשר של התפלין דהשא דאיהי **ה'** עילאה סליקת למעשן
חמש זמנין עשר בחית ד' ודיינו .. **ה'** מן אלהים חמש ז'
זמנין ה' בחית יוד חמשין בחמש סתירין **יסוד** כב"
נטיל לון כלהו ויהיב לון לכלה ודיינו כ"ל כלה בחית **ה'** ..
התפלה קרן אחית ורזא דמלה אוקמוה רבנן שור
שהקריב אדם קא' קרן א' היתה במצחו שנא' משור פר
מקרן מפרים מקרן חסר יוד ודא רצועה דתפלי דמצחא
שלמא עכ"ל לעניננו .. **ועניין** רצועות שחורות מורה
אש שחורה על גבי אש לבנה כענין דין של
ס"ה בך התפלין מורה מדת הדין למעלה ממדת התמים .. ג'
ונ"ל ענין נראה בסוד למה באה הכבה למעלה מסיני .. ע'
לומר כתיבת ס"ת והתפלין באחר מיני צבעונין כגון
אדום או כיוצא בו ולא הותר כי אם בדיו שהוא שחור .. כי
ידוע הוא שבכל אלו הגוונים אין גוון מהם נקרא בשם דין אלא
הגוון השחור לבד ולכן אם יכתבנו אדום היה מורה עליו דין
בלא רחמים כלל כי האדום מורה הוא מעבר העקוד הדין בלי
רחמים כלל: ואנו כוונתנו בכתיבת ס"ת והתפלין מאחר שהם
רומזים לספי' עליונות כמ"ש כי ס"ה הוא רומז למעלה
ולמטה כידוע שהוא התמים .. הוא לכלם ברוב עתמע ה'
החסד והרחמים העליונים כי שימתק הדין שבהם ולא ימצא
נגד ומועל כלל את הבגדים ויתמתקו ויסכים להסכמת ה'
החסד .. ולכן אין כותבין אותם אלא בדיו ואמרו שהוא גוון שחור
המורה דין אעפ"כ שהוא מורה עליו שהוא התמים והמבושם

ומה ז"ל כתב שלהך וקיומו רצועה
כד שמגיע עד החזה של הקשר
ורצועה ימין שלו עד הטבור ..

מצות כא

[illegible] ... לכבוד בספר הזוהר ... ודז״ל ...

... דין דוד ידין ...

ורחבה ...

המרכבות ...

ומפני ...

ובאורן ...

בשבתי ובמועדי ...

[illegible]

מצות כ״א

המוחין ונוגעים על ראשו דבק אחד״ וכלם תוכן מיוחדים על ראשו וקם סוד הנעוה״ק שמשום לו אמו למלך ע״ש שהעולם שלו ולזה כיוונו בתוכל מנית התפלין ולפי הייני ו בכלם אקים דומות עליונה דמגינו במצוה זו מנינים וקלבה בכל פיו והיא סוד מה שכתוב ראשך עליך ככרמל או תפלין על ראש ודלת ראשך כארגמן או תפלין של יד סוד כנסת ישראל אחיה דלה במלך קשורים בה ונעלה אחוב בבאן חוט של תועבה וכו׳ דהא לית לה לסיהרא מגרמה כלום ובגין כך וכו׳ ר׳ אליעזר וכו׳ קושר תפלין של ראש שהם המחורות העליונות שמשפיע על ראשי עם קדש ומאחם שהם שולטים אין לאחרים ולהנית תפלין שלו״ תפלין של יד סוד דלה ד׳ ראשך והיא חוט של תועבה אליך אכו מאחזין אורה כמתר נהורא לבה ולכן אנו מניחין התפלין דמות המחורות העליונים שאין לו אית אם לא ביחוד מה שעולה כי מתכוין אליה לבה מקלן בגניעות אל״ל בגין דלית לה לכרין אליה ואיהי יד כהה כמתר מונעת בשו ולא כהה הם לפי ערך ושמת מפיצי׳ מולאה במקום מתנשלת שלא לקלן ולהך לשמוח במקום מתנשלת התפלין של ר״ת ומים לדעת יה המשל שהכמי ז״ל מוכן למוכן ע״כ ״ססססס

ודע כי בתפלין של יד יש בו כ״מ אזכרות וכן בתפלין של ראש וסי׳ י״ל דבים וכן המצוה התפלין בחק עולה כ״מ כמנין אזכרות שב״ **ובתיקונים** אמר שצריך האדם להיות בכל יום אדבנש״ אורייתא בתיק ואות תפלין כמו שני י״ד שכבשם **יאהדונהי** ובשבת אות שבת ואות ברית ואני שאיכו מנית התפלין בכל יום אמ׳ ותפליך כי כל זמן שאדם בתפלין הוא מייחד שתי שמות ולכן טוב לאדם להתמיד בתפלין כל היום אם אפשר או רוב היום או מקלתו ולכל זמן התפלה ומפני שמגולת התפלין ליחד קב״ה שמות מתנ״ש ולהכשיל התיקנים המוזיאין מאחת מן הכוונות שתי׳ הרשב״י ע״ה **בתיקונים** - עליך התכוין לכוין בשעת הנחת תפלין לכבוש שבע תחת רב ושפחה תחת גבירתה

וז״ל נהרים מפטרין דנבואה דיבין היקחת למתהקון לכבוש עבד תחת רב ושפחה תחת גבירתה ע״כ ב׳ בקשורין דתפלין דראש דלית ליה תפלין בשעת ק״ש ת״ע מפטרין ליה שליט עבד ושפחה על עלמא ובהיו שעתא רמז שכינתא ודא הוא ד׳ תחת עבד כי ימלוך ושפחה כי תירש גבירתה ע״כ **עוד** נמצא בתיקונים במקום אחר ת״י יותר העניין וז״ל מאן דאיהו אחיותא דידיי נשמתיה ודאי כד מנית תפלין לאפקא כל אלהים אחרים תחות כל שולטנותהון דשכינתא עלאה איהי תפלין להישא דבר נש ולאפקא כל אחרין תחות ע״ש שכינתא תתאה דבגין דבגלותא אתמר תחת שלש רגזה ארץ תחת עבד כי ימלוך ושפחה כי תירש גבירתה:

וכו׳ בתפלין דרישא ויד לאפקא שפחה תחות גבירתה עלאה ותתאה ובמזכרות דלעיל דאינון שקילן באורייתא כלה צריך לאפקא עבד תחות רב שלוה ותתאה ודא איהו ברא לקב״ה ושכינתיה קה״ד בני בכור ישראל ע״כ והנה שאמר תחות גבירתה שלוה ותתאה הם ד׳ עשלוה וד׳ תתאה״ ותחות רב עלאה ותתאה הם י״ד ד׳

עוד בתיקונים ז״ל רצועין דתפלין אינון כ״ב מקבלים לקרייהו דמנא שור מועד ותפלה דיד קשיר לרבנו ותקון דלא מנח תפלין עליה אתמר משור מועד הרחק ממנו כמלא עיניו ע״כ״

והנה מלבד גודל מעלת התפלין והסגולות שבה שבארנו ישוה האדם לבו ונפשו באהבה בקיום המצוה הזו וסבת האהבה הוא שידוע שהקב״ה חבוש עם השכינה בסוד התפלין וז״ל **בתיקוני׳** בגין שכינתא קב״ה דאיהו מלך אסור בהעלם ואיהו חבוש עמהון בתפלין דיד בקשר של יד ודא הוא דכ׳ מלך אסור חבוש עמך ובגין דאיהו חבוש עמהון בגלותא איתמר ביה אין חבוש מתיר עצמו מבית האסורים ושכינתא איהי בית האסורים דיליה בגין דאיהו דילה איהו אסור בה ורזא דמלה דרור המור דוה לי בין שדי ילין ע״כ״ והנה מכלל דבריו ובין דבריו ובתיקונו כי כאשר יתעורר ויבין שהקב״ה שהוא מלכו של עולם והוא אסור עם בן האדם כנגד מצוה סבותיה שוה בכתמי מותא ולכן ראוי שידבק מחשבת הנפש הדלה במוחו בהקב״ה יה׳ קשורה במוחו ״ וזהו שאמר בסוף המאמר ושכינתא איהי בית האסורים דיליה בגין דאיהו דילה איהו אסור בה זו היא בחינת תפלין של יד כי מצפות ד׳ תפלות שבבית הם תת׳ עהי׳ שמע שהוא סוד הזכר אסור בבית היד וקבית שהפרשיות מונחת שהיא השכינה היא בית האסורים דיליה ובשביל אהבתה הוא אסור עמה ולכן השכינה אומרת דרור המור דוה לי בין שדי ילין והוא כנגד בחינת תפלה של יד בזרוע״ **ועוד** מהדברים המעוררים האהבה במצוה זו הוא כאשר ישוב כי התפלין שאנו מניחין אנחנו שהם תפלין של עשר במקורותם העליון הם תפלין של אור והוא סוד מה שאמרו בתיקונים ובזוהר שהקב״ה מניח תפלין דקיינו שהקב״ה מתעטר במאורות העליונים ואלו לא הניח אדם הא׳ או לא חטאו ישראל בעגל היו מזדככים כמלאכים והיו זוכים לתפלין של אור אמנם אחר החטא לא זכו אלא לתפלין של עור דהיינו בעולם המאורות העליונים בעולם מטטרון שהוא סוד הנער ביותין דחול זה התפלין של עור כדפי׳ הרשב״י ע״ה ב׳ בזוהר כי על התפלין נאמר ויעש ה׳ אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם ר׳ אחבה שלא נראה וב׳ כתוב לגיל בהם המצוה עכ״ל וכאשר יתבונן האדם כמוב יתלהב לבו לאהבה את הבורא שחמל עלינו והמשיך המאורות העליונים

[illegible]

מלובשים בתפלין של עשר הויות מה שהזכיר שהקב״ה ב׳
בסוד הספירות בחכמה הקב״ה לישראל מלך אסור ברהטים
שהם התפלין שבראשו כדפי׳ לעיל״ ובהיות האדם בתפלין
הוא אדם שלם דומה למלאך כמו שביארו **בתיקונים**
ז״ל ויברא אלקים את האדם בצלמו בצלם
אלקים ברא אותו הכא תקונא דתפלין הא חזי כל מאן דאנח
תפלין על רישיה ועל דרועיה קלא נפיק בכל יומא לכל חיון
מרכבה ואופנים ושרפים ומלאכים דממנן על צלותין הבו
יקר לדיוקנא דמלכא דאיהו מאן דאנח תפלין דעליה איתמר
ויברא אלקים את האדם בצלמו בצלם אלקים ברא אותו״ ב׳
בצלמו בתפלין דרישא כגוונא דתפלין דמלכא עלאה דאיהו
שכינתא עלאה תפלין על רישא דאיהו עמודא דאמצעיתא
דאיהו כליל דתלת ספירן עלאין קדמאין ועמודא דאמצעיתא
כליל שית ספירן ואיתמר שלמה תפלין על רישיה אד״ן
תפלין דאנח קב״ה בכל יומא״ תפלין דיד דא שכינתא
תתאה דאיהי קשירא ליה ועליה איתמר ונפשו קשורה
בנפשו הקוייהו ביחודא חדא בקשורא חדא״ דכגוונא
דהכא במלכותא שתמא את קידושין דילה דאיהי שכינתא
כההוא במלכותא דלה ובה איהי קשירא עמיה ואיהו עמה
עכ״ל״ הה מבואר במאמר הזה מעלת הנושא תפלין
שהוא דומה למלאך״ **ובכוונת** תפלה של יד ושל ראש
יכוין בשל יד שהם ד׳ הויות שם **יהוה**
כמבואר לעיל״ וקבלת שם **אדני** ״ ובשל ראש
ד׳ הויות שם **יהוה** בד׳ בתים שם
אהיה: כן פי׳ **בתיקונים** ז״ל את
הקרא וי״ו יעגב ידוד
בד׳ בתי דתפלי׳ דרישא דאינון ד׳ אתוון אהי״ה ״ וי״ו יעגב
ידוד בד׳ בתי דתפלי׳ דיד דאינון אדנ״י עכ״ל (ע״כ לשונו)
ועוד בתיקונים ז״ל ראשך עליך ככרמל דא תפלין
דרישא ודלת ראשך כארגמן מתקן כמאורות דאי[illegible]ן
ככרמל דתפלין מוכן ודלת ראשך כארגמן דאיהו סוד אוה״ל
רפ״ל נבה״ל מיכ״ל נוה״ל ״ מלך אסור ברהטים דא קב״ה
ידוד דיהא אסור בד׳ בתים הלך דאינון אדנ״י אדבק הכתי
מורא דיהא אסור ברהטים כגוונא דא **יאהדונהי**
כי שמך בך ובך שמך ודא איהו סוד
אמ״ן מן אדנ״ם עכ״ל ״ והכלל העולה כי תפלה של יד
הוא ראש הנקבה והענין דמוחא שבה הוא שם אדנ״י ו׳
והרצועה של יד הוא מה שאמר ודלת ראשך רומז לשעור
ראשה עד אדנ״ם כמבואר במאמר ״
עוד שם התי׳ ר׳ יצחק דהיכא קושיא שלחת ד׳ בתי
דתפלין דאנת ואת ״ דהיכא אחרא קושיא אדבעא
אחרנין דכלין ־ בתר דאנת הא בתרלה כמה דאתקיימת
וכתב המגיה תפלין דהשאר תכמה ובינה גדולה גבורה
ת״ת המלכות ״ ותפלין דדרועא ת״ת נצח הוד יסוד מלכות
המלכות ״ עכ״ל ״ וכבר כתבתי ענין זה למעלה עיי״ש ״

אחרי ושיש קדושה אלו יקראו חול המועד
וזמנים חול נמור חוץ מהשלו ת׳
ממדרגה הראשונה למדרגה אחרת
עליונה בבחינתם שלא עלו בשלש
רגשונות רגלים ומהם יקראו חול המועד
ונמצא כפי זה כי קדושת חול המועד
למעלה מהם ושבת ר״ח כי בראשית חדש
נתחדש ראשם לבד ובחול המועד
רגשים בחינת אבותם ולכן בגויה כי
בחול המועד שבכם שלום למעלה
מתקנים כוונת תפלין לכך אין תפלין
בחול המועד עכ״ל ׃

ודאו״ר ר׳ סגל״ה כתב לדברים כמוזכרים בכוונת התפלין
ז״ל הנכנס בכוונת התפלין ארוכה מארץ מדה
לכן בלבשם יכוין לשמור ג׳ כתרות על הקב״ה ית׳ שמו
על אחדות ושבים שנכנסו במעבדתם קה יד״ וג׳ כתרי
שמים על אצבע הא מלכי קה י׳ ומה שמשים בה קו על
האצבע אמצע לך סוד ג׳ ול כי יזהר כל אדם בזה הכוונה
הזאת ויעשם מעומד לפני שהם עליונות חכמה
ובינה ודעת לפי שכל אחד הוא בסוד עליון וכלול מעשר
ונ׳ שני מעמדים כולם הב״ל נגה מה יל אחד בגולגל
לאצבע ואחת בהגבהה קה כן ובמעשה הכותב מן הרצועה
מכניסו בכתבה שעל הזרוע המיוחדת ליד ודרך ליתן ד׳
יסוד כי מעשיכו התפלין בלא רוחו לסוד קה כ״י והרצועה
בלה על הראש א׳ מימין א׳ משמאל קה כב״ ומשמשי
ונופלת לפני האדם מימין ומשמאל קה כב׳ כדופי
אדני וקבה די רותים אלו

אידנ ׃ אינד ׃ אנדי ׃ אניד ׃ אדינ ׃ אדני

דניא ׃ דנאי ׃ דיאנ ׃ דינא ׃ דאינ ׃ דאני

נדיא ׃ נדאי ׃ נידא ׃ ניאד ׃ נאיד ׃ נאדי

ידנא ׃ ידאנ ׃ ינאד ׃ ינדא ׃ יאנד ׃ יאדנ

עכ״ל ״ ומכאן תבין כמה גדול הייחוד שמייחד האדם
בהיותו מניח תפלין בראש וביד ומטיל שלום בין איש
לאשתו בין אב לבנו ומתאחדין ומתקשרין זה בזה אהבה
ואחוה יתירה אשה הזוכה להעטיר למלך בעטרה שעטרה
ולהיה שתפלות תפלות בברכה כד״א להניח ברכה אל ביתך ״
וכשיניח תפלין של ראש צריך לעמוד על רגליו
מפני כבודו של מלך שהוא רומז ל׳
לעולם הזכר והדברים שהם כנגדו דברים כלם להיות
מעומד ולא יכסה אותם לפי שהם סוד המאורות
העליונות שאין שום שום יראה ולא הבטחה אלא האיש
נשואים ״ **ובענין** הכוונה קבלת הרעב״ץ ז״ל כי
התפלין ״ של יד ושל ראש כנגד זכור ו׳
ושמור ומה זכור ושמור בדבור אחד נאמרו כך כוונה
אחת לשתיהם ״ ואם אין ביניהם הפסק שתים נחשב
תפי׳ ז״ל להניח הפסק על של יד ומלהניח תפלין של של
ראש ״ **ובתיקונים** ז״ל דבני בר נש לקשרא
לנשמתא דאתעטרא בהו כנס״י
ישראל ולאחדא לון ביחודא חדא בלא פרודא כלל ולמהוי
בתפלי׳ דרישא עם תפלי׳ דידא וכד׳ מאן דשוי בבתים
נביא הוא בגדו דהוא שיחה ואתמי קשיר ליה בגדרה
לאו עם דלת כנגד מה׳ תפלין בבין דלא יהא תורך

מינה ונמשכות יחידה חיה ישבה בכל כבוד קטן לה
בהלק בבחינה קשור התפלין דלא יזוז מינה ובלקשר אי זו
מסטרא דלית יוד ותרין קשרין אינון דאינון קשר דרישא
וקשר דדרועא שמאלא ואינון תרין יודין מן יאהדונהי
יוד ד' פרשיין דתפלי' אלה ד' בתי דתפלי' אהיה אשר
אהיה מעוגנו לתפלי' בבא אזכרות דהשם ונבא דידא
עבל לשבגיגנו׳׳ **וקודם** שיניח התפלין יאמר אני
מניח התפלין לקיים מצות בוראי ובאהבתו
פרשיות שבהם יכוין שהם כנגד שם ידוד התפלות
בתוך שם אלהי שהוא הבית וכנגד אזכרות שבו כנגד שם
אהיה׳׳ ובראשו יכוין שהם נגד ד' פרשיות ידוד וד' בתים
אהיה ונגד שם אהיה בתוכו כנגד כ"א אזכרות ויכוין
לתפלין שפתח יתחת נבואתה ועבד יתחת רב כמו שאמ' לעיל
עוד בתפלה בבחינה יד כוונו להניח תפלין בראש
שהוא מעשה הרוח לנגד שיש אות עליון בעולם
מושל כל רוחות העולם׳׳ ורצועות שחורות הם הלבד
לנועה מסיני רמז למה"ר אמ' קוו אתיו התהלים
שחורות כעורב׳׳ ואחר שמניח תפלין של יד מניחין
תפלה של ראש והטעם לפי שתפלה של ראש היא רמז
על קנשת הייחוד למעלה וקודם שנעשה זה צריכין אנו
לכנוס תשור הקן היא היד בתפלין ואח"כ נעלה למעלה
לקשור של ראש כי אז אין שטן ואין פגע רע׳׳ ותפלין
של ראש למעלה מהחוטם לפי שהחוטם עשוי בקרן
רש"י בהתפך לפי שמשם הנשמה נפוחה דכ' ויפח באפיו
נשמת חיים ולכך שין של תפלין למעלה מן החוטם
שהוא כשין המרכבה כמ"ש זכור בראש׳׳ **והקשר** של
תפלין הוא סוד קשור המרכבה בה חיה
המן לעזרה והכל מתקן לה שם והכל ונקים מעשם
ותפלה של יד היא עטרה ושל ראש ת"ת ואין ביניהם
חבור והשח ביניהם עבירה היא בידו וחוזר עליו
מעורכי המלחמה לפי שנאמ' ז"ל אינו מלחמה רמז
לעטרה הנקראת מלחמה וזה השח ביניהם עליו כן
נחשב לו עון ולא יצליח במלחמה כי פוגם הסדר
הנסתם מהנוף בו תפלה גמגו מעוונו׳׳ וכשהוא מניח
מניח של יד ואח"כ של ראש וכשהוא חולץ חולץ בהפך
ונמצא שהתפלה של יד כנגד העטרה ואלה השער
שנא' זה השער לי"י צדיקים יבאו בו שזה צדק על כן מניחין
של יד תחלה ואח"כ מוסיף הנשמה מלמעלה למטה׳׳ ד'
ועל סוד זה אחז"ל המרכבה אשרי כנגדו הקיים לו בכנס
שמושיבין את ישראל לפי שהקב"ה מכבד את השכינה
שהיא תפלה של יד על כן מניחין אותה תחלה על היד
ומניחין אותה בתיק למעלה שהיא עטרת תפארת
ממנו וזה למבין׳׳ **וכתב** בזה המקובל אחד ז"ל
נז"ל ונהג הקודם שלא יסיים עד שיאמר
קדיש המקבל שאחר סדר קדושה בעמוד שיעשה

ויקיים עם התפלין ג' קדושין כנגד ש"ר של ג' ראשים
שיש בתפלין וכן יכוין שהם ד' קדושות כ'
כנגד ש"ר של ד' ראשים שיש בכל שית׳׳ הקדושה ה'
הראשונה בברכות יוצר שהוא דבר שבקדושה׳׳ והקד'
בעמידה בחזרה׳׳ וקדושת השנייה׳׳ וקדושה ובא לציון
ולכך יש נוהגין בהם קדושה גדולה אחר שעם יוצ'
נקרא עליו מעוש מן התפלין של ראש׳׳ ועוד כי רצועה
המשוכות בתפלין עד הקשר להורות כי התפלין מקיף
כל הבנין כמו שאמ' לעיל׳׳ והתפשטות הרצועות להורות
על התפשטות הכח המושל מלמעלה למטה על כל ה'
התחתונות׳׳ וכן אין מניחין תפלין בלילה לפי שאין מורידין
שפע כי התפלין באין לעשות המשכה באותיות לעטרה
מלמעלה וכאן מבטלין אותה מהמשלתה ואין לבטל
מנהגו של עולם בזמן שכחו בלילה וכל זה כאשר היה כבר
למעלה שבלילה׳׳ **ודע** כי ארבע פרשיות או ש'
שבתפלין באותיותם ובחיבורן ובבתיהן ר'
רומזות לחכמות העליונות ולזה נכוונו בהניחן ב'
כנגד מושכלות השכל והם הלב והמוח ובהיותן כתובין
כראוי מיד ראוי ומונחין כראוי בראוי אין ספק ש'
שהדבק גדול כי קדושתן תמוה והנה האותיות האלו ד'
כתובין על הקלף דמיון הלוחות שהיו כמו האותיות ה'
הכתובות בהן והוא רמז למעלות שבמלכות שהם כמו
לחכמות העליונות שהאותיות רומזות אליהם׳׳ ו'
והמעלות שבכל אחת מהפרשיות כרוכה בן רמז למעלות
אחרות שהם כמו למעלות הקם כי הכל מושתלשל
זה מזה וזה כמו לזה והעליון אצל התחתון כדמיון ב'
נשמה לגוף׳׳ והשער רמז למעלות הידועות אצל כתי
ישראל והכל לבד נאור דמיון הקליפה המסובבת לפרי
ולזה בזה ההלכה למ"ש להיות התפלין נכרכין בשער
בהמה טהורה כמו כן עשו אחי איש שער וכתוב שער מכסה על
הכל והוא עולם הגלגלים המורגש לנו׳׳ ועשו משר
המירות רמז לנב' מזלות כנגד יב' גבולי אלכסון ויב' שבטי
ישראל עליון ותחתון ורצועות באות מהקבלה א' הקשר
להראות איך עולם היסודות קשור עם עולם העליון ו'
והשתלשלות ההשפעה וההשגחה אין מונעו בכח המושל
על הכל ית' הנה למדנו כי המניח תפלין מעיד על עצמו
שיש אות שמקבל עליו עול מלכותו ונעשה גופו כמרכבה
לשכינה ועליו נאמר נעשה אדם בצלמינו׳׳
וצריך להניחם בביתו קודם שילך לבית הכנסת
לפי שהקודם הנכנס לבה"כ אז ואני ברב
חסדך ונביא ביתך׳׳ והתפלין נקראו יראה שנא' וראו
כל עמי הארץ כי שם י"י נקרא עליך ויראו ממך הה'
נאמר בהם יראה׳׳ ומנלן שבתפלין כתיב כי כן אמ' רב
אליעזר הגדול אלו תפלין שבראש׳׳ והכוונה כי ג' היבות אלו
שם ידוד נקרא ר"ת שין ונה"מ אלו תפלין שבראש והבן׳׳

ספר הזוהר

ז"ל קח"ו אשר יהוה עבד יהוה
דאשתכל למחזי ביקרא דמאריה
דהא בגין דידע רזא דמהימנותא אשתכל וחמי ביקרא
דמאריה בגין דאתתקפא במהימנותא כדקא יאות וכן א"א
אבוהון חמא ביקרא דמאריה וכן יצחק ויעקב אשכח לביה
מתתקן ויתיב עליה והלכו אינון אבהתא ואשתכלו בגין
דאתתקפו במהימנותא שלימתא כדקא יאות והשתא
ישראל אתתקפו ביה בגין דפקודי אורייתא בגין דכל יומא
ויומא אתתקף בר נש בצלותא דיליה מלגו ובר נש אתעטף
ביה הכי נמי בתפלי דמנח ארישיה ובדרועיה דאינון
רזא שלימא כדקא חזי בגין דקב"ה אשתכח ביה בבר נש
דאתעטר ביה בתפלי ואתעטף בציצית וכלא רזא ד"ה
דמהימנותא שלימא ועל דא מאן דלא אתעטף בהאי
ולא אתעטר לאתתקפא בתפלי בכל יומא דמי ליה דלא
שריא עמיה מהימנותא ואתעדי מניה דחילא דמאריה
וצלותיה לאו צלותא כדקא יאות עכ"ל

וכן כתוב במקום אחר וז"ל אמר ר"ש בשעתא דבר
נש אתקדש בצלותא ואנח תפלין ברישיה ותפלין
בדרועא קדישא בדרועיה ואתעטף בעטופא דמצוה
ואתי לנפקא מתרעא דביתיה אשכח ע' במזוזה רשימא
דשמא קדישא בתרעא דביתיה ארבע מלאכין קדישין
מזדווגן עמיה ונפקין עמיה מתרעא דביתיה ואוזפין
ליה לבי כנישתא ומכרזי קמיה הבו יקרא לדיוקנא ד"ה
דמלכא קדישא הבו יקרא לבריה דמלכא לפרצופא יקרא
דמלכא רוחא קדישא שריא עליה אכרז ואמר ישראל
אשר בך אתפאר כדין ההוא רוחא קדישא סלקא לעילא
ואסהיד עליה קמי מלכא קדישא כדין פקיד מלכא ע'
עילאה למכתב קמיה כל אינון בני היכליה כל אינון ד"
דאשתמודען קמיה הה"ד ויכתב בספר זכרון לפניו ל'
ליראי יי' ולחושבי שמו מאי ולחושבי שמו כד"א במחשב
קדמונד אינון דעבדין לשמיה אומנותא בגלל אומנותא
דתפלין בבתיהון ברצועיהון אומנותא דציצית בחוטיהון
בחוטא דתכלתא אומנותא דמזוזה ואינון חושבי שמו
וכתיב וחושבי מחשבות ולא עוד אלא דקב"ה מתפאר
ביה ומכרזי עליה בכלהו עלמין חמו מה ברא עבדית
בעלמי ומאן דנפיק מתרע ביתיה ולא כל בי כנישתא
ולא תפלין ברישיה וציצית בלבושיה ואומר אשתחוה אל
היכל קדשך ביראתך קב"ה אמר אן הוא מוראי דאן פקיד
פקודיא דעקרא עכ"ל לעניננו ואמר אביי כל ה'
המניח תפלין מעלה אני בו שאין גיהנם שולטת בו רב
פפא אמר מעלה אני בו שעונותיו נמחלין ומאריך ימים
ואר"ל וי"ל עליהם יחיו כל המניח תפלין מאריך ימים

וכתב שלזה העניין הרב הגדול **האר"י** זלה"ה
וז"ל וסוד העניין כי סוד התפלין
הם כ"ח אזכרות כמנין אהיה ו' ד' פרשיות הם כנגד

יהו"ד וד' בתים כנגד אהי"ה וגו הנשמה שמות הם בגימ'
חיי"ם ונקראו' חיי המלך ולכן כל המניח תפלין מאריך
ימים עכ"ל זלה"ה ועתה בני השמר לך וגו' ה'
הבדל במלאכת התפלין כי מצוה שכתבתי בבאור יתבאר
לך כמה הוא כחה גדול והשלמות שהמצוה נשמתך ב'
בקיומה **ומה** שכתב הרב למעה מצוה שיעבד
העור לשם תפלין ואם עבדו לשם מזוזה פסול
נ"ל הטעם בזה הוא כי ידוע הוא שהתפלין קדושתן
חמורה ממזוזה והטעם שהמזוזה היא המעור
במדרגה התחתונה כמו שנאמר במלאכה שהיא בגימ' מה"ה
כמנין שם אדני אמנם התפלין ד' פרשיותיו הם רמוזים
במדות שלמעלה ממנה כי ד' פרשיות שבתפלין של
ראש הם רמוזים בחכמה בינה גדולה גבורה והתפ'
הוא התפארת וד' בתים שגוף הכלול בהם הם רמוזים
בכת"ר ונצח הוד יסוד ומלכות מנצח נמצא שהתפלין
הוא העוז בספי' שעליה מה שאין כן במזוזה כמו ש
לכן אין מעבדין העור לשם מזוזה מפני שמעלין ב'
בקודש ולא מורידין אבל המזוזה שכתבה בעור המעובד
לתפלין כשרה מפני שמעלין בקדש כנ"ל

ומה שכתב הרב למעה מפני נ"ב שיהיה הקלף מ'
מעור בהמה טהורה אפי' נבלה ולא מעור בהמה
טמאה כלל **נ"ל** הכוונה בזה היא כי מאחר שהבהמה
הזאת היא נבראת מסטרא דדכיו ומצאותיה
ונבלה ושוה נבראו נ"כ מסטרא דקדושה וכן פסול
שהבהמה וכשרה עליה אינו בא בגבוה כי לא נבראת מ'
מעולם אלא להיות דק ערלי בה לזה במעשה קדושה
שאנו מזהירים ועושים בה היא מזוהרת לתקונה כי רומז
האותיות והפרשיות שכותבים בו מעביר ס"מ ובתוריו
מאותו העור וכן ע"י העיבוד שאנו מעבדין אותו העור
ובשעת עיבודו מזכיר עליו שם קדושת תפלין בה שעה
נברת ס"מ ולא ישאר לו שם כנגדו כלל ויחזור אותו
העור לטהרתו הראשונה כאשר היה בתחלה ומה ש'
שכתבתי ראשונה נ"כ מעביר ס"מ ובתוריו מאותו העור
אינו מן הקן כי אחז"ל במשנה ובגמ' כי העור של נבלה
אין לו טומאת נבלה ואינו מטמא לענין טומאת
נבלה כי אין בו טומאה כלל אך מפני שהוא על הבשר
והבשר שולט בו ס"מ כי הוא המטמא טומאת נבלה
לכך כתבתי כי במעשה תיקון יחזור לטהרתו הראשונה
ולפיכך הותר עור של בהמה טהורה נבלה לכתוב בו תפלין
כי גם הוא נמשך מצד הטהרה כי מאחר שגופו הבהמה
באה מצד הקדושה גם נבלה שהוא מלבוש לגופו היא
בהכרח הנברא הוא נ"כ טהור ומצאתי זה העניין
כתוב בספר **הזוהר** ע"ל בזה מעלה דכל בירא
משכא תיקא קדם ומקבל כל בירא ד'
דאתכליל בה תפלי דא תיקא קדם רוחא דסטר קדישא

נפש הליא לבושא איהו ועל כתיב עור ובשר תלבישני וגו'
בשרא דאדם לבושיה ובגלל דא כתיב בשר אדם אדם
לגו בשר לבושא דאדם נפש הליא עמיה דלתתא דאתהדך
בהתפשטא דרוחא דלא אתגליירו מניה בידן דאתלבשן בלבושין
אחרא כגון צורת בהמה דכיין שור שה כשבים ושה עזים
איל וצבי ויחמור וגו' איכון דבגיין לאתכללא בלבושא דאדם
דהוא רוחא מסטרא דאיכון סטרין סליק בההוא עמא ד'
דאתקרי בה נפש הליא לבושא דההוא עמא: עור איהו פ'
מסטרא דההוא נפש בשר הליא לבושא וכן כלהו: כגוונא
דא בסטרא אחרא מסאבא רוחא דאתפשטא בבשר עמין
עע"ז נפקת מסטרא דמסאבא בלאו איהו אדם ובג"כ לא ס'
סליק לבושא בשמא דא שמא דההוא רוחא טמאה לא סליק
בשמא אדם נפש הליא לבושא דההוא טמאה בשר טמא
טמאה לגו בשר לבושא הליא כד"א בשר שקץ ההוא רוחא
בההוא נפש אתקרי טמאה נפק ההוא רוחא מההוא ל'
לבושא לאו איקרי טמאה ולא סליק בשמא עמיה דלתתא
דאתהדך בהתפשטא דרוחא דלא אתגליירו מניה בידן ד'
דאתלבשן בלבושא אחרא כגון בידא בהמה מסאבא ואוריי'
פתח בהו וזה לכם הטמא כגון חזיר ועופי ובהמה דההוא
סטרא רוחא סליק בההוא שמא נפש לבושא הליא ונפש
בשר חזיר איקרי חזיר לגו בשרא לבושא הליא וכג"כ אין
תרין סטרין מתחברין אין אתכללא ברזא דאדם ואין אתכללא
ברזא דטמא כל מינא אזיל לזניה ואתהדר לזניה עכ"ל:
הא לך בפירוש שהבהמות הטהורות נבראו מצד הטהרה
ונפש טהור ולכן עור בהמה טהורה נבלה מותר לכתוב
בו תפלין כמש"ל — זה מה שראיתי לבאר בסוד מעלת
זו והא ירדכו נפלאות מתורתך כמש"ה דהע"ה גל עיני
ואביטה נפלאות מתורתך — [illegible]

ועתה אתחיל לבאר מעלת הקנה למצוה זו משמעו'
כנוי מדריגת הכתר והוא **זקן** — כד'
יקרנו הקבלה ז"ל כלם הסכימו
כי הכתר נקרא זקן **ונ"ל** שבזה יובן מאמרם ז"ל על
פסוק והדרת פני זקן אין זקן אלא זה שקנה חכמה
עמודו מבואר אין נקרא בשם זקן אלא הכתר שקנה ה'
מדרגת החכמה והתפלה — אמנם אין סוף בה נקרא סבא
דסבין עתיקא דעתיקין כמבואר — אמנם זקנים לשון
רבים מורה על הספי' וכן פי' הר"ש ע"ה בפסוק ותפשו
אותו זקני עירו או יותן הראשון יורין סבין דבלא עכ"ל
ודע כי הכתר הוא הנקרא הקנה שלוקח הקנה קדש
ומחייה הנשמות לספי' כלם — וזה מה שמצאתי
בספר הזוהר וז"ל כתיב כשמן הטוב על
הראש יורד שמן הטוב דא
משח רבות קדשא דכולא ונפיק מעתיקא קדישא דאשתכח
בההוא נהר שנלקח דינקא לבנין ואדלקא בוצינין וההוא
משח נגיד ברישא דמלכא ומרישיה לדיקנא דדא
קדישא ומתמן נגיד לכל איכון לבושי יקר דמלכא איתלבשן
בהו ההד"ד שיורד על פי מדותיו על פי מדותיו ממש ואלין
איכון כתרי מלכא דשמיה קדישא אשתכח בהו — יתא רזא
כל כגדן וכל אידן דעלמין לא נחית לברכא את על ידא
דאין סתר קדישין דאיכון שמא דמלכא קדישא, ובג"כ שיורד
על פי מדותיו על פי מדותיו ממש כמ"א על פי אקרין ובגינו
כך על פי מדותיו נחית ונגיד לכלהו עלמין לאשתכחא
ברכאן לכלא עכ"ל — **ודע** כי בגמטריא שנקרא הכתר
בכנוי זקן ואתגלי בעלמא אזי כל השלמות
בעולם והיו מתבטל ואין שטן ואין פגע רע וגם ה'
הטבע יוכיח שכנגד שיקרא קדשא שהוא הכתר שאז
נתנו שנה רבה ושתנו וברכה ומרבה מלאכה ולמעלה
והוא הנקרא ת"ם הראשים נזם יקר י"ג ת"י ישמח
ת"י — ואז כשיקרא רצה להגלות והיה בעולם אז נתקיים
ומתקלקים ת"ם הראשים ובהתגלותו הם תמיד
תמולתן כי הכתר אין דין הוא יתן משמע כי אין רע יורד
מלמעלה את בהסתרת פני הרחמים שלא זהו הסתרת
בין והדין מושל משולתן בעולם וזה והסתרתי פני מהם
והיה לאכל — ומי הוא הגורם שיסבבו שעה הרחמים ה'
העונות שהם הקדמות לבן האדמות — **וכדי** שיתבאר
לך הענין הזה היטב אביא בכאן ענין נכבד
הפשוטן המקובלים ז"לה"ה וזהו — **ודע** כי הכתר הוא
סוד עולם הרחמים הגדולים והרצון והרחמים
והיא מלובשת שמותיהם של ישראל בהתגלות פני הרצון
והרחמים — והנה רומז ראשית כל המדרגות לכן — תכלית
כל המדרגות שאחרות — והספירה האחת בתכלית הלבן ויש
מקום אחד מחוץ למחנה בתכלית השחרות ושם המבדיל
בין קדש לחול ובין אור לחשך — והכל הוא עד זקנה אני
הוא ועד שיבה אני אסבל — מפני שיבה תקום והדרת פני
זקן — ודע כי יש לבן האדם הראיה את הבריות ולא אונס
למדוה התשך יש דרך ישר לפני איש ואחריתה דרכי מות
כי כוונת התורה שאתי זה ואחריתה מר"ה כלענה זה לבן
האדם בקש להדוון לעקב ולעקור את הכל שרש וענף
כמו כן דהו לכל מי שהתענב לו אלהי אבותם ומחד יאחר
ויעקב בבת עלין שהיה בו הכל כל מחוזו של לבן האחר מי
בבת המקלעה אשר תכל מחשופ הלבן אשר על המקלות
ומפי אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו אם יאדימו —
כתולע כצמר יהיו וזהו לשון של זהורית מלבין והענין כי יום
כפורים הוא ובכפורים גו נבלת ספי' הלבנה — והנה נחש
הקדמוני הטעשך מכח לבן האדמי הטיל זהם בלבנה על
יד אדם הראשון שלא יכל להמתין שעה אחת כי ערלה ג'
ואכל מן העץ בהיותו טוב ורע ולא המתין לו עד שלקח חלקו
במקומות הדבר הנקרא ערלה ואז היה העץ נקרא טוב
ולא רע והיה יכול לאכל ממנו כל חפצו ואכל וחי לעולם

ומצוה זו יהודה
בתת ט
הוא נקר' תפלין שבראש:

בסוד עץ החיים שהיה דבק בעץ הדעת והיו טוב לבד
ומ"ש ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת המות
ואת הרע הכל מבואר היטב " במלאכו טוב ולא רע כד'
יתני חיי' כל ימי חייך בדלי " וגם והמיתן אדם הא' לחתוך
הערלה לא היה עץ הדעת טוב ורע אלא טוב לבד " אשר
המבין הסוד הזה הגדול כי ממנו יבין סוד לבן ולבנה ראשו
וסוף " וממנו יבין סוד לבן האחרוני אשר ממנו כולה ה'
טבעית הלבנה והוא גוף להסוב שלם החמנים ואז כולה
טבעית הלבנה " ולפיכך הלבנה בסוד לבן האחרוני היא בזה
והנה ידו מלכר עד כשלג המבין זה יבין סוד הלבנה שהיא
מיתן הסוב שלם החמנים ולפי הכונה הבנה שהזכירו כי הכל
נמשך ממקור נחש הקדמוני והוא הגוף להסוב שמנה ה'
החמנים " ואם יש מלאך ממלך אחד מני אלף גוף להתהפך
שלם החמנים שנסוב עגל לעגינני " שלה בזהכו מבואר
שלבן האחרוני הוא גוף להסוב שלם החמנים " אמנם ב'
כשנתהפכו שמנה שלם החמנים העליונים אזי כלם נכנסים
לנוקבא דתהומא רבא ואין דין נמצא כלל " ומצאתי ענין
זה רמוז **באידרא** רבא וז"ל תנא כתיב חזי הוית
עד די כרסוון רמיו ועתיק יומין יתיב
כרסוון רמיו מאן הוא " אמר לר' יהודה קום בקיומך
ואתקין כרסייא דא " א"ר יהודה כתיב כרסייה שביבין דינור
ועתיק יומין יתיב על האי כרסייא " מ"ט דהאי אי עתיק
יומין לא יתיב על האי כרסייא לא יכול לאתקיימא עלמא
מקמי ההוא כרסייא כד יתיב עתיק יומין עליה אתכפייא
ההוא כרסייא ומאן דרכיב שליט " בשעתא דנטיל מהאי
כרסייא ויתיב על כרסייא אחרא כרסייא קדמאה רמיו
דלא שליט אלא מאן דרכיב ביה עתיק יומין ארע"ל ר'
יהודה יתתקן אחרך מעתיק יומין עכ"ל " הה מבואר
שבשעה שנגלה עתיק יומין כל דינין אתכפיין מקמיה
ונ"ל כי מלה זקן מורה על הכתר שהוא רוכב על כל
הספירות שתחתיו והוא מתיב אותם והוא אות ז' "
רומזת לז' ספירות שהם חכמה גדולה גבורה ת"ת נצח
הוד יסוד " הקוף רומזת למלכות הבלתה מלאה בברכות
שהיא כלולה מכולם ובלאחת בת עשר קה ק' וזהו ק' אדנים
שהיו במשכן והיו נקודם והקרשים הקונים בהם באדן
להורות על יחוד השכינה להתחתונים " והנון רומזת לחמשים
שערי בינה. הה לן מפי רמוזים במלה זקן והוא יתי רוכב
עליהם " ונמצא אותיות זקן ז"ק ן להורות שהכתר שהוא
יוד יבי המלכות הבלתה מלאה ברכות כמש"ה כי תקדמנו ב'
יונקים כל הספירות וכל העולמות מכח אם בה השותע
ב' בשמשלו " וזה הרמז בגמרא נראה לי גב' הוא רמוז כענין
זה והוא כי שם אהיה במילואו בזהן שלה הסא אותיות
לו במילואם קוף בסוד אלף שלום כמנין זיא וידוע כי מ'
מלכות נקראת זיא במו שנאמר לבחר בבני' וייך בגבו " נמצא
כי משפע הכתר היא יונקת וזהו הרמז שמלה זקן כמש"ה:

עד זקן אותיות גו במילואם שלום : אותיות להורות שהוא
כלול העשר ספירות " ואם תמנה בחושבן זעיר שלום מה
כמנין שם הויה במילואו בעשר אותיות העולה מה " ו'
וזהו י"ל מה אדם כי אדם עולה מה ו"ל במילואו כמנין עולה
מה ומצאנו ג' תיבות הללו שוים " ואפשר שרצה מה אדם
עד נשען סוכת בתהלתו וכן כמנה היא מלכות " ואדם הוא
הכתר הנקרא אדם הראשון כמודע " וגם י"ל כלל אותם
מראש ועד סוף בתיבת אותיותיו וזהו ידוד מה אדם וכה
ועד אפשר לומר במלת זקן כי הקוף רמוז לכתר שלשון
והקופתו על הראש כי הוא הסובב והמקיף כל הספירות
כגלגל בגלים ולכה היא מהותה מלמעלה להשפיע לספירו'
שתחתיה " ואותיות זן הנשארים רומז לזן ברכות שמברכין
ישראל בכל יום בתפלת העמידה כי הם יח עם ברכת ה'
המינים הם יח " כמצאנו יח בשמחה יח במצוה " יח
בשלכית הה זן שגם הזן ברכות הם שלום עד הכתר וזהו
שאמרו אז בתפלת מוסף כתר יתנו לך י"ל אלהינו כי כל
התפלות שם הם מקבלם ומקשרים וזה הרמז במלת זקן:
זה מה שנלע"ד " **וראיתי** כתוב בספר **קנה** וז"ל
דע כי מלה זקן במילואו עולה מה
עם ג' אותיותיו עולה מה ד"ל כי בכתר הוא המוח שבו
יתקיימו כל הלבבות והוא המוח אשר ממנו יונקת ה'
הנשמה כלה ומהנשמה יונקים כל הלבבות וזהו אמרו ד'
ימים ידברו ר"ל שכל הזקנים היא הנגלה " וגם זקן עולה
במנין אחד ר"ל הוא אחד ואין שני לו והוא יחיד בעולמו "
עכ"ל מגיננו " זה מה שראיתי לבאר בדברי זה: בגלגלו

ומה שאמר מלה זו מורה בצורת הזין של הואלהיך
נכון הוא כי אפשר שהזין היא אות ראשונה
שבספירות הה' והתפלין שבראש רומז לה' מלאת מנין אות
מיכן " ועוד הפעלת בצורת הזין במילואה ובאחרונה
רומזת לתפלה של יד והתפלה של ראש המחוברים עליה
השושבין שהוא יסוד וזהו ויהו אות הזין במילואה כי הה
הוא למלכות שהיא אחרונה שבספירות כמו הה שהיא
אחרונה באותיות והואו רמז להה בשלה " והיוד ה'
הקדמונית רומזת לסוד המזוזה בין שניהן נמצאו בצורת
הזין העדים יחוד התפלין של יד עם תפלין של ראש " ועוד
הזין במלה עולה יח כמנין שם הוי' שבמלכות " ובתחלת
הה בגלה במיה היא יוד רומז להתפלין שבראש כמש"ה
ונשל " נמצא מכל זה נכון הוא שגלה אות ה' רמוזה
במלה זו זה מה שנלע"ד " ואחרת אחי המעיין במלה
הזאת תקח אתה לעניין שהיא המלה יתר המלה ה'
העליונה המובחרת סוד תפלין של יד והמלה הזאת ב'
המובחרת סוד תפלין של ראש כי בהמשמע שניהם
הכל להבין סוד התפלין וכלן ומהם על נכון " ומה אי"ה
אשא שינזרני על דבר כבר שמו אמנם " בגלגלו:

כ"ב ישמחו

פי' לשמוח החתן את אשתו שנא'
בתו"כ כי יקח איש נקי יהיה לביתו שנה
א' ושמח את אשתו אשר לקח:

וסוד מצוה זו

הוא דע שהחתן רומז שלימות
במרכבה העליונה ורומז ל'
לבושת החתן שהוא המלך יי': -

פי' אמר כתוב נקי יהיה לביתו שרומז לחתן העליון שכן -
מצינו בהקב"ה שהיה בסיני עם ישראל שנה אחת ולא
יצא בצבא שנה ראשונה מה טעם מפני שהאדם שנושא
אשה רומז שלימות שנריך למלך יי' שישגו כנגד דוגמא
אשה לפיכך לא יצא בצבא עד שיעשה בתוך בנים ואז
ראוי הוא לצאת בצבא" ונאמר ושמח את אשתו אשר לקח
ישמח למלכ"ה העליונה ומזה היחוד כי כשהאדם מתיחד
עם אשתו מזה יחוד בין החתן לכלה כו' ומזה שמחה וברכה
והצלחה לעולמות כלם והשנה שהוא משמש מוסיף שמחה
בין צדיק למלכו"ת ואמר שנה אחת כנגד י"ב שבטים ש'
שמסובבים כמו הכבד שעליהם נמשך י"ב גבולי אלכסון
פי' כל זמן מזה שלימות שהוא כנגד שנתו לא יצא בצבא
ומזה חיבר למעלה" ועתה אתחיל לבאר סוד
הקידושין וזהו כתב מקובל
אחד ז"לה בענין זה דברים
נחמדים ונעתקים עד מאד" וז"ל ענין הקידושין -
שנותן אדם לאשתו דע כי מסוד הקידושין
שעשה באשה סוד אור מקיף אחד מבחינת רוחו של הבעל
ואח"כ כשמזדווג עמה בפעם ראשונה אז נותן בה גם רוחו
הפנימית סוד שם ב"ן כנודע וזהו הפנימי ומסוד הרוח
דיקיב בה בגמר הקידושין שעשה בה אור המקיף
לאותו רוח הפנימי שנותן בה בביאה ראשונה ואם לא קידש
נותן לה קידושין אי אפשר להיקבע בה אותו רוחו הפנימית
ובזה תבין נב"ו ענין בן עזאי שמצינו שקדש בת ר' עקיבא
יקיב בה אותו רוחו ואח"כ פירש בה תמיד ומצא זה יש לבן
שלו עם ר' עקיבא תמיד שורש ניצוץ נשמה אחת: הנה
כל אחד מהקבלה של שורש הנשמה צריך לקיים כל
התרי"ג מצות כי אין לך דבר שאינו כלול מכלם אך אי..
דומה מי שכבר קיימו כל המצות בשורש נשמתו מ'
מהקודמים אין אנו שהוא לא קיימם לפני שלא קיימו -
עדיין מן השורש שלו" ודע כי כל המצות שאינם
יכולים לקיימם בזמן הזה כמו הקרבנות וכיוצא
הנה לנו דרכים להתגלגל כל אותם שלא קיימו מצות אלו -
בימיהם ויתגלגלו אחר שיבנה בית המקדש במהרה
בימינו לקיימם וגם זה אמר ר' ישמעאל ז"ל שעתיד כו' ש'
שאמר כשהטה את הנר בשבת לכשיבנה הבית א'
אביא חטאת שלימה שמנה" והנה שאר המצות כמו
יבם או נגע וכיוצא שאין יכולת בידם לקיימם אם לא
שהשי"ת אנה לידו הנה כאשר זה האדם בא לידו ..
מצוה זו ולא קיימה אשר זה הוא צריך להתגלגל בהכרח
לקיימה לפי שבאה לידו ולא קיימה ולא עשאה" והנה
זה שלא באה לידו יתעבר באחר דרך עיבור ולא גלגול
מעט ואז יקיימנה על ידו מה שאין כן אם באה לידו אז זה
מצוה אחר שהיה יכולת בידו לקיימה ולא עשאה זה ודאי
יתגלגל בגוף כרחו לקיימה" ויש חילוק אחר כי מי ש'
שנתגלגל מפני שבאה המצוה לידו לעשות ונתגלגל מ'
לקיימה זהו יותר מובחר שלא יחטא" אבל מי שבאה
לידו לעשות המצוה ולא עשאה ועבר עליה זה ודאי אי..
מובחר כראשון שלא יחטא כי הראשון לא באה לידו עדיין
ה שהוא נתגלגל מלקיימה כיון שלא רצה לחטא ולעבור הן
גמור לקיימה" אבל זה השני שבאה לידו ולא קיימה אי..
דומה לו" גם דע כי אם האדם לא ישלים עצמו בכל
התרי"ג מצות במעשה בדיבור ובמחשבה יתגלגל בהכרח
והדבר הוא בסוד זאת התורה לעולה וגו'" גם מי שלא
עסק בתורה כפי דרך שהוא מנין ראשי פרדס סוד בתורה יחזור
ויתגלגל לקיים כלם עכ"ל ז"לה"
עוד מצאתי כתוב בספר המקובל האלהי כמוהר"ר
משה קורדווירו ז"לה בסוד הקידושין" וז"ל
דע כי ראוי שהחתן מזלו יבא בקדושת זווג הדומה לזיווג
שלמעלה אשר מתחברים ב' שמות דברים יחוד ברכה
קדושה והם' יבק" הקדושה מצד החכמה שנאמר
קדש ישראל ליי' ראשית תבואתה: הברכה
מצד הבינה שנא' להניח ברכה אל ביתך והיא נקראת
בית" והייחוד מצד האת שנא' ומי כעמך
ישראל גוי אחד בארץ והוא ישראל וכן רז"ל אמרו
שהזווג יהיה בקידושין ובשבע ברכות ובייחוד
ואז שמו הקדוש שוה בזווג הזה וזהו כי
הטבעת שאנו מקדשין בה היא עגולה להבחינת
היו"ד שבשם כי היא מחשבה סתומה
אשר בה קדושה וגם נקרא רוח הקדש והיא ה'
החכמה כי היא נקראת קדש כי לשון הקדש הוא המלשה
שאנו קדושים תהיו ואף גם יהיו קדושים והחכמה היא
הספירה הראשונה שנאמר אין העסק כי היא ראשית
הבריאה ולזה לשון קדושה מזה על דין ומאחר שהיא
תחלת הקדושה ראוי לקדש בזווג הזה עם דבר קדושה
גם והיא היו"ד שהמחשבה בראשיתה ומאחר שהזווג הזה
הוא להכלית הבינה והאם הקדוש" והשני ההין ש'
שבשם הויה הם שני עדים שמקדשים מ'
מקדש: והוא"ו היא לימות האמצע של הכלה המקבלת
הקידושין ונותן החתן הטבעת באמצע ואז ג'
שנעשית הטבעת בדמות עגולה לאמצע בדמות ... כי
כשהתן היו"ד על הוא"ו נעשית ז' כזו ... ומתני זה
ראויה אז לקבל ז' ברכות ואז נקראת אשת חיל ש'
עטרת בעלה כי הבעל הוא הוא"ו שהוא התפארת והיו"ד שהיא

מצות כ״ב

המשניות והיא העטרה נעשית נשמת במלה ״ ובר
ורמז בספר **התיקונים** ז״ל כד בעי לברכא ה׳
קודם דאיכון צריכין בה אתקרי עבר
הכ״ר ובה עבר השבר תלכו והיינו אבל יחודא דילה
במקוריה שוה דאיהו יקו״ק תי׳ עשמין מי ברכאן דצלותא
דאיכון במחולת תרין תרכים ישראל נבלוי צלותא במשתי
ורזא דמלה הכינו לה במשתי ובגין דא בעמודים ישראל
בעמידה לאתמר לגבי תי׳ ברכאן במשתי נמחא לה בר מן
אתמר בחיוון בעמודים תרתנה כגתיקים דלא צריך
למשמע ובתייכו כוונה דאיתמר בה וקולה לא ישמע
וכד תרכים ישראל לתרא בבא זווגייהו במשתי באימה
בה וביש״ע בבחינת ספת דאורייתא קדמאין כמו שכבר
עד דאיהו של מן שד״י ובההוא זמנא אתעבר מן קרבא
ודא רזא דמזוזה דאיתמר בה וכתבתם על מזוזות ביתך
מזוזה מות זז ״ אם תשמעו קולו מיד נפתח מנוחה
רובן ״ ולמו למעבד אורייתא קדמאין כל המשמיע קולו
בתפלתו הר זה מקטני אמנה בההוא זמנא דמייחד קב״ה
בשכינתיה כל חיוון מקבלין דינא מן דין ברכאן כולהו
בקדושה ובצ״ר תקינו קדושין וברכאן לגבה ולקבל קדושה
וברכה ויחוד דקב״ה וכד תרכים ישראל דיהא יחודא ה׳
הלכן בקדושה וברכה וכד כל מזונייהו בברכה וקדושה
ולית קדושה פחותה מעשרה דאיהי ד׳ ובגין דעבוד
איהי יוד כוונה דא ○ בה אתקדשא כלה ובהך ל׳
למעלה בכונת הלב דאיהי דיוקנא דאת ד׳ ואתעבד
ד׳ ובעי הר סקק דאיכון לקבל **הה** וכד אי ז׳
עבודה בהשק דאכוונה אתעבידת ד׳ ב׳
בההוא זמנא צריך לברכא לה בשבע ברכאן דיהא כלה
בההוא זמנא דמתייחדן עב״ל מעיינים ״

ועתה הנה אזכיר ושמעו סוד ברכת **נישואין**
כבר כתבתי דוגמת בנין ה׳
האדם ומה שרומז אליך כוונו הקב״ה ב׳
בדוגמת שלמה והשפיע לו השי״ת הנשמה להדבק ב׳
בליך ישוב לבנה ולקשר את יצרו ומבה באחד עולם ה׳
הזה והוא כי שיתמשכו האצילות האחרות עד אין תכלית
מעלה ומטה בלי הפסק ועוד כן קרוב צריך להשתדל
ולהביא האורות העליון בעולם להיות שאין לו הפסק א׳
וכשהאדם הולך בדרך ישוב הנה הקורא כשלמה מגדיל ש׳
של מעלה ומגדיל של מטה ומתחדשות הנשמות
לבן כברא שונה כלהקה ב׳ איב הנהר שאינו פוסק א׳
והאצילות מתפשטות שאין סוף וזה אני אמשר בלא אשה כי ז׳
זכר ונקבה בראם ״ **וכן** מצאתי כתוב **בתיקוני**
בתיקון ראשון וז״ל הכי מתקני זווגא
דהכן כמה נשמתין סלקין דהכין כלהו בהקיע וכלהו השמין
ומתבייא במלבושא דאקיעא כבורבייא דתקין בתקיעא וכ׳
וכלהו נפקין מן הקיע ודא הוא צדיק חי׳ עלמין דמעיד

מאין נשמתין דצדיקייא ומלייהו כתיב ויתן אותם אלהים
ברקיע השמים ואיהו רקיע דכליל מן תרין קו״ד ומתנהל
לרקיע אשר על ראשם ״ והמשך רקיע והשכח ליה עיקר
ויסודא דמתרבתא עילאה דעליה קיימין חיוון וכרסייא
דמתרבתא עילאה ומלה אתיימר וצדיק יסוד עולם ״ ועל
צדי״ק דלעילא קיימין עלמין דאתכסייא ״ ועל צדי״ק די ל׳
לתתא קיימין עלמין דאתגלייא עכ״ל מעיינים ״ וזהו ש׳
שאמרנו לעיל כשלה מגדיל של מעלה ומגדיל של מטה
ונחזור לעניינו ולזה אמרו כל מי שאין לו אשה אינו אדם
שנא׳ זכר ונקבה בראם ויקרא את שמם אדם כי צריך
להיות האדם דוגמת הקרה העליונה דו פרצופין כתמונת
אדם לשבת בית ובזה יקרא אדם שלם ואז השלה השבה
במקום שלם ובחיבור התחתון מהמעור העליון והכל מתברך
מן המקור כי כוהנים לרה לעשות חיל והאילן מתחדש
מזיותיו וכוהנים בבית נשיו ומעשים יגלות ובאות לעולם
מעלת העשק במה״ר ורביה הוא סבת התפשטות ה׳
האצלות הקדוש לאין תכלית וזוכה לגלה בני מעבדים
והמתר של בזה הנה הוא מתמשא הדמות לבל יתפשט ״
ובזה הנהר היוצא מעדן פוסק מלהשקות את הגן לגדל
פירותיו ונעלות פירותיו ארץ החיים יבשה כי אם ממנה
מתנחם אור עליה ושנית חייה ואין מתגשר נה הוא ר׳
רואה שופך דמים ומעכב לו מדה כנגד מדה כי יתפסק
ניכרת מחיי העולם הבא כי לא הניח שורש להכניס נפשו
לאור באור החיים ויקלע בכף הקלע ולא יועילו הנדרים
ומעשיו כמעשה ירחק זרע יאחז ימים בעולם שכולו
ארוך ולהחיפן י״ל שאין התורה בידו יבלח ומקבל הן אתה
שומע למו ״ **ובזוהר** ז״ל איתמר אוקי בר נש ש׳
שלים כוונא דלעילא בשעתא דאזדווג
בבת זוגו במחשבתא בחד ואלא ברעותא ויפיק מניה א׳
ומנוקבת בן ובת וכדין הוא בר נש שלים כוונא דלעילא
ואשלים הוא להתם כוונא דשמא קדישא עילאה וכן
אתקרי שמא קדישא עילאה והוא ד׳ ביש״ע ה׳ ב׳
במשנה ד׳ בבן תרין ה׳ בבלה ״ ומלה איהו מאן
דקרה אתרין **דיהוה** ביה ובמלהתיך
בבריה ובבריתיה בקדושה ובברכה בתקין ב׳
במעגה ובבשת תמים בבל מדות נובין דתניבן עד
מלה מתקרטון ומתמתין במשן קדשין תלת כד
אתיילן שריא עליה תלמה ביה כמה מה דאיהו יוד
הא ואו הא כמ דילה **יוד ואו**
דלת
הא אלף
ואו אלף ואו
הא אלף וכלהו מבד תרין
מתפתחן בבר נש ומלהתיה ובבה
וכו׳ לית בר נש שלים אלא כבן ובבת ומאן דלית ליה
בן דאיהו ואו אתקרי יוד ״ ומאן דלית ליה בת אתקרי ...

מצות כ״ב

ותהלתה ה״א שעלתה יתן בת זוגה לאחרון לא שריין דאן
בלא לא זכו׳ בליש ואשה כנוסה לאחותו בידו. סקל
יהוה שהיא עליכו ידו״ד ולהתקהלו בנים לקבה הה״ל
בנים אתם לה׳ אלהיכם עכ״ל ״ הנה הודיענו היור
האשה סבת כל המזונות לפי שבה הוא השפע ובדוגמא
זה למטה סוד צלם והמזונות כי תשוקת הנשמות להר
בבית ה׳ בית יע׳ ובסבת זה מתברך המלך שלמה וז״ל
אחותי רעייתי וא״ל רעייתי מתר נשתי ובשהמהרך
מרחוק מן המלכה כפי השדרות ההתחתונים אין המלך
שלם כי אינו אלא חצי אדם ואינו עושה אלא על דבר שלם
כי היא חורת לבעלה שאין נקבה תסובב גבר ואחשב
ויובן בזמר שומרת לבל יקרב איש זר אל הקדש ואחר
שאין לאשה ההזובה ארץ והסגולי נבנים לחפש בבני
המלך בלא שלום כי נסתלק השלום מן הארץ ועד
מלחמה בזה כה ״ והמבין כל זה ידע ויכיר ענין הזווג
על בוריו וישתמר לנשא אשה לשם שמים ולא יפנה אל
רהבים ״ ובהתקדש האדם עם אשתו על הכוונה הזאת
יהיו בחורת העליונות מקום לחול בקדושה ובטהרה
והבן אין הנפש ממקום קדוש ואם תלמידתכם קול
יבוא עליו מהעולם כעוקץ ונכבר כתבתי למעלה מה שיש
בדי בענין זה ״ ורדע כי אין כל אדם זוכה לבת זוג
לפי שאם היו מעשיו מכוערים אינו זוכה
לה כי אין מזווגין לאשה אלא כפי מעשיו ״ וזה הענין
ביארו בזוהר וז״ל ר׳ חייא פתח ואמר בית והון
נחלת אבות ומה׳ אשה משכלת וכו׳
בית והון נחלת אבות שהן והא הכא יהיב כלא לבר נש
וסימן לאחסנין ביתא לבר נש ומעמא לאתון דיחסין כולא
לבה דאלא אחסנתא דאבהן ״ אבל ומה׳ אשה משכלת ד
בגין לאחסנתא כד אחסנין לה בר נש מעם קב״ה אחסין לה
דהא לא יחסין לה קב״ה לבר נש אלא כד מזדווגין עובדי
דקב״ה מזווג זווגין עד לא ייתון לעלמא וכד
זכו בני נשא [illegible] קדי יקבו לעלמא ונלאן
אתיין דקב״ה [illegible] עובדין [illegible] קכי מזווג
זווגין [illegible] בר נש
אחיה [illegible] זווגא לאחרא על [illegible] ובר
[illegible] רעייתי יונתי [illegible] גבר [illegible] נגר
[illegible] הלכה עכ״ל ״ ועתה אחי ידיד נפשי
[illegible] על סוד אחד ביארנו בם׳ קנה
[illegible] ראויה היתה בת שבע לדוד
[illegible] בראשית [illegible] ואחר למה אמר
[illegible] בראשית לא אמר בת שבע בתחלתו של
[illegible] סוד אחד והוא כי ידוע הוא
[illegible] אדם ר״ה [illegible] דוד משיח וידוע הוא ש
[illegible] בת [illegible] זוהר [illegible]
ראויה היתה בת שבע לדוד מן יומי בראשית

כי בת שבע היא חוה כי בת שבע עם המלה היא חוה ד
ואחר עם הנולד שלה כמו והבן עכ״ל ::
וכתב המקובל א׳ זלה״ה וז״ל דע כשעשה אדם דרכו
על הארץ כהגיעו לקיום מצות יענש ולא ימצא
בת זוגו שהיא חברתו כמו שכתב לבד״ה יסוד שלא
ישתיע לבת זוגו ולא בדק מעיו ולא מצאה כן יענש הוא
ולעולם לא ידווג עמה ועל זה נאמר אך [illegible] שבת ו
בתחלה קם [illegible] ולא יבקש לעולם לפי שלא נקברו
מקודם ולא יבא לעולם עם [illegible] ונעשו [illegible]
זהו לתחילה [illegible] בחוקי והוא מלשון [illegible]
ומזה תבין ענין שא״ז בת כהן לעם הארץ קוברה אין
קוברתו לפי שעם הארץ נדבק בחיצוניות וכהן בפנימיות
אמנם תלמיד חכם שהוא בסוד [illegible] עם בת כהן שהיא
עטרת בת התפארת [illegible] הנשמות [illegible] זווגם
בלא שלא יפה ״ מעשה״ל ליום קודם [illegible]
ועניין הולך בתקון [illegible] בת פלוני לפלוני
דע כי הנשמות [illegible] והם [illegible]
[illegible] ושמירה [illegible]
הנשמה של הזכר [illegible] הזכר ישלמנה [illegible]
הנקבה [illegible] עם [illegible] שירצה [illegible]
והנה [illegible] זכה יתנו לו בת זוגו [illegible]
יהיה שלום ביניהם ולא יקנא לה ולא ישלמנה כלל ויהיו לו
בנים [illegible] הזרע [illegible]
לו ״ ואם לא זכה [illegible] בת זוגו [illegible] ועל זה אחז״ל
קשה זווגם [illegible] בני אדם [illegible] הקב״ה [illegible] ים סוף ש״ע
שמא [illegible] אחר [illegible] בת זוגו ה׳
ישלמנה [illegible] נתתן [illegible] באחר [illegible]
[illegible] ועל זה הוא קשה ״ [illegible] אם היא עקרה
[illegible] בת זוגו [illegible] לא יהיה בן עקר ועקרה שלא ישלם
[illegible] בת זוגו עכ״ל ״ [illegible] סודות
[illegible] בזה [illegible] ר׳ לב״ב [illegible]
[illegible] עם [illegible] ״
ורדע כי סוד האשה בסוד העטרה וסוד הזכר
בסוד הת״ת ונודע שהשכינה נקראת שבינה
[illegible] שבינה [illegible] ״ שנינו [illegible]
[illegible] ליום [illegible] ואחרכו [illegible]
יהיה לו [illegible] ישבים [illegible] ״ וכתב [illegible]
[illegible] זלה״ה [illegible] קם ״ וז״ל
[illegible] יום [illegible] של [illegible]
ישר״אל כי [illegible] לא היה [illegible] יהיה
[illegible] אחת ״ [illegible] כי [illegible] בתולה [illegible]
[illegible] קיום [illegible] ישר״אל כי אחד אם [illegible]
[illegible] הנה [illegible] בתולה [illegible]
קול [illegible] ״ ונ״ל אני [illegible] בזה
כי סוד בתולה [illegible] הוא [illegible]

מצות כב

ואיבר מלכות עם הקב"ה שהוא הבינה למתירות ש"ע
שעולה שהם יאהדונהי ונקוד ונסח"ו ונעלים הקב"ה וזש"ע
נשאת מעלה על התעלותה והתנשאותה למרכב בתוך
בינה ·· ועוד נראה לי לומר באם בתבונה שלנו נשאר
לבד ויתקן יום רבינו שהוא מלכות שהיא אות רבועי
מאותיות השם ב"ה והיא נ"ב אות דלת שנפתח כנודע
ולזה אמ"ל **צריך** לתקן מוסף מנעים יקדים לכבד
הכלה: קנה בשיר השירים מתני שהיא
מזדמנת בשמחת הכלה שלמעלה שהיא דוגמתה
והתורה היא דוגמת התורה העליונה שקבלה שרויה
בתוכה ·· וכבר פירשתי לעיל בביאור תורה שבכתב ב'
לעיל שהוא נ"ב התורה עש"ה ותבין כי"ל היא התורה
העליונה שקבלה העליונה שרויה בתוכה שהיא כלולה
ימי משתה [illegible] יקדים כי הכלה העליונה והתחתונה
שמחות בדוגמא אחת אחת מתברכת משבע ברכות
סוד שבע נהרות מקדים עליה השמ"ה הטוב ·· ואחת מ"ת
מתברכת בשבע ברכות דוגמת השבעה העליונים ··
ואלו הן ז' ברכות ומודם:

ברכה א' בורא פרי הגפן סוד היין המשמח
אלהים ואנשים והתעוררות השמחה
הבאה מן מלכ' הגבורה והיין הזה
שעשה פרי [illegible] הח"ים שעשה פרי בהתעוררות [illegible]
[illegible] אחת נגלית הכל ונעשה הכ"ר כמו [illegible]
ברכה ראשונה על היין ·· וענין זה בא לנו במפר
הזוהר וז"ל איתפרך לתקנא חופה לחופה [illegible]
שפירו ניקרא דכלה אחרא דאתיילא למעשה
[illegible] בתדיר דכלה [illegible] ·· ובגין כך איתפרך [illegible]
חופה בשפירו ובכל תיקוני דשפירו [illegible] לכלה עילאה
[illegible] ·· כגוונא דא בכל [illegible] דבריך [illegible] איתפרך
לתקנא כמה [illegible] בשפירו [illegible] דכלה קיימא דלתתא
[illegible] ·· [illegible] בכל חופה איתפרך תקוני שפירו ל"ל
לחופה [illegible] דכלה [illegible] כגוונא דא קיימא ·· דא
[illegible] בשבע ברכאן ודא [illegible] בז' ברכאן וכל [illegible]
בשבע ברכאן כגון [illegible] כלה [illegible] לאשתכחא
בה [illegible] בגוונא [illegible] ··
שבע ברכאן [illegible] כלה [illegible] דכל ·· ב'
ברכאן [illegible] ·· [illegible] ברכאן [illegible] דכלה [illegible]
[illegible] שבע ·· [illegible] דקא [illegible]
[illegible] ·· [illegible] ברכאן על היין [illegible] לאחתא כלא
על הכוס יין [illegible] [illegible] ובג"ד **ברכה**
[illegible] שבע [illegible] דיין יין
[illegible] פרי בין [illegible] כלא [illegible]
[illegible] ··
[illegible] ·· והכוס [illegible]
[illegible] ברכה [illegible]

דכלא ע"כ ·· **עוד** מצאתי בס' **הזוהר** סוד ב'
ברכה זו של בורא פרי הגפן וז"ל
אר' יוסי האי גפן דאתברכין עליה בורא פרי הגפן בורא היין
דכתיב עץ עושה פרי ·· פרי הגפן דא עץ פרי ·· עץ עושה פרי
דכר ·· עץ פרי דא נוקבא ·· בגיני כך בורא פרי הגפן דא דכר
ונוקבא כחדא ע"כ ·· ופי' כי עץ עושה פרי הוא צדיק יסוד
עולם עושה פירות כדכתיב פרי צדיק ·· ועץ פרי הוא
מלכות ·· וכן כתוב בס' **הזוהר** ·· וז"ל עץ פרי מאי עץ
פרי דא עץ הדעת ·· דאיהו עביד פירין ··
עושה פרי דא צדיק ע"כ ·· הה מבואר כי עץ פרי הוא נקבה
ועץ עושה פרי זכר ומצאתי לומר בברכה זו כלולים בה
זכר ונקבה ·· **וכתב** מקובל א' ז"לה בסוד ברכה זו וז"ל
תחלה נברך בורא פרי הגפן אנו מברכין לנשיא
שהוא מקבל הברכות ומוליד הנשמות המשולה למטר
וזהו שנין בורא פרי הגפן פרי הם הנשמות פרי הגפן ·· ו'
ובגפן היא העטרה בסוד ובגפן ג' שריגים ואמר בורא
בסוד באתה יפרה עש"ק ·· בהלה ראש לבינה ·· יפרה
לבנה ·· עש"ק למלכות ·· ואנו מברכים לעולה כל השלוש
שהוא בורא בבינה הנשמות שבגפן שמשם יצאו עד
שיבראו בלא מתוך כמלאך ·· ועכ"ל ·· **ונ"ל** כי
ר"ת של בורא פרי הגפן עולה ת"ק כמנין עם אלהים
עם כלו והוא רומז בבינה הנקראת אלהים חיים וידוע
נ"ב כי כל שם אלהים שבמעשה בראשית הוא רומז ל'
לבינה וידוע כי מעם בא יין המשמח כי עם יין ה'
המשומר בענביו משעת ימי בראשית והכוונה כי
בבינה יש יין ובשלות יין ומשפט א' שעת ימי הבינה לאו
נקרא יין המשומר בענביו ופי' משומר יש ב' שנים פירושים
או הוא לשון שמירה ופי' נשקט על שמריו כי שמר היין הם
סוני הזהב שהוא מבורר דתשך דוהנס ·· או פי' משומר
מלשון שמירה כי הוא שמור עם מבלי התערבות הן קשה
מבלא שיין המשמח הוא עם בבינה ומשם ימשך ל'
לגבורה ואז נעשה דין קשה ולכן אמר מזונה יפה ·· וכן
מצאתי כתוב בס' **הזוהר** שאותו יין משך יעקב
לפתח אבין במשתה שברכו דכתיב ויבא לו
יין וישת ובא המלאך במלת לו הוא טעמו **וז"ל** ההוא יין
דמשיך ליה יעקב מאתר כגון יעקב אמשיך
ליה ההוא יין דקא אתמני ליה מתא ועתה ההוא לו דכתיב
ויבא לו יין וישת הכא אכל לעילא ותתא ועליה אתעביד
עולה ואמשיך לה במשיכו דיתה הכוונה והיינו לו ליה להתאכלא
ליה לעילא בתוך מטרו אחיד ·· חנוך מטטרון אמר ויבא
לו מיין דאחדי מייא בההוא יין ואינון דאחדי בה מנס
לא יכול למסבל ושפיר אמר חנוך מטטרון ·· ובג"ד א'
אמשיך ליה טעמא וההוא יין אחיד מדרגא לדינא וכולהו
[illegible] ביה עד דמאן דיוסף חסידא עמם ליה דקיימא
דוד [illegible] והחד וחבר בין הטוב הולך לנוה עבג'

עלה בידינו מזה המאמר הנכבד שהיין המשמח
עיקרו בבינה ומה שאנו מברכים על היין ברוך פרי הגפן
אנו רומזים להמשכת השפע מהבינה מדרגה לדרגה
עד דרגא דיוסף הצדיק המשפיע פירות דכתיב ב׳ עושה פרי
והוא מאיר בכלה הכלולה הנקראת גפן ונקרא הוא בסוד
החסד הריון ב׳ עם מים כנודע כנ״ל

ברכה ב׳ שהכל נברא לכבודו סוד העמוד שעליו העולם עומד הנקרא כל שהוא כולל
הכל והוא סוד הברית שסוף החיבור הלוי ב׳ והוא מקבל
השמן הבא מן המוח שעליו נעשות פירות בגפן הקדוש
וכבר ידעת כי השמן הטוב יוצא מהמוח דרך חוט השדרה
אל המעור ומשם בא לה׳ שבגוף וזה הכשרות הימין כי
אין הטפה באה משם. השמאל מעורר השמחה הימין גומר
המשגל לאחר שכלל הימין והשמאל זה בזה והוא סוד
האדם בשלימותו כמו שנזכר בברכה שלפניה בנ״ז הו״

ספר הזוהר וז״ל תניא שהכל ברא לכבודו רזא דברית קדישא תקוה דאתברא
דינא כל בריין למעבד אבון בההוא נהר דאק בקדמיתא
ההוא פרי שתיא מלעילא אורח שייפין ונגיד לברית קדישא
ונבא לון בההוא נהר ודא מסטרא דימינא דהא לא חיבם
משתכחא אלא בימינא שמאלא איתער וימינא עביד
עכ״ל ובעניננו.

וכתב המקובל אחד ז״לה ברכה ברוך לכבודו רל ברוך הכל שעשה שהכל
היה עשרה לכבודו הוא כתר עליון וזהו מאמר כל הקרא
כבודו. מאמר כל הקרא היא עשרה. כבודו הוא כתר עליון
כי אין מלך בלא עם. עכ״ל.

ונ״ל אני המחבר כי בברכה זו כוון לאותו שמן הטוב היורד מהמוח סוד בגבורותיו להמשיכם מכתר עד
יסוד הגנוז בתיבת שהכל ומשם יורד למלכות השעיר
והוא כי תיבת שהכל ד׳ אותיות הללו רומזים בהם השפע
ספירות עליונות שהם מכתר עד יסוד כמש״ מלת
אות **ש׳** רומזת לשלש ספירות עליונות שהם כתר
חכמה בינה וכוונה זו היא אחת מהכוונות שבאות זה
ה׳ רומזת לשלשה אבות שהם גדולה גבורה תפארת ב׳
בסוד ג׳ ווין שבה כנודע וידוע כי ג׳ ווין שב׳ פסוקי
ויסע ויבא ויט היוצאים מהם שם בן ע״ב הם רומזים
לג׳ אבות כי כן פי׳ ויסע כנגד החסד ויבא כנגד הגבורה
עכן הוא בהיפך. ויט כנגד התפארת. **כ׳** כנגד השני
נביאים הנקראים כרובים בסוד הקדוש כרובים ח׳
תקויתך. ונ״ל כי סוד זה הפסוק כך הוא הן נל כרובים
כל למעלה מהנביאים הנקראים כרובים כמש״ תקויתך
כל תקוקיך ורעיתך עם ביתך דודך כי שאין המור
והמשל מרצון לשלם. ופי׳ הן נ״ל שהוא רומז למלכות
שנקראת כך והטעם כמש״ז״ל שמשני אותיות אלו אין
להם בן זוג והם נמצאים הה״א אין לה בן זוג במשרות

מצות כ״ב

והכון אין לה נ״ב בן זוג באותיות ואומר עתה על ה׳
המעכתה שהיא בכלות עם בינה והמעלה מאתם מ׳
מגמתה בכלל השלך מעשים אחר ואמי המלכה תמלות
ישרא׳ אל התשוב כמשלך כי נשלית מבעלך ואינו זוכר
עד אז כי איתה שתשוב כמשלך שאיתה דומה לאותיות
ס׳ הן שהם נפרדים ואין להם בן זוג כן איתה מאחם בך
בעלה ואחת מעליו ואין לך בן זוג. על כרובים תקויתך
כ״ל בבעלך שהוא למעלה מהנביאים הנקראים כרובים
עם תקוקיה אלה ב׳ כה שהיה זוכר התמיד זה השמן
הוא בסוד מה שאמרה היא לבעלה שימני כחותם על
לבך וב׳ השיב לה ואמר אל תיראי תולעת יעקב כי מעל
כרובים תקויתך וכוון הוא כנ״ל ואחזור לענייני כי הנביאים
נחמים בחוץ כל מאחר שהם נקראים כרובים בסוד כרובי
אחזים כנודע. **ל׳** רומזת ליסוד ואנשי שכל ה׳
המקובלים הספרים שאמר הוא רומזת לבינה **בן**
אמשי כן מצאתי אני לג״י מרשייא מהימנא שהי׳ כי יסוד
נקרא לשון והמקובלים ז״ל שאמרו שאמר מהיא ב׳
בבינה הוא על שם שהם סוברים שהבינה נקר׳ לשון
גם כן אני אומר מאחר שמצאתי בר״מ כתוב כי יסוד
נקרא לשון גם אוכל לומר שאמר נ״ב רומזת ב׳ ועוד
כי הבינה והיסוד כינויים הרבה שנקראים בהם והם
שוים. כגון זה נקרא ל״ב בסוד חמשים שערים וזה נקר׳
נ״ב כל בסוד נ׳ שערים הכלולים ואותיות ל״ב הם אותיות
כל אם שמן מקורבים בסוד ההפך כאומר אותם
כי הבינה הנקראת ל״ב היא לה בתחלה ג׳ אבות ואחר
השני נביאים. ויסוד המקבל מהם מקבל בתחלה משני
נביאים ואחר מג׳ אבות ולזה הודיעתך הכל כי ידוע כי
כל אחת בת עשר והבן. וכן בינה נקר׳ שבת ויסוד נב׳
נקר׳ שבת. ובינה נקר׳ שבתות ויסוד נקר׳ שבתי פלוגתא
מפי הזוהר. ומאחר שהם דומים ברוב כינוייהם זה לזה
נ״ב כולל עמר שאות למ״ד מורה על הבינה ומורה על יסוד

וכן פירש בר״מ שאמרנו לעיל ואמר כי יסוד נקרא לשון וכשהוא יונק מבינה והוד נקרא לשון למודים
עלשם שהוא יונק מן הלימודים שהם המתנים ולשון ב׳
באמצע. ונקרא יסוד שבגופא לשון בהעתקיו אל המלכה
שהוא מדת נ״ע כי היא כלה מעוטרת וכל אחת מעטרת
כלולה מעשר הם עטרות. ויסוד נקרא לשון הם ע״ב לשון
ואחשר שע״ב לומר כי שתי פיות הם פה עליון ופה תחתון
גדולה גבורה הם שפתים. והלשון בינה באמצע. והיסוד
היוצא מבין שתיהם הן. וכן פה תחתון הם נצח והוד
והלשון יסוד והדבר מלכות כן פי׳ הרב משערי אורה
קורדווירו ז״לה. עלה בידינו כי בינה ויסוד נקראים
לשון ומאחר ששניהם נקראים לשון נ״ב שניהם רומזים
באותיות מ״ד כי אות למ״ד הוא אות האמצע שבמלה לשון
הה לך שבאלו האותיות הללו רמזים השלש ספירות

האלקים שתהא וברכה במדת המלכות הנקראת כבוד
וזהו שתקנו חכמים לומר בכל קדושה ובכל הקדושה
אמן סוד ברכה שהכל ברא לכבודו ר"ל שהאציל היא מפי'
והוא מה שתהא וברכה בהשגת ספי' בגדול כבודו ע"ש
שהיא מלכות כי שתה יה נכ' היא מאיר להתחתונים ומאיר
כל האצילות ומקבלת מהחכמה רבה עד כוס דקיימא כוס
מתקיימים משמשא הבקול בה כי הוא הע"ס הנקרא ב'
בספירות שהם כנגד יה' ומחיה אותם כדפי' הר"ב ז"ל בספ'
פר' בשער עשמות כלם ע"ש" זה מה שנלע"ד בפתור
ברכה זו עכ"ד" ואתה המעיין אלהי קורהו כמה גמנם"

ברכה ג'

יוצר האדם הכוונה לאיש הם יעקב
אוהלים הכ' ראשון הברא התיכון
שבתוך הקושים המבהירת מן הקבלה
א' הקב"ה והוא הנקרא האדם הגדול דעתיקים עכ"ל הר"ב:

ספר הזוהר ז"ל וברא כגון שתא אלף בימינא
וימינא בשמאלא למהוי רזא ד'
האדם וכו'. ותלתה אינון יוצר האדם יעקב ואחי ד'
אינון עמודא דא מתפשטא דדיוקנא דאדם הוי עכ"ל:

ונ"ל כי לזה בזה הברכה יוצר האדם בא"ת הידיעה
להורות לאותו אדם הידוע שהוא תה' יעקב"ע" ונת'
שיש אדם עליון מזה שהוא בספירות חכמה כנודע ו'
והאמר שראה עליו כמשה בברכה זו" לכן נראה לי שהמעם
רה"א של יוצר האדם יוד"ה הרומזים לחכמה ובינה ה'
הנקראים אב ואם" והנה גם כל מבין שאבם נקרא
בכל השמש הקדוש ונקרא בן יה כמו שרמזוהו חז"ל באותיות
בינה שהם בן יה לזה בזה הברכה באותיות א' יוצר
האדם להורות לאותו אדם הנקרא בן יה שהוא תה' והבן:

ועוד נ"ל כי גם בברכה זו רמוזים בה כל השער ו'
ואתה אחי ידיד נפשי תהא לבך לי ונשנך דרכי
תרצנה" דע כי הר"ב בעל שער בדק ז"ל פי' כי כוונו יוצר
בראשית הוא ביסוד מפני שהוא מאיר במלכות הנקרא
ראשית כל הבריות וכל ההוויות ותהיה שתה בית בראשי'
פת הכל כמ"ש הרד"ק ז"ל בפסוק תמורת יהודה כמדבר
בנוגע ברזל בכתור שאמר ע"ש" ונ"ל זה הוא דוחק שהרבני'
יוצר בראשית ליסוד" ואמנם הר"ב בעל מעשה קודמוניו
ז"לה לא בחר כי בזה הפי' שאמרנו ונ"ל בם אור נשגב
אשר לו כי כוונו יוצר בראשית הוא בחכמה וכן כתבתי
אני בזה הספר בכנויי ספי' חכמה כמו שעשיך ראשית
ובס' פ"ר אשר לו ז"ל פי' יוצר בראשית הוא בכתר ונקרא
יוצר בראשית מפני שהכתר הוא מאיר בחכמה כל
ההוויות כמ"ש כלם בחכמה עשית" עלה בדעתי מאד
שמלת יוצר תדיקת בכתר וחכמה ונ' יוצר האציל כמו
שמצינו שקראו במקום האציל ברא שנא' בראשית ברא אלהי'
ופי' האציל כן תאמר מלת יוצר במקום האציל" שמצאתי שמלת
יוצר תאמר על שניהם יחד" והאל של האדם רומז

למדת הבינה הנקראת הא' ראשונה שבשמות" ושם אדם
הוא רומז לתה' עם הקלות ובת זוגו שהיא מלכות כי כן ב'
כתוב זכר ונקבה בראם ויקרא את שמם אדם הרי כי ע"ש
שניהם נקראים אדם" וזה שתקנו חכמים לומר ברכה
יוצר האדם שתשפיע שפע כשער ספירותיו שעל
ידי אותו השפע יזדווג תה' ומלכות הרמוזים בתיבת
אדם וזהו בח' אחרת יוצר האדם" זה מה שנלע"ד והבן

ברכה ד'

אשר יצר את האדם בצלמו וכ' הוא
סוד העמוד הימני יכין התיכון הוא
הכל מעבשת הלבונה ושולחן ש
אהרן המתחיה פני יהושע כתבי לבנה" עכ"ל ז"ל:

ובספר **הזוהר** ז"ל רבי שמעון אינון עמודא חדא
דיוקנא דיוקנא עכ"ל" **וכתב** מקובל
אחד ז"לה ברכה ד' אשר יצר את האדם
בצלמו וכ' כי האדם ובת זוגו הם בסוד שער ספירות
הה' ומבשר אחזה אלוה" והנה בצלם זה נתחבר האדם
עם השני כבחינת ונפי' שמתו השמות ותגל האדם
רה"ע שם בן ארבע **יהוה** ומוכיות **צלמו** ל'
להודיע שמה זן והמבר ד'
בדרך עליון" בצלם דמות תבניתו להורות על דמות הבינה
העליונה שהיא תבניתו ממש כי כמו שהאדם בבנין
בנות איברים ושסה גידים כן ישעקה לממלה ב'
בהוויות קדושות בצורת תבניתו ממש לא פחות ולא
יותר" והתקין לו ממנו בנין עדי עד ומש בם יפה
ועד עדי עד" ועד רומז לכתר עליון" עדי הוא תה'
מלשון ותעדך עדי" עד הוא עטרה" וזהו בנין עדי
עד כי תפב ונתקן בזה כל המדות אלו" וכתב התלמיד
זה הר"ב ז"ל ונ"ל אנו שער הגבר לפי דברי הר"ב ז"ל
עד הוא עטרה כמ"ש הר"ב ז"ל ואמר שמתנו ר"ל מן ה'
האדם התקין לו שער והיא בת זוגו וזה בדומה עליונה
כמו שהאציל הקב"ה הספירות בעטרה ואמר מסד
תה' בסוד אדם" עטרה בסוד חוה כן הוא האדם ממש
בת זוגו נאצלה ממנו וזש"ה והתקין לו ממנו בנין כענין
הספירות שנאצלו כמ"ש שהאציל עטרה מתה' וזהו
עדי עד" עדי רומז לתה' כמ"ש הר"ב ז"ל עד היא עטרה עכ"ל

ועתה אחי ידידי הנה אחזך ואתגלה מה שמ' בזוהר
והמקובלים ז"לה בפי' פסוק ויאמר אלהים
נעשה אדם בצלמנו כדמותנו" שמתמיה זה הוא כבה
ברכה דבראשית זו" **ספר הזוהר** ז"ל ויאמר אלהי'
נעשה אדם" סוד" אינון יעני'
פתח ההוא סבא דסבין ואמר שמעון שמעון מאן ה'
הוא דאמר נעשה אדם ויאמר אלהים מאן ניהו האי
אלהים" אדהכי פרח ההוא סבא דסבין ולא חמאן ליה
וכיון דשמע ר"ש דהוה קרא ליה שמעון ולא רבי אמר
לחברוי ודאי האי הוא קב"ה דאיתמר ביה ועתיק יומין

מצות כב

...הא כבר אמרו שעשאן לתחתון בקלי רזא דורייתא ... אית רזא דלא אתיהיב רשו לאתגלייא וכבר אמרתי ... אתיהיב לאתגלייא·· ועתה נחזור לענין דקוה ... [illegible]

... אלקים יהי אור ויהי אור ... [illegible]

... והנה ... [illegible]

... ועוד כתוב בספר הזוהר ... [illegible]

... וביאור ... [illegible]

הראשונות: ודרוש אחרון הקשה וב׳ פי׳ החסד שהוא הנקר׳
אור - ישמעאל יניקת החסד מן הקדושה ולכן החסד האיר
אורו שהוא מקבל מראשו שהוא הקדושה: ולהתדבק במדות
פי׳ הרחיק ולהתייחד החסד עם השם מלא יתנוס יחד כי: ה׳
הקדושה שער המזרח ודרוש מקבל מהם ולכן מתייחד
החסד עם המזרח: וכזה יתיישב מה שנמצא בקבלה מש
מקומות פנוי המזרח להקדושה מפני הטעם שאמרנו: והנה
החסד מתייחד עם השם מלא שהוא ימנע כלפי חסד: ו׳
ומזרח אחרון לצפון פי׳ השם אחר שכבר נתייחד עם
הדרום וקבל ממנו והוא הולך להתייחד עם הצפון לעשות
מעשהו להכה ע׳ הגבורה של החסד: וכמו אמר ולהמשיך
וזה בתולתם פי׳ מעשר בתיקון לבלתי יתבטל הקו ולכן
היא מתפשטת הם של המלכות שהמלכות נב׳ נקראת גבורה
התחתונה ונמצא נמשכת משם כדרך שערבי הימין שאמר
שאינם מתפשטים כדי שיהיו כלם אגודה אחת: כדין
מערב כלה נהיה המלכות מתייחדת עם הגבורה ש
שסוד נטייתה הוא של קו: … לבתר דרום אתי לאן
ואחיד במערב פי׳ החסד כאשר ראה שהדין מתגבר
על המלכות מתייחדת עם הגבורה היא מתגברת ו׳
ואוחזת במלכות שהיא הנקראת מערב מפני שמשם ע׳
ערוב הכחות שהיא מקבלת מן הכל: נמצא לה צפון ו׳
ודרוש פי׳ כי בחינת המלכות היא בחינה בפני עצמה
שהיא מתאחדת ע׳ ועל יד הצפון והדרום המתקשרים אותה
ונעשים לה גפים סביבה דהיינו מתאחדות ה׳: כדין
מזרח קרב במערב פי׳ ע׳ החסד והגבורה תש מ׳
מתאחדות היחוד של השם עם המלכות: אבל קודם הצפון ה׳
הזה אין להם קירוב: וענין אמרו מזרח קרב במערב
אין הכוונה שמתאחדות … אלא הוא ענין חיבה כי ה׳
היחוד הזה נקרא חיבה שהוא ע׳ השתי זרועות שמאלו
תחת לראשי וימינו תחבקני והכוונה כי המלכות מקדים
השמאל של הימין והיינו שמאלו שהוא הגבורה הקודמת
לה כמ״ש ואח״כ ימינו שהוא החסד שהוא הדרום האחר
במערב שהוא המלכות ונעשו נאמר וימינו תחבקני
וזהו הנקרא חיבה של היחוד התחתון והיינו מזרח קרב ב׳
במערב דקאמר שהוא בסוד החבוק ומערב שהוא ב׳
בחבוק והמספר שמתחת שסובבת בחיק המלך בין שתי
זרועותיו ואח״כ שיהיה של הנשיקה: כד׳ סטרין נשלמין
ומתן פי׳ אחרונה סטרין הם מזרח מערב צפון דרום הנז׳
במאמר שהם חסד גבורה ת״ת מלכות: ומעלה ומטה
הם נצח והוד שהם תרין ביעין דדכורא עם היסוד שאלו נמשכין
והם נקראים מעלה ומטה: וכן האדם כלול מכלם: ומעלה
אתדבק במערב היינו היחוד והזוג בגופא לכן אמר
אתדבק ולא אמר קרב: ואתפיק נוק׳ פי׳ אחסל נשמתין: ו׳
ועל דא הטעם וכ׳ בית המקדש היינו המלכות שהיא נקרא
בית המקדש ואפשר שהמלכות נקראת בית והיכל אחל

יחד ויש הטעון הנוסף ומקדש הבית שהוא הת״ת הנקרא
קדוש מלא החכמה הנקראת קדש והוא מקודש מעשר
ומקדש בית והיכל וזהו יתורם ומעשה הייתה אצלות נ׳
נשמתו של אדם הראשון: עכ״ל הלקה: ועוד כתוב בס׳
הזוהר וז״ל ויברא אלקים את האדם בצלמו ר׳ אבא פתח
פתח ואמר ויברא אלקים את האדם בצלמו
תא חזי בשעתא דברא קב״ה לאדם עבד ליה בדיוקנא
דעלאי ותתאי והוה כליל מכלא והוה נהוריה נהיר מסייפי
עלמא עד סייפי עלמא והוו דחלין מקמיה כלא ואע״ג
דהאי קרא אוקמוה אית לאסתכלא ביה כיון דאמר ויברא
אלקים את האדם בצלמו מאי בצלם אלקים אלא ודאי תרין
דרגין דכלילו דכר ונוקבא חד לדכר וחד לנוקבא ובג״ד
פרצופין ודאי וסיפא דקרא אוכח דכתיב זכר ונקבה ברא אותם
וכליל הוה מכל סטרוי עכ״ל מדרש רות ז״ל
קב״ה ברא בתחלה יהו״ה דקורא
שמא קדישא הנזכר: ׳ נשמתא לנשמתא ודרא
נבראת אדם ומתפשטין נהורא כמשנה נהורין והוא
תלוי מן ׳ והוא אור אחד מבלא מרודא: ה׳ נקראת נשמה
ואחדוה עם יו״ד ואתפשטו לבינה נהורין והוא אחד
יה״ כלא מרודא ושלמא ויברא אלקים את האדם בצלמו
ו׳ נקראת רוח ואתקרי בן יו״ד ה״א ה׳ אתקרי נפש
ואתקרי בת ושלמא אב ואם בן ובת ורזא …
יוד הא ואו הא אתקרי אדם ואתפשטו לנ׳
נהורא הניה למרמשלא ו׳
ואחזבנן נהורין דאת הוא חושבן אדם מה וחושבן יו״ד הא
ואו הא מה יו״ד זכר ונקבה ברא אותם ויקרא את
שמם אדם ובתר כן יצר הגוף שנאמר וייצר יי׳ אלקים את
האדם עפר מן האדמה מה אית בין אדם לאדם הא
יצר נקרא אדם וגופא נקרא אדם מה בין האי להאי אלא
בחיה דלויקה ויברא אלקים את האדם בצלמו הוא יצ׳
ובחיה דלא לויקה בצלמו הוא הגוף עכ״ל והבן זה הלשון
ונ״ל פי׳ זהו מה שאנו מכוונים בברכה זו ואומרים
אשר יצר את האדם בצלמו בצלם דמות ת׳
תבניתו: שהכוונה היא כי מדת הבינה שעליה נאמר
ויברא אלקים היא ב׳ נקראת אשר כמ״ש ואמר אהיה
אשר אהיה … אמר עתה אותה מדה הנקר׳
אשר יצר את האדם בשני גווני שהם אור ומשך …
לגוף וזהו בצלמו בצלם דמות כנגדם אמר בתמונה
נשמה אדם בצלמנו כדמותנו וכבר פירשו …
מאמר הזוהר שהצלם והדמות הם אור ומשך …
נשמה בגוף: וזהו בצלמו בצלם דמות תבניתו הכוונה
מאמר כמה דהוא דכתיב דאית לה איהו נעשה אור ומשך
כן האדם הנברא בלא אשתכחו לא הוה היה בצלם ותוא
ועוד נ״ל ב׳ שאומר בברכה זו כלל העשר ספי׳ וזה
בא׳ בתיבה הללו כלולים ב׳ ספירות או העליונות

מצות כב

כתב והכונה · לפי שאין מדת הבינה אלא רמז לפני
זרועות הנקראים אלא כמבואר בזוהר בפ' בראשית ·
האדם היא נקבה הנקרא אדם · בצלמו רמז לנצח כי
נצח והוד כל אחד נקרא צלם וזש"ה בצלמו בצלם אלהים ע'
לנצח והוד · וקרא לנצח בצלמו כביכול כי ידוע הוא
שהתפארת כנגד לנצח יותר מהשמאל ולזה נקרא תמונה
כלפי חסד ומזה שהנצח כמו לזה לא אמר בצלמו
דמות אם לסוד כי הנצח וההוד יסוד הנקראים
[illegible] שמהם בלק הנבואה לנביאים נקראים
דמיון ותמונת עמו ביד הנביאים ארמה · הבינות היא
המלבושי הנקראת הבש"ה כידוע · או נאמר על
דרך אחרת והוא קרוב למה שפירשתי לענין בצלם
והמלבושים לאור ולחשך · והוא אשר כמ"ש שהוא
[illegible] אלא שהיא המלבושים הנקראת את כבוד ה'
שהיא בלבד האותיות מאה וגם הכי · האדם הוא
[illegible] אדם בצלמו ולא אמר שהוא בלא חשך · ה'
המלבושי לכן את בצלם דמות כל לשון כבין ורחמים
[illegible] בעולם לפי שהם משרבי כתולות שהם
בלא גבורות ורחמים · ואמר הבינה לשני פרצופים ·
או נאמר הבינה דמות הכינוי אשר לה כמ"ש לעיל
שהוא אור וחשך · או הבינה לרמוז לה שהיא התאומים
[illegible] כידוע שהיא נקראת יסוד בשקוד
אלהים · כי האדם השפל יש באור וחשך שהם הנשמה
והגוף הנשמה ידוע שבאה ממקור האור כי מהשפע
והגוף חומר עכור [illegible] ממקום החשך · ואמר
והתקין לו [illegible] על הגוף [illegible]
על התיקונים [illegible] כמו שהיא יפה [illegible]
הראשונה [illegible] והיפה הגשמית [illegible]
[illegible] יהיה חי לעולם והוא העצם ש"
[illegible] כמו [illegible] בגמר את קיים
[illegible] לנגיד [illegible] שלהן [illegible]
[illegible] כמו שאינו כורע במודים [illegible]
[illegible] בתחלת התפלה · וזש"ה והתקין לו [illegible]
[illegible] אותו העצם התקין לו שיהיה לו [illegible]
[illegible] שונות עוד כמ"ש [illegible]
[illegible] יותר האדם ידוע הוא כי כל [illegible]
[illegible] על שמו כמ"ש בזוהר על פסוק ויברא אלהים
[illegible] הגדולים קרא לשניהם גדולים מאחר ש"
[illegible] אחד · וכן אחז"ל עבד מלך מלך וכן כל
[illegible] כמו למה שעולה נקראת על שמה [illegible]
[illegible] נצח אדם מאחר שהיא כמו [illegible] כמ"ש
[illegible] כי [illegible] נצח במקומה למטה בין ב'
[illegible] נקראת אדם מאחר שהיא דבקה בה כמ"ש
[illegible] למעלה למעלה בכתר אינה נקראת
אדם מאחר שעלותה אינה דבקה במקום הנקרא

אדם · כי בן פירשו המקובלים ז"ל בפסוק וגם נצח
ישראל לא ישקר ולא ינחם כי לא אדם הוא להנחם · ז'
ורז"ל למטה מקום הידיה הנקראת נצח בשהיא עומדת
במקומה למטה אפשר לומר בו לשון חרטה · ולמטה
מתחברת לשון הכל כפי המעשה · אבל אם עולה
מדת הנצח דרך הספירות ונדבקה בנצח העליון אשר
בשם האותיות ונצח הראשון בראש הכתר ושם גזירה
עוברת על ישראל [illegible] ישראל אינם כאויים
לאותה הטובה אינה חוזרת בה · והטעם לפי שכבר עלתה
מדת הנצח למקום שאינו נקרא אדם והוא המקום הנקרא
כתר וזה וגם נצח ישראל לא ישקר ולא ינחם כי לא אדם
הוא להנחם · והטעם שזה המדה הזאת עומדת למקום
שאינו נכלל בכלל אדם ולפי כי לא אדם הוא · אבל אם מדת
נצח עומדת למטה במקומה אפשר להנחם שזה במקום
הנקרא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה הדבר עומד
אבל במרום הכתר כי לא אדם הוא להנחם עכ"ל ז"ל:
ושה ברכה זו שהיא כנגד הנצח נתקנה כנגד האדם
זה משה"ל במקום ברכה זו:

ברכה ה' שוש תשיש ותגל עקרה וכו' עקרת הבית
ר"ל התפארת עיקר הבית · בקיבוץ בניה
מאחדבת כנגדות הארץ כמו שעומד
השמש · בנה אשר לו הששו והגבורה ומתחבר עם העמוד
האמצעי לקבץ נדחים ולהכניסם בין ברכים סוד למה ינ'
והטעם שעתי ערבית שבלב אינם שעיס פה אבל קיבוץ
הבנים הוא הפה שלהם ואין תאי שיעור קיבוץ הבנים כי אם
כי אם הנביאים עכ"ל ·

ספר הזוהר וז"ל תא חזי
שוש תשיש תגל עקרה דביתא ב'
בתוך בקיבן וכשעו דבבא מאדבא סתר עלמא והיא רזא
דיובלא אחרא דיתחבר ביה שמאלא לגיזל ולמיכנש לבר
סטרין וכשעו דבבן ואתיא למיעל בין בנין ובגינון יהין
לנביאים שריין [illegible] אחוה דעיקרא דביתא · מה כתי'
דהא שהי עקרת לא שבקת איבא ופירין וכשעו דבבן לנבייתן
אינון פירין ואיבין להון ולא אתינשר כשעו דבגלות לנביאי
בר נביאים עכ"ל ענינינו ·

וכתב המקובל א' ז"ל וז"ל
שוש תשיש ותגל עקרה עקרה העטרה
שתשיש בקיבוץ בניה לתורה כשיתקבצו לתורה כל האורות
והאבלות של בעליונים אזי היא בשמחה והגבורות נמתקים
למעלה ולמטה ועל זה אמר שוש תשיש שני פעמים · ז'
ונקראת עקרה כמו רבי עקיבא לא ילדה ר"ל כי בגלות לא ילדה
מעולם העליון כמו קדם · ד"א נקראת עקרה על שם ש"
שאינה מקבלת הפירות מאילן החיים הוא ת"ת והיא שולחן
לה אילן זה פירותיו מצד היסוד ועכשו אינו שולח לה ת'
פירותיו מפני שנתעוותו ונשתברו הצנורות לכן נקראת
עקרה · ד"א על שם שעתה מועטה עקרת הבית קהנן ביה ע"
עקרת הבית שהיא עיקר הבית ת"ת ועכשו נעקרה ממנו ·

מזי' מעשרה ציון בבינה כבשורה בבנו לה כי ציון לשון
זכר וזבל סוד הדבר כשהמלך שלמה שולח אורה לירושלם
והוא משפיע לבנותיה בבינה אזי מעשרה ציון שהוא
יסוד בבנין ירושלם לפי שבזמן שירושלם בנויה ובנוה ב"
במקומה אזי הכל בשלמות והצדיק שהוא דוגמו' יסוד לדור
ועליה מעשרה ציון בבינה של ירושלם " עכ"ל

וה"ר אני המחבר בזאת הבקשה נ"ב שהוא כלל הדברים
שוש אשיש ידוע הוא למורגלים בס' הזוהר כי יסוד
נקרא ששון והטעם כי הוא ששונה של מלכות" וכן פירשו
בזוהר פ' בלק על פסוק ושאבתם מים בששון ממעייני
הישועה" ואמר כי חכמה ובינה נקראים מעייני ה'
הישועה מטעם כי מהם נשפעת הישועה והחירות וכ"ב
פירשו כי נצח והוד נקראים כן ואפשר שנקראים כן ב'
בהיותם שואבים הישועה מחסד שהוא עיקר הישועה והחסד
מקבל הישועה מהבינה והם משפיעים הישועה לששון -
שהוא היסוד וזהו ושאבתם מים בששון ממעייני הישועה
כן פי' הם " שלא ביארו מה שהיסוד נקרא ששון "ונראה
שהמלכות תשיש מצד היסוד ותגל מצד הת"ת שהוא בגלה
[illegible] אינה אלא בגאולה עד רואה אמה בבית
[illegible] מצד הת"ת בלתי שבל הנחלים נקבצים
בה ומעלים בה שפעם מטעם שהת"ת הוא כלל השש עמו
ועוד היסוד בגלגלו אינו נקרא בשם ששון אלא מצד על
שם השש שכלל עמו ושש[illegible] " וחז"ל בקיבוץ בינה
להורה " ומעלת בינה כמו בינה עד שאחז"ל אל תיקרי בניך
אלא בוניך " וכן לפיכך נמנים [illegible] ובשמם אל תיקרי בשמם
אלא בנאיכם כן אמרו ובנין נ"ב בקיבוץ בינה להורה ב"
כנודע כי על שם נחלים אל המלכים בה שפעם ב"
נבנית" ועיקר בבינה על יחסם אינו אלא בשפע הבינה ה"
שהבינה מולדת שפעה בנחלים הנ' והם מולידים בה כל"א
ונקר' יונקי מעדן להשקות את הגן " וזש"ה בקבלה זו בקיבוץ
בינה להורה בשמחה וידוע כי הבינה נקראת שמחה מפני
שכל השמחות נשפעות ממנה וכתיב אם הבנים שמחה
וראיה לזה כי כן מצאתי להרב הגדול כמוהר"ר משה קורדווירו
זלה"ה שפירש בזה בפסוק שמחה לאיש במענה פיו ודבר
בעתו מה טוב " וה"ר דע כי שמחה הוא שפע הבינה
שהיא נקראת שמחה " לאיש ת"ת ונקרא איש ב"
בסוד ה' איש מלחמה וכאשר יתייחד עם בעלה
פיו שהוא אות [illegible] שהוא נשמתו של צדיק שהוא [illegible]
כלפי מעלה [illegible] היא עולה על הייחוד הנה על ידיהם
שהם מעלה פיו פי' [illegible] המלכות ושולחה הנה יהפך הדבר
לשמחה כי השמחה היא הבינה כמוש" ודבר בעתו בשר"י
[illegible] אל הם הייחוד מלמעלה למטה ומלמטה למעלה ודבר
הם הת"ת קודם ואחר המלכות" בעתו ז' הם המלכות ואחר ת"ת
מה טוב פי' בהיות המלכות הייחוד השלם הזה אז הוא מה"ט
בסוד החכמה שהוא שם בן ד' במילואו" ומה טוב מצד החסד
אז מהכתר שעשיתם טוב עבל"ז זלה"ה " הנה מדבריו זל
נלמוד שהבינה נקראת שמחה " וזש"ה כאן בקיבוץ בינה
להורה זה על מדת הבינה הנקראת שמחה כמוש" וזהו ב"
בשמחה והבינה של בשמחה היא פה השמחה ר"ל בשכר ה'
השמחה המולדת בהם שהשפע הם נקבצים להורה ומולידים
בה גם הם השפע שקבלו מהשמחה " ואחר כך אמר כ"א
מעשרה ציון בבינה " פי' כ"א לומר לשון שפי' שמונה
היסוד והמלכות שהכתר נרמז בברוך שהוא מקור הברכות
וגם י"ל אמן להכמה כנודע כי גם י"ל במילואו עולה מה
וזהו חכמה כח מה " מעשרה ציון בבינה ר"ל שבע שרשי
[illegible] שהם כתר חכמה " נשפע שפע הבינה הנקראת
שמחה " בנקודת ציון שבמלכות כמו שנבאר " עד בנה
הנקראים בניה שהם הנחלים שנתחבר עם יסוד המשתמש
אותה בשפע הבינה הנקראת שמחה " ומה שקראתי ע'
למדת המלכות ציון תמצא שהיא נקבה וציון זכר " ד"ע
כי כן פירשו המקובלים זלה"ה בפסוק ותאמר ציון
ציון כלהלה וז"ל דע כי בת ציון היא נקודה נקבית ה'
פנימית במדת המלכות ונקראת כן לפי שהיא נק' כנגד
נקודת ציון הנקרא ראש צדיק והם שתי נקודות מ"ע
מקבילות זו לזו ולכך קראה הנקודה המקבילת שם ציון"
על שם המחבר והם בנקודת ציון העליונה ולכן המקבל
קורן במר ואמר ויבאו מן בת ציון דהיינו מן אותה בחינה
פנימית נקבית כל הדר דהיינו הנקודה העליונה ראש צדי
ונקר' בדרך כי כן הוא הודה הוא זיוה הוא הדר בסוד וי
בכליו נפשה כי מתה לה צדיק דנשיק מינה עכבל"ז זלה"ה

אמנם אחי ידיד נפשי כשתבין זה הענין על נכון
לא יקשה עליך מה שפירשתי מעשרה ציון על
מדת המלכות אע"פ שזה זכר וזה נקבה " אבל מ"כ כאן
מה שבכאן לפי זה הענין והוא ענין נכבד פירשו הרב האלהי
כמוהר"ר משה קורדווירו זלה"ה על פ' העיבה ברחמי אחר
ציון הבינה מוסיף ירושלם וה"ר דע כי מעלת ציון מ"ע
מעלתו לבתולה י"ל בה שני פירושים האחד הוא
במלכות שנקראת לפעמים נקודת ציון והענין הוא בסוד
ונראה לנו עוד כי כמו שבייחוד הזכר והנקבה במין א'
אנושי יש מקום מיוחד לגוף היא השדה מושפע ומקבל
ומקום מיוחד לדרושות ולשוקיים מושפע ומקבל עליון
ותחתון ומקום מיוחד לבית כמאמר איש ואשה " כן ב"
במלכות אחר שהיסוד הוא אבר הייחוד יש בה מקום מ"ע
מיוחד ליסוד תרגום ב' הלני עיקר הייחוד והזיווג ומקום מ"ע
מיוחד וכ' נעשה אותה נקודה שבה יסוד והמלכות נקרא
נקודת ציון זה ציון וזה ציון נקודה נגד נקודה " כנגד
י' אות ה' שביסוד וזאת ג' שבמלכות " וצריך אתה
לדעת נ"כ בענין מעלות הבינה ומעלות
המלכות " והוא כי במעלות הבינה יש בה שתי מעלות
ראשונה מעלות שאין לו יחס עם המעלות כלל ר"ל מחינה

היא נרמזת במלכיות נקודה דקה אין לומר שאין מלכות
היו״ד א״א בחכמ״ה ושאר הבינ״ה היא הה״א שגם אות הבינ״ה
היא יו״ד וכן מתבאר בברכה הראשונה שהמלכה יודין קס״ד
ג׳ ראשונות והיינו בחינת הבינ״ה עם ג׳ עליונות והיא ג׳
נרמזת ביו״ד כבל״א מעשר העליונות אבל כאשר תתגדל
בתקומתה להאציל האצילות אז יש לה בחינת ה׳ ״ והנה ה׳
בחינת הה״ נקראת מ״י שהוא שאלה בלא תשובה
מרוב העלמה ״ ובחינת הה״א הוא נרמזת שהם שלשה
אבה״ע דהיינו ג׳ ווין שבצורת הה״א כזה ה׳ והואו הימיני
הוא חסד ״ והגבורה שהוא השמאלי הוא גבורה ״ והרגל
האמצעי הוא ת״ת ״ והם נקראים אל״ה וזהו שנאמר בספר א׳
אלהים ה׳ עולי׳ כמבואר בתקונים הלכה ירא״ה ה׳ שהיא
לבנת א׳ היו״ד כזה ה׳ ולכן היא נקבה כי בחינת הגלוי
נראה לו עליונה נקבה אבל קודם היא י׳ לבד
בסוד נקודה שהיא א׳ שתי הנקודות ״ אבל בסבת א׳
אצילותה להאציל נצטייר בה מלכות ג׳ קווים כו בהיותה
משגבת בחסד להשפיע יוצא היות בה בחינת החסד
ובהיותה משגבת בחתנים יוצרת היות בה בחינת ה׳
החתנים ובהיותה משגבת בבין יוצא היות בה בחינת הקו
וג׳ בחינות אלה שנצטיירו בה זה ודאי מלכות מקור של
קווין שנשארו עם נקודה שהם שורש ומקור א׳ המתגלים
אין שאלה לומר שהחכמה חיים וו״ן את התנ״ה לבד כי כן פי׳
בתיקונים ואמרו של ג׳ פסוקים ויסע ויבא ויט הם ג׳ ווים
בג׳ אבה״ע ״ ואחר שפרשנו שני המלכיות הללו בבינה ג׳
נאמר כי גם שתיהם במלכות והם נרמזים בשתי אותיות
אל״ה מעשה בה״ ו׳ כי עיקרה היא יו״ד ומלכותה היא מקבל
היא מקבלת ג׳ קוים הנ״ל מעשית הה״א ״ והנה נקרא
מלכות היו״ד ציון פי׳ נקודת ציון כי הוא הקולמוס והנקודה
הקולמוס הוא יו״ד וכן בחינת יחוד יסוד עם המלכות הוא
היו״ד ולכן שניהם נקראים ציון ״ והנה אמר הטיבה בברכה
פי׳ הטיבה החיה מלשון בהיטיבו את הנרות והנה ה׳
החמה האור הזורח הוא בברכה שהוא הרצון העליון ממנו
כי מלכות הי׳ היא מחכמה ולכן הקדמתי מן הכתר שהוא
הרצון העליון ״ אמנם בבנין ה׳ שהיא אותיות א׳ הי׳ כמנין
זה ה׳ הוא מלך הבינה ועליה נאמר ויבן ה׳ אלהים את
הצלע ולכן אמר הבנה שהוא מלך הבינה שגם יבנה
אתוון דדין כתיקון דדין והיא בנה העולם עם חסד ולכן
אמר הבונה אותיות ירושלם מלכות הה״א עכ״ל זלה״ה:

הרי מבואר מזה כי נקודת ירושלם המשיית ג׳
נקראת ציון וזהו שנתכוונתי במ״ש בברכה זו
משמח ציון בבניה ״ נ״ל״

ברכה ו׳ שמח תשמח רעי״ם ואהובים כמ״ד הס״ד
זה המזה כי שם מקום הרעו״ת ו׳
והשמחה והאחוה הוא יסודו של
עולם ולפני כל תורת ישראל ונק׳ שני רעי״ם
אהובים זה דוד וזה רעי ואינם נפרדים והמה שנא׳
שפרים קרובה בבושנים ״

ספר הזוהר ז״ל שמחתו: שמח תשמח רעי״ם
אהובים אתר דרשתי ואחוד׳
ואחוה מאהבה שמבד״ך דכל עלמין דלויתה צדי״ק ג׳
ומבייך ובד״ך רעים ואהובים איגון דלא אתפרשו אלין מן דין
עד הכא שית ברכאן דכלה אתברכת מינייהו ״ עכ״ל ״

וכתב מקובל אחד זלה״ה שעשית שמח תשמח
רעים אהובים שתי שמחות א׳ למעלה וא׳
למטה רעים הם חכמה ובינה ״ אהובים הם ת״ת ומלכות
ובחודש זמן תהיה השמחה שלימה לרעים ולאהובים
והוא סוד עולם עליון חכמה בינה ״ ועולם התחתון ת״ת ומלכות
עכ״ל ״ **ונ״ל** בברכה זו והוא שמח תשמח רמז לבינה
הנקרא׳ שמחה במ״ש שהשפיע השפעה בשווע
ב׳ מה שיספיק לה״ה ומלכות אל יסוד ומלכות הנקראים
רעים וזהו שמח תשמח שני השמים ושיעור ההשפעה
היא כשמחך יצירך בגן עדן מקדם כ״ל כשיעור ההשפעה
שהשפעת עלינו יצירך שהוא החכמה שהאצילך ונקרא
יוצר בראשית כמ״ש נטל כשהיית בגן עדן פירושו
וההשפיע עליך שההשפיע מה שמקבל מכתר הנקרא ק׳
קדם וזהו כשמחך יצירך בגן עדן מקדם כמ״ש בת׳ ויטע
ה׳ אלהים גן בעדן מקדם וכן משנה אלהי קדם שהם ו׳
של הכתר שהוא קדמון לכל הספי׳ ואחר שיושפע על
הרעים השיעור הזה שאמרנו אז אנו מברכים לשלש
הספירות יה״ו המושפעות במאורותיו השפע המרובה הקול
ונש״ב במ׳ משמח חתן וכלה כי אחר שיושפע עליהם
אותו השפע שאמרנו אז התחיל ללבוש בגדי תפארתו ו׳
ובכלו בבחינה מיני נוישם ונקרא אז בשם חתן והיא ב׳
מתקשטת בכ״ד קישוטין ונקראת כלה וזהו משמח
חתן וכלה כי מקודם ההשפעה היו נקראים רעי״ם א׳
אהובים לבד ועכשיו נתוספה אהבה על אהבתם ונקראים
חתן וכלה ״ עכ״ל זה מש״ל בברכה זו והאל יראנו נפלאות:

ברכה ז׳ היא המשמחת הכל ומונה מתברכים
כל המאורות והיא כלל מעשר מאמרות
ולפי׳ יש בברכה זו עשרה מיני שמחה והם ששון ושמחה
חתן וכלה גילה רנה אהבה אחוה שלום ורעות עד כאן
סוד שבע ברכות עליונות שמודיע הכלה העליונה ולפיכך
לעשות בכלה התחתונה שהיא דוגמתה למעלה אנו מברכים
גם שבע ברכות עכ״ל **ספר הזוהר** ז״ל שבע
איהו מקיים כולהו והנהי שכליה
מתברכין בלא והיא כללא דעשר אמירן בגין דדא כלילא
שלא ויהא וגו׳ כלא בהאי עשר זיני לחדוה ששון ושמחה
חתן וכלה אהבה אחוה גילה ורנה שלום ורעות לאתאוי כלא
בשלימו ולמהוי היא כלה בשלימו דכלא עכ״ל
ומבאר כל מה שאמרנו ובכן היטב סוד א׳ הי׳ בברכה:

וכתב יקו"ק אחד אלהי"ו ז"ל בברכה שביעית אשר
ברא ששון ושמחה וכו' ר"ל אשר הוא תכלית רכ"ל
בחכמה בברא ששון ושמחה חתן וכלה גילה רנה דיצה וחדוה
אהבה ואחוה שלום ורעות ה' אלהינו כנגד ח' מדות מן ה'
החסד ולמטה וכו' [illegible] כל הברכה ששון ושמחה וכו' עד
[illegible] כנגד [illegible] מהרה יי' אלהינו וכו' ישמע
בערי יהודה ובחוצות ירושלם [illegible]
[illegible]
הגבורה [illegible] ובחוצות ירושלם היא העטרה
ונקראת חוצות לפי שהיא חוץ מהיכלות [illegible] קריאה
חוצות שהיא נקראת חוצות [illegible] ולמה אמר חוצות ולא
אמר חוץ [illegible] העטרה [illegible] מהעולם העליון לחוץ
[illegible] לחוץ וזהו חוצות [illegible] ועוד [illegible]
[illegible] ועל זה אמר ובחוצות
ירושלם קול ששון וכו' [illegible] קולות כנגד [illegible]
[illegible] ולכן [illegible] חתן וכלה זוכה [illegible]
ועל כן היו [illegible] הקדושים [illegible]
[illegible] ובתולה [illegible]
[illegible] אלהים [illegible] האחורות
[illegible] ואחורות [illegible] וקם [illegible] ירך
כנגד חתן וכלה וכו' והחתן דומה למלך מה המלך הכל
מקלסין אותו אף החתן הכל מקלסין אותו מה המלך לובש
בגדי כבוד כך החתן לובש בגדים נאים מה המלך [illegible]
[illegible] כך החתן וכו' מה המלך אינו יוצא לבדו
כך החתן אינו יוצא לבדו [illegible]
היא הכוונה [illegible] זו יתן לו [illegible] זכרים [illegible]
ועל זה נאמר קנה נחלת יי' בנים ר"ל קנה נחלת יי'
[illegible] אדם שזוכה
לבנים בעולם הזה זוכה [illegible] לעוה"ב והיא נחלת
יי' וזהו פי' הפסוק קנה נחלת יי' ר"ל מי זוכה לנחלת יי' מי
שיש לו בנים [illegible] שכר טוב יהיה [illegible]
[illegible] וזהו את הבטן
[illegible] שכר את הבטן ועל כן [illegible]
[illegible] ונ"ל [illegible] בסוד ברכה זו כי
[illegible] אנו מברכים [illegible]
עשר [illegible] והם [illegible]
[illegible] ועשר [illegible]
[illegible] ועשר
[illegible] יסוד [illegible]
[illegible] ששון ושמחה
היא בינה [illegible] כי היא מקור השמחה והיא
[illegible] יובל [illegible]
[illegible] חתן היא תת כנודע וכלה היא
מלכות כנודע [illegible] נצח היא [illegible] כי הוא
[illegible] החסד [illegible] החסד והחתנים

ורנה היא הוד כי ידוע הוא כי הרנה היא בדין
הגבורה [illegible] שהיא מדין הלויים [illegible] על הדוכן
והיא לפי שהרנה היא בגבורה [illegible] על הסוד
[illegible] ירננו והקשו [illegible]
[illegible] לא [illegible] עתה [illegible]
[illegible] שהיא מורים של לויים והוד
הוא [illegible] ישון רנה אהבה אחוה
[illegible] חסד [illegible] גבורה [illegible]
אהבה אחוה [illegible] החסד
נקרא אהבה כנודע [illegible] אהבה שהוא החסד ועל ידה
נקרא אהבה [illegible] אהבה [illegible] כנודע ועוד
[illegible] נקרא אהבה [illegible]
החסד נקראת אהבה [illegible]
הזוהר ז"ל [illegible] אהבה [illegible]
[illegible] אהבה [illegible]
[illegible] כי כאשר [illegible]
חסד [illegible] אהבה [illegible] גדולה ביותר
[illegible] נקראת אחוה בסוד [illegible] שנגלה
בחסד [illegible] בחכמה [illegible] והמקובלים
ז"ל קוראים [illegible] כרובים [illegible] אחוה
[illegible] שלום [illegible]
[illegible] נקרא שלום בסוד [illegible]
[illegible] שלום [illegible] בינתים
נקרא שלום [illegible] ז"ל [illegible]
[illegible] שלום כי היא [illegible] והשתא [illegible]
חכמה [illegible] ז"ל [illegible] ונקרא כי [illegible]
ובינה נקראים רעים ואתה אחי
ידיד [illegible] רעיתי [illegible]
[illegible] עם בחורו [illegible]
[illegible] ויהיו לרב [illegible]
[illegible] כמו שכתבתי [illegible] הגשם
[illegible] ולא ניתן [illegible]
[illegible] במקום אחר וז"ל [illegible] אחר [illegible]
[illegible] שתי ושכבו דוקא [illegible]
[illegible] ז"ל [illegible]
[illegible] באחדותם [illegible]
[illegible] ולא [illegible]
[illegible] באחדותם ושכבו דוקא
[illegible] דוקא [illegible]
[illegible] כתיב בהו [illegible]
[illegible] אחרת [illegible]
ובבן [illegible] כתיב בהו [illegible]
ובאינון [illegible] כתיב בהו [illegible]

כל המינים שקיין בגשן מגבולה דעמיקה ועל דה בשלין אמ׳
אכילה ובשלין שהייה בין רעים ובין דודים ״אמר ר׳ אשר אתר רזי
דהא דודים מבנבתא אינון מגו אינון תתאי אמ׳ אינון דתאיבן
דא לדא ולא מתפרשי תדיר איקרון דודים ואינון דמשתכחי
תדיר ולא מתפרשין דא מן דא איקרון רעים
ועד״ בין רעים ואינון דודים ובין ברעותא באחדותא בחדוותא
תדיר ואין בתיובתא למתפן ודא הוא שלמותא דכלא
ואתכללת כנסת ישראל ובדין חדוותא בכלהו עלמין
ומה שפירש במאמר הזה הרב הגדול מוהר״ר משה
קורדווירו ז״לה״ה הוא זה וז״ל

ואחר שישב ענין הנ״ס למעלה ויחוד״ם למטה בא לישב ענ
ענין אצילה ושתייק ואמר ר״ה באינון שלהה דכתיב בהו אצלה
וכ׳ פי׳ ענין אצילה הוא כנוי אל הדברים המתנענעים באצילות כדמיון
האצילה דלא שייכא אלא בדברים העבים והגסים ״אבל שתייק
יכונה אל הדברים הדקים יותר מן אצילה ״לכן קורא לו אמר
שהיה ראוי שיאמר בחכמה ובינה שהם הרעים שתייק
שהחכמה והבינה הם דקים תכלית הדקות ולכן שניהם ומעלתם
ושמעם הנשמע עליהם עד שיקנה בלשון שתייק שהוא כנוי
אל הדקות כאשר נאות עליהם אבל הת״ת והמלכות שהם יותר
נגלים ראוי שיאמר בהם אצילה שהוא הגה אל השמע העב והגס
שאינן דקות כקודם כאשר נאות לפי מדרגתה ״ולכן השיב ה׳
הקושיא עה״ כי אדרבה מאן דאיתא נפקא דאתמר אצילה בגני:
כי הספירות שהם למעלה בדקות והם המגבי״ס שהיין מתאמר
בהם ולכן יחודם ושלמותם הוא בהיות הספי׳ המתהגנות
המתגלות למטה שהיא כנוי לאצילה שעלה איהם אל מגלותם
הדק ונעלמו הספי׳ בדקותם בעלות גם הספי׳ אחר נגלים
ונעלמו שניהם מתייחדים בשמותם עד דק עליית המנחים
אל מקום האצילים ״ומזה ימשך אל הדקות העליון הנעלה רב
שיקבלו שמחתו וברכה עליהם כענין שאמרו שרכה במתהגנים
עד נגה ״ובאינון מתאלין דבעיין שקיין וכ׳ פי׳ ובאותם ה׳
המתהגנים שהם המתפשטות בן ובת שבהם נכלל כל השבע
שהם אצילה ההנעלות ולכן דרכם אל המיחדם אל המקורות ה׳
העליונים הדקים הנעלמים בחכמה ובינה כה שעל ידם
יקבלו רוב שמחה וטוב ובהיותם מתייחדים במקורם ומקורם
בהם יקבלו שמחה מלמעלה בדקות הנעלם אל השתייק ומתני
שגם כן היה צדיך עליהם לשון אצילה שהוא שמחה אל מדרגתם
למטה ולכן גם היה יכול לומר אבל רעים ודודים לכן תרן ואמר
דהא כל נגיעין וכ׳ פי׳ כל הספי׳ המתפשטות דרכים לקבל
השמחה מגלגלא כשמיקאן דהיינו בינה מקור המקורות ה׳
כלם במקור נגיעה ושתילה ״ולכן לעולם אל השתייק הם דרכם
שהוא עיקר להיותם יונקים מגלגלא דשמיקא דהיינו השמחה
שיהיה נשמע למטה בדקות אשר הוא למעלה ולא יתגשבה עם
שיהיה נשמע דק הספירות ״ומתני המעלה הרב הזה לאמר
שתייק למעלה ואצילה למטה ״ועל דא באין אצילה וכ׳ פי׳ שבזה
בזה שאמרנו תיישב ענין אצילה למטה למעלה ושתייק ל׳
למטה וכן תיישב ענין רעים למעלה ודודים למטה ״אמר ליה
ר״ה וכ׳ שאל הענין הזה ר׳ אשר מתני מקרש״ע עה״ קהלת
ביתם דרעים למעלה וקרא בתם דודים למטה שלא אמר אלא
דודים אין דלהתאם מיקרון דודים למתאן ידיעתן ״ומשמעע ל׳
לבאורה שהם לשניהם דודים א״כ דודים לשון עת דודים שהוא ל״
לשון אהבה ואהבה הוא א״כ למה לא כינה דודים גם בעליונים
אחר שגם כן בהם לשון דודים ומן הראוי לבעל הלשון לומר
בעליונים מה שלא יצדק בעליונים בתחתונים ולומר בתחתונים
מה שלא יצדק בעליונים וכאן מאחר שלשון דודים הוא לשון
דאהבתם אם כן לכל הספירות יהיה שייך דודים אמאי רעים

א״כ אמאי אינון תתאי שאין מלת דודים כנגד מלת רעים ״אלא
אינון דאתדבקן דא לגבי דא וכ׳ בא לבאר כי מלת דודים גם היא
שהוא לשון אהבה הוא מורה המעולה על הדבקות שלא יקראו ד׳
דודים אלא אותם שהם אהובים זה מזה ומתאוים זה לזה והיינו
לשון דודים שפירושו שכל אחד מהם דוד לחבירו ומתאוה לו
ואינם נעלמים יחד אלא מוצאין לזמן ״אבל רעים פי׳ על היותם
חברים ומאוחדים לעולם ונעלמים לא נתרחקו כה שיהיו מתאוים
זה לזה ואלו הם החכמה והבינה שמעולם לא נתפרשו וכ׳ ועל
דא אין רעים ואין דודים פי׳ מתני טעם זה צדיך דודים כדאיתא
בת״ת ובמלכות ולא כולהם ״והרעים בחכמה ובבינה ולא
כולהם ״אין כד שתאן באתחדותאן בחדוותאן הדיר דאז שלש
מעלות אל אל ג׳ יחודם כדפי׳ ודא הוא שלימותא דכלא מתחב
שהוא פי׳ לפום שכלא מוקיין כי דודים ורעים הם ת״ת ומלכות
וחכמה ובינה ומתוך הפסוק משמע שייחוד בפסוק
זה הוא יחוד שש קצוות כענין אצלתי ימה״ עם בשמי [illegible]
שהיא יין עם חלבי וכ׳ שהם יחוד גדולה גבורה ת״ת עם
נצח הוד ומלכות כדפי׳ השבי ע״ה כדעיין מהימנא ״ואחר
אך עפיה הרי בדודים ורעים לבד דקולא לא מעמיכי ב׳
בכלל שש קצוות לה תרן ודא הוא שלימותא דכלא כגון ד׳
דאתחברן וכ׳ פי׳ בברכת כלה מתאחדין דהיינו יחוד ת״ת
ומלכות חוגים הוא יחוד כל השש קצוות והכל ענין אחד
וכן פי׳ **בתיקונים** וז״ל והכא אין מקבלין כל ספירן
מקבלין
דא מן דא ומאלחבים להדדא
מקבלין דין מן דין קה״ק ומקבלין דין מן דין וכל חד וחד יקיב
רשו למעלה בכמלותא דאחבוריה ומיתבין רשות דא לדא עכ״ל:
והכוונה כי כאשר יתייחדו ת״ת ומלכות דעלייהו
אמר קרא וקאמר שכל הספי׳ מתייחדים ב׳
ביחודם ״אמרה לא לומר ודא הוא שלימותא דכלא וכ׳ פירוש
הוקשה לו מתחלת הפסוק באתי לגני וכ׳ דהיינו דבר האחד
לבאר אל היחוד וא״כ איך אמר אכלו רעים שהם חכמה
ובינה שאין נכס יחסם פלא לענין זה לכך אמר דא הוא ״נ״
שלימותא דכלא כד אתחברן כנסת ישראל פי׳ כי לא אמר
יחוד אל העליונים שהם חכמה ובינה אם לא ביחוד ה׳
התחתונים שהם ת״ת ומלכות ״וכן חדוותא דבלהו עלמין
פי׳ כי אותו השלמות אשר למטה מהאצילות יש להם בזה
המעלה גם שמתייחדים ומקבלים אלה מאלה שיש מלאכים
זכרים שהם מלאכי עולם מלאך הזכר ומלאכי נקבה מלך
הנקבה וכאשר ת״ת ומל׳ מתייחדים שהוא יחוד ת״ת
ומלכות ״מתייחדים המלאכים גם כן בסוד זכרים ונקבה
וכן נתבאר בתיקונים במקומות רבים עכ״ל המאמר הזה:
עכ״ל ״**הנה** מתוך המאמר הנכבד הזה ג׳
נתבאר לנו ״ מובן שיכון כי חכמה ובינה ג׳
נקראים רעים ״**ונחזור** לענייננו כי מלת ורעיה
היא רומזת למלכות ״יהיה לך עשרה מ׳
מונה שבעים אל הם רומזים בברכה זו כנגד ים המקבלים

[illegible] נגתנה [illegible]

[illegible]

והכונה [illegible]

[illegible]

ודע [illegible]

[illegible]

וצריך [illegible] להתעורר על מאמרם ז"ל שצריך אדם לקדש עצמו בשעת תשמיש [illegible]

[illegible]

ספר הזוהר ז"ל [illegible]

[illegible]

ר' אבא [illegible]

[illegible]

עוד [illegible]

[illegible]

מצות כב

ודע כי מצות קדושת הזווג תלוי בידיעת האדם
כמה יתקדש בה הקב"ה וידע לזווג המדות. וכ"ב
במצות ראה כי כמו שידע להמשיך נשמות קדושים
למעלה כך ידע להמשיך מהשמים עולם טוב במעשה הקודש
לכוונה שאמרו לקדש ו' הקב"ה הש"ך כי המכוין במעשה הזה
להשגות מהות מדרגה ג' הכתובה. ואם יאמר אם יקדש
האדם מתעברת ונסתלקה למעלה לא יבא לידי קישוי לעולם
והיאך יהיה הזווג. בא וראה מה אמרו **בזוהר** ד'
ומתעוררין במשנין קדישין דאיש ואשה הכוונה
בזה שאיש ואשה עם יה נתון בשכם ובשהאיש ואשה
נוהגים כראוי שכינה בשכם ואם לאו תו שם יה מ"ת
מסתלק ונשארו אש ואש והנה האש שהוא בחינת האיש
נמשך יותר מדין האשה כי האיש נתון היוד בין הא"ש ובין
השי"ן. אמנם אשה הה"א באמצע וסודו איש הוא אש יוד
אשה הוא אש שלה. ונודע כי כל יודה הוא השפע היורד
בה כי כל היוד בסודה כלך ישר להשפיע. והנקבה
היא אור חוזר ונקראת אשה שהוא אש שלה והיינו שלה
כה לקבל והיך לכוין שחיברו מתחתונים עד אש גבורה
שהוא קדש הקדשים השכינה שהיא קדש
הקדשים וכן מתחתיות עד אש שלה המשכינה והוא
אש בבנימין. ונעד סוד אש הוא סוד שם **אלהים**
שעולה אש במלואו כזה **אלף למד הי**
יוד מם עם כולו
עולה אש"
והכסא עולה אלקים. קה בחשבון האדם
בבחינת היכל נשארו נשם קדושה קה היכל
מתקדש והוא דומה לשלשה העליון שהיא גבורה
ובתיקונים קבלה שמן זה נחה לזווג האדם
ואשתו וז"ל בההוא זמנא דאתחבר
ישקני מנשיקות פיהו מאי נשיקות פיהו אלין אינון שתין הוה
יהון הלא איינון ד' גדפין דחיוון דאתחבר בהון ואחדנא כ'
כנפים. נמחת להם וכד אתחברן יהין אנפין הליה ויהי
הלא ו' דרושין דהדוייהו איתמר בהו ואחדנא פנים ל'
ואחת וד' כנפים נמחת להם ואינון ד' אנפין **יהוה** אחדנא
ונפין **אדני** באחיברא תרה
יאהדונהי עכ"ל ובודאי ה'
המשפיע כלו כמו הוא התפארת:
ואחת מהכוונות שיהיה במעשה הזווג הוא שיהיה
האשה דכנה דבק עמו שלא יהיה ביניהם שום קטיגור הדין
ומתעוררת את אהבה אחוה שלום ורעות. וכן פי' בתיקונים
שצריך למעור לה מלין דפיוסא. וכן פי' בזוהר מבראשית
אולפנא מאן דאתחבר באתתיה בעי לפתוגי לה ולבסומא
לה במילין ואי לא לא יבית עמה בגין דיהא רעותא חד
בהוא בלא אונסו עכ"ל. וצריך לומר לה שיתכוין דעתה
הקדושה למשוך נשמה קדושה לקיים זווגות של מעלות ד'
העליון שכתוב שזכר ונקבה מתדבקים בתמונתו וכסד

ובמיל לצורים כאחד. כן למעלה צריך שיהיו שעמ"ו
וכתב מקובל אחד ז"לה בענין הזווג דברים נחמדים עד
מאד. וז"ל דע כי כשהאדם מזדווג עם אשתו
אפשר בשעה יכוון לכוונה שלימה לשם מעלה או להפך
או שאחד יכוין לטובה ואחד לרעה והנה מן כח האב נתן לבן
סוד אור מקיף מכח האדם נותן אור פנימי והנה אם האב
מכוונה לטוב והאיש נ"כ יהיה אותו הולד צדיק גמור באור
מקיף ופנימי והההפך בהפך. ואם האב כיוון לטוב ואמו לרע
אז יהיה לאור מקיף טוב והפנימי רע ובהמשך הזמן יכוף
המקיף את הפנימי הטוב ויהיה רשע לפי שהמקיף בולע את
הפנימי בתוכו ומתקנו לכל מה שרוצה. והנה אם האחר
שהוא קל כאשר ורך כלפי כבל מעשיו זה נגיף לו כח הגבורה
האחר. ואם הוא כבד ועבל גבר עליו כח האם הפנימי והכל
כפי מעשיו אם האב כיוון לטוב יהיה הבן מהיר במלאכתו
במלאכת שמים ויהיה אדם גדול מאד. ואם היה בקבלי
העולם יהיה מהיר במלאכות העולם. וזהו סוד שבא שהיה
הכנגעי כי רוב או כלו נמשך מכוונת האב ולא כך
האם כלל ולכן גבול אור המקיף עד קצה האחרון בכל כח
קומות נמשך מאור המקיף מולך את האדם ומעשיו בקומות
ולכן המלאך קטנים שאינם זדין מתקומין ויש אחרים שאינם
יכולים להיות שקטים אפי' רגע אחד והכל נמשך מן האמור
אך כבר ביארנו כי תהשה מעשיות הם **אריך אבא**
ואמא וזון והנה יש כנגדם חמש'
מיני נשמה רוח נפש חיה יחידה" ג'
נפש **במלכות** רוח **בתת** נשמה **בבינה**
בחכמה חיה
שעם
חיים כנודע" יחידה **בכתר** יחידה
ומיוחד יותר מכל הספירות כי אין לו נקבה עכ"ל:
עוד כתב המקובל הנז' לגלל והוא האדם ז"לה" וז"ל
וראיתי לבאר לך סוד מאמר חז"ל על הזווג עבד
פסוק מועלן אסורים בכשרות דרשו רז"ל כאן בזווג ראשון
כאן בזווג שני ואמר שם כי מה"ש וקשה לזווגם כקריעת ים
סוף הוא בזווג שני **דע** כי האדם כשנברא פנים אחרת
לזה העולם והיה תכלית ואז בתה בת זוגו עמו כ'
כנודע הנה כשהוא בא לחיות הרחוני לישא אשה אז
מזדמנת לו בת זוגו כמעט בלי שום טורח כלל ועיקר אמנם
אם חטא האדם הזה ונתגלגל והוא מאותם שנאמ' עליו ויסתלק
אשתו עמו שמתגלגלים גם בת זוגו פנים אחרות עמו בגברו
הנה האדם הזה כאשר יבא לישא אשתו לא יהודיע בר
זוגו אין אלא ע"י דבה גדולה וקטטות ומלחמות גדולות כי אחר
שנתגלגל עליהן יש לו מקטרגים למעלה ורודפים למנוע
הזווג ההוא ולכן מעשיהם בינהם קטטות גדולות וזה
נקרא זווג שני כי היא בת זוגו ממש רק שהוא בזווג פנים
שניה ע"י גלגול ועליו אמר וקשה לזווגם כקריעת ים סוף ו'
ולכן תראה כמה פעמים שנעשה זווג ברגע בלי שום

מצות כ"ב

קטנה ויוצא לחוה וזה יורה היותה בת זוגו ובסוד פנים ר'
ראשונה. ויש זווגים שיש בהם כמה קטנות רבות ומשונות
מוצאות קודם שיגמר לגמרי ולאחר כך נמשך הצלם גדול ואין
עוד קטנות כלל וזה מורה על היות זווג שני. ודע כי סוד
הגלגול הוא בסוד ו' קצוות שבהם בהם שאר שנים יעבר
וכן ברע"מ פר' פינחס כי היחוד הוא גלגול ועם הזאת
הוא גלגול. והענין הוא כי אין גלגול
אלא לזכרים ולא לנקבה רק כי הם מקבלות שמשם לגוף ו'
ובניהם ולכן למשומים מהגלגלת הראשה אחר אינו ב'
בסבתה הן בסבת בעלה וכמו שאמר הכתוב ויאחז אשתו
עמו כנגד בסבת תחית המתים עכ"ל זלה"ה.

ועוד מצאתי כי"ק הוא זווג הקדום למשה רועה נאמן
לזווג העליון וכשיתעורר התחתון יתעורר העליון
והוא סוד גדול כמו שכתוב בספרי המקובלים זלה"ה על
פסוק ויקח אחת מצלעותיו ויסגור בשר תחתנה. והענין
הוא כי אצילות **התת והמלכות** יחד דו פרצופין
כענין אדם וחוה הגשמיים
והבינה האצילות הכל ונשאר מתחת המלבושים ולהיות ש[illegible]
עליונית הכל אלא ע"י המלבושים שהוא פלגא דגופא כד שלא
יהיה הכל חסר שלימותו כייר בה מאצילות המלבושים וזה"ש
ויסגור בשר שהוא המלבושים תחתנה כענין שנים אחר מ'
מיעוט היה לא ראתה אותה פנימית של לבנה וכמו ש'
שמאצילותה בכן מאצילות בה והיינו ו' שבתוך ד' שעל
ידו הוא נשגית ה' ראשונה בגשמיות מאצילות זה
מסתלק מזונה ומה שהוא ה' נשגית ד' ומגלה
נשגית מ"ה ומהבה בהסתלק ו' מזונה והנה
כענין הזכר והנקבה בספ' כן מעשה זכר ונקבה ב'
בגשמיות שהם זכר מרכבה לה"ה ונקבה מרכבה ל'
למלבושים וכאשר יתיחדו הנה יהיה מאצילותו מרעש בה ו'
והיינו אותם אין אשה כורתת ברית אלא למי שעשאה כלי
דהיינו רוח ברוח ודבקות נפש בנפש עכ"ל.

ומכאן יובן כמה הוא גדול הזווג משיהיה בקדושה
ויובן גם כן גדול כענין הכוונה כי יש כח
בהרהור להשפיע על הטפה הן לטובה הן להפך ולכן נשתנה
תולדת בן סורר ומורה למצות יפת תאר ולפרשת התייב תליה
וכבר ידעת מה שאמרו לרעה כענין תמר ואמנון ו'
ואבשלום כי כלם היו בני יפת תאר וכל זה בסבת הכוונה
וידוע לבעלי הקבלה זלה"ה כי מחשבת האדם היא ממקור
הנפש החכמה כי מחשבת מעשים ויש בה כח לעלות ו'
ולהשיג עד מקום מעלה ובהנאה עם כל המקור אז היא
נדבקת במקור העליון שמחשבה ממנו ונעשית היא והוא
דבר אחד וכשמחשבה היא חוזרת להמשיך מלמעלה
למטה נעשה הכל כמו קו אחד ואותו המקור העליון ל'
נמשך למטה בבת המחשבה המושכת אותו למטה
ונמצאת שכינה למטה וזה האור הבהיר נמשך ומתפשט

בחותו המקור שבגלל המחשבה היא יושב שם ולכן ה'
החסידים כשמדבקים מחשבתם בעליונים מושיבים ה'
האור העליון למטה ומתחברים הכל ממקורם ומתפשטים
וזהו בכחות הטרון שלא כלתה וכד ההיא על גיהו. ועל כן ב'
צריך האדם לקדש עצמו בשעת תשמיש שאם יהיו הרהורים
ומחשבתו דבקים בעליונים הנה אותה המחשבה ממשכת
האור העליון למטה ומורה על אותה טפה שהוא מתכוין עליה
כענין אמוך שרגא דאישא ומאצילות אותה טפה מקשרת ומדבקת
באור העליון זהו כאשר אמר בבאן ידעתיך. עכ"ל הר"ב זלה"ה.

ומצאתי עוד זה מאמר **בסתרי תורה** וז"ל
בגי עלון קדושין ע'
עלאין בהכן דעלמא מיתא דאנון כגשו למנדע הא בהדי
נהיר בבלא ועל אתער בגינתא ואחר מאן מגבון די על ונפק
ואתהדקו באילנא דחיי מעלו בענתי אחיד בשרשוי אכול
מלכא מתוק מדובשא יהיב חיין לנפשא אחוותא לבריאה
אתגער מהרהורא בשעת מההורא דמשקר באילנא דחיי
מפתיב נהרא ונפלא מהורא דישראל דיהיב מזונא לנפשיה
והברו עליה לית ליה קיומא כלל. ההורא דמפתיב ההוא
מהורא עליה בגין דההוא הרהורא סלקא ואחלא נפשא תחות
נפשא. אילנא דחיי אסתלק ואילנא דמותא אתדבק ביה. ל'
נפשא מתמן מושך מי לא דאתעקר בההוא הרהורא מגו
אילנא דחיי ואתדבק באילנא דמותא עלמין לא בריה. ולא
אחוות טבא לעלמא יבישא איהו בלא אחות כלל. אינכי
מאיר כלומר עליה אתמר והיה כערער בערבה ולא יראה
כי יבא טוב ולא בגין דהרהורא טבא סליק לנפשא אחיד ב'
באילנא דחיי אתדבק בענפוי אכול מאינביה. כל קדושין וכל
ברכאן אתקין מנה אתפסין חיין לנפשיה ואחוותא לבתיה עליה
אתמר והיה כעץ שתול על מים ועל יובל ישלח שרשיו ולא
יראה כי יבא חום וכ' כל מאן דעלמא אזלין בתר מחשבה
והרהור וע"ז ואתקדשתם והייתם קדושים בגין דכל קדושין
דעלמא אתייא ומשיך בהרהורא טבא. מאן דאסתמר בהרהורא
בישא כד אתי לאזדווגא באתתיה ונשוי רעותיה בהרהורא ב'
באתתא אחרא כד הוא דאחלף דרגין עלאין לתתא. דרגא
דקודשא בגין דרגא דמסאבא כמה דההורא הכא עביד
חלופין לתתא. כמה דנפשא דההוא ברא דיוליד אקרי בן תמורה
אוף הכי בנפשא בן תמורה אקרי דהא לא משיך מושיב ה'
קדישא בההוא הרהורא ונפשא הכא אתחלף בדרגא אחרא
ישכב שליטא דקלא גלי קדמי קב"ה דכל אלהי בקשוט הוו
והרהורא דקשוט הוא יהיר בגלא בההוא נינא דמשמש ב'
באתתיה לגבה דהיא הכא בגלוי מעמש בגלה ואשיב ב'
בגל מהורא הכא בההוא הרהורא הכא אזלא. ולא לבתר
דהא לא הוה ידע בגב"ל לא שליק ראובן בשמא. קב"ה דהוה ידע
אתחשב ליה ואמר ראו בן דאתילד בגלותא. וע"ד כתיב אם
יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו. אי תימא אתמר ... אבל
אראנו דיסתכל ביה. ובגין דאתגלי קמיה דקב"ה דהא לאו

לדעתם הוה ובזה קשוט הזהר בראשית ישגב לא אתפרש
מאן שבעין קדישין דלאו לאו הכי. הוה אמסל. ובענין דהרהורא
עקרא איהו ועביד עובדא קבה דהוה ידע דהוא הרהורא ב
בתר דאתדבקן בההיא עטה קדמאה אסתמר לה בבירותא
דכ' כי הוא הכבוד וכ' נתנה בבירתי נוסף בההוא אתר דהרהורא
אזלא ואתדבק בההיא עטה תמן אתדבק ואתמסר הקי
בבוצ' ואתגליא בבוצ' מרחוק ואתמסרת בתר דהרהורא
אתדבק בה. בתר דהאר ואתדבק רשותא בתר אתדבקן ב
בבירותא ובלא אתהדר בתר הרהורא ומחשבה. כגוונא דא
הרהורא ומחשבה עביד עובדא ואתמשך מעשה בכל מה
דאתדבק בר נש בעובדא דכ' לא תהיה אשת המת החוצה לאיש
זר יבמה יבא עליה. והכא אתמשך הרהורא ורעותא לאתדבקא:
ובההוא רעותא ומחשבה תמשך מעשה ועביד עובדא ד
דאתמשך ולא ישתנה שמא דמינה מעולמא. ומתרה דא אם
ישים אליו לב רוחו ונשמתו אליו יאסוף דא ודאי רעותא ו
ומחשבה תמשך מעשה ועביד עובדא בכל מה דאתמשך
ועל דא בכלהו אתמשך הרהורא ורעותא כגוונא וכן בכל איכון
פולחנין דקב"ה הרהורא ומחשבה עביד עובדא ומשיך מעשה
בכל מה דאתמשך עכ"ל. הא לך מבואר כמה מועלת מעשה
גדול במחשבה אבינו ואמו כשהיה עובר. אז בהפך רחו:

וצריך להתנהג עמה בצניעות ולא בקלות ראש וידעת
מה שאחז"ל בפסוק לקנות לאדם מה שיחו ועל כן
יש לו לאדם לקדש עצמו בדברים עד שידבק דעתו בדעתה
וכוונתו בכוונתה כי כפי הכוונה והמחשבה שיתכוונו בשעת
החיבור כן תחול הצורה על טפת הזרע. **ונ"ל** כי זו היא
הכוונה שהזהיר חז"ל לאדם להזהיר דעתו ב
בדעתה וכוונתו בכוונתה כי בזה יתעורר גב"ה הזווג העליון
כמ"ש וידבקו כחות התחתונות שבתבה בכחות התחתונות
שבעליונות וכחות העליונות גב"ה בתחתונות עד המשכת
חדה והכח דה קב"ה המתחלקים בדעת בזווג עליון כמ"ש
ובדעת חדרים ימלאו. ומ"ה הגדול כמוהר"ר משה
קורדוירו ז"לב' בסוד פסוק זה כי חדרים הם בבינה וחדרים
הם שש קצוות נשלמות בבינה והם שש לנגד קצוות שש ס'
ספירות הבנין והם בית והיכל ונוסף על הדעת לפי שהדעת
נשמה אליהם מפני שהדעת הוא מכריע בין קצוות מתבטלת
ומשלמת וכמו שהחכמה זכר נגד הבינה והבינה היכל ל
החכמה כן הששה חדרים הששה לבא אפי שתים הם היכל
הדעת והדעת שלש אליהם והוא מקור ונפש ונשמה אליהם
ודעת הוא מכריע בשלש ומוכחר בבינה והמכריעות ההור
בלא שש קצוות עכ"ל הרב ז"לה. נמצא כי בזווג עליון ימלאו
כל אותם החדרים מהשפע הדעת שמ"ה הוא זווג עליון. ובזווג
התחתון של הת' ומלכות יוקן לשש קצוות הבנין במקומם
וימלאו בתפארות הת' כי הוא כלל השש קצוות כמ"ש ונעל
יה זווג בכלה יתדבקו ויתחברו תפארת הת' בתפארת
קבלה וזהו דידבק דעתו בדעתה שאחז"ל: כי ידוע הוא כי ה

המלבות ישלה חלק בדעת כמו השש קצוות כי כן כתב
הקד' אברהם גלאנטי ז"ל בפי' אילה על מאמר חז"ל רבותי בנים
רבותי בבראשית. **ונ"ל** ר"ל הרמז לפי בצדיקים הקדמה מעולה
וקיום שנכבד ידעת שסוד הדעת מתנגש נולד בכל
חיים. והנה לכל ספירה וספירה משפיעה מחלקו אשר משגג
לו נמצא שמלכות חלקה אשר הגיעה לה מעתה שכל איכו יש
לה עוד חלק מכל ספירה וספירה. והשתא לא קשיא קהיה דפ'
שלה לך על שעל קדשה' עוה אמתי דעתו של נשים קלה
והשיבהו ז"ל דעתם אתיא בשיטת דרבנן ובלחד נטיל חולקיה
ומה דאשתאר קלאיקו עכ"ב. דאין הכי נמי מה דאשתאר
לה למלכה קלאיקו אבל מה שנותנים לה כל השש קצוות ד
ישלה הה כי כל א' וא' נותן לה מחלקו נמצא שיש לה ו' חלקים
והשתא אתי שפיר רבותי בבראשית. ולדעתי זקופה מאמר
הזוהר בפי' אמור למלכא דהוו לה בנין וברתא חדא אתא דין
פעודתא לכלהו בנין והקיא בהם לא אשתכחת תמן וכ' אבל
ברתי מנה הלך ישתבח שלחד תמן מקבלא: שהכוונה כמ"ש
עכ"ל ז"לה. עלה בידנו שהיא גב' ישלה חלק מהדעת ד
כבעלה וזהו עד שידבק דעתו בדעתה וכוונתו בכוונתה
זה מש"ל. נמצא כי כפי הכוונה והמחשבה שבשעת
החיבור כן תחול הצורה על טפת הזרע. ולכן כתיב בסוף מ'
מעלה רות אלה תולדות פרץ עד דוד להודיע יתום דוד שהיה
שלשלת עשה צדיקים מפרץ עד דוד זו למעלה מזו בסוד
עשר ספי' ודוד באחרונה ועל כן נקרא שם דוד בנו:

ספר הזוהר ז"ל בגוי גב' לשמושא אנפין באנפין ב
בדבקותא כדקא יחות בה"א ודבק
בתשוקה בתשוקה דייקא ולא אתוה תשוקתו עכ"ל ז"ל. ו
וכוונתו ז"ל כי כשיהיו אנפין באנפין תהיה כוונתו שלימה
ואינו טוב למטה למעלה אותם כשימוש מאחור מכחיש
התיקון דלעילא. **ועוד** שבנים לבנו להיותם אנפים כי
כיון שמתמיותיה על אחוריהם לפי הבנים יהיו
נבה רגלים כמשחז"ל אנפים מפני מה קויין מפני שהופכין
את שולחנם. **ועל** זה אמרו חז"ל אסור לאדם לשמש
מטתו לפני קטן. ואף כי לפני התינוק הקטנים הוא
כה שלא יתבייש עליו. עוד יש בו סוד כמובן ונ"ל בדרך
במשלי כי אין הברכה מצויה אלא בדבר הסמוי שאחז"ל אין
הברכה מצויה אלא בדבר הסמוי מן העין וידעת כי
הראיה מבטלת מדת הדין. **ואני** המחבר ראיתי כתוב
בשם האר"י ז"ל שכתב כי התשמיש מעורר
לאור הנר מתגלגל בעכבר וכתב ז"ל הענין הזה הוא
בדורנו כי אדם א' היה משמש לאור הנר ונתגלגל ב
בעכבר מפני שבנים לבנו שימותו קטנים ויהיו ג
נכפים. עכ"ל ראיתי גם כתוב. לכן צריך האדם לשמור
עצמו מן הענין הזה. **ואמרו** ז"ל אבנו מזריע
לבן ואמו מזרעת אודם והכן איך דבקים
בתחתונים והם רומזים בעליונים והנה זרע האדם

מצות כב״

[illegible]

סוד ברכת דם בתולים

לדעת הרב הגדול הנשר יעקב זלה״ה

וז״ל ראיתי לבאר ברכה זו אף אם לא הוזכרה לא במשנה ולא בתלמוד למעלה כי הגאונים תקנוה בדוגמא עליונה״

באור [illegible]

[illegible]

הוא על ענין שאמר עצמה הנזכרת בדרוש הזה כי התכלת
מעין המאמר הזה שהקליפות הם ג' ומלבד אותה הדקה
שהיא קול דממה דקה כמו שנזכר ונתבאר לרשב"י ע"ה
ושאר המפרשים כי הקליפות הם ד' כנגד יה"ו מהויות ידועות
בשם והנה הקושיא אדירה כי במקום א' אמר שהם ג' ובמקום
א' אמר שהם ד' ח"ו **ובתירוץ** שאלה זו צריך שתדע
כי הקליפות הם לפני הקדושה כקוף לפני
בני אדם וכמו שהקוף לפני האדם עושה כל מעשה האדם
דק לפי רצונו להדמות ואינו כי מה בין הטומאה והקליפה
עושה כמעשה הקדושה אם כנגד הנשמות אם כנגד
המעלות אם כנגד הגוונים וכמו שהאצילות נכלל בג' קוים
קו החסד קו הדין קו הרחמים כך הטומאה נכללת בחסד
ודין ורחמים ולא חסד חסד ממש אלא חסד הוא כתרגום על
חרפה חסודא והרחמים רחמי רשעים אכזרי והדין אין
צריך לביאור כי הוא רעה בעצם להבקות הרשעים ועוד
שהוא עשות הדין כמ"ש בזוהר מהולש אוכלה כמכוה והתמוד
אנשי החיל וכן כנגד הגוונים לבן מעשה לבן האדם
מעשה זקן וכסיל זקן אשמדאי וכן ירוק ספי' לנבואה הירוקה
וכן האדום האדום הזה וג' הגוונים האלה נגד ג' גוונים
קדושים שבקדושה ועניין זה ביאר הרשב"י ע"ה בספר
התיקונים וז"ל ג' קליפין אינון בגלגלתא לקבל ג' קליפין
דאגוזא ועלייהו איתמר והארץ היתה תהו
ובהו תהו קו ירוק קליפה קדמאה בהו קליפה תניינא חשך
קליפה תליתאה ותלת אינון לקבל תלת גוונין דעינא
דאיתמר בהו ולא יתחברו אחרא לבנים וכו' לקבליהו תלת
גוונין דקשת דבהון נהירא כהנא דאיהי נקודה אות ברית עלה
איתמר וראיתיה לזכור ברית עולם איהו לבתר דאתעבר
מנה קליפין כגוונא מעיבא ובזמנא דאיהי אתלבשא בהאין
קליפין איהי אתמה על דא תרווי שמיא שאתאחות וכו' עכ"ל הנה
בפי' כי ג' קליפות אלה הם נגד ג' גווני הקשת וכבר אמרו
בשם הרשב"י ז"ל כי גווני הקשת הם ג' אבות וכן אמר שהם
ג' גווני הקשת וג' גווני הקשת הם נגד ג' אבות שהם אברהם
לחסד דין ורחמים אדום לבן ירוק והטעם שהם נגד חגד"ת
לבן ביעוש וגבורה הוא על ידם **וכן** ביאר הרשב"י ע"ה
בתיקונים וז"ל אין קליפין מתעברין ומתעברין
בתקיעה שברים תרועה דבהון עבר תשבר מעליותיהם
דאינון קליפין דאגוזא ובתרועה תרועם בשבט ברזל
ובתקיעה קוטע אותם וכו' נגד תקיעות עכ"ל וכבר נתבאר
כי תרועה שברים תקיעה הם נגד ג' אבות חסד דין ורחמים
ובזה נתבאר שאינו כי הם עשר ונכללים בג' כמ"ש
אמנם צריך להבין כי אחר שהם נכללים בג' שהם
נגד ג' אבות למה הם הפך סדר הקדושה כי
בקדושה הם לבן חסד ראשונה ואח"כ ירוק באמצע נגד
הת"ת והאדום לשמאל נגד הגבורה והשלג הם להפך כי
ראשונה היא קליפה ירוקה ואחריה לבנה ואחריה חשך ואש

שהכל אחד ובאור הסדר הזה אמרו ע"ה **בתיקוני'**
ז"ל ואחרא והנה רוח סערה באה מן הצפון דא
קו תהו קליפה ירוקה דאגוזא אחיהו קו ירוק ענן גדול
קליפה תניינא תיוורא דאגוזא ודא בהו ואש מתלקחת
קליפה תליתאה דאגוזא אתתתרא במוחא ונוגה כגונא
החשמל דא מוחא עכ"ל **והנה** ביאר בפי' כי הראשונה
ירוקה והשניה לבנה והשלישית היא חשך
ואש ונראה להבין במה שביאר הרשב"י ע"ה בספור
נימוקים בין האור ובין החשך ובספור המבדיל מהון
הענין האחרת כי הטומאה והקליפה אינה אלא בהכרעה
ולפיכך נבדלו זה מזה שלא רק בהכרעתו של מרע"ה
נבדלו בעונם ומעשים זה אינו הוא הירוק המכריע הוא
קו האמצעי באמצע הקליפה הלבנה והאדומה להורות כי
הם שונים הטוב והקליפה אין בעינם שלום כלל ועיקר
והקדמה הירוקה כי כיון שנקראת מבין שני הקוים גזרה
כלפי החסדים והגבורות כדרך הקדושה אלא שנגדה מכל
כל ולא הכה עליהם כי הלבנה הקליפה הקשה והאדומה
רחוקה מעלותיה ואם היא קשה הפכה כי היא נבראת
עמה הקליפה הדקה כאשר נבאר בעזה"י ונתכוונו שני
הקוים יחד ונתאחדו לחוי למון כמ"ש **ונחזור** לענין
המאמר כי לפי שג' קליפות הם נגד ג' אבות
והם ג' חיות המרכבה ולכן הם קליפות לחיות שבמעשה
ואמר כי הם ג' קליפות ממש שהן בשמות הא' תהו קו ירוק
רוח סערה ביחזקאל ורוח חזק באליהו וכבר נודע כי הרוח
קו המכריע בין האש ובין המים בכל הקדושה
ובטומאה דחו אותו לחוץ ונטה לצד החסד והגבורות כרמז
הקשת בהן אבנים מפולמות ותו' מפולמות חזקות כי כן
פי' בגמרא בגמרך מפולם אבנים מפולמות בהאים לאיים
וחזקים וכן היא קליפה קשה מכלם כי בקליפות הם הפך
הקדושה והם לאים שומעות מים הם מי המים
המאוחרים וכן נקרא רעש ושאגה וכו' כן הענין מכל
המים בחסד וכן הענין הזה עומד במקום טבור
והשלישית אש וחשך כי כבר מפורש כי האש שבכל
הטומאה הוא חשוך כי השחור אדום הוא אש שלהבה
ואחר ג' קליפות אלה היא קליפה מתקלבת אל המוח
המתקלבת אל הקדושה שהיא באויר והיא כמעט קדושה
והיא קליפה רביעית והוא מה שבין טהור לטמא שהוא
בינוני ובבור הוא אמנם יש להעיר שאין אויר האגוז
קליפה דקה למעלה אבל הוא קודם לקליפה הדקה ואין זה
ספק כי האויר שאין אומרים הוא האויר שיש הבל במשכל
זו מזו ר"ל הקליפה הדקה מהמוח או נאמר שבאמת
היא נמק שבוחה להתחבר כמו שביאר המאמר אז יש
הבדל קטן בין זו לזו או נאמר כי כאגוז נבקע
הקליפה הדקה אל המוח לקרבה נגד אל הקדושה אף שיהיה
האויר הוא בקליפה היותר קרובה אל הקדושה מהשלישית

מצות כ״ב

הקודמות ועל שלשתם כנ״ל בסוד יצ׳ ... בקודש
[illegible]
סביב ... כנגד התשעה כי הקליפה הזאת הראשונה
[illegible]

ועזהר [illegible]

[illegible]

ואף [illegible] בספר הזוהר
[illegible]

[illegible]

ונ״ל [illegible]

[illegible]

מצות כ"ב

וכל זר לא יאכל קדש ובכל קדשים יש גם כן התקדשו לכהן
יבא ·· וזהו לפי דעתי סוד מש"חז"ל אין רע יורד מן ה
השמים ·· הכוונה היא לומר כי כשהאיך [illegible]
הנשמות בהיותם אחר כך דבוקה עם הנשמה הנקרא שמים
כמו"ש הנני ממטיר לכם לחם מן השמים ·· וזהו ה' שמים
ה' שמים שהיא זו רומזת לחיבור שבהם יחד ·· [illegible]
[illegible] ·· והטעם כמו"ש כי כשהיה קם זה כנגד
ואין להם שום קטרוג כלל אלא כלם נכנסים [illegible]
[illegible] הנשמות כלם בנחת ושלוה ·· כי אין להם קיום
והעמידה אלא במקום שמדת [illegible]

[illegible]

הנה

והואיל

וכמצאתי

ספר הזוהר

[illegible]

מצות כב

מניה ויתברכון מניה כלא דכר ונוקבא ״ כמ״ש אינון אור״ק כד
נוקבא עמיה כמ״ש הכא דזווגא עילאה אתקשרא בה ״ ולא עוד
אלא דהא זווגא נהיר לה באחייה ולא מתפרשא מניה עד דיתוב
לביתיה ״ כמשנתא דעאל לביתיה כגון לאדרתא ביתיה כגון ד׳
דביתהו נהרא לה ההוא זווגא עילאה ״ כיון דאיתא לגבה כגון
לאדרתא לה בגין דהא גופי חד בגין חדוותא דההוא זווגא דחדוותא
דמצוה היא חדוותא דשכינתא איהו ולא עוד אלא דאמרי עלמא
למתא יהו״ה וידעת כי שלום אהלך ופקדת נוך ולא תחטא ״ וכי
אי לא אתפקיד לאתתיה חטא איהו ״ הכי הוא ודאי בגין דגרע
יקר זווגא עילאה דאזדווגת בה וביתהו נהרא ליה ״ ותו דאי
מתעברא אתתיה זווגא עילאה אוריקת בה נשמתא עילאה
קדישא דהאי בריתא איקרי בריתא דקב״ה ״ ועל כגון לכוונא ב׳
בחדוותא דא כמא דבגין בחדוה דשבת דאינהו חכימין ועל
וידעת כי שלום אהלך דהא שכינתא אתיא עמך ושריא —
בביתך וגו׳ ופקדת נוך ולא תחטא לגרועא קמי קב״ה ח׳
חדוותא דמצוה ״ כגוונא דא תלמידי חכמים דמתפרשין מ׳
מנשייהו כל אינון יומין דשבתא בגין לאתעסקא באורייתא
זווגא עילאה אזדווג בהו ולא מתפרשא מנייהו בגין דישתכחון
דכר ונוקבא כיון דעאל שבת בעיין תלמידי חכמים לחדתא
לביתהו בגין יקר זווגא עילאה ולכוונא לביהו ברעותא ד׳
דמאריהון כמא דאתמר ״ עכ״ל (לשונו) ״ זהו מה שראיתי
לבאר בביאור מצוה זו והרוצה להבין סוד מצוה זו שלימות יעיין
נ״ב מצות תשגה סי׳ רל״ב כי שניהם בסוד אחד הם ״ ר׳
וה׳ ירחמנו בגאולות מהרה אמן ״ בנ״א ״ אמן

ועתה אבאר אלה מצוה מעשיות כגיי מפי׳ הכתוב
והוא חבירין ופי׳ ר׳ משה ז״ל חבירין מלשון
מחברא והוא משל לרוב הקטר והעשיות שאין
לומר שום ידיעה במהותו והוא הוא כאו נאבא דק משל
עכ״ל ״ ואבוין עוד פירש בזה ולא פי׳ לנה והעיקר בבאר
והוא מצוה העשיות עכ״ל הרב במורה״ משה הרדווירי ״
ונל׳ כי בזה נבין סוד הפסוקים או אות מהימנן יבא
ויקדש מקד׳ מארץ סלה כמה שמים הוא —ו
והכלה מלאכה הארץ ונוגה כמו״ ... קרנים מידו לו
וגם אבין עוד ״ הכוונה בשני פסוקים או לענ״ד
שבא לספר על מעלות וגדולות מדרגת
התולדות בטעם שהיה מעלה ממעלת השמש מפני זה
עולה ״ ולפי שעיקר קבלתה תמיד ממדת החסד והגבורה ובהם
היא שופטת להחיים אם לטוב אם לרע ״ לכן הכתוב
בהם ואמר או״ה מהימנא יבא ר״ל שמשנת הלבנה והתולדות
הבא להם מהחסד הנקרא א׳ כנודע וזהו או״ה ש״ו ג״ה —
מהימנא שהוא החסד יבא לתולדות ״ ואמרו בגיבת או״ה
העזים יבא לתולדות ומשפט הבא להם מהחסד ״ כי הלבנה
הוא הוא ״ והתולדות היא הארץ ״ ושמשנת החסד הוא א׳ ו׳
וזהו או״ה ״ ואמר כי זה השפעה באה מהחסד הנקרא

היומן ״ ואמר שביאר שפע החסד הבא או״ה מהחסד
יחד ונאמר השפע הבא או״ה מהגבורה הכוונה על בחינת
החסד שבה כי כל קש״ה היא כלולה מחבירתה כנודע ״
ואמ׳ ויקדש מקד׳ מארץ ״ והכוונה כי ידוע הוא כי ה׳
הקדושה עיקרה בחסד כי שנים החכמה הנקראת קדש
ומאיתן סוד המשכת הקדושה על הכל ״ והנקרא ד׳
עיקרה בסוד הגבורה כי בשרש של גבורה יתערו ויתלבשו
הכל ״ ולזה אם תמצא בזוהר שמכנה הנקרא לחסד
קדש הוא בשביל ביתו ״ ולכן אם תמצא שמכנה גם כן
הקדושה בגבורה היינו בסוד הימ״ס שבגבורה ״ ומפני
כי מה שאמר כאן ויקדש מקד׳ מארץ הכוונה על בחינת
החסד שבגבורה הנקרא קדושה כנ״ל ״ והנה מקד׳ היא
רומזת לגבורה הנקרא׳ הר כנודע כי האבות נקראים
הרים שנא׳ שמעו הרים את ריב ה׳ ״ והיא מדת יצחק
הנעקד בהר ״ ומארץ רומז לשכינה שמשמיע מהם ולכן
כמו שבא הענן בהוד במש״ה והנקר׳ הגבינו הוא ת״ר
כי ידוע הוא שאותם ד׳ נקודות הם רומזים לד׳ רגלי המרכב׳
שהם בנתם ״ והנקר׳ הא׳ הוא פישון והוא מלשון פושו
ופרצו הענן לשום הענינים מן החסד ד׳
המשפיעים לבנין והזוכר תחלה שנא׳ אמרתי עולם חסד
יבנה ״ ואו״ה מלשון תניא הענן לבחש הקדמונים ביומה מן —
הכתוב ״ ואמר כי הנקר׳ הא׳ מקיף את ... וזהו סדר הבנין —״
וגם הנקר׳ השני גיחון הוא רומז לבחש ההולך על גחון ה׳
המקבל מן הנקר׳ השני הזה המסובב למדת הרחמים ו׳
ומשפיע או״ה ״ וגם הנקר׳ הג׳ חדקל והוא רומז להד׳
ישראל מלשון דקל הכלול מזכר ונקבה כי התורה היא
שלום ורעות ״ ואמר כי הנקר׳ הזה הולך למזרח כנסת ישראל
המאושרת והמשובחת ״ והנקר׳ הד׳ הוא פרת רומז לשכינה
שמשמיעה פרין ורבין ולא הזכיר בנקר׳ הזה סבוב והליכה ד׳
כי הוא המסובב מכלם ״ ומזה שמעלת מארן אתפשר לשכנה
על השפעה שמשמעה פרין ורבין והיא כמלמה נקר׳ פרת
ותנא ויקדש שהוא הענן לשפע החסד שבגבורה הנקר׳ הר
ומגבורה שנקר׳ הר חורב כנודע שמעלת חורב עולה נב
רי״ו כמנין גבורה ״ ועוד שמשמעה יבא חורבה להחיים —
ממנה נמשך שפע החסד הנקר׳ קדוש ״ למעלה התוזק
בגיבת מארץ ״ ואפשר לפרש גם על השפע בכללו ״ ש׳
של החסד שבגבורה שהוא נקר׳ פישון כמ״ש מלשון פוש— ו
וסבב הוא גם נקרא מארן שהוא מלשון פרו ורבו לאמו ש׳
שאותה השפע הנקר׳ מארן נמשך מהגבורה הנקר׳ הר חורב
כמ״ש ״ למעלה בה שהיה כלולה משתי זרועות בשפע
בחסד לבד ולא יכן כח בכלל וזהו שאמר או״ה מהימנא יבא —
ויקדש מקד׳ מארן ״ ומלת סלה רומזת לבינה עם חכמה
כמו שפי׳ בזוהר כי ניקרא בסתר ואתה נשאת עון חטאתי
סלה ואמר דא לגבא אימא דעתיקא קדישא שהיא עכ״ל ״ ו׳
והכוונה כי עתיקא קדישא דקאמר היינו חכמה ״ ואמר

ומצוה התת זו המצוה בעבודת שהוא האחרון המצות לבלתי

לעתיקא קדישא בינה · ופי׳ סלה הוא א׳ הבינה בהתייחד
עם החכמה כן פי׳ במוהר״ר משה קורדווירו זלה״ה בס׳ פרדס
וכוונתנו בבאן אות מהמן יבא רמז לשפע החסד · וקדוש
מהר״ר מאיר הוא לשפע החסד שבפנימיות הגבורה שהוא
טוב באין קין כלל · ומהיכן בא השפע הטוב הזה למרועשות
חזר ואמר סלה ר״ל מזווג הבינה עם החכמה משם בא השפע
הזה למרועשות נופש · ומשם נמשך אל המלכות ובו קיום
מאזוגם נב׳ עם בגולה ונעכבת בתיקון · ולפי שאין שפע הטוב
הזה הבא מזווג אבא ואימא נמשך אלא למרועשות ומעושר
ומחבב הא׳ שהוא הוי״ה ואינו נמשך למלכות עד שתתקנו
כל השפע קדושה לזה אמר כמה שמים קודו · ר״ל שבאורו
השפע הזה הנמשך מהרועות להוי״ה הנקר׳ שמים בה מ׳
מתקן השמים להוד שהוא שפל הגבורה שהוא נב׳ קין כ׳
במותה · ולזה לא אמר כי אם קודו ולא זכר הכבוד כי הכבוד
הוא שפל החסד ואינו צריך תיקון כי הוא מתוקן וזולתו
ולזה לא אמר אלא כמה שמים קודו · ואחר שנתקנו השפע
קדוש אז נמשך השפע למלכות והיא מקבלת מאורו ה׳
השפע העליון וזהו והבדלתי מלאה הארץ · ר״ל כי אחר
שבמה נמתים קודו ונתקן השפע ספ׳ אז נתמלאת ה׳
המלכות הנקראת ארץ משפע הבינה הנקראת תהלה
ויש בה שלום הכל והבדלתי מלאה הארץ · ומאחר שיבא
לו מזה שהיא מלאה משפע הבינה נמצא שהיא נקראת
עתה תמיד התקון ועובה בתחלה העולמות שהתחיה ו׳
ויהיו שקטים ושלוים כמו שיהיו שקטים בעולם שתהשורה
מדת החסד בגלות כנודע כי אז יהיו העולמות בגלות ואין
שטן ואין פגע רע כי כשתהשורה מדת החסד כל ה׳
המקטרגים והשטנים יכנסו לנוקבא דתהומא רבא כנודע
בכמה מקומות מס׳ הזוהר · כמו זה תהיה מדת המלכות
בעולם שתהמלאות משפע הבינה מתגברת הקליפות ב׳
בתחלה ובתחיה · וזש״ה הפסוק שאחריו ונוגה כאור תהיה
ר״ל מאחר שתהלתו מלאה הארץ כמש״ה · אז מדת המלכות
הנקראת נוגה כמו שנתבאר ברמ״ק שהיא נקראת אחת נוגה
אז מדת המלכות הנקר׳ נוגה · כאור תהיה ר״ל תהיה דומה
למדת החסד הנקרא אור כנודע מס׳ הזוהר שהחושך
פנימים נזכר אור במעשה בראשית ואמר׳ פעמים נזכר
מים · וה׳ פעמים נזכר רקיע כנגד גדולה גבורה ת״ת ונה״י
הבקר אור ר״ל מדת החסד הנקר׳ בקר כמש״ה וישכם בבקר
בבקר היא נב׳ נקראת אור כנ״ל · עולה בידינו שמדת
החסד נקר׳ אור וזש״ה ונוגה כאור תהיה ר״ל שתהיה דומה
לה כמש״ה · וכל זה היה לה מסבת שהקרבנו מעידו לו · כי
ידוע הוא מה שפי׳ המקובלים ז״ל על מה שאמ״ל שור
שהקריב אדם הא׳ קרן אחת היתה לו במצחו · הכוונה לומר
כי אדם הא׳ קודם בחטאו למעלה היה בשעשועים והכל
הכה מן האילן ומאחר שנעשה קיצוץ ופירוד במקום הייחוד
לכן צריך לתקן מה שעוות ואחר לייחד במקום שהפריד וזש״ה

קרן אחת היתה לו במצחו · שהוא רומז לאחד · וז״ל לומר
במצחו במצחו · שהכוונה היא שהמשיך הייחוד מהמעלה
העליון למטה ולמטה ובניהם יחדו ותקן מה שעוות · ונמצא
שמלת קרן נאמרה על הייחוד · ולזה המצא שהקרבה שעל
ידו מתייחדים השמות הקדושים נקרא קרן · ונמצא מלת קרבן
נאמרת בתפארת וביסוד · כי כמו שהתפארת מתייחדים על
יד התפארת כן הנצחים מתייחדים ע״י היסוד · ולהיות בזוהר
על היסוד שהוא נקרא אחד בפסוק יקוו המים מתחת
השמים אל מקום אחד עד מתייחד השפע כלו וגם נקוים
קצתו כלם · נמצא ת״ת ויסוד נקראים קרבנות · ובתיקונים
פי׳ התפארת עה״ כי הנצחים נקראים קרבנות שהם נקראים
קרבנות פה ונשאם נמ׳ והקרבנות נבהות והאחת נבה״ת מן
השמים וידוע כי הנצח הוא עליון מן ההוד כמש״ה על תפארת
מתרחק מתפארתו ולמטה ומתרחק מתפארתו ולמעלה ועשהם
כלים נב׳ בס׳ הבהיר רומית ותחתית וזהו והאחת גבוהה
מן השנית · מכל מקום שהם נח״ה מלת וקרבנות על
ת״ת ויסוד · או על הנצחים · הכל הוא תיקון המלכות ומקבלת
בה לה השפע מהקרבנות וזש״ה ונוגה כאור תהיה כמש״ה
והטעם לזה מלה שקרבנות מעידו לו והקרבנות הללו הם
מקבלים השפע מהיכם ומשפיעים לה ובזה יתחייב מזה
שנוגה כאור תהיה · ומש״ה הכתוב מעידו לשון יחיד ולא
אמר מעידים מאחר שהקרבנות הם מקבלים ומשפיעים
כי כבר ביארנו בפ׳ עליון כי אותו קרבנות השפע מגבורה
הוא שפע החסד נעכב כמש״ה וקדוש מהר״ר מאיר · לזה אמר
מעידו שהעשיר הוא החסד וזהו ונוגה כאור תהיה · ומה
שהקרבנות מקבלים מהוד בגולה ומשפיעים למלכות ונעבר
ידם יהיה נח כתובה חברון עוד שהוא השפע הבא מזווג
אבא ואימא הנעשה ע״י הדעת שהוא בסוד הכתר ... ה׳
המזווג בינתים כנודע והוא הנקרא חברון · ונמצא שאותו
השפע הבא לחסד מזווגם דאבא ואימא הנעשה על יד
הכתר הנקרא חברון · נמשך למלכות על ידי
הקרבנות · שאחריהם וגם נעשה זווג
התיקון · ולזה ונוגה כאור תהיה ויהיו העולמות כלם ב׳
בהשקט ובשלוה גדולה · זה מש״ל בביאור הפסוקים או
והא׳ יכפר כנה וירבו נחלות מהרורתו אנשו · כנ״ל

וכזה שבאלה מלה זו העוזה בלות׳ של הוצאתך
לע כי אות׳ במעלה כזה דוד רמוזים בה
האתן והכלה והראש המשפיעים עליהם שהוא גופם
לכם המשתה · כי כל הותן הוא האתן · והכלה היא הכלה
הכלה המעוזה בכלה של אחד · והיוד היא רומזת ל׳
לחכמה שהיא מקור השפע הטוב המשפיע נמשך והיו״ד
משפיע עליהם משפע הטוב אז האתן מתדבק
ומזדווג עם כלה ומשמחה וזה נעשה את אתה · עכ״ל
זה מש״ל וכזה נשלמה ביאור מלה זו · כנ״ל

מצות כ"ג פרותיך

וסוד מצוה זו רע

מ"ע לברות ערלת הבן שנא' וביום השמיני ימול בשר ערלתו כי האדם הוא בסוד דוגמת עליונה וכל מה שבעליונים

ותחתונים כלולב והוא סוד צלם אלקים בהיותו בדוגמת הדברים האלקיים בסוד ומבשרי אחזה אלוה ונתבאר בספר הזוהר שפסוק זה על המילה וז"ל מאי ומבשרי אחזה אלוה ומשלמי ...

ומבשרי ממש ומאי היא דכ' ובשר קדש יעברו מעליך וכתיב בשר ערלתו והייתה בריתי בבשרכם ...

[illegible]

איך נמצא כי הם הם מעשיו של הקב"ה ומן האילן ... הוא פירות ... יקר ... כי ... הם ... משכבם ... ומהכבש תהא פירות של ישראל ולהורות שהם ... כתיב ישראל ... נפש חיה ... וכתיב בספר חנוך ... נפש חיה ... בבשר קודש ... פירושן ... כתוב בספר הזוהר וז"ל ...

[illegible]

מצות כ״ב

רמ״ז וזהו בבית מילה עכ״ל ״ ואם תאמר מה טעם לא נתנה
לאבותינו קודם מתן תורה המילה ותמצא שלא הייתה והיה מדרך
אדני שהוא היה ראשון שקרא זה השם ״ מצאתי למה
כי שני מיני בריתות הם האחד ברית הלשון שהוא
ברית התורה שהוא ברית התורה שהוא ברית עולם שהוא ברית
הבינה ״ והשני שהוא ברית מילה שהוא ברית בשר
שהוא ברית הקשת שהוא ברית שבת ״ ובתוך
שתי בריתות אלו נאחזת ברית אדני שהוא ברית תורה
שבע״פ שהוא בריית הפה ולפי דבר
זה נאמר שלפי הדברים האלה כרתי אתך ברית שזו היא ברית
תורה שבכתב ותורה שבע״פ ״ ושלשה בריתות אלו ברית
ראשונה בינה יהוה ״ אחרונה מלכות אדני
ברית אמצעי
שבת אל חי נאחזת ברית שבת קושר בין אדני
ובין יהוה ״ נאחזת ברית מילה
שהיא ברית שבת לא זכינו לתורה שבכתב ולא
לתורה שבע״פ שהם סוד ידוד אדני ״ ודע כי שם אל חי
הנקרא ברית הוא בית שער להכנס למדת התורה שהיא
סוד תורה שבכתב הנקראת שער הבינה בסוד חמשים
יום כתוב ״ ואז לא יכנס אדם בשער זה שהוא ברית מילה
ישיג התורה שהיא לתמים למעלה ולפי שברית מילה הוא
סוד אל חי והוא סוד שבת קבעו רז״ל בברכת מילה אל חי
חלקנו צורנו צוה להציל ידידות זרע קדש שארנו משחת
למען בריתו אשר שם בבשרנו בא״י כורת הברית ״ הנה
הראית כי שם אל חי קבעו בברכת ברית מילה ועל זה
נאמר ואתם הדבקים בי״י אלהיכם וגו׳ ודע כי ברית מילה
הוא בסוד שבת סוד מילה ופריעה בסוד זכור ושמור
זכור עם שמור למעלה ״ כנגד אל חי אדני ״ ולפי שברית מילה
תלויה שתי ספירות הללו אמר הכתוב אם לא בריתי יומם ולילה
חוקות שמים וארץ לא שמתי וסוד חוקות הם אל חי אדני
יומם ולילה הם סוד מילה ופריעה זכור ושמור אל חי אדני
תורה שבכתב תורה שבע״פ שהם סוד חוקות שמים וארץ
זה כנגד זה וסוד ובריתי יהיה יומם ולילה ״ יומם הוא תורה
שבכתב וסוד אל חי וסוד זכור וסוד מילה ״ ולילה הוא סוד
תורה שבע״פ סוד אדני סוד שמור סוד פריעה ״ ולפיכך
אין התורה מצויה אלא למי שקבל ברית בשר ומתוך ברית
בשר יכנס אדם לברית הלשון שהוא קריאת התורה ״ ולפיכך
אתה צריך לדעת היאך אותם השני שמות הגדול ידוד י״י בין כולם
אב״ג ע״ב ובזרע אותם שקבלו את התורה כי כך אמר בספר
יצירה ברית בין בשני שערי אלפים ידין וזהו ברית לשון וזהו
אותם יה בסוד ל׳ שער אלפים ה׳ אותם מקורות ב׳
בלשון תורה בתוך אחהע
בומף גיכק דטלנת זסשרץ אחהע
בגרון ״ בומף ב׳
בשפתים ״ גיכק בחיך ״ דטלנת בלשון ״ זסשרץ בשינים:

נמצא אותם יה ברית הלשון שהוא ברית התורה וברית בריתו
בין עשר אצבעות רגליו וזהו ברית מילה ואותם וה׳ אחד
השם בסוד עשר אצבעות וברית מילה שהוא אחד
הה יאו ונחשבו יא כנגד יה ו׳ תורה שבכתב ״ ה׳ אחרונה ״ תורה
שבע״פ והכל תלוי בברית מילה שהוא השלם ה׳
הראשון שאחות אדני ״ הא היא סוד תורה שבע״פ שהיא סוד
הפריעה ולפיכך אין התורה מצויה אלא למי שהוא ערל ״ וזהו
שאמרו בברכת המזון ועל בריתך שחתמת בבשרנו ועל תורתך שלמדתנו
בריתך שחתמת בבשרנו ועל תורתך שלמדתנו וחוץ מעיד
דברו ליעקב וגו׳ למי שהוא מהול כיעקב ״ ולפי שברית
מילה ופריעה היא סוד השבת וזכור ושמור לפיכך
המילה דוחה שבת והיא כוס השמיני שהוא סוד
אדני שהוא סוד הפריעה הנעשית
אחר המילה והסוד אדני יהוה ״ נמצא
למד שברית מילה דוחה שבת שהיא
היא המעלה בשלמות ״ ועתה ישלך לדעת כי השבת שהיא
מדת אל חי נקראת אות שאמרו בינו ובין בני ישראל אות
היא לעולם ״ וברית מילה נקראת גם אות כשאמרו ונמולתם
את ערלת לבבכם והייתה לאות ברית ביני וביניכם ״
והסוד הזה רמזו אותו בברכת המילה אשר קדש ידיד
מבטן וגו׳ ואחריו אמרו באות ברית קדש וגו׳ וסוד פירוש
מלת אות של תפילין הוא כי סוד יו״ד קטנה קוצו
ביצות תמונת הקבלה שהוא הקו הראשון של אות
נקראת אות קטנה ונקראת אות ברית קדש ״ ועתה דע
והבן כי הדברים הללו וכיוצא בהם על אות לבד גם יליצו מא׳
מעשיך עכ״ל ״ ומצאתי כל זה שכתבנו בספר
הזוהר וז״ל אמר כיון דאתי בר נש לאעלא בר אתקשר
בשכינתא דהיא פתחא דכל פתחין עילאין
פתחא דאתקשר בשמא קדישא דאמר ר׳ שמעון הוא דביעלא
נהיר קמי קב״ה ובשכינתא דדינין מתקשרן בגוונא חד
חשובה קב״ה בההוא דינא ונזיר שלמא ובגלל כתיב וכן על
שמיני יומין יתעל לכם כל זכר וגו׳ וכתיב ואם בבכורות
שמונה שנה ובלא בחד מתקבלא מלכא ״ אתחלא בההוא
דינא זכי שלמא לאתדבקא בחסד וקיימין כלהו שלמין
דכ׳ אם לא בריתי יומם ולילה וכ׳ אם לא בריתי הינא ״ יומם
ולילה למה אדכר השתא תמן כתיב אתאחדן כחדא ואינון
פתחא דכל שאר כתרין ״ ואתאחד חד בהא וחד אתקשר ואתכנשין
דא בהא דכר ונוקבא ״ כמטרא דלקרא שריא חסד ״ ב׳
כמטרא דנוקבא שריא דינא ״ ובגב׳ חד חיוורא וחד סומקא
בגין לאתדבקא דא בהא כגב׳ מתקשרן דא בהא ״ והאי
ברית אחיד בהו ביומם ולילה בדינא וחסד ״ בדינא בקדמיתא
לבתר שריא ביה בחסד ואתדבקו בהלא ודא הוא ברית
דאיקרי יומם ולילה דאחיד בתרווייהו ״ ועל אקרי אבהם
שלים דכ׳ התהלך לפני והיה תמים ״ ואימתי אקרי שלים
כד זכה בתרווייהו ביומם ולילה דכ׳ יומם יצוה י״י חסדו

מצות כג

[illegible]

נזה אורייתא ר' יהודה אמר כל אינון פקודין דאורייתא לאיקר
בר"ך אתקרון פקודי' ואינון נ"ח מצות ובכלא אמר לאיקר
ועשיתם איקרון דינא דמצות איקו מצות קדישא קב"ה
מצות דעשיה כלא חד כגוונא דא מצות קדישא באתר דאיהי
חולקין אתיידן לה בכלל ועל כתיב בר"ך ועשיתם אותם כמשך
ואינון דינא ואתיי ובכ"ב חק ומשפט ועל כתיב חקין ומשפטי'
לישראל לא עשה כן לכל גוי ומשפטים בל ידעום
לא עשה כן לכל גוי ולא אתיהב לאחרא ולא עבד מקוד
אורייתא הא הוה כגוי בכלא ואמר לגלאה לה פקודי אורייתא
ועל יתיבן ומזבח אבנים לא תבנה אבנים מעשה והא קשיין
דלביתא דאתקרי קיימא מוקמא לא אתתקן מעשה א' כב"ב לא
כליל כיס קא הוה בזיר ולא מתקיין לון ועל כתיב כי אתוכח
קנית עולה ואתגלייא בכ"ב לא עשה כן לכל גוי קדם ומשפטי'
כל דינים לעלם ולעלמי עלמין תלה אחרא לא יקרבו לון כבן
כל אורייתא ועונשין דאורייתא ואמר כי חלק ה' עמו וב'
וכתיב חבל נחלתו עכ"ל

ועוד כי בתהלה סוד שיהיו של אלקינו וכי תאשר לכנס
ע' או ואת את בן מעלין בתי"ה הקיים סוד ה' ח'
אחרונה שבעים שקיים העולם לכנס לו ונשה אין תהלה
כמו שכתוב ריו"ל מעלה שנכנס לתהלה אמר כל
וחכמים ושום בכון עליהן הפי כנגד שירתו מפי המלאכים
התהלה המלך סוד זכור תוקף התורה והתהלה קולה
קב"ה כי סוד שבת ואמרו ז' יסוד כי כל עשה שהתהלה
מרובה בבית מפי המלך ואינן נראין כל שירה
כי בהכיר הקלפה ימצא התורה לגון כל ובסוד מפי מלך
חיים ובכבד שירתו מפי המלאכים תהלה כאין לבא לפני ב'
המלך עד שמעלין בו התהלה כי עליה נכנסין לאוצר
מפי המלך ולפי שהיא שמעית נתנה בשמיני

ובזוהר אמרו ת"ח במנחה דבר נגן שיהא דקב"ה
ותפרח יוד מנה ולא תשתלים אתא אבהם
ונחבר לקב"ה א"ל קב"ה בך תשתלים שמא ואתחבר ותשתלים
שמא בגו דמילה במנחה דאיתא ש"ד חסר יוד
תשתלים בכ"ל דמילה וכן איקרון בנים לקב"ה בגין
קדישין בגין דאית בהו שם שד"י עכ"ל

ומושיבין כמה גאונים ז"ל כדאמרי
בספר הזוהר וז"ל פקודא דא
למעבד להמולה יומין ולאעברא זוהמא דעבר בגין
דההיא תיבה איקרי דרגא המילה לכל דרגין והיא נפש
דפרחת מניה אינטריכא לאתתזקא קמיה לתמניא יומין כתיב
לאוקי דרגא המילה וכדין אתחזי ואיהי דאיקרי נפש חיה
נפש דהאית תיבה קדישא ולא מסטרא אחרא ולא איהו
ישראל כמנים בספרא דחנוך יהנשמתן מאן דזרעא קדישא
שיתו דנפש חיה ולא שיתו דאית יוה' דאתנקים בבשרא
קדישא מכל שאר שורין דעלמא ונתן ישפך על אחרא
דא איהו דנתת כל עלמא במזבנה נחסין למאי תרע בדקורא

נטירו דקיימא קדישא ואצטריך לתקנא ליה בפריעה ולאדכרא
במולה דאת בפריעה דאיהו ואי לאו לא עשה המצוה נימרא ג'
אקים את התנאים הגבולים התחן אין ערלה ופריעה נטירו ד'
דערלה ופריעה לגבר ואינון דכר ונוקבא ואית כל נפש ה'
חיה במולה דא שימו דאת קיימא קדישא דאיהי נפש
חיה קדישא כדקאמרן אשר שרצו המים מיין עילאין ו'
דאתמשך נבגה דאת שימו דא ובכ"ב את שימו ישראל ז'
בשימו קדישא ודכו לאתבא כגוונא דאינון רשימין קדישין
לאשתמודעא בין סטרא קדישא לסטרא אחרא דתמן נ"כ
ישראל רשימין לאשתמודעא בין קדוש לגויים ענבן לאחרניין
מסטרא אחרא דתמן בצד הרחמנים נסיבה דתמים לון
קדמתים בגופיה ועמדי דלהון בגופה ועמדי דעמין עובדין וכלא
חולקהון דישראל עכ"ל

אמרו רז"ל פני המלך במזון
שאין אדם עומד כשבא להקב"ה אורך
בעולם הזה אשרי תבחר ותקרב ישכן חצריך נשבעה
שנים אחריו נשבעה בטוב ביתך קדוש היכלך אמר
בתחלה חצריך אחר ביתך אחר היכלך כמלך נקי
קנשחר בבית ובהיכל בירושלם קדוש ואמר לו ביתך כמ"ש
בחכמה יבנה בית הוא בית המקדש היכלך כאמור קי כל
והנה שלשות עליונים ותחתונים ושלשה מעלות שו כל
עשר אותיות שעתיד הקב"ה לעשות לעה"ב לצדיקים ולנפ'
יש בפסוק זה אשרי תבחר וכו' נשבעה היכל יש שאינן ח'
אומרו מעולם עלה מהם

ספר הזוהר וז"ל תאנא
חד ואמר אשרי תבחר ותקרב
ישכן חצריך וכו' בקדמיתא חצריך לבתר ביתך ולבתר
היכלך דא מדרגה מן דא ודא לעילא מן דא ישכן ח'
חצריך בקדמיתא כמ"ש והיה הנשאר בציון והנותר בירושלם
קדוש יאמר לו נשבעה בטוב ביתך לבתר כמ"ש בחכמה
יבנה בית החכמה יבנה בית לא כתיב אלא כתיב הכי
קוה מצותנו דחכמה בית איקרי אלא כתיב בחכמה יבנה
בית היינו דכ' ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן וכו' קדוש
היכלך לבתר דא הוה שלימו דכלא דהכי תנינן מהו היכל
כמאמר קי"ל כל קאי והאי ובלא משתלים כחדא תנא דיקרא
מוכח דכ' אשרי תבחר ותקרב ישכן חצריך האי מאן ד'
דאקריב בריה קורבנא קמי קב"ה רעוא דקב"ה במקום קורבנא
ואתרעי ביה וקרב ליה דשוי מדוריה בתרין אדרין ואחיד
לתרי ולהאי דאינון תרין אתקשרו כחדא דכ' ישכן חצריך
חצריך ודאי תרי בכ"ב אתיה קדמאי קרבן דקרבן כד
מקרבין בנייהו לקרבנא דא מתמי ואמרי אשרי תבחר
ותקרב ישכון חצריך אינון דקיימי עלייהו אמרו נשבעה
בטוב ביתך קדוש היכלך עכ"ל לענייננו

ומלין ופורעין כי המילה והפריעה כנגד
הטעוד המעמיד את העולם
והעטרה עטרת זהב גדולה לכך אחז"ל וביום השמיני
ימול אפי' בשבת לעולת בה"ק קדש שהוא דליק וזהו

מצות כ"ג

מדה כל ולא לחוס אמרו ז"ל שכל מוהל **המוציא** ה'
הבהית אין מלמדת שולחת בן מהני שחולה מדה
בד"ק ולא ימצא לו ולא ישלחו בכתות המוחלה " והפריעה
גם כן היא מעלה גדולה שמעלה הוד עטרה ורומם יחוד
הכלה עם קונה: **ודע** כי יש בשעלה ג' קליפות זו על גב
זו והם כנגד ג' קליפות המקיפות את הברית אות
ברית קדש ועליהם אמר דהע"ה כי אמולם ג' פעמים והמילה
גלוי הברית הקדוש "והפריעה גלוי העטרה המהודרה הסר
הקליפה והם העטרה והם רות מעדה ועמ"ן גבול אחם
מתלקחת בגבורה " ועמן זה הוא פסוק קודם מכרם

להכניס

מזבח

בספר

ובתיקונים

ספר הזוהר

תניא

תניא

עוד כתוב בספר **הזוהר**

ודע

מצות כ״ב

חנוך מועיכה הערלה שאחר ובאדם הק׳" ונבדעתך סוד
השבת תדע ותשכיל כי סוד השבת בסוד המילה ותלויה מילה
במילה הוא קיום שבת ולכן יהיה אותו ובשניהם נקשר אות
ברית המעוזים לסוד ומעשה " ומ״ש כל זמן שאדם ערל
מקום השכינה מולא זוהם והטעם כי גם פירוש
כי כמו שלא תתגלה המילה כך לא תתגלה העטרה המעולה
במילה העשויה כדמות יו״ד והיא העשיה [illegible]
הפסוק שאמר הסר [illegible] העטרה כי במילה יתקדש
ויטהר האדם [illegible] כי כמו [illegible] ב׳

[illegible]

מצות כ״ג

מתרגמין דלמטה דמון **חלחליא** ״ **קרספידא** אינון ותרגם כל חד
על תרגם בפני אחרינן ולאו ותרגם על קהלא דיתבא ותרגם ליה
קמי קמי הכלא וכד רוצא איתער בגלותא אתעבר קב״ה על
קהלא דיתבא ולא אתיהיב לההוא מטרא אחרא רשו לאעלא תמן:
תא חזי לית מלה דלא אתער בר נש לתתא יומין ושריא עליה
שבת על ב״ה קדישא קהלא ערלה דגשרין ושריא לה לבר כהן ה׳
קיימא ההוא מטרא אחרא ואתא דהאי איהו חולקיה מקלבא
לא כדין אתבר ולא יכיל לשלטאה ולקטרגא עלוי ומליק ואתעבי
סטנריא על ישראל קמי קב״ה עכ״ל ״

והמילה דוחה את השבת כי היא למעלה מן הכלה קטנה ״ אתמס בספר **הבהיר** מ״ז ה׳
מופת כי עתים השמונה ימים שנגד הקווית שקם קספי ״ אחר שם ומאי טקו שמונה ש׳
מפני שביום שמיני נתתלו השמונה ובנשלמו השמונה לחשבון אחד הוא בתשעה קוי שבינמי ״ ומאי טקו שמונה ה׳
שנתחלו שמונה ימים דבה״ת מילה ושמונה הם את שבונה
ומתן אמר הקב״ה שמונה מפני שקם שמונה קצוות בעולם
ומאי טקו יד ימין ושמאל ורגלי ימין ושמאל ראש וגוף וברית
מילה מכריע ואשתו שהיא בת זוג דכ׳ והבק באשתו ו׳
והיו לבשר אחד הה׳ שמונה ״ ולאו יתני המילה כנגדם ותמימה
אינה הוו את שבת דגוף וברית חד הוי הה׳ שמונה עכ״ל:

ודע כי היסוד נקרא חק על כן אנו אומרים בברכת ה׳ המילה וחק בשארו שם אמנם חק״ה רמז לכנס״ת ישראל נקראו כך כי אחק לשון נבל וגדר ״ ובגמר כי סביב החק והחקה כמה מרבים וקלעים המקטרגים כענין כל נגיס מסבבני על כן נקראים כך ״ **ודע** והכן כי כל לשון ברית שבת בתורה לשמעה מני **עניינים** נתלה ואותם הנ׳ מני עניינים נתלקים לג׳ שמות או עקם אחדות אחי בינה ״ ושים עינך על זה העניין כי כבר כתבתי לעיל ״

ושמעתי שהאותיות כלם כשתגשנו אותם ו׳ יתגשנו עמקם האותיות הנשמות כנגד א״ל הטעמה אותיות כלם מתגשעים ״ וכן הב״ת ו׳ וכן הנ״ל חוץ מאות ה׳ ואות מ״ם שאחות הטעיה עלהם אינה מתהו עעת ולא השני אותיות ה״ה עולים כמין מילה לרמוז כמו שאו הב׳ אותיות הם מיוחדים בא״מ ב׳ ביתן כלם שאין להם בן זוג דומה להם כן המילה היא נבולה מכל מלכת התורה כלם ואין לה בן זוג ואין דומה לה ודם שומע תפלת כל פה דכ״ל מ״א האם העולם מגין מילה לרמוז שאין הקב״ה מקבל את תפלת מי שהוא מקול ע״ב ״ **וראיתי** כתוב בספר **קנה** סוד מש״ מילה דוחה שבת וז״ל בא ונודיעך מתנחלות השנ״ הגבולים כשתמלא אותם **אמת** בזה **צף מסתיו** וקח אותיות ש״ שעות הם ומ״ל

והאותיות של מילוי אמת כלם הם שמונה וידוע שמדת אמת היא **תת** והיא נקראת שבת בסוד זכור ושמור וידוע ג״כ כי **אהיה** עולה אמת כמ״ש אהי״ה עולה כ״א ואם תמשוב כ״א פעמים כ״א הוא אמת ״ ואתה הנקרא אמת הוא הברית הנקרא מברית מן ה׳ הקבלה ג׳ הקלה ועולה עד שם אהי״ה ויורד עד שם **אדני** וזהו ביום השמיני ימול בשר ערלתו וכוון ה׳ שהמילה מכת אהי״ה המתנגל אמת הוא יעקב ויעקב גולה מקול שאין ערלה מעשת שם על כן המילה דוחה שבת עכ״ל ״

ודע כי כל מה שכתבתי למעלה מעלת המילה אין ה׳ הקדם נקרא לה הנמס את אם כן שומר אותה מלחמה ב׳ ״ כי כן נמצא בספר **הזוהר** וז״ל ר׳ חייא פתח ועמך כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ וגו׳ זכאין אינון ישראל דמשתדלי באורייתא וידעי אורחי דאורייתא דבגינה יזכון לעלמא דאתי ״ תא חזי כל ישראל אית לון חולקא לעלמא דאתי מאי טעמא בגין דנטרין ברית דעלמא אתקיים עליה כד״א אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתי ועל ישראל דנטרו ברית דקבילו ליה אית לון חולקא בעלמא דאתי ״ ולא עוד את בגין כך איקרון צדיקים ״ מכאן אולפנא כל מאן דנטיר האי ברית דעלמא אתקיים עליה איקרי צדיק מנלן מיוסף בגין דנטר ליה לברית עלמא זכה דאיקרי צדיק ועל כך ועמך כלם צדיקים ״ נח בכ׳ ההוא אית צדיק ודאי בגוונא דלעילא ועל דא צדיק יסוד עולם כתיב ואתרעא על דא אתקיימת דהא איהו כגוונא דעלמא קיימא עליה ומאן איהו דא צדיק וגם איקרי צדיק לתתא נח ואת דבולא את האלהים התהלך נח למהוי הוא בארעא כגוונא דלעילא איש צדיק יסודא דעלמא ״ ברית שלום שלמא דעלמא תמים היה דאתיילד מהול דכ׳ התהלך לפני והיה תמים ״

ועוד כתוב במקום אחר בזה העניין **וז״ל** ר׳ ייסא הלכתי זמנא חדא שכיח קמיה דרש״י מ״ל דכתיב בדוכות לראש צדיק לצדיק מיבעי ליה ״ מאי לראש צדיק את ראש צדיק דא היא עטרה ואורמתא ״ הן ראש צדיק דא יעקב דאיהו נטיל ברכתא ומגיד לון לצדיק ומתמן אתדליקן לכל עבר ומתברכאן כלהו עלמין ״ אבל הא אוקימנא ברכות לראש צדיק צדיק אקרי ההוא אתר אשא דבורית דמתמן נפקין מבועין לאוקבא איקרי ראש צדיק צדיק איקרו ראש בגין דכל ברכאן ביה שריין ״ הן ההוא בר נש דזכי למנטר את קיימא קדישא ועביד פקודי דאורייתא צדיק איקרי ומרישיה ועד רגלוי קרי איקרי ״ וכד ברכאן נחתין לעלמא שריין על רישיה ומניה קיימי ברכאן לעלמא בגין קדישין זכאין דאוקים ״ **ועוד** בזה העניין **וז״ל** מעשה ידיו מגיד הרקיע ״ מעשה ידיו אין אינון מאן קיימא וברית איקרון מעשה ידיו כמ״א ומעשה ידנו כוננהו דא ברית קיימא דאתים בבשרא דבר נש ״ ע״ב ה׳

[illegible]

[illegible]

אתעבידו מינן ולא אתחברו ולא אתגליא ולא קיימין קדישין
בני נשא ולא לאו לזרעא ולמכבשא שנאיהון ישוב
כל אתחברו ישראל עמיה ונגע דאתחברו ואתגליא קמי ביה
לא עבדו לזרעא ולא אתכבשו שנאיהון אוף הכא כיון [illegible] ל
דאתחברו ישראל בהאי אית אתכבשו שנאיהון תחותייהו ובהאי
אתחזרו לעלמא קהל בתרוע תרועה בישראל בהקנאה עד
בהו [illegible] עבל אליך ואומר כתיב אם תמצא עני
פתח
תמצא בגלות לגני בגוח מהו באורח
[illegible] קמיה דקיימא תדיר לגבי בר נש ואתגליא לגבי לעלמא
וכב אתמר באורח כמה דכ׳ זאת אות הברית זאת בריתי
ועלמא כחד דרגא ותמצא זה וזאת כחד דרגא אינון ולא [illegible]
אתחברו אתי תמצא אי הכי קא שאר בני עלמא הכי אמאי
לא כל בנגדי ולא אתחבר אלא בבני דאתיילדו ביה ואתגליא ביה
[illegible] דאעבדותא הא חזי בבני דאתי זאת לא נטר עד
דוד עלובא בקדמיתא חזי עלובותא אתכנע מטה כל קהל [illegible]
וקבל [illegible] מאי זאת אתגליא בעלובותא לעלמא
ואתגליא בירושלם קמיה קדשא בהיא שעתא דדוד עבר
עליה נטר קלא ואמר דוד כמה דלא תקטל תשוה לך
על [illegible] ירושלם ועלובותא אתמנע מנך והכי קנה במעמד
דעבר ביה את [illegible] ונחת דוד עלובת הכי שאר בני עלמא
עלמא [illegible] אליך ואומר וגו׳ עזרתא לי כמשמעו
פתח
שכתב [illegible]
לא נחית לגבי כשאר [illegible] ולא אתמסרן בידוי ד׳
דלויתא אלא בהאי אות דקב׳ תמצא במשמעתא דבר נש [illegible]
[illegible]
[illegible]
דלויתא [illegible] לכל מאן דאתמסר בידוי נחית ד׳
[illegible]
[illegible]
אתאחיד במעמא דקב״ה כיון דדוד עלובא לא נטר את קיימא
לא בקיאת חזי [illegible] עלובותא ואתפרד מירושלם [illegible]
[illegible]
עד דאתמסר ביה [illegible]
[illegible]
אליך ואומר מאי קאי דכ׳ וראיתם אותו וזכרתם
פתח
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ועוד כתוב במקום אחד וז״ל כה אמר ה׳ אם שלמים
וכן רבים וגו׳ אם שלמים אינן ישראל דקב״ה יקב
לון בההוא קיימא לנטרא ליה תדיר ולמהוי ביה בר נש שלים
בכל סטרין לעילא ותתא ואי לא נטיר ליה בר נש תדיר קלא
איהו פגים פגים בכלא מנלן דכ׳ התהלך לפני והיה תמים
מאי תמים שלים דעד לא אתקיים ביה ברית איהו פגים ו׳
וכב אם שלמים וכן רבים אם שלמים דנטר מקודם דלא
למהוי שלמים דלא יהון פגימין וכן רבים יתגזון ויקבלון ביה
בגין דנשמתהון לא נפקו לעלמא אלא בהאי ברית וכן נגזו ד׳
האי אם שלמים דנטר ליה תדיר נגזו מאן דאתגזר וקביל עליה
קיימא דא ועבר מאי ועבר ההוא זוהמא דערלה דהוה ביה
בקדמיתא עכ״ל תאנא כתוב במקום אחד וז״ל
ועוד
ר׳ אבא פתח ואמר חגור חרבך על ירך גבור הודך והדרך
וכי דא הוד והדר למיזן זיינא ולאחדרא בהאי אלא מאן ד׳
דאשתדל בחוריתא ואגח קרבא בחורייתא ואחזי נצחניה בה
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
ועוד כתוב
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
קשות
[illegible]
[illegible]

מצוה ב'

והכתיב שים נא ידך תחת ירכי דהוה אומי ליה בההיא את א"ל
אנת לאו לאבכן דעלמא דלית אינון כשאר בני עלמא ... ועוד
שים נא ידך תחת ירכי כתיב ולא כתיב רגלא תחת ירכי בגין כך
אסיר לאסתכלא בקשת פרס עכ"ל ... **ועוד** מצאתי כתוב
וז"ל ר' אבא פתח כל זאת באתנו ולא שכחנוך ולא
שקרנו בבריתך ... כל זאת באתנו כל גו בהו עלינו ומבגני ליה
אל כל דינין דעלמא אתו עלנא ולא שכחנוך ולא אתנשינא מעלוי
אורייתך ... מכאן אוליפנא כל מאן דאנשי מעלוי אורייתא ולא
בגין למלעי בה כאלו אנשי לקב"ה דהא אורייתא כלה שמא דקב"ה
הוי ... ולא שקרנו בבריתך ... דלא משקר בהאי את קיימא קדישא
דתנינן ביה דכל מאן דמשקר ביה כאלו משקר בשמא דמלכא
בגין דשמא דמלכא אתחתים ביה כבר נש ... ועוד אורייתא א'
אחידת בהאי ברית דכל מאן דנטיר האי ברית כאלו נטיר א'
אורייתא כלה ... ומאן דמשקר בהאי כאלו משקר באורייתא כלה
תא חזי אברהם עד לא אתגזר לא אתמסר ליה דנטיר אורייתא
כיון דאתגזר מה כתיב עקב אשר שמע אברהם בקולי וישמר
משמרתי מצותי חקותי ותורתי וכלא בגין דאתגזר ואתרשים
ביה רשימא קדישא ונטיר ליה כדקא יאות מלה עלה כאלו נטר
אורייתא כלה ... יצחק אוף הכי כתיב ואת בריתי אקים את יצחק
ועל אורייתא איקרי ברית ... תא יוסף בגין דנטר לה להאי ברית
ולא בגין דשקרא ביה זכה לאקרא בהאי עלמא ואקרא לעלמא
דאתי ... ולא עוד אלא דקב"ה אשוי שמיה בגויה דכל עדות ביהוסף
שמו נזכה לברכתא דהאי עלמא ולברכתא דעלמא דאתי ... א"ר
יצחק כתיב בכור שורו הדר לו וגו' יוסף זכה בבכור דאיהו
קדמאה לקבלא ... א"ר יהודה אי הכי אמאי אתהפך במלכו
דאיהו שמאלא ... [illegible] מיבעי ליה דהא כתיב ותני שור
מהשמאל ... א"ל בגין דינא שלחובי דיוסף ... א"ל ר' אבא [illegible]
בהאי קרא דכיון דיוסף נטר ליה להאי ברית זכאה אחיד
בתרין דרבנן ואינון תרין דרבנן לעילא בשמהן אתקרון ... [illegible]
כספרא דרב המנונא [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
שור איהו ולא הוא בבכור שורו הדר לו וקרני ראם קרניו ודהאי
ולאו האי כשור דעלמא אלא וקרני ראם קרניו ... קרנא עילאה
הוא על כל אחרנין ועל דבהם עמים ינגח יחדו אפסי ארץ
אר"א בגין משמע דכל מאן דנטיר להאי את רשימא קדישא
אינון תרין דרבנן עלאין אתקשרן ביה לנטרא ליה בכלא ד'
ולא עוד אלא ביקרא עלאה ועוד זכה בתרין מלכו חד קודשא
וחד בנו ... ועל דא ברית כתיב הוא מלכא עכ"ל [illegible]:

ועתה אחי ידיד נפשי נשארו לקבוע לך האיך אחר
עם הזוהר הנזכר ... יתבאר כי לא נהגנה תורה
אל למקיימי בה"ר ... ויהבין נ"ב [illegible] שחכור [illegible]
ויהבין כמה [illegible] [illegible] [illegible] וז"ל ר' חייא פתח
יי' בבאתך [illegible] בגודך וגו' [illegible] זכאין אינון
ישראל בעלמא דין ובעלמא דאתי דקב"ה אתרעי בהו ואינון
מתדבקין ביה ואחידן קדישין [illegible] וכו' דסליק [illegible]
שמא דאיהו קדש דכתיב קדש ישראל ליי' ראשית תבואתה

כמה דאוקימנא דהא ישראל מתרשמין ומתדבקין ביה
בשמיה ואינון דלית רשימין בשמיה לתתא כל"א [illegible]
ישראל [illegible] [illegible] [illegible] לא מתדבקין ביה ולא אחזן ב'
בשמיה [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] מתדבקין
[illegible] [illegible] קדישא ... [illegible] [illegible] קב"ה
[illegible] אורייתא לישראל [illegible] [illegible] בגין [illegible]
לקבלא אורייתא ... [illegible] [illegible] קדישא
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ... [illegible] [illegible]
[illegible] אורייתא [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ... א"ל קב"ה
קיימא [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] לאורייתא
לא ידעתון [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] לאורייתא לא [illegible]
קיימא קדישא [illegible] [illegible] [illegible] קיימא קדישא [illegible]
[illegible] אורייתא [illegible] [illegible] משקר [illegible] קיימא
משקר בקיימא לאורייתא ומשקר בקיימא [illegible]
ישראל ... לאורייתא [illegible] [illegible] [illegible] ... ר' אבא
[illegible] משקר [illegible] [illegible] משקר [illegible] משקר
[illegible] משקר [illegible] ... משקר [illegible] [illegible]
[illegible] ... משקר [illegible] [illegible] ... [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] וכתיב [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
משקר [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
וכתיב [illegible] צדיקים [illegible] [illegible] צדיקים [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] לא [illegible]
קדישא דהיא אורייתא ... תא בר נש [illegible] לא [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] כיון דאתגזר [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ... זכו [illegible] באורייתא
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] זכו [illegible] אורייתא
[illegible] [illegible] [illegible] ... זכו [illegible] זכו [illegible]
בגין [illegible] [illegible] [illegible] קדישא [illegible] [illegible] בר נש
[illegible] [illegible] [illegible] עכ"ל [illegible] ... [illegible] כל [illegible] [illegible]

סוד ברכת המילה

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] יעקב ז"ל ... אשר
קדש ידיד מבטן הכוונה על יצחק אבינו ע"ה שנקרא ידיד
עד שלא יצא לעולם וזהו שרמז הכתוב בתורה ואת בריתי
אקים. רז"ל אשר קדש ידיד מבטן ... ואהבה יהיה תבנה
הקב"ה שלא נתעבר שרה ולא יולד יצחק עד שנעשה אברהם
[illegible] [illegible] במול [illegible] [illegible] ... וכמה [illegible]
של הקב"ה כי [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ...
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ...
יצחק נולד בקדושה והוא אחד [illegible] [illegible] הקדושה
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] נקרא ידיד ...

אך כשאחרו שם אך הוא מקום הקבלה שהוא הקדושה [illegible]
[illegible] והוא סוד הברית [illegible] והוא סוד הערלה [illegible]
[illegible] שאחרו של הידיד להיות חתום בחותם [illegible]
[illegible] חתם באות ברית קדש [illegible]
[illegible]

[illegible]

[illegible] **התיקונים** [illegible]

[illegible]

אשר קדש ידיד מבטן [illegible]

[illegible] **הכתר** [illegible] **בינה** [illegible]

[illegible] **התיקונים** [illegible]

[illegible]

ועתה [illegible]

ואתה [illegible]

[illegible] **באי אמה** [illegible]

[illegible]

מצות כ״ג

ומלכות משפיעות מתגלה ולא בגלוי הבינה ״ וגם היות שאמרנו
הת״ת ויסוד עם״ז יסוד אינו עולה עד״ יין בגם כלל את דו פרצופין
לבד והנה מתגלה גלוי דו פרצופין הוא מהחכמה לבד ומפני זה
נעלם כי ענין דו פרצופין עם היות שמשקם מהכתר אינם עולים
בגם של ענין אצילותם את מהחכמה לבד מפני שגם הם מתגלים
מפני שהיה לבד מפני ראשון מהכתר לחכמה הם שבחכמה
הם עתה ב׳ מדרגות מאצילות ראשונה בינה והיא מתגלה
מפני כי אמר בכתר היתה כלה בנקודה כנגד עתה ״ והשניה
היא אצילות דו פרצופין והם מתגלים אבל לא כבינה מפני
שבכתר היו נעלמים ועתה לא נתגלה את גלוי הבינה ״ והשלישית
היא אצילות חסד ונצח והם נעלמים שעד״ יין לא נפגשו
ממקומם ״ והרביעית היא אצילות גבורה הוד שאין להם
מציאות הגלוי כלל מפני שאחר מקומם שהיא הבינה היתה
עד״ יין נעלמת בחכמה ולא נתגלה ״ אחר האצילה החכמה
הבינה בבח הכתר בבח חו״ם ובגם גלוי הבינה נתגלה
בנעלמותה סוד קו הדין הנשלם כי כן ראוי שהם משמשות
והיא שרשם והבן לאצילות הבינה האצילה החכמה בה בבחי
החסד והנצח ובבח הכתר הדו פרצופין נעלמות הבינה
מהאצילות בנקודה ג׳ מיני אצילות והם אצילות א׳ הויה מתגלה
ונעקר הדו פרצופין שהאציל כנגד בחכמה והחכמה בבח
הכתר האצילם בבינה נעלם הכתר מתוך מאצילם ומשמשין היו
כדפי׳ והנה האצילות הזה מתגלה יותר משאר האצילות
שבתוך הבינה שזה לו מפני שני ״ ראשונה ימשך מהכתר אל
החכמה ואחר מהחכמה אל בינה ואצילות שני הוא קו החסד
שהם גדולה כנגד נצח מתגלה יותר מקו הדין ולא כל כך כמו קו
הרחמים מפני שאין לו את מפני הראשון שהוא מהחכמה אל בינה
אבל קו הדין עד״ יין בגם תמן שהוא בבינה עצמה ולא נגע
תנה ותנה ״ וגם ההקדמה הזאת יתישב מה שאמרנו למה אין בדין
את מבינה ולא מבינה ולמעלה מפני כי הבינה שורש הדין ו׳
ואחר בתוך הבינה אין לו גלוי כנגד מבינה ולמעלה וגם עם
ההקדמה הזאת יובן הטעם למה הת״ת ומלכות עולים עד
הכתר כדמוכח בתיקונים מה שאין כן לחסד ולנצח שעולים
אינם עולים מחכמה ולמעלה מפני ששרשם הוא בחכמה ו׳
ונעלם עתה כי הת״ת ומלכות עולים עד הבינה וגם להם
מקור מתגלה ושרש מתגלה ״ עוד עולים בחכמה וגם להם מקור
מתגלה ושרש נעלם ולא בשרשם מבינה שהוא יותר נעלם ״ עוד
עולים עד הכתר כי גם שרשם הנעלם ״ והחסד והנצח נ׳
עולים עד הבינה וגם להם שרש מתגלה ״ עוד עולים בחכמה
וגם להם שרש נעלם יותר משרשם בבינה ומחכמה ולמעלה
אין להם עליה מפני שאין להם שורש למעלה את שרש שרשם ש׳
שהוא שרש החכמה וגם היות שבשרש הזה נ״ב נכללים הי״ה
בקשלם גדול ״ והגבורה והוד עולים עד הבינה לבד וגם להם
שרשם ומושם ולמעלה אין להם שורש אם לא שרש שרשם שהוא
שרש הבינה והם גם בדקות גדול כדפי׳ ״ וזהו טעם הדין מבינה
ולמטה וגם היות שאמרנו שאין להם עליה משם ולמעלה לא

הן שאין להם עליה כלל כי אינו מגביה ידו ונקה את הכוונה מ׳
מדה אחת לא שתי מדות אין להם עליה אבל כשמייחדן כבר
ג׳ קוים עולות לגלגלון זהו שרמזו ז״ל ישבו אחי עד חו״ם וכן אמר׳
על מדה אחת יכל להיות שתעלה הכתר על הגבורה וכדומה ״
ונחזור לענייננו הנה אחר שנתגלו כל הקוים בבינה ענף
סדר המאור הנה בבח החכמה האצילה הבינה החסד שבה
עם הנצח כלולה עם החסד והטעם שהקדים החסד לגבורה
מפני שמתחיל בבקעת מלה ולכן הוכרח להקדים החסד ״ ו׳
ולהאציל הת״ת כדפי׳ אי אפשר מפני שהת״ת הוא הממוצע
בין הקוים ואם אין מחלוקת מכריע למה לכן הוכרח להאציל
תחלה החסד ואחר הבינה בבח עצמותה האצילה הגבורה
וההוד בתוך הגבורה כלולה שנצח ענף החסד וההוד ענף
הגבורה ״ ואחר האצילה הבינה בבח הכתר דו פרצופין
להיות מכריעים בין קיומין קו החסד ובין השמאל קו הדין
להיות כי הקוים דו פרצופין קודמת באצילותם אל הגדולה
והגבורה בבחינה לגלל שהם קודמין שאצילתן מהכתר לכן
יש להם מעלות על החסד והגבורה וזהו הטעם כי רוב ה׳
הפוסקים הת״ת אינן מניח אותן שבינה מתמיה למעלה להורן
שהוא על החסד והגבורה בסוד הבחינה הזאת העליונה ש׳
שהוא קודם אל הגדולה והגבורה שהוא בסוד הנעלמים בבינה
אבל מצד אצילותם למטה הוא תחנש ממטה למעלה שהוא
על היותו למטה מגדולה וגבורה כסדר אצילותו עכ״ל לענייננו
עלה בינינו מזה שהת״ת שהוא קו הרחמים נאצל מבינה
בבח הכתר וזהו אשר קדש ידיד מבטן כדכתיב
מבטן אני יצאת בקריאת כמונ״ ועוד נל׳ לתלמודו דאיתיה
אחרת שהת״ת נאצל בבח הכתר כי המשכן
ר״ת של אשר קדש ידיד מבטן עולים קנ״א כמנין אהיה
במלוי ההין כזה אלף הה יוד הה וידוע
כי שם אהיה הוא רמוז בכתר והבן:
ואחר בשאלתו שם הכוונה על היסוד הנקרא חק ב׳
כנודע שהוא משפיע במלכות ועל ידו מ׳
מזדווג הת״ת בשארו שהיא מלכות ואלה בשאר כסותו
כי אם לשארו שהיא אשתו כן הכוונה בבטן ואחר בשארו
שם ר״ל שהשפעת היסוד כלה היא במלכות שהיא שאר
ז׳ וזהו בשארו ר״ל בשאר ד״כ אחות הזה הוא אבר
הקולה שעל ידו מתייחדים הת״ת ומלכות נקרא האות
הזה משפיע במלכות בכל השפע שקבל מלמעלה על
וצאצאיו חתם באות ברית קדש רמז לנצח והוד
שהם תומכין הת״ת והיקבלים ממנו
שהם נוטים ומשפיעים אותו באות ברית קדש שהוא
היסוד וכבר שהבן אחי עניין זה יבאר לך מה שכבר לנו
בספר הזוהר על פסוק בר המעלה אתנם יקוה ב׳
בלשונו ואלה תבת ונאמר בר המעלה אתנם
יתקבלו ״ בר המעלה דא סהדותא דדוד דכתיב
ועדותי זו אלמדם ״ בר היא העולה כמנין דקשר קישורא

מצות כב

בשאר יום ·· תמים יהיה בלשו"י ·· תמים יהיה תמימות
דאורייתא וכל כנגדו וכן דבגד תמימות באן תמימה דילה
בלשו"ה ·· בכאן דקמא אתכסיא ומשתא כי תרין קיימין ד
דקמא עריין אינך כנגדו דכל היא ומשה דבגד תמימות ·· ע
לאשלמא לה במעלת דאתפש"ב ולאדקא לה בגלי תשלוק וכאן
אתקשר בלא קשרא חד מקיימות ·· ותא חזי מה בין איכון ד
דמשה"לי באורייתא לנביאי מקיימי דאיכון דמשה"ד כל
באורייתא עדיפי מנביאי בכל זימנא ·· מאי טעמא דאיכון
קיימי בדרגא עלאה יתיר מנביאי ·· איכון דמשה"לי ב
באורייתא קיימי באתרא לאינון תורה דהוא קיימא דכל
מקיימות ·· ונביאי קיימי לתתא באתר דאיקרון נצח והוד
ועל דא איקרון איכון דמשה"לי באורייתא עדיפי מנביאי
ונביאין מתהן יתיר דלאו קיימין לתתא ולאו קיימין לתתא
איכון דאתמה מלין ברזא דקודש קיימי לתתא יתיר מכלהו
ונ"ב זכאין איכון דמשה"לי באורייתא דאיכון בדרגא עלאה
יתיר על כלא ונ"ב מלין דלגו באורייתא לא איצטריך על
לקרבא ולא לשמעון דהא אורייתא עדיף מכלא וקשורא
דמהימנותא מכלא ועל דא כתיב דרכיה דרכי נועם וכל
נתיבותיה שלום וכתיב שלום רב לאוהבי תורתך ואין למו מ
מכשול עכ"ל לשונו ·· **נמצא** כי תמים התור"ה
מדת הנקרא תור"ה שהוא התם לשמש הבא
שבבחינה הוא בלשו"ה שהם הנביאים הנקראים לשו"ה יי'
והנביאים מיהיים אותו באות בה"ה קדש כמש"ג לאריך
לה בנוקבא דאתמה וכו' וחש"ב כאן בברכה זו ונאמנ"ין ח
תמים באות בה"ה קדש כי הכוונה לאורות כי השפע יורדין
ימין ושמאל אינם מיהיים במדה אחת חוץ מן היסוד שהי
כשהוא קלטא מהימין ומשמאל הם דבעים בספרא זו ·· אך הכל
אינם מושפעין כי אם ביסוד כמש"ג בזוהר על פסוק יקוו
המים מתחת השמים אל מקום אחד ואח"כ ותראה היבשה
עכ"ל ·· והיסוד מוציא הכל למלכות כמש"ג ואח בשאר"ו שס"י
ופשיטותיה מדת המלכות מלאה מהשפע העליון מיד הוא
מוציאה להתחתונים ויהיו העולמות כלם בהשקט ובשלוה:
ולפי שבאה השפע … דלתתא … לשלא כמש"ג
בזוהר על פסוק כי לא המטיר ה' אלהים על הארץ
העליונה … ואדם אין לעבד את האדמה כי לא…
… בזווג … כמש"ג ב…
דמתתר … הקב"ה שלא יכנס לירושלים שלמעלה …
לכן אמר **על כן** בשער זה את"ה תלקנו בדרכן דבק
ר"ל מאחר שזיווג עליון תלוי בזווג התחתון כמש"ג
כי על זה ברא יי' אדם בצלם האדם העליון וכו' …
רומזים לאיבה אדם התחתון לכן כה שיהיה השפע …
נשפע למלכות הנקראת זאת בגורע בזווגה בבתולה
עי' החבר הקדוש ·· … יי' לגמל ולהסיר הערלה
כי … בה"ה קדש … וכזה כשיזדווג
האדם עם בת זוגו עי' החבר הקדוש הזה כשהוא …

מתעורר הבה"ה העליון הקדוש שהברית הזה הוא שם ב
בבשרנו דומה אין כי הוסרה ממנו הערלה המונעת
ובזה יהיה כל השפע הנקרב ביסוד ·· נשפע במלכות ו
ויהיו כל העולמות בשלוה ·· ואמ"ר בשער זה"ה ר"ל בשביל
השבר והשפע שיהיה נשפע לזא"ת תמיד ולא יפסק מ
ממנה ·· את"ה תלקנו בדרכן דבק ·· ר"ל שהברית העליון הנקרא
את"ה כמו שהוא אחי העולמים ·· דבק לנו בדרכן שיהיה
הברית הזה תלקנו ר"ל השם בבשרנו תמיד כי כשבת זה
יהיה השפע נשפע תמיד במלכות ולא יהיה נשפע ל
לחיצונים כלל ·· ואמ"ר במתק **להציל** ידידות זרע
קדש שארנו משחת כ"ל הטעם שאמר
לכן בדרכנו שיהיה הברית העליון הנקרא את"ה השם בבשרנו
הוא כה לקבל ולמנוע אותו זרע קדש הנשפע לשארנו
מהיודע ע"י הברית העליון ·· שלא ילך לשחת להקליפות אם
אם יוצא כלו במלכות ·· והכוונה כי אולי שאחרנו מלין כמעט
כשהאדם מזדווג עם בת זוגו באותה הערלה הנה הוא
מהרבים ר"ע בין ז' … סוד ערוה ונמצא ה
הזרע הקדוש יוצא לחיצונים כי מאחר שהוא עשוי בברית
אדם העליון ומזדווג בבת זוגו בשער הערלה נמצא
שאותו קבלו השערות שנעשה למעלה בשפלן הנה
הוא פגם והקליפה שהיא הערלה מהברית וגונבת כל
אותו השפע הנשפע מהחבר העליון ומקדש יון נמצא
אז ושמחה כי יונק … ונמצא שילך השפע לברו
נשברים למקום חשך ולא אור כמו שמצינו בחורבן ב
בית המקדש בעונותינו ·· שעלתה קומת ירמיה ואמר
אותי נהג ויולך חשך ולא אור ופי' עליו … הק"ק
… ז"ל כי הגבה אותו היא רומזת לברית העליון ה
הנקרא אותו ור"ל אותו החבר העליון הנקרא אות ·· נהג
ויולך שהשפע למקום חשך שהם הקליפות ומה שחזר
ואמר ולא אור כי מאחר שאמר חשך בודאי שאין שם
אור ·· אך ידוע הוא לחכמי הקבלה ז"ל כי כנפי בפתרונות
הקדושות האצלות … שם חשך והטעם כי מ
מרוב הבהירות והאור שיש שם עד שיכהו עיני ה
המסתכל כמו שיקרה לאדם שבכחו בגלגל חמה כי מ
מרוב האור אינו רואה מאורה כך למעלה נקראים
ג' עשירות חשך וזה מבואר ·· … אמר בכאן חשך ולא
אור ·· שאו … חשך … קיימי … על החשך שמזכיר
הוא מדבר … ולא אור …
מדבר … שהם חשך …
בהם כנגד אור כלל … כן בכאן אם לא היה
הערלה … נמצא … הקליפה … וגונבת
כל אותו השפע … ישראל שבחוצה לארץ ש
שבה … לכן בשער זה"ה כה שיהיה אותו
השפע … את"ה תלקנו בדרכן דבק כ
כמו … הזרע הקדוש העליון שילך לשחת אך

הכל יהיה שמור במדת שמור " ומה שקראה עטרה ... ש'
שאמרנו בבינה לפי כי ידוע הוא כי מאחר שהיא משפעת
לה ואין אנו מקבלים כי אם מידה שלמטה הימנה " וכל זה ד'

למען [illegible]

[illegible]

ותמצא [illegible]

מב [illegible]

[illegible]

אף הי יודהי [illegible]

[illegible]

כתר עליון [illegible]

[illegible]

הקדוש [illegible]

[illegible]

ואם [illegible]

[illegible]

והנזהר [illegible]

[illegible]

ומצוה ... יסוד ומלכות

שמשקולה מצוה זו כשרש הגבולות " ונעשה כל כי זה ממחול
שקולה מצוה זו כנגד כל התורה כלה כי מאחר שכל ה'
התורה כלה שרשה של הקב"ה והמילה היא שקולה כ'
כשמות ... כמו שאמרנו ... שהיא
שקולה כנגד כל התורה " **וראיתי** [illegible]

[illegible]

ועתה [illegible]

[illegible]

חופה [illegible]

[illegible]

וקבלה

מצות כ״ב

[illegible]

שהמזבח והמנורה [illegible] בכל מקום קה לך בתמוך זה
העזים עשר יריעות עליונות ובראשו כלם חוצה שהוא
הכתוב כמו"ש זה המשנ"ה בבחור כמו זה כל"ו

ומה שכתוב מצוה זו העזה באות ב' של אלהיך מ"ו
עתה שידוע הוא כאות כף רומזת למלכות
היותה עם כל כלה מוכנת לקבל מלמעלה. ואמר כף אחת
עשרה זהב מלאה קטרת. ומלות ה' שהיא מלאי הכף
מגיד נגד המלכות כי היא קבה המרכבת ומעלה המלכות
קשורה בה יו"ד נכנס בתוכה שהוא אות בית קדש שהוא
היסוד. הה לך כי בצורת אות כף במעלה קם העזים
בה יסוד ומלכות כי הכ' היא מעלה והמ"ם
נב' היא מעלה אם שהוא יו"ד ה'
הנכנס בתוכה הוא רומז לצדיק אות בית קדש הנכנס
במלכות. וכבר בארנו בסוד מצוה זו מצוה המנורה
שיש בה מעלה ומעלה כנגד יסוד ומלכות. ומזה
כי נבון הוא מה שכתוב מצוה זו העזה באות זה. עכ"ל
זה המשנ"ה במעין זה והאל יראנו נפלאות מתורתו אמן

מצות

כ"ד מקדש

מ"ע לבנות בית המקדש להיות מוכן
להקריב הקרבנות ולחוג בו שלש
פעמים בשנה שנא' בפרשת ה'
תרומה ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם. ועתה אחי
הט אזנך ושמע סוד מצוה זו מהנה שאמר
הרשב"י זלה"ה בספרו הנכבד הנקרא ספר
הזוהר ז"ל תא חזי כד נפקו ישראל ממצרים בעא קב"ה
למעבד לון במדברא כמלאכין קדישין [illegible] צ'
לעילא ובעא למבני לון ביתא קדישא ונחתא לה מגו ש"מ
שמי רקיעין ולנטעא לון לישראל נטיעא קדישא כגוונא ל'
דדיוקנא דלעילא הה"ד תביאמו ותטעמו בהר נחלתך כלין
אתר מכון לשבתך פעלת ה' בההוא דפעלת אנת ולא
אחרא. מכון לשבתך פעלת ה' דא בית ראשון. מקדש א'
אדני כוננו ידיך דא בית שני. ותרווייהו אומנותא דקב"ה יו"מ
אינון ומדארגיזו קמיה במדברא מיתו ואתנטלו לון קב"ה לבנייהו
במדברא דאתיבו עובדיהון וביתא אתבני על ידא דבר נש. ו'
ובגין כך לא אתקיים ושלמה הוה ידע דבנין האי עובדא דבר
נש לא יתקיים ועל דא אמר אם ה' לא יבנה בית שוא עמלו
בוניו בו דהא לא הוה ביה קיומא [illegible] דעזרא נס [illegible] ו'
ואתחרבו אינון למבני ולא הוה ביה קיומא ועד כען בנינא
קדמאה דקב"ה לא הוה בעלמא דכתי' בונה ירושלם ה' אינון ולא
אחרא. ובגינה דא אנן מחכאן ולא בנינא דבר נש דלית ביה
קיומא כלל. בית ראשון ובית שני אתייהו לון קב"ה כחדא מ"ע
עלמא בית ראשון באתכסיין ובית שני באתגליין ההוא

בית לקוי באתגליין דאיתקרי בית שני דאתחזי לכל עלמא
אומנותא דקב"ה [illegible] ואתחזיא דלאו בכל קיימא [illegible] ה'
ההוא בית ראשון באתכסיין [illegible] על בני דההוא
דאתגליין וכל עלמא יחזון [illegible] על בני דההוא
דאתגליא ובגין כך [illegible] בית ראשון [illegible]
[illegible] ובגינה דא אנן מחכאן. ועוד
לא הוה בעלמא. [illegible] לא להוי אומנותא
דבר נש [illegible] ולא יהיה לה [illegible]
[illegible] ועובדא
דא הוה [illegible] ישראל ממצרים [illegible]
ואסתלק עד לסוף [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
עכ"ל. ודע כי כל מערכת המקדש ובנייו ומנורתו
ומזבחו [illegible] הקדשים והעזרות והחלונות והכיורים
וחדרותיו ולשכותיו והיה כל מקום ומקום הכל קבל דוד
המלך ברוח הקדש ומסר לשלמה בנו והכל במדה במשקל
ובמשורה לפי סדר מערכת העליונה וזה הכל בכתב
מיד ה' עלי השכיל והיה כאשר [illegible] שלמה זהו כשבנה
שלמה [illegible] את הבית אמר בנה בניתי בית זבול לך. ואחר
[illegible] בבית המקדש קיים
[illegible] הברכה [illegible]
[illegible] העליונה [illegible]
הכל [illegible] של ארץ ישראל [illegible]

עזרה [illegible] בית הבחירה [illegible]
עם [illegible] ומוסיף [illegible]
כי [illegible] ואחז"ל כל המסייע בבנין בית המקדש
[illegible]
[illegible]
[illegible]

וברמ"ז ז"ל [illegible]
כי מקדשא [illegible]
מכון לשבתך פעלת ה' [illegible] כי מקדשא [illegible]
[illegible] כנגדה [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] בית המקדש
[illegible] דבית המקדש [illegible]
[illegible]
וכל [illegible] בגוונא דלעילא. [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] לעילא
[illegible] בכל תקונוי

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ומצאתי סוד י"ב חלונות בספר הזוהר

[illegible]

בית הכנסת

[illegible]

מצות כ״ד

וראיתי בספר הזוהר מאמר אחד שאומר יתבאר
היאך בית המקדש אומר מתפשטת ה׳
הטובה והברכה לכל הישוב. ולזה בחר ה׳ להשרות שכינתו
ביניכון וז״ל תא חזי כד ברא קב״ה בר נש בעלמא אתקין ליה
כגוונא עילאה יקירא ויהב ליה חילא ותוקפיה ב׳
באמצעיתא דגופא דתמן שריא לבא דהוא תוקפא ומזונא
דכל גופא ומתמן אתזן כל גופא וכל אינון שייפי דגופא
מתמן אתזנן והאי לבא אחיד ואתתקף במוח׳ עילאה ד׳
לעילא דאיהו מוחא דרישא דעילא ואחיד ביה והא
אתקשר בהא׳׳ כגוונא דא אתקין קב״ה ועביד ליה חד גופא
ואתקין שייפי דגופא סחרניה דלבא ולבא שריא באמצעיתא
וכל גופא וכל אינון שייפין אתזנו מההוא לבא דהוא תוקפא
דכלא וכלא ביה תליין וההוא לבא אתקשר ואתאחד במוחא
עילאה דשריא לעילא׳׳ כך הוא כד ברא קב״ה עלמא ס׳
סדר ימא דאוקיינוס לאסחר כל ישובא דעלמא וישובא
דכל שבעין אומין כלא אסחר לירושלם׳׳ וירושלם ב׳
באמצעיתא דכל ישובא שריא והיא אסחרת להר הבית
והר הבית אסחר לעזרות דישראל ואינון עזרות סחרן
ללשכת הגזית ולשכת הגזית אסחר לאולם והאולם ל׳
למזבח והמזבח אסחר להיכל והיכל לבית קדש הקדשים
דתמן שכינה שריא וכפרת וכרובים וארון. והכא הוא לבא
דכל ארעא ועלמא׳׳ ומהכא אתזנן כל אינון אתר׳ דישובא
דאינון שייפי דגופא ולבא לא אתזן ממוחא דרישא
ואתאחיד דא בדא הה״ד מכון לשבתך פעלת ה׳׳ כגוונא
דא לעילא ואיהו כגוונא דלעילא עילאה כגוונא יקירא
סתימאה ימא עילאה לקבל דא׳׳ ואית ימא אחרא לעילא
ימא מן ימא וימא מן ימא׳׳ תא חזי נהר דנור אסחר לכמה
משריין מקבלה שבעין סטרין לשמשא משכנא לאינון ואינון
סחרן לאינון שמשין דלבר מנייהו ואינון סחרן לד׳ חיוון
ואינון סחרן להאי קרתא קדישא דרבי׳ עלאה עלאי קדי׳
והתם תמן עשרה קני משמשין ולית ישובא בגווה. דתמן
לא נחתין להאי לבית דוד בלחודייהו ותמן מתייחדין
וסנהדרין גדולה משתכחי תמן בלשכת הגזית דהוו יתבי
דינא עלייהו דמשמשין לאתר דמשמשין דאינון
תמן לקחיי עליונין עד דמטא לאתר דאיקרי קדש ה׳
הקדשים דביה תלת דרגין קשורין לבא׳ שריא ודא אתזן מן
מוחא דלעילא ואתאחיד דא בדא׳׳ כגוונא דא לתתא כגוונא
לעילא ואיהו ברזא דמלכא עילאה עד דאסתלקו כלא
אתזן משיחה עילאה׳ אינוהי דכלא וכד יסתלקון תלת
כלא אתקשר דא בדא ואיהו כלא עכ״ל למנדעה
עוד כתב בספר הזוהר בענין זה וז״ל יפה נוף משוש
כל הארץ וכ׳ תא חזי כד ברא קב״ה
עלמא אשתיל תתאבנא יקירא לתחות כרסי יקרא׳ ושקעה
עד תהומא ורישא דהאי אבנא נעיץ בתהומא וכו׳ שבעין
אחרן לעילא ... עילאה איהו נקודה

עילאה דקיימא באמצעיתא דעלמא ומתמן אתפשט ע׳
עלמא לימינא ושמאלא ואתקיים בההיא נקודה אמצעיתא
וההיא אבנא אתקרי שתייה דמינה אשתיל עלמא לכל
סטרין׳׳ תו שתייה שתייה קב״ה שוי לה למהוי ברכא בעלמא
ושתילו דכלא׳׳ בתלת גווני אתפשטא ארעא סחרני׳ ד׳
דההיא נקודה׳׳ אתפשטותא קדמאה סחרניה דההיא נ׳
נקודה כל דכיותא וזכותא דארעא קיימא תמן ותמן
והאי קיימא לעילא על כל ארעא סחרניה דההיא נקודה
אתפשטותא תניינא סחרניה דההוא אתפשטותא קדמאה
איהו צחותא וזכותא גלא כההוא קדמאה ואיהו דקיק
בצחותא דעפרא יתיר מכל שאר עפרא אחרא׳׳ אתפשטותא
תליתאה איהו חשוך ועפרא יתיר מכלהו וסחרניה
דהאי קיימין מיין דימא דאוקיינוס דאסחר כל עלמא
אשתכח דההיא נקודה קיימא באמצעיתא וכלהו גוונין
דאתפשטותא דעלמא סחרניה׳׳ אתפשטותא קדמאה
איהו בי מקדשא וכל אינון היכלין ועזרות וכל ההוא
תקונא דליה וירושלם וכל מתא משורא ולגו׳׳ אתפשטותא
תניינא כל ארעא דישראל דאתקדשת בקדושה׳׳ אתפשטותא
תליתאה איהו כל שאר ארעא אתר בי מותבא דשאר עממין
וימא דאוקיינוס דסחרן כלא. והא אוקמוה דרזא דא גוונא
דעינא דסחרן לההיא נקודה דאמצעיתא דעינא דאיהי
חיזו דכל עינא׳׳ כגוונא דההיא נקודה אמצעיתא דקאמרן
דאיהו חיזו דכלא ותמן קאים בית קדש הקדשים וארון
וכפורת דאיהו חיזו דכלא׳׳ אשתכח ההיא נקודה חיזו דכל
עלמא ועל דא כתיב יפה נוף משוש כל הארץ וכ׳ יפה שפיר
ההוא חיזו וחדוה דכלא׳׳ נוף כמא דאינון דאיהו שפירו
דכלא׳׳ תא חזי שפירו דעלמא וחיזו דעלמא לא אתחזי מעלמא
עד דאתבני ואתקיים מקדשא׳׳ מההיא שעתא אתבני חיזו
דכלא בעלמא ואתתקן עלמא ואזלו בההוא מלכותא עד
דינהו לההיא נקודה דאיהי יפה נוף חדוה דכלא עכ״ל

עוד במעלת ארץ ישראל כתב חכם אחד וז״ל עוד
ידענו והוכחנו האמת כי אין דבר רוחני קדוש
הולך ממקום למקום שיעקר ויעקר לגמרי ממקום שהיה
כי כולם שנים ישאר עיקר שרשו ומשם אורו מתפשט
והולך אל מקום האחר א״כ איפה נמשוך עם בני ישראל אשר
הן הנה חלק אלוה ממעל הלא בגלותם אל הגוים ישארו
שרשיהם למעלה תחת כנפי השכינה היא ארץ העליונה
אשר היא נגד ארץ הקדושה כי על כן שתיהם ארץ
החיים יקראו בחופן כי אין נפש קדושה בלא למעלה ארץ
אלא ישאר שורשה במקומה העליון עם ה׳ אלהיך ולכן יש
קדושה דבקות נמשך אל משרשו אל נפשו מה נפלא דבר
עם כן באמונה ועל כן יקרא חי מה שאין כן האומה
ממנה שורשה על גופו ונפשו ומסיים אותה הקדושה
המשכת ומשכל בינה לכוון הוא אלהים חיים
שהוא השפע שרוב עבודת נקרא מה כמו שנתבאר

פירוש אחרי וזהו אשר הנביא דבר עונותיכם היו מבדילים ביניכם לבין אלהיכם והמעולה דבר יתן כי הנעבד ישראל השוכן בארץ ישראל אשר היא לשמה ארץ העליונה דבק בשורשו כי אויר ארץ ישראל קדוש והוא שיהיה בדרך ישרה אחיזת שלש נפשו אל נפשו אשר בקרבו שנאמר כי שם עולם יקוה בלי פירוד מעוה זבה והמנה בשרשו מה שאין כן בהיותו בחוצה לארץ שאויר ארץ העמים טמא ומפסיק כי אחיזת הדרך ישמך אחיזת שלש נפשו אשר בארץ העליונה אשר לשמה התחתונה ליך שאלתן אל שורשה אויר ארץ טמאה אל כתוב הוא איש השוכן אחיה בתוך טומאתה עכ"ל

עוד כתב מקובל אחד ז"לה וז"ל דע כי כמו שבחר ה' קדושתו בישראל מכל האומות כן בחר בארץ אחת מכל הארצות והיא א"י ובחר בה מקום מיוחד להיות לו שם בית בגוי לשמו והוא לשמו לשפורה הנקרא שכינה והשורה היא בו והיא בית הבחירה אשר כל בנינו וכלו הכוונות ואותיות והוא מקום ראוי לעבודה כי משם יעלו הקרבנות והתפלות וכן נשאר עוד בבית מקום מושב הארון שהוא באמצע היישוב והוא נקרא הקן האמצעי ומפני שמשם הוא עיקר הכבוד נקרא המקום ההוא תלפיות והיינו בו תל שהכל פונים אין ואחרי יושבי חוצה לארץ כמ"ש בגמרא ובוין מכוונין לבו בשלשתיה כנגד ירושלם כאמור הכתוב והתפללו אל ה' דרך העיר אשר בחרתי בה אבל שאר הארצות אומרי' שהכל שלו ית' נתן להם שוטרים והם השרים והכוכבים והמזלות לכוכבים ומפני בחירת ה' לארץ נקראת הנחלה ארץ ה' הארץ אלהי ירושלם אל בית אל וכן יקראו מקום המקדש אל בית אל וכן אמר ציון קדוש ישראל והכל הוא כי בחר ה' בציון אוה למושב לו עכ"ל ז"לה

ומצאתי כתוב בספר הזוהר וז"ל ר' חייא ור' יוסי הוו אזלי [illegible] מאורייתא [illegible]

לשבחיה אר' חייא כתיב כי בחר ה' בציון אוה למושב לו זאת מנוחתי עדי עד וכו' לאתבנן קרו לאחי מבחייא כלהו דכורא בבנין דציון איהו אתתא ואתי קרא נוקבא קרא לה אר' יוסי הא שמעינן לן נוקבא קדישא אבל בשעתא דזווגא אזדווג סתרא לאחרא דהא נוקבא אתכלילא [illegible] יהא אתקרי נוקבא דהא כדין [illegible] אשתכחו ולא הוי בה תפשותא כלל ועד אוה למושב לו כתיב וכתיב כי בחר ה' בציון בציון דייקא בההוא דליה בנייה דשריא בה ולא כתיב לציון וכלא חד בין דקרא לאחי בשמא דדכורא בין דקרא לאחי בשמא דנוקבא כלא חד ודינא חד [illegible] עכ"ל ומתוך נראה כי הטעם שבא בכתוב הזה ציון בלשון נקבה אינו מפני שציון הוא נקבה אלא שבמעלה נקרא נכללת עמו ומפני היותה נכללת עמו ידבר בלשון נקבה ולא בזמנים אלא במעלה שהיא נכללת עמו והקדים כן מה שכתוב כי בחר ה' בציון ולא אמר כי בחר ה' ציון שנראה שהפסוק קיים שבחר לציון עצמה אלא בציון שהיא בחינה המעלה בציון

דהיינו המלכות וכתב אור הגולה מהר"ר משה קורדווירו ז"לה שכל דבריו הנחמדים כי נראה לנו עוד לומר בענין זה כי כמו שביחוד הזכר והנקבה בענין אצילות יש מקום מיוחד לגוף הוא הספירה משפיע ומקבל ומקום מיוחד לזרועה ושוקיים משפיע ומקבל עליון והתחתון ומקום מיוחד לבית סתר לייחודיות כן במלכות אחר שהיסוד אבר הייחוד יש בה מקום מיוחד ליסוד מכוני בתלוי עיקר הייחוד והזווג ומקום מיוחד וכו' ונתנה אותה נקודה שבה יסוד ומלכות נקראת נקודת ציון זה ציון וזה ציון נקודה נגד נקודה כנגד זאת שביסוד יחידה שבמלכות זה נראה לי בישוב המאמרים המעלים בזוהר מכנים זה לזה זה אין מלכות נקראת ציון ומעלת ציון נקבה וזה אומר יסוד נקרא ציון ומעלת ציון זכר עכ"ל ז"לה

יען לו מנוחה שהיא שב שם הקדושה שוכן בחר בציון שם שהיא נקודה שבמלכות הנקראת לנקודת ציון כמ"ש ה' אוה אותה למושב לו מאחר שבה נכנס כל השפע ובה תיקון העולמות התחתונים ולזה נבחרה גם כן ארץ ישראל למעלה מכל הארצות מאחר שירושלם שלמטה מכוונת כנגד ירושלם של מעלה וארז"ל נשבע הקב"ה שלא יכנס בירושלם של מעלה עד שיכנס בירושלם של מטה כי ה' הקדושות העליונים תלוי בקדושות התחתונים ולפעמים שהתחתונים היה כבר כי סודו נשל במעלה שנעברו מעשה בשונו בשל אחד דהכין עשינו כי הוא מדבר על ירושלם התחתונה שלמטה וכמו שבירושלם העליונה בחר ה' בנקודה הפנימית שבה הנקראת ציון כמו"ש כי בחר ה' בציון כן גם למטה בחר ה' והשרה שכינתו בבית המקדש שהוא הנקודה הפנימית שבכל היישוב ונתנה המשנה הזאת למעלה ואמרה עשר קדושות הן ר"ל כי הנקודה היא נקודה פנימית שבה יסוד יחידה שבמלכות ואחר שהנקודה היא כמו יוד נתנה המנו גבול לזה ואמרה עשר קדושות הן והמקום המקודש יותר שבכלם הוא בית קדש הקדשים שאין נכנס לשם אלא כהן גדול ביום הכפורים בשעת העבודה וזה בנוי לנקודה פנימית שבמלכות הנקראת ציון שבה בחר הקב"ה והטעם כהן גדול כנגד [illegible] שנקרא כהן [illegible] בשעת עבודה שאמר רואה לבית הזווג כי הזווג מקדים עבודה והכן כן נלמד ובעת השפעתן ר"ל לפרש סוד המקום שאחר זה שהוא אחר [illegible] מבואר עוד עד שלא אמר כי אויתה מכוונת דבקות מלך המלכות נקראת זאת והטעם בהיותו הוא כי ידוע הוא מעלה שאין למעלה ממנה וזה רואה למלכות בכל והתחתית יתן י עם מעלות התחתונים ידוע שהיא טהרות מעלת הקדש קרבת ושהיא תנועת בעולם דין הוא מהתעלות מעלת הבחירה בבין קדש ומעשה בעולם מתמעות נהיה ואכבן ולזה תמצא שאמרו בספר הזוהר בפרשת

תובקת

חוקית כי הלוית הזה נרמזת במלכות והיא מורכבת ד
מעשר אותיות והם ר״ת את הלב שהכל אחד כי שעשר
רומזים ל׳ הלב והשער של המלכות״ וכן ישכב אות כ״ו
ונשמע הכם דקינו כ׳ קהו שלה במערה אחרת דקיימא
בשיתוף המשכבם ולשון מלשון לא הוו כי הקנפר
מצוה אתבאת הם מראה לו פנים מאירים ואו ומשמעון ע
שלה ומקטרג ואחריתה מה כלנגה״ שמעון אמר זה עלית
האותיות הזה רומז במלכות עם בלותה אבל עבודה אשר על
[illegible]

על״ רומז לכתר שהוא על התכמה הנרמזת באות יו״ד
ותיבת ״מה״ רומזת לבינה כנודע במקום הנשית ע״ש
נמצא ג׳ תיבות הללו רומזים בהם **כתר חכמה**
בינה : ותיבת מה כמו מה ושוע
כי שתי תיבות הם מה תתירו מה עלין״ מה
התיתן הוא כולו נ״ סתירות התחתונות כי המשלים רומזי
לנצח והוד ״ והלשון רומז **ליסוד** ותיבת
הפה והאויר היוצא
ותיבת רומז **למלכות** ״ ויש מה עלין והוא כי ה
השלמים רומזים **לגדולה**
גבורה ״ והלשון רומז **לדעת**
שהוא הקנה הנעלם בבינה
ופתיחת הפה היא הבינה״ נמצאו עשר ספירות רמוזים
[illegible]

הוו שלשין ולא כל כך · כיון דהתם ישראל ומחייב אדעתא כד־ין
כבי יכל דחולה לשכינתא מעמידתא ואתקדשת לדורות אחר־ין
וכיון שלשין שאר שנין [illegible] יהיב לנפשו לשלותא · הא אדעתא
דישראל לא שלשו שלש מעמידתא אחריתא בד קב״ה בלחודוי · ומשעתא
דאתא ישראל והוו מקדשין לשנין אחרנין כבר אדעתא כבי יכל
אתא חייל שכינתא מעמידה הא ומשכי ומקדשה לאתקשרא
עמהון אחר זמן שכינתא וכיון דהי יהיב לן שולטנותא דבנין ד״
דקשרא קשרא הוא לאתקשרא וכיון שלטו שאר שנין ובטל־ו
נביאים וכל אינון דרגין עילאין לא שלטו במקדשא ולא אעד־יו
שולטנותא דשאר שנין בגין דאינון מעשב לשכינתא [illegible]
ועל דא בבית שני הא שולטנותא משאר עממין לא אעדיו ובכ״ש
בגלותא דשכינתא בשאר עמין אבל דשאר אומין שלטין ובכ״ב
כלהו יתקין מן שכינתא דאתקדשת [illegible] ועד בזמנא דישראל
הוו שרין על אדמתא ותלי מעלתא דקב״ה שכינתא הוה דבוקא
בהדייהו ולא פסקת מנייהו לבר באתגליא עכ״ל לענייננו ·

ועוד מצאתי כתוב במקום אחר וז״ל אמר יהודה זכאה
תולדה מאן דזכי בחייו למעבד תולדה באורייתא
קדישא · דכל מאן דזכי לה זכי לאתגלאה מעלה דשמיא ד״
לעילא לאחזאה על אדמה · וכל מאן דזכי לאתקשרא בחייו
בהאי אורייתא קדישא זכי לאתקשרא לבתר באורייתא עילאה
קדישא · וכל מאן דלא זכי בחייו ואייתי לה לאתקבלא קמן־
עליה כתיב ונתלה [illegible] רוחיה נפיק בגלותא
[illegible] אחרא [illegible] קדישא כבי יכל
עביד קדש חול וחול קדש · וכל מאן דזכי למיפק נשמתיה ב״ב
באתרא קדישא זכי לאתקשרא [illegible] כדכתיב
[illegible] · ולא עוד אלא אי זכי בחייו זכי לאתקשרא
עליה רוחא קדישא תדיר · עכ״ל לענייננו · והמה שרמזתי לע״ל
לבאר בביאור מצוה זו [illegible] אמן כי״ר:

ועתה אבאר אלה השלש למצוה זו ממצות כנ״ל ס״
פרשת קדשים [illegible] הנקרא חיים
וכתב הרב [illegible] [illegible] וז״ל ידוע
הוא כי שלש ראשונות נקראות חיים כי כל אחת ואחת
מהם הוא חיים [illegible] עד [illegible]
ומהם החיים נמשכים ועל כן יצדק שם חיים בכל אחת
ואחת וכן כתבו בהקומם כי [illegible] נקרא עץ החיים [illegible]
שהוא עץ יונק מן החיים שהם החכמה והבינה · ובספר
שער [illegible] עיין [illegible] וז״ל [illegible] חסד [illegible]
שחושבים [illegible] חיים [illegible] חיים [illegible] בכל מקראות
[illegible] בכל מקום שנקראים חיים הוא כי אין [illegible]
[illegible] ולא [illegible] כי [illegible] שנקרא חיים הוא [illegible]
[illegible] כל [illegible] וכל [illegible] וכל [illegible]
[illegible] · והמקום הנקרא [illegible] הוא הפך החיים
[illegible] כאלה נתתי [illegible] היום את החיים ואת ה־
הטוב ואת המות ואת הרע עם החיים [illegible]

[illegible] כי החיים [illegible] [illegible] נקרא כך
והוא סוד [illegible] עליונות [illegible] כל [illegible] ושתנו בבורא
[illegible] והאלהות ובהארת החיים · [illegible] הוא [illegible]
דבר והוא כתות [illegible] אשר זהו חוזה [illegible]
[illegible] והיוד [illegible] סוד זה יבין סוד [illegible]
[illegible] כבכה וסוד [illegible] בדעתם [illegible]

והנה שהב״ל כתב כי בכוי זה שהוא חיים יצדק בשלש
[illegible] ראשונות [illegible] כתבו [illegible] במורה

הכתר [illegible] שהוא העליון [illegible] ראשונות [illegible]
יונקים החכמה והבינה [illegible] חיים [illegible]
בבכוי חיים את [illegible] [illegible] יונקים [illegible] כבכה
כבוי זה בבכה ונכון הוא ·

וגל״ל כי [illegible] סוד [illegible] חיים [illegible]
[illegible] חרך [illegible] עולם [illegible] בגשמות
הוד והדר [illegible] עליו · וקודם [illegible]
[illegible] הרשב״י [illegible] הנקרא [illegible]

הזוהר וז״ל [illegible] חיים [illegible] לא דוד
[illegible] כד ברא קב״ה [illegible] אתגלי
ביה [illegible] דדוד [illegible] כל [illegible] חיים
[illegible] כלום [illegible] כל [illegible] · כיון דברא אדם [illegible]
הראשון [illegible] ודאי [illegible] [illegible] הוה [illegible]
שנין [illegible] דוד [illegible] [illegible] בכי אלף שנין
[illegible] אדם הראשון ודוד [illegible] · [illegible] שבקו [illegible]
[illegible] כל חד וחד · אברהם שבק ליה וכן יעקב ויוסף · ד׳
יצחק לא שבק ליה כלום [illegible] דדוד [illegible] [illegible]
אברהם שבק ליה חמש שנין [illegible] לאתקיימא [illegible]
[illegible] שנין [illegible] מאה [illegible] חמש שנין [illegible]
[illegible] · יעקב הוה ליה לאתקיימא [illegible] כוותי דאברהם
ולא [illegible] את מאה [illegible] שנין [illegible]
[illegible] · [illegible] לאברהם ויעקב שבקו ליה [illegible]
[illegible] שנין · יוסף [illegible] מאה [illegible] שנין [illegible]
לאתקיימא [illegible] [illegible] כוותי דיעקב · ו׳
[illegible] [illegible] שנין [illegible]
ליה לדוד [illegible] [illegible] [illegible] חיים
דוד [illegible] שנין [illegible] ליה [illegible] · [illegible]
[illegible] לא שבק ליה כלום [illegible] [illegible] ודוד
[illegible] [illegible] [illegible] ליה [illegible]
כלל [illegible] חיים [illegible] לא הוו לדוד חיים כלל · אבל אין
[illegible] ליה לדוד [illegible] [illegible]
[illegible] ליה חיים [illegible] [illegible] ליה
חיים כלל · ועל דא לא [illegible] [illegible] · [illegible]
יוסף [illegible] [illegible] יוסף [illegible] [illegible]
[illegible] הוא [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
שבק ליה לדוד [illegible] [illegible] דכתיב [illegible]
[illegible] [illegible] על הארץ עכ״ל לענייננו:

ומצוה זו המצוה במדרש המלכות כי היא נקראת [illegible] עליונה ·

[illegible] ישראל [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] חיים [illegible]

ועוד מצאתי כתוב במקום אחר וז"ל פתח ר' יצחק א"ח
אבתריה ואמר ה' בעזך ישמח מלך ובישועתך מה
יגיל מאד האי קרא אוקמוה ור' חייא שאל מתודוק' שאילתא דא לא אמר
לה דוד אלא על קיומא דכנסת ישראל דקב"ה יהיב לה בחולקיה
דאורייתא דאיקרי עוז כד' ה' עוז לעמו יתן וק' ישמח מלך דא
קב"ה דאיתקרי מלך כד' ויהי בישורון מלך ובישועתך מה
יגיל מאד דא ישועה דימינא בגין דאיהי ימינך ואתגלי
ואתנשא לו ימינו דבר אחר מה יגיל מאד ה' ישראל דלת ליהו
רזא דכה"י דאיהו קדושא דאיקרו תאוה דכלא וכלא על קוי מלך
אתאמר חיים שאל ממך נתתה לו ארך ימים עולם ועד מה כתיב
אוליפנא דדוד מלכא לא הוו ליה חיים כלל בר דאדם הראשון
יהב ליה מדיליה והא אוקימנא דדוד מלכא אתקיים שבעין שנין
שנין ואינון שבעין שנין יהב ליה קב"ה מאינון שנין דאדם הר'
קדמאה ובהו אתקיים גתו יהיב ליה אוהבו דיומין בהאי עלמא
ובעלמא דאתי ונ"ע חיים שאל ממך נתתה לו גדול כבודו בגין
דאיהו גדול דכ' גדול אדונינו וגו' בגין ודאי איקרי גדול ורזא דא
וייעש אלהים את שני המאורות הגדולים גדולים הוו ודאי ונסב
כלא איהו איקרי גדול כמה דאיתמר גדול אדונינו וגו' בגין ודאי
לא איקרי גדול אלא בהאי דכ' גדול ה' ומהולל מאד בעיר אלהינו
הר קדשו במה איהו גדול בעיר אלהינו הר קדשו כי תשיתהו
ברכות לעד כי תשיתהו ברכות בגין דהאי איהו בריכאן דכל
עלמא וכל ברכאן דכל עלמא מהכא נפקי והא איהו ברכה
ורזא דא והיה ברכה דהא הכא שריין כל ברכאן לעילא
ומהכא נפקי לכל עלמא ועלמא איקרי ברכה תחדהו בשמחה
כתיב הכא תחדהו וכתיב התם ויחד יתרו בגין דאינון קב"ה
אקריאו לה בגלותא דישראל מעפרא ולאתקפא בה בגין דיתעלון
ולאתדבקא לה תדירא דאיהי בשמחה דכד תחדהו בשמחה
את פניך את פניך לעקוי קייך ולמקוי בחדו לקבל אנפך
בההוא עלמא דישלים בההוא זמנא אמבא לעלמין

ומצאתי להבהבו להמשהד"ר משה קורדווירו
זלה"ה שפירש פסוק א' מאלו הפסוקים והוא
פסוק ה' בעזך ישמח מלך וגו' וקודם שאכתוב מה שפי'
הרב בפסוק זה אכתוב מה שפירש הרב הנז' ז"ל בפסוק ועוד
מלך משפט אהב אתה כוננת מישרים משפט וצדקה
ביעקב אתה עשית ומתוכו הבין מה שפירש בפ' ה'
בעזך וגו' וז"ל דע כי ייחוד השמש והירח מצד הבינה על
ידי הדעת וזה ועוז שהוא כח הגבורה ומתוך הירידה
מלמעלה מצד הבינה קראו עוז מלך כי מלך היא הבינה ש"ה
שהיא נקראת גם מלך משפט אהב פי' משפט אהבה אל
המשפט שהוא הת"ת בסוד שיתעורר הזווג אתה כוננת מ"ה
מישרים פי' אתה חסד וכן פירשו בזוהר ובאור כי התכמה גם
נקראת אתה ולפי זה כוונת לומר כי אתה בחסד בסוד ה'
התכמה כי מישרים גם כונת התת ומלכות זו הזווג בסוד
הדרום נקרא לת"ת ומלכות מישרים בסוד שהם יונקים מן
החסד כדפי' בתיקונים ישראל זו מימינא ישר ומשמאלא

הנה כי שהין הישרות הוא מצד השמאל ולפי שמתחלה מן ה'
השמאל ואח"כ אל הדרום לכן אמר אתה שהוא החסד כוננת
מישרים ותקנת אותם אל הזווג אחר שהם מישרים בסוד ה'
השמאל ואמר יען החסד ע"י הגבורה כי עם היות שהוא גורם
אל הגבורה בסוד הישרות שהוא שהוא מגעת הייחוד
ובסוד גם זה הייחוד וזה משפט וצדקה דהיינו ת"ת ומלכות
כנודע ביעקב יעקב אין מגע הת"ת כי הת"ת נקרא
ישראל אמנם יעקב פי' יעקב עקב השכינה והוא בתיבת
הייחוד שהוא רמזו של יסוד כדפי' רשב"י בזוהר פ' אחרי מות
ולפעמים יעקב מלא בוא"ו להורות על בחינת הייחוד בשלימות
אף שיהיה יעקב מורה על בחינת אתודם ולכן אמר משפט
וצדקה שהם ת"ת ומלכות בבחינת אתודם דהיינו יעקב ולכן
אמר ביעקב אתה עשית פי' אתה חסד כדפי' ועשית זיווגם
ויתודם יחד עוד פירשתי בפי' אחר והוא כי ידוע הוא
שאתמגעים שעולים הם בבינה ויש לשאול למה
הם מגעים ולא ע"ג ולא מנין אחר והענין כי בהיות שמקבלים
מאלו כל האצילות שהם הספי' נשארו עם למעלה מאצילותם
מאלוהות בחוד ועולם והוא מקור לספי' שעל ידם יונקים ה'
הספירות מלמעלה והנה הם חמשים כי למעלה בבינה כל
שבע ספי' כלולות בחמשים והם נ"ב ועת"נ ה"ה חמש כי ת"ט
מלכות מאירות עם הת"ת כי כן היה קודם וג"ה
המעשה וכן עתיד להיות בעה"ב והיסוד גם הוא מתעלם
בת"ת כי ה"ל וכו' את מעבינן חד וכן פי' רשב"י ע"ה בתיקונים
בענין מורכבים בבגדיהם על המרכבה כי המרכבה הוא
היסוד והכרובים הם ת"ת והם מורכבים בבגדיהם ומלבושים
אותו כדרך החמה להיות מכוסה ואינה מתגלית אלא אל הזווג
והנה כמאמר כי סוד המדרגה הוא הוד ועם הכרובה ה'
הזאת יתבאר ענין המעלה בר"ת בפסוק בקרי לנגד פי' מ"ה
מדרגה של דוד וכבר ידעת כי אין מדרגה של דוד אלא ה'
המלכות וכן כדפרש"י פי' מאיר והוא נקשר עם משיחו וכבר
ידעת כי דוד לא היה מתגבר אלא ברוח הקדש ולמה אמר
והוא נקשר גם כן כדי שתהיה נכונת מהוד והענין כי סוף
כל המדרגות הוא הוד כדפי' ולכן המלכות מצד נטייתה אל ההוד
מתכנה בהוד ונתנה בנצח והנה דוד היתה בתוך השכינה
ויונקת מצד כח הדין ולכן היה ענוה ורעב ודין ודבר כמאמר
בפ' נח בפסוק הקשיבה לשוועי ולכן מדרגת הוד פי' בהיות המלכות
בהוד בסוד הדין פעמים הוד פעמים דוה ודניאל סוד חזיונו
היו מצד המלכות בהוד ולכן מצד הדין חזיונו במראות במקום
אחר בה"י ונגלתי וכתיב והנביאים אשר היו עמו ולא ראו
ופי' רז"ל שהיו חגי זכריה ומלאכי ולהיות שהם היו מהנביאים
מצד האחוזים בסוד ישקיה מצד האחוזים פחדו מצד הנקף
ורעש הדין ולא ראו דבר ולכן נאמר בדניאל ואתעמוד לגורלך
לקץ הימין כי בתיקונים פי' רשב"י ע"ה כי השכינה היא נקראת
קץ הימין מצד האחוזים ונאמר כי הגורל שהיא השכינה ה'
העומד והנה בסוד הימין סוד החסד ואז יכוח וישקוט מכח

הקו' והבנ' כי מלכות הבינה אין האצילות מגיע אלא עד
ההוד לבד והיא כמשנה סוף המדרגה ולכן פי' בתיקונים
אימא עילאה עד הוד אתפשטת כי שם סוף ונר שם קוינו
השרשים כל אחת כלולה מעשר. יסוד ומלכות הוא
התפשטות שנתפשט הת"ת אחר ולכן תמצא שהשרשים הם
המשנים שלישים בסוד המספר הזה בסוד מספר הגשמיות
אבל בסוד מספר השביעית הם ז' כי ז"פ ז' הם מ"ט ונחסר
אחת מהמספר והדבר הזה מתמיה ולמה חסר א'. ונגד
למה לא היו נ' כי לפי האמת כל א' כלולה מעשר. והענין כי
שער החמשים הוא הבינה והנה בהיות האצילות מתקבל אל
מקומם המשן והבינה שוכבת עליהם אז המלכות והיסוד
מתנועים אל שרשם שהוא הת"ת שאז נ' ראשונות מאירות
בהם והם כל א' כלולות מעשר על שהבינה שהוא שער החמשים
מאירה ומתערבת בהם הנ' ראשונות ולכן כל א' נכללת מעשר
והם החמשים שלימים ולא יותר מפני שיסוד ומלכות בתנועה
נב' אל מקומם ובהתייחדו שעל ידי יחוד זה הוא האחות התפארת
והבינה והכתר בהם ולכן הם כלולות מעשר ונשלמו החמשים
שלימים ובהיותם שאין היחוד שלם והת"ת מתפשט שהוא
תשיעות היסוד והמלכות אז אין הבינה שהיא שער
החמשים מאירה בשתי התחתונות ומסתלקת ונשלמו שלימים
נכללות בהאחת אלא מתערבת כי הבינה היא שהיא מתערבת
העליונות למעלה מסתלקת שאחר האורות מתערבת והם
ז"פ ז' הם מ"ט כי שער החמשים נסתלק אז. ונחזור
לענין הפסוקים הנה בהיות כי החמשים שערים העליונים
העצמיים של הבינה הם החמשה מקומות העליונות הנ"ל
להם הנקראים מיושרים שהם בסודם חמש אותיות כפולות
שהם תשובות **מנצפך** ונקראות תשובות בסוד שהם
תשובות בסוד החמשים והחסד כענין תשובה
שנקראת הבינה שהיא חסד או חמשים. ונגד נקראו
תשובות שמתפשטות לאין תכלית בסוד הבינה ואין להם גבול
והשוב והם החלקים שהם עשיים הד"שנה עה בשיר השירים
אידרא שעה יעיין במקומו. והנה עם הקליפ בשבתי
החלקים הם אמצעי שעם מנה ד' עב"ז למעלה קיות החלקים
מלבוות הספי' שבבינה ובענין הזה יובן ענין ובמעלת חלקים
יתעלו שהדעת שהוא הת"ת המתעלם בסוד מקורו העליון
כמו שהוא למעלה בספי' נקרא **תפארת** לשון פארור
שהוא נס הכל ובלם אחוזים בו בן למעלה
בסוד הדעת הוא מעלה כל החלקים האלה כדרך למעלה כן
עניינם למעלה. והנה התמיהה מקורות הללו בהיות הבינה
מתפשטת קו ומעורית קו למעלה על כל תנאי המקורות הקדם
הם מתפשטים קו או לתחות אינם מתפשטות למעלה והמקורות
מתבלקים אם לא שאז מתעוררת החכמה בסוד התענוג
ומשמעה לקבלו שהיא הבינה שעשועים אב"א ואם: וכמו כן
שהת"ת בהיות המלכות מעוררת קו הוא מעשיו עלה החמשים
כן החכמה בהיות הבינה מעוררת לין החכמה שהיא בעולם

מתפשט עלה החמשים ואז המקורות שתחנים החמשים
ומתבררים בסוד לבינות החמשים והחסד ומזה נמשך
המשכות אל הדעת שהוא כח החמשים ומי גלוי כח הדין
שנתעורר קודם כי עלה כח הקו שנתעורר לא היה נשפע החסד
והחמשים מן האב'. והש' ונשמך פי' שם דין כדלק'. ומלך
בבינה והנה קו הבינה והתעוררות. מתפשט שהוא הת"ת
אוהב אותו ומושך ב' מתני שתיה נמשך כי אהבה שהוא
החכמה כוונת מיושרים והנה מיושרים הם מקורות
העליונים וכן פי' הנז' בפסוק מישרים אהבוך כי אותיות
מנצפך נקראים מישרים. ולזה אמר אהבה שהוא בחכמה
כוונת מיושרים ותקנת אותם בסוד החמשים ומזה נמשך אל
הת"ת היחוד כי מתפשט ונמשך בינקב שהם ת"ת ומלכות
אהבה פי' החכמה שהיא נקר' אהבה ונעשית פי' תקנת ייחודית
אותם. או ירצה עשית מלשון ועשית שנן שבזווגו הוא עבד
ומה שפירש הר"ב ז"ל בתפסות ינ"ג בנשק וב' הוא מענין זה
שאמרנו. ופי' שוק גבורה ומלכות הת"ת. והנה
עם בן ל' לדק זה יהיה בבינה למעלה ואמר בנשק הוא
הגבורה המתעוררת מצד הבינה ולכן קראה עזו של גבורה
והנה התעוררות שאחר הת"ת מצדו וזהו ישקה מלך.
ובישקהך מה ינ' אחד הנה ישקה הוא בקבלה כי שם
תלוי ענין הישועה כענין הושיעה ימינך וכן שכתוב עד
הבכור שהוא בכר' דא כ"כ. ואמר כי גולת המלכות שהיא
מעה אל המלכות הזווג הוא עם הישועה שהוא חסד והענין
כי ענין תחלת קבלת הת"ת הוא מן הדעת וסיומם אל הדרום
ולכן אמר הכלות כלולות זה אל דרום וזה אל צפון ולכן אמר
נטיית המלכות אל הדרום ונטיית הת"ת אל הצפון ובקם.
היחוד נמור לאחר דהיא בין הדרום מעלה מתייחדת
בהדיה עיבל זולתה. ואתה תעיין הבין דבריו זולתה:
ומשנת צדק אני המחבר בפסוקים אלו. הוא
ידוע הוא כי הספי' כל אחת כלולה מעשר
מעשר עד שעשים למעלה. וכן כל אחת בה מאה עד
שעשים לאלף וכן עד זה הדרך עד שעשים לאין חקר ואין
מספר. ונעניין זה באחרון אור הנולה כבה' מנה הורד ואור
זולתה וזל' המשיח האי הוא הגולל הא' והוא כתר עליון אשר
בגשך המכילים אשר למעלה ממנה) אין בו חוקר כלל וכו'
ובענין כלל אלא הוא המים השונים מבלי השובה קן כלל
אם כן איך אפשר להיותה כלולה מעשר כי הכלולות מורה
שיש בה דבר גבורה שהוא דין ואינו אומרים שהיא משונה
מבלי חסר ובה דין כלל ואפשר לזה להשיב על כמה פנים
וכו'. אחוז אפשר לפרש עד עד אחת והיא יותר קרובה
אל האמת ועיקר. והענין מאומרם הוא שבאם התשוע
הוכחת ב' היות שם מלכות ים. והנה למה לא יקשה עלינו
שמעלת לפי זה האלהות התשוע מעורב מההבבה ובולה
כולה מעשר ספי' שמקבלים הגבורה כח הדין והגבולה
כח החסד והאמת שאין הרבה גבולה מזו ואין כן אחר

הראשונה השמינית הקבועה בלב הראשונים שעיקר ה׳
הראשונה להאמין שהאל ב״ה אחד פשוט תכלית הפשיטות
בלי הרכבה ״ אך ולאו תשובה שאלה זו בכלל כי אין ב׳
כוונתנו באמרנו שמאמרות הספי׳ בא״ס שיהיה מאמרותם
למעלה בכלל שמאמרותם למטה אך למעלה הם תשואות
תכלית הפשיטות ומתייחדות בעצם השורשים תכלית ה׳
הייחוד והם דקות רוחנות תכלית הדקות עד שלא יתייחס
בהם לבי ושינוי ודין ורחמים ״ ועתה אחר שהכתר הוא ה׳
הראשית הראשון אין בינו ובין המאציל ב״ה כי אם עוד
עילה וזה שלא מצינו ״ ולפי השיעור שחייבנו להתלבש
בעניין הספי׳ שבא״ס על הדרך הזה חייבנו להתלבש בעניין
הספי׳ שבכתר כי כפי היות מהות מינו כן יתגלו הדברים
והתשובה והם הדברים את מקורם כן יתגלו ויסתדרו ולכן
אנחנו שהכתר כולל מעשר אין הכוונה שיהיה עשר תשובות
דין ורחמים כמשולחים במקורם אך הם מקורות נעלמים
אמנם הדין נכלל בכתר מינו הוא והספירות שתחת מן ה׳
הספי׳ אז הדין יתגלה מעלתו כי גבורה שבכל מדה ומדה
תגבר ועד״ז יותגלה הדין ״ אמנם **גבורה** שבכתר היא
להתך להכניע הדין והיא מעלתו ד׳ תוך כי ב׳
בהתגלות מעלה הדין דינין מתבטלין ״ ועתה לפי דרך זה
שאמר נראה להשוות אמנם בסוד אחי הכתר שיתחד ה׳
החכמה עם הכתר בבחינת הכתר ״ והבינה בכתר ב׳
בבחינת הכתר והחסד עם החכמה בבחינת הכתר
והגבורה בבחינת הכתר ״ ולא יפול לב אדם באמרנו ש׳
שבינה מקבלת מכתר בבחינת הכתר שבה ומשפיע
בגבורה בבחינת הכתר שבה כי ידוע הוא שכל אותם
מעשר יעלה לאין תכלית ואין סוף ומעלה לפי זה במה
תנינם לפנים הנזכרים ומה אחוריים לאחוריים הנזכרים
ובמקבלת מקבלת בבחינת הכתר שבכתר שבבינה
ובמשפטת משפעת בבחינת הכתר שבגבורה שבבינה
וכן לכל הספי׳ כי על דרך זו יהיו הבחינות ויעלה לפי זה
ההשפעה השפעת הכתר מכתר לכתר עד המדרגה ה׳
האחרונה שבמדרגות והאחרים הראשונים כבגין
שראוי לכתר ועוד ראוי שיתייחד הכתר בכל הספי׳ ש׳
שבכתר שבהם בחינת רנ״ן וכן חכמה וכן לכל הספירות
ואז השפע שהוא בהיר ומזהיר כזוהר הרקיעים ו׳
ומעטר אז יושפע דין אז יקבלו הספי׳ אך מאלה על ידי
בחינות **הגבורה** אשר בכל א׳ מהן ואז הדין נשפע
בתוקף ויעתר האלהים לעשותו ולא
יתבטל את יום בלא ולפי דרך זה טעם א׳ שאר התשובה ״
שבכל זמן : **ובזה** נבוא אל כוונת הפסוקים יל״ ב׳
בעניין ״ והוא כאומר שעה למדת **הכתר**
אחר הכתר הנקרא יל״ כנודע ״ בעניין כל
כשיפתח פנור הגבורה שבה להשוות למדת הגבורה
הנעלית במקומה תחת הכתר ״ וזהו דקדוק המלך בעניין

בבינוי ״ אז ישמח מלך שהוא הבינה שעליה יעבור
אותו השפע לגבורה בבחינת גבורה שבבינה כמו כתוב
שהקדמנו ״ ובזה ידוקדק נ״ב תיבות ישמח שאמר כמו כי
ידוע הוא שבינוי שמחה הוא בבינה וזהו ישמח מלך ובזה
ובישועתך ר״ל בשעתה נ״ב כינור החסד שבה בה להשפיע
למדת החסד המקבלה במקומה ״ אז מה יגל מאד ״ ו׳
והכוונה היא כי ידוע שמדת החכמה נקראת מ״ה ופירושו
מ״ה שמו ״ והטעם כי עם כל ד׳ במילוין עולה מ״ה כזה
יו״ד ה״א וא״ו ה״א והרמז שם זה במסורה
בהיות מאירות בה ים״ וכן
נכלל שמה כבעשר אותיות ונקראת מ״ה והיינו מ״ה שבחכמה
והיינו מ״ה שמו ״ **אך** אפשר עוד לומר בדרך אחרת ו׳
ויקרא למה והוא כי ידוע הוא שחוזר המלכות בכ״ה
הוא כהשפעת הדין והשמאל בה וכהתעורר ויסם דכתיב
שמאלו תחת לראשי בקבלתה ״ והדר וימינו תחבקני ובזה
שלה הכלה נכתב בתיק דולה ״ וידוע נ״ב כי מדת המלכות
נ״ב נקראת מ״ה וכן כתבו **בזוהר** פ׳ ויקרא ז״ל דרגא
התתאה דאיהי רזא דעלמא תתאה איקרי מ״ה
והנה ג׳ תיקר מ״ה את מלה בבן דכל דרגין במשלמותהון
קבא אינון ״ **ופי׳** שיתיבת מ״ה הוא כינוי ג׳ המלכות ב׳
בבחינותיה התחתונים והופך לכל זה להיות כי מ״ה
פירושו ג׳ תיקר מ״ה את מלה שהוא סוד י׳ פעמים עשרה
ואם לא היה בבחינתה התחתונה לא היו כי אם ט׳ פעמים
עשרה שהם השעים ״ אמנם עתה שאנו אומ׳ שהוא ב׳
בבחינתה התחתונה ממעלת המלכות בבחינתה העליונה
המשלמת הראשון ״ עולה בידינו מזה שמדת המלכות נקרא
נ״ב מ״ה ״ **ובזה** נוכל לפרש הפסוק הזה ״ יל״ בעניין
כמו כמו הא׳ ״ כשמתעוררת הגבורה שבה אז
יתעוררו הגבורות כלם שבכל הספי׳ ויהיה השפע כלו חסד
ורחמים ואז יהיו מתגלה נקיין ויגבר בה החושך והאור
בסוד שמאלו תחת לראשי ״ וזהו ישמח מלך שהוא הנ״ ל׳
למלכות ״ ובישועתך נ״ב כמו וישפיע בה נ״ב שפע הן יומן
הבא מלמעלה מחסד עליון בסוד וימינו תחבקני ״ אז בהיותי
בשני טובת הללו מ״ה יגיל מאד ר״ל מ״ה שהיא הכלה ה׳
הכלולה יגל מאד השלם והזדווג עם בעלה הנקרא אדם
וזהו **מאד** בהיפך **אדם** כהתלבשות היסוד שהוא
אות בסוד יחוה שבתיבת יגל כמו לעיל
בשם הזוהר ״ והטעם שקראה עתה כאן השפע בכינויים מ״
מלך ״ מ״ה ״ כי בתחלה שלא השפיע בה עדיין כי אם קו׳ ה׳
השמאל קראה בשם מלך כשמה שהיא מקבלת מעט תמיד
כמו לקרן בבנו ״ אמנם מנם עתה שנשפע בה נ״ב קו ימין
ונבלע בה כל העשר ספי׳ הראשונים בעשר אותיות שם ה׳
ההויה השלם מ״ה אז קראה בשם מ״ה ואמר מ״ה יגל מאד:
ובזה הטעם שאמרנו נוכל לפרש הפסוק הלז נ״ב על
הכתב שהוא נקרא מלך ונקרא נ״ב מ״ה בסוד

מצות כ״ד

מ״ה יש כינו שהוא כולל כל הספי׳ כלם והוא הנרא׳ ה׳ הקיבוץ המתברך מן הקב״ה א׳ הקב״ה ״ וזש״ה יי׳ בעזך כמש״ל על ישמח מלך שהוא הת״ת ״ ובישועתך נ״ב שהוא קו ימין ״ הת״ת נ״ב הנקרא מ״ה יגי״ל מאד ״ יגי״ל מ״ה החסד מאד מ״ה הנזכר כמש״ל בזוהר על פסוק יי׳ אלהי גדלת מאד גדלת זו גדולה ״ מאד זו גבורה ״ והכוונה בזה כי כ׳ כשישפיעו ב׳ השני קוים יקרא בשם מ״ה שכולל הי״ם ויגי״ל וישמח מאד ״ **ואפשר** עוד לפרש שני כינויים אחד על המלכות ויחד על הת״ת כי ידוע הוא שקישוט הכלה הכלולה בה אי״ה מלך זה״ה כמש״ל בזוהר פר׳ בראשית בענין ראיי״ת נ׳ רתבים אוזיתה מראה לג׳אה מנאחן לאתקשטא בהון וכן אתפתח נהירו ״ ועיי״ן נכתר זה ה׳ המאמר בפירושו במלאכת ראיי״ה כנ״ב ״ כי רוב קבלת המלכות הוא מה שנא׳ כמש״ל על פסוק ברוך כבוד יי׳ ממקומו כי פי׳ ממקומו הוא הגבורה ותיבת נ״ב על תפא׳ והאבן נגולה על פי הבאר מאי האבן נגולה דא גבורה על פי הבאר דא מלכות ״ ולזה נקראת מדת הדין הרפא׳ ונקראת נ״ב צד״ק המשה עקלת הן רב׳ והוא ישמח ה׳ יקבל בבר׳ וכן נקרא הנב נב צד״ק עלמה שמתגלית כ׳ כמתיה בה אין נמנע התענה כבפי׳ בזוהר ״ ויהת״ת רוב קבלתו מהחסד ולזה נקרא רב חסד מנוה כלפי חסד **ובזה** נבין כוונת הפסוק יי׳ בעזך שהוא קו השמאל מבינה ולמטה ישמח מלך שהיא מלכות ובישועתך שהוא קו ימין מ״ה שהוא הת״ת יגי״ל מאד ״ ו׳ וריקה והבן כי עם דבר הפסוק שאמר ישמח בהשפעת קו שמאל למלכות שקבלתה משם כמש״ל וכבר פי׳רנו לעיל נ״ב שבינה שהיא ראש קו שמאל נקראת שמחה ״ ובקו ימין אמר גילה כי גילה ורנה ימין ושמאל הם ״ והוסיף כ׳ בשמחת קו ימין ואמר מאד כי בחסד העולם מתקיים וב העולם שנאמר כבר׳ אמרתי עולם חסד יבנה ונא׳ ה׳ המתחדש טוב בכל יום תמיד ״ **תאות** לבו נתתה לו הכוונה היא כי מאחר שהושפעו עליהם ה׳ השפעות משני הקוים ימין ושמאל אז תאות לבו נתתה לו ה׳ הכוונה כי המלכות נקראת תאוה כבפי׳ בזוהר פ׳ מרן בפסוק תאוה מושכה וגו׳ שהמלכות נקראת תאוה והיא בבחינת קבלת התפלות ומבקשים למעלה ונותנה לכל אחד תאותו ״ והיא נקראת נ״ב לב ״ ואמר לבו לב׳ ו׳ כ׳ כנגד שרמוז לה הכתוב נ״ב במקום אחר וקראה לב ה׳ השמים וזש״ה תאות לבו נתתה לו ופי׳ ו׳ לו ״ ועוד מבאר כי הת״ת נקרא ו׳ כולו שהוא ו׳ בשיתוף הבינה שהיא ו׳ מעלי׳ הקוה בתוך ״ וזהו נתתה לו ועוד יש בזה רמז אחר בפסוק שכתב נתתה מלאה ב׳ה ל׳רמז לה׳ אחרונה שבשם הנקראת תאוה שנתנה לבעלה ועלה לשכב כ׳ בתיקון בסבת השפעת השני קוים שאמרנו ״ ואחרש״ד שאמרנו כל מעשה סלה ״ ידוע הוא מה שפי׳ בזוהר על

הפסוק הרעימו שמים ממעל ושחקים יזלו צדק ה׳ תפתח ארץ ויפרו ישע וגו׳ הרעיפו שמים ממעל זה הת״ת הנקרא שמים המקבל שפע מזרועות שלמעלה מ״ה ממנו ״ ושחקים יזלו צדק אלו הנצחים שהם שוחקים ומוחנים מן לצדיקים ולזה נקרא הצדיק כתית שעל ידו נכנס ונבחר השפע ונתקן וממנו יורד למלכות הנקראת ארץ ואז תפתח ארץ וגו׳ ״ וידוע נ״ב למי שיודע סוד תילוך כל אותיות בספי׳ כי אות **ת** היא הרומזת במלכות והטעם כי קו׳ יש בה הש׳ לנו״ה ושניהם מורים על העשיות והגלות וכבר פי׳רתי הענין בשלמות לעיל ״ ו׳ **ובזה** יובן סוף הפסוק הזה וארשת שפתיו ר״ל מ׳ אושר ה׳ כי תיבת וארשת היא אותיות אושר ה׳ ר״ל אותו השפע הנקרא אושר המגיע להן שהיא מלכות ״ מה נצחים המכונים בכינוי שפתים כנודע וזהו שפתיו שפתיו ו׳ ״ בל מנעת סלה ר״ל אותה הכוונה בכינוי סלה כנודע לא מנעת ממנה אורה השפע את הדלתות והולכתו לכך הת״ה והשפתים ה׳ העליונים והת״ה והשפתים התחתונים עד שהגיע אליה כי שבה התחבר והזדווג עם בנולה וזש״ה בל מנעת סלה אל מה ירד שעשה לה למעלה **כי** תקדמנו ברכות טוב תשית לראשו עטרת פז ״ והכוונה כ׳ בתיבת תקדמנו כי ידוע הוא כי הכתר נקרא קדם ממני שהוא קדם לכל הספירות ופי׳ מעונה אלהי קדם והוא המשפיע על הספי׳ כלם ובפרט לקו שהוא זן מ׳ אותם ״ וזש״ה תקדמנו ר״ל תקדם נו ״ ר״ל הכח שהיא ה׳ המלכות ״ והוא שאין הת״ה במלה הנה משפיע עליהם משפעך הטוב ומשפיעתך העליונה שבה אתה נקרא קדם עד שיחזרו נ״ב קדם כמוך ״ וזהו שאמר תקדמנו כלו׳ אמר תקדם נו ״ ובזה נאות הדגש שבנון בתיבת זו ולא תקדמנו בדגש הלמ״ד כי בוגד הת״ה בקריאה ה׳ מורה על המשכת והורדת השפע מקדם לנו ״ ובאורו השפע שיושפע עליהם תשית לראשו עטרת פז כל תשית המלכות עטרה לראש ו׳ בסוד אשת חיל עטרת בעלה ונ״ר בסוד זה הפסוק שאמר אשת חיל עטרת בעלה ״ כי כבר נראה לנו כי באותו השפע שיושפע עליה מהכתר בסוד ג׳ ראשונות זווגם שלמה ״ בן שלמה להיותה עטרת בעלה ״ כי תיב׳ חיל רומזת לג׳ ראשונות חי״ת חכמה ״ יו״ד הוא הכתר כי הוא קוצו של יו״ד והוא כבלל העשר ספי׳ כי הוא המקיף אותם כלם ולפי שהוא כלל העשר לזה נרמז בי״ו ולזה בזה היו״ד בזו התיבה אמלכני להורות לבתר׳ שהוא ראש לכן התמלכני ״ והלמ״ד ידוע הוא שהיא רמז לבינה שהיא מגדל הפורח באויר וזש״ה אשת חיל כל כשתהיה מדת המלכות מקבלת משפע ג׳ ראשונות שאז היא ראויה להקרא אשת חיל ״ אז בקראי תהיה ע׳ עטרת בעלה מפני שאותו השפע גורם לה לעלות אל ראש

אהבה ואמונה והגיה עשה ברית בגולה ויש בכאן כי ה' [illegible]

[illegible]

[illegible] ראשי שבט [illegible]

[illegible] וחד [illegible] [illegible]

ועשה [illegible] בין [illegible] [illegible] את [illegible]

[illegible] מצות [illegible] [illegible]

מצות

כ"ה איום

[illegible]

וסוד מצוה

[illegible]

ספר הזוהר

[illegible]

בזוהר

[illegible]

וכוד

[illegible]

חסד

גבורה

תפלה כתוב׳ במעוך דהא בגמרא דירוש׳ מסדר בב׳
כנישתא מקודש דשיתא והמשכן ומקודש דצלותא וכ׳ מכל
מקום שכיון שבית הכנסת מקום קדוש הוא מושב השכינה
אמרו רז״ל נב׳ לחשוב בהם מחשבות אם לא יהיו מחשבות מ׳
מעלה ׳׳ וכאשר ידמה האדם בדעתו ענין זה יירא ויפחד
ויתפלל בכוונה שזה הבית בית הכנסת העליון נקרא אהל מועד ה׳
ואין נשמות הצדיקים נכנסים לתוכו אלא להתפלל לא לעורר
דברים בטלים ׳׳ וכנגדו הבית הכנסת נקראת אהל מועד כ׳
כמוש׳ במלכת מקדש שלמטה מכוונת מחלקת המעלה ולזה צריך
האדם ליכנס לבית הכנסת במורא וגדולה בין בשעת תפלה
בין שלא בשעת תפלה ׳׳ **וראיתי** להר׳ בעל ראשית
חכמה זלה״ה שכתב בענין זה ענין אחד
מספר הרוקח ולמי שהוא מכניע לב בני אדם ראיתי ל׳
לכתבו כאן מטעם שהוא משבר לב׳ ׳׳ וז״ל כתוב בספר
הרוקח המדבר בבית הכנסת וחביריו משבחים ומשוררים
קורא אני עליו על כל שכני הרעים ומשעים ישמלו בם
ולא נשא עם אחיו ומורא לשכן לקונו הוא משבר גבורת
הבורא ׳׳ ואהי להם למקדש מעט אלו בתי כנסיות אין נוהגין
בהם קלות ראש ׳׳ והמדבר שיחה באו הוסף אין ערכו יותר
למה יקצוף האלהים על קולך ויקרא עליך מי בקש זאת ר׳
מידכם רמוס חצרי אך השתחוה לו ושב במורא ופחד
לפניו בכיפת ראש בשגגות בשכבות הלב התחנן לפניו ו׳
והשיר לפניו בשמחה ותבא לפניו ברננה אז קרוב אליך
ונמצא לך ותייחד שם שמים בכוון הלב והתפלל בכוון
הלב ובשתתחיל ברוך אתה שאם תשב בדברים בטלים
באו הקליפות וה׳ לא נתתי יראתי על פניך אך תחשוב כי הוא
נגד לקראתך שויתי ה׳ לנגדי תמיד ותתן יראתו על פניך
ואהבתו בך ותכוין בכל לבך ותהיה כגולה לפניו ותהלל ה׳
תשבחתך ותהללהו והוא נמצא לך ויקבצהו עכ״ל ׳׳ ואם ראוי
אפשר לכל לבחור בגבולי תורה יראי ה׳ ישימו על לבם
ענין זה ולא יתחילו לדבר זה עם זה בבית הכנסת כ׳
בהשקיפם אפי׳ שלא בשעת התפלה כדי שיהיו במורא
בבית הכנסת ואם ידבר עמהם מי שלא כן בקם ה׳
ישיבו לו בקוצר ׳׳ **וכתב** עוד כי הנה מטעם זה נכון ל׳
למה אמרו רז״ל לאדם לשאול צרכיו בשבת –
שאין מתפללין בשבת אלא ז׳ ברכות מפני שהיום יום ה׳
נשמתם ולא יותא דנפשא ולכן אין שואלין צרכי הגוף ומכאן
ידין המעיין להזהיר על עצמו בשיחת חולין שאם שואל
נמנע מסור ׳׳ שיחת חולין שאכ״ו ׳׳ **עוד** צריך לזהר שלא
לדבר בעוד שעונין דבר חוזר התפלה וכו׳ ואחינו
בדבר מה שלא יכוין לענות אמן על כל ברכה וברכה ויהיו
אזניו למה שיוצא מפיו ויתן עיניו למטה ולבו למעלה
כמו בתפלתו בלחש ממש ׳׳ והטעם שפי׳ בר״ח שאם שני
יחודים ובחירה העירד הוא יחוד משובח מהקודם מ׳
מפני שעונה אמן על כל ברכה וברכה דאמן עולה כמנין

שני שמות יאהדונהי מה שאין יחוד זה כשאדם
מתפלל בלחש שהוא מזכיר השם בכנוי אד׳ נ׳
ואע״פ שתהיה הכוונה בהוי״ה נב׳ ׳׳ מ״מ אין שני שמות ה׳
משולבות כאחת אבל בחזרת הוא הוי׳ נב׳ שמות ה׳
המהייחדים כאחת נמצא שהוא יחוד יותר משובח ׳׳ וזה ה׳
הענין שאמרנו שייחוד הנעשה בחזרת ש״ץ התפלה הוא
משובח יותר מהייחוד הנעשה בתפלת לחש ביארו ה׳
הר״ש שכ׳ ע״ה בס׳ **הזוהר** ׳׳ וז״ל בהקדמה וגולה העונה
אמן יותר מהמברך דלעילא **יהוה**
אדני בצלותא ומת׳ וכתיבתם לקביל
שם ידוד באמן ׳׳ לקבל שם אדני בברכה
כרוב אחד מקצה מזה וכרוב א׳ מקצה מזה ׳׳ אבל כל
חזר שלא דבר בלותא ועונה אמן אינו במחשבתו ה׳
השיב אמן מתחברין שניהן במחשבה השנית ב׳
כדמיתא מקבילות הגלגלות משה א׳ אחותה כנפים
לאיכון קשה אל כבוד ׳׳ אבל במקום והיה המשכן אחד לבינה
חוברות משה א׳ אחותה עכ״ל ׳׳ הה בפירוש כי חזרה ר׳
ש״ץ התפלה הוא יחוד משובח מהקודם כשמתפלל
בלחש שזה הכרובים כרוב א׳ מקצה מזה וכו׳ ואם ה׳
האדם מדבר בחזרת ש״ץ התפלה הרי הוא מפריד הייחוד
כי אין שם דבר אחר אלא אמן המורה הייחוד ׳׳ והחכם׳
עינו בראשו ויעשה אם עסק התורה בשעת התפלה וגדול
אם עשית אמן ובלי ספק כי אינם סוד אחד לגבי התפלה
כי דבר בשעתם מה טוב ׳׳ **וז״ל** במשנת המפסיק הזה ש׳
שאמר שמחה לאיש במענה פיו ודבר ב׳
בעתו מה טוב ׳׳ ר״ל שה׳ לאוב בלב איש ישחנה ואחזל
ישיחנה לאחרים כי כשמסיר אותה הדאגה מלבו ישאר ה׳
קלת נחת רוח וזוהי כוונת הכתוב לענ״ד שיש שמחה
לאיש במענה פיו שמסיר אותה דאגה שיש לו בלבו ב׳
באותו הדבר ׳׳ אמנם צריך שיהיה אותו הדבר בעתו ה׳
המיוחד לו ובמקום המיוחד לו שאינו לא עת התפלה
ולא בבית הכנסת וזהו דקדוק הפסוק שאמר ודבר
בעתו מה טוב ר״ל כשיהיה אותו הדבר בעתו ה׳
המיוחד לו כמו״ש כמה הוא נאה ומשובח ׳׳
והואיל ואתא לידן הפסוק הזה ניתא בה מעלתא
עד הסוף ׳׳ וקודם אכתוב מה שפירש
ב׳ הלב הגדול כמוהר״ר משה קורדווירו זלה״ה ׳׳ וז״ל
שמחה הוא שמנה הבינה שהיא המקורית שמחה ׳׳ ל׳
לאיש זה תפארת ונקרא איש בסוד הקו המכריע לאיש מלחמה
וכאשר יתייחד ויהיה במענה פיו שהוא מוין תפא״רין
שהוא נשמתו של צדיק שהיא מרכבה כלפי מעלה ש׳
שבזמנם היא שואלת על הייחוד הנה על ידם שהם
מעוררים מי׳ עבודת המלכות גשמיה הנה יתהפך דינ׳
לשמחה כי הנה מצד הבינה והשמחה מצד הבינה ׳׳ ודבר
בעתו בשתי מלות אלא הוא הייחוד ממטה למעלה

מצות כה

[illegible]

ונ"ל

[illegible]

ואפשר

[illegible]

ידוע

[illegible]

וצריך

[illegible]

מטטרון וסנדלפון

[illegible]

בבת

[illegible]

ומצוה המלכות

ולך ראובן ה׳ יתנן כוס של ברכה לא יתברכו אלא במתנ
יתננו ובגון כך בגנוד דליתנבר יתננו לגבי כוס של ברכה
לא יתברכו אלא במתנ יתננו ויובן׳ בגנוד דליתנבר יתננו [illegible]
לגבי כוס של ברכה שאמר לא יקיים יתנן בהן יתננו [illegible]
אשכחיתעלה בההוא כוס לאתערא לגבי עלמא עלאה ואתער
דא ויולך ראובן דא סתר דדרום בגין כך דמשה בדרום דאיהו
העין להפסר התורה והתורה דסתר דרום לאשכחא עילה ו׳
ונקר ובן לתנור ושם לבתולה מה כתיב ויתנם דודאים ב׳
בשדה אזל לחפשא בכל מינין בגין הלב ואשכח בההוא עברך
מינן דודאים ועליהו אתמר הדודאים נתנו ריח ואינון הרן ב׳
כרובים דאינון תקונין הלב לאתערא אתערו לעילא דהא בכל
אינון תקונין דהוי שלה את תקונא דיתער לגבי עילא כד
כרובים סתר דרום אימתי אתער לגבה לאשכחא עילה
לגבהא לה ביומי קציר חטים בזמנא דתלובה חולה עלמא
לקובלסיהא מיד ויבא אותם אל לאה אמו סליק אתא ואתערו
האלין לגבי עלמא עילאה עלמא דאתכסייא בגין [illegible]
דיתער בהאין לגבי עלמא תתאה וגבר אידי אתברכא אי[illegible]ון
דודאים נקטין אתא ויהבין לכל עלמין דר׳ הדודאים נתנו ריח
ועל פתחינו כל מגדים סד אינון נקטו ואו ההוא אתא נקיטא
מה סתר דרום לאתערא לגבי עלמא עילאה מיד על [illegible] פ׳
פתחינו בכרובים וכל טובא לא חסיר מעלמא עלמא [illegible]
תתאה לא אתער לגבי עלמא עילאה אלא כד אינון דודאים
יהבין אתא לאמנא כיון דאינון יהבין אתא לאמנא ואמנא [illegible]
אתער לגבי עלמא עילאה מיד עלמא תתאה אתער לגבאלא
מה דאיצטריך עכ״ל [illegible] והרי [illegible] המאמר
הזה מה שאמרנו בהקדמתינו [illegible] וצריך [illegible]
לדעת גם כן מה שפי׳ הרמב״ן וכלם ז״לה״ה [illegible] כי אלו
השבעה ענ״ה נקראים דברים ולפי שכתב להם הענינים
יתהלכון שנים מדור הקליפות כמו ועשה אחר הפסוק אחד
הדברים הא״ה ז״ל שהקליפות הנקראים אלה כמודע מסתפק אלה
אליך [illegible] מאחר הדברים שקם [illegible] השבעה [illegible] ב
כדקאמרן ובהתייחדם כלם לשבות להוך נקודה תאם [illegible]
נקראים כלם דבר לפי שכלם מתייחדים ביחוד אחד עד
שיחשב כלם א׳ ובזה יובן סוף הפסוק הזה שאמר בי ו
ודבר בבנתו מה [illegible] טוב ר״ל כשיתייחדו [illegible]
אותם הנשרות הנקראים דברים ונעשים דבר אחד כמו [illegible]
תיין התוך כמו ובנבחים בבחינ׳ ר״ל בגוף [illegible] ו׳
[illegible] מהם בנו ודא חשגיח [illegible] [illegible]
יהין פניה מאחם כמו מיין התוך עקם כמודע [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
ואז מה בבה בחסד ומתמלאות מנעם כמו בלשון של [illegible]
שכתבתי לשל כי מדת החסד היא בנשמה [illegible]
כה להעלות אליה ומשתמעת בה [illegible] מה שהתחיל [illegible]
העולמות כלם בגדל [illegible] [illegible]
מה טוב [illegible] [illegible]

הרי [illegible] בחסד בגוף [illegible] [illegible]
שהוא לא בבהנ׳ אז שחסד בתמונתו [illegible]
ובזה כלם ביחוד האלהי באלהי והאל ירחמנו בתלמו [illegible]
[illegible] מהנוה [illegible]
ועתה מתחיל לבאר אלה העולם למצוה זו [illegible]
[illegible] הספר והוא בכנוי [illegible]
מי הספר עם בבהקומם כי [illegible] הוא אין קוה [illegible]
שהוא כם ואינו כל מה שלמעלה ממנו והוא אלי שהיא
התבונה [illegible] [illegible] [illegible]
ואלו הספר עם כתקומם [illegible] [illegible]
מה [illegible] בבל מעשיה [illegible] ולא [illegible]
[illegible] עכל וכתב [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] ואמר כי [illegible] [illegible]
לבאר [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
כל [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
כת [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
כי [illegible] [illegible] [illegible]
קיים [illegible] של כתר [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] עכ״ל ז״לה״ה
ואעפ״י שהרב ז״ל [illegible] [illegible] כי [illegible] ב
[illegible] בכתר [illegible] [illegible]
[illegible] ז״ל [illegible] בספר [illegible]
ז״ל [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] וראיתי [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] בספר הכתר [illegible]

ידוע קוץ

נוטלת אותו ומשתמשת אותו לאורייתה וישראל אוכלים
מתמצמצם וזהו ישראל שבחוצה לארץ עונה בנהרה הכסף
ומעלות השכינה בזמן הגלות שנפסק הזוג העליון
נמשכת ונאחזת בקליפות והם מעוכבים אורה לעלות
אל בית אביה ״ אורייה עתה למעלה בנגוה כשישלטה
מגרש כשמוליק הקטן ומשמש בתחתונים בנגנון מקיאח
וויתמעט אין מאיר כי פגום לא יושפע עליו שפע בזול
עד שבשבת אור השפע הקוה ויוצא רגלי כמילות רגל
רגלי שהם כחות התחתונים שהיו אחוזות למעלה בגבול
ברזל עתה באור השפע הוחזק ההוא ונעשו קנים כמילה
זו שהיא קלה ומאהלה לרון ויתקיים בי אז הקנשרי מן
המעבר קורין שני ירוש׳ התמתתי מעשה וגו׳ ובזה
אמעלה אל בית אבי למעשה מעלה וגם אתעשר ואתענג
וזהו ועל בעולתי יהדכני כי הבעולות הם האבות וכן מי
המכבו עתה בגן התיקונים בב׳ ועל בעולתי יעמידני וזה
בעולתי אין אבהן עב׳ ״ ומאחר גב׳ זה הענין בעונג ה׳
המקובלים זולת בפסוק והרכבתיך על בעולתי ארץ
כי תיבת בעולתי רומזת לארוצות עולם ותיבת כל ד׳
רומזת לבינה שהיא עליונה עליהם ״ וזהו בכאן ועל
בעולתי יהדכני כי אשכב בבית אבי ואתי ומתפרנס
אוכל ומנוחתם אשבה ובינה בעולתי כי כן נקראים ה׳
המניד בנגום זה על שמה כגון בעולתי ארץ ועוד שמהם
מקבלת המניד שנק׳ בת מי זהב ״ ומאחר שעליתי לבית
אבי ואתי אז למטה בבניותי לנוח לשור לי נוח לכנן

ואפשר עוד לפרש כתיבת בבגיותי כי ידוע
הוא שהשכינה הוא בגבורה ורתיה לגרה
שכן הלוים שמצדים היו הגבורה ״ אמנם עיקר השכינה
הוא רומז לבינה כנ״ל ונעבד קלוי הוא ולא יקשה עליך
במעט בתחלה שהשכינה הוא בגבורה כי הגבורה היא
ענף הבינה ולפי שמדת המלכות עתה עולה על
בעולתי ארץ כמגה ואז היא שוכבת בבית אביה ואמה
לזה אמר בבגיותי מלת בניות רומזת לבינה והיוד
שבסוף התיבה רומזת לאחרונה וזהו למעלה בבגיותי

ואפשר לפרש עוד מתיבת ועל בעולתי וכו׳ עד סוף
הפסוק בדרך אחר והוא כי ידוע הוא כי
כמו שיש בעולות בקדושה הנקראים אבה״ת כן יש בעולות
זרות ועליהם נאמר ואתה על בעולתינו הקדוש שהם
הקליפות למטה מהקדושה ״ ותיבת בבגיותי אפשר
לפרש נ״כ על היסוד כשיונק מהבינה שהיסוד ג׳
רוב נטייתו תמיד אל השמאל כמש׳ בתיקונים קד״ן אי׳ ו׳
והבינה היא בשמאל ״ וידוע נ״כ שהוא דומה לבינה שהבינה
קנה השמים מלמעלה והיסוד קנה השמים מלמטה
ובינה נקראת שבת הגדול ויסוד נ״כ נקרא שבת הגדול
לפי שהבינה ליסוד היסוד שביעי ומיסוד לבינה הבינה
שמיני לזה כשהיסוד יונק מהבינה רמוז באמר בבגיון ״ ו׳

ועוד ראיה אחרת כי היסוד נקרא נאמן כמו שנקרא
חוגן השמים ועליו נא' אין בין רגלים העליונים לרגלים
התחתונים אלא כמלא נימא ונקרא נאמן כי הכבוד הוא
הוא המלכות והנאמן הם האמונים שהם ה' מתי התליים
ביסוד כדמיון הדת ובהם נבנה הכבוד ע"י השפעתם ומיני
מיני בדמיון לספירות ושמים שביסוד לפי שלשת
הכבוד מתנים בשער השמים בשמונה וכוונה' ולהזכיר
יחוד ב' נגינות' והמלאך וכ' בתיבת נגינות רמה אין כי
המלאך בתיבה זו בין גם זה ר"ל היסוד שהוא המלכות
ונשואין הדת והמלכות הנקראת גם' ולפעמי' דרך

סוד למנצח בנגינות מזמור לדוד' כי ידוע הוא
כי תיבת למנצח היא רמיזת לנצח והוד'
ומצאתי זה הענין בס' הזוהר ברמ"ה הל' קוס
רעו ויתקדשון מלין
מתומתך
בהאי קרא דאתקדמין למנצח תמן נצח ענן דא וביה
אתקריה יצ' מנחה נצח קרבן לגבי אורין ענני דעלמא
ואחרין ודינא לגמרא' מ"ל שבטין שמתן היא לב ונס
נצח והוד ע"ב כחושבן חסד ורזא דמלה נגינות במיני
נצח וכ'' ועוד למנצח תמן מ"ל עם נצח ודא מ"ל תמן ח'
חשמ"ל מ"ל חש הוד ונצח דאינון לקביל תרין שוקין ובגין
דא אתקריאו תיוון חשמ"ל מתמלל ע"ב' למנינא'' וביאורו
כי חשמ"ל הוא חש מ"ל חש נצח מ"ל הוד והם
חיות אש ממללות כמו שידוע שהם המדברים בנבואה
לנביאים מהם שהם שתי המים' וזש"ה הפסוק בשגיה
למ"נ נצח בנגינות ומשמיעים שם אז יהיה מזמור לדוד
שהיא המלכות' וזש"ה וכ' בבאר בשגיה ידוד אדני חילי
וישתינו גלי משמעו הגדול ע"י יחוד הנצחים ביסוד כמש'
למנצח בנגינות אז כוללי הגמור על במותי ידריכני
שהם הקליפות הקשות שהיית אחוזה בהם וכל דרך
היה ע"י השפעת הנצחים והיסוד בי ומש' בנגינות
ולא בנגינות לבד המוזה בבינוני שהוא דורה ומתנו היל
קבלתה ולא מזולתו וזהו בנגינות' זה מש"ל בכחור
הפסוק זה'' והא' ירחם נפלאות מתורתו אמן''

ומה שבחר מצוה זו המוזה בתורת א' של מקרן כי'
ידוע הוא שהמלכות מצד הגבורה נקרא
ירחה'' ועוד א"א קטנה רומזת במלכות למוז שהיא
ראשונה ממונה למעלה'' ואחרים מיחשו למוז שהיא
נעלמה מן התחתונים מלשון מ"לא וכבר אחשר להחשו
דלשון א"א כי בערך הכתר א' האצילות כן ערך המלכות
לכל אשר תחתיה'' ואפשר להיות לשון למוד כמו ואאלפך
חכמה כי היא המחכמת הנביאים ומורה להם האצילות
העליון ע"ב'' וכבר כתבתי לעיל שמצוה זו היא רומזת
למדת המלכות ואות א"א וכ' רומזת בה כמש' והיא
וכ' נקראת ארץ כידוע ובזה נתבאר מצוה זו בבר
חרטיה'' ומהא' אמצא המליצה והכוונה'' בילמו'' ...

[illegible]

לבוש [illegible] בתוך האולם [illegible]
[illegible]
[illegible] התפלות [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] התפלות [illegible] האחור [illegible]
[illegible] והקשה לי [illegible] שאין [illegible]
[illegible] מאחור [illegible]
[illegible] להיות [illegible] כמו שאי אפשר
להיות [illegible] אלא אחד [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] שהיא [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] התפלות [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] על כל [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

עוד נר״ל [illegible] הקדוש [illegible]

[illegible]

חיים וחסד וכו׳ ·· כנגד עולם העשיה אמר נערי [illegible]
התחיל בנער כנגד עולם העשיה שהוא ראשון ומלמטה
למעלה ·· וכנגד היצירה אמר ובנער ובבלו הגוים ··
שזכר ·· וכנגד הבריאה אמר ובנעלמות ·· וכנגד ··
האצילות אמר חיים וחסד [illegible] רמז לנשמה
הנאצלת [illegible] קול חי העולם ·· ונמצאו במדרש
ד׳ דברים שהם לבנו זה לזה כנגד ד׳ עולמות שהם
לבנו זה לזה ·· ומצאתי הנה לזה הענין במדרש
החודר וז״ל [illegible] דבר [illegible] הוא [illegible]
[illegible] רוחא דקודשא [illegible]
דחיי ·· כיון דרוחא קדישא יהבא חילא [illegible]
[illegible] חילא [illegible]
[illegible] על [illegible] ·· [illegible]

[illegible]

עוד נר״ל ... כי הקדוש ב״ה [illegible]
שנמשל [illegible] הוא [illegible] מלו
[illegible] שהם [illegible]
בן [illegible] העור [illegible] והבשר [illegible]
[illegible] והעצמות [illegible]
[illegible] עור ובשר [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ...
עולם [illegible]
[illegible]
[illegible] עולם [illegible]
[illegible] הנשמה [illegible]
[illegible] והעצמות [illegible]
[illegible] עולם [illegible]
[illegible]
[illegible]
וכתיב [illegible]
[illegible] כי [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] העצמות [illegible]
[illegible]
[illegible] העצמות [illegible]
[illegible] הבשר [illegible] עולם [illegible]
[illegible]
[illegible]
על [illegible] לבני ישראל [illegible]
והעור [illegible]
[illegible] ... וזה נר״ל מה שאמר
הכתוב עור ובשר [illegible] ובעצמות [illegible]
חיים וחסד [illegible] כנגד עולם העשיה [illegible]
[illegible] כנגד עולם העשיה [illegible]
[illegible] ובשר [illegible]
[illegible] ובעצמות [illegible]
[illegible] חיים וחסד [illegible]
[illegible]
[illegible] כנגד [illegible]
[illegible]

הזוהר וז״ל [illegible]
[illegible] רוחא [illegible] נשמתא [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible] בשרא [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] נשמתא [illegible]
[illegible] ... כמה [illegible]
וז״ל [illegible]
אתקין ליה בגוונא עילאה יקירא ויהב ליה חילא [illegible]
[illegible] דנשמתא [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ונקוה

[illegible]

[illegible] מקום [illegible]

[illegible]

ירושלם [illegible]

כי ידוע [illegible]

[illegible]

דהיינו בקדוש ישראל בין [illegible]
[illegible] כמו ירושלים [illegible]
[illegible]
[illegible] עיירות [illegible]
[illegible]

[illegible] עיירות ישראל

[illegible] חסר [illegible]
[illegible] ישראל כי [illegible]
[illegible]

[illegible]

השמטות מספר הזוהר

[illegible]

[illegible]

ועוד כתב [illegible] בקשר החוזר [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] בניקומות רבים [illegible]

[illegible] על כל [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] ימים [illegible] וזהו יום [illegible]

ברוך [illegible] יום יום [illegible]

[illegible] יום [illegible] על [illegible] יום

יום ובזה [illegible]

עליהם [illegible]

[illegible]

ומצוה זו היא במנין המלכות כמ״ש

[illegible]

ומה שבלה מלכה זו המזיק במות הע"ש ידוע קוק מה שכתי המקובלים ז"ל כי אות הע"ש [illegible]

[illegible]

וחלק השלה למלכה זו מכינויי ספירת הכתר קוק חסד עלאה: חנון ונקרא חסד עליון

[illegible]

מתקן הנקרא מעובר [illegible] שהוא [illegible]
ואמן המעובר [illegible]
[illegible]

[illegible]

ולא [illegible] המלכות [illegible]
[illegible]

ויקוד [illegible]

ונ"ל [illegible]

בזוהר [illegible]

[illegible]

בזוהר [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] כל העניין [illegible] שישנה [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] כי אם כל הדם [illegible]

[illegible] אבל ידע [illegible] הקושיות [illegible]

[illegible] אין הכוונה שלא יתכן [illegible]

[illegible] לעולם [illegible] קודם [illegible]

[illegible] ודורש כן [illegible]

[illegible] אומר לא נעשה [illegible]

[illegible]

[illegible]

שיקבלו רוב [illegible] עליהם [illegible]

[illegible] נביא [illegible]

[illegible] קבלה ולכן [illegible]

[illegible] הנקודות [illegible] הקדים [illegible]

[illegible] במקום [illegible] בהם יקבלו [illegible]

[illegible] בנקודת [illegible]

[illegible] שהוא [illegible]

ולכן גם [illegible] יכול לומר [illegible]

[illegible] כל [illegible]

[illegible] ולכן [illegible]

[illegible] שהוא [illegible]

[illegible] למעלה בנקודת [illegible]

[illegible] ולא [illegible] עם [illegible]

[illegible] הרב [illegible] למעלה [illegible]

[illegible] קבלה [illegible] בתוך [illegible]

[illegible] למעלה [illegible]

[illegible] בחינת [illegible]

[illegible] למעלה [illegible]

[illegible]

מתהדמה הנקראת הוד כי שורש המלכות
שמשוררת לזו"ן עליון הוא מתמיד לא יפסק מאחר
שזווגם אינו נפסק כנודע: אמנם ההתעוררות ש
משונים התחתונים בעה"ז בשביל זוו"ג התחתון והנה
אינו מתמיד מאחר שזווגם אינו מתמיד:
ובזה יובן הפסוק שאמר למען יזמרך כבוד ולא
ידום: כי ידוע הוא שמדת המלכות
כשמקבלת ל"ב נתיבות עליון כמנין כבוד אז
נקראת כבוד וזהו שאמר הכתוב ואמר למען כו'
בשביל זוו"ג עליון הרמוז בתיבת למען: יזמרך כבוד
וכל הוא הרמז כי המ"ם והעי"ן והנו"ן הם רמז לשלש
ספירות עליונות שהם זוו"ג עליון שהם חכמה ובינה
וב' ואם: ה"ע התזווגם שהוא בבחינת כתר כנודע:
וג' או הם רמוזים בג' אותיות או כי המ"ם היא מוח
רמז לבינה הנקראת מוח הנקבל מכתר עליון
הנקראת מוח סתים כאשר אבאר לקמן בבי' בס"ד
על בינה: והעי"ן רומזת למדת חכמה הנקראת עי"ן
כנודע מפסוק ונקר' יוצא מעד"ן שא' מהפירושים של
הוא זה ונקר' שהוא בינה יוצא מעד"ן שהוא חכמה
ועוד כי ספירת חכמה נקראת עי"ן כמבואר במדרש
על פסוק הנה עין ה' אל יראיו וגו' ע"ש: והנו"ן רומז ל
לבינה הנקראת נו"ן כנודע: ורומזת לחמשים ש
שערים שבה הנקראים חמשים שערי בינה: וזהו
למען יזמרך כבוד ר"ל בשביל זוו"ג עליון הרמוז ב
בג' אותיות אז יזמר וישורר הכבוד שהוא מלכות הנקר'
כבוד התחתון כנודע: ובאות ך' של יזמרך רומז
להתעוררות השפע מכתר עליון ולמה הוא שלה ארוך
ויורד למטה: ואמר למען ר"ל בשביל: והשירה והזמרה
שמשוררת מדת המלכות בשביל זוו"ג עליון הוא תמיד
כמו שבהיות שזווגם נפסק כך שירתם אינה
נפסקת וזש"ה ולא ידום: אמנם זוו"ג התחתון שאינו
מתמיד גם שירתה אינה מתמדת מתי שהיא תלויה
בתחתונים והתחתונים אינם מעוררים כי אם בבוקר
בבוקר בשעת התפלה או בג' תפלות אבל אין שירתה
תמידית: וזש"ה ה' אלהי לעולם ר"ל בזווג ה' אלהי שהוא
הקו' הרמוזה בהם ובחתים כנודע ולמה הוא ה'
אלהי שעשו שהוא או הם דין ורחמים: בהזדווגם
מדת המלכות הנקראת עולם: אודך ר"ל הזדווגם
אינו תלוי אלא בי שאני בתחתונים וכיון שאין שירתי
מתמדת כך זווגם אינו מתמיד זה מה שנ"ל בס"ד:
ונחזור לענייננו שמדת המלכות נקראת
בשם ארון על הרבה ובעבור שהיא מ
מורגשת לחוצו כנודע: וכן מצינו שהארון נקרא אדון
כל הארץ שנא' הנה ארון הברית אדון כל הארץ על שם
שהוא דבוק בתורה שכתוב ומש"ה כל הארץ כי ה'

השכינה דבוקה בתורה שכתוב ומלכותו בכל
הימים יורה נקרא ארון שאז יולך כבוד והמלך שאמר ש
שאין המקום הארון מן המדה כי בנס היה עומד וכן ה'
הכבוד אין יודעים מקומו:
ונ"ל אני המחבר בפסוק שאמרו ז"ל מקום הארון
אינו מן המדה כי בנס היה עומד: שהוא
בסוד ומנוס יפלה: כי ידוע הוא שמתחלת הב...
עד נקודה תתאה נקרא עולם הפירוד והם נזונין
מהגן העליון הנקר' ארץ החיים ולשון רבון והי'
עולמות שהם בי"ע שהם כלל עולם הפירוד הם
מקום ומושב לשכינה מאחר שהם נזונין ממנה
הם כמו בית ומקום אליה כמושב והם בסוד לה
נערך לבינה: ונערך רומז להשתנה שמשתנה
עליהם ונקרא אותו השתנות בשם ערך לפי ש...
מקבלת אותו משלשה אבות ע"פ סה"י: וג' אבות
הם רמוזים במלת ערך כי העי"ן היא רומזת ל
לגדולה הנקר' טוב כנודע בסוד וירא אלקים את
האור כי טוב ובזוהר ביארו הקרא שיש בין טוב
ובין חסד שבמדה זו ועיין בחיבור זה במערכת ב...
המזון פי' יח שם הכבוד הנשון הקוא: והרי"ש
רומזת לקו הנקרא רחמים והטעם שנקרא רחמים
פי' המקובלים ז"ל מפני שהוא יושב אמצעים ומורכב
משני אבותיו מאברהם ומיצחק וידוע כי מדת
אברהם שהיא מדת החסד נקראת מים כי הם
לבנים בסוד החסד ומי יוקח נא מעט מים:
והגבורה היא מדת יצחק ותנא ויצחק עלה באש
רח: ולפי שהקו האמצעי בעקב נתון בינהם ומורכב
מהם כמו ויעקב איש תם יושב אהלים לזה הוא
נקרא רחמים שפי' רח מים כמו שפי' ז"ל למר
נקרא השמים שמים שהוא עשוי מאש ומים וזהו
שמים אש מים: והכף הוא פחד רומז למדת
הגבורה הנקרא פחד כמו שפחד בלעת: וזהו
שאמר יעקב אבא ופחד יצחק היה לי: נמצא
מלת ערך רומזת לג' אבות עליונים: ועוד נ"ל
שזהו סוד הפסוק שאמר ערך נתן ליראיו
יזכור לעולם בריתו שהכוונה היא שאם בא לתן:
הנותן נתן השפע הטוב בג' אבות הרמוזים במלת
ערך כמו שנ' ומשם נשפע ליראיו שהם צדיק ומלכות
וזש"ה יזכור לעולם בריתו כי תיבת יזכור הוא לשון
קשור מלשון אזכרתה לה' והכוונה על היסוד הקושר
המדות כלם כמו שפי' הרשב"י ע"ה בתיקונים ז"ל ...
שפי' יתמן מתייחדן ומתקשרן ומשלבן ומתבלין ד...
בה ובלא על ידא דצדיק וכו': הנה כמו שאין קשר
ויחוד לספי' כלל אם לא ע"י יסוד ולשון זכירה הוא
לשון התגדות כמו אזכרתה לה' וזהו כוונת דוד

ב' והנה מאמר יסוד לחבר שאמרו לתפארת
ולקשרה למלכות עם שאר הספי' עם היסוד
ואש יזכור נעלם בפ' ר"ל השמטה הזה הנקרא
ערל הוא יקשר ויחבר למלכות הנקראת עולם
על כן בפ' שהוא היסוד הנקרא בפ' כנודע ולפי
שמלכות גם נקראת בפ' כמו אחת בפ' אך
אמר בפ' בפ' ר"ל בפ' ו' שהוא הוא הגוף והיסוד
הוא בפ' שלו ונחזור לענייננו נמצא למדים
מה זה ויתן ערל לבינה כי העולמות שאמרו
הם נקראים ב' ומקום לה והיא מושפעת עליהם
מהשפע הנקבל מהשפע הספי' שעליה שמתנו הם
נזונים וזה המאמר שאמר מקום האחרון אינו
מן האמת כי בפ' היה עומד ר"ל הב' עולמות
שאמרנו שהם ב' ומקום לאחרון שהוא המלכות
אינם מאמר ר"ל אינם נחשבים מהאצילות
הנקראים מקום כנודע כי הם מקום להם יקראו
אבל באמת מושפע האצילות הם חיים וקיימים:
וזה בפ' היה עומד כי היתה בפ' עולה כמנין
יב"ק שעולה כמנין ג' שמות הכוללים י"ם עכ"ל
ויעוד נ"ל כי היתה בפ' היה עומד להוציא
מעשיו האמת בה שהוא הנקרא עומד
בכל מקום כמאמר בא מר בגמר עמוד נכנס
שמהשפע ההוא נזונים כל העולמות כלם מקוה
שלה עד נקודה דהגוונים דתתאה וידוע כי האמת
עליו אמרו בפי' ולפי אחד מה אתה סופר והנה כי
הוא הנקרא אחד במחלוקת במורה והיתה בפ' ב'
במה שעלה יב' כמנין אחד להורות שכולם מושפעים
הם ממנה ולהורות נב' מתי שהוא המקבל העליון
בה' כמו הזה שהוא עליון והנה זה מושלם עכ"ל

ספר הזוהר

כתיב הנה אדון הברית אדון כל הארץ הנה אדון דא
מאורות דבקיע השמים אדון קבורתא למעלא ביה
קורה שבכתב קבלה דא שמשא דנהיר לה ונהיר
לכל עלמא מגה נקטא שמא ואתקרית אדון ברזא
דאלף דלת נון יוד ודא הוא כגוונא דרזא דשמא
קדישא עלאה יהוה ואתיהיב אין כגוונא דאין א אהיה
ד' רזא דא כגוונא דדא נהרא אוקימנא ד' אימא רזא
ה' ודא כדא ונהרא אוקימנא ס' ו' איהו במלכות
בגין דאיהו כגוונא חדא ה' איהו רזא דאתר
י' בגין דאיהו חכמתא זעירא דאיהו חכמתא
עלאה ואתכלילו אתוון אין באין ובלהו רזא חדא
כגוונא אין באין ובגין איהו רזא חדא באתוון קדישין
עכ"ל הנה כי האדון הוא רומז למלכות הנקראת
הנה שבגלל מה שהיא אדון והיא נקודה שבכתב

אמנם

כי שלא יתן המאמר הזה מאמת יה

בלא כוונה המאמר בכוונה ואחר הנה מדבר הקב"ה
לגופו ממש הנה וביאור הזה כי הראשון עם
כין בזה ויחס ד' אותיות הלבוש של ד' אותיות
האדנות בגבורות בפ' נ"ל לבוש של היוד כי כלם
עניין אחד כי אלף מתחיל ביוד דהיינו עוקץ ע"י
עליון של יוד ואחר מתחיל באלף היוד שהוא
ו' שבאמצע האלף ואחר עוקץ התחתון של יוד שהוא
יוד התחתונה שבאלף וכמו שנשלשה עניינים אלו ביוד
רומזים אל ג' ראשונות כן האלף רומזת ג' ראשונות
הנה מתייחסים יוד באלף ה' בד' ידוע כי דלת
והאל הכל אחד כאומרם במקום אחר האל דלת
הוא שאמרי כי כנודע היות יחוד יוד באלף כדרך יחוד
ואו בה' ולהיות מחשבות הזה היא מתפשטת מכח
החכמה בסוד הדעת לכן היתה הבינה דלת כי ה'
לא היה עדיין אצילות הקו האמצעי המוציאו עד
שהאצילו החכמה בבינה ומשם יצא למקומו וזהו
דלת הוא שהוא כח החסד והדין בבינה נכלל עד
שיצא הזה במחשבות הזה שבהם החכמה ועל ידו
נעשית האם הבינה ומשם נקבל למטה אל בין ה'
הקדוש כי הוא בכל שש קצוות כנודע עולה בפ'
מזה הבינה האם שהיא דלת ושתיהן מתייחסות
זו בזו כמו ו' בנון ובבר הודענו לך כי הנון
היא במלכות והיא בבה' והיא כי הנון אורות
הקבלה המשוט שבה הוא הנון אל הוא ועל מתלבש
ד' בה' וזה מובחר כי האל ניוד שעם במלכות
והכל אחד ולכן אמר איהי חכמה זעירא וכו' כי יוד
מתלבשת באלף הוא נקרא חכמה זעירא ונם
היות שצריך היוד להתלבש באלף וכן האל מתלבשת
ביוד אין בזה דבר כי פעם פנים לפנים ובפעם
אחוריים לאחוריים באלו בריאין ולכן מה שהוא אחור
לעניין זה הוא פנים לזה ומה שהוא לבוש לזה הוא
מה לזה עכ"ל ביאור המאמר הזה בקצור כמו
והיה אדון מלכות זהב דכתיב ממשבצות זהב
לבושה וזהב שעלו רומז למדת היל שעליה
בגולה ונ"ל אני המחבר כי הזהב רומז למדה
ונבורה ובין לפרשו סוד הפסוק שאמר
והנה אותו זהב שהוא מבית ממון הכתוב ועשית
עליו זר זהב סביב שהכוונה היא שבאו להורות
על הכלתה ממשע הזרועות ואיננה בגבולה שהוא
במלכות כי זהב הוא רומז לגבורה שהיא בבתוך
וכתיב מכתון זהב יאתה ועוד כי הזהב ונו' אדוס
להורות שהיא מדת הדין הקשה ומאור רומז אל
לחסד בספי' הרשע עם בריאתם ובכל מקום
כי השהוה מצד החסד והקדושה מצד הגבורה
וזהו כוונת הכתוב עשה ולפיכך אותו ר"ל המשתנה

ונקבה

הקדמה

תפארת

יהוה

עד כאן רמ״ח

[illegible]מות ככתר

רמ״ח מצות

מדת נצח

אלהים

צבאות

יהוה

צבאות

מדת הוד
אלהים צבאות

מדת יסוד
אל שדי

שנה משוזר רמו
ששון רמז
תהלה רמח

מדת המלכות

אדני

אבן בחן : אבן הראשה
אבן מאסו הבונים : אבן ישראל
אבן השתיה
אבן ספיר : אבן שלימה
אבוס " אגוז
אגם " אד
אדרת " אדון " אדירת
אהבה " אהבה בבלי הבית
אהל מועד
אחור " אחרית הימים
אחד " אילת השחר " אילת אהבים
אכתריאל " אישבנו
איתן התלה " אמונה
אמונה " אמירה : אני " אניה
אנכי " אספקלריא
אספקלריא שאינה מאירה
אף " אפריון " ארון הברית
ארץ החיים " ארץ רחבה
ארון הקדושים " אדומה
ארץ חמדה " ארץ טובה
אש " אשה " אשת זנונים נקראת גם
אבן הקדל " אשה שהתקבלה מאת
אשה " אשר " אשירה
את " ארת " אתרוג
אמונה " ואמונת " קורות
אשת כוכב " אחות " אשכול הכופר
אכבש " אקים
בחר " בגד " בית
בד של שלשה " בצה " ברזל
בריתך " בנות ירושלם
ברכה " ברכה " בקים : בבקר
בית " בית הכנסת " בכוהם
בת העדרע " בת זוגו של לויתן
בית " בת קול " בת זוג של אברהם
בת שבע " בת זוג " בת גלים
גבורות " גבול " גבורה
גן " גן רקנאטי " גן העדן

רפו	גל נעול " גלים " גן " גפן "	רמו
רפז	גן רוה " גושן " גבירה "	רמז
רפח	נעל " גשתקנג "	רמח
רצא	דבור " דבר " דבש " דו פרצופין "	
	דוד " דור דר " דין תורה "	
רצ	דין אמתה "	
רצח	דבים : דמיון " דר " דרכים "	
רצב	הדלק : דמדומי חמה "	
רצג	הדום " הדסה : היא " היכל "	רנא
רצד	הלבה " הלא שאינו נגמר " הלויה "	רנ
רצה	הנני " הר " הר התקדשות " הר המור "	רנא
רצו	ושנה " וילון " זהב " זית " זרית "	רנב
רצז	חבצלת " חדש : חומה : חזון "	רנג
רצח	חזחזית " חיה חנה " חיה " חלה "	רנד
רצט	חלום " חמדת ימים " חמשה "	רנה
ש	חסידה " חפץ " חקת נלה " חס "	רנו
שא	חקה " חקות " חקר " חלב " חשך "	רנז
שב	חכמה אחרונה " חכמת שלמה "	רנח
שג	חולה " חיה תחתונה "	רנט
שד	חנוכה " חלמיש	רס
שה	טיבור " טבעת " טירת כסף	רסא
שו	טהרות " חוה " חוט השני	רסב
שז	טובה " טוב ירושלם " טנף	רסג
שח	טפה " טפח " יבשה " יסוד	רסד
שט	יד " יד החזקה " יד רמה "	רסה
שי	יד הגדולה " יונה " יעקב	רסו
שיא	יפה עינים " ירושלם " ירח "	רסז
שיב	ישר " ים סוף " יונת אלם רחוקים "	רסח
שיג	ים האחרון " ים המלח " יום שני וכו'	רסט
שיד	יד כהה " כבוד התחתון " כדיה	רע
שטו	כה : כוס של ברכה "	רעא
שיו	כוס ישועות " כלה " כנור "	רעב
שיז	כנסת ישראל " כסא דין " כס	רעג
שיח	כסא " כנפים " כתף שמאל "	רעד
שיט	כבשן " כסא שלמה	רעה
שכ	לב " לבנה " להב	רעו
שכא	להט החרב "	רעז
שכב	לחם " לישה	רעח
שכג	לכה " לתני לתני	רעט
שכד	לשכת הגזית	רפ
שכה	לוז שברית	רפא
שכו	לפידים " מאור קטן "	רפב
שכז	מגן " מדת לילה	רפג
שכח	מדת הדין הרפה "	רפד
שכט	מזבח הקטן " מזוזה "	רפה

הקדמה

מחזה · מטה · מטוה · מטטרון
מלון · מכפלה · מלאך הברית
מלכה · מלחמה · מעכה
מלון · מלבי צדק
מחולבת כהנים · מזמור
מנורה · מנחה · מספר · מעלב
מעשה · מעשה בראשית
מעשר · מלכה
מלה מרוסה
מלה · מקוה · מקנה · מראה
מרזבון · משכן · משנה · מתוק
מרגלית טובה · מניקה
מגלה · מים התחתונים
מים אחרונים
מוחץ ורופא
מלה בברכות · מלאך הגואל
משנה · מרחק בבקין
מה · נגה
נבחר · נוה · נחש · נקס
נר · נשר
נסים נסתרים · נקודה אחרונה · נחש תיק
סל · סגולה · סיינהן
סלע · סנהדרי קטנה · ספירת העומר · סלה
סוכת דוד · סוף הכון
סקור · סעודה קטנה · סוד ירון
חותיית · סיקרון · סופה
עבד · עבודה
עבה · עדנה · עטרה · עמוד אש
ועגן · עניה · עבר
עתתן · עלם בשמים
עטרת · עקב · עקרה · עקרית
ערבית · ערובה
הבשם · עלם · עמיה
עשור · עשרון · עטיה · עתיק יומין
ערפלי טוהר · עין הרעה
עוב ועי · ערה
פגר רחם · פסק · פקידה
פקודה · פה עין
פה עב
פורת
פתח · פנו של עייתן · פי ישן
פי הגבורה · פלה
חדותה
פנים שאינם מאוהם · פרגוד · פה
פתח עינים

על	פתח התחל · דביה · דוך · דוך העולם	שנד
שלח	דידית · דוקי קלרה · דלע · דמור	שנה
	דרכון · דטף מלוכה · דורת נקבה	שנו
שלב	דמית תמחה · דורה של יעקב · צדקה	שנז
שלג	קבלה · קדושה · קולה · קושיה · קן · קמלקי	שנח
שלד	קרבן · קריה · קרן · קרע · קרית מלך · קרבן	שנט
שלה	קרח הכורח · קשת · קשר של תפלין	שס
	קדושין · קולות וברקים	
שלו	קנעית · רבקה	שסא
שלז	רגלים · רוחב · רחל	
שלח	רב · רח · רעות	שסב
	ראש פנה · רגל · במרכבה · ירוחו של משית	שסג
	רעש · שאה · שלג · שדה · שולחן · שושנה	שסד
	שיטה · שלום · שם · שם שמור · שושנה	שסה

שמב נשלמו ששה שמות כנגד

שמג ששה מצות

שמד	שמונה · שמיטה · שמש · שמיה · שנה	
	שני · שנאה · שער	א
שמה	שתה · שר העולם · שוה · שוב · שובית הזהב	ב
	שכל המושג · שבעה · שיר · שכינה התחתונה	ג
שמו	שלח · שלם · שמשתתף · תחום · תחנה	
	תיבה · תיקון · תכלת · תם	ד
	תמונה · תמלוך · תמים · תמתק · תפלה · תחי	
שמז	תפלה · תקות	ה
	תבואה · תולעת יעקב · תפתחון	
	תור · תפלה של יד	ו
שמח	תרומה גדולה · תרומת מעשר	
	תעניות תחנונים	ז

שמט תמו שבע שמות כנגד שבע

מצות דרבנן

שנ

ועתה אתחיל להזכיר ענין סוד ראית המראה ענין וכל בחיתנו יחס עלי ועל עמו ישראל ויתעבבו משגשוים יחיד ... כסוד ... המלאכה חכמה · **וקודם** שאתחיל לבאר סוד המראה אפתח הקדמה קטנה לבאר בה סוד ראית המראה לבאר כי בהקדמתי שבראש הספר היה על ... המלאכה כלם ועתה כוונתי לפתוח הקדמה קטנה לבאר בה סוד ... קודם ... הקדמה קטנה לבאר בה סוד ... **ורק** היא ההקדמה

שיר על תר"ך מצות

שיר על תרי"ג מצות

מצות לא תעשה

ב	ומר	א
י	פסל	ב
ל	עשות	ג
א	לוקות	יד
י	שתחוה	יק
ב	עבד	ו
ק	נור	ז
ה	שבעתך	ח
י	תחלל	ט
ה	מנסה	י
ו	קמהח	יא
ה	תקיף	יב
א	קלהו	יג
ת	שנן	יד
א	בדו	טו
ש	תזכה	יו
ר	שתך	יז
י	עבדו	יח
ש	כורת	יט
א	נולם	כ
א	שרה	כא
ת	קורתך	כב
ש	ס	כג
מ	נפה	כד

[illegible]